SABIKALI

SAGE TAYLORS

RU
YAYINLARI

"Bazı bağlar özgürlükten daha güçlüdür. bazı geçmişler ise unutulmayacak kadar ağır."

Franco, Gorgona Adası'nın soğuk duvarları arasında karanlık bir hayatın içinde yaşamış sert ama kararlı bir adamdır. Daniella ise, bu acımasız dünyanın ortasına ansızın giren, amacı sadece ailesine ait bir oteli işletmek ve geçmişini geride bırakmaya çalışmak olan masum ve cesur bir kadındır.

Ada; yalnızca suçların değil, hakikatin de ortaya çıkacağı bir sahneye dönüşürken, Franco'nun intikamı Daniella ile aralarına görünmez duvarlar örerek düşmanlarını harekete geçirecektir.

Peki, geçmişin hayaletlerinden saklanmak mümkün müdür?

Yoksa gerçek kurtuluş, kaybettiklerini telafi etme arzusunu geride bırakmaktan mı geçer?

Sabıkalı: Aşkın ve adaletin, intikamın ve kurtuluşun karanlıkla kesiştiği bir hikâye.

"Çünkü birini içine çekmeye çalışan karanlık, diğerinin tüm dünyasıydı."

RU
www.ruyayinlari.com
ruyayinlari

Sage Taylors
Sabıkalı

Editör: Ru Akademi Editör Atölyesi
Son Okuma: Sibel Köksal
Kapak Tasarım: Ru Ajans
Mizanpaj: Aslı Üstün

1.Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-95875-4-7

© Ru Yayınları | Ekim 2025
© Sage Taylors | Ekim 2025

Yayıncı Sertifika No: 76904

Bu kitabın yayın hakkı Ru Yayınları'na aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Kızılırmak Mahallesi Dumlupınar Bulvarı YDA Center No:9A İç Kapı No: 158
Çankaya / Ankara
web: www.ruyayinlari.com
e-posta: ruyayinlari@gmail.com

İç Baskı & Cilt: Sayfa Basım
Sanayi Ticaret Ltd. Şti.
Sertifika No: 77079

KIZIMA

En yakın arkadaşım, dostum, sırdaşım, kısacası her şeyim olduğun için...

Duzenleme
Ny.ozlem

1. BÖLÜM:
Yaşasın İtalya!

Livorno Emniyet Binası / Toskana

"Haberler kötü efendim. Dün gece geç saatlerde batı sahilindeki bir depoda faili meçhul bir ceset daha bulundu."

Kır saçlı adam sandalyesinde geriye yaslanırken başını iki yana salladı. "Sakın söyleme. Elleri arkasından bağlanmış ve ağzına kırmızı bir bez parçası sıkıştırılmıştı değil mi?"

Daha genç olan meslektaşı başıyla onayladı. "Ayrıca iki bacağı birden diz kapağından kırılmış."

"Lanet olsun!" Sakallı yüzünü ovalayan adam okkalı bir küfür daha savurdu. "Bu son üç ayda aynı şekilde işlenen beşinci cinayet."

"Ve hepsi de farklı çetenin adamları. Ortak bir noktaları muhakkak olmalı."

"Ya da ortak bir düşmanları." dedi müfettiş ensesini kaşıyarak.

"Sizce bunu kim yapıyor olabilir efendim?"

"Kimin yaptığını bilmiyorum ama ateşle oynadığı kesin."

"Hâlâ o olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Belki o belki de onu taklit eden birileri, bilemiyorum. Tek bildiğim cinayetlerin yıllar evvel işlenenle tıpatıp aynı olması."

Genç polis ellerini deri ceketinin ceplerine sokarak maktulün olay yerindeki çekilmiş fotoğraflarına bir göz attı. Beton zeminde yatan adamın bacakları ters bir açıyla kıvrılmış, elleri arkasından bileklerini kesecek kadar sertçe bağlanmıştı. Damarları çatlamış göz bebekleri sonuna kadar açıktı ve açık ağzından kırmızı bir bez parçasının kenarları görünüyordu.

"Eğer bunu Bebek Yüz yaptırmışsa bile elimizde hiçbir kanıt yok."

"Olsaydı ne olurdu. Adam yıllardır hapiste."

"İyi ama siz demiştiniz ki..."

"Ne söylediğimi unut Costa. Bana kanıt bul. O olduğunu ispatla ben de adamın sonsuza kadar o delikte kalmasını sağlayayım."

Genç polis düşünceli görünüyordu. "Bebek Yüz müstakbel bir mafya lideri için pek uygun bir isim gibi görünmüyor, siz ne dersiniz?"

"İsmin komikliği seni yanıltmasın. Göründüğünün aksine acımasız piçin tekidir."

"O hâlde neden kendine daha sert bir isim bulmamış?"

"Çünkü cani ruhunu yansıtmayan yakışıklı bir yüze sahip. Ayrıca ilk cinayetini işlediğinde henüz sakallarının bile çıkmadığını sana hatırlatırım. Düşmanlarına ondan zarar gelmeyeceklerine inandıkları anda saldırdığı için bu isimle anılıyor."

"Dosyasında yazana göre o zamanlar sadece on altısında bir çocukmuş."

"Evet." Yaşlı adam iç çekti. "Yine de bu onu durdurmaya yetmedi. Tıpkı hâlâ hapiste olmasının uslu durmasına yetmediği gibi."

Kır saçlı adam yavaşça pencereye döndü. Elleri ceplerinde limandaki hareketliliği izliyordu. Sabahın erken saatlerinde başlayan trafik akşamın geç saatlerine kadar sürerdi. Gemiler yanaşır, mallar boşaltılır ve yenileri yüklenirdi. İşçilerin bağıra çağıra çalışmaları tıpkı bir arı kovanını andırıyordu.

"Dışarıda olmasa da kendi dünyasının kurallarına uyulması gerektiğini bir şekilde herkese hatırlatıyor. Ailesine yakışanı yapıyor."

Genç polis huzursuz olmuş gibi yerinde kıpırdandı. Amiri olan adama saygı duyuyor, onu kızdıracak bir şey yapmamaya çalışıyordu, ancak içindeki adalet duygusu onu yiyip bitiriyordu.

"Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı efendim." dedi öfkeyle.

"Şimdilik sadece bekleyeceğiz." dedi Moretti ve dönüp yardımcısıyla yüz yüze geldi. "Ve hata yaptığı ilk anda onu kıskıvrak yakalamak için orada olacağız."

★★★

Az kalmıştı.

San Francisco'dan Roma'ya aktarmalı olarak yaptığı on sekiz saatlik uçuşun ve kiraladığı doksan sekiz model kırmızı Ford Fiesta'sı ile süren üç buçuk saatlik araba yolculuğunun ardından nihayet Toskana sınırlarına varmıştı. Haritadaki bilgilere göre birkaç kilometre sonra "Kaçaklar şehri" ne varmış olacaktı.

1587 yılında Toskana Dükü 1. Ferdinand'ın kararıyla Livorno anayasası, Pisa kenti liman kasabası olan Livorno'yu "açık şehir" olarak ilan etmişti. Bu yasayla; hangi ulustan ve ırktan olursa olsun, ister hakkında idam cezası çıkarılmış bir mahkûm isterseniz azılı bir hırsız olun, hiçbir takibe alınmaksızın Livorno'ya yerleşebilir ve orada dilediğiniz yaşamı sürmeye devam edebilirsiniz.

Suçlu iadesi yok.

Ne de olsa artık o da bir kaçak sayılırdı.

Daniella ne kırmızı bültenle aranan bir katil ne de azılı bir suçluydu. Aksine, hayatı boyunca daima adaletin sıkı bir savunucusu olmuştu. Üstelik beş seneden uzun bir süredir özel bir hukuk bürosunda yardımcı asistanlık yapıyordu. Bir avukat değildi ama işini oldukça severek yapıyordu.

Ta ki patronu ve yakın zamana kadar sevgilisi olan göt herifften kaçıp ülkeyi terk edene kadar.

"Başına gelenlerin tek sorumlusu Jonathan değildi; büyük kısmı kendi hatasıydı.". Çünkü beş para etmez piç kurusunu becermeye kalkıştığı için suçun büyük kısmı onundu.

Çaresiz bir romantik ve aşkın gerçek olduğuna inanan bir budala olmasaydı, adamın jestleri başını döndürmezdi. Onu iki yıl görmezden geldikten sonra birlikte olmaya kalkışmazdı. Üstelik adamın hasta ruhlu bir orospu çocuğu olduğunu anlaması için onunla birkaç ay çıkması yeterli olmuştu. Yine de istediği hâlde onu bir türlü terk edememişti. Jonathan ile olan birlikteliklerini hatırladıkça ağzına dolan acı safrayı yutmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı.

Omuzlarını gevşeterek direksiyonu iki eliyle sıkıca tuttuktan sonra başını iki yana esnetti. "Olanları unut. Hepsi geride kaldı. Artık yeni bir hayata başlıyorsun."

Kendi kendini teselli ettiği sırada telefonu çalınca ekranda Gloria isminin yanıp sönmesiyle birlikte rahat bir nefes aldı.

"Come stai İtaliano?" dedi güzel sarışın telefonda neşeli sesiyle. *(Nasılsın İtalyalı?)*

Daniella arkasından geçmek isteyen bir arabaya yol verdikten sonra, "Otuz dakika türbülansa giren bir uçak ve kliması bozuk bir arabayla toplamda yirmi saat süren berbat yolculuğun ardından mı?" diye homurdandı. *"Come una bomba (Bomba gibiyim)."*

Arkadaşı burnundan gülmekle tıslamak arası bir ses çıkardı.

"Hâlâ neşenin yerinde olması bir mucize o hâlde. En azından birimizin güzel vakit geçirmesine sevindim. Burada tek yaptığım şey iş, iş ve daha çok iş. Philz'de öğle yemeği yemeden önce Everest Tepesi büyüklüğünde bir dosya yığınıyla uğraşmak zorunda kaldığımı biliyor muydun? Tabii sadece bu kadarla da kalmadı. Sorunlu bir davanın tam yüz seksen sayfalık kopyasını çıkarmak için saatlerce fotokopi makinesinin başında dikilmek zorundaydım. İnanabiliyor musun? Sırf bu yüzden selülit tedavisine başlamam gerekebilir. Ondan sonraki tüm vaktimi Bay Cooper'ın iptal edilen mahkemesi yüzünden ajandasını yeniden düzenlemekle geçirdim. Uzmanların uzun süre ekran başında kalanlar için söylediklerini hatırlıyor musun? Sanırım kırk yaşımı görmeden evvel kör olacağım."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Ah, Hazel'in bebeğinin dün gece yarısı doğduğundan bahsetmedim. Minicik bir kız. Görsen öyle tatlı ki."

"Vay canına, bu harika bir haber. Neden daha önce söylemedin?"

"O kadar yorgunum ki bir an aklımdan çıkmış. Kız kardeşi Carla sabah hastaneden bir fotoğraflarını yolladı. Zor bir doğum olmuş ama neyse ki anne de bebek de gayet sağlıklı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Onu gördüğünde lütfen sevgilerimi ilet."

"Elbette. Az kalsın unutuyordum. Bu hafta tam iki kez Kızıl Kafa ve Kas Yığını'nı arşiv odasından birlikte çıkarlarken gördüm."

"Olamaz!"

"Oldu bile. Kimseye görünmediklerini zannediyorlardı ama yüzlerine bakmak bile bir işler karıştırdıklarını anlamak için yeterliydi. Kızıl Kafa epey dağıldığına göre Kas Yığını'nın performansı oldukça iyi olmalı." Gloria kıkırdadı.

"Kes şunu!" Daniella da gülerken benzer sesler çıkarmıştı.

"Ne? Sana o ikisi hakkında yanılmadığımı söylemiştim."

"Bu da resmen iddiayı kaybettim demek."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama haklı çıktım."Daniella yeniden gülerken başını sallıyordu. "Bazı şeyler hiç değişmiyor."

"Yanılıyorsun. Her şey çok değişti. Sen gideli daha birkaç gün olduğunu biliyorum ama seni acayip özlüyorum." Arkadaşının bir anda değişen ruh hali Daniella'yı durgunlaştırdı. "Burası artık eski neşesini kaybetmiş gibi. Lanet olsun Dani. Sensiz bir kâbusu yaşıyor gibiyim." Arkadaşının sitem dolu sözleri genç kadının yüreğini burksa da sesini neşeli tutmaya özen gösterdi.

"Olaya bir de iyi tarafından bak Gloria. Artık tatile çıkmak için aylarca ucuz otel aramak zorunda kalmayacaksın."

"O eski moda otelinin beni etkileyeceğinden o kadar emin misin?"

"Eğer hâlâ hafizamdaki gibiyse, gideceğin üçüncü sınıf herhangi bir yerden çok daha kaliteli olduğunu garanti edebilirim. Sognare..." dedi sonra da bir panayır çığırtkanı gibi sesini yükselterek. "rüya oteli!"

"Hmm. Yüzde elli beş arkadaş indirimi yapacaksan düşünebilirim."

"Yüzde kırk."

"Yüzde elli."

"Anlaştık."

"Çok yaşa İtalya!" Gloria coşkuyla haykırınca Daniella sırıttı.

Çılgın arkadaşı bundan üç yıl önce çalıştıkları plazanın asansöründe karşılaştıklarından bu yana hiç değişmemişti. Otuzlu yaşlarının başında seksi -ve bunun sonuna kadar farkında olan- kadın iş başvurusu için Daniella'nın çalıştığı hukuk bürosuna geldiğinde kocasından yeni boşanmış ve şehre yeni taşınmıştı. New York gibi büyük bir metropolde yaşamaya başlamadan önce hayatının büyük bir kısmını Pittsburgh'ta geçirmişti. Daha önce orta ölçekli bir firmada sekreterlik yapmasına rağmen hukuk

alanında tecrübesi çok azdı. Yine de tanıdığı en hırslı insanlardan biriydi ve bu işi almakta kararlı olduğunu görmek Daniella'nın ona yardım etmesi için yeterliydi.

Mülakata girmeden önce ona patronlarıyla ilgili birkaç altın tüyo verdikten yarım saat sonra Gloria Jones artık Williams&Cooper&Wong'da Daniella'nın mesai arkadaşlarından biri olmuştu.

Gloria sıcakkanlı biriydi. Samimiydi. Çalıştığı insanların ve Daniella'nın aksine evrendeki her canlıyla kolayca iletişim kurabilecek kapasitedeydi. Bu yüzden aynı gün iş yerindeki herkesle tanışmış ve Daniella'nın henüz tanımadığı insanlarla bile kolayca arkadaşlık kurmuştu. Ama en çok Daniella ile yakınlaşmıştı.

Daniella onunla her konuda rahatlıkla konuşabiliyor, ondan tavsiyeler alabiliyordu. Hemen hemen her konuda.

"Daha çok yolun var mı?" Arkadaşının telefonda gevezelik etmesi nihayet bitmişti.

"Pek sayılmaz."

Gloria bir süre sessizliğe büründü. Daniella arkadaşını tanıyorsa bunun arkasından olumsuz bir şeylerin geleceğini hissediyordu.

"Bu hiç kolay olmayacak biliyorsun değil mi?" dedi sonunda.

İşte gelmişti.

"Neymiş o?"

"Yeni bir hayata başlamak. Yepyeni bir şehirde yepyeni insanların arasında olacaksın. Of Dani, ne kadar zor olduğunu kendimden biliyorum. Üstelik orada sana yardımcı olacak bir Daniella Lombardi de olmayacak." Ses tonu sonlara doğru yumuşamıştı.

"Kendi kendime yetemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Başına bela aldığını söylemeye çalışıyorum."

Başında zaten bir sürü bela vardı. Bir eksik bir fazla ne fark ederdi ki?

"Kolay olacağını söylemedim ama denemek zorundayım Gloria. Başka çarem olmadığını biliyorsun. Eğer ben olmasam Sognare yok pahasına satılacak."

"Konunun sadece o eski otel olmadığını biliyorsun."

Jonathan'dan bahsediyordu. Gloira ilişkilerinin kötü detaylarını bilmese de derinliğini biliyordu.

"Bu konuda daha fazla konuşacak bir şeyimiz olduğunu zannetmiyorum. O adamın yaşadığı şehirde kalırken nefes dahi alamadığımı hissediyordum."

Daniella gerçekten nefes alma ihtiyacıyla ön camı biraz araladı.

"Biliyorum tatlım ama sence de bu biraz fazla değil mi?"

"Sen de aynısını yapmamış mıydın? Alvin'den boşandıktan sonra New York'a taşınıp yeni bir hayat kurmadın mı?"

"O farklıydı. Lanet herif evimde ne var ne yoksa satmıştı. Artık bir evim bile yoktu."

"Benim de yok."

En büyük hatayı da ilişkilerinin nasıl gittiğine bakmadan kendi evini boşaltıp, Jonathan'ın yanına taşınmakla yapmıştı.

Oysa uzun zamandır yalnızlığa alışmıştı. Annesiyle babası yıllar önce boşanmışlardı. Babası ve erkek kardeşi Livorno'da kalmış, Dani ise çocuk yaşta annesiyle birlikte Amerika'daki büyük teyzelerinin yanına taşınmıştı. Annesini pankreas kanserinden kaybettiğinde Daniella henüz on beşindeydi.

Büyük teyzesi çok yaşlı ve bakıma ihtiyacı olduğundan ve Daniella'dan başka ona bakacak kimsesi olmadığından ona bakmak için okula ara vermek zorunda kalmıştı. Birkaç yıl sonra teyzesi öldükten sonra ise her şey için artık çok geçti. Bir eğitim kampına katılmış, New York'a taşınmış ve bir hukuk firmasında yardımcı stajyerlik işine başlamıştı. Hayalindeki mesleğe kavuşamamıştı belki ama işinde başarılıydı. Şimdi ise çocukluğunun geçtiği yerde sıfırdan başlaması gerekiyordu.

"Bana doğruyu söyle. Benden bir şeyler saklamıyorsun değil mi?" Arkadaşının sesiyle aniden irkildi.

"Ne? Ne saklayabilirim ki?"

"Hislerimde kolay kolay yanılmadığımı bilirsin. Ve hislerim bana sen de daha fazlasının olduğunu söylüyor."

"Yine başlama!" diyerek hızla arkadaşını geçiştirdi Dani. Eğer Gloria şüphelenecek bir şeyler bulursa kesinlikle altını kazmaya devam ederdi.

"Adamı içeri tıktırdın."

"Çünkü o pisliğin kendi çıkarları doğrultusunda hareket ederek yaptığı adaletsizlikleri tüm dünyanın öğrenmesi gerekiyordu. Tanrı aşkına Gloria, adam en can alıcı davaları bile karşı taraftan rüşvet alarak bitiriyordu."

"Haklısın. Bu konuda sana sonuna kadar katılıyorum. Yine de böyle çekip gitmene başka bir anlam veremiyorum. Suçlu sen değilsin ki, neden kaçan sen oluyorsun?"

"Kaçmıyorum." Lanet olsun. Elbette kaçıyordu ancak nedenini henüz arkadaşına anlatmaya hazır hissetmiyordu.

Daniella yirmi beş derece sıcaklıkta araba kullanırken ensesindeki teri sildi. "Nasıl istiyorsan öyle düşünebilirsin. Otelin satılacağını öğrendiğimde bir karar verme aşamasındaydım ve bunun tanrıdan gelen bir işaret olduğunu düşündüm. İşim ve ailem arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. İster inan ister inanma ama o oteli yüzüstü bırakamazdım."

"Nasıl inanabilirim ki. Şimdiye kadar ağzından o otelle ilgili en ufak bir şey duyduğumu hatırlamıyorum. Kalkmış benden tüm hayatını geride bırakacak kadar o lanet yeri umursadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Artık umursuyorum. Hem sen değil miydin, büyük işler büyük riskler gerektirirdir diyen."

"Peki, söylesene o kadar büyük bir yeri tek başına nasıl işletmeyi planlıyorsun?"

"Otel o kadar da büyük sayılmaz. Açılıştan önce temizliği kendim yapabilirim diye düşünüyorum. Sonra da belki odaların bakımı için birilerini tutarım. Ayrıca yemekleri de kendim yapabilirim. Mutfakta ne kadar becerikli olduğumu bilirsin."

"Peki ya diğer işler ne olacak? Bana otelin geniş bir arazinin üzerine kurulduğundan bahsetmiştin."

"Evet. Şey, bahçe için ne yapabileceğime bakacağım. Diğer ufak tefek tamirat işlerini de halletmeye çalışırım."

"Bakıyorum tüm planı yapmışsın." Gloria garsondan ona en sert kahvelerinden birini getirmesini istedikten sonra tiradına kaldığı yerden devam etti. "En son ne zaman eline bir alet aldın söylesene? O şekilde bir aletten bahsetmediğimi biliyorsun." dedi sanki Daniella'nın gözlerini devirdiğini hissetmiş gibi. "Ben söyleyeyim. Hiçbir zaman."

"Öğrenebilirim. Youtube da ihtiyacım olan tüm videolar var."

"Sen ciddi misin?"

"Neden olmasın?"

"Of, Tanrım. Amma da inatçısın."

"Bir zamanlar en sevdiğin özelliğimin bu olduğunu söylerdin."

"Ve bu özelliğin yüzünden en yakın arkadaşımın pılısını pırtısını toplayıp Tanrı'nın unuttuğu bir yere gitmesini kabul etmem mi gerekiyor? Peki ya oradaki insanlarla anlaşamazsan? Benimle tanışana kadar insanlarla ilk karşılaşmalarının daima kötü olduğunu söylüyordun."

Gloria haksız sayılmazdı. İnsanlarla iletişimini hâlâ geliştirmesi gerekiyordu. Girdiği ortamlarda güler yüzlü ve konuşkan olmaya dikkat ediyordu, fakat bir noktadan sonra işler hep sarpa sarıyor ve duvara tosluyordu. Bu yüzden Jonathan'dan önce hiç uzun süreli ilişkisi olmamıştı.

Jonathan'la ise işler hiç ummadığı bir anda tersine dönmüştü. İlk tanıştıkları andan itibaren yoğun bir iş temposu olan adamın ilgisini hiçbir zaman çekemediğinin farkındaydı. Fakat bunu asla kişisel algılamamıştı. Adam neredeyse iş yerindeki herkese karşı ilgisiz ve mesafeliydi. Dolayısıyla Daniella'nın varlığından habersiz olması sürpriz değildi. Asıl sürpriz onu birdenbire fark etmesiydi.

Ne olmuşsa o Noel gecesinden sonra olmuştu.

Büronun düzenlediği partide Daniella Gloria'nın ısrarıyla straplez, kendinden payetli ve vücudunu ikinci bir ten gibi saran kırmızı bir elbise ile Louboutin ayakkabılar giymişti. Saçlarını maşa ile ısıtmış ve hayatında ilk kez makyaj yapmıştı. Partiye katıldığı andan itibaren Jonathan'ın ilgisinin onun üzerinde olması hem şaşırtıcı hem de gurur vericiydi. Adam tüm gece gözlerini ondan alamamıştı. O geceden sonra ise peşine düşmüş ve elde edene dek durmamıştı.

Patronuyla asla bir ilişkiye başlamaması gerektiğinin farkındaydı. Fakat olan olmuştu. Şimdi ise güvenebileceği tek insan olarak elinde sadece Gloria vardı.

Yine de Jonathan'la ilişkilerinin kötü detaylarını arkadaşına anlatmaya çekiniyordu. Belki de bir parçası hâlâ bundan utanç duyduğu içindi.

Bazen o partiye hiç gitmemiş olmayı diliyordu.

İçine derin bir nefes çekip solundaki liman manzarasına bir bakış attı. Şehir merkezinden çıkmış ve dağlık yola sapmıştı.

"Bak, iyi olacağım tamam mı?" diyerek hem kendini hem de arkadaşını rahatlatmaya çalıştı. "Zaten bunları konuşmak için artık çok geç. Buradayım ve ne olursa olsun sonuna kadar gitmeye kararlıyım."

"Pekâlâ. Teklifimin her zaman geçerli olduğunu biliyorsun. Hâlâ geri dönüp benimle yaşayabilirsin Dani. Evimin kapıları sana daima açık."

Biliyordu. Ayrıca bunun için ona minnettardı. Ancak bu kötü bir fikirdi. Jonathan'dan olabildiğince uzak olmaya ihtiyacı vardı. Gloria bunu asla anlayamazdı.

"Beni merak etme."

"Keşke yapabilsem." Gloria'nın her an ağlayacakmış gibi çıkan sesi kendisini kötü hissetmesine neden oluyordu. Aniden gözleri doldu. Kahretsin. Oysa buraya gelirken artık gözyaşı olmayacağına dair kendi kendine söz vermişti.

İçten içe umut vaat eden bu toprakları seçmesinin asıl nedeninin bir kaçış değil yepyeni başlangıçlar olduğunu söylemişti kendine. Her şey bir yana asıl sebep sadece kendisi olmakla ilgiliydi. Livorno'ya yerleşerek New York'ta bir yerlerde yitirdiği benliğini bulmayı amaçlıyordu.

Evet, otel işletmeciliğinden hiçbir şey anlamadığı doğruydu ama öğrenmek ne kadar zor olabilirdi ki? Şimdiye dek kendi başına evindeki tek bir ampulü bile değiştirmemiş ya da kalabalık misafir grubu ağırlamamış olabilirdi. En iyi bildiği iş kanunlar, mevzuatlar ve dosyalar dolusu dava özetlerini okumak ve yazmaktan ibaretti. Buna rağmen kararından dönmeyi bir an bile düşünmemişti. Daniella inançlı biriydi. Bir şey onu en zorda kaldığı zamanda doğduğu bu yere, Livorno'ya çekmişti. Hissediyordu. O artık buraya aitti.

Arkadaşının küçük bir çocuk gibi surat asıp alt dudağını sarkıttığını gözünde canlandırabiliyordu.

"En azından çaba göstereceğine söz ver." diye fısıldadı. Çünkü ben öyle yapıyorum.

Gloria burnunu çekip nefesini verdikten sonra, "Tamam." diyerek pes etti. "Seni ikna edemeyeceğimi biliyordum. Çünkü bir keçi kadar inatçısın. Tek bir şartla yakanı bırakırım. Bir şeye ihtiyacın olduğunda ilk arayacağın kişi ben olacağım."

"Buna söz vermem gerekiyor mu?"

"Lanet olsun, evet."

"Tamam."

"Son bir şey daha."

"Tanrım, söyle ve beni azat et artık, lütfen!" Dani bir virajı daha dönerken karşıdan gelen aracı görüp direksiyonu iyice sağa kırdı.

Gloria, "Bayan Williams Jonathan'ın davasına Bay Cooper'ın bakmasını istedi." dediğinde az kalsın direksiyon hâkimiyetini kaybedip yoldan çıkacaktı. Son anda hızla toparlayıp çizgilerden içeri girmeyi başardığında nefes nefese kalmıştı.

"Orada mısın?"

"E-evet. Seni duydum."

"Bilmek istersin diye düşündüm."

Bayan Williams şirketin yönetici ortağıydı. Jonathan'ın davasının şirkete getireceği zararın farkında olmalıydı. Bu yüzden de Benjamin gibi iyi bir avukattan onu savunmasını istemesi kadar doğal bir şey olamazdı.

Ayrıca Benjamin ve Jonathan çocukluktan beri yakın arkadaşlardı. Mezun oldukları yıllara kadar aynı okullara gitmiş, sonra da babalarının referanslarını kullanarak W&C&W de küçük hissedar olmuşlardı. Zamanla kendilerini ispatlayarak şirkette giderek daha fazla söz sahibi olmaya başlamışlardı. Avukatlık ikisinin de aile mesleğiydi. Jonathan'ın babası emekli bir yargıçken Benjamin'in hem babası hem de annesi avukattı.

Benjamin, Jonathan'ın aksine daha ahlaklı ve prensipleri olan bir adamdı. Evliydi ve dünyalar tatlısı bir karısı ve iki oğlu vardı. Jonathan onun aksine evlilikten ve çocuklardan nefret ederdi. O yüzden Daniella ile ilişkileri süresince bir defa bile gelecekten konuşmamışlardı.

Dani o sıralar adama kör kütük âşık olduğundan böyle şeyleri sorun etmiyordu. Çünkü Jonathan'ın onu elde etme çabaları kendisini özel hissetmesini sağlıyordu.

Hangi kadın her akşam masasına güller bırakılmasını ve onu sürekli şımartan bir adamla romantik bir ilişki yaşamayı istemezdi ki? Gelecekle ilgili planlardan bahsedip adamı korkutup kaçırmak istemiyor, onu sevgisiyle ve ilgisiyle kendine sonsuza dek bağlayacağını zannediyordu.

Dünyanın bir numaralı budalasıydı.

Jonathan'ın gerçek yüzünü gördükten sonra imkânsız hayaller kurmayı bırakmıştı. Jonathan karanlık arzuları olan, bu yüzden de asla tek bir kadınla yetinemeyecek türden bir adamdı. Öte yandan ona hastalık derecesinde takıntılıydı. Daniella kendini bir anda içine düştüğü çukurdan kaçmaya çalışırken bulmuştu. *"İşin kötüsü, kurtulmaya çalıştıkça daha fazla karanlığa çekiliyordu."*

Kendime not: Bir daha asla karanlık geçmişleri olan adamlarla birlikte olmaya kalkışma.

"Dani?"

Bay Cooper'ın Jonathan'ın davasını üstlendiğini öğrenmek onu biraz sarsmıştı doğrusu ama bunu arkadaşına belli etmek yerine kabullenmiş gibi göründü.

"Bayan Williams'ın kararlarını sorgulamak bana düşmez. Jonathan hem şirket ortağı hem de meslektaşı, ondan başka türlüsünü beklemek saçmalık olurdu."

"Bana sorarsan Bay Cooper'a her şeyi anlatmalısın. Eğer mahkemeye kanıtları sunan kişinin sen olduğunu öğrenirse her şey daha farklı olacaktır. Sen Jonathan'ın hem sevgilisi hem de asistanıydın. Seni dinleyecektir. En yakınındaki kişi olarak tüm kirli çamaşırlarını bildiğini düşünecektir."

"Hayır!" diyerek aniden bu fikre karşı çıktı. "Unut bunu! Bay Cooper bana inanmış olsa bile -ki inanmayacaktır- Jonathan'a ihanet etmeyecek kadar sadıktır. Ayrıca ne o ne de Bayan Williams sırf bir asistanın sözüyle yıllarca dost oldukları birinin ipini çekmek istemezler."

Jonathan'ın ona söylediği ilk şeylerden biri buydu. "Senin sözüne karşı benimki. Söylesene sana kim inanır Küçük Tilki?"

"İyi ama..."

"Sana olmaz dedim Gloria. Lütfen bu konuda daha fazla ısrarcı olma."

"Tamam." diyen arkadaşının yenik çıkan sesi gözlerinin yeniden dolmasına sebep olmuştu. Ama ağlamayacaktı. Hayır. Gözyaşlarını da duygularıyla birlikte bir kutuya kilitleyip kaçtığı şehirde bırakmıştı.

"Amacım seni ortaya atmak değildi." diye devam etti Gloria. Söylediklerine pişman olmuş gibiydi.

"Bunu biliyorum."

"Sadece başın belaya girmeden bu işten sıyrılmanı istiyorum. Jonathan içeri girdikten kısa süre sonra işi bırakarak ülkeyi terk ettin. Bu şüphe çekecektir."

"Emlakçıdan gelen mektubu açtığımda Bay Cooper da oradaydı. Neden gittiğimi biliyor."

"Ama sebep yalnızca bu değil. Ve bunu o da benim gibi sonunda anlayacaktır. Ve ilişkiniz ortaya çıktığında ise..."

"Umurumda bile değil."

"Adamdan intikam almak istediğini biliyorum Dani. Senin canını yaktı..."

Tahmin bile edemeyeceğin kadar hemde.

"...ona yaptıkların için seni suçlamıyorum ama nereye kadar kaçabilirsin? Önünde sonunda tüm bunlarla yüzleşmek zorunda kalacaksın."

"Farkındayım ama ne kadar geç o kadar iyi. Dinle. Mahkemeye sunduğum dilekçedeki suçlamalar oldukça açık. Deliller de ortada. Yargıç Thompson'ı yıllardır tanırım. Ona Jonathan'ın ipini çekecek belgelerle gittiğimde gizliliğimin sorun olmayacağını ve bu kanıtların onu mahkûm ettirmeye yeteceğini söylemişti. Cooper gibi bir avukat bile artık Jonathan'ı kurtaramaz, anladın mı? O pisliğin işi bitti."

"Bu konuda tamamıyla senin tarafındayım biliyorsun ama Bay Cooper benim patronum Dani. Yani benden dava için bir şeyler yapmamı isterse-"

"O zaman sen de yapacaksın." diyerek kestirip attı Daniella. "Bu senin işin. Senden benim yüzümden işini tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmanı isteyemem. Eğer sorun olacaksa bana davayla ilgili hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin."

"Beni yanlış anladın." Savunmaya geçen arkadaşına aniden sert çıkıştığını fark edince kendine lanet etti. Kahretsin ki bu adamın konusu açıldığında bir türlü sinirlerine hâkim olmayı öğrenememişti.

"Sonuçları ne olursa olsun senin için her şeyi yaparım ve bunun için tereddüt etmem bile."

"Biliyorum, biliyorum." Daniella ağrıyan şakaklarını tek eliyle ovalamaya çalışırken gözlerini yoldan ayırmamaya çalışıyordu.

"Sana bağırdığım için üzgünüm, tamam mı? Sanırım artık kapatmam lazım. Uzun bir yolculuk oldu."

"Elbette, seni anlıyorum. Yine de dostun olarak seni uyarmak istiyorum. Bay Cooper Bayan Williams'la konuşurken ortaya atılan yolsuzluk iddialarının yalnızca bir karalama kampanyası olduğunu, kanıtlamak adına gizli tanığın ortaya çıkarılması için mahkemeye baskı yapmaları gerektiğini söyledi. Eğer bunu başarırsa ki biliyorsun çok az şeyde başarısız olur, kimliğin ifşa olabilir. O zaman oraya çıkıp onlarla yüzleşmek zorunda kalabilirsin."

Daniella üçünün mahkeme salonunda yüzleştiği sahneyi gözünün önüne getirince sertçe yutkundu. Jonathan'la bir mahkeme salonunda karşılaşmaktan korkmuyordu. Ancak düşüncesi bile bedeninden sert bir ürpertinin geçmesine neden oluyordu. Eğer sonunda onun hak ettiği cezayı almasını sağlayacaksa sanırım bu kadarına katlanabilirdi. Bu işe başlamıştı bir kere ve ne olursa olsun sonuna kadar gidecekti.

"Umarım buna gerek kalmaz. Bilgi verdiğin için teşekkür ederim."

"Gelişmelerden seni mutlaka haberdar ederim. Şimdi işe dönmek zorundayım tatlım. Öğle molam sona ermek üzere."

"Kendine dikkat et."

"Sen de. Beni sık sık aramayı ihmal etme. Seni özleyeceğim."

Telefonu kapattığında yeni bir tepeye tırmanmak üzeriydi. Sıcaktan mı yoksa Gloria'yla konuştukları yüzünden midir bilinmez sanki yeterince nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Camı sonuna kadar açıp temiz havayı ciğerlerine çekti. Bünyesi sıcak iklimlere alışkın değildi. Ve bugün hava sanki olduğundan daha baskındı. Yolculuk için üzerine giydiği keten şort ve tişört terden sırılsıklam olmuştu. Uzun saçlarını ensesine yapışmasın diye tepesinde bir topuz yaptı. Keşke arabasının kliması daha iyi çalışsaydı.

Nerede şu otel?

Tam daha ne kadar yolu kaldığını hesaplamak için haritayı kontrol etmek üzereydi ki, tanıdık binanın duvarları uzaktan ona

göz kırptı. Rönesans Mimari'sinin eşsiz güzelliğinden yararlanılarak tasarlanmış ve tarih kitaplarından fırlamış gibi görünen taş bina tam karşısındaydı.

Sognare.

Daniella sonunda rahat bir nefes aldı. "İşte buradasın."

2. BÖLÜM:
Rüya Oteli

Sognare (Rüya) Oteli hafızasındaki görüntüsünden hiçbir şey kaybetmemişti. Yıllar içinde revize edilirken ana hatlarına sadık kalınan bina neredeyse yarım asırdır Lombardilere aitti.

Büyükanne ve büyükbabasının son anına dek titizlikle ayakta tutmaya çalıştıkları bu özel yapı bir aile mirasıydı ve bir vakıf arazisinin üzerine inşa edilmişti. Uzun zamandır arazi için ödedikleri kira devlet ödeneğine katılıyordu. Ta ki, büyükanne ve büyükbabası artık oteli işletemeyecek kadar yaşlandıkları için bir huzurevine yerleşmeye karar verene dek.

Son seçimlerden sonra değişen yeni belediye başkanının aldığı kararda, kontratın çoktan dolduğu ve sözleşmenin yenilenmemesi halinde mülkü boşaltmaları gerektiği bildiriliyordu. Mektubu ona gönderen yerel bir emlak şirketiydi. Mektupta Sognare'nin akıbeti hakkında söz sahibi olan kişiler olarak Daniella ve abisi

Luigi'nin ismi yazılıydı. Ve eğer derhal bir karar verilmezse her şey sona erecekti.

Daniella ailesi için bu kadar değerli bir yerin yıkıldığını veya el değiştirdiğini düşünmek bile istemiyordu. Sognare Oteli eskiden kasabanın en gözde ve en kaliteli mekânlarından biriydi. Stella ve Gustavu için önemliydi. Tuhaf ama onun için de...

Çocukluğunda anne ve babasıyla-henüz boşanmamışlarken- sık sık buraya gelir ve abisiyle birlikte vaktinin çoğunu otelin arka bahçesinde geçirirlerdi. Partiler, kutlamalar, bayramlar, evlilik yıldönümleri gibi özel günlerde Sognare insanların bir numaralı tercihiydi. Stella ve Gustavu'nun nazik ilgisinden hoşnut olanlar oradan daima memnun ayrılırlardı.

Otel mimari yapısı itibariyle de akıllarda kalıcı bir yer bırakıyordu. Fildişi rengindeki sütunlarıyla kemerli girişi, arka kısma kadar uzanan ve bahçeyi panoramik açıdan izleme şansına sahip verandasıyla, denize bakan odaları, otel tam bir 18.yüzyıl mimari harikasıydı.

Büyükannesi ön bahçeyi beyaz krizantemler, ekinezyalar ve begonvillerle doldurarak insanlara görsel bir şölen sunuyordu. Ama otelin asıl sevilen yeri arka taraftaki kuş kafesini andıran kameriyelerdi. Yazın ikindi vakti kadınların beş çaylarım, akşamüstü ise erkeklerin iş toplantılarını yapmak isteyeceği türden bir yerdi. Hemen önlerinde Meksika fasulyesini andıran dev bir yüzme havuzu, düzinelerce meyve ağacı, akçaağaçlar ve daha aşağısındaysa kocaman yaşlı bir söğüt ağacı bulunuyordu. Büyükbabası her yaz söğüt ağacına kral tahtını andıran tahta bir salıncak asar ve Daniella'yı boş zamanlarında bıkıp usanmadan sallardı.

İlk romantik genç kızlık hayallerini o salıncakta okuduğu kitaplar sayesinde kurduğunu anımsadı. Onun için çocukluğunun en mutlu anıları burada, Sognare'deydi. Şimdi onu bu kadar yalnız ve terk edilmiş görmek kalbine bir bıçağın saplanması kadar acı veriyordu.

Arabasıyla bahçe yoluna yaklaşarak motoru kapatmadan dışarı çıktı. Büyük parmaklıklı dış kapı paslanmış ve yabani otlarla

sarmalanmıştı. Otomatik bir mekanizması varsa bile bu hâldeyken çalışması imkânsız görünüyordu. Ardına kadar açık olmasının bir tesadüf olduğunu düşündü. Belki de kapı yıllardır bozuktu.

Arabasını içeri sürerek, aralarından çimenlerin fışkırdığı taşlık yolda ilerledi. Büyükbabası buradaki parke taşların denizaşırı bir ülkeden getirttiğini söylemişti. Tıpkı binanın iki yanında kule gibi uzanan sütunlar gibi kemik renginde olan taşlar mermer kadar parlak ve pürüzsüzdü.

Etrafına hızlıca bir göz atmaya çalışınca ön bahçenin oldukça bakımsız olduğunu fark etti. Otelin üzerinde isminin yazılı olduğu altın harfler tıpkı girişteki tabela kadar solmuş ve paslanmıştı. Çocukluğunda gökkuşağını andıran renklerinin bir tekini bile etrafta görememek büyük hayal kırıklığıydı. Onların yerine her yeri bol miktarda saman renginde dikenli otlar ve karahindibalar sarmıştı.

Tüm bunlara rağmen otel hâlâ güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. Tıpkı hiçliğin ortasındaki yaşlı bir gelin gibiydi.

Suyu çekilmiş fiskiyeli süs havuzunun etrafından dönerek geniş Arnavut kaldırımının önünde arabayı park etti. Havuzun bir zamanlar dilek havuzu olduğunu sananlar, içini metal parayla doldururlardı. Şimdi ise içinde yalnızca yosun ve küf vardı.

Binanın ana kapısına geldiğinde işlemeli kanatları ve ahşap panjurları inceledi.

"Tanrım, çok güzelsin." diye mırıldandı güneş gözlüğünü tepesine iterken.

Bina hatırladığından daha büyük ve heybetliydi. Evet, yaşlıydı ama ilk katı çevreleyen ince direkli geniş verandası ona çok zengin bir hava katıyordu. Bodrum katını da sayarsak dört katlıydı. Çatısı ikinci katın yarısına kadar uzanıyordu. Çok fazla odası var, diye geçirdi içinden. Şimdiden perdeleri sıkı sıkıya örtülmüş Fransız stili, üstü oval camlardan tam yirmi tane saymıştı. Bu kadar camın temizlenmesi ve perdelerin asılması epey zamanını alacaktı.

Binanın etrafında bir tur atma işini sonraya bırakıp ön kapıya ilerledi. Kapıyı çalmak saçma olacağından sadece açık olup olmadığını kontrol etti. Elbette değildi. Etrafta anahtarın saklı olabileceği bir yer arıyordu ki arkasından gelen bir ses onu korkuttu.

"Birine mi bakmıştınız, signora (hanımefendi)?"

Daniella duyduğu erkek sesiyle aniden sıçrayarak arkasını döndü.

"Yüce Tanrım." dedi küt küt atan kalbini susturmak için elini göğsüne bastırarak. "Beni korkuttunuz bayım."

"Özür dilerim." dedi adam hiç de öyleymiş gibi görünmeden.

"Önemli değil. Ben, ben sadece burada yalnız olduğumu sanmıştım."

"Geldiğinizi uzaktan gördüm ama size yetişemedim. İsmim Camillo Mancini. Bu otelin satış ve pazarlama işiyle ilgilenen gayrı menkul danışmanıyım," diyerek ceketinin cebinden çıkardığı bir kartviziti uzattı. Daniella kartı aldı ancak inceleme gereği duymadı. Aklı adamın söylediği son cümleye takılmıştı.

"Ayrıca civardaki en iyi emlak ve yatırım uzmanlarından birisiyim."

Daniella adamı kısaca inceledi. Uzun ve ince yapılı biriydi. Muhtemelen otuzlarının başında olmalı diye düşündü. Bu sıcakta koyu renk bir takım giyecek kadar da işini önemsiyordu. Keşke terlememenin de bir yolunu bulabilseydi. Adamın yüzü ve ensesi sırılsıklamdı ve güneşin altında bir tereyağı gibi erimek üzereydi.

"Memnun oldum Bay Mankini."

"Mancini." diyerek düzeltti onu adam.

"Ah doğru. Affedersiniz." Daniella karttaki ismi yeniden okudu. "Kendimi tanıtmayı unuttum. Sizinle telefonda konuşmuştuk. İsmim Daniella Lombardi."

Adamın el sıkışması da kendisi gibi zayıftı. Üstelik avuç içleri ıslak ve kaygandı. Daniella'nm rahatsızlığını fark etmiş olacak ki, cebinden kumaş bir mendil çıkarıp ellerini ve saç diplerini hızla kurulamaya başladı.

"Affedersiniz ama hatırlayamadım."

Daniella adamın mendiline uzaydan gelen bir yaratıkmış gibi bakmaya devam ederken adamı son anda duyabildi. Bu zamanda hâlâ kumaş mendil kullanan kalmış mıydı?

"Stella ve Gustavu Lombardi'nin torunuyum."

Adamın fındık kadar olan gözleri birden kocaman açılarak ona şaşkınlıkla baktığında Daniella acaba İngilizce mi konuştum diye merak etti. Uzun zamandır Amerika'da yaşadığı için ana diliyle ilgili fazla pratiği yoktu.

"Bay Mancini?"

"Şaşkınlığımı bağışlayın lütfen," dedi kafasını iki yana sallayan adam. "ama yanılmıyorsam Amerika'da yaşıyordunuz değil mi?"

"Bu doğru."

"Küstahlığımı mazur görün ama buraya kadar gelmenizi anlamaya çalışıyordum. Bir vekâletnameyle de bu işi kolaylıkla çözebilirdiniz."

"Anlayamadım. Ne vekâletnamesi?"

"Otelin satışı için elbette. Kardeşiniz bahsetmedi mi?"

Şaşırma sırası şimdi Daniella'daydı. "Ben, yani biz, onunla son konuştuğumuzda bana bu fikrinden bahsetmemişti." diyerek yalan söyledi.

Luigi ile görüşmeyeli aylar oluyordu. Onu en son ne zaman aradığını bile hatırlamıyordu. Noel'de veya Paskalya'da olabilirdi. Fakat bu kadar önemli bir şeyi ona danışmadan karar vermesine sinirlenmişti.

"Size söylememesi tuhaf." dedi adam ince kaşlarından birini şüpheyle havaya dikerek.

"Otelle ilgili kararımızı yüz yüze konuşuruz diye düşünmüştüm. Uçaktan iner inmez de doğruca buraya geldim."

"Anlıyorum. Neyse, artık burada olduğunuza göre resmi işlemleri derhal halledebiliriz."

"Sanırım ortada bir yanlış anlaşılma var Bay Mancini. Sognare satılık değil. Buraya onu satmak için gelmedim."

Adam Daniella ona tokat atmış gibi irkildi. "Fakat otel için bulduğum müşteri..."

"Müşteri mi?" Daniella kollarını kibirle göğsünde kavuşturarak savunma pozisyonu aldı. "Hissedarların ortak rızasını almadan oteli birilerine satışa mı çıkardınız yoksa?"

"Ben...Yani siz.. şey ben sanmıştım ki..." Adam giderek daha fazla terlemeye başlarken sertçe yutkundu. "Diğer ortak kesin olarak satmak istediğini söyleyince...satış için bütün evraklar hazır ve kaporanın ödendiğine dair elimde bir de belge var üstelik."

Lanet olsun sana Luigi!

Daniella başını hırsla iki yana salladı. "Bakın Bay Mancini, size oteli satmak istediğimizi söylediğimi hatırlamıyorum. Benden teyit almadan işlemlere başlamanız büyük saçmalık. Sognare'yi kendim işletmek istiyorum. Ve kararım kesin. New York'tan buraya kadar da bunun için geldim."

"Bu oldukça karışık bir durum." Adam terli kafasını kaşıdı. "Taraflardan biri satmak isterken diğeri istemiyor. Beni nasıl zor bir duruma düşürdüğünüzün farkında mısınız? Müşterim bundan hiç hoşlanmayacak."

"Üzgünüm ama bu benim sorunum değil. Erkek kardeşimle uzun zamandır görüşmüyoruz, dolayısıyla kararından haberim yoktu. Keşke ona para vermeden önce rızamı almak aklınıza gelseydi."

"İyi ama..."

"Bay Mancini lütfen!" diyerek onu susturdu Dani. "Yorgunum ve içeri girmek istiyorum. Şimdi eğer müsaade ederseniz anahtarları alabilir miyim?"

Daniella adamın kafasındaki çarkların dönmeye başladığını görebiliyordu. Biraz bekledikten sonra, "Peki ya kapora ne olacak?" diye sordu.

"Eğer söylediğiniz kadar iyi bir yatırımcı olsaydınız ortakların tamamının imzası olmadan ödeme yapılmaması gerektiğini bilirdiniz. Dolayısıyla o parayı kardeşimden geri almak sizin işiniz."

Daniella kendini gayet iyi ifade ettiğini düşünüyordu. Adamın söylediklerinden hiç hoşlanmadığını anlamak için yüzünün yüz farklı tonda kızardığını görmesine gerek yoktu. Bay Mancini'nin bir İngiliz'i andıran soluk teni şimdi öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Öfkesini hızla kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi yutkunduktan sonra, "Bir yere kaybolmayın lütfen." dedi. "Ben hemen dönerim."

Adamın koşar adım uzaklaşıp binanın arka tarafında gözden kaybolmasını izleyen Daniella iç geçirdi. Şimdilik adamı atlatmış olabilirdi ancak sorun tamamıyla çözülmüş sayılmazdı. Luigi'nin ona sormadan oteli satmaya kalkıştığına inanamıyordu. Kaldı ki, büyükanne ve büyükbabasının da bu karardan haberi olduğunu zannetmiyordu. En kısa zamanda onlarla ve Luigi'yle konuşmalıydı. Sognare Lombardilere aitti. Ve Daniella yaşadığı sürece de öyle kalacaktı.

Rahatlamak için çantasından kâğıt ve kalem çıkararak emlakçıyı beklerken bir yapılacaklar listesi hazırlamaya başladı. Plan yapmak onu daima sakinleştirirdi.

Listenin en başına Luigi'yi aramayı ve bakımevine gitmeyi not aldı. Sonra da etrafında gördüğü eksikleri madde madde sıralamaya başladı.

Her iki bahçenin de iyi bir bakıma ihtiyacı olacaktı. En fazla özeni isteyen ön bahçeydi. Müşteriler otele geldiğinde ilk olarak gördükleri şeyden etkilenmeliydi. Karşılama komitesi olarak rengârenk çiçekler ve tohumlar sipariş etmeyi bir kenara not etti. Onlar gelmeden evvel de kuru otları temizleyecekti.

İlk katın pencerelerindeki camların birkaçının kırık olduğunu fark etmişti. Tabelaları renklendirmek için boya ve aydınlatma direkleri için lambalara ihtiyaç vardı. Karanlıktan nefret ederdi.

Bu yüzden içeride de değişmesi gereken ampuller olup olmadığını kontrol edecekti. Girişten itibaren yol boyunca ağaçlara renkli fenerler asmanın aydınlatmaya katkısı olabilirdi.

Arabasını yanına park ettiği eski süs havuzunu da içini dolduracağı tropik balıklarla yepyeni bir Koi havuzuna çevirmek ilginç bir fikirdi. Bunları da defterine not ettikten sonra binanın çevresinde yürümeye devam etti.

Otel yeniden faaliyete geçtiğinde bazı işler için fazladan elemana ihtiyacı olacaktı, ancak o vakte kadar tüm işi kendisi yapması gerekecekti. Yoksa tüm birikimi kısa sürede eriyip giderdi. Tabii tüm bunlar için videolara, ondan önce de internete ihtiyacı olacaktı. Telefon hattı ve interneti bağlatması gerektiğini not aldı. Bazı geceler film izlemek isteyebileceğini düşünerek kablolu yayını da listeye eklese hiç fena olmazdı. Ondan sonra da...

Konuşma sesleri işitince başını sesin geldiği tarafa çevirdi. İki erkeğin alçak perdeden tartıştıklarını duyduğunda çoktan o yöne yönelmişti bile. Bay Mancini'yi arka bahçede yaşlı bir adamla tartışırken buldu. Bu adam bahsetti müşteri olmalıydı ve bağırıp çağırarak konuşmasına bakılırsa adam otelin satılık olmadığını öğrendiğinde pek de mutlu olmamıştı. Adamı yatıştırmak ve sorularına cevap vermek için yanlarına gidebilirdi ama bunu yapmayacaktı. Ne de olsa bu onun problemi değildi.

Mancini'yle tartışan adam altmışlarında olmalıydı. Kısa boylu ve tıknazdı. Kır saçlı başının tepesi çoktan kelleşmeye başlamış, yağlı göbeği pantolonunun kemerinden dışarı fırlamıştı. Öfkeli yüzü kaskatıydı ve sürekli "Troia!(sürtük)" diye bağırıp duruyordu. Daniella'nın bazı argo sözcükleri anımsayamaması ne kötüydü.

Tartışma bittiğinde adam Daniella'yı fark edip ondan tarafa düşmanca bir bakış attıktan sonra hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Giderken emlakçıya ne söylediyse adamın suratı az evvelkinden daha kırmızıydı. Daniella'yı görür görmez yüzüne hızlıca bir tebessüm yerleştirmeye çalıştıysa da bunda pek başarılı olamamıştı.

"Bayan Lombardi. Size beni beklemenizi söylemiştim."

"O adam kimdi?" Daniella giden adamın arkasından bakmaya devam ediyordu.

"Bay Colombo iyi bir müşterimdir. Fakat oteli satmaktan vazgeçtiğiniz için epey sinirlendi."

"Size oteli satmak istediğimi hiç söylemedim ki." dedi Daniella meydan okuyan bir tavırla. Mancini buna cevap vermek yerine kendi kendine bir şeyler homurdandı.

"Anahtarınız burada, gelin benimle."

Birlikte karşılaştıkları kapıya geldiler. Adam kapıyı açıp geçmesi için bekledi. Daniella içerideki karanlığa rağmen derin bir nefes alarak adımını attı ancak bunu yapar yapmaz anında pişman olmuştu. Ağır ve keskin bir koku sert bir yumruk gibi yüzüne çarpmıştı.

"Tanrım, bu koku da ne böyle?"

"Muhtemelen yarasa pisliğidir."

"Yarasa mı?"

"Yarasalardan korkar mısınız?" Adam burnunu az önce terini sildiği kumaş peçeteyle kapatırken bıyığının kenarıyla belli belirsiz gülümsedi. "Bina uzun zamandır kapalıydı. Bu yüzden rutubet ve küf de mevcut tabii."

"Daha çok fare ölüsü gibi kokuyor."

"Olması muhtemel elbette."

Daniella ürperdiğini belli etmemeye çalıştı ama ister istemez midesi bulanmıştı.

Mancini bunu daha önce yüzlerce defa yapmış gibi otelin detaylarını -özellikle kötü yanlarını- vurgulayarak sıralamaya devam etti.

"Alt katta mutfak, yemek odası ve kabul salonu var. Prizlerden hiçbirine dokunmayın sakın. Elektrik tesisatı eski ve yenilenmesi gerekiyor. Ne zaman düğmelerden birini kaldıracak olsanız ampullerden birkaçı patlıyor. Mutfak kısmında durum daha beter." dedi gül ağacından dolap kapaklarından birini açarken. "Fırın ve

buzdolabını çalıştırmak istediğinizde kabloların yanmadığından emin olun. Bu bölgede sık sık elektrik kesintileri yaşanır. O yüzden tesisatı yeniledikten sonra bir güç dengeleyici reaktör ve jeneratör taktırmanızı tavsiye ederim."

Daniella, "Jeneratör yok mu?" diye sorduğunda adam durdu ve ona yandan bir bakış attıktan sonra omuz silkti.

"Varsa bile o kadar uzun zamandır kullanılmıyor ki çalışacağını zannetmiyorum." Mutfaktan çıkıp üst katın merdivenlerine geçtiler.

"Peki ya telefon hattı?"

"Şanslıysanız kablolar fareler tarafından kemirilmemiştir ve aboneliği yenilettiğiniz takdirde kısa sürede kullanıma açılacaktır. Tabii bunun için şehir merkezine kadar gidip başvuruyu bizzat yapmanız gerekiyor."

"New York'ta bu tür işleri bir telefonla halletmek mümkün."

"Livorno'da değil."

"Anlıyorum."

Daniella adamın bu kadar karamsar konuşması yüzünden öfkelenmeye başlıyordu. Niyetini anlamamak için aptal olması lazımdı. Ona tüm olumsuzlukları sıraladığı takdirde bu yerden kaçacağını sanıyor olmalıydı. Ancak Daniella'nın ne kadar inatçı ve kararlı biri olduğunu henüz bilmiyordu.

"Alt katın camlarının neden kırık olduğunu biliyor musunuz?"

"Bazıları sert rüzgârlardan bazılarıysa yağmacılar tarafından kırılmış olabilir."

"Yağmacılar mı?"

"Evsizler. Bilirsiniz. Boş mekânları çok severler."

"Mülkü koruyan bir bekçi filan yok mu? Buranın vakıf arazisi olduğunu sanıyordum."

Adam üst kata çıkan merdiven boşluğunda durup ona baktı. "Evet ama bina özel bir mülk. Ve sahipleri parasını ödemedikçe

kimse burası için parmağını dahi kıpırdatmaz. Oteli işletmeye karar verdiğinize göre belki önce bir bekçi tutmak istersiniz."

Daniella bu yorumu görmezden geldi. Üst kata çıktıklarında karanlık odaların kapılarını ardına kadar açık buldular. Zemin toz içindeydi. Kirliliği azaltmak için mobilyaların üzeri beyaz çarşaflarla örtülmüştü ama pek yararı olmamıştı. Üstelik üzerinde iriki ufaklı lekeler vardı. Daniella'yı en çok mutlu eden her odada küçük bir şömine olmasıydı.

"Bunların her biri tek bir merkezi sisteme bağlı olmalı." dedi kendi kendine. "Böyle bir bina ancak bu şekilde ısıtılabilir."

Daniella'nın şöminelere hayranlıkla baktığını gören Mancini dudaklarını büzerek yanına geldi. "Yine de o şeyleri yakmadan evvel iyi bir baca temizliği yaptırmanızı tavsiye ederim. Yoksa binayı tek bir kibritle tutuşturmanız işten bile değil."

Daniella bıkkınlıkla iç geçirdi. "Merak etmeyin Bay Mankini, gerekli tedbirleri almadan bu binada tek bir mum bile yakmam."

Adamın adını sırf gıcıklık olsun diye yanlış söylemişti. Karşılığında sinirlendiğini görmek ise içini ufak bir tatmin hissiyle doldurdu. Hiç tanımadığı bir adamın ondan nefret etmesine tahammül edemiyordu. Kasabada yeni gelenlere karşı bu kadar kötü davranıldığını hatırlamıyordu. Belki de yanılıyordu. Adamın ona Daniella'nın fark etmediğini sandığı zamanlardaki bakışları tıpkı kiler dolabının altından çıkan bir haşereye olduğundan farksızdı.

"Güzel. Eminim kış gelmeden çatıyı da onarmak istersiniz."

"Çatının nesi var?"

"Kiremitler signora." dedi Mancini, peşinden gelmesini umarak koridora çıkarken. "Kırık kiremitler içeriye yağmur suyunun dolmasına neden olurlar. Gelin de göstereyim."

Daniella son kattaki bir odaya girdiklerinde basık olan eğimli tavanı nedense sıcak ve samimi bulmuştu. Dörtgen olan odanın bir duvarı boydan boya camla kaplıydı ve balkonundan görünen eşsiz bir deniz manzarası vardı. Bu oda mutlaka benim olmalı diye düşündü. Kafasında hızlı bir hesap yaparak bir köşeye

yatağını ve gardırobunu kurabileceğini, fazlalık eşyaları attıktan sonra diğer duvara ufak bir yazı masası ve tekli bir kanepe atabileceğini düşündü. Eğer diğer katlarda müşterileri kalacaksa, burası tam ona göreydi.

Duvarlar ve yerler alt katların döşemeleri gibi ahşaptı ve iyi bir cilaya ihtiyacı vardı. Maalesef ki araları açılmış, aşınmış ve çoğu kısımlar yağmur suları yüzünden çürüyüp parçalanmıştı. Hüzünle cam kaplı bir vitrinin yanına gitti. İçindeki porselen demlik ve bir kahve fincanı seti olduğunu görünce aklına uzun zamandır kahve içmediği gelmişti. Stella'nın her perşembe kasabalılar için bahçede düzenlediği çay partilerini hatırladığında içi burkuldu. Muhteşem lezzetteki tatlı bonboloniler çay partilerinin vazgeçilmeziydi. Daniella'nın göğsü özlemle sıkışırken midesi de aynı anda açlıkla guruldadı.

Hissettiklerinden bihaber olan adam "Gördüğünüz gibi," diyerek perdelerden birini havaya ağır bir toz tabakası kalkmasına yetecek şekilde hızla kenara çekti. "Bina bakımsızlıktan neredeyse çökmek üzere. Bayan Lombardi, üzgünüm ama burası bir harabe."

Daniella öksürmekten bir süre konuşamadı. Evde biriken yılların tozu ve kiri bir anda ciğerlerine oturuvermişti.

"Evet, farkındayım." dedi sulanan gözlerini silerken.

Adam kollarını göğsünde kavuşturarak kibirli bir hâlde karşısında dikildi. "Hâlâ burada kalabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Daniella adamın yanından geçip cam kenarına doğru yürüyerek denizin kayalıklara vurduğu noktaya ve karşı sahildeki belli belirsiz görünen gri adaya baktı. Ada ufkun ortasında yalnız fakat heybetli görünüyordu. Diğer takımadalardan uzakta, fırtınalara ve dalgalara rağmen tek başına ve hâlâ ayaktaydı. Tıpkı Sognare gibi.

Nasıl bir işin içine bulaştığının farkındaydı. Sognare onun eviydi. Ve Daniella ne olursa olsun evini ikinci defa terk etmeyecekti.

"Daha iyisini yapacağım," derken gözlerinde yeni bir ışık belirdi. "Başkalarının da kalmak istemesini sağlayacağım."

...

Hava kararmadan önce yapabildiği tek şey bavullarını dördüncü kata kadar taşımak sonra da yatağını ve eşyalarını koyacağı dolabı temizlemek olmuştu. Yanında getirdiği atıştırmalıklarla karnını doyurmuş, karanlık çökmeden elektrik tesisatını kontrol etmişti. Mancini bir konuda yalan söylemiyordu. Elektrik düğmelerini çevirdiği anda kablolardan garip sesler çıkmaya başlıyor ve birkaç lambanın patlamasına neden oluyordu. Bodrum katında bir jeneratör vardı ancak onun da yakıtı bitmişti ve gecenin bir yarısı benzin istasyonu aramak istememiş, bu yüzden alt katta bulabildiği birkaç küçük mumla idare etmek zorunda kalmıştı.

Binanın yüzde altmışının ahşap olduğu, dolayısıyla her an alev almaya müsait olmasından dolayı sabaha kadar gözüne uyku girmemişti. Neyse ki sular hâlâ akıyordu da kısa da olsa bir duş alabilmişti. Tabii elektrik olmadığından suyun ısısı da kutuplardakine eş değerdi.

Sabah uyandığında eskimiş bir şilte üzerinde yatmaktan beli ağrıyordu, şampuan yerine sabun kullandığı için saçları tiftik tiftik olmuştu ve uykusunu alamadığı için biraz huysuzdu. Fakat her şeye rağmen pırıl pırıl bir güneşin yatağını ısıtması içini umutla doldurmuştu. Dışarıdan gelen kuş cıvıltıları ve Ligurya Denizi'nin rahatlatan nağmeleri kulağına dolarken, ona yeni bir güne başladığının müjdesini veriyordu.

Yeni hayatının ilk gününe hoş geldin.

New York'taki kalabalık şehir hayatından farklı olarak burada seslerin kulağa daha berrak ve yalın geldiğini fark etti. Araya karışan araç kornaları veya insan sesleri olmadan doğayı bu şekilde dinlemek insanı rahatlatıyordu doğrusu.

Odasına bağlı küçük balkona çıkarak bir süre manzaranın keyfini çıkardı. Karşısında uçsuz bucaksız gibi görünen denizi bölen ufak ada yine gözüne takılmıştı. Mavinin iki farklı tonu arasında duran hayaletimsi bir gölge gibi ona sinsice göz kırpıyordu.

Hiç kolay olmayacak, dedi içindeki olumsuz ses. Burası gerçekten bir harabe. Ama başaracağına inanmak zorundaydı.

Roma bile bir günde kurulmamıştı değil mi? Eğer Sognare'yi eski görkemli günlerine kavuşturabilirse potansiyeli gereği burayı dünyanın sekizinci harikasına bile çevirebilirdi.

Tamam, biraz abartmıştı ama yine de bu güzelliği bir kez görenlerin yeniden gelmek isteyeceğine inanmak istiyordu.

Aşağıda bir sahil olduğunu hatırlayarak bahçeye çıktı ve falezlerin kenarına kadar yürüyüp, kayalıkların arkasına saklanmış pirinç korkulukları buldu. Aşağıya kadar kıvrılan merdivenler bahçeyi kumsala bağlıyordu. Rüzgârın biraz sert estiğini fark edince üzerine şal aldığı için mutlu oldu.

Dalgaların kıyıya çarptığı sahile indiğinde ayakları ipek gibi yumuşak kumlarla buluştu. Yanılmamıştı. Altın rengi kumsal hâlâ eskiden olduğu kadar saf ve el değmemişti. Aradaki kayalık ufak koyu diğer sahilden ayırdığı için yabancıların istilasına uğramaktan kurtulmuştu. Eskiden olduğu gibi buraya birkaç şezlong ve sazlık şemsiye alırsa misafirleri denizin ve kumun keyfini rahatlıkla çıkarabilirdi.

Tüm bunlar artık benim, diye düşünerek gülümsedi. Hemen sonra ise sadece yarısına sahip olduğu aklına geldi.

Bu sorunu derhal çözmeyi umarak dün gece yatmadan önce Luigi'yi aramış, fakat numarasının artık kullanım dışı olduğundan ona ulaşamamıştı. Abisiyle ilişkisi daima uzak ve yüzeysel olmuştu. Bazı bayramlar telefonla konuşurken, bazen uzun zaman birbirlerinden haber alamadıkları oluyordu. Anne ve babaları boşandıktan sonra Daniella annesiyle Amerika'ya taşınmış, Luigi ise babasıyla burada kalmak istemişti ve o günden beri ilişkileri hep mesafeliydi.

Luigi'nin yıllar içinde öfkesi hiç azalmamıştı. Onları terk ederek aileyi dağıtanın annesi olduğunu düşünüyordu. Daniella ise taraf tutmuyordu. Onun için önemli olan kimin haklı ya da haksız olduğu değil, ailesi için daha çok kimin çaba gösterdiğiydi. Ebeveynlerinin kavga etmelerinden daima nefret etmişti.

Evlilikleri zamanla o kadar bozulmuştu ki, artık aynı evin içinde birbirlerine tahammül edemeyen iki yabancıya dönüşmüşlerdi.

Son kavgaları büyüyüp de Anna gitmek istediğinde Mario ona engel olmamıştı ve kısa bir süre sonra da annesi boşanma davası açmıştı. Daniella ne kadar zor olduğunu, bazı durumlarda uzaklaşmanın iltihaplı bir yaradan kurtulmak kadar gerekli olduğunu biliyordu.

Ürperdiği için şalına biraz daha sarıldı. Geçmişi kafasından atmaya çalışarak emlakçıdan aldığı numarayı tuşladı. Eski tanıdıklara ulaşamayınca kardeşinin yeni numarasını Bay Mancini'den istemek zorunda kalmıştı.

Telefon uzun bir süre çaldıktan sonra nihayet abisinin uykulu sesi bir küfür eşliğinde duyuldu.

"Her kimsen, tanrının cezası saatin kaç olduğundan haberin olmadığı belli."

"Aslında tam olarak dokuz otuz dokuz."

Adam kısa bir an şaşkınlıkla duraksadıktan sonra öksürdü. "Küçük kardeş?" Luigi'nin onu tek seferde tanıması Daniella'yı şaşırtmıştı doğrusu. Abisinin kafası her zaman biraz dumanlı olurdu ve uykudan uyandığı zamanlarda ise genelde kendi ismini bile hatırlamazdı.

"Seninle konuşmamız gerekiyor."

"Beni nasıl buldun?"

"Doğru soru bana numaranın değiştiğini neden söylemedin olacaktı."

"Unutmuşum." diye geçiştirdi Luigi. Daniella bu konuda yalan söylediğini düşünmüyordu.

"Hiç şaşırmadım."

"Sabahın köründe beni aramanın nedeni azarlamak mı? Eğer öyleyse hiç havamda değilim."

"Cazzo Luigi! (Kahretsin) Ne sikim oluyor? Uyumak istiyorum. Hemen kapa şu lanet telefonu!" Arkadan bir kadının kaba sesini duyunca yalnız olmadığını anlamıştı.

"Calmati (sakin ol) bebeğim! Lütfen! Umarım gerçekten önemli bir konudur ufaklık çünkü Sofia'yı uyandırdın ve eğer uykusunu alamazsa bütün gün huysuzlaşır."

"O hâlde onu uykusuyla baş başa bırakıp başka bir odaya geçsen iyi olur."

"Bekle bir dakika." Çarşafların hışırtısı, kadının yeniden küfretmesi ve bir kapının açılıp kapanma sesi duyulduktan kısa bir süre sonra erkek kardeşinin sesi artık daha ayık geliyordu.

"Ev arkadaşım biraz sinirli biridir ve bu kadar erken saatte uyandırılmaktan nefret eder."

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Sana dün gece ulaşmayı denedim ama eski numaran kapalıydı. Telefonunu Bay Mancini'den aldım."

Telefonda bir şişenin kapağının açılma sesini duyduğunda Daniella ayakkabılarını eline almış kumsal boyunca yürüyüşüne devam ediyordu. Ilık meltemin tenini tatlı tatlı okşaması bu konuşmayı bir parça daha tahammül edilir hale getiriyordu.

"Kim dedin?"

"Sognare ile ilgilenen şu emlakçı bozuntusu."

"Ah evet. Ne olmuş? Yoksa otelle ilgili bir gelişme mi var?"

"Evet var." Daniella iç geçirirken burun kemerini sıktı. "Tamam. Bak, anlaman için kısa keseceğim. Sadece Livorno'da olduğumu haber vermek için aradım."

Uzun bir duraksama oldu. Luigi'nin şaşırmış olduğunu varsaydı. Sanırım böyle bir şeyi beklemiyordu. Sonra, "Vay canına." diyerek güldü. "Bilseydim seni karşılamaya gelirdim küçük kardeşim."

"Hayır gelmezdin."

Sadece dalga geçiyordu. Daniella ona ihtiyacı olduğunu söylese bile kardeşi ucunda çıkarı olmadıkça onun için parmağını dahi kıpırdatmazdı. "Bunu yapmayacağını ikimiz de biliyoruz, o yüzden zırvalamayı kes."

"Pekâlâ." dedi genç adam bozuntuya vermeden. "Şimdi neredesin peki? Buraya gezmek için filan mı geldin? Bak, eğer kalacak bir yere ihtiyacın varsa üzgünüm ama ben de Sofia'nın yanında kalıyorum. Ve az önce de bahsettiğim gibi o biraz şeydir. Bilirsin işte...sinirli. Üstelik misafirlerden de hiç hoşlanmaz."

"Rahat ol, seni kalacak bir yere ihtiyacım olduğu için aramadım. Bunun için arayacağım son kişi bile değilsin."

Luigi bu kez bozulmuş gibi bir süre sessiz kaldı.

"Ne istiyorsun o hâlde?"

"Şu anda kalacak bir yerim var ama yalnızca yarısına sahibim. Ve öğrendiğim kadarıyla diğer yarısını satmak üzereymişsin. Senden bu fikrinden vazgeçmeni istiyorum. Sognare'yi birlikte işletebiliriz." Abisi kahkahalarla gülmeye başlayınca telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Söylesene bu kadar komik olan ne?"

"Aklını kaçırmış olmalısın. Çünkü bu tamamıyla saçmalık!"

"Saçmalık filan değil. Şimdiye kadar senden en ufak bir iyilik dahi istemedim. Senin benden istediklerini de şu dakikadan itibaren hemen unutabilirim. Doğru duydun," dedi Luigi'nin hayrete düşmüş gibi çıkan sesi karşısında. "bir dakika içinde geçmişte bana ait olan tüm borçlarını silebilirim. Karşılığında senden tek istediğim oteli satmaktan vazgeçmen."

"Sen cidden delisin."

"En azından arkandan gizlice iş çevirmiyorum. Neden oteli satmak istediğini senden değil de bir yabancıdan öğreniyorum, söyler misin?"

"Çünkü senin satmak istemeyeceğin hiç aklıma gelmemişti."

"Ama istemiyorum. Üzgünüm Luigi ama o parayı iade etmek zorundasın."

"İmkânsız. Camillo ile iyi bir fiyata anlaştık. Ona oteli satacağımı dair söz verdim ve ben sözümden asla dönemem."

"Kime ne söz verdiğin umurumda bile değil. Otelin yarısı benim ve ben de kendi payımdan vazgeçmiyorum. Büyükannem ve büyükbabam oteli bize satalım diye vermedi.

"Bu kadar duygusal olma lütfen kardeşim. Onlar artık birbirlerini bile hatırlayamayacak yaştalar. Oteli bize neden bıraktıklarını sanıyorsun? Onunla ilgilenmek istemedikleri için. Biz neden isteyelim ki?"

"Kendi adına konuş. Ben o oteli istiyorum."

"Neden? Orayı gördüysen eğer ne kadar bitik durumda olduğunu da anlamışsmdır. Alacak birilerini bulmuşken bence o yıkıntıdan şimdi kurtulmamız en iyisi."

"Biliyor musun, hâlâ duygusuz bir piç kurusu olduğunu görmek midemi bulandırıyor."

"Aptal olmaktansa duygusuz bir piç olmayı tercih ederim. Biraz kafası olan biri oradan hiçbir halt olmayacağını bilir. Ayrıca o satıştan gelecek paraya ihtiyacım var benim. Bir yığın insana borcum var."

"Her şeyin para için olduğunu tahmin etmeliydim. Aslında otelin satılıp satılmaması umurunda bile değil, öyle değil mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Yıllar sonra buraya gelip bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin." Luigi öfkelenmişti. Daniella da öyle. İstediğini alana kadar alttan alması gerektiğini biliyordu ancak sabrı taşmak üzereydi.

"Sen de bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin ve ben oteli satmak istemiyorum."

"İyi o hâlde, bana parayı sen ver ve otel senin olsun."

"Para mı?" Daniella afallayınca Luigi zayıf bir sesle güldü.

"Neden o kadar şaşırdın? Madem o oteli bu kadar çok istiyorsun kesenin ağzını aç bakalım."

"Ne kadar paradan bahsediyoruz burada?"

Luigi ona rakamı söylediğinde Daniella sertçe yutkundu.

"Ne oldu? Yoksa o kadar paran yok mu küçük kardeşim?"

"Bana düşünmem için biraz zaman ver."

Luigi içtiği -büyük ihtimalle alkollü bir içecekti- şeyden dolu dolu bir yudum aldıktan sonra, "Tamam." dedi. "Sana bir hafta mühlet. Parayı bul, oteli al. Aksi hâlde Camillo ile anlaşmamız geçerlidir."

Daniella'nın bir şey söylemesine fırsat vermeden abisi telefonu suratına kapatmıştı.

Harika. Şimdi bir yerlerden para bulması lazımdı.

3. BÖLÜM:
Yeni Komşular

Markette kasa sırası beklerken alışveriş listesini gözden geçiriyordu. Önceliği temel ihtiyaçlar olan temizlik malzemeleri, yeni havlular, şampuan, diş macunu, diş fırçası ve yiyecek gibi şeylere vermişti. Pratik, ucuz ve doyurucu şeyler almaya çalışıyordu. Jeneratör için biraz yakıt, el feneri ve elbette yedek piller. Ufak bir yer olmasına rağmen aradığı her şeyi kısa sürede bulmuştu.

Laptopunun şarjını bir kafede doldurmuş ve aynı anda karnını özlediği zeytinyağlı ve biberiyeli focaccialarla (bir ekmek türü) doyurmuştu. Mutfağını aktif olarak kullanmaya başladığında ilk işi bu ekmeklerden pişirmek olacaktı. Yemek yapmayı seviyordu. Bu yüzden otele gelecek ilk misafirlerini kendi yemekleri ile ağırlamayı planlıyordu. Tabii önce otelde kalıcı olmayı garantilemek zorundaydı.

Luigi'nin ona söylediği rakam Daniella'nın şimdiye dek biriktirdiği tüm paradan fazlaydı. Tüm birikimini verdiği takdirde

geriye otelin tadilatı bir yana karnını doyuracak parası bile kalmıyordu.

Aldıklarının üzerini bir bir çizmeye devam ederken sıranın bir türlü ilerlemediğini fark etti. Hâlâ aynı reyonun önünde durduğunu anlayınca başını ileri doğru uzattı ve sonradan gelen müşterilerin sürekli önündeki sıraya eklendiğini gördü.

Zor yürüyen altmışlarının sonunda bir kadın daha önüne geçmeye kalkışınca, "Affedersiniz," dedi. "üzgünüm ama galiba sırada ben varım."

Kadın özür dilemektense onu duymamış gibi yapıp arabasını itmeye devam edince afallayarak geriye çekildi. Bu da neydi böyle?

Daniella kadının omzunu pışpışlayıp dikkatini çekmeye çalıştı. Sonunda kadın bıkkınlıkla ona dönüp kalın gözlük camlarının sertçe baktı.

"Ne var?"

Ne mi vardı?

"Sanırım duymadınız. Sıra benim ve sizin arkama geçmeniz gerekiyor."

"Mio Dio!(Yüce Tanrım) Siz yabancılar her şeyi çok bildiğinizi zannediyorsunuz, değil mi?"

"Anlayamadım?"

"Buranın geldiğiniz yerlere benzemediğini söylüyordum küçük hanım. Livorno'da yaşlılara daima saygı gösterilir ve sırada öncelik verilir." Kadının bunu söyledikten sonra sıradakilerle konuşması ve onların da onayını alması Daniella'yı şoke etmişti.

Kamera şakası filan mıydı bu?

Etrafa bakınıp bunun bir kamera şakası olmadığını anladığında sinirle ayağını yere vurmaya başladı.

"Affedersiniz ama benden böyle bir şey rica ettiğinizi duymadım. Belki de sorun yabancılarda değildir."

Harika. Kadın ve sıradakiler şimdi ona kınayan bakışlar atmaya başlamışlardı.

"Eğer bir yabancı olmasaydın rica etmek zorunda kalmazdım."

"Konunun buranın yerlisi olmamla- kaldı ki buranın yerlisiyim- ne alakası olduğunu bana açıklarsanız sevinirim."

"Çünkü burada yaşayanlar yaşlılara saygı gösterirler."

"Şimdi saygısız olan ben miyim yani?" Daniella gülerken sinirden kafasını duvarlara filan vurmak istiyordu. "Buna gerçekten inanamıyorum."

Yaşlı kadın onu kısık gözlerle tepeden tırnağa süzdükten sonra sırada ilerledi.

"Bir gün yaşlandığında ve o sıska bacakların seni market sırasında taşımakta zorlandığında ne demek istediğimi anlayacaksın."

"Umarım bacaklarım gücünü kaybettiğinde mantığım beni terk etmez."

Kimse onu umursamamıştı. Üstüne üstlük hakarete uğrayan kendileriymiş gibi surat asarak aldıklarını poşetlere doldurmaya devam ettiler. Daniella istese hepsiyle kavga edebilir ve hakkını arayabilirdi fakat buna değmeyeceğini düşündü. Daha ilk günden kardeşiyle ve bir emlakçıyla ters düşmeyi başarmıştı. Dik başlılığı yüzünden insanların çabucak nefretini kazanan biri olmak istemiyordu. Artık bir işletme sahibi sayılırdı. Dolayısıyla kasabadaki insanlarla arasını sıcak tutmak zorundaydı. Değil mi?

"Onlara aldırma." dedi arkasından gelen ince bir ses.

Daniella sesin sahibine döndüğünde yirmilerinin başında genç ve güzel bir kızla karşılaştı. Sapsarı saçları ve mermer kadar pürüzsüz teniyle adeta bir masal perisini andırıyordu. İnce ve mükemmel fiziğini belli eden rengârenk yazlık elbisenin üzerine kısa bir kot ceket giymişti. Kırmızı rujlu dudaklarını büzerken düşmanca gözlerini sıradakilere dikti.

"Bu yaştaki kadınlar daima biraz şey oluyorlar," kız doğru kelimeyi bulunca fısıldamak için hafifçe öne eğildi. "huysuz."

Daniella gülmemek için kendini zor tuttu çünkü kızın söylediklerini önündeki kadın dâhil marketteki herkes duymuştu. Ve şimdi hepsi ona da ters bakışlar atıyordu.

"İşgalci demek daha doğru sanki."

Genç kız kahkahalarla gülünce Daniella bundan keyif aldı.

"Burası Livorno. İşgal edilmek, kapana kısılmak ya da sürgün edilmek. Buraya bunlardan herhangi biri için gelmediysen yanlış adrestesin demektir."

Kız haklıydı. Kasabaya ayak bastığından beri kendini tam da böyle hissediyordu. Gözlerini yeniden müttefikine dikti. Kavuşturduğu kollarıyla ve kibirli bakışıyla ukala birine benziyordu. Ayrıca siyah kirpiklerinin çevrelediği gözlerinden resmen zekâ fışkırıyordu. Ayrıca alaycı sözlerinin arkasındaki nefreti fark etmişti.

"Daniella Lombardi." diyerek elini uzattı.

Kız uzattığı eli sıkmak yerine ona tuhaf bir bakış attı. "Gerçek bir çaylaksın değil mi? Burada insanlar asla el sıkışmaz."

Daniella omuz silkti. "Kucaklaşacak biriymiş gibi görünmüyorsun."

"Doğru ama el sıkışacağın biri de değilim."

"Fark ettim." Başka ne söyleyeceğini bilememişti. Yaptığı tek şey insanlarla iyi geçinmeye çalışmaktı ama belli ki başarısızlıkla lanetlenmişti.

"Neyi?"

"Kasabalılar olarak fazla sıcakkanlı (!) olduğunuzu."

"Kişisel olarak algılama. Burada kimse kimseye kolay güvenmez. Şehrimize yılda yüzlerce yabancı akın ediyor. Birçoğu sığınmak için gelen yağmacılar."

"Hiç bu açıdan düşünmemiştim." Kızın bir kez daha haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Sanırım zor güvenmek onun da genlerinde vardı. Sırada ilerlerken kızın bakışlarıyla ensesinde bir delik açtığını hissedebiliyordu.

"Sara De Luca."

"Efendim?"

"İsmim."

"Ah."

"Amerikalı mısın?"

"Nasıl anladın?"

"Aksanından. Amerikan filmleri izlemeyi ve İngilizce kitapları okumayı seviyorum."

"Kitap okumak çok güzel bir alışkanlık. Ne tür kitaplar okursun?"

"Daha çok erotik romanlar." dediğinde az kalsın kasiyer çocuk kendi tükürüğünde boğulacaktı. Tüm kınayan bakışlar aniden öksürük krizine tutulan zavallı çocuktan genç kıza kaydı.

"Zevk meselesi." Diyerek omuz silkti Dani.

"Bazen de kanlı cinayet romanları okurum." dedi kız aynı umursamazlıkla. Şimdi dudaklarıyla aynı renk sürdüğü ojelerini inceliyordu. "Ama çoğu zaman okumama pek gerek kalmıyor."

Kızın ne demek istediğini anlamamıştı. Sara kasadaki oğlana nasıl baktıysa, çocuk birden kıpkırmızı olmuştu. Sanırım o anlamıştı. Kızın bira şişelerinden birini eline alıp incelediğini fark edince,

"Kaç yaşındasın?" diye sormak zorunda hissetti.

"Merak etme bira içecek kadar büyüğüm, yakında yirmi olacağım."

"Senin için en fazla on altı derdim." Daniella şaşkınlığını gizleyemedi, çünkü gerçekten çok genç gösteriyordu. "Okula gidiyor musun?"

"Liseden sonra okulu bıraktım. Ve sen sormadan söyleyeyim nedeni seni ilgilendirmez." Kızın aniden buz kesen sesi Daniella'ya sınırı aştığını gösteriyordu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Bence üzülmek yerine ilerlesen iyi edersin. Sıra sende."

Nedense Daniella sohbetin burada bittiğini hissetti. Kız aralarına aniden hızlı ve sert bir duvar çekmişti. Daniella sebebini bilmese de kendini kötü hissetti. Kendi dolu sepetine ardından genç kızın sepetindeki tek şekerleme paketine baktı.

"İstiyorsan sıramı alabilirsin."

"Dakikalardır kuyrukta bekliyorsun ve bana sıranı mı vermek istiyorsun?" dedi Sara hayretle. "Buralı olmadığını o kadar belli ediyorsun ki."

"Ne kadar buralı olduğumu bilsen şaşırırdın. Her neyse. Geride başka kimse kalmadı ve benim de işim uzun sürecekmiş gibi görünüyor yani, neden olmasın?"

"Benimle konuşmaktan sıkıldın mı?"

"Alakası yok."

"İyi öyleyse çünkü işgalci biri olmaktansa beklemeyi tercih ederim."

Kız yeşil gözlerini kısarak ona şüpheyle bakmaya devam ederken sanki onun hakkında bir karar vermeye çalışıyormuş gibiydi.

Daniella gülümsedi. "Söz veriyorum arkandan huysuz ve işgalci olduğunu düşünmeyeceğim."

Sara henüz gülmemişti ama çekici dudakları hafifçe kıpırdanır gibi oldu. "Sağ ol ama kuralları biliyorum. Yaşlılar önden."

Demek intikamını böyle alıyordu. Daniella başını salladı. "Başka zaman olsa buna alınabilirdim." diyerek aldıklarını kasaya boşaltmaya girişti. Genç kızın dikkatle onu izlediğini biliyordu. Sanki yeniden konuşmak istiyor ama buna cesaret edemiyormuş gibiydi. Neyse ki sessizliği fazla uzun sürmedi.

"Buralıyım derken ne demek istedin?"

"Yeni taşındım ama aslında doğma büyüme buralıyım."

"Şaka yapıyorsun."

"Turist olmadığımı nasıl ispatlayabilirim bilmiyorum. Sanırım görüntü bakımından anneme çekmişim."

"Abim de öyle. Yani babamız yerine annesine çekmiş. Şey, bizim annelerimiz farklı. Seninki Amerikalı mı?"

"Texaslı."

"Vay canına. Babanla at üstünde kovboyculuk oynarken mi tanışmışlar?"

Daniella ona cevap veremeden genç ve uzun boylu bir adam hızla kapıdan içeri daldı. Telaşlı gözleri uzun bir süre marketi taradıktan sonra Sara'yı bulunca ileri atıldı.

"Demek buradasın."

"Fabio!"

Adamın yüz hatları kızı gördüğüne sevinmiş gibi sadece birkaç saniyeliğine rahatlamış gibiydi, sonra hızla duygusuz ve katı haline geri döndü. Uzun adımlarla yanlarına gelerek,

"Beni arabada beklemeni söylemiştim." diye çıkıştı.

"Ben de sana sözünü dinlemek zorunda olmadığımı söylemiştim."

Genç adamın koyu gözleri öfkeyle kısıldı. Sakinleşmeye çalıştığı iki yanında yumruk yaptığı ellerinden belli oluyordu. Yakışıklı biriydi. Zayıf görünüyordu ancak vücuduna oturan gömleğinin omuzlarına bakılırsa adamın bir kürek şampiyonu olduğunu düşünmek mümkündü.

"Bunu bir daha sakın yapma!" Genç adamın tehdit dolu sesi en az kıza sabitlenen bakışları kadar soğuk ve sertti.

Sara sinirlenerek bir adım öne çıktı. Şimdi onunla burun buruna gelmişti.

"Durmadan bana ne yapıp ne yapmayacağımı söylemenden nefret ediyorum."

"O hâlde sözümden çıkmasan iyi olur ufaklık. Yürü hadi, gidiyoruz." Fabio genç kızın bileğine uzanınca Sara bir adım geri çekildi.

"Sakın bana bir daha ufaklık deme!"

"O hâlde sen de küçük şımarık bir kız çocuğu gibi davranmaktan vazgeç. Sana arabadan inerken bir şey istiyor musun diye sorduğumda bana söyleyebilirdin."

"Belki de canım alışveriş yapmak istiyordur."

"Neden istediklerini telefonla sipariş etmiyorsun? Böylece kasabanın her yerinde seni deli gibi aramak zorunda kalmam."

Kız hırsla gerilen alt dudağını ısırdı. Eğer bakışlarıyla birini öldürebilseydi şu anda karşısındaki adam çoktan ölmüş ve külleri havaya savrulmuş olurdu.

"Eğer bir daha bana sesini yükseltecek olursan seni doğduğuna pişman ederim."

"Bu tehditten korkmam mı gerekiyor?"

"Dene de gör."

İkiliyi izlerken Daniella gülümsemeden edemedi. Birbirlerini kızdırmaktan zevk aldıklarını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Bu olanlara şahit olduğun için üzgünüm Daniella."

Fabio'nun meraklı gözleri sonunda yeni fark etmiş gibi bir anlığına Daniella'ya kaydı.

"Şoförüm Fabio bazen fazla korumacı olabiliyor." dedi Sara küçümsercesine.

"Ben sadece görevimi yapıyorum."

"Ayrıca aşırı paranoyaktır. Gözünün önünden ayrıldığım birkaç saniyede buharlaşıp yok olacağımdan endişe ediyor. Ya da uzaylılar tarafından kaçırılacağımdan."

Daniella yanılıyor olabilirdi ama genç adamın, "O kadar şanslı değilim." diye mırıldandığını duymuştu.

Sara aniden gözlerinden ateş saçarak Fabio'ya döndü.

"Ne dedin sen?"

"Paranoyak biri olduğumu kabul ediyorum dedim. Ayrıca seni gözümün önünden bir saniye bile ayırmamam için para alıyorum."

"Canın cehenneme!"

"Orada yabancılık çekeceğimi zannetmiyorum." Fabio kirli sakalının verdiği çekicilikle gülümsediğinde Sara resmen hırladı.

Ortamın giderek daha çok gerildiğini fark eden Daniella, "İşimiz bitmek üzereydi zaten." diyerek araya girmeseydi ikisi her an bakışlarıyla birbirlerini un ufak edebilirdi. Aralarındaki gerilim o kadar fazlaydı ki, koca bir şehri ateşe verebilirlerdi.

Daniella elinde poşetlerle marketten çıktı. Fark ettirmeden Sara'nın şekerlemelerinin parasını da ödemişti. Genç kız Fabio'ya sataşmakla o kadar meşguldü ki fark ettiği anda koşarak basamaklarda ona yetişti.

"Hey bir dakika. Benim aldıklarımın parasını neden ödedin?"

"Ne önemi var ki."

"Benim için var. Neden?"

"Aldırma Sara. Sadece bir paket şekerleme. Tadını çıkar. Arkadaşlığımız için."

Kız bir anlığına duraksadı. "Arkadaş mıyız?"

"Eğer istiyorsan?"

Sara peşinden gelmeye devam etti. "Bana nerede yaşadığını bile söylemedin?"

"Tepenin biraz yukarısında, Sognare'de."

"İzninizle."

Fabio hiç beklenmedik nazik bir hareketle poşetleri elinden alınca Daniella'nın ağzı bir karış açık kaldı. İtiraz etmek istedi, fakat bugün o kadar yorulmuştu ki fazla direnemedi.

"Teşekkürler."

Daniella onları otoparktaki eski model arabasının olduğu yere doğru yönlendirdi. Otoparktaki diğer araba simsiyah, gıcır gıcır bir SUV'du.

"Sognare Oteli mi? Şu uzun zamandır kapalı olan perili otel mi?"

"Perili filan değil." Daniella güldü. "Güven bana."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü otel ailemindi."

"Ve şimdi senin mi?"

"Aslında erkek kardeşimle ikimizin ama sanırım o oteli istemiyor."

"Erkek kardeşler berbattır." diye bir yorumda bulundu genç kız, Daniella paketleri arabasının bagajına yerleştirirken.

"Abini sevdiğini sanıyordum."

"Ben küçük kardeşimden bahsediyorum. Abimi seviyorum ama varlığını neredeyse unuttum bile."

"İnan bana ben de öyle."

"Yine de şanslı sayılırsın. Ailem bana böyle bir sorumluluk vermektense o oteli tek bir kibritle ateşe vermeyi tercih ederlerdi."

Fabio burnundan tıslarcasına gülünce Sara ona ölümcül bir bakış daha attı.

"İkinize de her şey için teşekkür ederim." Daniella bagajı kapatıp arabasına bindi. "Seninle tanıştığıma sevindim Sara. Seninle de Fabio."

Genç adam başıyla belli belirsiz bir selam verirken Sara açık cama yaklaştı.

"Neden hafta sonu bize gelmiyorsun? Cumartesi öğleden sonra Nonna (nine) için aile arasında küçük bir parti düzenlemeyi planlıyoruz. Bu ay yetmiş dokuzuna basıyor."

"Beni evine mi davet ediyorsun? Yabancılara güvenmeme kuralına ne oldu?"

Genç kız hızla omuz silkti. "Artık yabancı değiliz."

Daniella ne söylemesi gerektiği bilemeden bir süre genç kıza bakmaya devam etti. Nedense içinden bunun iyi bir fikir olmadığını dair ufak bir his vardı.

"Davetin için teşekkür ederim ama gelebileceğimi zannetmiyorum."

"Emin misin? Nonna kasaba cadılarına benzemez."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim."

"En azından düşüneceğini söyle."

"Sara, daha fazla ısrarcı olma." Fabio dokunacakmış gibi yaklaşınca genç kız gerildi.

"Sen bu işe karışma!"

Gözlerinin içine umutla bakmaya devam ederken Daniella kendini kötü hissetmişti.

"Dediğim gibi, gelmeyi çok isterdim ama işlerim var."

Genç kızın gönlünü almak istercesine eline uzandı fakat Sara elini sertçe çekince bu tepkisi boşa çıktı.

"Onu duydun. Gidelim Sara."

Fabio kızı geri çektiğinde Sara karşı koymadı. Gözlerindeki hayal kırıklığı ve öfke gaza basarak otoparktan çıktıktan sonra bile Daniella'nın hafizasından çıkmamıştı. Yeni tanıştığı genç bir kızı incitecek bir şey yapmadığını söylüyordu kendine. Dikiz aynasından boş yola bakarken uzun bir soluk koyuverdi. Yine de kendini kötü hissetmişti.

...

"Daniella, sevgili kızım."

Büyükannesinin açtığı kollarının arasına girerken kendini yeniden küçük bir kız gibi hissetmişti. Stella yetmişlerine merdiven dayamış bir kadın olabilirdi. Yüzü kırışmış, saçlarına aklar dolmuştu ama hâlâ genç bir kız gibi enerjik ve kıpır kıpırdı.

"Hiç değişmemişsin büyükanne."

"Sen de büyüdüğünde yalancı biri olmuşsun."

Çiçekli elbisesinin üzerine lekeli bir önlük takmış, ince telli saçlarını ensesinde gevşekçe bir topuz yapmış olan kadın neşeyle gülümsedi. Portakal çiçeği, toprak ve biraz da ev gibi kokuyordu. Onu öyle sıkı kucaklamıştı ki, Daniella nefes almakta zorlanmıştı.

"Kıyafetimin kusuruna bakma. Bu sabah arka bahçeyle ilgilenme sırası büyükbabanla bizdeydi."

"Hiç sorun değil. Çok güzel görünüyorsun."

"İşte yine yalan söylüyorsun. Dur da sana bir bakayım." Daniella'yı bir kol mesafesinde tutarak geriye çekildi. Yüzüne özlem ve keder yerleşmişti. Kadının koyu renkli gözleri ona babasınınkileri anımsattığından Daniella ona uzun süre bakamadı.

"Göz kamaştırıyorsun tatlım ve inan bana senin aksine ben doğruyu söylüyorum."

"Teşekkür ederim." Cildindeki yaş lekeleri ve kırışıklıkları saymazsak Stella da yaşına göre oldukça güzeldi. "Bu senin için."

Daniella ona bir saksı çiçeği uzattı. "Çiçekleri dalında sevdiğini hatırlıyorum."

"Menekşeler mi? Oh tatlım, çok güzeller."

"Yılın bu zamanı tutmasının zor olduğunu biliyorum ama belki gelecek bahara onu buradaki bahçene ekebilirsin diye düşündüm."

"Bu çok ince bir düşünce." Yaşlı kadın çiçekleri mutlulukla kabul ettikten sonra elini Dani'ye uzattı. "Gel hadi, gel de sana biraz çay ve bisküvi ikram edeyim."

Stella'nın peşinden yaşadıkları küçük kulübeye doğru ilerlerken Daniella etrafı incelemeye devam ediyordu.

Kaldıkları yer merkeze uzak, yemyeşil bir vadinin ortasında tam teşekküllü bir bakımeviydi. Çiftler halinde kalanlar için ormana yakın yerde tek odalı kulübeleri, daha yaşlı ve bakıma muhtaç olanlar için ana binada yatakhaneli bölümleri mevcuttu. Yirmi dört saat doktor ve hemşire gözetimi altında yalnızlık ve yaşlılıkla mücadele edenlere hizmet eden özel bir mülktü. Daniella gelmeden önce bakımevini iyice araştırmıştı. Emsallerinin içinde en iyisiydi. Ve memnun olan çok insan vardı. Yine de ailesinden birilerinin burada yaşaması fikrinden hoşlanmıyordu.

"Çekinme, içeri gir."

Stella'nın çağrısına uyup yavaşça ahşap verandadan mutfakla bir olan küçük oturma odasına girdi. İçerisi tıpkı büyükannesine ait olması gerektiği gibi tertipli ve düzenliydi. Kanepenin üstünde rengârenk yün yumaklarıyla dolu hasır bir sepet duruyordu. Bir köşede karşılıklı iki tekli koltuğun arasına yerleştirilmiş yuvarlak bir sehpa ve sehpanın üzerinde el işi bir örtüyle gümüş kenarlı bir fotoğraf çerçevesi vardı. Fotoğraftakilerin Luigi ve kendisi olduğunu görünce Daniella'nın içi özlemle burkuldu.

Deniz kenarında kumdan bir kalenin önünde birbirlerine sarılarak poz vermişlerdi. Dani'nin ağzında seyrek dişleri, Luigi'nin yüzünde ise koyu renk çilleri vardı. Kısık gözlerle objektife bakıp gülümserken ikisi de mutlu ve tasasız görünüyorlardı. Fotoğrafın çekildiği günü bugün gibi anımsıyordu.

O yaz babası uzun zamandır kavgalı olduğu annesiyle aralarını düzeltebilmek için bir yerlerden para bulmuş ve onu baş başa tatile çıkmaya ikna etmişti. Mario kumar sevdalısı bir adam olduğu için çoğunlukla parası olmazdı. Evin geçimi genellikle terzilik işi yapan annelerindeydi. O hafta sonu ilk defa Luigi ve Dani'yi Sognare'de bırakıp Venedik'te bir hafta sonu geçirmişlerdi.

İki kardeş iki gün boyunca bir yandan oteldeki müşteriler için büyükanne ve büyükbabalarına yardım ederken bir yandan da denizin ve kumun tadını çıkarmışlardı. Akşamları yatağa öyle yorgun giriyorlardı ki, ertesi gün öğlene kadar uyumaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Fotoğraf ikinci gün yaptıkları kumdan kalenin önünde çekilmişti. Yorgun ama mutlulardı. Üstelik kazandıkları bahşişler sayesinde mideleri dondurma ve şekerlemeyle doluydu.

"Burayı nasıl buldun?"

Stella'nın sesiyle genç kadın anılarından sıyrıldı.

"Oldukça hoş bir yere benziyor."

"Değil mi?" Stella gülümserken fincanlara sıcak su dolduruyordu. "Başta alışamayacağımızı sanmıştım ama kısa sürede buranın bir parçası olup çıktık. Şeker?"

"Hayır, teşekkürler."

"Büyükbaban ve benim burada ne kadar çok arkadaşımız olduğunu tahmin edemezsin. Hafta sonları Bingo ve dans gecelerimiz oluyor. Gündüzleri piknik yapıyor, turnuvalar ve geziler düzenliyoruz. Yazanlar ve dinleyenlerden oluşan bir şiir kulübümüz bile var. Burada hayatımız hiç olmadığı kadar hareketli ve hızlı akıyor. Sanki hiç bitmeyen bir tatildeymişiz gibi."

"Sizin adınıza sevindim. Ben sanmıştım ki..."

"İçini rahatlatmak için yalan söyleyeceğimi mi?"

"Hayır."

"Saklamana gerek yok tatlım. Buraya gelmeden önce insanların ne düşündüklerini tahmin etmek hiç zor değil. Bir bakımevinin akıllardaki tek hali, yalnız ve çaresiz insanların ölümü

bekleyerek inzivaya çekildikleri kasvetli ve soğuk bir mezara benzemesi. Bunu biliyorum çünkü başta ben de aynı şeyleri düşünüyordum."

"Fikrin değişmiş gibi görünüyor."

"İnanması zor gelse de biz burada mutluyuz."

Daniella kendini gülümsemeye zorladı. Hâlâ tam olarak ikna olmamıştı. Seneler sonra onları ziyarete geldiğinde böyle bir yerde karşılaşacaklarını düşünmemişti. Onları yıllardır görmüyordu ve mutlu olmalarını istiyordu elbette ama burada nasıl mutlu olabilirlerdi ki? Sognare gibi bir yerden sonra tek odalı bir kulübede yaşamak nasıl güzel hissettirebilirdi?

"Bunu duyduğuma sevindim. Yine de artık burada olduğuma göre belki benimle Sognare'ye dönmek istersiniz."

Yaşlı kadın fincanı masadaki yerine koyarak Daniella'nın eline uzandı. "Teklifin için teşekkür ederim tatlım ama inan bana Sognare'yi bırakıp buraya yerleşmekle hayatımızdaki en doğru kararı verdik."

"Bunu nasıl söylersin? O otel sizin her şeyiniz. Orası için hayatınızı verdiniz." Daniella konuşurken dik oturdu. Sesi titriyordu. "O yere çok emek vermiştiniz büyükanne. Öylece her şeyi bırakıp buraya yerleştiğiniz için sizi suçlayamam belki ama neden yaptığınızı bilmek istiyorum."

"Ne söylemeye çalışıyorsun Dani?"

"Söylemeye çalıştığım şey o otelin size ihtiyacı olduğu. Şu son bir haftada ne yaptığımı biliyor musun? Günlerimi oranın tamirat işleri ve temizliğiyle ilgilenmekle geçiriyorum. Sizden sonra Sognare tam bir harabeye dönmüş. Yardıma ihtiyacınız olmasını kabullenebilirim ama hayaliniz olan bir yerden bu kadar kolay vazgeçmenizi anlamakta güçlük çekiyorum. Sognare'nin size ihtiyacı var." Benim size ihtiyacım var.

"Vazgeçmek mi?" Stella anlayışla gülümsedi. "İyi ama biz Sognare'den vazgeçmedik ki, onu size hediye ettik. Luigi ile ikinizin oraya bizden daha iyi bakacağınıza eminim."

Daniella sıkıntıyla başını iki yana sallarken dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu söylemenin kolay bir yolu olup olmadığını düşünüyordu. Ne yazık ki yoktu.

"Luigi sizinle aynı fikirde değil ne yazık ki. O oteli satmak istiyor." dedi ve yaşlı kadının gözlerindeki umudun yerle bir olmasını izledi. Lanet olsun sana Luigi!

Stella'nın yüzünde beliren o yıkılmış ifadeyi görmektense Jonathan'la mahkeme salonunda yüzleşmeyi tercih ederdi.

Ne yazık ki elinden hiçbir şey gelmiyordu. Eğer parayı bulamaz ve Luigi otelin kendine ait kısmını satmaktan vazgeçmezse ona nasıl karşı koyabileceğini bilmiyordu.

"Anlıyorum." dedi yaşlı kadın. Sonra da çayından minik bir yudum alırken bakışlarını dalgınlıkla fincanına dikti.

"Tüm söyleyebileceğin bu mu yani?"

"Ne söylememi istiyorsun canım? Artık o otel ikinizin ve onunla canınız ne istiyorsanız yapmakta özgürsünüz."

"Bu benim kararım değildi."

"Biliyorum."

"Yine de yapabileceğimiz bir şeyler olmalı."

"Aile yadigârı otelimizi hayırsız oğlumuz yerine torunlarımıza bırakırken sonuçlarına katlanacağımıza dair büyükbabanla aramızda anlaşmıştık. Bunu çok düşündük. Mario iyi bir evlat olamadı ama ondan da kötüsü sorumsuz bir babaydı. Karısı ve çocuklarına hak ettikleri değeri vermeyen bir adama Sognare'yi emanet edemeyeceğimizi biliyorduk. Fakat onu size bırakırken altına girmekten korkacağınız bir sorumluluğu da üstlenmenizi istemedik. Birbirinize destek olursunuz sanmıştık. Orayı işletip işletmemek elbette sizin kararınız. Bu konuda ne sana ne de Luigi'ye baskı yapamayız. Sadece bu kadar kolay pes edeceğinizi düşünmemiştim. Bir süre de olsa deneyeceğinizi sanmıştım."

"Ben pes filan etmiyorum büyükanne." Daniella uzanıp yaşlı kadının elini tuttu. "Buraya Sognare'yi satmak için gelmedim. Fakat sözleşmeye göre otelin yalnızca yarısına sahibim. Diğer

yarısıyla Luigi dilediğini yapabilir. Bir alıcı buldu bile. Düşündüm ki, belki de satışı feshederseniz, yani oteli geri alırsanız..."

"Bu mümkün değil."Yaşlı kadın hızla elini geri çekip doğruldu. "Hem artık istesek de yapamayız."

"Neden? Bu bir miras meselesi değil ki. İkiniz de hayattasınız ve sağlıklısınız. Luigi'yi satmamaya ikna edemem belki ama siz devir işleminin iptalini isterseniz iyi bir avukat tutup bu işi halletmenize yardımcı olabilirim. Ondan sonra da Sognare ve sizin için elimden ne geliyorsa yaparım."

"Biliyorum tatlım ama mesele o kadar basit değil. Artık istesek de o oteli geri alamayız. Büyükbaban..." dedi ve sustu. Sanki devamını söylemek istemiyormuş gibi bakışlarını başka yöne çevirmişti.

Daniella sertçe yutkundu. "Ne oldu? O iyi mi?"

"Pek sayılmaz."

Ah Tanrım. "Bana neler olduğunu anlat."

"Bunu söylemek oldukça güç ama o artık hiçbir resmi belgenin altına imzasını atamaz canım."

"Tanrım, yoksa?"

"Misafirin olduğunu bilmiyordum Stella."

Tam o sırada büyükbabasının elinde bir buket çiçekle kapıda dikildiğini görünce onu sapasağlam ayakta gören Daniella soluğunu rahatça bıraktı.

"Bak kim bizi ziyarete gelmiş Gustavu." Stella neşeyle yerinden fırladı. Yüzünde az önceki kederli ifadeden en ufak bir iz kalmadığını görmek Daniella'yı şaşırtmıştı. Yaşlı kadın büyükbabasının yanına giderken kendisi de yavaşça yerinden doğrularak ona merhaba dedi.

"Bak Gustavu, Daniella geldi. Sana geri döneceğini söylemiştim. Artık Livorno'da kalacak. Hep yakınımızda olacak. Ne harika bir haber değil mi?"

Yaşlı adamın tepkisi tepkisizlikti. Daniella bunu beklemiyordu. Tepesindeki saçlar iyice seyrelmiş, içine çökmüş yanakların-

daki sakalları uzamış olan adam ona bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. Daniella'nın midesi gerginlikle dolmuştu.

Gustavu'nun gözleri canlılığını yitirmiş ve sanki ışıltısını kaybetmiş gibiydi. Üzerinde bir bahçıvan pantolonuyla kısa kollu yıpranmış mavi bir tişört vardı.

"Bu güzel bayan bir akraban mı?"

Daniella ne tepki vermesi gerektiğini bilemeden öylece bakakaldı. Büyükannesiyle göz göze geldiğinde Stella'nın zoraki tebessümü ve yaşaran gözleri ona her şeyi anlatmıştı.

Yüce Tanrım. Büyükbabası onu tanımamıştı.

"O, Anna ve Mario'nun kızları Gustavu. Hatırlamadın mı?"

Yaşlı adam hafızasını yokluyormuş gibi bir süre daha düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

"Önemli değil." dedi Dani ama kelimeler boğazında düğümlenmişti.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." dedi yaşlı adam Stella'ya dönerek. "Bunları senin için toplamıştım ama istersen yarısını bu güzel hanıma verebilirsin." Gustavu bahçeden yolduğu çiçek buketini, çiçekleri dalında seven karısına uzattı. Artık hatırlayamadığı karısına. "Aslında bu akşam benimle dansa gelip gelemeyeceğini sormaya gelmiştim."

Stella gülümseyerek çiçekleri alırken, "Elbette gelirim." dedi.

Daniella yavaş yavaş basamaklardan inip çıkışa yönelmişti. Daha fazla orada kalmak istemiyordu. "Ben artık gitsem iyi olacak."

"Bu kadar çabuk mu?" dedi yaşlı kadın.

"Daha sonra yine gelirim."

"Tabii, ne zaman istersen. Gustavu, ben misafirimizi yolcu ederken neden sen de çiçekleri suya koymuyorsun."

"Olur tabii. Sen nasıl istersen. Seninle tanıştığıma memnun oldum Daniella."

"Bende."

Daniella çok hızlı yürümüş olmalıydı ki Stella arkasından koşturmak zorunda kaldı.

"Daniella bekle!"

"Başka bir şey söylemene gerek yok. Anladım. Artık neyle uğraştığını görebiliyorum." Konuşurken arkasındaki eve bakamıyordu. Boğazı düğümleniyor, yaşlar gözlerine batıyordu. Büyükbabası, hayatı boyunca en sevdiği adam onu tanıyamayacak kadar hastaydı. Ağladığı belli olmasın diye başını çevirdi. "Sadece ne kadar kötü olduğunu söyle bana."

"Hafızası sık sık değişkenlik gösteriyor. Bazen hiç kimseyi tanımazken, bir bakıyorsun her şeyi anımsıyor. Aynı evde yaşadığımız hâlde bazen evli olduğumuzu bile hatırlamadığı için sürekli benimle flört etmeye çalışıyor. Çiçekleri de bu yüzden getirmiş olmalı."

"Ne zamandır bu hâlde?"

"Uzun zamandır şüpheleniyordum ama şu son birkaç senedir unutkanlığı tehlikeli boyutlara ulaşmaya başlamıştı. Birkaç defa kasabaya alışverişe giderken yollarda kayboldu. Elektrikli aletleri açık unutma, yanıcı şeyleri ateşe yakın yerlerde bırakmak gibi tuhaf şeyler yapıyordu. Oteli iki defa yanmaktan kıl payı kurtardık. Son seferinde müşterilerden biri yetişmeseydi ne yapardım bilemiyorum. Bazen eski bir anı ona bir yük treni gibi çarpıyor ve günlerce hafızasını kurcalıyordu. Öyle zamanlarda huysuzlamp bambaşka bir insana dönüşüyor ve kendine zarar vermeye kalkışıyordu. Kriz geçirdiğinde onunla tek başıma mücadele edemiyordum. Beni tanımadığı için sözümü de dinlemiyordu üstelik.

Yorulmuştum. Hem Sognare hem de Gustavu ile aynı anda ilgilenmem mümkün değildi. Sonunda yardımcı olabilecek birilerini aradığımda burayı buldum. Burada ona iyi bakılıyor canım. Böylece kriz anlarında yalnız kalmamış oluyoruz. En kötüsü de artık ben yanında yokken ona bir şey olacak mı diye endişelenmek zorunda kalmıyorum. Etrafımız sürekli durumumuzu bilen, bize yardım etmek isteyen şefkatli insanlarla dolu. Her yerde kameralar var. Acil bir durum olduğunda doktor ve hasta bakıcılar

anında müdahale edebiliyor ve bunu bilmek geceleri rahat uyumamı sağlıyor."

"Ama o, yani o böyleyken zor olmuyor mu?"

"Hiçbir şeyi hatırlamıyorken mi?" Stella arkasını dönüp kocasının dolap kapaklarını açıp kapattığını duyduğu eve baktı. "Ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. Ama ben hâlâ sağlıklıyım ve onun aksine paylaştığımız hiçbir anıyı unutmadım. Bana verdiği ilk öpücükten, son hazırladığı kahvaltıya kadar her şey burada." diyerek işaret parmağıyla şakağına vurdu.

"Şimdi bana ihtiyacı varken onu yalnız bırakmam söz konusu bile olamaz."

Tutamadığı bir damla gözyaşı süzülüp Daniella'nın yanağından aşağı aktı.

"Onun için Sognare'yi bıraktın." dedi sesi titrerken. Sorudan çok bir açıklamaydı. "Hayatında en çok sevdiğin şeyden vazgeçip kendini onunla birlikte buraya kapattın."

"Hayatımda en çok sevdiğim şey oydu." dedi yaşlı kadın. "Bir seçim yapmama bile gerek yoktu. Eğer gerekseydi bile daima onu seçerdim."

Daniella gözyaşlarıyla ona bakan kadına başını sallayarak karşılık verdi. Böylesi bir sadakati anlayabilecek kadar kimseyi sevmemişti -büyük teyzesine bakmıştı ama o yalnızca vefa borcunu ödemek içindi- ama büyükannesininki gibi bir aşkı hiç tatmamıştı. Gerçek aşk fedakârlık gerektirirdi. Kendini uzun bir süre Jonathan'la böyle bir aşk yaşadıklarına inandırmaya çalışmıştı. Oysa aralarındakinin aşkla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Belki de böylesi daha iyi." dedi Stella düşüncelerini bölerek. "Eğer Luigi oteli satmakta kararlıysa bırak satsın. Orayı birlikte işlettiğinizi hayal etmek güzeldi ama bunun için sizi zorlayamam."

"Eğer hisselerini satın alabilecek parayı bulursam buna engel olabilirim." Parayı bulamadığını, hiçbir bankanın ona yüzde ellisine sahip bir oteli ipotek ederek kredi vermeye yanaşmadığını anlatamadı.

"Yapamazsan üzülme. Senden orası için tek başına savaşmanı bekleyemem canım. O yüzden bırak ne olacaksa olsun. Kendini hiçbir şey için mecbur hissetme."

Daniella, "Hayır!" diyerek karşı çıktı. "Denemeden pes edeceğimi sanıyorsan beni hiç tanımamışsın demektir. Mutlaka bir yolunu bulacağım." dedi ve büyükannesine hızla bir öpücük verdi. "Bana güven."

"Güveniyorum tatlım."Yaşlı kadın gurur dolu bir tebessümle ona sarıldı. "Sadece seni bu durumda bıraktığım için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

"Üzülme." Daniella tam gitmek üzereyken geri döndü. "Az kalsın unutuyordum. De Lucaları tanıyor musun?"

"De Lucalar mı? Bilemiyorum. Neden sordun canım?"

"Boşver." dedi Daniella elini sallayarak. "Unut gitsin."

4. BÖLÜM:
De Lucalar

Kendine neden burada olduğunu sorup duruyordu.

Neden otelin bahçesiyle ilgilenmektense öğlen vakti gökyüzüne yükselen ağaçların ve kalın duvarların arkasında saklanan ve bir hapishaneyi andıran villanın kapısında dikildiğini merak ediyordu. Evi daha görmemişti bile ancak şimdiden içinin ürperdiğini hissediyordu. Kim yaşıyordu burada Tanrı aşkına? Kont Drakula mı?

"Buraya asla gelmemeliydim." diye mırıldandı kendi kendine, demir kapının oymalarına bakarken.

Fakat bunu söylemek için artık çok geçti. Çoktan kucağında kocaman bir hediye paketiyle o lanet olası zile basmıştı bile. Hepsi Sara denen kızın suçuydu. Ona kendini ayrılırken bir şekilde suçlu hissettirmeyi başarmıştı.

Kapının üstündeki kameralar mekanik bir hareketle dönerek tıpkı uzun menzilli bir tüfek gibi ona çevrilince irkildi. Tam göğüslerinin üzerinde iki kırmızı nokta belirmişti. Lanet olsun. Eğer şimdiye dek korkmadıysa işte bu, onu kemiklerine kadar titretmişti.

"Merhaba!" Daniella zorlukla tebessüm ederek boştaki eliyle kameralara el salladı. "Ben, Nonna'nın," başını salladı. "yani Bayan De Luca'nın doğum günü partisi için gelmiştim. İsmim Daniella Lombardi." Karşılık beklediğinden değildi tabii. Yine de, "Beni buraya torunu Sara davet etti." diye peşinden ekledi.

Kapının kilitleri birkaç dakika sonra tıpkı bir kasa mekanizması gibi dönmeye başladığında topuklarının üzerinde dönüp koşmamak için iradesini son kırıntısına kadar kullanmak zorunda kaldı.

"Fabio!" Daniella karşısındaki adamı görünce rahat bir nefes aldı.

"Bayan Lombardi? Burada ne işiniz var?"

"Vampirlerin gündüz ortalıkta dolaşmadığını bilmem gerekirdi."

"Efendim?"

"Unut gitsin."

Genç adam koyu renk takım elbisesinin içinde oldukça yakışıklı ve fit görünüyordu. Şaşkın ve memnun olmayan bir ifadeyle ona bakarken Daniella sıcak bir karşılama bekleyerek aptallık ettiğini düşündü.

"Neden beni ilk defa görmüş gibi bakıyorsun?"

"Sadece şaşkınım. Geleceğinizi hiç düşünmemiştim."

"Geldim ve farkındaysan hâlâ içeri davet edilmedim."

"İçeri girmek mi? Emin misiniz?"

"Bu ne saçma bir soru böyle. Elbette eminim."

"Kusura bakmayın." Adam başını salladı. "Sadece fikrimi söylüyordum."

"Fikrini kendine sakla. Şimdi, ben vazgeçmeden çekil önümden." Daniella adamı geçmeye kalkışınca Fabio onu durdurdu.

"Önce o kutuda ne olduğunu öğrenmem gerek."

"Sara'nın büyükannesi için küçük bir hediye. Neden sordun?"

"Bu benim işim. Görmeme izin verir misiniz? Sonra da üzerinizi aramam gerekecek."

"Sen ciddi misin?" Daniella sinirle gülerken yeniden adamın yanından geçmeye çalıştı, fakat Fabio bir duvar gibi önünde dikildiğinden bu hamlesi de başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

"Gerçekten ciddisin."

"Üzgünüm." İşin tuhaf yanı gerçekten öyle görünmesiydi.

"Ne yani, içeriye elimde bir bombayla filan mı gireceğimi sanıyorsun?"

Genç adam ifadesiz bir yüzle başını yana eğince Daniella içinden ona kadar saymaya başladı. Bir...iki...üç...Daha beşe gelemeden Fabio paketi Daniella'nın elinden kaparak hızla açtı.

"Hey! Kremasına dikkat et. O paketi ve üzerindeki süslemeleri hazırlamak için çok uğraştım. Tanrım..."

"Meyveli pasta mı?" Genç adam parmağını daldırdığı kremayı yalarken şaşkın görünüyordu.

"Aslında frambuazlı ama sen yine de iyice kontrol et. Belki içine meyve parçacıkları yerine mermi çekirdekleri filan doldurmuşumdur."

Genç adam Daniella'nın öfkesini görmezden gelerek paketin altını üstüne getirmeye devam etti. Zavallı pastası. Onu hazırlamak için ne kadar çok uğraştığını hatırlayınca Daniella'nın öfkesi daha da kabardı.

"Paket temiz." dedi Fabio.

"Gerçekten mi? İçinde fare zehri olmadığını nereden biliyorsun?"

"Tamam. Şimdi üzerini arıyorum." Adamın onunla değil de kulaklığından biriyle konuştuğunu fark ettiğinde çoktan ona yaklaşmaya başlamıştı bile.

"Sakın bana dokunayım deme!" Daniella bir adım geriye sıçradı.

"Üzerinizi aramadan sizi içeri sokamam Bayan Lombardi."

"Artık girmek istediğimden o kadar emin değilim zaten."

"Siz bilirsiniz ama kurallar böyle."

"Kurallarınızın canı cehenneme!"

Adamın ona tuhaf bakmaya başladığını görünce İngilizce konuştuğunu fark ederek, "İnferno Fabio!" dedi. "Hiç tanımadığım bir kadının evine sırf torunu istedi diye gelmem, bana istediğinizi yapabileceğiniz anlamına gelmiyor. Şimdi gidiyorum ve pastayı da alıp...ahhh, istediğini yapabilirsin." Pes etmiş gibi ellerini indirdi.

"Burada neler oluyor?"

Platin rengi saçları kuaförden yeni çıkmış gibi görünen bir kadın onlara yaklaştı.

"Bayan De Luca. Bu Bayan Lombardi efendim. Nonna'nın yaş günü için gelmiş."

"Kim davet etmiş?"

"Şey, kızınız Sara efendim." Fabio'nun sesi özür diler gibi çıkıyordu.

Demek bu kadın Sara'nın annesiydi. Beyaz bir etek ceket takımının içine ateş kırmızısı bir bluz giymişti. Kırklı yaşlarının ortalarında olmalıydı ama yaşından çok daha genç ve bakımlı görünüyordu.

Kadının soğuk ve kibirli tavrı Daniella için sürpriz değildi. Muhtemelen bu duvarların arkasında yaşayan hiç kimse nazik ya da kibar olmayı beceremiyordu. Hatta yaşlı Bayan De Luca'nın bile huysuz ve aksi ihtiyarın teki olduğunu düşünmeye başlamıştı. Geldiğine bir kez daha pişman oldu.

"Bu doğru. Beni Sara davet etti."

Kadın onu mikroskoptaki bir canlıymış gibi iyice inceledikten sonra tepeden bir bakış attı.

"Büyük hanımın partisi iptal oldu. Ona gitmesini söyle Fabio." Bunları o yokmuş gibi söyledikten sonra hemen arkasında onu bekleyen siyah arabanın arka koltuğuna bindi. Daniella kadının gidişini izledi.

"Bayan Lombardi. Üzgünüm efendim."

Daniella iç çekti. "Benim kadar değil."

Tam o sırada Sara bağırarak onlara doğru koşmaya başlamıştı. "Daniella!"

Genç kız taşlık yoldan şık topuklularıyla düşmemeye çalışarak tıpkı bir ceylan gibi sekiyordu. Üzerindeki dar etekle zorlandığı belliydi. Saçlarını tepesinde sıkı bir atkuyruğuyla toplamış, yüzüne de yaşından büyük gösteren koyu bir makyaj yapmıştı.

"Gelmişsin." Daniella'nın aksine kız içtenlikle gülümsüyordu.

"Ve şimdi de gidiyorum."

"İyi ama de neden?" Sara'nın yüzü aniden asılmıştı.

"Çünkü bu bir hataydı."

"Ona ne yaptın?" Sara öfkeyle Fabio'ya döndü.

"Yemin ederim ki, hiçbir şey." Genç adamın yüzünde o ana dek görmediği bir şey fark etmişti Daniella. Korku.

"Onun benim misafirim olduğunu biliyordun. Sana nazik davranmanı söylemiştim."

"Ben yalnızca işimi yapıyordum." Fabio kollarını göğsünde kavuştururken gömleğinin altındaki kaslar gerilmişti. Daniella göz ucuyla bakarken genç kızın bir anlığına bu enfes manzaranın tadını çıkardığını fark etti. Ve sanırım nefesi kesilmişti.

"Az önce anneniz buradaydı. Ona partinin iptal olduğunu söyleyen kendisiydi."

"Neden geldiğini önce bana haber vermedin?"

"Ne fark ederdi ki?"

"Çok şey."

"İkiniz de kesin!" Daniella araya girmeseydi bu tartışma sonsuza dek sürebilirdi. "Ortada kavga etmenizi gerektirecek bir şey kalmadı. Çünkü gidiyorum."

"Gidemezsin!" Sara hızla önüne geçti. "Lütfen annemin kusuruna bakma. Ve tabii onun da..." derken adama sinirli bir bakış daha attı. "biraz kabadır ama kötü bir niyeti olmadığına seni temin ederim."

Fabio kendi kendine homurdandı.

"Önemli değil. Keşke beni davet etmeden önce evinizdeki katı kurallardan bahsetseydin."

"Söylesem gelir miydin?"

"Şey, bilemiyorum."

"Gördün mü? Şimdi de gidemezsin. İşin en kötü yanını, yani annemi atlatmışsın. Lütfen kal. Nonna'ya senden bahsettim. Seni öyle merak ediyor ki...Hem biliyor musun, bana büyükanneni tanıdığını söyledi."

Daniella derin bir nefes alıp verdi. Kapıdaki karşılamadan son derece rahatsızdı ve hâlâ tereddütleri vardı ama Sara'yı böyle mutlu ve hevesli görünce olanları unutmaya karar verdi.

"Nonna'n için pasta yapmıştım. Eminim siz daha iyisini hazırlamışsınızdır ama elim boş gelmek istemedim."

"Nonna için pasta mı yaptın?" Kız şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdığında bu halinin çok sevimli olduğunu düşünüyordu. Aslında şirret olmadığı zamanlarda tatlı bile sayılabilirdi.

"Şoförün onu didiklemeden önce bir pastaya daha çok benziyordu tabii." dedi elindeki kutuyu göstererek.

"Ah."

"Şoför değil De Lucaların güvenlik şefiyim signora."

İki kadın anında göz devirdi. "Parti neden iptal oldu peki?"

"Nonna aile bir arada değilken kutlamanın anlamsız olduğunu söyledi. Babam iş için Sicilya'da ve dönmesine birkaç gün daha var. Erkek kardeşim olacak gereksiz okulda bir haltlar yiyip cezaya kaldığı için bu hafta sonu eve dönemedi. Annem de müdürüne para yedirebilmek için az önce yola çıktı."

Ne kadar da açık sözlüydü. "Peki, ya abin?"

"Neden hâlâ kapıda dikiliyoruz. Gel hadi."

Daniella kızın sorusunu geçiştirdiğini fark ederek, onu peşinden sürüklemesine izin verdi. Duvarların ardından nasıl bir yer olduğunu kestirmek güçtü fakat içeriye girdikten sonra De Luca arazisinin insanın gözünü kamaştırdığını keşfetti.

Hava güneşli ve parlaktı. Kuşlar ağaç dallarında neşeli senfonilerine başlamışlardı. Öğlen güneşinin izin verdiği ölçüde yemyeşil bahçenin ortasına inşa edilmiş üç kath evin detaylarını inceledi. Ev tıpkı film yıldızlarına yakışır cinstendi. Evin her köşesinde üst katlara kadar uzanan dev sütunlar vardı. Balkonlar bu sütunların arasına ve tam denizi görecek şekilde inşa edilmişti.

Binanın ön tarafında New York Halk Kütüphanesi'ni andıran uzun mermer basamaklar vardı. İki yanında muhafiz gibi oturan dev aslan heykelleri onu şaşırtmamıştı.

Basamakları tırmanıp geniş bir atriyumun içinden geçtiler. Sütunların arasına ve köşe başlarına çeşitli ebatlarda heykeller konulduğunu görmüştü. Bazıları insan boyutlarını aşacak kadar büyüktü.

Atriyum tıpkı bir sanat galerisini andırıyordu. Nişlere yerleştirilmiş figürleri, yağlı boya tabloları inceleyemeden evin içinden geçerek arka bahçeye indiler. İskelede demirlenmiş uzun, beyaz tekneyi görmek Daniella'nın nefesini kesti.

"Vay canına! Demek bu şatonun bir de kendine ait marinası varmış!" Buraya ev demenin haksızlık olduğuna karar vermişti.

"Bu tekne abimin. Ama yokluğunda Alessandro'nun ve benim emrimde."

Dani ona merakla baktığında, "Alessandro, sana bahsettiğim baş belası erkek kardeşim." diye açıkladı hızla. "Hormonları zıvanadan çıkmış bir ergen kendisi. Bugün burada olmadığı için şanslısın yoksa seni asla rahat bırakmazdı. İşte! Nonna orada." diye şakıdı birden ve hızla koşmaya başladı.

Daniella peşinden, tahta iskelenin ucunda tekerlekli sandalyesinde tek başına oturan ufak tefek kadının yanına yürüdü. Arkası

onlara dönük olduğu için geldiklerini görmemişti. Sara arkasından koşarak boynuna sarıldı.

"Nasılsın Nonna? Sana bahsettiğim arkadaşımı getirdim. Bu Daniella Lombardi."

Yaşlı kadın sandalyesini çevirip onunla göz göze geldi fakat hiçbir şey söylemedi. Kır saçları ensesinde zarif bir topuz yapılmıştı. Üzerinde koyu renk bir pantolon ve gömlek vardı.

"Sizi tanımak büyük şeref Bayan De Luca." dedi Daniella elini uzatarak. "Mutlu yıllar."

Kadın bıçak kadar keskin gözleriyle onu dikkatlice izlemeye devam ederken, Daniella huzursuzca kıpırdanmamak için kendini zor tuttu. Bu ailedeki insanlar da en az kasabalılar kadar tuhaftı doğrusu.

"Daniella senin için bir pasta hazırlamış, inanabiliyor musun?"

"Pasta mı?"

"Ne yazık ki girişteki sıkı güvenlik önlemlerinize takıldı."

"Fabio'ya bunun hesabını mutlaka soracağım." diye katıldı Sara öfkeyle. Ondan bahsederken resmen burnundan soluyordu.

Ancak yaşlı kadının mavi gözlerinde eğlenceli parıltılar vardı. Kırış kırış cildi bir tebessümle aydınlandı. Sonra da yeniden rahatsız edici bakışlarını Daniella'ya dikti.

"Demek sen Stella'nın torunusun. Tanrım. Nasıl da büyüyüp güzel bir kadın olmuşsun."

Bu beklenmedik iltifat karşısında Daniella'nın yanakları kızardı.

"Teşekkürler efendim."

"Sen de bana herkes gibi Nonna diyebilirsin. Stella'yı çok severim. Dostluğumuz epey eskiye dayanıyor. Bir zamanlar o otelde harika günlerimiz olmuştu."

Bu tuhaf diye düşündü Daniella. O hâlde neden büyükannesine De Lucaları sorduğunda hiçbir şey söylememişti. Belki de sebep hatırlamamasıydı. Elbette bunu yaşlı kadına söyleyemezdi.

"Duyduğuma göre Sognare'yi sen işletecekmişsin?"

"Şimdilik planım bu."

"Bunu duyduğuma sevindim. Tek dileğim, o otelin eski ihtişamlı günlerine geri dönmesi."

Daha sonra kadın ile uzun bir sohbete dalmışlardı. Otelin eski halinden, oraya geldiği zamanlarda Luigi ile arkadaşlık etmesi için yanında getirdiği torunundan bahsedince Daniella'nın hafızası çabucak tazelenmişti. O haylaz bok parçasını gayet iyi hatırlıyordu. Tüm bildiği oyunbozanlık etmek ve işlerine burnunu sokmak olan kibirli, küstah piçin tekiydi. Ve elbette bunu da ona söylemeyecekti.

Tüm sohbet boyunca yaşlı kadın eski günlerden ve torunundan bahsedip durmuştu. Arada sırada gözü ufka takılıp kalıyordu. Sanki oradaki bir şey heyecanına ve mutluluğuna gölge düşürüyormuş gibiydi. Sara içecek bir şeyler almak için eve gittiğinde yaşh kadın yeniden ona döndü.

"Stella çok şanslı bir kadın." diyerek yeniden dalgasız denize baktı. Daniella da sonunda baktığında ufuk çizgisinde gri bir gölge gibi görünen adayı fark etmişti. "Bazen ona çok imreniyorum."

"Şu anda bir bakımevindeler."

"Biliyorum."

"Ve büyükbabam Alzheimer hastası."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Hâlâ onlara imreniyor musunuz?"

"Aile bağlarına eskisi kadar önem veren pek kalmadı. Onların arasındaki o sarsılmaz bağ ve sevgiye olan inançlarına daima hayran kalmışımdır. Hiçbir acı onları yıkamazmış gibi geliyor."

"Onları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

Sonunda söylemişti işte. Kendine bile itiraf etmeye çekindiği gerçeği yeni tanıştığı bir yabancıya söylemişti.

"Korkmasaydın aptal olduğunu düşünürdüm. Ama merak etme. Korkmak daha az hata yapmanı sağlayacaktır. Ve zamanla kendine güvendiğinde korkundan eser kalmadığını göreceksin."

"Cesaret verdiğiniz için teşekkür ederim." Daniella esintiden ürpermiş gibi kollarıyla bedenini sardı.

Nonna başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Onları ziyarete gittin mi?"

"Birkaç gün önce."

"İşte onlara imrenmek için bir neden daha." Yaşlı kadın sandalyesini döndürdü. "Franco onu görmeme bile izin vermiyor." dedi hemen sonra.

Daniella şimdi neden onun sıklıkla karşıdaki adaya baktığını anlamıştı. Franco, Gorgona'daydı. Adadaki hapishanede.

"Ölüme her geçen gün daha çok yaklaşıyorum." diye devam etti kadın acıyla. "Onu son bir defa göremeden ölmek istemiyorum. Eminim neden kendi doğum günü partimi iptal ettiğimi merak ediyorsundur." Yaşlı kadının sesinin titrediğini hisseden Daniella ne diyeceğini bilemedi. "Çünkü her sene dilediğim tek bir şey var ve o gerçekleşmediği sürece doğum günü kutlamanın ne anlamı var söylesene."

Kadın Daniella ile göz göze gelecek şekilde dönerek ilk defa içindeki kederi görmesine izin verdi. Daniella'nın yaşlı kadın için hissettiği acıdan gözleri dolmuştu.

"Gerçekten çok üzgünüm."

"Bende öyle."

"Keşke sizin için yapabileceğim bir şey olsaydı." dedi Daniella ve bunu söylerken oldukça içtendi.

Kadının gözlerinin bir anlık bir ışıkla parlayarak, söylediği şeyden sonra ise bu sözleri geri alabilmeyi dilemişti.

"Belki de vardır."

...

Yaşlı bir kadının torununu görmek istemesi kadar masum bir istek yüzünden kendini huzursuz hissetmemeliydi. Belli ki, ailedeki hiç kimse kadının isteklerine kulak asmıyordu. Kendi öz torunu bile.

O hâlde neden kendini suç işlemek üzereymiş gibi hissediyordu?

Yapacakları şeyi bilen tek kişi Sara'ydı - bu işi o yapamıyordu çünkü Fabio onları bir saniye bile yalnız bırakmıyordu- onun görevi bu kısımda Fabio'yu tüm gün boyunca oyalamaktı.

Sara annesi Lorenna'nın – platin saçlı kadının ismini öğrenmişti- o gün şehir merkezindeki bir oyun kulübüne gideceğini söylemişti. Babası hâlâ şehir dışındaydı ve kardeşi de okulda olduğuna göre bundan daha iyi bir fırsat olamazdı.

Plan basitti ve tıkır tıkır işlemişti.

O sabah Fabio, Nonna ve Sara'yı ziyaret için Sognare'ye getirmişti. Şüphe çekmemek için üzerinden birkaç gün geçmesini beklemişlerdi. Sonra Sara genç adama alışverişe gitmek istediğini söylemiş ve ikili çabucak oradan ayrılmışlardı. Sara'nın Fabio'yu akşama kadar oyalayacağına hiç şüphe yoktu.

Daniella ise Nonna'yı alarak -şükürler olsun ki kadın felç değildi ve yürüyebiliyordu- limanda önceden ayarladıkları bir tekneye binmişlerdi. Teknedeki adamlar oldukça yardımsever çıkmış, Bayan De Luca'yı tanıdıkları için tekerlekli sandalye konusunda Daniella'ya yardımcı olmuşlardı. İşin en zor kısmını atlatmış sayılırlardı. Şimdi tek yapmaları gereken hazırladığı izin belgesiyle içeri girmek ve Franco'nun onu geri çevirmeyeceğini ummaktı.

Gorgona, adadaki tek yapıydı ve adanın büyük bir kısmını kaplıyordu. İçinde yirmi yedi mahkûm, kırk yedi polis ve arada sırada uğrayan birkaç İtalyan adalet bakanı yetkilisi dışında kimse yoktu. Adaya yeni mahkûm alımı uzun süre önce durdurulmuştu. Yeni gelenler ise ya Roma'ya da Palermo'daki hapishanelere yönlendiriliyordu.

Hapishane eski olmasına rağmen oldukça bakımlıydı. Duvarları hem yüksek hem de denize sıfırdı. Bu da köpekbalıklarını göze almazsanız kaçışınızı imkânsız kılan nedenlerden biriydi. Güvenlik önlemleri çok sıkıydı. İçerideki son model cihazları gördüğünde Daniella, ya devlet tarafından ödenek ayrıldığını,

ya da bağışçılar tarafından desteklendiğini düşünmüştü. Fakat ne kadar modern görünürse görünsün sonuçta bir hapishaneydi. Soğuktu ve insanda daha içeri girmeden ürperme hissi uyandırıyordu.

Onları karşılayan gardiyan, iri bir göbeği ve bıyığı olan yapılı bir adamdı. Daniella'nın bir avukat aracılığıyla aldığı izin belgelerini incelerken bir gözü sürekli onun üzerindeydi. Attığı şehvet dolu bakışlar Daniella'yı huzursuz etmişti. O gün alt bedenini saran dar bir kot pantolon ve üzerine siyah çamaşırını belli eden beyaz bir gömlek giydiği için pişman olmuştu.

"İzin belgelerinizde bir sorun yok gibi görünüyor." dedi yaka kartından adının Maurizio olduğunu öğrendiği adam. "Fakat Bay De Luca'nın bu ziyaretten haberi olduğunu zannetmiyorum."

Bay De Luca mı? Ne zamandan beri gardiyanlar mahkûmlardan bahsederken saygı ifadeleri kullanır olmuştu?

"Ona Daniella Lombardi'nin onu görmek istediğini söyleyin. Eminim kabul edecektir."

Aslında o kadar da emin değildi. Franco'nun onu hatırlayacağını sanmıyordu. Tek ümidi, aniden ortaya çıkan bir yabancıyı sırf merak ettiği için görmek etmesiydi.

"Pekâlâ. Önce üzerinizi arayalım bakalım."

Tanrım. Yine mi?

Adamların ürkütücü bakışları altında yavaşça X-Ray cihazından -Nonna'nın tekerlekli sandalyesi yüzünden bunu birkaç defa tekrarlamak zoruna kalmışlardı- geçtiler.

"Yaşlı ve hasta bir kadın sizin için nasıl bir tehdit olabilir ki?" diye çıkıştı Nonna.

"Orası hiç belli olmaz vecchia donna!(yaşlı kadın)" diye karşılık verdi gardiyan.

"O halde kadın bir memur istiyoruz."

Adamlar Daniella komik bir şey söylemiş gibi aralarında neşeyle gülüştüler. "Onu duydunuz mu? Signora kadın memur istiyormuş."

"O hâlde ne duruyoruz, hemen bir tane çağıralım." dedi diğer adam gülerek. Adı Gilberto'ydu.

"Peki, sizce Roma'dan buraya gelmesi kaç gün sürer?"

"Beş. Bilemedin yedi gün."

Adam yalandan bir mahcubiyetle Daniella'ya döndü. "O hâlde şimdi gidebilir ve bir hafta sonra izin kâğıtlarınızı yeniletip tekrar gelebilirsiniz signora. Ya da..." dedi pis bakışlarını üzerinde ağır ağır gezdirerek. "sizi bizim aramamıza izin verirsiniz."

Daniella gerginlikle dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu ancak başka çaresi olmadığını farkındaydı. 'Tüm bunları yaşlı bir kadına söz vermeden önce düşünmeliydin', dedi içinden bir ses. Çaresizce başını salladı.

Gardiyan yaklaşarak, "Duvar dibine geç ve arkanı dön bellazza!*(güzellik)" diye emretti.

Daniella denileni yaptı. Gözlerini sıkıca yummuştu fakat hatıraların üzerine bir kova soğuk su gibi hücum etmesine engel olamadı.

Jonathan kollarını başının üzerinde birleştirmiş ve onu bir duvar askısına kelepçelemişti. Arkasından yaklaşarak nefesini kulağına üflüyor ve korkmamasım, canının çok yanmayacağını söylüyordu. Her zaman öyle söylerdi.

'Sorun yok', dedi kendine. Bu kadar insanın içinde göz göre göre tacize uğrayacak değildi ya. Üstelik her yerde kameralar ve polisler vardı. Yine de adam arkasından yaklaştığı anda nefesini tuttu. Ellerini üzerinde ağır ağır ve zevkle gezdirirken midesindekileri çıkarmamak için iradesini son kırıntısına kadar kullanması gerekti. Adam avucunu açarak kalçalarını okşarken titrememeye çalışıyordu.

Sana dokunmamdan hoşlanıyor musun Küçük Tilki? Hadi söyle, çünkü hoşlandığını biliyorum.

Gardiyan metal detektörü üzerinde gezdirirken diğer eli, kollarının, bacaklarının ve göğüs kafesinin üzerinde geziniyordu. Kollarını kaldırmasını ve bacaklarını aralamasını istediğinde

Daniella başta tereddüt etti. Adamın parmakları göğsünü sıyırıp geçtiğinde ise dişlerini öyle bir sıkmıştı ki, az kalsın kırılacaklardı.

Kalçası ve baldırlarında kabaca dolanan eller, ona en kötü kâbuslarını yeniden yaşattığı için alnında boncuk boncuk terler birikiyor, tüm vücudu baştan aşağı titriyordu. Soluğunu aniden kesen şey, adamın onu avuçlamaya çalışması oldu. Daniella bacaklarını hızla birbirine bastırarak adamın hamlesinden son anda kurtuldu.

"Bu kadar yeter Maurizio!"

Diğer gardiyanın uyarısıyla adam gönülsüzce ellerini üzerinden çekmişti. Daniella arkasını döndüğünde adamın pantolonundaki bariz kabarıklığı görmemiş gibi yaptı. Aksi takdirde ayakkabılarının üzerine kusması kaçınılmazdı.

Nonna'nın yanına giderek, kadının sandalyesini Maurizio denen adamın açtığı kapıdan içeri sürdü.

"Yine bekleriz." dedi gardiyan yanından geçerken pis pis sırıtarak.

"Bastard!*"(piç kurusu)

Neyse ki adamlar İngilizce bilmiyordu.

Bunun gibi iki kontrol noktasından daha geçmişler ama şükürler olsun ki yeniden aranmak zorunda kalmamışlardı. Ancak aradan o kadar uzun bir süre geçmişti ki, sonunda görüş odasına geldiklerinde yaşlı kadın tuvalete gitme ihtiyacı hissetmişti. Daniella bunun biraz da heyecandan olduğunu düşündü. Yaşlı kadın torununu görmeye yaklaştığı her dakika biraz daha sık nefes alıyordu.

Kapıda nöbet tutan gardiyanlardan biri, ikisinin aynı anda tuvaleti kullanmasının yasak olduğunu söyledi. Bu yüzden Nonna içeri yalnız başına girerken, Daniella onu görüş odasında bekleyecekti.

Kare şeklindeki oda, yere sabit demir bir masa ve birkaç plastik sandalye dışında boştu. Demir parmaklıklarla kaplı pencere kenarına doğru yürüyüp adanın çevresini saran azgın sulara baktı.

Bugün deniz dalgalıydı. Uzaktaki tepelerden birinde rüya oteli hayalet bir şato gibi kayalıkların arkasında uzanıyordu.

Kapı açılıp kapandı. Nonna'nın geri döndüğünü umarak rahatlayan Daniella arkasını döndüğünde ince ve uzun boylu bir adamla karşılaştı.

"Sen de kimsin?"

Aksanlı ve hoş sesin sahibinin boyu bir doksandan fazlaydı. Kuzgun karası dalgalı saçları geriye doğru taranmıştı ve dışarı kıvrılan uçları ensesini süpürüyordu.Ya yeni duş aldığı için ya da sürdüğü bir şey yüzünden nemliydi. Üzerinde, yakası açık beyaz bir gömlek, altında ise kaslı baldırlarını saran siyah bir pantolon vardı. Kemeri ve deri botlarıyla adeta bir dergi kapağından fırlamış gibi görünüyordu

Daniella adamı incelerken, o da kıstığı gözleriyle acele etmeden onu baştan aşağıya süzüyordu. Bakışları öyle yoğun ve sıcaktı ki, Daniella bir anda odadaki oksijenin azaldığını hissetti.

"Adım Daniella. Siz Francisco De Luca olmalısınız."

Adam sorusunu duymazdan gelerek birkaç büyük adımda yanına geldi. Hareketleri avını parçalamaya hazır bir yırtıcı gibi zarif ve sakindi. Derinden gelen sesiyle, "Sen yeni kız olmalısın." dedi.

Daniella ensesindeki ince tüylerin kabardığını hissetti.

Adamın gözleri safir mavisiydi ve kirpikleri öyle gür ve sıktı ki, sanki altlarına sürme çekilmiş gibiydi. Bakışları adeta onu delip geçiyordu.

"Yeni kız mı?" Daniella'nın kafası karışmıştı. "Ben, bu ne demek bilmiyorum."

Adamın günahkâr ağzı hafif bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldığında Daniella nabzının hızlandığına yemin edebilirdi.

"Ama ben biliyorum." dedi yavaş yavaş etrafında dönmeye devam ederken. Sanki onu ölçüp tartıyor, kafasında bir bedel biçiyordu. "Hâlâ beni bu şekilde etkileyebileceklerini sandıkları için patronlarının aptal olduğunu düşünmüştüm."Yeniden önüne geçerek onunla yüz yüze geldi. "Şimdi ise o kadar emin değilim."

Elini uzatarak tüy gibi bir dokunuşla yanağında gezdirince Daniella baştan ayağa ürperdiğini hissetti. Adamın dokunuşuyla öyle mest olmuştu ki, neredeyse gözleri kapanmak üzereydi.

Sonra adam elini geri çekti. Aniden, "Burada olmaman gerekiyordu." dediğinde Daniella bulanan zihnini toparlamak için silkinmek zorunda kaldı.

"Anlamadım. Nerede olmam gerekiyordu?"

"Odamda."

O tek kelime Daniella'nın öfkesini geri getirmeye yetmişti. Birdenbire şehvet bulutları dağılarak gerçeği daha net görmesini sağladı. Adam onu yatağına girmeye hevesli kadınlardan biri sanmıştı.

"Sanırım ortada bir yanlış anlaşılma var Bay De Luca.

"İsmim Franco tatlım. Yanlışlık olduğunu sanmıyorum. Neden burada olduğun belli. Benimle oyun oynama."

"Bence senin hiçbir bok bildiğin yok." diye patladığında adamın gür kaşlarından biri merakla havaya kalkmıştı. Bu, onun sarsılmazmış gibi görünen ifadesindeki en bariz değişiklikti. Anlaşılan adam ona karşı gelinmesine pek alışkın değildi.

"Avukat mısın?"

"Hayır."

"Peki ya polis?"

Daniella tatsızca güldü. "Polise benziyor muyum?"

"O hâlde geriye tek bir seçenek kalıyor."

Adamın bakışları Daniella'nın beyaz gömleğinin açık yakasına kaydı. Gezindiği her yerde ateşten izler bırakıyormuş gibiydi. Çenesini havaya diken Daniella adama meydan okurcasına baktı. Pırlantalar gibi ışık saçan gözlerine karşı koymak zordu ancak geri adım atmaya hiç mi hiç niyeti yoktu.

"Demek ziyaretçilerinizin her üçünden biri fahişe." diyerek bir tespitte bulundu.

Genç adamın gözleri biraz daha kısıldı. Dişleriyle alt dudağını çiğnerken gözlerini ondan bir saniye olsun ayırmıyordu. Daniella nabzının deli gibi atmasına aldırış etmedi. Adam henüz ona dokunmamıştı bile. Yine de varlığı ufacık odayı doldurduğu için ondan başka bir yere bakamıyor, ondan uzağa kaçamıyordu.

"Bazen üç de üç yaptığımda olur." dedi Franco utanmazca ve dilini yanağında ısırdığı yere bastırdı. "Şimdi söyle bakalım, kimsin sen?"

"Hayatında pek karşılaşmadığın o dördüncü kadınım." diyerek cevabı yapıştırdı Daniella.

Genç adam yeniden güldü. Ve Tanrı cezasını versin, pis sakalının çevrelediği o kusursuz ağızda ne baştan çıkarıcı bir gülümsemeydi bu.

Daniella etkilenmemiş gibi yaparak kollarını göğsünde kavuşturdu. Böylelikle adamla arasına görünmez bir duvar çekmişti.

Franco bu duvarı hissetmiş gibi ona bir adım daha yaklaştı ve kişisel alanına girdi. Ilık ve naneli nefesi yüzüne çarparken başını hafifçe ona doğru eğmişti.

"Yeni şeyler deneyimlemeye bayılırım. Ya sen?"

"Ben de ama bunun karşı tarafın her zaman hoşuna gideceğini söyleyemem."

"Ah, hoşuma gideceğinden şimdiden eminim, Donna Bella* (güzel kadın)." dedi, son hecesini fısıldar gibiydi.

"İsmim, Daniella."

Franco bunu duyunca gülümsedi. Ona biraz daha yaklaşmıştı ki, arkalarından gelen sesle irkildi.

"Franco De Luca! Bir hanımefendiye nasıl davranman gerektiğini sana öğretemediğime inanamıyorum."

Adamın afallayan yüz ifadesi Daniella'yı eğlendiren tek şeydi. Bir ona bir Nonna'ya bakarken kafası karışmış görünüyordu.

"Nonna!" Ne arıyorsun burada Tanrı aşkına?" Adam hızla büyükannesinin yanına gitti.

"Ne o, yoksa beni gördüğünde sevinmedin mi?"

"Ben...yani, elbette sevindim ama sen...sen burada olmamalısın. Kurallarımın çiğnenmesinden nefret ettiğimi biliyorsun."

Daniella, "Kuraldan çok kuralcı." diye kendi kendine mırıldandığında Franco dönüp ona sert bir bakış attı.Ve bir anda hedef değiştirerek,

"Onu buraya sen getirdin değil mi?" diye Daniella'nın üzerine yürüdü."Bunu hangi hakla yaparsın? Kimsin sen?"

"Kızın üzerine gitmekten vazgeç Franco. Daniella sadece bana yardım etmeye çalışıyordu."

"Onu duydun." dedi Daniella duruşunu bozmadan. "Sadece ona yardım ediyordum." Şimdi adamı tepeden tırnağa inceleyen kendisiydi. Rahatsız edici şekilde bakıyor, kendini değersiz bir varlıkmış gibi hissetmesini sağlamaya çalışıyordu.

Genç adam bu bakışlardan hiç hoşlanmamış olacak ki kaşlarını çattı ve yeniden ona doğru yürüdü.

"Aile meselelerimize burnunu sokarak ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama buna çok pişman olacaksın."

"Franco!"

"Sen bu işe karışma Nonna!"

"Uyarmana gerek yok, çünkü buna çoktan pişman oldum bile."

"Burada olduğunuzdan evdekilerin haberi var mı?"

"Kız kardeşin biliyor. Bana o yardım etti."

"Çocuklar lütfen benim yüzümden kavga etmeyin."

"Bunu yaparken aklınızdan ne geçiyordu tanrı aşkına. Nonna hasta ve buraya kesinlikle gelmemeliydi."

"Nonna hasta olabilir ama senin de pek sağlıklı olduğun söylenemez. Birkaç gün önce doğum gününde büyükannenin ne dilediğini biliyor musun? Ölmeden önce torununu son bir kez görebilmek."

Franco'nun yüzündeki sertlik bir anlığına çatlar gibi oldu. Daniella bastırmaya devam etti. "Ben yalnızca torununu özleyen bir kadının arzusunu yerine getirmeye çalıştım. Üstelik onu tanıyalı yalnızca birkaç saat olmuşken buna karar verdim. Ama ne var biliyor musun? Bence sen gerçekten buna değmeyecek bir adamsın. Bu yüzden şimdi onu da alıp hemen buradan gidiyorum."

Daniella adamı geçerek, tekerlekli sandalyedeki kadının yanına gitmek üzereydi ki, kadının nefes nefese kaldığını ve morarmaya başladığını görünce donup kaldı.

"Aman Tanrım. Bayan De Luca!"

"Nonna!" Franco ondan hızlı davranarak yaşlı kadının yanına koştu.

"Nonna! Nonna! Kendine gel!"

Kadın ter içinde ve nefes nefeseydi. Onlara cevap vermek yerine göğsünü tutarak hırıltılı sesler çıkarıyordu.

Franco Daniella'nın şok olmuş yüzüne bakarak hırsla soludu.

"Çabuk ol! Gardiyanı çağır hemen. Kalp krizi geçiriyor."

5. BÖLÜM:
Bela Geliyorum Demez!

Tartışma sesleri işittiğinde derin uykudaydı. Kadın olanın sesi tanıdıktı. Gözlerini aralamadan evvel öfkeli konuşmaların bitmesini beklemeye karar verdi.

"...sana söyledim, hepsi şu Daniella denen işgüzarın yüzünden." diye cırladı kadın. "Sara'yı da o kandırmış olmalı. Onu ilk gördüğüm anda gözüm hiç tutmamıştı zaten."

"Sara kocaman kız. Ayrıca Fabio, ikisinin de olaydan haberinin olmadığını söyledi. Söylesene kim bu kadın?"

Demek Fabio, Sara'yı korumak için yalan söylemişti. Bunda bir sorun yoktu ama yine de tuhaf hissettirmişti.

"Onunla bir markette tanışmışlar. Düşünebiliyor musun? Orada tanıştığı birine bu kadar çabuk güvenebildiğine inanamıyorum."

"Ve hiçbirimize sormadan onu evimize mi davet etmiş?"

"Haklısın. Onunla kapıda karşılaştığımda gitmesini söylemiştim ama beni dinlemediği yetmezmiş gibi, aptalca planlar yapmış."

"Fabio'dan kadını soruşturmasını istedim. Önce neyin nesiymiş öğrenelim. Bir yabancının evimin içine bu şekilde kolaylıkla sızmasından hiç hoşlanmadım."

"Şu hâle bak, bir de utanmadan bütün gece burada bekledi."

Kısa bir sessizlik oldu. Daniella bakışlarının rahatsız edici etkisini ensesinde hissedebiliyordu.

"Neyse ki o iyi." dedi adam. "Doktor, hastaneye zamanında yetiştirildiğini söyledi."

"Onu ne hakla Gorgona'ya götürür. Ya ona bir şey olsaydı? Ya annen orada ölseydi?"

"Böyle söyleyip daha fazla tepemi attırma Lorenna! Kadını öldürtmek mi istiyorsun bana?"

Daniella'nın teni bu sözlerden sonra adeta buz kesmişti. Omuzlarındaki örtüye daha sıkı sarınmamak için iradesini son kırıntısına kadar kullandı.

"Fakat Antonio?"

"Sus artık! Annemin ne kadar inatçı ve dediğim dedik bir ihtiyar olduğunu biliyoruz. Son zamanlarda torununu görmek için adaya gitmek istediğini söyleyip duruyordu. Bir şekilde kadını ikna etmiş olmalı."

"Neden tanımadığın bir kadını savunuyorsun anlamıyorum?"

"Savunmuyorum. Sadece tahminimi söylüyorum. Sara nerede?"

"Onu Fabio ile birlikte eve yolladım. Zavallıcık çok korkmuştu."

"Korkmalı da. Onunla hesabım henüz bitmedi."

"Sana yalvarırım Antonio! Sara'ya ceza vermeden önce bir kere olsun olaya onun tarafından bakmayı dene."

"Sakın bana ne yapacağımı söyleme! Kızını bu kadar düşünüyorsan yanında oturup ona daha iyi annelik yapmalısın. Şimdi kapa çeneni!"

Kadın anında suspus olmuştu. Konuşmalar bıçak gibi kesildikten ve ikilinin ayak sesleri uzaklaştıktan bir süre sonra bile Daniella gözlerini açmaya cesaret edemedi.

Yüce Tanrım. Nasıl böyle bir aptallık yapabilmişti? Nasıl yaşlı ve hasta bir kadını, herhangi bir önlem almadan ve ailesinin haberi olmadan adadaki bir hapishaneye götürebilmişti. Ya orada bir doktor bulamasalardı? Ya kadını zamanında hastaneye yetiştiremeselerdi?

Omuzlarındaki örtüye rağmen tenindeki rahatsız edici ürpertiye engel olamadı. Gözlerini araladı ve hastanenin bekleme odasındaki sandalyelerden birinde olduğunu hatırladı. Ne kadar zamandır uyuduğunu bilmiyordu, ancak uyandığından beri o kâbus dolu anların görüntüsü bir türlü hafızasından gitmiyordu.

Yaşlı kadının gırtlağından boğuluyormuşçasına çıkan hırıltılı sesleri...Franco'nun panikle Nonna'nın yanına koşuşu...Daniella'ya attığı nefret dolu bakışlar ve savurduğu tehditler...

"Çabuk ol!" demişti. "Gardiyanı hemen çağırman gerek. Kalp krizi geçiriyor."

Sonra da büyük bir soğukkanlılıkla Nonna'nm yakasındaki birkaç düğmeyi açıp, kadının nefes almasını sağlamaya çalışmıştı. Kadının teni morarmaya, bilinci kaybolmaya başlıyor, güçlükle nefes alabiliyordu. Onu o hâlde gören Daniella ise çok korkmuştu ve şok geçiriyordu. Bacakları adeta üzerlerine beton dökülmüş gibi oldukları yere çakılı kalmıştı.

"Ne duruyorsun? Sbrigati! (Acele et!)"

Daha sonra olanları ise bir sis perdesinin arkasından izlemiş gibiydi. Gelen iki gardiyan hızla Nonna'yı tekerlekli sandalyesiyle birlikte revire taşımış, görevli doktorun ilk müdahalesinin ardından da onları hastaneye taşıyacak tekneye bindirmişlerdi.

Daniella, sahilden uzaklaşırken Franco'nun kasılan çenesini ve uzak bakışlarını bir türlü unutamıyordu. Daniella öyle üzgündü ki rüzgârın soğuttuğu, yüzünden süzülen gözyaşlarına engel olamıyordu. Hastaneye varana kadar Nonna'nın elini bir an olsun

bırakmamıştı.Yaşlı kadın kendine geldiği anlarda elini hafifçe sıkmış ve ona, "Üzülme." diye fısıldamıştı. "Bu senin suçun değil."

Oysa Daniella'nın içi suçluluk duygusuyla dolup taşmıştı. Ya krizi atlatamayıp oracıkta ölseydi? Tanrı korusun, Daniella bu vicdan azabıyla asla yaşayamazdı.

Yattığı yerden doğrularak ayaklarını yere indirdi. Omuzlarında kırmızı bir şal olduğunu görünce şaşırdı. Etrafına bakındı ve onu üstüne kimin örtmüş olabileceğini düşündü. Belki de Sara eve gitmeden önce yanına uğramıştı. Veya bir hemşireydi. Kim olursa olsun minnettardı.Şalı boynuna dolayarak koridor boyunca yürümeye başladı. Dışarıda hava karanlıktı. Çantasından telefonunu çıkarıp saati kontrol etti. Gece yarısını çoktan geçmişti. Neredeyse on iki saattir hastanedelerdi.

Lorenna ve kocasına yakalanmadan bir doktor bulup Nonna'nın durumunu öğrenmek istiyordu. Adımlarını koridorun sonundaki danışma masasına yönlendirdi. Fakat orada cevapları alabilecek kimseyi bulamadı. Son çare olarak hasta odalarının olduğu tarafa yürüdü ve kapıların üzerindeki camlardan içeriyi kontrol etmeye başladı. Nonna'nın kaldığı oda koridorun en sonundaydı.

İçeriye girmeden önce kısa bir anlığına tereddüt etti. Fakat onu yakından görmeden rahat edemeyeceğini biliyordu. Sessizce içeri girip, kapıyı arkasından kapattı.

Yaşlı kadın, teninden birkaç ton açık olan çarşafların arasında adeta ölüm uykusunda gibi yatıyordu. Tepesinde, elindeki damara bağlı bir serum şişesi asılıydı. Bir cihazdan düzenli gelen sinyal sesleri, odayı antiseptik kokusuyla birlikte doldurmuştu. Kadının yüzü solgun ve gevşekti.

Daniella ona yaklaşmaya çekindi. Kollarını göğsünde birleştirerek bir müddet kadının huzurlu yüzünü seyretti. Tam gitmek üzere kendini ikna etmişti ki, yaşlı kadın adını fısıldadı.

"Daniella?"

"Şükürler olsun." Daniella ona doğru bir adım attı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi zamanlarım olmuştu." dedi kadın dudaklarında buruk bir gülümsemeyle. Sesi yorgundu ama hâlâ espri yapabiliyordu. "Bana görünmeden gidecek miydin?"

"Ben...sadece nasıl olduğunu görmek istemiştim." Daniella başını suçlulukla yere eğdi.

"Yüzüme bak, kızım."

Daniella ciğerlerine nefes çekti. Eğer şimdi onunla göz göze gelirse, gözyaşlarını tutamayacağından korkuyordu.

"Bak bana hadi."

Daniella tüm gücünü toplayıp dediğini yaptı. Yine de konuşurken sesinin titremesine engel olamamıştı. "Ben böyle olsun istememiştim." Yaşlı kadının bakışları anlayış ve şefkat doluydu. Ve bu Daniella'ya kendini daha da kötü hissettiriyordu.

"Kendini suçlu hissettiğini biliyorum." Daniella cevap vermemek için alt dudağını dişlerinin arasına aldığında, "Bunu yapma!" diye devam etti. "Sen sadece yaşlı bir kadının en büyük dileğini gerçekleştirdin. Franco'm...o..." şimdi de kadının sesi titriyordu. "Onu görmeyeli yıllar oldu. Yeniden karşımda gördüğümde heyecanlanacağımı tahmin etmeliydim."

"Bizi o kadar korkuttun ki...Sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim."

"Hiçbirimiz böyle olacağını bilemezdik. Hem seni bu işe ben zorladım, unuttun mu?"

"Yine de yaptığım sorumsuzluktu. Aileden birinin haberi olmadan seni oraya götürmemeliydim."

"Sara'nın haberi vardı."

"Evet. Ve sanırım şimdi benim yüzümden onun da başı belada."

"Antonio." Kadın iç çekerek yastıklara biraz daha gömüldü. "O burada mı?"

"Koridorda Bayan De Luca ile tartıştıklarını duydum."

"Bu kötü oldu işte. Neyse. Sen Sara'yı merak etme." derken kadının gözlerini kaçırdığını fark etti. "Ben Antonio ile konuşurum."

"Tüm sorumluluğu üstlenmeye hazırım Bayan De Luca, yeter ki Sara benim yüzümden ceza almasın."

"Sen bunları düşünme artık. Benim için o kadar zahmete katlandın."

Daniella omzundaki çantanın sapıyla oynarken gergindi. Başını gururlu bir şekilde havaya dikti. "Ben bir yetişkinim ve yaptıklarımla yüzleşebilirim."

Ancak kadın onu dinlemiyordu. Gözleri boşluğa dalmıştı. "Tek üzüntüm Franco'm ile daha fazla vakit geçirememiş olmak. Hep ilk karşılaşmamızın nasıl olacağını hayal ederdim. Görmeyeli öyle büyümüş ki...Üstelik çok yakışıklı bir adama dönüşmüş, gözleri tıpkı annesi.Yüzü, sesi...Sence de öyle değil mi?"

Kadının yüzüne bakarak sorduğu bu masum soru, Daniella'yı afallatmıştı. Kadına verebilecek doğru düzgün bir cevap ararken yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı, ancak adamın yakışıklı yüzü gözlerinin önündeyken bu imkânsızdı.

Tıpkı karşılaştıkları anda olduğu gibi. Franco'nun safir gibi parlayan gözleri, üzerinde gezinirken adeta tenini okşamıştı. Derinden gelen hoş sesiyle her kelimesinde iliklerine kadar ürperdiğini hissetmişti.Yanına yaklaştığında, onu incelerken ve etrafında bir av hayvanıymış gibi dönerken nasıl heyecanlandığını hatırlıyordu. Ormanda bir yırtıcıyla karşı karşıya kalmak gibiydi adeta. Heyecan, korku ve arzuyu aynı anda yaşamıştı. Delici bakışlarıyla ruhunun derinliklerini görebiliyormuş gibiydi ve Daniella karşısında kendini çırılçıplak hissetmişti.

Sonra adam ona dokunmuştu. Tenine değen parmakları tüy kadar yumuşak ama sahipleniciydi. Karnının altında başlayan tatlı kıpırtılara yol açmıştı. Kalbi kanat takıp uçmak üzereymiş gibi delicesine çırpınıyordu. Uzun zamandır bu kadar garip hissettiğini hatırlamıyordu. Onu sıradan bir fahişe sanana kadar aslında ondan hoşlandığını bile düşünmüştü.Ve sonra tüm büyü bozuldu.

Nonna'nın bir şey söylediğini işitince düşüncelerinden hızla koptu.

"Bir şey mi istedin?"

"Yatağımı biraz daha dikleştirebilir misin diyecektim. Bu şekilde nefes almak daha zor."

"Elbette." Daniella hemen gidip yatağın düğmelerini kurcalamaya başladı. "Böyle iyi mi?"

"Daha iyi. Teşekkürler."

Kapı aniden açıldığında yaşlı kadın yastıklara yerleşmeye çalışıyordu.

"Demek buraya gelecek kadar yüzsüzsün."

Gelen Sara'nın annesiydi. İlk karşılaşmalarındaki aşağılayıcı bakışlarına bu kez öfke ve nefret de eklenmişti. Kapının arkasında ondan daha uzun ve geniş duran adam, "Lorenna!" diyerek onu kaba bir sesle uyarana kadar kadın söylenmeye devam etti.

"Güvenliğe haber verip seni attırmadan önce hemen defol buradan."

"Sözlerine dikkat et Lorenna!" diye arkadan çıkıştı Nonna. "Daniella, benim misafirim."

"Size ne yaptığını göremiyor musunuz? O yatakta yatıyor olmanızın sorumlusu bu kadın."

"Hiçbir şey bildiğin yok senin. Antonio! Karını sustur yoksa onu ben sustururum."

"Bir yabancı yüzünden gelininizi azarlıyor musunuz?" Lorenna'nın biçimli kaşları hayretle havaya kalkmıştı.

"Onu rahat bırakın. Ve tabii beni de. Sadece dinlenmek istiyorum."

"O hâlde sen dinlen anne. Lorenna sen beni dışarıda bekle. Bizim Bayan Lombardi ile biraz konuşmamız gerekiyor."

"Antonio!"

"Sadece konuşacağız anne. Gidelim Bayan Lombardi."

Daniella yataktaki kadına üzgün bir bakış attıktan sonra kapıya yöneldi. Lorenna'nın nefret kusan bakışları üzerindeydi. Daniella yanından geçerken, "Gerçekten üzgünüm." diye

fısıldadığında bile, kadın kollarını kavuşturmuş bir duvar gibi hareketsiz kalmaya devam etmişti.

"Seni o kızı incitmemen konusunda uyarıyorum Antonio, beni duydun mu?"

Daniella adamın peşinden bekleme odasına doğru ağır adımlarla ilelerken, kulağında Nonna'nm sözleri çınlıyordu. Onu incitme demişti. Neden kabalaşma yerine incitme kelimesini kullandığını anlamaya çalışıyordu.

Antonio De Luca, altmışlarında, uzun boylu ve heybetli bir adamdı. Şakaklarında ve saçının bazı kısımlarında olan beyazlıklar, kuzgun rengiyle adeta kontrast oluşturuyordu. Gözleri okyanus kadar mavi, fakat buzullar kadar keskin ve soğuktu. Tıpkı Franco'nun ona attığı son bakışlardaki gibi.

Odaya girdikten sonra kapıyı arkalarından sessizce kapattığında, Daniella bir anlığına hastanede bile olsa adamla bir odada yalnız olma fikrinde hoşlanmamıştı.

Adam pencereye doğru yürüyüp arkasını döndü. Sanki aralarına görünmez bir çizgi çekmiş ve o çizginin ötesinde kalmaya özen gösteriyormuş gibiydi.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Size ne kadar kızgın olduğumu tahmin ediyorsunuzdur." dedi. "Annemi bizden habersiz Gorgona'ya götürmek, büyük sorumsuzluktu."

"Yaptığım hatanın farkındayım."

"Yalnızca sorularıma cevap verin." diyerek kükredi adam. Daniella bu çıkış yüzünden istemsizce bir adım gerilemek zorunda kaldı. "Annemin hayatını bilerek tehlikeye attığınızı kabul ediyor musunuz?"

Daniella hızla başını kaldırdı, sonra da iki yana salladı. "Asla Nonna'nın hayatını bilerek tehlikeye atmam. Ben sadece ona yardım etmeye çalışıyordum."

Adamın gür kaşlarından biri havaya kalktı. "Annemin o adaya gitmesi yasaktı Bayan Lombardi. Ve siz benim yasaklarımı çiğneyerek, hem ailemden birinin hayatını tehlikeye attınız, hem de otoritemi sarsmaya kalkıştınız."

"Bu yasağın yalnızca oğlunuzun kaprisi olduğunu sanıyordum. Sizin koyduğunuz bir kural olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim."

Adamın yüzü Franco'nun adı geçtiği anda eskisinden de keskin bir ifadeye bürünmüştü. Birkaç büyük adımla aralarındaki sınırı aşarak Daniella'nın burnunun dibine kadar yaklaştı. Çatık kaşlarla ona tepeden bakıyordu şimdi.

"Haddiniz olmayan işlere burnunuzu sokuyorsunuz signora. Ben işgüzar insanlardan hiç hoşlanmam."

Daniella adama bakarken sessizce yutkundu. Özür dilemenin faydasız olduğunu görebiliyordu. Anlaşılan tek çaresi susup, suçunu kabullenmek ve edebilecekleri tüm hakaretleri dinlemekti.

"Bir daha sizi ailemin yakınlarında görmek istemiyorum." Antonio'nun keskin sesi odada çınladı. "Ne annemin, ne kızımın ne de o hapishanenin etrafında bir daha dolaşmayacaksınız, anlaşıldı mı?" Daniella şaşkınlıktan cevap vermeyi unutunca, "Anlaşıldı mı?" diye hiddetle tekrarladı.

Başım yavaşça aşağı yukarı salladı. Adam kapıyı açıp arkasından sertçe çarptığında da irkilmeden duramadı. Gözlerini hızla kapattı. Yeniden açtığında aradan kaç dakika geçtiğini bilmiyordu. Odada sert soluklarından başka hiç ses yoktu.

Daha fazla vakit kaybetmeden buradan çıkması lazımdı. Dışarı çıktı. Uyukladığı bekleme odasının önünden geçerken yerleri silmekte olan bir görevliye gözü takılınca aklına gelen şeyle aniden duraksadı. Uzun boylu adamın arkası dönüktü ve üzerinde güvercin grisi bir işçi tulumu vardı.

"Affedersiniz! Bu şalın sahibini tanıyor musunuz acaba?" Adam onu duymuyormuş gibi karanlık odanın yerlerini paspaslamaya devam etti. Daniella çaresizce yeniden denedi. "Bakın, birisi ben uyurken bunu üstüme örtmüş. Eğer sahibini tanıyorsanız geri verip ona teşekkür etmek istiyorum."

Parmaklarında dövmeler olan adam ya sağırdı, ya da kulaklıkla müzik dinliyordu. Sebebi ne olursa olsun Daniella üzerinde

durmadı. Şalın sahibini aramakla vakit kaybetmeyecekti. Oradan olabildiğince hızlı uzaklaşması gerekiyordu.

...

Birkaç gün sonra öğle yemeği için limandaki kafelerden birine girmişti. Balıkçıların sıklıkla kullandığı, sabah kahvaltısı ve öğle yemeği veren salaş yerlerden biriydi. İçerisi, yemek ve kahve kokularıyla zenginleşmiş, ufak ve sade bir yerdi. Belki kendi seçimi olsaydı, daha iyi bir yer bulabilirdi ama buluşma yerini Luigi seçmişti.

Daniella köşedeki masalardan birinde ondan önce gelmiş ve öğle yemeğine yumulmuş abisini görünce bir anlığına duraksadı. Adam onun yaklaştığını fark ettiğinde sırıtarak el salladı. Masada bir tabak dolusu patates kızartması, kızarmış tavuk kanatları ve bir şişe bira vardı. Ağzı doluyken,

"İtalya'ya hoş geldin sorella! (kız kardeşim)" dedi. "Otursana." Yağlı parmaklarını yaladıktan sonra ona karşısındaki sandalyeyi teklif etti.

Daniella oturdu ve bir süre abisinin iştahla yemek yemesini izledi. Luigi kendisinden uzundu. Vücudu yıllar içinde gelişse de hâlâ bir çocuğun kas yapısına sahipti. Fakat anlaşılan iştahı bir filin ki kadar açıktı.

"Sen de ister misin?" Bir parça tavuğu ona doğru uzattığında Daniella başını hızla iki yana salladı.

"Aç değilim."

"Kahve ya da başka bir şey?"

"Kahve olur."

"Hey Aurora! Buraya bir porsiyon tavuk kanadı ve bir kahve. Kahven nasıl olsun?"

"Sade ve şekersiz."

"Hemen geliyor."

Tezgâhın arkasındaki etine dolgun kadın siparişlerini hazırlarken Daniella hızla konuya girdi.

"Seninle ne konuşacağımı tahmin ediyor olmalısın."

"O köhne otel değilse, bende bir bok bilmiyorum." dedi alayla Luigi.

"Doğru."

"Ee? O hâlde parayı getirdin? Hani, nerede?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse hayır. Bu iş sandığımdan daha zor olacak. Bankalar yarısına sahip olduğum bir otel için kredi vermeye yanaşmıyor. Üstelik faaliyette olmaması da ayrı bir mesele."

"Yani parayı bulamadın mı?" Abisinin kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı.

"Evet, ama hâlâ yapabileceğimiz bir şeyler var. Eğer oteli yeniden eski haline getirebilir ve onu hizmete açabilirsem, paranı daha kolay ödeyebilirim. O zaman kredi çekmeme bile gerek kalmaz."

Genç adam son lokmasını da çiğnedikten sonra arkasına yaslandı. Sohbetin gidişatından hoşlanmamışa benziyordu. Çenesini kaşırken Aruora denen kadın bir tabak kızarmış tavuk ve kahveyi masalarına bırakmak için gelmişti. Luigi kadın gidene kadar bekledi. Sonra da bir tavuğa uzanırken,

"O kadar bekleyemem." dedi. "Borçlarım var ve acilen ödenmeleri gerekiyor. O bina için nakit ödeme yapmaya hazır müşterimiz varken neden seninle vakit kaybedeyim ki?"

"Çünkü orası bize ait Luigi. Orayı satarsak büyükanne ve büyükbabamın ne kadar üzüleceğinden haberin var mı?"

"Sence de olaya fazla duygusal yaklaşmıyor musun?"

"O otelde anılarımız var. Sognare'yi önemsiyorum."

"İyi. Bunu benim yoluma çıkmadan yap o zaman. Yakında vakıf o araziyi bir başkasına kiralayacak. O zaman Sognare yok pahasına satılmış olacak. Aklımızı kullanırsak henüz elimizde ve değerliyken ondan faydalanabiliriz."

"Anlamıyorsun. O oteli yaşatmak şu hayattaki tek amacım artık. Stella'ya bir söz verdim."

"Bu benim sorunum değil. Ben paramı istiyorum."

Daniella, "Sana paranı vereceğim lanet olası." diye dişlerinin arasından tısladı. "İstersen senet yapalım. Yeter ki bana biraz daha süre ver."

"Senden senet filan istemiyorum. Eşyalarını bir an evvel toplayıp geldiğin yere geri dönmeni istiyorum."

Luigi hışımla yerinden kalkarken aniden, "Gustavu hasta." deyiverdi Dani ve abisinin tepkisini bekledi. Adam beklediği gibi soru sormayınca da, "Alzheimer." diye ekledi.

"Bu daha iyi ya." Abisi tabağındakileri bir peçeteye doldururken yüzüne bakmıyordu. "Bu, o oteli umursayan kişi sayısı ikiye düştü demektir."

"Seni duygusuz piç."

"Benimle düzgün konuş." derken tehditkâr bir şekilde öne eğildi Luigi. "Bir an evvel defolup gitmezsen buna pişman olursun. Ayrıca ceza olarak yemeğin parasını da sen ödüyorsun."

Adi herif bunu söyledikten sonra çekip gitmişti. Daniella soğuyan kahvesine bakarken iç geçirdi. Artık onu içemeyeceğini biliyordu. Öyle kızgındı ki, bir şeylere vurmak, parçalamak istiyordu. Çantasını omzuna asıp öfkeyle çıkışa doğru yürürken masalardan birine çarptı. Çarpmanın etkisiyle masadaki tuzluk tam yere düşmek üzereydi ki, masadaki adam ani bir refleksle onu yakaladı.

Daniella utanarak özür diledi. Fakat şapkasını burnuna kadar çekmiş oturan adam tek kelime etmeden yemeğine devam etti. Daniella kapıdan çıkarken aklında kalan son şey, adamın parmak boğumlarındaki ilginç şekilli dövmelerdi. O dövmeleri bir yerde gördüğünden emindi.

...

"Kusura bakma Dani ama abin puştun teki."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Şu nasıl? Onu öldürmek istiyorum."

"Parlak bir fikir sayılmaz ama yeri ve saati bilsem iyi olurdu."

Daniella aynı akşam marketten aldıklarını mutfağına yerleştirirken bir yandan da telefonda Gloria ile konuşuyordu.

"Tanrım. Şimdi ne yapacaksın?"

"Açıkçası hiçbir fikrim yok. Orada olsaydım ne yapar eder bir yolunu bulurdum, fakat burada para bulabileceğim kimseyi tanımıyorum. Bulduğum yöntemler de işe yaramıyor."

"Dinle tatlım, çok bir şey değil ama bankada biraz birikmişim var. Eğer Luigi denen lağım faresini susturmaya yeterse ona paranın bir kısmını hemen ödeyebileceğini söyle. Böylelikle belki kalanı için sana biraz süre vermeye razı olur."

"Bunu kabul edemem. Adi kocanı mahkemelerde süründürmek için o paraya ihtiyacın var."

"Ne olmuş yani? Senin daha çok ihtiyacın var. Hem bu sayede yaz tatilimi Sognare'de bedavaya getirmiş olurum belki."

"Ölene kadar tüm tatillerini bedavaya getirebilirsin ama yine de olmaz."

"Neden?"

"Yapamam."

Daniella üst dolaplara konserveleri yerleştirirken genç kadının derin bir nefes aldığını işitti.

"Öyle olsun. Kredi konusunda buradaki tanıdıklarla irtibat kurmaya çalışırım. Bakalım neler yapabiliyorum."

"Sana minnettar olurum."

"Minnettar olmak yerine, beni açılışta yakışıklı bir İtalyan'la tanıştırmaya ne dersin? Sahi, senin şu De Lucalardan haber var mı?

"O günden sonra onlardan birini bile görmedim. Nonna'yı son gördüğümde iyiydi ama Sara ne durumda merak ediyorum."

"O kız başına bela olmaktan başka bir işe yaramadı. Bence o aileden uzak durmalısın."

"Antonio De Luca'dan ültimatom almıştım zaten ama sağ ol."

Daniella kahve makinesini çalıştırıp yanına dün gece yaptığı keklerden bir dilim hazırlamaya koyuldu.

"Peki ya Franco? Adı buydu değil mi? Şu sabıkalı."

Daniella ismi duyduğunda, bıçağın ucunu kaydırarak parmağını kesti.

"Kahretsin!"

"İyi misin?"

"Evet. Küçük bir sıyrık sadece." Kanayan parmağını ağzına sokup emdi. Sonra da dilinde metalik tadı hissedince yüzünü buruşturdu.

Hoparlörden arkadaşının kıkırtısı duyuldu. "Adamın ismini duyunca bile heyecanlandığına göre, bu Franco oldukça çekici biri olmalı."

"Umursamıyorum. Ayrıca söylediğin gibi o bir mahkûm."

"Kahretsin. Hep en güzelleri alıkonmak zorunda mı?"

"Üstelik bir De Luca. Mahkûm olmasaydı bile ondan uzak durmam için yeterince geçerli bir sebep."

"Bir de iyi tarafından bak. Adam dışarıda olsaydı çoktan başına bela olmuştu."

"Haklısın."

"Daha ne kadar cezaevinde yatması gerekiyormuş, biliyor musun?"

"On yıl sanırım."

Gloria, "Epey çokmuş." diye mırıldandı. "Hangi suçtan hüküm giymiş peki?"

"Cinayet."

Arkadaşı sessiz kalınca devam etti. "On altı yaşındayken annesinin katilini öldürmüş. Sonra da içeride rahat durmayıp, ufak tefek suçlara karışarak sabıkasını şişirmiş."

"Bu korkunç bir şey. Annesi öldürülmüş mü?"

Daniella, "Boğazı kesilerek." dediğinde Gloria dehşet içinde, "Tanrım." diye inledi. "Ne vahşet."

"Franco'nun da adama aynısını yaptığını söylesem, ne düşünürdün? Bunu o yaşta, üstelik tek başına nasıl yaptı bilmiyorum ama adamı bulduklarında elleri arkasından bağlı ve dizleri parçalanmış haldeymiş. Sanırım öldürmeden önce adama işkence etmiş."

"Bunu ona Franco mu yapmış?"

"Duruşmada kendini savunmamış. Anladığım kadarıyla avukatları da onu savunabilecek kadar becerikli değillermiş. Bu yüzden hâkim tek celsede, önce ıslahevine ardından yaşı dolduğunda da cezaevine gönderilmesine karar vermiş."

"Umursamadığın bir adam için epey araştırma yapmışsın."

Arkadaşının alaycı ses tonu sinirine dokunsa da haklıydı. Hastaneden döndüğü gece bir türlü uyku tutmamıştı. Kendine engel olamayıp, bütün gece internetten Franco ile ilgili haberleri araştırmıştı. Sadece onunla ilgili kısımları da değil. Tüm De Lucalar hakkında bulabildiği her şeyi okuyup sindirmeye çalışmıştı.

Franco'nun babası Antonio De Luca, elli beş yaşındaydı ve kökü Sicilya'ya dayanan güçlü ve tanınmış bir mafya lideriydi. Kısacası adam bir Don'du. Franco ise onun ilk erkek çocuğu olarak ondan sonra bu unvanı taşıyacak kişiydi. Ona bir şey olması durumunda ise Don'luk erkek kardeşi Alessandro'ya geçecekti.

Lorenna De Luca kırk bir yaşındaydı ve Antonio'nun ikinci karısıydı. Sara ve Alessandro'dan başka çocukları yoktu. Franco'nun annesi Lena Morel, Fransız asıllı bir modeldi. Evlenip Franco'yu doğurduktan sonra modelliği bırakmıştı. Yazlık evlerinden birinde bir sabah boğazı kesilmiş hâlde bulunmuştu. Daniella kadının eski fotoğraflarına hayranlıkla bakakalmıştı. Lena'nın gerçekten egzotik ve büyüleyici bir güzelliği vardı.

"Hâlâ orada mısın?"

Daniella kahvesini fincanına doldurup aceleyle bir yudum aldıktan sonra cevap verdi.

"Meslek hastalığı işte. Keşke bu araştırmayı daha önce yapmış olsaydım. O zaman belki Nonna'ya yardım teklif ederken iki kere düşünürdüm."

"Dersini almış olmalısın."

"Ah kesinlikle."

"Bir dakika. Aklıma bir şey takıldı. Şu Sara denen kız, on dokuz yaşında olduğunu söylememiş miydin?"

"Yakında yirmi olacak. Neden?"

"Franco'nun annesi on altı yaşındayken öldürüldüğüne göre ve adam on iki yıldır cezaevindeyse..."

"Ne düşündüğünü biliyorum." diyerek arkadaşının cümlesini tamamladı Daniella. Bu arada hazırladığı tepsiyle üst kattaki odasına çıkıyordu. "Franco'nun annesi hayattayken, babasının Lorenna ile ilişkisi varmış."

"Vay canına. Tıpkı Dallas gibi."

"Tek farkla, burası Texas değil."

"Daha beteri. Dikkatli ol Dani. De Lucalar tehlikeli insanlara benziyorlar."

"Hayatıma ışık tutan tavsiyen için teşekkürler."

Daniella odasının kapısına geldiğinde kıkırdıyordu. Sonra aniden aralık kapının arkasında bir gölge görür gibi oldu. Yanlış görmüş de olabilirdi. Belki de yalnızca açık kalan pencere yüzünden uçuşan perdelerdi. Gözlerini biraz daha kısıp dikkat kesilince gölgeyi bir adam siluetine benzetti ve dehşet içinde sıçradı.

"Aman tanrım!"

"Yine ne oldu?"

"Kapatmam gerek, şimdi aklıma geldi. Galiba mutfakta kahve makinesini açık unuttum."

"Tamam, bende yatmadan önce şu ateşli aşk romanıma kaldığım yerden devam etmeliyim. Gelişmelerden beni haberdar et."

"Tamam. İyi geceler."

Kapının karşısına denk gelen aynada bir kıpırdanma olduğunu fark edince panik Daniella'nın boğazına yapıştı. Elinde küçük bir çay tepsisinden başka kendini koruyacak bir şey olmaması ne

acıydı. Şimdi ne yapacaktı? Evine giren yabacıyı sıcak kahveyle mi korkutacaktı?

Adımları geri geri giderken hızla ne yapacağını düşünüyordu. O anda elindeki telefona baktı ve hiç beklemeden 999'u tuşladı.

Telefonun sesini ahizeye verip bekledi.

"112. Acil durumunuz nedir?"

Hattın ucundaki kadın ondan bir cevap bekliyordu. Ona ne söylemeliydi? Eğer içeride biri yoksa bu yalan ihbar olacaktı. Ama varsa, muhtemelen yardım istediği anda adam ona saldıracaktı.

"Alo? Acil durumunuz nedir?"

"Gloria yine ben. Sana geçen gece kırık pencere camından içeriye kocaman bir fare girdiğinden bahsetmiş miydim? Ah, ben...bu yüzden Sognare'ye koca bir çuval fare zehri almak zorunda kaldım."

Karşı taraf durumu anlamış olacak ki, "Tehlikede misiniz signora?" diye sordu. "Eğer cevap veremiyorsanız ekipleri bulunduğunuz yere yönlendirmem için herhangi bir tuşa basmanız yeterli."

Daniella tereddüt edince, "Sadece herhangi bir tuşa basın signora." diyen kadın ısrar etti.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım tatlım."

Daniella arkasından gelen sesle aniden sıçrayınca elindeki tepsiyi panikle yere düşürdü. Tehlikenin odanın içinde olduğunu düşünerek aptallık etmişti. Gözünü bir an bile kapıdan ayırmamıştı fakat adam onun tam arkasındaydı. Daniella'nın ensesinden aşağıya bir ürperti yayıldı.

"Signora! Signora! Lütfen cevap verin!"

Telefonu tutan eli titriyordu. Kalp atışları öyle şiddetliydi ki, boğazını parçalayacak gibiydi. Adam diğer kulağına yaklaşınca kuruyan boğazıyla sertçe yutkunmaya çalıştı. Artık nefes alamıyordu.

"Şimdi uslu bir kız ol ve o telefonu kapat," diye fısıldadı sessizce. "Donna Bella."

6. BÖLÜM:
Hayal Mi Gerçek mi?

Bu ses?

Göğsünü tekmeleyen panik yüzünden nefesi kesiliyordu. Arkasına dönüp adamla yüzleşmekten korktuğu için yerinden bir santim bile kıpırdayamamıştı. Konuşmalarının ne kadarını duyduğunu bilmiyordu. Büyük ihtimalle hepsini. Ve Tanrım, şimdi adam onun bir katil olduğunu bildiğini biliyordu. Silahlı olmasından endişelendiği sırada ne düşündüğünü anlamış olacak ki,

"Korkma," dedi. "Sana zarar vermeyeceğim. Şimdilik."

Şimdilik mi?

Daniella'nın sırtından aşağıya bir ürperti indi. "Sana neden inanayım?"

"Çünkü silahsızım."

"Birine zarar vermek için silaha ihtiyacı olan biriymişsin gibi gelmiyorsun."

"Bak bu konuda haklısın."

Lanet adam kıkırdadı. Bu sesin hoşuna gitmemesi gerekiyordu, fakat tuhaf biçimde içinin karıncalandığını hissediyordu.

"Neden buradasın?"

"Çünkü kapanmamış bir hesabımız olduğunu düşünüyorum."

Daniella'nın içini yeni bir korku kapladı. Nonna'yı hapishaneye getirdiği için ne kadar kızgın olduğunu ve kadın kalp krizi geçirirken ona nasıl öfkeyle baktığını hatırladı. Tedirginliğini belli etmemeye çalışarak, "Gecenin bir yarısı evime gizlice girmenin sebebi bu mu?" diye sordu.

"Eğer izin isteseydim beni içeri davet eder miydin?" Sesi kulağının dibinde miskin bir kedi mırıltısını andırıyordu. Daniella baştan ayağa ürperdi.

Sorusuna cevap vermedi. Onun yerine sessizce yutkunarak bakışlarını ayakucuna dikmişti. Adamın siyah, deri ayakkabıları parke zeminde yavaşça gezinerek kendi spor ayakkabılarının önünde belirdiğinde nefesini tutmuş bekliyordu. Sonunda kafasını kaldırıp onunla göz göze geldi.

Franco'nun loş ışıkta parlayan gözlerinin maviliği dipsiz denizler gibi karanlık ve derindi. İçlerinde yanan kıvılcımlar ona tehlikeli olduğunu hatırlatıyordu. Bir katil olduğunu. Bedenini saran titremeyi bastırmak için avuçlarını sıktı.

"Soruma cevap vermeden önce şunu almama izin ver."

Nazik bir hareketle Daniella'nın o ana kadar bir can simidi gibi yapıştığı telefonu elinden yavaşça alarak cebine attı. Parmakları avucuna sürtünürken gerildiğini belli etmemeye çalıştıysa da başarılı olamamıştı.

"Konuşmamız bitene kadar bende kalması daha iyi."

"Bana ne yapacaksın?" Bunu o kadar sert söylemişti ki, aniden kendinde bulduğu cesarete inanamadı. Şu anda kızdırmak istemediği bir adamla, koskoca evde baş başaydı ve kendini ondan kurtaracak son şeyi de çaresizce ona teslim etmişti. Keşke telefonu kapatmadan önce o tuşa bassaydım, dedi içinden.

Franco alınmışa benzemiyordu. Hatta koyu renk sakallarının gölgelediği yüzünden hafif bir tebessüm belirmişti.

"Şimdilik sadece konuşmak." Aklından edepsiz şeyler geçiriyormuş gibi onu tepeden tırnağa süzünce Daniella gerildi.

"Canın her istediğinde oradan çıkabiliyorsun demek."

"Yapabileceklerimin sınırlarını bilsen şaşardın."

"İçeriden birilerini satın almadan bunu asla yapamazsın."

Tanrım, adamın damarına basmaktan bir an evvel vazgeçmesi gerekiyordu ama nedense diline bir türlü hâkim olamıyordu.

"Her zaman bu kadar meraklı mısındır?" Franco başını yana eğip ona eğlenen gözlerle bakınca içinden küfretti.

"İstediğim cevapları alana kadar kolay kolay pes etmem."

"Çok hızlı nefes alıyorsun sevgilim. Kalp atışlarını buradan bile duyabiliyorum."

Adam koluna dokununca Daniella irkildi. O ana kadar ne kadar hızlı nefes alıp verdiğinin farkında değildi. Adam haklıydı. Eğer bir an evvel buna son vermezse panik atak geçirmesi kaçınılmazdı. Sakinleşmek için gözlerini bir anlığına kapattı. Açtığında ise Franco ortalıkta yoktu.

Bir dakika...Ne?

"İçeri gel. Belki de konuşurken ayakta olmamalısın."

Ses kendi odasından geliyordu. Bir anlığına bile olsa adamın gitmiş olabileceğini düşünecek kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Peki, ama nasıl bu kadar sessiz olabiliyordu?

Hayalet miydi bu adam?

Daniella ağır adımlarla odasının açık kapısından içeri girdi. Franco boy aynasının yanındaki deri koltukta bacaklarını aralamış oturuyordu. Üzerinde gece kadar siyah bir gömlek ve pantolon vardı. Kolları sıvanmış dirsekleri dizlerine dayalıydı. Dikkatini elindeki bir şeye vermişti.

Daniella'nın bakışları bir anlığına aynadaki aksine kaydı ve yüzünün ne kadar solgun olduğunu görünce afalladı. Belki de gerçekten oturmaya ihtiyacı vardı.

Yatağın ucuna doğru ilerlerken bakışlarını adamdan ayırmamaya çalıştı. Franco o oturunca arkasına yaslanarak elinde tuttuğu şeyi bacağının üzerine yaydı. Geçen gece hastanede üzerinde bulduğu kırmızı şaldı bu.

"Daha iyi misin?"

"Buradan gittiğinde olacağım."

"Senden bazı cevaplar almadan olmaz." dedi adam rahatlıkla. "Bende istediğim cevapları alana kadar asla pes etmeyen biriyimdir." Adamın yüzünü karanlıkta oturduğu köşeden net olarak seçemiyordu ancak ona bakan gözlerinin birer elmas gibi parladığını hissedebiliyordu.

Gerginlikle yerinde kıpırdandı. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"New York'ta özel bir avukatlık bürosunda düzenli bir işin ve yolunda giden bir hayatın varken aniden istifa ederek neden Livorno'ya taşındığınla başlayabilirsin. Herkese amacının bu eski otel olduğunu söylüyorsun ancak gelir gelmez ilk iş olarak ailemle yakınlaşmaya çalıştın. Bunu biraz tuhaf buldum doğrusu. Bana ulaşmak için Sara'yı kullanman akıllıcaydı ama itiraf ediyorum ki, o cadıdan daha fazlasını bekliyordum."

Daniella, "Yani?" derken sesini sabit tutmaya çalışıyordu. Demek, araştırma yapan yalnızca kendisi değildi.

Franco ürkütücü bakışlarla öne doğru eğildi. Aydınlanan yüzünde eğlenceden en ufak bir iz yoktu şimdi. "Kimin için çalışıyorsun?"

"Ne?" Daniella aniden kendini tutamayıp kahkahalarla güldü. " Kimse için elbette. Tanrım. Sen gerçekten aklını kaçırmışsın."

"Yanıldığımı mı söylüyorsun?"

"Hem de kocaman bir yanılgı. Hayatımı aptal varsayımların için araştırmaya kalktıysan eğer üzgünüm ama vaktini boşa harcamışsın buddy (ahbap)."

"Buddy?" Franco kelimenin anlamını çözememiş gibiydi. "Boşuna olduğunu düşünmüyorum. En azından ödeştik." dedi köşedeki bilgisayarına bir bakış atarken.

Kahretsin.

Daniella sessiz kalınca, "Ailemle yakınlaşmak için özel bir çaba harcadığını inkâr mı ediyorsun?" diye bir soru sordu yeniden.

"Kimseyle yakınlaşmaya filan çalışmıyordum. Benimle arkadaş olmak isteyen ve beni evine davet eden kız kardeşindi." deyince adamın biçimli kaşlarından biri merakla havaya kalktı.

"Dur tahmin edeyim. Nonna'nın doğum günü partisi için."

Bunu sanki zaten bilmesi gereken bir şeymiş gibi söylemesi Daniella'nın tepesini attırmıştı. Ortada bir şeylerin döndüğünün farkındaydı ama ne olduğunu henüz çözemiyordu.

"Neden olmasın? Kasabaya yeni taşınan biri olarak bir partiye davet edilmemde ne gibi bir sakınca olabilir?"

Franco sorusuna cevap vermek yerine kolundaki bir şeye bakıyordu. Parmakları bileğinde takılı olan bir şeyi çekiştirip dururken odada şaklayan ses, Daniella'nın tüylerini diken diken etti. Bakışları adamın ellerine kaydı. Bir erkeğe göre oldukça hoş ellerdi. İnce, uzun parmaklarının bazılarında gümüş yüzükler vardı. Ve ona dokunurken ne kadar hassas davrandıklarını hatırlayınca derin bir nefes aldı.

Adamın oynadığı şey ince bir saç lastiğine benziyordu ancak onda hiç de hoş olmayan anılar uyandırdığı için bundan anında nefret etti. Üstelik parmaklarında kara birer leke gibi görünen dövmeler onu tuhaf bir şekilde huzursuz ediyordu.

"Peki, sana Nonna'nın hayatında bir kez bile doğum günü kutlamadığını söyleseydim ne düşünürdün?"

Adamın konuşmasından sonra, bakışları bileğindeki lastikten yüzüne kaydı. Franco'nun bakışları ihtiyatlıydı. Ona bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi.

Söylediklerinin ne anlama geldiğini anlaması bir dakikasını aldı. Eğer doğru anladıysa Sara onu aslında olmayan bir partiye davet etmişti. Peki, ama ne için? Yoksa farkında olmadan bir planın parçası mı olmuştu? Belki de en başından beri büyükanne ve torunu iş birliği içindelerdi.

"Bu neyi değiştirir?"

"Çünkü diğer seçenek, düşmanlarımız tarafından gönderilmiş bir casus olman."

"Öyle bir seçenek yok."

"Son sözün bu mu?" Franco bileğindeki lastiği çekip bıraktığında Daniella nefesini tuttu. Ses, kulaklarında bir kırbaç gibi yankılanıyordu.

"Nonna'ya bir iyilik yaptım ve hâlâ bedelini ödemeye devam ediyorum. Söyleyecek başka sözüm yok."

Franco bir süreliğine sessiz kaldı. Sanki söylediklerini tartıyormuş gibiydi. "Diyelim ki sana inanıyorum. Yine de bu, yeni tanıştığın insanlarla bir maceraya atılmayı neden kabul ettiğini açıklamıyor."

"Bu kadar yeter!" Daniella hızla yerinden fırladı. İçinden o lastiği bileğinden söküp adamın suratına fırlatmak geliyordu. Neyse ki, o ayağa kalkınca Franco işkencesine ara verdi.

"Hepinize sürekli aynı şeyi açıklamaktan bıktım usandım artık. Yaptığımın yanlış olduğunu kabul ediyorum. İyi niyetle bile olsa yaşlı bir kadını ailesinden habersiz bir hapishaneye götürmemem gerekiyordu evet, ama sağlığıyla ilgili yürüme güçlüğü dışında herhangi bir sorunu olduğunu bilmiyordum. Keşke Sara en başında beni bu konuda uyarsaydı."

"Demek Sara'dan yardım aldığını kabul ediyorsun." Franco da aniden ayağa kalkmıştı. "Yanılmamışım. Fabio'yu başka türlü atlatmanıza imkân yoktu."

Daniella birden yanlış bir şey söylediğinin farkına varınca kendini hasta hissetti ama artık söylediklerini geri almak için çok geçti.

"Suçlayacak birilerini aramaktan vazgeçin artık. Eğer illa ki birini suçlamak istiyorsan neden biraz da kendine bakmıyorsun?"

Franco, "Ne yani, şimdi de suçlunun ben olduğumu mu söylüyorsun?" dedi gülerek. Kahrolası kahkahası, insanın içini titretiyordu. Daniella soğukkanlılığını korumaya kararlı olarak çenesini kaldırdı.

"Eğer aileni bu kadar önemsiyor olsaydın, seni istedikleri zaman görmelerine izin verirdin. Veya ara sıra da olsa onları görmeye giderdin. Gördüğüm kadarıyla o duvarlar seni alıkoyacak kadar sağlam değil."

Adamın gözleri tehlikeyle kısıldı. Büyük, vahşi bir kedi gibi adım adım ona doğru yaklaşırken Daniella birden fazla ileri gittiğini düşündü.

Franco tam önünde durarak başını eğdi. O kadar uzun boyluydu ki, gözleriyle aynı hizaya gelmesi için bunu yapması gerekmişti. "Beni orada görmek ona iyi gelmiyor." dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Bunu kendi gözlerinle gördün."

"Seni görememek de öyle. Keşke Nonna'nın seni ne kadar özlediğini anlayabilseydin."

"O yaşlı cadının neler planladığını asla bilemezsin."

Adam bir anlığına utanmış gibi başını yere eğdi. Sık kirpiklerle çevreli gözlerini yeniden ona çevirdiğinde içlerinde duygudan eser kalmaması Daniella'yı şaşırtmıştı.

"Ayrıca ziyaretçi kabul etmiyorum." dedi soğuk bir sesle.

Fahişeler hariç. "Belki de ziyaretçilerinin kimliğinden çok tipleriyle ilgilendiğini bilmesi gerekiyordur."

Daniella sesinin alay eden bir tonda çıkmasını istememişti. Adamın cinsel hayatına gönderme yapmak da neyin nesiydi şimdi?

Sanki umurundaymış gibi.

Franco'nun hangi ara ona bu kadar yakınlaştığını anlayamamıştı. Adam resmen varlığıyla onu olduğu yere çiviliyordu. Şimdi de o çelik kadar sert gözler tüm bedeninde okşar gibi gezinirken yavaşça yumuşamaya başladı.

"Benimle ilgili öğrenmek istediğin şeyler varsa sormaktan çekinme, sevgilim."

Daniella'nın yüzünü ateş bastı. Onunla ilgilendiğini mi sanmıştı? Saçmalık. Adamın kiminle yattığı neden umurunda olsundu ki?

Daniella kafasını çevirdi. Adamdan kaçmak için geriye doğru adım atmak istediğinde dizleri yatağın kenarına değmişti.

"Seninle ilgili merak ettiğim hiçbir şey yok." En azından bu kısmı doğruydu. Sadece onu değil tüm aileyi araştırmıştı ama bu sadece merak ettiği için değil, nasıl bir belaya bulaştığını anlamak içindi. Ve görünüşe göre karşısındaki adam belanın vücut bulmuş haliydi.

"O hâlde sana küçük bir tavsiye: o güzel burnunu olmadık şeylere sokmak yerine kendi işlerinle ilgilen." dedi Franco etrafa küçümseyen bir bakış atarak. "Niyetin gerçekten bu oteli adam etmekse eğer, enerjini saklaman gerekecek. Abin olacak o serseme rağmen gerçekten bunu yapabileceğine inanıyorsan tabii?"

"Biliyor musun, küçükken de pisliğin tekiydin."

Adamın irkildiğini görünce Daniella bunu sesli söylediğini fark edip, küfretti.

Franco'nun bakışları keskinleşti ve karanlıkta onu en ince ayrıntısına kadar süzdü. Şu anda anılarında bir yolculuğa çıkmış olduğunu varsayıyordu. Onun kim olduğunu hâlâ anlamadıysa belki de hatırlamasına yardım etmeliydi.

"Buraya geldiğin her defasında yaptığın tek şey insanları küçümseyip aşağılamaktı."

"Stella gibi nazik bir kadının torunu olamayacak kadar acımasızdın." diye karşılık verdi Franco. Ah, demek hatırlamıştı.

"Sen de Nonna kadar tatlı bir kadını göz göre göre utandıracak kadar aptal."

Adamın karanlıkta çelik grisi gibi görünen gözleri kısıldı. "Karıştırıyorsun. Aptal olan senin işe yaramaz erkek kardeşindi."

"Luigi'nin tek istediği seninle arkadaş olmaktı."

"Ama ben istemiyordum."

"Bunu anlaması için onu havuzda boğman gerekmiyordu." Belki de, ta o zamanlar katil olmayı kafasına koymuştu.

"Yine yanılıyorsun sevgilim. Kardeşin o havuza ayağı takıldığı için düşmüştü. Benim yaptığım tek şey onun hayatını kurtar-

maktı. Söylediklerimi dinlemek yerine panikledi ve birden boğazıma sarılıp beni dibe çekmeye çalıştı."

"Sen de onun kafasına vurup bayılttın."

"Aksi hâlde ikimizi de boğulmaktan kurtaramazdım."

"Tanrım." Daniella gözlerini devirdi. "Oyuncak bebeğimi de kurtarmak için mi çamura gömmüştün?"

Franco'nun dudakları şeytani bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Tüm öfkesi aniden dinivermiş gibiydi. "Onu seni kızdırmak için yaptığımı kabul ediyorum."

"Hayatımda bundan daha sadistçe bir sebep duymadım."

"Ne yapabilirim?" dedi omzunu hafifçe silkerken. "Seni etkilemeye çalışıyordum. Kızdığında çok güzel oluyordun." dediğinde Daniella'nın birden lanet kalbinin ritmi bozuldu. "Hâlâ çok güzelsin." dedi alçak sesle. "Hatta eskisinden de güzel."

Adam ona biraz daha yaklaşmıştı sanki. Ilık nefesini yüzünde hissetmeye başladığına göre öyle olmalıydı. Daniella adamın dudaklarından başka yere bakamadığını fark etti. Adeta efsunlanmış gibi santim santim ona doğru çekiliyordu. Franco elini uzatıp yanağına değen bir saç tutamını kulağının arkasına ittiğinde kıpırdayamadı.

"Bir kızı etkilemenin başka yolları da var." dedi sonunda bulabildiği sesiyle.

"O zamanlar bunu bilmiyordum."

Daniella'nın duran kalbi şimdi adeta dörtnala koşan bir at gibiydi. Adamın dokunduğu yerler alev almıştı. Büyük, nasırlı elleriyle yüzünü avuçladı. Dudaklarına doğru, "Sbalorditivo (Baş döndürücü)." diye mırıldandı.

Daniella bu kelimenin ne anlama geldiğini hatırlamıyordu ama bir şekilde kulağa çok müstehcenmiş gibi geliyordu. Göğüs uçları sertleşirken, karın kasları gerildi. Parmakları adama dokunmak için karıncalandığında bu histen kurtulmak için gözlerini birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldı.

"Çünkü hastalıklı piçin tekiydin."

"Dudaklarından daha güzel bir söz duyana kadar sanırım bunlarla yetinmek zorundayım."

Franco ona biraz daha yaklaştı. Sert göğsü göğüslerine değiyor, teninin sıcaklığı, kokusu başını döndürüyordu. Adam neredeyse onu kollarının arasına almıştı. Daniella arkasında yatağı hissedebiliyordu. Biraz daha geri giderse düşmesi an meselesiydi.

Adamın ateş gibi parmakları yanağından ensesine, oradan da saç diplerine kaydı. Yüzükleri teninde soğuk bir his bırakırken okşayışı yumuşak ama vaat doluydu. Sonra aniden bir batma hissetti.

Ensesindeki yanma Daniella'yı bir kedi gibi uysallaştırmış, kendinden geçirmişti. Öyle ki gözlerini açık tutmakta bile zorlanıyordu artık.

"Perfetto. (mükemmel)" diye hırladı Franco ağzına doğru.

Dudakları ona değmek üzereyken Daniella ani bir hareketle geri çekilip dengesini kaybedince sırtı yatakla buluştu.

Şimdi adam ayakucunda dikilmiş ona en baştan çıkarıcı gülümsemelerinden birini gönderiyordu. Daniella'nın hissettiği karmaşık duygular yüzünden başı daha çok dönmeye başladı. Adamın yaklaşan yüzü tuhaf bir şekilde giderek netliğini yitiriyordu.

Yatakta yanına doğru kıvrıldığını görmüş fakat itiraz edecek gücü kendinde bulamamıştı. Neler oluyordu? Adamın baş döndürücü kokusu burun deliklerine dolarken tek bir kasını bile kıpırdatamıyordu.

Tanrım, ona ne oluyordu böyle?

"Yoruldun mu sevgilim?"

Daniella vücuduna yayılan uyuşuklukla birlikte yastıklara gömülerek gözlerini kapattı.

"Bana ne yaptın?"

"Hiçbir şey Donna Bella." diye fısıldadı kulağına. Sesi öyle yakın, nefesi öyle yakıcıydı ki, Daniella bedeni buz keserken bile kanının damarlarında alev alev yandığını hissetti. Titriyordu.

"Adım. Daniella."

"İyi uykular, Daniella."

Bilinci kaybolmadan önce son hatırladığı sözler bunlardı.

...

Başında bir ağrıyla uyandığında sabah olmuştu ve yatakta yapayalnızdı. Kendine gelir gelmez doğrulup etrafına bakındı ve aniden ensesine inen çekiç gibi ağrıdan sonra yaptığına pişman oldu.

"Lanet olsun."

Yatakta dün giydiği kıyafetlerle uyumuştu. Üzerine örtülmüş kırmızı şalı fark edince aniden irkilerek gece olanları hatırladı. Franco. Gece gizlice evine giren adam ona gözdağı vermeye gelmişti.

Baş ağrısını umursamadan yataktan çıktı ve odada gezinmeye başladı. Bilgisayarı kapalı, telefonu başucundaki komodinde şarja takılıydı. Hemen açıp son aradığı numaraları kontrol etti. En son konuştuğu kişinin Gloria olduğunu görünce yatağa çökercesine oturdu.

Ama nasıl olur? Acil durum hattını aramıştım.

Koridora çıktığında düşürdüğü tepsiden de, kırılıp dökülenlerden de hiç iz olmadığını görmek yaşadıklarını sorgulamasına neden olmuştu.

"Sanırım aklımı kaçırıyorum." diyerek koşarak aşağıya indi.

Mutfağa girip çöpleri karıştırdı. Dolapları kontrol etti. Etrafında dönerek olanları anlamaya çalışıyordu. Dün gece Franco buraya gelmişti. Onunla konuşmuş, hatta ona dokunmuştu bile. O hâlde neden her şey ona tam aksini düşündürüyordu.

Pencereye doğru yürüdü. Dışarıda kuvvetli sağanak vardı. Sert rüzgâr ve ufukta oynaşan kara bulutlar büyük bir fırtınanın habercisiydi.

Rüzgârdan sallanan tabelayı izlerken tüm yaşananları kafasında kurduğuna inanmak saçmalık gibi geliyordu. Ancak son

günlerde De Lucalar ile ilgili o kadar çok araştırma yapmıştı ki bu mümkün olabilirdi. Ama hepsi o kadar gerçekçiydi ki.

Kapının aniden yumruklanmasıyla boşta bulunup sıçradı. Sonra da eliyle hızla atan kalbini tutarken bu kadar korkak olduğu için kendine kızdı. Gittiği savunma kurslarından öğrendiklerini hatırlamanın zamanı gelmişti.

Kapısı yumruklanmaya devam ederken paniğini bastırıp eline geçirdiği bir sopayla ağır adımlarla girişe doğru yürümeye başladı. Bu kez hazırlıksız yakalanmayacaktı.

"Kimsiniz?"

"Daniella benim. Sara."

Lanet olsun.

Kısa bir tereddüdün ardından elindeki sopayı kapının arkasına bırakıp hızla kapıyı açtı. Kilitleri teker teker açarken dün gece hayal gördüğüne ikna olmaya başlıyordu. Franco buraya hiç gelmemişti.

"Sara? Burada ne işin var?"

Genç kız kapının önünde kollarını kavuşturmuş bekliyordu. O kadar çok ıslanmıştı ki, ince yazlık elbisesi üzerine yapışmıştı.

"Selam." dedi yüzüne yapışan saçlarını kenara çekerken. "Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Daniella genç kızın sorusunu cevaplamak yerine araba yoluna bakmaya devam ediyordu. "Buraya yalnız mı geldin?"

Genç kız omuz silkerek, "Fabio'yu atlatmak zorundaydım." dediğinde Daniella bir küfür daha mırıldanarak burun kemerini sıktı. Başındaki ağrı duyduklarından sonra giderek daha da şiddetlenmeye başlıyordu.

"Haklısın. Buraya gelerek ikimizin hayatını da riske attığımın farkındayım ama yapmak zorundaydım."

"Hayatımızı riske atmak mı? Kimseye haber vermeden evden kaçman yetmiyormuş gibi, bu yağmurda buraya kadar yürüdün mü?"

Sara başıyla onayladı. "Seni görmem gerekiyordu. O günden sonra kendimi o kadar kötü hissediyordum ki, geceleri uyku uyuyamıyorum."

Daniella onun yaptığı gibi kollarını bedeninde kavuşturdu. "Burada olmaman gerekiyor Sara." Genç kız başını hüzünle yere eğdiğinde ona bunu söylediğine pişman olmuştu ancak yapmak zorundaydı. "Ailene senden uzak duracağıma dair söz verdim."

Genç kız aniden kafasını kaldırıp baktı. Yeşil gözlerinde acıyla dolu öfke vardı. "Bunu yapmaya hakları yok."

"Bana yeterince hakları varmış gibi göründü."

"Bunları içeride konuşabilir miyiz? Lütfen!" dedi yalvararak. " Sana anlatacaklarımı dinledikten sonra istersen giderim. Zaten ondan sonra beni görmek istemeyeceğine eminim."

Daniella bir süre tereddüt etti. Kızın yağmurda dışarıda kalmış bir sokak köpeği gibi titreyen görüntüsü içine dokunmuştu. Onu bu hâlde geriye gönderirse muhtemelen hasta olurdu. Üstelik içten içe ona ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Kendi kendine küfrederek gönülsüzce kenara çekildi. Sara yüzünde içten bir tebessümle içeri girdiğinde içinden bir ses, bu yaptığına pişman olacağını söylüyordu.

Kız iç çamaşırlarına kadar ıslanmıştı. Onu bu hâlde geri gönderemezdi. En iyisi yağmur dinene kadar beklemek, sonra da onu evine geri götürmekti.

Birlikte mutfaktaki sandalyelere yerleşmeden önce Daniella ona kuru kıyafetler getirdi. Sonra da içlerini ısıtması için ocağa çay suyu koydu.

"Aç mısın?"

Sara başını hevesle sallayınca, dolaptan yumurtaları çıkarıp omlet yapmaya girişti. Yanına kızarmış ekmek ve tereyağını da eklemişti. Ev yapımı reçelinden birazını kâseye koydu. Her şey hazır olup sofraya oturduklarında Sara'nın rengi biraz olsun yerine gelmişti.

"Omlet çok güzel olmuş. Senin tarifin mi?"

"Büyükannemin."

"İçinde ne var bunun?"

"Mantar ve kekik."

"Harika." dedi iştahla yemeğe devam ederken. "Sen yemiyor musun?"

Daniella önündeki tabağa baktı. Aklı hâlâ dün geceki anılarındayken midesi yemek yemeyi kabul etmiyordu.

"Şimdilik çay yeterli. Önce bana neden evden kaçtığını anlat."

Genç kız lokmasını sertçe yutkunduktan sonra bakışlarını suçlu gibi kaçırdı. Ona yeniden baktığında bu kez gözlerinde pişmanlık vardı.

"Çünkü o günden beri kendimi kötü hissediyorum."

"Kötü hissetmen için önce suç işlemen lazım. Nonna ile yaptığımız plana seni biz dâhil ettiğimize göre, böyle hissetmen anlamsız. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Yanılıyorsun." diyen kızın sesi kısıktı.

"Hangi konuda?"

"Başından beri bu plana dâhildim."

İşte şimdi bir yere varmaya başlıyorlardı. "Devam et."

"Evimize gelmeden önce Nonna'ya yardım edeceğine inanıyorduk. Tek sorunumuz bunu yapmak için yeterince cesur olup olmadığını bilmememizdi. O gün eve gelip kapıda Fabio'ya kafa tuttuğunda bunu yapacağına inandım."

"Yani, markette bana yakın davranman ve o gün beni evinize davet etmen oyunun bir parçasıydı."

Çatalıyla tabağındakilerle oynayan Sara aniden başını kaldırıp baktı. "Hayır!" diyerek anında itiraz etti fakat Daniella ona inanmamıştı. Dün gece bir rüya olabilirdi, fakat Franco'nun söyledikleri ona şüpheleneceği nedenler vermişti. Sara'nın yüzündeki kanın çekilmesine bakılırsa, şüphelerinde haksız sayılmazdı.

"Sana yemin ederim ki markette karşılaşmamız tamamen tesadüftü. Senden hoşlanmıştım. O gün seni davet etmemin nedeni gerçekten istediğim içindi."

"O hâlde şu soruma cevap ver. Gerçekten bir doğum günü partisi var mıydı, yoksa bu yalnızca beni evinize davet etmek için bir numara mıydı?"

Genç kız güçlükle yutkundu. "Başta yalnızca seninle arkadaş olmak istemiştim. Ama sonra Nonna'ya senden bahsedince, senin aradığımız kişi olabileceğini söyledi." Daniella'nın gözleri şüpheyle kısılırken, Sara bakışlarını ondan kaçırdı. "Uzun zamandır abim Franco'yu görmenin bir yolunu arıyorduk. Onu yıllardır görmüyoruz. Evdekiler Gorgona'ya gitmemize izin vermiyordu. Abim onu ziyaret etmememiz konusunda kesin bir emir vermişti. Fabio'nun gözü sürekli üzerimizdeyken ve kale gibi muhafazalı bir evde yaşıyorken, Nonna'yı gizlice oraya götürmemizin hiçbir yolu yoktu. Sen de gördün. İçeriye habersiz bir kutu pasta bile sokamıyorsun."

"Siz de bu işe balıklama atlayacak bir aptal bulmaya karar verdiniz." Tanrım, gerçekten de öyleydi.

Şara irkildi. "Böyle söyleme lütfen! Sadece Nonna'yı anlayacak kadar duyarlı birini arıyorduk."

Bunun için büyükannesi ve büyükbabası bir bakımevinde yatan bir kadından daha iyisini bulamazlardı zaten. Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Kızın masum bakışları ve yaşlı bir kadının gözyaşlarına aldandığına inanamıyordu.

Eskiden çekimser olduğu ve kolayca arkadaşlık kuramadığı için daima kendini suçlardı. Şimdiyse bu kuralını bozduğu için kendine kızıyordu. İnsanlarla kolay iletişim kuramadığı zamanlarda en azından başı belaya girmiyordu.

"Peki, ya gelmeseydim?"

Sara hafifçe omuz silkti. "O zaman seni ikna edene kadar vazgeçmeyecektim."

"En azından artık fikirlerini açık yüreklilikle söylüyorsun." Daniella kendine bir fincan daha çay almak için yerinden kalkınca Sara peşinden gitti.

"Daniella lütfen! Kullanılmış hissettiğini biliyorum. İnan bana nasıl hissettiğini anlıyorum."

"Kullanılmış hissetmek mi?" Daniella aniden arkasını dönünce Sara geriye doğru sendeledi. "Cidden neler hissettiğimi anlayabiliyor musun? Şımarık zengin bir kızın ve onun entrikacı büyükannesinin yalanlarına inandığım için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. O hapishaneye girmek için taciz edildiğim ve abin tarafından hakarete uğradığım yetmiyormuş gibi yaşlı bir kadın benim yüzümden az kalsın ölüyordu. Kendimce bir iyilik yapmaya kalkıştığım için şimdi tüm ailen benden nefret ediyor. Ve belki de yakında tüm Livorno benden nefret edecek. Ve sen karşıma geçmiş beni anladığını söylüyorsun, öyle mi? Hiç sanmıyorum. Bence buraya kendi vicdanını susturmak için geldin Sara çünkü henüz senden bir özür duyamadım."

Genç kızın alt dudağını titrerken görünce fazla ileri gitmiş olabileceğini düşündü. Ancak içinde o kadar çok şey birikmiş ve her şey o kadar üst üste gelmişti ki, ona patlamasına engel olamamıştı.

"Üzgünüm." Sara'nın sesi bir fısıltıdan farksızdı. Dudaklarını sıkarak, "Umarım beni affedebilirsin." dedi.

"Eğer şimdi hayatımdan çıkarsan bunu düşünebilirim."

Genç kız çaresizce başını sallamadan önce Daniella'nın sanki ona tokat atmış gibi irkildiği gözünden kaçmamıştı. Bunu yapmayı hiç istemiyordu fakat başında yeteri kadar bela vardı. De Lucalarla uğraşmak sayısını çoğaltmaktan başka işe yaramayacaktı.

"Eğer doyduysan gidelim. Belki kaybolduğun fark edilmeden seni evine götürebilirim."

Kız sessizce yerinden doğruldu. Daniella kıyafetlerini kurutucudan alarak ona geri verdiğinde ona teşekkür etti. Yağmur hafiflemişti. Daniella kapıyı açmak üzereyken Sara arkasını dönüp ona baktı.

"Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm. Gitmeden önce sana sarılmama izin verir misin?"

Daniella kendini o kadar berbat hissediyordu ki, kızın bu ricasını kıramadı. Sara ona sarıldı ve kulağına yeniden 'üzgünüm'

diye fısıldadı. Geri çekildiğinde zorlukla da olsa gülümsüyordu. Daha fazla bu duygusallığa dayanamayan Daniella kapıyı açtı ve gördükleri karşısında donup kaldı.

Sara'nın babası kızgın bir boğa gibi burnundan solurken, düşmanca bakışlarını onlara dikmişti. Arkasında şemsiyeyle dikilen Fabio ile birlikte arabanın yanında onları bekliyorlardı.

Siyah Rolls Royce'un arkasında peş peşe sıralanmış iki SUV daha vardı ve içlerinin siyah giyimli adamlarla dolu olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Daniella göremese de hepsinin silahlı ve tetikte olduklarını emindi.

"Hemen arabaya bin Sara."

Antonio'nun sert emriyle Sara bakışlarını Daniella'ya çevirirken sertçe yutkundu.

İşte beklenen fırtma kopmak üzereydi.

Düzenleme
Ny.ozlem

7. BÖLÜM:
Kötü Sürprizler

İçeri girip, sırtını kapattığı kapıya yasladığında ucuz atlattığını düşünüyordu. Tanrım. Sessiz soluklarının arasında arabaların ardı ardına uzaklaşan motor seslerini dinlerken rahatlamanın verdiği his tüm bedenine yayıldı. Son araç da taşlık yolu terk ettikten sonra hızlıca mutfağa koştu. Kendine bir bardak su doldurup çabucak içerken yaşadıklarını sindirmeye çalışıyordu.

Sara'nın babası Antonio peşinde iki araba dolusu adamıyla birlikte az önce kızını almak için kapısına dayanmıştı. Adamın öfkesi neredeyse elle tutulur cinstendi. Etrafına korku salmak için tek yapması gereken gergin çenesi ve yumruk yaptığı elleriyle öylece durup onlara bakmaktı. Sonra da otoriter bir sesle Sara'ya arabaya binmesini söylemiş, genç kız da ikiletmeden babasının emrini yerine getirmişti.

Genç kız boynu bükük hâlde araç yolunda dikilen adamın yanından geçerken, "Onun bir suçu yok baba. Buraya kendi

isteğimle geldim. Lütfen ona zarar verme." diyerek o kadar alçak sesle konuşmuştu ki, Daniella onu zar zor duyabilmişti.

"Sana arabaya bin dedim Sara." Adam onun sözünü kükremeyi andıran bir sesle kesmişti.

Zavallı Sara korktuysa bile belli etmemişti. Başını belli belirsiz sallamış, omuzlarını düşürerek Daniella'ya dokunaklı bir bakış atmış, sonra da Fabio'nun açtığı kapıdan içeri girmişti.

Antonio De Luca, Daniella'ya tek kelime etmemişti. Buna gerek yoktu zaten. Yaptığı gövde gösterisi niyetini açıkça ortaya koyuyordu. Bu ona, ailesi konusunda ikinci uyarısıydı. Daniella üçüncüsünde ne olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Sanki bu olanlarla bir ilgisi varmış gibi.

Sanki Sara'yı oraya kendisi davet etmiş gibi...

Şimdi kızla hiç karşılaşmamış olmayı diliyordu.

Masaya oturup ağrıyan başını ellerinin arasına aldı. Bu deli saçması aileden de, onların tehditlerinden de bıkıp usanmıştı. Elinden geldiğince belaya bulaşmadan yaşamaya çalışıyordu. Buraya başka bir beladan kaçmak için gelmişken, nasıl olup da kendini saçma sapan olayların ortasında bulabildiğini bir türlü anlayamıyordu.

Önündeki tabağa bakarken Sara'nın çaresizliğini düşünmemeye çalıştı. Kızın gözlerinde gördüğü hüzün ve keder resmen içine dokunmuştu. Keşke onun için yapabileceği bir şeyler olsaydı. Ama ikisi için de en iyi şeyin birbirlerinden uzak durmak olduğunun farkındaydı. Franco'nun da dediği gibi, kendi işleriyle ilgilenmeliydi.

Adamı düşününce eli istemsizce ince bir sızı hissettiği ensesine gitti. Parmaklarının ucuyla ovaladığı yerde hafif bir şişlik vardı. Küfrederek başını kaldırdı.

Ah, lanet olsun.

Koşarak alt kattaki banyolardan birine girerek ışığı açtı. Boynunu görebilmek için ensesindeki saçları kenara çekti. Becere-

meyince cep telefonuyla fotoğrafını çekmek için üst kata koştu. Yatağa oturdu. Sonra da fotoğrafı netleştirmek için büyüttü.

Ensesinde sinek ısırığına benzeyen bir kızarıklık vardı.

Franco'nun bir nefes kadar yakınında durmuş, gözlerinin içine bakarken onu nasıl etkisi altına aldığı anı hatırladı. Tıpkı bir sineğin örümcek ağına takıldığı anlardaki gibi hareketsiz kalmıştı. Adamın ses tonu, baştan çıkarıcı kokusu başını döndürürken, adi herif ona uyuşturucu vermişti demek.

Ona dokunan, saç diplerinde arzuyla gezinen parmaklarında hissettiği soğukluğun sebebinin adamın taktığı gümüş yüzükler olduğunu sanmıştı. Neden bir anda sersemlemeye başladığını ve uykusunun geldiğini şimdi anlıyordu. İğne. Muhtemelen o şık yüzüklerden birindeydi. Onu bayıltmış, sonra da hayal gücünün bir eseri olduğunu sanması için gitmeden evvel arkasındaki bütün izleri yok etmişti.

"Orospu çocuğu."

Küfrederek telefonu bir kenara fırlattı. Karşısındaki boy aynasındaki yansımasına bakarken öfkeden zorlukla nefes alabiliyordu. Gözü Franco'nun dün gece oturduğu koltuğa kaydı. Adamın oraya nasıl da tahtındaki bir kral gibi yayıldığını, efsunlu gözlerini üzerinden bir saniye bile ayırmadığını hatırladı. Sonra sessiz bir yırtıcı gibi üzerine gelmiş, onu suçlamış, tehdit etmiş ve gitmişti.

Peki, ama bayıltmasının sebebi neydi?

Polise gitmemesi için mi?

Daniella'nın cezaevinden kaçtığını -içinden bir ses adamın bunu ilk defa yapmadığını söylüyordu- ihbar etmesinden mi korkmuştu?

Sebebi ne olursa olsun bunu yapmaya hakkı yoktu. Kendini ne zannediyordu bu herif? Anlamayacağını mı sanmıştı? Eğer öyleyse aptalın teki demekti.

Yataktan kalkmak üzereyken arka cebinde bir şeyin onu rahatsız ettiğini hissetti. Kot pantolonunun ceplerini yokladı ve bir

şey dikkatini çekti. Cebinden çıkardığı serçeparmağı boyutundaki şeyin ne olduğunu anladığı anda onu oraya kimin koyduğunu da anlamıştı.

Bu bir taşınır bellekti.

Sara.

...

Yetmiş sekiz...Yetmiş dokuz...Seksen...

Kapı ısrarla vurulduğunda Franco ikinci yüzlük barfiks setini tamamlamak üzereydi.

Duymazdan gelerek çaprazladığı ayaklarıyla kendini yukarı çekmeye devam etti.

Arka fonda eski bir Fransız şarkısı çalıyordu. Bu annesinin en sevdiği şarkılardan biriydi. Eskiden uyumadan önce onun sesinden dinlemeye bayılırdı. Şimdi, yalnızca plaklardan dinleyebiliyordu.

Boş zamanlarında ve özellikle kafasını boşaltmak istediği anlarda yaptığı en iyi şeylerden biri spor yapmaktı. Diğeri seksti, ancak son zamanlarda canı seks yapmak istemiyordu.

Düzeltme: herhangi biriyle seks yapmak istemiyordu.

Bir çift isyankâr mavi göz düşlerini esir alırken yapamazdı.

Seksen bir...

Seksen iki...

Bütün kasları acırken ve vücudu terden sırılsıklam olmuşken bile lanet olası aklını bir türlü o kadından uzaklaştıramıyordu.

Son bir saattir kafasını dağıtmak için bulabildiği her yöntemi deniyordu. Kasları yaptığı her egzersizin ardından isyan ediyor, kolları, sırtı adeta ateşe verilmiş gibi yanıyordu. Fakat ne koşu bandının hızlı temposu, ne de her zaman deşarj olmasını sağlayan kum torbası kadının yatağında uzanmış uyurken ki görüntüsünü hafızasından silmesine yardımcı olmuyordu.

Onu bayıltmak istememişti, ancak buna mecburdu.

Kadının evine girmeden önce hakkında küçük bir araştırma yapmıştı. Onun bir Lombardi kızı olduğunu, buraya satılmak üzere olan eski bir oteli yeniden faaliyete geçirmek için geldiğini biliyordu. Yani, anlattıklarının hepsi doğruydu.

Büyükannesi ve büyükbabası artık bir bakımevinde yaşıyorken ve onların dışında hayattaki tek akrabası ortalarda pek görünmeyen kumar düşkünü babası ve hayırsız abisiyken kadının bunu neden yaptığına anlam veremiyordu.

Ailesi küçük yaştayken boşanmış ve kardeşler anne babalarıyla farklı hayatlara savrulmuşlardı. Bildiği kadarıyla Daniella o günden beri Livorno'ya hiç dönmemişti. New York'ta düzenli bir işi ve hayatı varken aniden neden buraya geldiğini merak ediyordu. De Lucalarla olan hızlı yakınlaşması ve kimsenin yapamadığını yaparak Nonna'yı ona getirecek kadar cesur olması da Franco'nun dikkatini çeken bir başka nedendi.

Arkasında bir güç olmadan bu kasabada yaşayan hiç kimse De Lucalara kafa tutma akılsızlığını yapmazdı. Bu yüzden başta kadının Meksikalıların adamı olduğunu sanmıştı. Adamlar uzun zamandır onunla bir anlaşmaya varmaya çalışıyordu, ancak Franco'nun şartları ağırdı ve ikna edilmesi zordu. Adamların yeni bir oyunu olduğunu düşünmüştü. Ancak istihbaratı ona kızın ne Meksikahlarla ne de onların yakınlarından biriyle ilişkisi olmadığı bilgisini vermişti.

Fakat bu onu kendini deşifre etmek uğruna gizlice kadının evine girmekten alıkoymamıştı.

Çünkü kim ne derse desin tesadüflere asla inanmazdı.

Daniella'nm da onu araştırdığını öğrendiğinde şaşırdığını söyleyemezdi. Bunu elbette bekliyordu. Fakat buldukları, eski gazete kupürlerinden fazlası değildi. Ve evdeki her şey kadının zararsız olabileceğine kanaat getirmesine neden olmuştu. Onunla tartışmak keyifli, enerji verici ve kesinlikle kışkırtıcıydı. Yine de sohbet bittiğinde onu bir rüya gördüğüne inanması için bayıltmıştı.

Ardında onun için çok fazla ipucu bıraktığının farkındaydı. Fakat akıllı bir kadınsa, verdiği mesajı çabuk anlar ve ondan sonsuza dek uzak dururdu.

Son uyarıyı kendine de hatırlatırken çalışmaya devam etti.

Doksan dört...Doksan beş...Doksan altı...

Güm! Güm! Güm!

Lanet olası kapı ısrarla çalmaya devam ederken nasıl yaptığı işe konsantre olabilirdi ki?

Dişlerini sıkarak kendini çektiği demir çubuğun üzerinde birkaç saniye asılı kaldı. Titreyen bedenine ve seğiren kaslarına son bir acı yaşattıktan sonra da bedenini serbest bırakarak ayaklarının üzerine indi.

"Gir!"

Kapı aralandı ve bir kolu askıda olan adam özür dilercesine başını içeri soktu. Franco gri üniforma giyen gardiyana göz ucuyla baktıktan sonra gidip kendine temiz bir havlu aldı. Adam başını kaldırıp onunla yüzleşmeye korkuyormuş gibiydi.

"Önemli bir şey olsa iyi olur Maurizio." Adama sertçe çıkıştıktan sonra saçlarını kurulamaya devam etti. "Bölünmekten hoşlanmadığımı biliyorsun."

Gardiyanın çürüklerle yeşile dönmeye başlamış yüzü, aniden kolundaki alçı gibi bembeyaz kesilmişti.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm efendim ama "dedi güçlükle yutkunduktan sonra. Sesindeki titreşimlere bakılırsa boğazı hâlâ acıyor olmalıydı. "şu size kafayı takmış müfettiş yanında bir adamıyla birlikte gelmiş ve sizinle görüşmek istiyor."

"Moretti mi?" Adam başını evet dercesine hızla salladı. "Ne istiyormuş?"

"Detay vermeyi reddetti. Yalnızca yürüttüğü bir soruşturmayla ilgili olduğunu söyledi."

Franco yarım ağız bir gülümsemeyle havlusunu boynuna astı. Sonra da buzlu içeceğinden bir yudum almak için yatağının

yanındaki komodine yürüdü. Odada meşe ağacından yapılmış karyolayla uyumlu bir gardırop, yazı masası ve bir de kitaplık vardı.

"Onları görüş odasında beklet." derken çekmeceden daha büyük bir havlu alarak köşedeki cam kabine doğru yürüdü. "Duş aldıktan sonra geliyorum."

Adam başıyla onaylayıp odadan aceleyle çıkarken Franco altındaki şorttan kurtularak soğuk suyun altına girdi.

Gorgona uzun zamandır onun için bir hapishane olmaktan çıkmıştı. Burası artık onun yaşadığı yer, bir ev, hükmettiği imparatorluk, düşmanlarına karşı korunaklı bir kaleydi. Adadaki tek binaydı. Görünüşte devlete aitti. Ancak insanlığın geri kalanı gibi elbette içindekiler de satılıktı.

Buradaki mahkûmlar para için kendi babalarını bile öldürürlerdi. Geriye kalan bir avuç gardiyan ise devletten çok onun için çalışıyordu. Neden çalışmayacaklardı ki? Franco'da onların ihtiyacı olan iki şey vardı. Para ve güç. Burada akla gelebilecek her türlü ihtiyaçları gideriliyordu. Gorgona'ya düzenli olarak gelen ve açıkta bekletilen gemilerden sandıklar dolusu malzeme ve mühimmat onları buranın kralı yapıyordu. Karşılığında tek yapmaları gereken onun sözünden çıkmamak ve birkaç ayda bir gelen müfettişleri atlatmaktı o kadar. Sadakat konusunda bir köleden bile daha itaatkârlardı. Ona ihanet etmeye kalkışırlarsa bedelinin köpekbalıklarına yem olmak olduğunu bilecek kadar da akıllı.

Müfettiş Moretti, Franco'nun kurduğu düzenden şüphelenen ve onun üstüne gidecek kadar cesur tek kanun adamıydı. Kim bilir bu sefer hangi taşın altından çıktığını iddia edecekti.

Temizlendikten sonra üzerine ütülü bir pantolon ve gömlek giyerek misafirlerini karşılamaya gitti.

İçeri girdiğinde orta yaşının üzerindeki kır saçlı adamı pencereye dönük hâlde manzarayı izlerken, daha genç olan yardımcısını ise yanında dikilirken buldu. Adamı ilk kez görüyordu. Moretti genellikle yalnız çalışırdı.

"Beyler. Sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

"Selam Bebek Yüz." Müfettiş içeri girdiği anda hızla arkasını döndü.

"Bu defa yalnız gelmemişsin." Franco elleri ceplerinde ağır adımlarla onlara doğru yürüdü.

"Tanıştırayım. Bu yardımcım Fernando Costa."

"Memnun oldum Bebek Yüz."

"Bana Franco demeniz yeterli." Franco sinirlendiğini belli etmeden masaya yaklaşarak bir sandalye çekti. "O lakabı yıllardır kullanmıyorum." Oturduktan sonra ayak bileğini dizine atarak rahat bir pozisyon aldı.

Moretti yardımcısına kısa bir bakış attıktan sonra karşısındaki boş sandalyeye oturdu. Franco iki adamı da göz hapsinde tutmaya özen gösteriyordu. Bulundukları odanın kameralarla donatılmış olmasının veya konuşmalarının kayıt altına alınmasının bir önemi yoktu. Sonradan izleyebilecek olsa bile, o an en ufak bir detayı bile kaçırmak istemiyordu.

"Ziyaretinizi neye borçluyum beyler? Herhalde önemli bir şey olmasaydı buraya kadar zahmet etmezdiniz, yanılıyor muyum?"

"Bu kadar sabırsız olduğuna göre, epey yoğun olmalısın." Moretti yardımcısına dönmeden başıyla bir işaret yapınca, genç adam iç cebinden çıkardığı zarfı ona uzattı. Müfettiş zarfın içinden beş adet fotoğraf çıkarıp masaya yaydı.

"Ne derler bilirsiniz. Vakit nakittir. İkisini de boşa harcamayı sevmem."

Costa, "Burada vakitten bol bir şeyiniz olmamalı." dediğinde Franco genç adama dik dik baktı.

Müfettiş boğazını temizleyerek araya girdi. Bu konuşmanın bir düelloya dönüşmesini istemiyordu. "Her neyse. Konumuza dönelim. Bu resimlerde son aylarda öldürülen beş erkek cesedi var. Hepsi de birbirine yakın zamanlarda ve benzer şekillerde öldürülmüşler."

Franco göz ucuyla resimlere bir bakış attıktan sonra yeniden dikkatini adama verdi.

"Adamların yüzü kan içinde müfettiş," dedi omuz silkerek. "onları bu şekilde teşhis etmem mümkün değil."

"Senden kimliklerini tespit etmeni istemiyoruz."

"Costa!" Müfettişin uyaran ses tonu genç olanı dizginlemiş görünüyordu. "Boğazları kesilerek öldürülmüşler. Öncesinde dizleri ve yüzleri parçalanmış. Birkaçının gırtlağı kesilmeden önce kendi dişleriyle boğulduğunu düşünüyoruz."

Franco adama tek kaşının altından sabırsız bir bakış attı. Parmakları yavaşça bileğindeki lastiğin etrafında dolanmaya başlamıştı.

"Adamların hangi örgüte ait olduklarını tespit ettik." diye devam etti Moretti. "Bunun bir çete içi hesaplaşma olduğunu düşünmemiz için her şey düşünülmüş."

"Fakat biz öyle olmadığına eminiz." dedi Costa yeniden.

Franco'nun bakışları Moretti ve ikisinin arasında gidip geldi. Sonra yüzüne hafiften şeytanı bir sırıtış yerleşti. Ardından bu gülümseme odayı dolduran alaycı bir kahkahaya dönüşünce iki adam merakla bakışmaya başladı.

"Yüce Tanrım." dedi Franco buna bir son verdiğinde. "Onları benim öldürdüğümü düşünmüyorsunuz değil mi?"

Moretti arkasına yaslandı. Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. Costa'nın yüzü ise gergin, bakışları sabitti. İkisi de cevap vermekten kaçındı.

Franco sonunda dayanamayıp ayağa kalktı. "Umarım bu saçma fikirlerinizden herhangi birine bahsetmemişsinizdir Müfettiş. Yoksa ikinizin de rozetini alıp sizi buradan pek de farkı olmayan bir akıl hastanesine tıkmaları an meselesi olur."

Franco gülmeye devam ederken Costa yumruklarını sıkarak bir adım öne çıktı. Moretti kolunu uzatıp onu durdurdu.

"Öldürülme şekilleri sana da bir şeyleri anımsatmıyor mu Franco?" Adam doğrudan gözlerinin içine bakarken Costa

arkasından çarpık şekilde gülümsüyordu. "Dosyanda bu şekilde öldürülen iki kişi daha olduğunu biliyorsun. Bunlardan birisi annendi." Franco'nun gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. Burun delikleri genişlerken öfkesi sıkılı yumruklarına yansımıştı.

"Diğeri de onun katiliydi. Annenin katilini benzer şekilde öldürdüğünü hepimiz biliyoruz. Yanılıyorsam söyle ama aynen bu resimlerdeki gibi elleri arkasından bağlanmış ve susturulmak için ağzına bir şeyler tıkılmıştı."

"Kravat." diye fısıldadı Franco. Sesinin titrememesi için kendine güçlükle hâkim oluyordu. "Ağzına tıktığım şey lanet bir kravattı."

Costa, "Dizlerini parçaladıktan sonra mı yaptın bunu yoksa önce mi?" diye sorunca Franco bileğindeki lastiği çekip sertçe bıraktı.

Gözlerini kapatarak teninde hissettiği acıya yoğunlaştı. Acı, öfkesini manipüle ederken konsantre olmasını kolaylaştırıyordu.

Gözlerini yeniden açtığında bedenini öfke de dâhil hissettiği tüm duygulardan arındırmayı başarmıştı. Artık hissettiği her şeyin yerinde saf acı vardı.

"Raporlarda yazanı mı duymak istiyorsunuz dedektif yoksa gerçeği mi?" dediğinde ikili şaşkınlıkla ona bakakaldı. "Belki de nasıl olduğunu en baştan dinlemek istersiniz. Annemi katleden orospu çocuğunun boyu benden epey uzundu. O yüzden şartların eşitlenmesi gerekiyordu. Golf sopası diz kapaklarını parçalara ayırıp onu benimle aynı hizaya getirmek içindi. Tabii bu ayrıca onun kaçmaması için de bir önlemdi." Başını eğerek iki adama dikkatle baktı. Bakışlarındaki soğukluk ikisini de ürpertmişe benziyordu. "Üstelik bu şekilde çok daha zavallı görünüyordu."

Franco ayağa kalkıp odanın içinde gezinmeye başlayınca müfettiş gerginlikle arkasına yaslandı. "Ağlıyordu. Hayatının bağışlanması için yalvarıyordu. Kan ve kusmuk dolu ağzından çıkan sesi midemi bulandırmıştı. Golf sopasının ikinci hedefi lanet sesini kesmek için çenesiydi. Ama bitmiyordu. Hâlâ iniltilerini

duymaya devam ediyordum. Ben de sesini kesmek için kravatını boynundan söküp ağzına tıktım. Yani evet dedektif, sanırım bacaklarını kırdıktan sonraydı." dedi genç adama bakarak. "Yüzüstü yere kapaklandığında artık hareket edemiyordu. O noktadan sonra ellerini arkasından bağlamak biraz gereksizdi sanırım."

Adamların karşısında dikilip gözlerinin içine sırayla baktı. Soğukkanlılığı ikisinin de kanını dondurmuşa benziyordu. "Boğazının nasıl kesildiğini de duymak istiyor musunuz?"

"Bu itirafların hiçbiri dosyanda yazmıyor."Yeni yetme dedektif yutkunmadan önce söylediği sözlerle kaşlarını çattı. Yüzünde her an kusacakmış gibi acılı bir ifade vardı.

"Belki yazmıyordur. Ama böyle olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Bu yüzden burada değil miyim? Cezamı çekmek için."

"Bu olanlarla bir ilgin var mı Franco?" Soru Moretti'den geldi. "Cinayetleri sen işlememiş olabilirsin ama herhangi biriyle bir bağlantın varsa bilmek istiyorum."

"Bu dört duvarın arasında ilgilendiğim tek şey sabretmek ve cezamın biteceği günü beklemek Müfettiş. Zaten başka türlüsü benim için oldukça güç olurdu."

Franco'nun yüzünde muzır bir gülümseme vardı. Adamların ona inanmadığının farkındaydı ama hiçbir şeyi ispatlayamazlardı.

Moretti, "Anlattıklarını on altı yaşında bir çocuğun yapabileceğine inanmak da güç." dediğinde Franco'nun yüzündeki tebessüm hızla soldu.

"Bence bu görüşme yeterince uzadı." Franco kapıya yöneldi. "Hapiste olan ve uzun bir süre de buradan çıkamayacak bir adamla vaktinizi boşa harcamak yerine, gidip dışarıda gerçek katilleri arayın."

Müfettiş yarım bir gülümsemeyle başını bir kez salladıktan sonra, "Gidelim Costa." dedi. "Şimdilik buradaki işimiz bitti."

Franco odasına geri döndüğünde kapısında nöbet tutan gardiyanlardan biri bir adım öne çıktı.

"Bay De Luca, içeride bayan bir misafiriniz var."

"Tanrım, yine mi?" Kapıyı sertçe açtığında yatağında oturan kadını görünce önce afalladı, ardından kaşları öfkeyle çatıldı. "Yine ne istiyorsun Lorenna?"

...

O kadar çok ağlamıştı ki, gözleri yerinden çıkacakmış gibiydi. Göz pınarlarının şimdiye dek çoktan kurumuş olması gerekiyordu ama hâlâ ara sıra akmaya devam ediyorlardı.

Yağlanmış saçlarını yüzünden çekerken kaç gündür burada kapalı kaldığını düşünüyordu ama hiçbir fikri yoktu. Karanlık bodrumda gece ve gündüz kavramını unutalı çok olmuştu. Koridorda sürekli yanan bir ışık vardı ancak sadece kapının altından sızdığı kadarını görebiliyordu.

Babası onu Daniella'nın yanında bulduktan hemen sonra eve getirmiş ve cezasını kestikten sonra buraya kilitlemişti. Daha önce yapmadığı bir şey değildi. Bu yüzden burada olmayı umursamıyordu artık. Sadece bu kez...

Sızlayan koluna dokundu. Aradan günler geçmesine rağmen ağrımaya devam ediyordu. Aşağılık herif onu öyle kötü dövmüştü ki, çok sevdiği yüzü çürük içindeydi. Kolunu onu duvara çarptığı sırada incitmiş olmalıydı. Ve en kötüsü kaburgaları yediği tekmeler yüzünden acıyordu.

Gördüğü şiddetin sebebi yalnızca Daniella'yı görmeye gitmesi değildi. O da vardı tabii ama asıl sebep çalışma odasındaki bilgisayarı kurcaladığını öğrenmesiydi. Oysa ekranda şifreli koruma olmadığı için kendini şanslı hissetmişti. Bunun başka bir güvenlik önlemi olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Babasını bu defa çok fena kızdırmıştı, ancak yaptığından pişmanlık duymuyordu. O bilgisayarda Franco'nun başını derde sokacak tonla şey vardı. Eğer herhangi biri polisin eline geçerse abisi o delikten ömrünün sonuna kadar çıkamayabilirdi. Franco'nun zarar görmesine izin veremezdi. Bu yüzden bulabildiği her şeyi o flaş belleğe yüklemiş ve Dani'ye götürmüştü.

Neden bilmiyordu ama Daniella'ya güvenecek kadar ondan hoşlanmıştı. Ve ne olursa olsun doğru şeyi yapacağına inanıyordu. Onu bu işe daha fazla bulaştırmak istememişti fakat başka çaresi yoktu. Tanıdığı hiç kimseye bunu yapacak kadar güvenmiyordu. Nonna'dan yardım istemişti, ancak zavallı kadın, Franco ile konuşmayı başaramadan kalp krizi geçirmişti. Bu hatası yüzünden az kalsın bu evde onu anlayan tek insanı da kaybedecekti.

Franco'yu bir şekilde uyarmak zorundaydı. Bu yüzden Daniella'yı ikinci kez kullandığı için kendini kötü hissediyordu. Ondan yaptığı her şey için özür dilese bile, oraya neden geldiğini açıklamaya firsat bulamadan babasına yakalanmıştı.

Şimdi tek yapabildiği Daniella'nın doğru şeyi yapması için dua etmekti.

Üst kattan bir kapının açılıp kapanma sesini işittiğinde oturduğu duvar dibinde dikleşti. Bu hareketi kaburgalarının sızlamasına neden olmuştu.

Gelen ayak sesleri merdivenleri inerek köşeyi döndü. Sara nefesini tutmuş kapının ardında göreceği yüzü bekliyordu. Babasının geri dönmeyeceğini umuyordu. Genelde cezası bitene kadar bir daha uğramazdı. Nonna veya annesi olabilirdi. Eğer onlardan biriyse gelirken yiyecek bir şeyler getirmelerini de umuyordu. Saatlerdir burada aç ve susuz beklemekten dudakları çatlamıştı.

Nihayet kapı açıldığında gözleri bir süre ışık yüzünden kamaştı. Elini siper ederken önünde beliren silueti seçmekte zorlanmıştı. Gelen annesi değildi. Uzun boyuna bakılırsa Nonna da değildi. Hayal kırıklığı midesine ağır bir taş gibi oturdu.

"Baban bir iş için dışarı çıktı." dedi Fabio içeri girerken.

Sara başını diğer tarafa çevirerek kendi kendine mırıldandı. "Sanki umurumda."

Fabio elindeki tepsiyi yere bıraktıktan sonra karşısında bacaklarını çaprazlayıp oturdu. Uzun boylu olduğu için bu onun için zor bir pozisyondu. Hatta normalde giydiği takım elbiseleriyle bu imkânsız olurdu. Ancak bu kez alışılmışın dışında üzerinde eskimiş bir kot ve üzerine oturan sade siyah bir tişört vardı. Onu

o kadar uzun zamandır günlük kıyafetler içinde görmüyordu ki, genç kız birdenbire afalladı. Sonra da kendi kirli giysilerine bakıp utandı.

Dizlerini zar zor örten elbisesinin eteklerini çekiştirmeye başlarken, "Ziyaretini neye borçluyum?" diye sordu.

Fabio ona bakmadan, Pansumana ihtiyacın olabileceğini düşündüm." dedi.

Sara tam aksi bir şey söyleyecekti ki, ilk yardım kutusunu açtığında içindeki ağrı kesicileri görünce başındaki ağrı 'ben buradayım' dercesine zonkladı.

"Ne kadar da düşüncelisin. Bir de fedailerin duyguları olmaz derler."

Fabio bu yorum karşısında sessiz kaldı. Koluna bakmak için izin istediğinde itiraz etmedi. Genç adam hırkasını çıkararak parmaklarını nazikçe kolunda gezdirdi. Sara'nın bu temas karşısında anında nefesi kesilmişti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi."

Yanılıyor olabilirdi ama Fabio'nun dudakları gülümsemek istercesine seğirmişti.

"Ağrın düne göre az mı çok mu?"

Sara adamın dokunduğu yerlerden gözlerini ayırmadı. O an aklında tek bir soru vardı. Fabio kiralık bir katile göre nasıl bu kadar yumuşak dokunuşlara sahip olabiliyordu? Adamın dokunuşları krem sürerken daha da nazikleşince Sara kalbinin hiç olmadığı kadar hızlı atmaya başladığını fark etti.

Onu birilerini öldürürken hiç görmemişti ama babası istediği takdirde gözünü kırpmayacağından emindi.Yine de...

"Sana bir soru sordum Sara."

"Neden umurunda?"

Kızın aksileşen sesi karşısında Fabio geri adım atmadı. "Huysuzluk etme de söyle hadi."

"Daha az." derken dişlerini sıktı.

"Güzel."

Adam incinen koluna yeniden merhem sürüp, temiz bir sargı beziyle sarmaya başladığında Sara da delicesine atan nabzını sakinleştirmeye çalışıyordu. O kadar yakınlardı ki, adamın tıraş losyonunun enfes kokusunu alabiliyordu. Sık sık tıraş olmasına rağmen yüzünde her zaman bir günlük sakalı olurdu. Adeta kusursuz yüz hatlarındaki kara bir gölge gibiydi. İçlerinde herhangi bir duygu barındırmayan o kara gözler kendisine çevrildiğinde Sara heyecanını bastırmak için öfkesine sığındı.

"Sana ağrım olduğunu söylüyorum ve sen güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ağrın azalıyorsa kolun yalnızca incinmiş demektir." dedi Fabio sargı bezinin ucunu kolunun altına sıkıştırırken. "Kırık olmadığına şükretmelisin."

"Durumuma şükretmeliyim demek." Sara sinirle kolunu adamın dokunuşundan kurtardı. Sonra da aniden saplanan ağrı yüzünden pişman oldu.

"Yavaş ol." Adam ona uzandı. "Hâlâ çok hassas olmalı."

"Çek ellerini." Genç kız aniden patladı. "Daha fazla bana dokunmanı istemiyorum."

Fabio onu duymazdan geldi. İlk yardım kutusundan aldığı pamuğa sürdüğü solüsyonu elmacık kemiğindeki morluğa hafifçe bastırınca genç kız beklemediği bu hareket karşısında tısladı.

"Sana bana dokunma dedim."

"Aksiliği bırak. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Ver şunu bana!" Elindeki pamuğu çekip alarak ağrıyan çürüklerden birinin üzerine bastırdı. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

Aralarında uzayan bir sessizlik oldu. Fabio genç kızı izlemeye devam ederken Sara ona özellikle bakmaktan kaçınıyordu. Sonra sessizliği Sara'nın karnından gelen gurultular bozdu.

"Acıkmış olmalısın. Aşçı bugün en sevdiğin yemeyi yapmış."

Genç kız cevap vermedi. Utandığını belli etmemek için bakışlarını karşı duvara dikmişti. Adamın onu gözünü kırpmadan incelediğini hissedebiliyordu. Bakışlarının ağırlığı, sargılı kolunda, makyajdan eser kalmayan yaralı yüzünde ve elbisesinin açıkta bıraktığı bacaklarında geziniyordu.

Adamın nefesi ağırlaştı. "Buna engel olamadığım için üzgünüm." dedi aniden. Sara yeniden ona döndüğünde bakışlarını çabucak kaçırdı. Ancak gözlerinde fark ettiği şeyi gizleyecek kadar hızlı olamamıştı. Ne yazık ki, o bakışın merhamet mi, yoksa acıma mı olduğunu anlayamadan silinip gitmişti.

"Diğer yandan senin yaptığında affedilir bir şey değildi."

"Buraya babamın avukatlığını yapmaya geldiysen hiç zahmet etme."

"Öyle bir niyetim yoktu. Sadece babanın odasına izinsiz girerken aklından ne geçiyordu merak ediyorum."

"Sana neden söyleyeyim? Gidip babama anlatasın diye mi?" Genç adam sessizce ona bakmaya devam ettiğinde, "Beni babama senin ispiyonladığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye çıkıştı Sara.

"Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun gerçekten?"

"Bana masum numarası yapmaya kalkışma sakın. Gidebileceğim tek yer Daniella'nın yanıydı ve sen de bunu biliyordun."

"Kendin söyledin. Gidebileceğin tek yer orasıydı. Baban da bunu biliyordu."

"Sana inanmıyorum."

"Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum ama yemin ederim ki..."

"Neden mi böyle düşünüyorum?" Genç kız acı dolu kahkahası yüzünden, patlayan dudağının acısıyla ödüllendirildi. "Çünkü daha önce de bunu yapmıştın kahrolası. Hem de defalarca." diye haykırdığında genç adam tokat yemiş gibi irkildi.

"İlk aklıma gelen mezuniyet balosunun olduğu geceydi, hatırladın mı? O geceye nasıl da hevesle hazırlanmıştım." Sara ağlamamak için dolan gözlerini hızla kırpıştırdı. Fakat yanağından bir damlanın süzülmesine engel olamamıştı. Kahretsin. İstediği en son şey bu adamın karşısında ağlamaktı.

"Eğer babama o gece Dario'ya bekâretimi vereceğimi söylemeseydin, her şey çok daha güzel olabilirdi." Burnunu çekti. "Senin yüzünden gecem tam bir felakete dönüştü. Babam Dario ile beni okulun soyunma odalarından birinde yakaladığında az kalsın ikimizi de öldürüyordu."

Sara o geceye kadar babasından defalarca tokat yemişti ama ilk defa o gün adam onu öldüresiye dövmüştü. Zavallı Dario ise onun yüzünden kırık bir bacakla aylarca hastanede yatmak zorunda kalmıştı. Sırf Sara ile birlikte olduğu için ileride iyi bir futbolcu olma şansını kaybetmişti. Babası o olaydan sona Sara'nın da üniversite hayallerine veda ettirmişti. O günden bu yana her şey giderek daha kötüye gidiyordu.

Genç kız birden gözyaşlarına boğuldu. Hıçkırıkları boğazına tırmanırken göğüs kafesi ağrımaya başladı.

"Sara?"

"Hayatımı cehenneme çevirdiğiniz için ikinizden de nefret ediyorum. Buraya gelip yaralarımı sarman umurumda değil, sen de en az onun kadar kötüsün."

Genç adam aniden yumruklarını sıktı. Sara kendi kendine konuşmaya öylesine dalmıştı ki adamın çenesinde bir kasın seğirdiğini görememişti.

Sara gözyaşlarını elinin tersiyle silerken gülümsedi. "Ama ne var biliyor musun? Yakında ikinizden de kurtuluyorum. Bir gün evlenip bu evden defolup gittiğimde kendi cehenneminizde boğulmanız için her gün Tanrı'ya dua edeceğim."

"Sus. Konuşma artık."

"Duydukların hoşuna gitmediği için üzgünüm ama bu doğru."

"Bu nasıl olacak söylesene?"

Sara gözlerini kıstı. Adamın ağzından laf almaya çalıştığını anlamıştı ama umurunda değildi. Zaten yakında babası da her şeyi öğrenecekti. Ondan korkmuyordu.

"Stefano Greco bana evlenme teklif etti."

Genç adamın yüzünde öyle bir şok ifadesi belirmişti ki, Sara adamın bir anda hareketsiz kalışından felç geçirdiğini düşündü. Bu, ruhsuz sandığı adamda gördüğü ilk insani tepkiydi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? O adamı sokakta görsen tanımazsın bile."

"Sen öyle san."

Fabio sertçe yutkundu. "Ne zaman oldu bu? O adam sana ne zaman bu kadar yaklaşabildi?"

"Geçtiğimiz Noel'de bana telefonunu vermişti. Stefano ve ailesi bizim de katıldığımız bir partiye davetliydi, hatırladın mı?"

Nasıl unutabilirdi ki? Sara o gün üzerine ateş kırmızısı bir elbise giymişti. O kadar güzel ve nefes kesiciydi ki, Fabio ona bakarken içi acıyordu. O şerefsizin uzaktan Sara'ya dik dik baktığını fark etmişti, ancak adamın bu kadarına cesaret edebileceğini hiç düşünmemişti.

"Yalan söylüyorsun. O gün bir gerginlik çıkmaması için iki aile de birbirinden özellikle uzak duruyordu."

"Yine de Stefano bana ulaşmanın bir yolunu buldu." dedi Sara dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle. "Garsonlardan biriyle bana telefon numarasını gönderip benden etkilendiğini ve onu aramamı istedi." Genç kızın hevesle parlayan gözleri ve gülümsemesi Fabio'yu çileden çıkarıyor, duyduklarının yalan olmasını diliyordu.

"Sen de onu aradın öyle mi?" diye aniden patlayıverdi. "Unut bunu! Baban asla o aileden biriyle evlenmene izin vermez."

"Stefano babasıyla konuştu. Bay Greco'da onunla aynı fikirde. Artık ailelerimizin arasında düşmanlık olsun istemiyorlar ve

bunun için evliliğin en iyi yol olduğunu düşünüyorlar. Yakında babamla da konuşacaklar."

Grecolarla De Lucalar arasında yıllardır süregelen husumet yüzünden iki ailenin de arası gergindi. Sicilya'nın en varlıklı ve ileri gelen ailelerinden olmalarına rağmen birbirleriyle asla alışveriş yapmaz, iş ilişkisi kurmazlardı. Sara haklıydı. Yıllardır süregelen düşmanlık ancak bir evlilik bağıyla sona erebilirdi. Stefano'nun niyeti gerçekten bu olmasa bile çok yakında Antonio da bunu öğrenecek ve Tanrı korusun belki de kabul edecekti.

Fabio birden ayağa fırladı. "Asla. Duydun mu beni? O herifle evlenmeyi aklından çıkar." Ben yaşadığım sürece olmaz. "Baban o aileyle asla bağ kurmak istemeyecektir."

Genç adam başını iki yana sallarken sanki nefes alamıyormuş gibi görünüyordu. Sara adamın her an panikatak geçirecekmiş gibi hırıltılı soluk alışlarını izlerken yüzündeki gülümseme hızla soldu.

"Ne oldu? Yoksa artık bana işkence edemeyeceğin için üzülüyor musun?"

Genç adam konuşmamak için dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. İlk yardım kutusunu hızla topladıktan sonra da yemek tepsisini önüne iterek ayağa kalktı.

"Soğutmadan yemeğini ye."

Kapıdan çıkmak üzereyken genç kız arkasından, "Bu kadar üzülme." diye bağırdı. "Ben gittikten sonra yerime Alessandro'ya bekçilik yapmaya devam edersin."

Hayır. Üzülmüyordu.

Köşeyi dönüp kızın görüş alanından çıktıktan sonra sırtını duvara yaslayıp ağrıyan göğsünü ovuşturdu. O hâlde neden indiği merdivenleri ağır adımlarla çıkarken kendini bir ölüm mangasına eşlik ediyormuş gibi hissediyordu?

8. BÖLÜM:
Her Şeyin Bir Bedeli Var!

"Bir daha buraya gelmemen konusunda seninle anlaştığımızı sanıyordum?"

Franco köşedeki içki büfesine yürürken üvey annesine ters bir bakış attı. Kadın bu bakıştan sonra huzursuz olmuş gibi oturduğu yerde kıpırdandı.

Lorenna uzun boylu ve oldukça alımlı bir kadındı. Yüzünde, daima eksik olmayan ağır bir makyaj ve kibirli bir ifade olurdu. Kaşları kusursuz bir şekilde alınmış, ruju görüntüsünü tamamlamıştı. Pahalı ve tasarım kıyafetler giyiyor ve harcadığı paranın her kuruşunun hakkını veriyordu. Tıpkı bugün giydiği etek ve bluz gibi...

Eteğinin yırtmacı ve yaka açıklığı mütevazılık derecesindeydi, ancak bir erkeği ona bakmaya cezbedecek kadar cüretkârdı. Uzun zamandır Franco'yu cezbetmekten oldukça uzaktı tabii. Doğrusunu söylemek gerekirse en başından beri...

"Biliyorum ama başka nereye gideceğimi bilemedim. Yardımına ihtiyacım var."

Franco tombul bir kadehe viski doldurarak yarısını bir dikişte içtikten sonra üzerine bir parmak daha doldurdu. Kadının onu ilgiyle izlediğinin farkındaydı. Sonuçlarının kötü olacağını bildiğinden ona özellikle teklif etmiyordu. Lorenna uzun zamandır tedavi gören bir alkolikti. Ayrıca ne zaman içse mantıksız şeyler yapmaya meyilliydi.

"Kendini tehlikeye atacak kadar önemli olan şey neymiş, merak ettim doğrusu."

"Konu Sara. Başı dertte."

"O iyi mi?" Franco ona meraklı bir bakış attı.

"Pek sayılmaz. Nereden başlayacağımı bilmiyorum Franco. Kızımı artık tanıyamıyorum. Geçen gün gizlice Antonio'nun çalışma odasına girmiş. Sanırım bilgisayarından bazı önemli belgeleri kurcalamış. Babanın bu konuda ne kadar hassas olduğunu bilirsin. İşlerine burnunun sokulmasından nefret eder."

"Anlamıyorum. Sara bunu neden yapsın ki?"

"Sara'yı tanıyorsun. Normalde asla böyle bir şey yapmazdı." Franco başıyla onaylayınca hızla devam etti. "Baban bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyor. Onun için önemli belgelerin bir kopyasını almış olabileceğini söyledi. Ah, Franco! Öğrendiğinde onu görmeliydin. Öfkeden küplere bindi."

Franco'nun gözleri kuşkuyla kısıldı. Sara da ailenin geri kalanı gibi babasının pis işlerinden az çok haberdardı, ancak bunlar şimdiye dek genç kızın hiç umurunda olmamıştı. Şimdi neyin değiştiğini merak ediyordu.

"Onunla konuştun mu? Nedenini sana anlattı mı?"

"Hayır. Doğrusunu istersen onunla konuşmaya hiç fırsatım olmadı. Ama ona bunu kimin yaptırdığıyla ilgili bir fikrim var." Franco cevap vermeyince, "O kadın." diye bitirdi cümlesini.

Kelime bir süre odanın duvarlarında yankılanarak havada asılı kaldı. Franco yavaşça ona doğru yürüdü. İçten içe cevabı bilse de "Hangi kadın?" diye sormaktan kendini alamamıştı.

"Şu otelci sürtük!" Lorenna kelimeyi tükürürcesine söyledi. "Daniella Lombardi."

Kadının Daniella'ya hakaret etmesi Franco'nun hiç hoşuna gitmemişti. Yine de tepki vermeden önce bekledi. Önce neler olup bittiğini öğrenmeliydi.

Franco, "Saçmalık!" diye tıslarcasına güldü. "O kadının Antonio'nun işleriyle ne gibi bir ilgisi olabilir?"

"O uğursuz kadın kasabaya geldiği günden bu yana ailemizde huzur bırakmadı. Ne kadar masum görünürse görünsün, başından beri bir şeylerin peşinde olduğunu anlamıştım. Sara'yı da kötü etkiledi. Yoksa evden kaçar kaçmaz neden soluğu onun yanında alsın ki?"

"Sara'nın evden kaçtığını söylememiştin."

"Antonio'nun onu arayacağını ve yaptığının hesabını ondan soracağı biliyordu elbette. Baban gittiğinde Sara oteldeymiş. Kadın çok kurnaz Franco. Nonna gibi yaşlı bir kadını bile kullanmaktan çekinmedi. İkisini de birkaç gün içinde avucunun içine aldı."

"Antonio bulduğunda ona bir şey yaptı mı?"

Kadın başını salladı. "Sadece Sara'yı alıp geri döndüğünü söylüyorlar. Fakat döndükten sonra Antonio ona herkesin içinde tokat attıktan sonra bodruma kilitledi."

Franco'nun asıl merak ettiği bu değildi fakat bu da en az diğer seçenek kadar canını acıtmıştı.

"O kadının bir casus olduğuna düşünüyorum. Tüm bunlar onun başının altından çıkıyor."

Franco da başta böyle düşünmüştü. Fakat daha sonra kadının hastanede ve restoranda olan konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Hakkında yaptığı detaylı araştırmadan sonra ise onun yeni doğmuş bir bebek kadar masum olduğuna inanmıştı.

Yoksa yanılmış mıydı?

"Onun yaptırdığına dair kanıtın var mı?"

"Henüz yok ama De Luca ailesinin bir parçası olduğum günden beri bildiğim tek bir şey varsa o da ailemizin sayısız düşmanı

olduğu ve kimsenin bir çıkarı olmadıkça bize yaklaşmadığı. Birilerinin bu kadını bilgi toplaması için gönderdiği kesin."

"Suçlamalarına dikkat et! Şüphelerinle birilerinin başını belaya sokabilirsin."

"Anlamıyor musun?" Lorenna aniden ayağa fırladı. "Sara senin kız kardeşin.Ve Antonio ile benim tüm uyarılarımıza rağmen o kadınla görüşmeye devam ediyor diyorum sana. Eğer o kadın istemeseydi Sara asla babasının odasına gizlice girip eşyalarını kurcalamaya kalkışmazdı. Ailemizi mahvetmeye çalışıyor. Hissediyorum." Lorenna usulca ona doğru yaklaştığında Franco düşüncelere dalmıştı. Bu yüzden kadının ne kadar yakına geldiğini fark ettiğinde çok geçti. Lorenna ona uzandı.

"Yardım etmelisin Franco. Lütfen! Sara o bilgisayardan ne çaldığını söylemiyor ve bu yüzden Tanrı bilir ne kadar süre o bodrumda hapis kalmaya devam edecek. Bir yerde kapalı kalmanın ne demek olduğunu en iyi sen biliyorsun."

Franco elindeki bardağı kıracakmış gibi tutarak ona döndü. "Kaç gündür orada?"

Dişlerini sıkarak kurduğu bu cümle Lorenna'nın gözlerinin hızla dolmasına sebep olmuştu. Zaten oldum olası kolay ağlayan bir kadındı. Konuşamayacak durumda olduğu için başını yavaşça salladı. Sonra da acıklı bir tonda, "Beş. Öncesinde onu çok kötü dövdü." diye bitirdi cümlesini. "Ne kadar zarar gördüğünü bilmiyorum. Antonio kimsenin yanına inmesine izin vermiyor."

Lanet olsun.

Lorenna hıçkırmaya başladığında Franco yumruklarını sıkmıştı. Kadınların ağlamalarından oldum olası nefret ederdi. Özellikle Lorenna gibi zayıf kadınların çıkarları için sahte gözyaşları dökmesi midesini bulandırıyordu. Keşke kızını önemsediğine ve buraya gerçekten onun için geldiğine inanabilseydi.

Franco yanaklarını silebilmesi için çekmeceden aldığı bir mendili uzattı. "Kes şunu. Gözyaşlarına tahammül edemediğimi biliyorsun."

"Özür dilerim. Sadece çok çaresiz hissediyorum. Buraya da bunun için geldim. Baban gibi acımasız bir adamı ancak sen durdurabilirsin."

"Bunu nasıl yapacağım söylesene?" Franco acı acı güldü. "Ona yalvarsam bile beni dinleyeceğini düşünecek kadar aptal olamazsın."

Lorenna hızla başını sağa sola sallarken ellerini pazılarında gezdirdi. "Ancak bir aptal senin gücünü hafife alabilir. Bir yolunu bulacağından eminim. Kızımı da kocamı da tanıyorum Franco. İkisi de inatçıdır ve asla geri adım atmayacaklardır. Başkalarının amaçları yüzünden Sara'nın daha fazla bedel ödemesini istemiyorum."

"Kimse Sara'ya istemediği bir şeyi yaptıramaz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Nedenini öğrenene kadar başkalarını suçlamaktan vazgeç."

"Neden sürekli o kadını korumaya çalışıyorsun anlamıyorum?" Lorenna sertçe çıkıştı. "Yoksa seni de mi etkisi altına aldı?"

Ne? Hayır.

Franco'nun kaşları çatıldı. "Kimseyi korumaya filan çalışmıyorum. Sadece yanlış düşüncelere kapılma diye seni uyarıyorum. Antonio'nun ne kadar acımasız bir adam olduğu bilindik bir gerçek. Yersiz şüphelerinin masum birinin canını yakmasını istemiyorum o kadar."

"Umarım dediğin gibidir. Umarım o kadınla aranda sandığım gibi bir şey yoktur."

"Ne saçmalıyorsun? Elbette yok."

"O çok tehlikeli. Bunu hissediyorum."

Lorenna parfümünün kokusunu hissettirecek kadar yaklaştı. Sesi şimdi daha yumuşak ve baştan çıkarıcı bir tondaydı.

"Bir şeyler yapman gerek. Benim için değilse bile kardeşin için." İnce kollarından birini boynuna dolayarak ona biraz daha sokuldu. Franco'nun tüm bedeni anında kaskatı kesilmişti. Kokusu burun deliklerinden içeri girerken bile kadına bakmayı reddediyordu. "Bize daha fazla zarar vermesine izin verme."

Kadın mest olmuş hâlde yüzüne bakarken kadının sıcaklığı karşısında bir heykel kadar soğuk ve kıpırtısız kalmaya çalıştı. Lorenna'nun tüm kıvrımlarını hissettirecek kadar ona yaslanması, bir zamanlar dokunarak keşfettiği bedeninin tüm ayrıntılarını ona hatırlatmak istemesi yüzündendi. Ağırlaşan nefesinden, vücut ısısının yükselmesinden ve ona sürtünmesinden kızıştığını anlayabilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Franco artık bunu yapmak istemiyordu. Bir zamanlar bir hata olarak başlayan ilişkileri kısa bir süre önce bitmişti ancak kadın ısrarla bunu yapmaya devam ediyordu.

"Kes şunu!" diyerek yavaşça ellerini saçlarının arasından çekti. Ona dokunmasına dayanamıyordu.

Lorenna kulağına en müstehcen sesiyle, "Seni çok özledim." diye fısıldadı. Sonra da dudaklarını boynuna, tam nabzının attığı noktaya bastırdı. "Beni reddetme!"

Franco tüm bedeninin tiksintiyle ürperdiğini hissetti. Her erkek gibi seksi severdi. Belki ortalama bir erkekten çok daha fazla çünkü burada kapalı kaldığında yapacağı şeyler sınırlıydı. Tam anlamıyla bir heteroseksüeldi. Ve bir kadının dokunuşları onu her zaman mest ederdi. Güzellikleri, tenlerinin rengi veya farklılıkları önemli değildi. Kadınların bedenleri seviştikleri anda onun için bir tapınak gibiydi. İster uzun soluklu bir sevişme, isterse kısa bir düzüşme olsun yatağından en az kendisi kadar doymuş ve mutlu ayrılmalarını isterdi. Hiçbirinden nefret etmemişti.

Ve Lorenna'ya kadar hiçbir kadınla çıkarları için sevişmemişti. Onu kullandığı için bazen kendinden nefret ettiği oluyordu. Diğer yandan Lorenna'nın niyetinin o kadar da masum olmadığını hatırladığında, o his anında kayboluyordu. İkisi de tek bir amaçla aynı yatağa giriyordu.

Antonio'dan intikam almak için...

Franco kollarını yavaşça boynundan çözerek kadından bir adım uzaklaştı. "Hiç sırası değil."

Kadının somurttuğunu görebiliyordu. Ve kısa sürede hislerinin kırılganlıktan ateşli bir öfkeye dönüştüğünü de öyle. Hem

ona inanmak istemediği hem de ondan uzak durmaya çalıştığı için sinirlenmişti. Dilediğini düşünebilirdi. Franco için önemli değildi.

"Demek bundan sonra böyle olacak?"

Lorenna pek değer verdiği gururunu korumak adına hızla çenesini havaya dikti. Ne de olsa o bir kadındı. Güzel ve tutkulu bir kadın. Ve her kadın gibi reddedilmenin acısının onu tehlikeli bir hâle getireceğinin farkındaydı.

"Bu konuyu yeniden açmayalım. Anlatacakların bittiyse gitmelisin."

Franco ondan uzaklaşarak bilgisayarının başına geçti. Birkaç tuşa basarak şifreleri tuşladı. Açılan çoklu ekranda içeride ve dışarıdaki bazı kameraların görüş açıları belirdi.

"Gerçekten gitmemi mi istiyorsun?" Lorenna peşinden gitti.

Franco sorusunu duymazdan gelerek tuşlara basmaya devam etti. "Buraya gelirken seni gören birileri oldu mu?"

"Şey, her zamanki gibi limana kadar bir taksi kiraladım. Sonra da kıyıda sana ait teknelerden birine bindim. Parolayı söylediğimde beni hemen sana getirdiler. Eğer peşime birilerinin takılıp takılmadığını soruyorsan sanmıyorum, oldukça dikkatliydim."

Lorenna ona doğru yaklaşmaya devam etti. "Soruma cevap vermedin? Gerçekten gitmemi istiyor musun?"

"Birileri seni görmediği için şanslısın." diye kestirip attı Franco. Bakışlarını öfkeli kadına diktiğinde içlerinde duygudan eser yoktu. "Antonio ve adamları seni aramaya başlamadan önce geri dönsen iyi olur. Eğer kocan ziyaretlerinden haberdar olursa, sonun Sara'nınkinden beter olur."

"Sen, sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Sadece uyarıyorum."

Franco doğruldu. Cebinden çıkardığı telefonuyla birilerine mesaj attı. Yeniden kadına döndüğünde artık gözlerinde öfkeden daha keskin bir duygu vardı. Nefret.

Reddedildiği için o kadar kızmıştı ki, şu an elinde bir silah olsaydı hiç çekinmeden onu Franco'ya karşı kullanırdı.

"Daha önce bu senin için hiç sorun olmamıştı."

"Ama artık bir sorun. Ve ben daha fazla sorun istemiyorum."

"Seni adi piç kurusu." Lorenna hızlı davranmıştı. Ancak Franco ondan daha hızlıydı. Refleksleri sayesinden tokadı son anda, tam da yüzünde patlamak üzereyken yakalamıştı.

Kadının bir dal kadar ince bileğini zarar vermeyecek şekilde sıkarken, "Bunu bir daha deneyecek olursan seni doğduğuna pişman ederim, beni anladın mı?" diye hırladı. Sonra da elini sertçe iterek ondan uzaklaştı.

Lorenna adamın bir fırtınayı andıran gözlerine bakmaya devam ediyordu. Adamın öfkesi bir yırtıcınınki kadar soğuk ve tekinsizdi. Ama ona en çok çekici gelen ve kocasına ihanet etmesini sağlayan şey de bu delice öfkesi ve tutkusu değil miydi?

Üvey oğluna âşık olduğu için büyük bir günahkârdı belki, ama onun için ateşlerde yanmaya bile razıydı. Fakat piç kurusu onun bu zaafını biliyor ve bunu ona karşı kullanıyordu. Üstelik şimdi bir de onu Antonio ile tehdit ediyordu.

Yine de onu istemekten vazgeçemiyordu. Tanrım, hem de nasıl.

"Özür dilerim. Ben, ben bunu yapmak istememiştim."

Lorenna ne yapacağını bilemediği için geri adım attı. Çok büyük bir hata yapmış, onu kızdırmıştı. Franco ona başka bir şey söylemedi. Kaşları çatılmış, öpmek için yanıp tutuştuğu ağzı düz bir çizgi halini almıştı. Kısacık bir anlığına bile olsa adamın kollarında olmaktan keyif alabildiği için gerçekten aklını kaçırmış olmalıydı.

"Özrünün kabul edilmesini istiyorsan hemen git buradan ve bir daha da geri gelme."

Lorenna göğsü körük gibi inip kalkarken bir adım geriye çekildi. İçi pişmanlıkla dolmuştu, ancak hemen sonra gururu üzüntüsüne galip geldi.

"Bana bu şekilde davranmana müsaade edemem."

"Ne yaparsın? Yoksa beni kocana şikâyet mi edersin?" Franco'nun yüzünde beliren meydan okuyan gülümseme eskiden onu ateşleyen yegâne şeydi. Şimdi ise gırtlağını sıkmak istemesine neden oluyordu.

"Sadece beni hafife almaman konusunda seni uyarıyorum. Sana acı çektirebilirim."

"Bu bir tehdit mi? Çünkü eğer öyleyse kimin kaybedecek daha çok şeyi var bir düşün istersen."

Lorenna hışımla arkasını dönüp kapıya yürürken Franco arkasından, "Eve döndüğünde kocana selamlarımı iletmeyi unutma." diyerek tamamladı cümlesini.

Bunu kadını biraz daha incitebilmek için söylemişti. Atmaya çalıştığı tokadın hesabını ödetmek için. Kadından da en az kocasından olduğu kadar nefret ediyordu. Zaten adamı küçük düşürmek için karısıyla yatmamış mıydı? Şimdi de kadına yerini hatırlatarak onu aşağılıyordu.

Tıpkı bir zamanlar annesine yaptıkları gibi...

Lorenna kapının kulpuna dokunamadan kapı aniden açılınca şok içinde geriye sıçradı. İki gardiyan karşısına dikilmiş onun geçmesini bekliyordu. Adamın bunun için birilerine mesaj attığını düşününce omzunun üzerinden ona sert bir bakış attı.

"Hanımefendiye kıyıya kadar eşlik edin. Ve bir daha da emrim olmadan buraya gelmesine izin vermeyin." derken kadına kibirli bir bakış attı.

"Emredersiniz efendim."

"Sen bir şeytansın." dedi Lorenna hırsla. "Senden nefret ediyorum."

"Bana bilmediğim bir şey söyle sevgilim."

"Göreceksin." dedi adamlar kollarından tutmak istediklerinde inatla karşı koyarken.

"Antonio'nun o kadının otelini başına yıktığından ve buradan defolup gittiğinden emin olacağım."

Franco buna tepki vermedi. Eğer verseydi, Daniella'ya zaafi olduğunu düşünebilirdi. Aynı ip üstünde dans ettiği kadın da en az onun kadar kurnaz ve tehlikeliydi.

"İnan bana, bunu yapması için elimden ne gelirse yapacağım."

Lorenna'nın savurduğu tehditler en az bakışları kadar soğuk ve kararlıydı. Ve Franco'nun tüm neşesini kaçırmıştı.

...

"Bay Mancini!" Daniella onu görmezden gelen adamın dikkatini çekebilmek için ayağa kalkıp el salladı. "Hey! Buradayım." Adamın kısa bir tereddüdün ardında ona doğru gelmekte olduğunu görünce, karşısındaki sandalyeyi boşaltmak için alışveriş poşetlerini ayakucuna aldı.

Burası Roma'daki en kaliteli İtalyan restoranlarından biriydi. Uzun bir günün ardından yemek yemek için kaldırım kenarındaki masalardan birini seçmişti. Güler yüzlü ve yakışıklı bir garson yanına gelerek nazikçe siparişini sorduğunda Daniella masasına zoraki gelen adama bakmış gülümsüyordu.

"Kendime pepperonili pizza sipariş etmek üzereydim. Bana eşlik etmek ister miydiniz?"

"Aslında biraz işim vardı." dedi adam çekinerek. Pek istekli olmadığı her halinden belliydi. Daniella ise bugün kendini tüm ülkeye pepperonili pizza sipariş edecek kadar cömert ve keyifli hissediyordu.

"Israr ediyorum."

Adam pes ederek masasına oturduğunda Daniella siparişleri verdi. İki orta boy, odun ateşinde pişmiş, bol peynirli pizza ve yanında orta kalite bir İtalyan şarabı seçmişti. Garson siparişlerin hazırlanması için yanlarından ayrıldığında Daniella keyifle arkasına yaslandı.

"Size Roma'da rastlayacağımı hiç düşünmemiştim."

Mancini cebinden mendilini çıkararak alnında biriken teri sildi. Yine o sıkıcı takım elbiselerinden birini giymişti. Ve sanki maraton koşmuş gibi nefes nefeseydi.

"Buraya yakın bir otelde bazı toplantılarım vardı. Yatırımlarını takip ettiğim birkaç müşteriyle yüz yüze görüşmem gerekiyordu. Peki, sizin burada ne işiniz var signora?"

"Ah, ben." Daniella neşeyle gülümsedi. "Biraz alışveriş yapmak istemiştim. Livorno'da bulamadığım bazı şeyleri almak için geldim. Otel ve kendim için bazı güzel kokulu ürünleri burada bulabileceğimi düşündüm. Tahmin ettiğimden de uzun bir alışveriş oldu."

Adam anlayışla başını salladı. "Sizin için işlerin yoluna girmesini sevindim."

Hem de nasıl yoluna girmişti...

Tüm olumsuzlukları bulduğu bellekle birlikte bir çekmeceye kilitledikten sonra De Lucaların hayatlarına daha fazla karışmak yerine işine konsantre olmaya karar vermişti. Ah, içinde ne olduğunu elbette merak etmişti. Hangi kadın merak etmezdi ki?

Fakat ne olduğu onu ilgilendirmezdi. De Lucaların tehlikeli dünyasına daha fazla girmeyecekti. Bu yüzden ertesi gün arkadaşından gelen telefon ona Tanrı'dan bir işaret gibiydi.

Gloria'nın da yardımıyla Toscana yerel bankalarından birinden sonunda istediği krediye kavuşmuştu. Üstelik ödeme şartları da oldukça uygundu. Arkadaşının bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama bunun için ona daima minnettar olacaktı.

Daniella belgeleri imzalar imzalamaz para birkaç gün içinde hesabına yatmıştı. Önce kardeşinin almış olduğu kaporayı Mancini'ye geri ödemiş ve satışı durdurmuş, hemen ardından Luigi'ye payının bir kısmını vermiş, kalanını ise açılıştan sonra ödeyeceğini söylemişti. Luigi parasını aldığı sürece oteli satmaya kalkışmayacaktı. Geriye bir tek hazırlıkları tamamlamak ve oteli işletmeye açmak kalıyordu.

Tüm işlerin altından tek başına kalkamayacağını biliyordu. Bu yüzden bir iş ilanı vermiş ve aynı gün başvuruya gelen karı koca bir çifti işe almıştı.

Paola otuz beş yaşlarında ve adı gibi ufak tefek bir kadındı. Elinden hemen hemen her iş geliyordu. İşe başladıktan birkaç

gün sonra misafir odalarını ve banyoları düzenli ve temiz hale getirmişti. Sonraki günlerde ise mobilyaları cilalamış, camları temizlemiş, perdeleri yıkayıp asmış ve yatak örtülerini değiştirmişti.

O bu tür işlerle ilgilenirken, ondan birkaç yaş büyük olan kocası ise duvarların boyanması ve bahçelerin bakımı ve düzenlenmesi gibi işleri halletmişti. Aralarında iş bölümü yaptıklarında Daniella'nın üzerine düşen tek şey masrafları koordine etmek ve mutfağını yenilemekti. Öncesinde de bir şeyler yapmıştı ama Dante sayesinde şimdi tezgâh ve dolaplar çok daha kullanışlı hâle gelmişti.

Dante, karısının tam zıttı iri ve gösterişli bir adamdı. Bundan iki ay önce çalıştıkları evin sahipleri ölünce ikisi de işsiz kalmıştı. O günden beri bazı ufak tefek işlerde çalışmış, ancak sabit bir iş bulamamışlardı. Paola restoranlarda bulaşıkçılık yaparken, Dante araba yıkama veya benzin istasyonlarında çalışmıştı. Çocukları yoktu. Sognare'ye yakın bir yerde küçük, şirin bir bahçesi olan tek katlı bir evde yaşıyorlardı.

Paola, akıcı konuşan ve yerinde duramayan bir kadınken, Dante sessiz ve ağzından kerpetenle laf alınan cinsten bir adamdı. Paola sanattan, müzikten ve eğlenceden hoşlanıyor, Dante ise bahçe işlerinden ve hayvan besiciliğinden keyif alıyordu. Biri uzun boyluydu, diğeri kısa. Biri sürekli gülümserken diğer somurtkandı. Müzik ve film zevkleri bile tamamen aykırıydı. Fiziksel özellikleri de dâhil ortak hiçbir noktaları yoktu. İkisi de birbirlerine o kadar zıttı ki, Daniella bazen onların nasıl olup da bir çift olabildiklerine şaşırıyordu.

Diğer yandan, birlikteyken kusursuz bir uyum içinde çalışıyorlardı. Paola daha bir şey söylemeden kocası ne demek istediğini anlıyor ve anında yerine getiriyordu. Dante karısına saygı duyuyordu ve asıl önemli olan da buydu galiba.

Aynı odada oldukları zamanlarda bazen ikilinin gizlice bakıştıklarına şahit oluyor ve görmemiş gibi yapıyordu. Aralarında Daniella'nın bilmediği sessiz bir dil kullanıyor gibilerdi ve bu Daniella'nın daha önce hiç görmediği bir şeydi.

"Açılış yakın mı?"

Mancini'nin sözleriyle başını yemeğinden kaldırdı. Adam da onun gibi pizzasının yarısına geldiğine göre belli etmese de epey acıkmış olmalıydı.

"Evet," dedi Daniella şarabından bir yudum alırken. Her şey yolunda gittiğine göre bunun bir kutlama yemeği olması gerekiyordu. Ve şarapsız kutlama olmazdı. "Ufak tefek eksikler tamamlanır tamamlanmaz ilk müşterilerimizi ağırlamaya başlayacağız. Gazeteye ilan vererek açılıştan önce bir duyuru yapmayı planlıyorum. El ilanlarının tasarımını da bilgisayarda kendim yaptım."

Mancini arkasına yaslandı. Şaşırmış görünüyordu. "Buna inanması gerçekten güç signora. Orası oldukça eski bir binaydı. Herkes yıkılacağından o kadar emindi ki, bu kadar kısa sürede toparlanması bir mucize."

"Çünkü Sognare aslında çok güçlü ve sizin gibi herkes de bunu görecek." dedi Daniella gururla. "Onca zamana ve olaya meydan okudu. Şimdi ise küllerinden yeniden doğuyor."

Sognare onun da küllerinden doğmasını sağlayacaktı. Şimdiye kadar başarabildiklerinin arasında en iyisi olacaktı. Çünkü birbirlerine çok benziyorlardı. Kırılmışlardı. Yara almışlardı. Ama henüz yıkılmamışlardı.

Kendine inandığın sürece daima umut vardır.

"Alınmayın ama bunu başarabileceğinizden pek emin değildim." diye devam etti adam. "O yüzden son halini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Alınmadım. Merak etmeyin, açılış için size de bir davetiye göndereceğim."

Mancini buruk bir şekilde tebessüm etti. Nedense hâlâ tereddütleri varmış gibiydi. "Zevk duyarım." Kadehini havaya kaldırarak, "O hâlde Sognare'ye içelim?" dedi.

"Sognare'ye!"

...

Geri döndüğünde hava iyice kararmıştı ve neredeyse gece yarısı olmak üzereydi. Arabasını taşlık yola park ettikten sonra motoru kapattı. Bagajdan şahsi poşetlerini alarak gerisini sabah taşımak üzere arabada bıraktı.

Yeni boyanmış verandasının merdivenlerini tırmanırken etrafta cırcır böceklerinden ve gece kuşlarından başka hiç ses yoktu. Çiçeklerin mis gibi kokusu ona girişe kadar eşlik ediyordu. Işıklar sönmüş olduğuna göre Paola ve Dante saatler önce evlerine dönmüş olmalıydı. Genelde onlar gitmeden evde olurdu fakat gündüz şarap içtiği için araba kullanmadan önce iyice ayık olmak istemişti.

Mancini ile tesadüfen yedikleri yemek hiç de fena gitmemişti doğrusu. Adamın başta ona karşı olan sert ve saygısız tavrı beraber geçirdikleri zaman içerisinde yumuşamış görünüyordu. Daniella da bu durumdan hoşnuttu. Artık insanlarla daha düzgün ilişkiler kurmak istiyordu.

Anahtarlarını çantasında ararken poşetleri yere bıraktı. Oldum olası nereye koyduğunu bilse dahi anahtarlarını tek seferde bulamazdı. Sebebi büyük çantalar kullanmayı sevmesi olabilirdi. Başka ne yapabilirdi ki? Eşyalarının hiçbirini o küçük çantalara sığdıramıyordu.

Sonunda anahtarı bulduğunda neredeyse sevinçten havaya bir zafer yumruğu savuracaktı. Ancak anahtarı yuvaya soktuğunda neşesi bir anda kayboldu.

Kapı kilitli değildi.

Bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anlamıştı. Paola ve Dante asla kapıyı kilitlemeden dışarı çıkmazdı. Kenara çekildi ve yandaki pencereden içeriyi görmeye çalıştı. Karanlıkta hiçbir şey seçilmiyordu. Son davetsiz misafirinden sonra taktırdığı alarmın ışığı bile.

Paniğe kapılmamaya çalıştı ama kalbi çoktan küt küt atmaya başlamıştı. Belki de çıkarken alarmı devreye sokmayı unutmuşlardır, diye düşündü. Ama ikisi de bunu yapmayacak kadar dikkatliydi.

Geriye çekildi. Bu sefer yapması gereken önce polisi aramaktı. Geçen seferki gibi gafil avlanmak istemiyordu.

Arabasına geri dönerek polis merkezinin telefonun tuşladı. Karşısına çıkan memur ona saçma sapan bir sürü soru sorduktan sonra bir saate kadar bir devriyenin gönderileceğini söylemişti.

"Bir saat mi? O zamana kadar ne yapacağım peki?"

"Arabanızda bekleyin hanımefendi. Veya istiyorsanız başka bir yere gidin.

Başka bir yere gitmek istemiyordu. Kahrolası bir saat boyunca arabanın içinde oturmak da istemiyordu.

"Daha erken birini yollayamaz mısınız?"

Telefondaki kadın, "Üzgünüm signora." dedi. "Acil bir durumsa acil durum hattını arayabilirsiniz."

Hayır, acil bir durum değildi ve o lanet hattı bir kez daha aramayacaktı. "Lütfen ekip elini biraz çabuk tutsun." dedi en sonunda.

Kadın elinden geleni yapacaklarını söyledi ama Daniella bundan pek de emin değildi. Uzun bir süre arabasında oturdu. O kadar ki, beklemekten sıkılarak etrafa bir göz atmaya karar verdi. Dakikalardır oteli gözetliyordu ve içeride tehlikeli birilerinin olduğuna dair en ufak bir hareketliliğe rastlamamıştı.

Arabanın etrafından dolaşarak bu kez arka tarafa, mutfak kapısının olduğu yöne doğru yürümeye başladı. Binaya güvende olabileceği kadar uzak, fakat içeriyi görebilecek kadar yakın durmaya gayret ediyordu. Adımlarını bir diğerinin önüne atarken kalp atışlarını susturmaya çalıştı. Ta ki, arka kapıyı görene kadar. O anda zavallı kalbi bir anlığına atmayı kesti.

Mutfak kapısı ardına kadar açıktı ve sineklik kapı rüzgâr yüzünden ileri geri sallanıyordu.

Daniella birilerinin içeri girdiğinden artık emindi. Beyni öyle hızlı boşalmıştı ki gerisini düşünemedi. Adımlarının kontrolünü kaybederek açık kapıdan içeri girdi. Uzanabildiği ilk düğmeye

bastı ve içeriyi aydınlattı. Fakat hiçbir şey onu göreceklerine hazırlayamamıştı.

Mutfağı darmadağındı. Yeni aldığı paslanmaz çelik takımları ve çekmecelerdeki her şey mutfağının içine adeta kusulmuş gibiydi. Açık dolap kapaklarının içinde bir tek sağlam eşya kalmamış görünüyordu.

Peki, ama bunu kim yapmıştı?

Bir hırsız mı?

İyi de yemek tabakalarını ve şarap kadehlerini kırarak eline ne geçecekti ki?

İşte o anda bunun bir hırsızlık olmadığını anladı.

Telaşla salona koştu ve benzer bir felaketin orada da yaşandığını görünce, gördüklerine inanamadı. Ardından diğer odaları ve üst katları dolaştı. Bu bir kâbus olmalıydı. İnanılacak gibi değildi çünkü girdiği her oda bir öncekinden daha beter durumdaydı.

Yeni taktığı perdeler yerlerinden koparılmış, yataklar ve üzerlerindeki yastıklar adeta paramparça edilmişti. Banyodaki şampuanlar ve kokulu mumların küvetlere atıldığını ve ağzına kadar suyla doldurulduğunu gördüğünde daha fazla dayanamadı.

Bu vahşiliği yapan kesinlikle bir hırsız olamazdı. Daniella'nın sandığı gibi buraya bir şey aramak için de girmemişlerdi. Hayır. Bu acımasızlığın sadece ve sadece tek bir açıklaması olabilirdi: öfke.

Alt kata kadar cansız bir kukla gibi zar zor indi. Sahanlığa vardığında, bacakları onu daha fazla taşıyamadı ve elleriyle yüzünü kapatmadan önce dizlerinin üzerine çöktü.

Haftalardır uğraştıkları her şey bir anda mahvolmuştu. Daniella ağlamak istedi ancak ağlayamayacak kadar öfkeliydi. Şu anda bir şeyleri parçalamak, hırsını geriye kalan sağlam eşyalardan çıkarmak istiyordu.

Hâlâ sağlam bir şeyler kaldıysa tabii.

Kendi düşüncelerine dalmıştı ki, bir çıtırtı duydu ve anında dikkat kesildi. Birisi mutfaktaki cam kırıklarının üzerinde

yürüyordu. Daniella yerinden yavaşça doğruldu ve eline geçirdiği bir temizlik paspasının sopasıyla savunma pozisyonu aldı. Ses kesildiğinde Daniella da nefes almayı kesmişti. Adımlar yeniden yaklaşmaya başladığında Daniella bulabildiği en karanlık köşeye saklandı.

Ay ışığında önce adamın gölgesini gördü. Ardından dev gibi silueti belirdi. Daniella daha sonrasını beklemedi. Sopayı hızla adamın diz kapaklarının arkasına geçirdi.

Acı içinde homurdanan adam anında yere kapaklanmıştı. Daniella tepesinden durup ölümcül darbeyi vurmak üzere hazırlanırken adam hızla geriye döndü ve paçasından yapışarak onu yere çekti.

"Sakin ol biraz tatlım! Tanrım. Sanırım bacaklarımı kırdın."

Daniella kendini bir anda adamın üzerinde bulmuştu. Kim olduğunu anlaması için yüzünü görmesine gerek yoktu. Bu ukala İtalyan'ın sesini artık nerede olsa tanırdı.

"Sakin mi olayım? Şu an öyle öfkeliyim ki, beynini dağıtabilirim."

"Tanrı biliyor ya, bunu yapmamış olduğun için minnettarım." dedi Franco. "O sopayı bacaklarım yerine kafama da indirebilirdin."

"Bunu düşünmediğimi zannetme. Sadece birini öldürüp katil olmak istemedim."

"Az önce öfkeden birini öldürebilecek kadar gözünün döndüğünü sanıyordum."

"Yine de ben bir katil değilim."

"Ama ben öyleyim." dedi Franco eğlenircesine.

Adamın gözleri karanlıkta parlayınca Daniella bir anda nerede ve ne pozisyonda olduklarını fark etti. Adamı yere yapıştıracak kadar sertçe bacaklarına vurmuştu ama kendisi de şu anda onun üzerinde boylu boyunca uzanıyordu. Adamın onu belinden sıkıca kavradığını da unutmamalıydı tabii. Kalkmaya çalıştı ama Franco buna izin vermedi.

"Öyle demek istememiştim." dedi sakince. "İzin ver kalkayım."

"Öncesinde senden bir özür bekliyorum sevgilim."

"Ne için? Evime yine ve yeniden izinsiz girdiğin için mi?"

Franco son kelimesinden sonra muzırca sırıttı. "Demek bir rüya olmadığını anladın."

"Sen rüya değil, ancak bir kâbus olabilirsin ama hayır, şu an hissedebildiğim tüm parçaların kadar gerçek olduğunun farkındaydım. Ve asıl sen bana bir özür borçlusun. Bana uyuşturucu verdin."

"Sadece ufak, zararsız bir iğneydi. Ama haklısın, özür dilerim. Artık ödeştiğimize göre sanırım kalan sağlam parçalarım adına yaptığını görmezden gelebilirim."

Daniella adamın sert bedeninden yayılan ısıdan hoşlanmadı. Hatta bundan nefret etti. Hızla toparlanarak ayağa kalktı. Neyse ki, adam bu kez kalkmasına izin vermişti.

"Evimde ne işin var Franco?"

"Bu soruyu sormaktan sıkılmadın mı? Sadece seni ziyaret etmek isteyip işlerin yolunda olup olmadığını görmek istemiş olamaz mıyım?"

"İşlerim gayet yolunda. Hem aksi olsa bile bu seni ilgilendirmez." dediğinde adam sert bir kahkaha patlattı ve ses en mahrem yerlerinde haince yankılandı.

İşte bundan hiç hoşlanmamıştı. Daniella adamdan nefret ettiği şeylere kahkahasını da ekledi.

"Belli oluyor."

"Neden buradasın?"

"Kalkmama yardım etmeyecek misin? Eğer konuşmaya devam edeceksek, bir yatakta ve yan yana olmayı tercih ederim."

"Ancak cehennem buz tuttuğunda seni pislik."

"Ne dedin?"

Daniella İngilizce konuştuğunun fark ettiyse bile bozuntuya vermedi. Elini uzatarak adamın kalkmasın ayardım etti.

Franco ayaklarının üzerine basmaya çalışırken acıyla inleyince, "İyi misin?" diye sordu. Tanrım. Şimdi de vicdan azabı çekiyordu.

"Hayır, ama olacağım sevgilim. Neyse ki sana savunma dersi veren ahmak vurman gereken can alıcı noktaları tam olarak öğretememiş."

Daniella adamın kolunun altına girerek oturma odasına kadar yürümesine yardım etti. "Yanılıyorsun. Eğer asıl bilmeseydim geri kalan ömrünü bir tekerlekli sandalyede geçirmek zorunda kalabilirdin."

Franco başını eğip yüzüne baktı. İlk defa anlam veremediği bir şekilde gülümsüyordu. Keşke bu kadar güzel kokmasaydı.

"Etkilendim Donna Bella. Keşke en başta ne kadar ölümcül olduğun konusunda beni uyarsaydın."

Daniella gülmek istemiyordu. Hele şu anda, onunla bu kadar yakınken ve öfkeliyken gülmek yapabileceği en son şey olmalıydı ama dudaklarının hafifçe kıpırdanmasına engel olamamıştı. Franco da bu gülüşü görüp arsızca sırıttı.

Köşedeki sağlam kalan bir lambayı yakıp onu koltuklardan birine oturttu. Genç adam yerleştikten sonra sanki uzun zamandır tutuyormuş gibi soluğunu koyuverdi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Otur hadi."

"Önce şu bacağına bir bakayım."

"Sana iyiyim dedim. Otur."

Daniella dediğini yaptı, ancak sebebi kendini ayakta duramayacak kadar bitkin hissetmesiydi.

Franco etrafındaki karmaşaya bakarken gözlerini kıstı.

"Buradaki mobilyalar oldukça güzel ve kullanışlıymış."

"Sen bir de onların önceki hâlini görmeliydin."

Kadın içinde bulunduğu duruma rağmen şaka yapabiliyordu. Bu Franco'nun hoşuna gitti. Acısını bu şekilde savuşturmaya

çalıştığı belliydi, fakat yüzü Franco'ya bilmek istediği her şeyi açıkça söylüyordu. Karşısında oturan kadın da en az bu evdeki eşyalar kadar yorgun ve darmadağındı.

"Öncelikle," dedi Franco öne doğru eğilerek. "Burada olanların sorumlusunun ben olmadığımı bilmeni istiyorum."

Daniella başım kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Sorumlunun herhangi bir De Luca olmadığını söyleyebilir misin?"

Franco bakışlarını kaçırmadı. "Hayır."

Harika. "O hâlde tüm bunların baban olacak o manyağın eseri olduğunu kabul ediyorsun? Başka türlü neden buraya gelmek için kendini riske atasın ki?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şeyden emin değilim. Ama babam için yaptığın yorum hoşuma gitti. O yüzden ben sorumluları bulana kadar senden hiçbir şey yapmadan beklemeni istiyorum."

"Hiçbir şey yapmadan beklemek mi?" Daniella alayla güldü. "Sen çıldırdın mı? Bunu yapanların yanına mı bırakayım yani?"

"Öyle bir şey söylemedim. İnan bana kimsenin yanına kalmayacak. Şimdi lütfen sakin ol."

"Sakin filan olamam." Daniella öfkeyle yerinden fırlayıp aniden odanın içinde volta atmaya başladı. Adamın söylediklerine inanamıyordu. Tüm bunların sebebi onun lanet ailesiydi ve tutmuş ondan hiçbir şey yapmadan beklemesini istiyordu, öyle mi?

"Güven bana hiçbir De Luca'yı karşına almayı istemezsin."

"Sanırım artık çok geç. Çünkü çoktan onları karşıma aldım bile." Daniella yeniden yerine geçip oturdu çünkü dolanıp durmak başını döndürüyordu. "İşin en boktan yanı ne biliyor musun? Hiçbirini ben istemedim. Bu lanet olasıca durumun benimle hiç ilgisi yok. Ne kız kardeşinle tanışmak ne de evime gelmesi umurumda bile değildi. Yaşlı bir kadına yardım etmeyi istemek dışında hiçbir suçum yok benim."

"Sana inanıyorum." dedi Franco. İşin garip yanı Daniella'ya gerçekten inanıyormuş gibi bakıyordu.

"O hâlde neden bunlarla uğraşmak zorundayım söylesene?" Başını eğerek ellerinin arasına aldı.

Franco koltuğunda huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştı. "Bak eğer ağlayacaksan..." Tanrım umarım ağlamazdı. Çünkü o güzel gözlerde yaş görmeye dayanabileceğini sanmıyordu. Eğer ağlarsa da gidip ona...

Daniella hızla başını kaldırıp ona sertçe baktı.

"Hayır, ağlamayacağım kahrolası."

Kadın öfkeyle ona baktığında genç adam rahat bir nefes aldı. Ağlamasındansa ona böyle öldürecekmiş gibi bakmasına razıydı. Hatta öfkeliyken gözlerinin içinde çakan o şimşekler hoşuna bile gidiyordu.

"Eğer istersem bunu daha sonra yalnız kaldığımda yapabilirim. Şu anda en son isteyeceğim şey bir De Luca'nın önünde ağlamak. Şimdi ya bana neden burada olduğunu anlatırsın, ya da defolup gidersin."

"Geçtiğimiz haftalarda Sara'nın buraya geldiğini ve babamın onu burada bulduğunu biliyorum. İstihbaratım, karşılığında başına gelebilecek kötü şeyler konusunda beni uyardı diyelim. Gelip seni bir kontrol edeyim dedim."

"Neden özellikle bu gece?"

"Aslında düzenli olarak her gece kontrol ediliyorsun. Sadece bu gece bunu kendim yapmak istedim."

"Ne yani? Bir süredir beni takip mi ettiriyordun?"

"Güvenliğini sağlamaya çalışıyordum."

"Ah, bu konuda ne kadar başarılı olduğunu görebiliyorum." dedi Daniella, odanın içini göstererek.

"Haklısın. Sanırım başarısız oldum. Benim hatam ama söz veriyorum telafi edecek ve yapanların cezasız kalmamalarını sağlayacağım."

Daniella pes bir nefes verdi. Devrilen koltuklara, kırılan sandalyelere bakarken kendini nedense eskisi kadar öfkeli hissetmiyordu. Daha çok, yenilmiş gibiydi.

"Kime yararı var ki?" diye mırıldandığında Franco onu duymakta zorlandı.

"Anlamadım?"

"Belki de böyle olması gerekiyordu."

Franco kafası karışmış bir hâlde bakarken Daniella sözlerine devam etti.

"Başından beri çok büyük bir hayal kuruyordum. Asla gerçekleşmeyecek bir rüya. Sognare. Büyük Rüya Otel'i. Burası büyükannem ve büyükbabamın tüm dünyasıydı. Benim olması imkânsızdı."

Franco güçlükle de olsa yerinden doğrularak Daniella'nın yanına gitti. Ağrısı dayanılmayacak gibi değildi fakat dizlerinin üzerine çökebileceğine güvenmediği için uzanıp genç kadının elini tuttu. Sonra da onu gözlerinin içine bakacak kadar yakına çekti.

"Eğer canını yakmayacak bir rüya görmek istiyorsan gözlerini kapatıp uyursun. Uyandığında bitmiş olacağını bilerek yaparsın bunu. Fakat bir rüyayı gerçeğe çevirmek istiyorsan, beraberinde getireceği acılara da katlanmak zorundasın. O kadar kolay pes eden bir kadına benzemiyorsun."

Franco farkında olmadan ellerini kadının kollarında dolaştırmaya devam etti. Daniella adam konuşurken dudaklarına bakmaktan kendi alamıyordu. Franco'nun sesi, dokunuşu büyülü bir koza gibiydi. Ondan bu kadar çabuk etkilenmesine izin vermemeliydi, ancak sözlerinin sihrine öyle kapılmıştı ki, kıpırdayamıyordu. Franco'nun bakışları gözlerinden dudaklarına kayınca, heyecandan kalbi göğsünde bir takla attı.

"Bana böyle bakmamalısın." dedi Franco. Ses tonu tehditten çok vaat doluydu.

"Nasıl bakıyorum?"

"Sanki sana dokunmamı istiyormuşsun gibi."

Daniella gülümseyerek adamın ellerine baktı. "Zaten bunu yapmıyor musun?"

Franco başını yavaşça iki yana salladı. Dokunuşları şimdi daha yumuşak daha istekliydi. Elini kaldırıp başparmağıyla yavaşça elmacık kemiğini okşadı. "İnan bana sana dokunmuş olsaydım bunu her yerinde hissederdin." dedi. "Dona Bella."

Dudaklarına yaklaşırken bakışlarının kurduğu derin bağı, bir aracın ışıklarının içeriyi aydınlatması bozmuştu.

Lanet olsun.

Geriye çekilen Franco, "Birini mi bekliyordun?" dedi merakla.

"Ben... sadece endişelendiğim için içeri girmeden önce polisi aramıştım."

"Bana bunu neden daha önce söylemedin?" Franco'nun aniden bedeni gerilmiş, tutuşu sertleşmişti.

Daniella adamın güçlü dokunuşundan kurtularak panikle pencereye koştu. Gerçekten de bir ekip arabası ön kapıya yanaşıyordu.

"O kadar uzun zaman oldu ki geleceklerinden umudumu çoktan kesmiştim. Yemin ederim."

Cevap alamadığında arkasını döndü. Fakat görebildiği tek şey boşluktu.

9. BÖLÜM:
Uzak Dur Benden!

De Luca evi akşam yemeğinde bir cenaze evi kadar sessizdi. Kar beyazı masa örtüsünün üzerinde şık yemek takımlarında servis edilen yemeklerin yerine yenileri getirilene kadar kimse birbiriyle göz teması dahi kurmamıştı.

Izgarada pişmiş enfes dana eti, yanında buharda pişmiş sebzeler ve polenta (İtalya'ya özgü mısır unundan yapılan bir çeşit sos) eşliğinde servis edildi. Antonio yemeğin yanında eski bir şişe İtalyan şarabı açılmasını emretmişti.

Az pişmiş bifteğinin yanına sosunun dökülmesini beklerken masanın diğer ucunda oturan ve yemeğin başından beri kaşığını çorba kasesinde döndürüp duran Sara'ya ters bir bakış attı. Kızın tek yaptığı bütün akşam orada oturup çatal kaşığıyla sinir bozucu sesler çıkarmaktı. Bu bakışı yakalayan Lorenna sağında oturan kızını dürterek uyardı.

Sara annesini fark etmemiş gibi dalgınlıkla karıştırma işine devam edince hemen karşısında oturan Nonna dikkatini çekmek için masadaki tuzluğu önüne doğru itti. Fakat genç kız buna da hiç tepki vermemişti.

"Bu kadarı yeter. Hepiniz dışarı!"

Olanları seyreden Antonio kükreyince tüm çalışanlar aceleyle odadan dışarı fırladı. İçeride bir tek kapı girişinde ellerini önünde kavuşturmuş bekleyen Fabio kalmıştı. Genç adam duvardaki bir tuval kadar sessiz ve hareketsiz olduğundan orada olduğunu unutmak çok kolaydı. Bakışları elbette tek bir kişinin üzerindeydi.

Antonio kumaş peçetesini gömleğinin yakasına sıkıştırdıktan sonra hırsla çatal bıçağını eline alarak etine girişti. Onun başlamasıyla diğerleri de kaldıkları yerden yemeklerine devam etmişlerdi.

Adam etini düşmanına saldırır gibi keserken, "Seni neden affettiğimi biliyor musun?" diye sordu. Bir cevap beklemediği açıktı. "Çünkü kahrolası annen sana merhamet etmem için bana yalvardı." Lorenna minnet dolu bir ses çıkarırken Sara gözlerini masanın üzerindeki bir lekeye dikmişti.

"Bana kalsa aklın başına gelene kadar o bodrumda çürümene izin verirdim. Umarım hatalarından bir ders çıkarmışsındır Sara. Bir daha tekrarlamak gibi bir aptallık yapmazsın."

"Sen hiç merak etme Antonio." dedi Lorenna. "Sara yaptıklarına yeterince pişman oldu. Bir daha sana ait bir şeye asla el sürmeyecek. Ayrıca o kadınla da görüşmeyecek. Öyle değil mi Sara?"

Sara sessizliğini korudu. Genç kızın haline üzülen Nonna konuşmadan önce boğazını temizledi. "Bir kez daha söylüyorum, Daniella'nın bu olanlarla yakından uzaktan alakası olduğunu düşünmüyorum. Zavallı kız, bizim yüzümüzden epey yıprandı zaten."

"Alınmayın ama insanlara bu kadar gözü kapalı güvenmek saflıktır." dedi Lorenna karşılık olarak.

"Doğru." dedi Antonio. "İnsan bu zamanda kızına bile güvenemiyor baksana." Lokmalarını sertçe çiğnerken eleştiren bakışlarını Sara'ya çevirdi.

"İkinizden de daha yaşlı olduğum için daha çok insan tanıdım. Dolayısıyla kime güvenip güvenemeyeceğimi bilecek kadar çok şey gördüm."

"Bu, sizin de yanılmayacağınız anlamına gelmiyor."

"Haklısın. Bazı konularda epey yanıldığımı kabul ediyorum."

Yaşlı kadın oğluyla gelinine küçümseyerek baktığında Antonio hızla gözlerini kaçırdı. Annesi, henüz evliyken Lorenna ile olan ilişkisine gönderme yapıyordu. Eski karısını aldattığını ne zaman hatırlatacak olsa canı sıkılırdı, ancak Lorenna hiç üzerine alınmamıştı. Çatalına taktığı etine kibarca ağzına sokup çiğnedi.

"Her neyse. Bu gece hepimiz bir aradayken konuşmak istediğim başka bir mesele var."

"Ne meselesi Antonio?"

"Geçtiğimiz günlerde Angelo Greco arayıp benimle görüşmek istediğini söyledi."

Sara kaşığıyla oynamayı aniden kesti. Lorenna çiğnediği lokmayı zorlukla yutkunurken suratı asılmıştı.

"O adamla yıllardır görüşmediğini sanıyordum."

"Görüşmüyorduk."

"Ne istiyormuş peki?"

Antonio, "Kızımızı." deyince odaya ağır bir sessizlik çöktü. Lorenna şaşkınlıkla Sara'ya bakarken Nonna ağzını peçetesine silip geriye yaslandı.

"Ama şey, yani o, sence de kızımız için biraz yaşlı değil mi?"

"Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum." Antonio Lorenna'nın yorumu karşısında gözlerini sabır dilercesine kapattı. "Ayrıca Sara'yı oğluyla evlendirmek istiyor."

"Ah."

"Bu evliliğin ailelerimiz arasında yıllardır süregelen düşmanlığa bir çözüm olacağını düşünüyor."

"Sen ne düşünüyorsun peki?" dedi Nonna.

Antonio konuşmak için şarabından bir yudum alana kadar bekledi. Masadakilerin -buna ilgisiz gibi görünen Sara da dâhil- ağzından çıkacakları merakla beklediklerinden emindi.

"Grecolar oldukça eski ve köklü bir ailedir. Yurtdışında sağlam bağlantıları var. Gerçek şu ki, yıllardır onların olduğu hiçbir anlaşmaya yanaşmadım. Girdikleri hiçbir toplantıya katılmadım. Hatta ne ben ne de De Lucalar için çalışan herhangi biri onların bulunduğu sokaktan bile geçmedi. Bu yüzden kaçırdığım çok fazla fırsat var." dedi arkasına yaslanarak. "İşin ticari boyutunu bir kenara bıraksak bile, bu düşmanlığın ailelerimiz için epey yorucu olmaya başladığını düşünüyorum. Sürekli tetikte olmaktan sıkıldım. Greco bu konuda benimle aynı fikirde. Livorno'ya ayak basamamasının tek sebebi De Lucalar. Şehrin etrafında görünmez bir duvar çekip, Grecoları daima buradan uzak tuttuk. Şimdi ailelerimizi birleştirerek bu duvarları ortadan kaldırmak istiyor."

"Yani bu, bu evliliğe sıcak bakıyorsun anlamına mı geliyor?"

Lorenna'nın sorusuna cevap vermeyince Antonio'nun buna onay verdiği herkesçe bilinmiş oldu.

Nonna tekerlekli sandalyesinden öne eğildi. "Sara'ya sormayacak mısın Antonio? Ne de olsa bu onun hayatı."

"Bence Sara kararını çoktan vermiş." Antonio sertçe kızına baktı. "Öyle değil mi Sara?"

Sara sessiz kalınca, "Greco bana oğlunun Sara'yı geçen sene yılbaşı partisinde görüp beğendiğini söyledi. Sonra da onunla görüşmek istediğini belirten bir not yollamış." diye devam etti.

"Bu doğru mu Sara?" Lorenna hayretle kızına döndü. "Neden bana hiçbir şey anlatmadın?"

Sara bakışlarını yerden kaldırmadan sessizliğini korumaya devam etti.

"Kızının arkamızdan çevirdiği işler bununla da bitmiyor ne yazık ki. O günden beri adamın oğluyla gizli gizli konuşmaya devam ediyorlarmış."

"Yüce İsa." Lorenna kucağındaki peçeteyi masaya fırlatıp hayretle arkasına yaslandı. "Kulaklarıma inanamıyorum. Bunu nasıl yaparsın?"

"Senin de haberin yoktu demek. Anlaşılan hepimizi ayakta uyutmuş. Bir de her şeyin kontrolün altında olduğundan bahsedersin."

"Fakat Antonio ben..."

"Kes sesini!" diye kükredi adam yerinden doğrulurken. "İyi ki Alessandro'yu burada, senin yanında bırakmayıp o yatılı okula göndermişim. Kızınla ne halt ettiğin umurumda bile değil ama oğlumu asla kendinize benzetemeyeceksiniz."

"Keşke diğer oğlunu da biraz olsun düşünseydin." diye mırıldandı Nonna kenardan.

"Bir şey mi söyledin anne?" Oğlundan azar işitmek istemeyen yaşlı kadın yalan söylemek zorunda kaldı.

"Greco'ya ne cevap verdiğini hâlâ bize söylemedin."

Antonio kapıya yönelmeden önce, "Onlara düğün hazırlıklarına başlayabileceklerini söyledim. Siz de hazırlansanız iyi edersiniz. Yakında misafirlerimiz burada olur."

Lorenna "Bu kadar çabuk mu?" diye cırladı. Nonna yerinde bir heykel gibi hareketsiz oturan torununa kederle baktı. Bunun gerçekte onun seçimi olmadığını hissediyordu. Kızcağız belli ki, evliliği bu tımarhane gibi evden kaçmak için bir çıkış yolu olarak görüyordu. Ah, keşke nasıl büyük bir hata yaptığını bilseydi.

Antonio odayı terk ettikten sonra Sara ilk defa başını kaldırıp kapıda dikilen adamın gözlerinin içine baktı. Genç adamın ne hissettiği yüzünden anlaşılmıyordu. Fakat Fabio birleştirdiği ellerini eklem yerleri beyazlaşana kadar sıkarken genç kız dudağının kenarıyla gülümsüyordu.

...

Yanılıyordu. Gelen klasik model bir polis arabası değildi. Onun yerine üzerinde yanıp sönen portatif ışıkları olan beyaz bir sedan gelmişti. Araç kapının önüne yanaştıktan sonra içinden biri diğerinden daha uzun ve iri iki adamın indiğini gören Daniella, karşılamak için çoktan dışarı çıkmıştı.

"Daniella Lombardi?"

"Evet benim."

Kareli gömlek ve kumaş pantolon giymiş ellilerinin sonundaki adam öne çıkarak kimliğini gösterdi.

"Toscana Emniyet Müdürlüğü'nden Müfettiş Moretti. Bu da ortağım Leonardo Costa. Şüpheli ihbarı yapan siz misiniz?"

Siyah saçları geriye taranmış genç dedektif omzunun üzerinden ona baş selamı verirken nazikçe gülümsemişti. V yakalı beyaz tişörtünün üzerine klasik kesimli deri ceket ve aynı renk koyu kahverengi botlar giyen en fazla otuz yaşında olmalıydı. Bu haliyle kovboy setinden fırlamış gibi görünüyordu. Tek eksiği başında bir Sombrero model şapka ve çiğnenecek tütündü.

"Evet, ama bir devriye polisi göndereceklerini sanıyordum. Toscana'dan iki dedektif değil." Daniella adamlara şaşkınlıkla bakarken ellerini kotunun arka ceplerine soktu.

"Şaşırmakta haklısınız hanımefendi." Müfettiş ortağıyla bakıştı. "İhbarı yaptığınız sırada tesadüfen oradaydık. Nöbetteki arkadaşlar farklı görev yerleri yüzünden kasabanın güneyine inmek zorunda kalınca daha fazla beklememeniz için uğrayıp bir bakmak istedik."

"Ah."

"Problem nedir?" Genç dedektif oldukça ilgili görünüyordu. Gözlerini Daniella'dan bir an olsun ayırmamıştı. "Telefonda şüpheli şahısların evinize girmiş olabileceğinizi söylemişsiniz."

"Şüpheli mi?" Daniella arkasındaki karanlık binaya bakmadan önce, "Ah, şey..." dedi elini alnına bastırarak. "Hayır. Yani, aslında evet. Sadece yolunu şaşırmış bir gece kuşu içeri girip ortalığı biraz dağıtmış o kadar." Eğer içeride durum içler acısı olmasaydı bu benzetme onu gülümsetebilirdi.

"Gece kuşu mu? Yarasa filan gibi mi?" Genç dedektif durumu komik bulmuş olacak ki, gülümsedi. Fakat asık suratlı amiri ciddiyetini korumaya devam etmişti.

"Demek sadece bir kuş?"

Adamı kolay kolay ikna edemeyeceğini anlayan Daniella'nın işi şakaya vurmaktan başka çaresi yoktu. Müfettiş Moretti kuşkucu bir adama benziyordu. Dahası, zekâ fışkıran gözleri yılların tecrübesiyle kısılmıştı. Costa ise ondan daha toy ve tasasız biriydi.

"Evet. Sanırım üst katın pencerelerinden biri açık kalmış." diye açıklamaya çalıştı. "Yardımcılarımdan biri gitmeden önce kapatmayı unutmuş olmalı."

Açıkçası neden adamlara yalan söylemek zorunda hissettiğini bilmiyordu. Franco çoktan kaçıp gitmiş olmalıydı. Muhtemelen daha polisler arazisinden içeri girmeden arka kapıdan toz olmuştu. Dolayısıyla evinde kaçak bir mahkûm bulundurmaktan hapse filan atılmayacaktı. Belki de en iyisi Franco'nun yardım teklifini reddedip polislere durumu anlatmaktı. Tabii önce onları içeri almak ve olayları en başından anlatması gerekecekti.

Adamlar olan biteni gördüğünde ona bir sürü soru soracak, düşmanları olup olmadığını araştıracak ve sonra da ifadesini almak için onu peşlerinden karakola sürükleyeceklerdi. Üstelik tüm bunları geç işleyen bir adalet çarkının içinde, ülkede davalık olmak isteyeceği en son adamla karşı karşıya kalmak pahasına yapacaktı. Adamın oğlu istediği zaman hapisten elini kolunu sallayarak dışarı çıkabilen bir suçluydu. Kendisinin bu işten sıyrılması çocuk oyuncağı olurdu.

Daniella sabaha kadar aynı sorulara cevap verip bir yığın evrak imzalamaya değmeyeceğini düşündü. Roma'ya yaptığı yolculuk zaten oldukça yorucuydu. Hem istese de onlara De Lucalar'dan veya bellekten bahsedemezdi. Bu, başına daha fazla bela almaktan başka işe yaramazdı.

"Siz de polisi beklemek yerine içeri girip kendiniz kontrol etmek istediniz?"

""Sabır; erdemlerimden biri değildir ne yazık ki müfettiş. Üstelik geç olmuştu. Neredeyse bir saatten fazla bir süredir memurun bana önerdiği gibi arabada oturup bekledim. Artık kimsenin beni dikkate almadığını düşünüyordum. İçeride herhangi bir hareketlilik göremeyince de kendim bir göz atmak istedim."

"Bu çok cesurca bir hareket doğrusu." dedi Costa. Adamın bakışlarında gördüğü şey gurur muydu yoksa?

"Ayrıca aptalca." diye ekledi Moretti. "Üstelik tehlikeli. Kendi başınıza hareket edecekseniz neden polisten yardım istediniz signora."

"Dediğim gibi, artık kimsenin gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Moretti ona çatık kaşlarının altından bakmaya devam ederken Daniella'nın yüzünde en masum ifadesi vardı. Yine de adamın söylediklerinin bir tekine bile inanmadığını hissedebiliyordu.

"Artık olan olmuş." Uzayan gergin sessizliği genç dedektif bozdu. "Siz iyisiniz. Önemli olan da bu signora. Merkezde Sognare'yi yeniden faaliyete geçirdiğinizi duydum. Burası güzel bir yer." Costa başını kaldırıp binayı inceledi. "Sizin satın almanız çok iyi olmuş."

"Aslında otel aileme ait. Burayı yıllarca büyükannem ve büyükbabam işletti. Ben sadece yok olmaması için çabalıyorum." Tabii önce, bunu nasıl yapacağını öğrenmesi gerekiyordu. "Bu arazi bir vakfa ait. Eğer binayı işleten birileri olmazsa ya satılacak ya da yıkılacak."

"Bu çok kötü olur. Ön bahçenin epey potansiyeli var."

"Siz bir de arka bahçeyi gün ışığında görün."

"İlk fırsatta görmek için sabırsızlanıyorum."

Moretti öksürerek araya girerken, "Buralı değilsiniz değil mi?" diye sordu.

"Doğma büyüme buralıyım ama hayatımın büyük bir kısmını Amerika'da geçirdim. New York'ta özel bir avukatlık bürosunda hukuk sekreterliği yaptım."

"Sonra birdenbire eski bir otel için oradaki tüm düzeninizi bırakıp buraya gelmek istediniz demek? İlginç. Belli ki maceracı bir yapınız var."

"Özel hayatım yalnızca beni ilgilendirir müfettiş." Daniella huzursuzlukla yerinde kıpırdandı. Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken, "Kaba olduğumu düşünmenizi istemem beyler ama başka soracağınızı bir şey yoksa eğer sizden gitmenizi isteyebilir miyim?"

"Aslında benim bir tane var. Açılışa daha çok var mı?" Costa sempatik bir merakla sormuştu. Daniella amirinin aksine genç adamdan hoşlanmaya başlıyordu. Aralarında iyi polis kötü polis oynamıyorlarsa eğer genç adam geldiğinden beri ona sıcak ve samimi davranmaktan başka bir şey yapmıyordu. Ve otelle de en az Daniella ile olduğu kadar ilgili görünüyordu.

"Sanırım yakın zamanda el ilanlarını dağıtmaya başlarız." Bu bir gerçekten çok dilekti.

"Bu harika. Açılışa mutlaka geleceğim."

"İçeriye bakmamızda bir sakınca var mı?"

Moretti soruyu sorar sormaz cevabı beklemeden yanından geçmek için hareket edince, Daniella panikle önüne geçerek adamı durdurdu.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Size içeride hiçbir şey olmadığını söyledim."

"Görevimiz gereği ihbarınızı değerlendirip, merkeze bilgi vermemiz gerek."

"Evet ama daha az önce buraya yalnızca mecburiyetten geldiğinizi söylememiş miydiniz? Ortada herhangi bir mecburiyet kalmadığına göre..."

"Anladığım kadarıyla içeriye girmemizi istemiyorsunuz?"

"Bakın, bütün günü Roma'ya kadar uzun bir araba yolculuğu yaparak geçirdim. Sizi içeri davet edip birer fincan kahve ikram etmek isterdim fakat şu an tek istediğim yatağıma girip rahat bir uyku çekmek."

"Demek Roma'ya gittiniz? Önümüzdeki hafta ben de bir iş için orada olacağım." diye araya girdi Costa. "Belki bir dahaki sefere size eşlik ederim."

Daniella adama nazikçe gülümsemekle yetindi. Ne söyleyeceğini bilememişti.

"Costa! Kapa şu lanet çeneni." Moretti hızla yardımcısına döndü. Kızgın görünüyordu.

"Size gelince hanımefendi. Yaptığınız asılsız ihbar yüzünden devletin memurunu boş yere alıkoyduğunuzun bilmem farkında mısınız?"

"Bunun için gerçekten üzgünüm."

"Biz sadece sizin iyiliğinizi istiyoruz." diyen Costa başını belli belirsiz salladı. Onun da amiriyle aynı fikirde olması Daniella'yı utandırmıştı. "Ayrıca amirime katılıyorum. İçeriyi kontrol etmemize izin vermelisiniz. Anladığım kadarıyla burada yalnız yaşıyorsunuz ve Sognare oldukça büyük bir yer."

Başını huzursuzca sallayan Daniella nefesini tutup bekledi. Eğer içeri girmekte ısrar ederlerse onlara daha fazla karşı koyabileceğinden emin değildi. Yeterince şüphe çekmişti.

Moretti eleştiren bakışlarını üzerinde tutarak ona işkence etmeyi sürdürdü. O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki, Daniella adamın bir şeylerden şüphelendiğinden neredeyse emindi.

"Bayan Lombardi buna gerek yok diyorsa, yoktur Costa." dedi aniden. Ardından başıyla Daniella'ya bir selam vererek geri çekildi. Daha sonra da otele son bir bakış attıktan sonra arabanın şoför tarafına geçti. "Gidelim hadi."

"İyi ama efendim..."

"Sana gidelim dedim."

Genç dedektif Daniella'dan farklı bir cevap beklerken huzursuzluğu yüzünden okunuyordu. Gitmeden önce cebinden bir kart çıkarıp uzattı. "O hâlde bunu alın. Herhangi bir şey için ihtiyaç duyarsanız lütfen aramaktan çekinmeyin."

Daniella kartı incelerken gülümsüyordu. "Toscana'dan buraya bir telefonumla gelebilecek kadar hızlı olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

"Hadi Costa!"

Müfettiş arabayı çalıştırmış, farları yakmıştı. Daniella yüzüne vuran parlak ışıkları engellemek için tek elini kullandı.

"Siz sadece arayın." diye ısrar etti genç adam, bedenini ışığa siper etmek için önüne geçerken. "Gerisini düşünmeyin."

Daniella adama bakakaldı. Ciddi olamazdı. Ama oldukça ciddi görünüyordu.

Costa hızlı bir baş selamı verdikten sonra geriye doğru birkaç adım atarak arabaya bindi. Daniella adamların arabasının ışıkları tepenin ardında gözden kaybolana kadar arkalarından bakmaya devam etmişti. Sonra da kartı arka cebine sokarak ağır adımlarla içeri girdi.

Kapıyı ardından kapattığında uzun bir soluk koyuverdi. Ne kadar süredir tuttuğunun farkında bile değildi. Açık kalan arka kapıyı ve pencereleri kontrol etmek için hızla mutfağa giderken bacaklarının titrediğini fark etti. Neyse ki arka kapı kapalıydı. Franco çıkarken kapatmış olmalıydı. Yine de kilitleri kontrol edip, sürgüyü çekti.

"İyi kurtarıştı."

Daniella duyduğu sesle bir çığlık attı. Sırtını kapıya yaslayarak arkasını döndüğünde Franco'nun karanlık tezgâhta oturmuş bardağından bir şeyler yudumladığını gördü.

"Şunu yapmaktan vazgeçer misin?"

"Neyi yapmaktan?"

"Karanlıkta gizlenip aniden ödümü patlatmaktan."

Daniella öfkeyle gidip ışıklardan birini açınca genç adamın yüzü parlak ışık saldırısı karşısında büzüştü.

"Burada sessizce oturmuş dönüşünü beklerken ikimize de kahve yaptım ve sen bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Senin çoktan gittiğini düşünmüştüm."

"Gitmemi mi isterdin?"

Daniella bu soruya cevap vermek yerine kırık camların üzerinden dikkatlice yürüyerek açık dolaplardan birinden bir fincan aldı.

"İçeri gireceklerinden endişelenmedin mi?"

"Sanırım bu konuda senin yeteneklerine güvenmekten başka çarem yoktu."

"Tanrım." diye homurdandı Daniella fincanını doldururken.

"Ayrıca onları tanıyorum." dedi Franco, ses tonundan canının sıkkın olduğu anlaşılıyordu. Buna rağmen ahşap sandalyede sanki evindeymiş gibi rahat ve tasasız bir hâlde oturmaya devam ediyordu. "Toscanalı iki cinayet dedektifinin içeri girmek için ısrar etmeyeceğinden emindim aslında."

"Cinayet mi?" Daniella aniden olduğu yerde dikleşti. "Bunu sen nereden biliyorsun peki?"

"Şu sıralar ziyaretçi trafiğim oldukça yoğun diyelim. Ayrıca Moretti'yi eskiden beri tanırım."

"Hapishaneye seni görmeye mi geldi? Neden?"

Genç adam omuz silkti. "Önemsiz bir mesele yüzünden. Sana burada ne aradıklarını söylediler mi?"

"Sadece ihbarı değerlendirmek için geldiklerini söylediler. Merkezden yardım istediğimde tesadüfen oradalarmış."

"Hayatta tesadüf diye bir şey yoktur sevgilim."

"Başka ne sebeple buraya gelmiş olabilirler ki?"

"Bunu bana sen söyleyeceksin. Onlarla uzun uzadıya sohbet eden sensin."

"Ben onlarla sohbet filan etmedim." Daniella bu suçlama karşısında kaşlarını çattı. "Yalnızca onları içeri gelmelerine neden olacak bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyordum." Daniella birdenbire fark ettiği şeyle ona doğru döndü.

"Bir dakika, bir dakika. Yoksa onları özellikle mi çağırdığımı düşünüyorsun?" Güldü. "Eğer onları özellikle çağırdığımı düşü-

nüyorsan gerçekten şizofren filan olmalısın. O adamları hayatımda ilk defa bu akşam gördüm." Siniri geçene kadar gözlerini sabır dilercesine kapadı.

Yeniden açtığında Franco'nun bir yırtıcının zarafetiyle ona doğru yürümekte olduğunu gördü. Attığı her adımla birlikte cilalı ayakkabılarının altında ezilen cam kırıkları odanın içinde gürültüyle yankılanıyordu. Siyahlar içinde öyle karanlık ve tehlikeli görünüyordu ki, Daniella içerideki oksijenin birdenbire nefes almak için yeterli olmadığını hissetti. Ondan korkmuyordu. Hayır. Ama bu adamın varlığı onu bir şekilde huzursuz ediyordu.

Elinin birini kaldırınca Daniella istemsizce başını geriye attı. Bu tepkisi adamın dikkatinden kaçmamıştı. Çatık kaşlarla elini aşağıya indirip beline attığında Daniella nefesini tutup bekledi. Dövmeli parmaklar bedeninde bir örümceğin yavaşlığında hareket ediyor, bel çukurundan kalçasına doğru geziniyordu. Sonra dört parmağı birden arka cebine kaydı ve orada bir müddet oyalandı. Daniella bu dokunuş karşısında keskin bir soluk alınca adamın gözleri koyulaştı. Ardınan parmakları oraya sıkıştırılmış kartı çıkardı.

"Bana sakın yalan söyleme." dedi, iki parmağının arasında tuttuğu kartı gözlerinin önüne getirerek. "Eğer yalan söylersen ne olur biliyor musun? Bunu anlarım ve anladığımda da asla cezasız bırakmam."

Sesi bir fısıltıdan farksız olsa da içindeki tehdidi anlamamak imkânsızdı. Franco kartı yanağından çenesine doğru yavaşça sürterken gözleri tehlikeli bir ışıkla parlıyordu.

Daniella iliklerine kadar ürperirken, "Yalan söylemiyorum." diye kekeledi. Huzursuzluğunu gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

"Costa sana bu kartı neden verdi o hâlde?"

"İhtiyacım olursa aramam için."

"Arayacak mısın?"

Daniella bu soruya ne cevap vereceğini bilemedi. Göğsü ihtiyacı olan nefesi almak için yanarken dudakları aralandı. Franco'nun bakışları anında o noktaya kaymıştı.

"Yanlış bir şey yapmayacağına inanmak istiyorum Donna Bella." Bakışları ezberlemeye çalışırcasına yüzünün her köşesinde şefkatle dolaşırken sesi sertti.

"Beni..." Daniella da bakışlarına aynı soğuklukla karşılık vererek dudaklarını yaladı. Ardından elindeki kartı çekip aldı. "sakın bir daha tehdit edeyim deme." Adamı göğsünden itip geçmek istediğinde Franco buna izin vermedi. Bu tıpkı bir kayayı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi.

"Güzel olduğun kadar cesur olman hoşuma gidiyor sevgilim ama dikkatli ol! Ne derler bilirsin. Sakın bir kediyle aynı çuvala girme."

"Bu bir tehdit mi?"

"Sadece bir uyarı. İyiliğin için."

"İyiliğimi düşünüyorsan neden benden uzak durmayı denemiyorsun?"

Genç adam bu lafa karşılık sessizce gülümsedi. Onu yine öfkelendirmeyi başarmak hoşuna gitmişti. Niyeti bu olsa da az önceki korkusundan nefret etmişti.

"Şimdi, ellerini üzerimden çek. Lütfen!"

Franco kadına dokunduğunun farkında bile değildi. Sanki elleri kendinden bağımsız olarak ona doğru çekiliyordu. Kadının sert uyarısına rağmen onu bir müddet daha kollarından tutmaya devam etti. Ona dokunmak istiyordu. Keşfetmek. Teninin sıcaklığı avuçlarının derisine işlerken, taze kokusunu bahar havası gibi içine doya doya çekmek.

Bir süre sonra ellerini ondan çekti fakat bunu o istediği için değil, kollarının arasında bir yaprak gibi titrediği için yapmıştı.

"Durumu iyi kurtardın." dedi konuyu değiştirerek. Kadın anında ondan uzaklaştı. "Moretti inatçı piçin tekidir. Eğer içeri girmiş olsalardı onlara olanları açıklamakta zorlanabilirdin."

"Belki de yapmam gereken buydu." Franco'nun kaşlarından birisi havaya kalkarken Daniella çoktan odanın diğer ucuna

yürümüştü. "Belki de en doğru karar, çok geç olmadan ailenin otelimi başıma yıkmaya çalıştığını onlara anlatmaktır."

Franco başını belli belirsiz sallarken dudakları düz bir çizgi halini aldı. Gözlerindeki ifade bir rahibeyi bile baştan çıkartabilecek türdendi. Daniella adamın simsiyah kirpiklerle çevrelenmiş yakıcı bakışlarına karşılık verirken içinde bir şeylerin harekete geçtiğini hissedebiliyordu.

Uzun zamandır hissetmeye korktuğu şeylerin.

"Yapamazsın."Yüzündeki ifadenin aksine sesi bir tereyağı kadar yumuşaktı. "Cesur bir kadın olduğunu görebiliyorum ma asla aptal değilsin."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf iltifat."

Franco bu sefer ona en muhteşem gülümsemelerinden birini bahşetti. Kahretsin. Bu herifin gülmesi kadınların iyiliği için dünya üzerinde yasaklanmalıydı. Sırf bu yüzden bile bir yerlere kapatılması gerekliydi.

"Zekân beni etkiliyor Donna Bella. Şimdiye kadar gördüklerimin içinde belki de en iyisi. Çok az insan güzel bir vücudun içinde zeki bir beyin taşır."

"Biliyor musun? İltifat etmeyi gerçekten beceremiyorsun."

"Çünkü ben kelimelere değil eylemlere inanan bir adamım." diyerek ona birkaç adım daha yaklaştı. Avının etrafında iştahla dolanan bir avcı gibiydi ve Daniella ondan ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın asla kaçamayacağını biliyordu.

Franco ona yaklaştı. Öyle ki, aralarında tuttuğu kahve fincanı olmasaydı adamın sert göğsü göğüslerine dayanmak üzereydi. Franco onu açık bacaklarının arasına almıştı. Ilık nefesi yüzünü okşuyordu. Yakından baktığında dudaklarının daha kalın ve sert göründüğünü fark etti. Enfes ağzının etrafını gölge halinde kirli sakalı çevreliyordu. Hafifçe içine çökmüş yanaklarını elmas keskinliğinde elmacık kemikleri ve erkeksi çenesi vurguluyordu. Bu adama dair yumuşak hiçbir şey yoktu sanki. Farklı türden bir yakışıklılığı vardı. Etkileyici ve sıra dışı diye düşündü.

Ona ne kadar uzun süredir baktığının farkında değildi. Dalgınlığından adamın âdemelmasının hareket ettiğini görünce kurtuldu. Franco sertçe yutkununca gözleri anında adamın boyun çukuruna kaydı. Ve ansızın dili o noktayı yalayıp geçmek için büyük bir arzuyla karıncalandı.

Onu yalamak mı? Bu düşünce aniden irkilmesine sebep oldu.

"Affedersin. Ben...sanırım bu gece kahveden daha sert bir şeylere ihtiyacım var."

Derin bir nefes alıp adamın kollarından sıyrılarak fincanını aceleyle lavaboya boşalttı. Franco yine gitmesine izin vermişti.

Daniella titreyen ellerle alt dolaplardan birinden bir şişe açılmamış şarap buldu. Bir erkeğe bu kadar yakın olmak ona hiçbir zaman zor gelmemişti. Ama Jonathan'dan sonra her seferinde kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmasına engel olamıyordu. Avuçları terlerken kendini bayılacak gibi hissediyordu. Franco ona dokunduğunda ise neredeyse kalbi duracaktı. Çaktırmadan aldığı sık nefeslerle nabzını düzene sokmaya çalıştı. Ne yaparsa yapsın bedeninin tepkilerine bir türlü karşı koyamıyordu ve tüm bunlarla savaşmak çok yorucuydu.

Adam onun arızalı olduğunu anlamış mıydı? Anlamış olmalıydı. O keskin bakışlardan en ufak bir ayrıntının bile kaçması imkansızdı. Lanet olsun. Neden hâlâ buradaydı? Neden gitmiyordu?

Doğrulduğunda Franco tam arkasındaydı ve dikkatle onu izliyordu.

"Neyse ki bu şişe sağlam kalmış." diyerek yüzüne kondurduğu zoraki bir tebessümle çekmecelerden bir tirbuşon aradı. "Sen de ister misin?"

"Hayır."

Bu tek kelimelik cevap onu sandığından fazla huzursuz etmişti. Adamın her hareketini izlediğini hissederken bildiği şeyleri bile yapamadığını fark etti. Tirbuşonu iki defa elinden düşürdü. Şişeyi tutan avuçları terden kayganlaştı. Sonra da sıkışan mantarı bir türlü açamayınca kendi kendine küfürler sıralamaya başladı.

"Ver onu bana."

"Ben hallederim."

Franco onu dinlemeyerek şişeyi elinden aldı ve maharetli parmaklarıyla saniyeler sürmeden mantarı yerinden çıkardı. Ardından Daniella'nın bardağını ağzına kadar kırmızı şarapla doldurdu. Tüm bunları yaparken gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyordu.

"İhtiyacın olan şey gerçekten bu mu?" Daniella başını sallayana kadar tek kaşını kaldırmış vereceği cevabı bekliyordu. Bardağı ona uzattı. "Gergin görünüyorsun. İstersen rahatlamanı sağlayabilirim."

Bunu o kadar sıradan bir şey gibi söylemişti ki, Daniella bir anlığına anlamakta güçlük çekti. Aman Tanrım. Hayır. Düşündüğü şeyi ima ediyor olamazdı.

"Teşekkür ederim. Kendi kendime rahatlayabilirim." diyerek şarabından büyük bir yudum aldı. Sonra da ne söylediğini anlayınca büyüyen gözlerle adama baktı. Franco'nun gözleri şimdi farklı bir ateşle yanmaya başlamıştı.

"Yöntemlerini görmek isterdim."

Yüce Tanrım.

"Bence artık gitmelisin. Söylediğin her şeyi yaptım. Polislere hiçbir şey anlatmadım ve anlatmayacağıma dair söz veriyorum. Ailenden ve özellikle Sara'dan uzak duracağım ve elbette senden de. Tek istediğim biraz huzur. De Lucalar'a bulaşmak istemiyorum. Aile işlerinize karışmak istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

Franco elinden kadehi alınca aniden sustu. Adam gözlerinin içine bakarak kadehindekini son yuduma kadar kafasına dikti.

"Çok iyi hem de."

Ardından yaşanan şeyler çok hızlı olmuştu.

Kadeh bir an onun elindeydi. Hemen sonra ise arkasındaki yere, diğer ıvır zıvırların arasını boylamıştı. Kırılma sesiyle irkilen Daniella'nın gözleri, Franco yüzünü kavrayarak dudaklarını dudaklarına bastırınca şok içinde açıldı.

Adam dudaklarıyla kendisine ziyafet çekerken, Daniella'nın tek yapabildiği onun güçlü bedenine tutunmaktı. Bu tıpkı hız trenine binmek gibiydi. Başı dönüyor, midesi karnının içinde adeta taklalar atıyordu. Gözlerini kapatarak tırnaklarını adamın pazılarına geçirdi. Öpücük tahmin ettiğinden yumuşak ve baştan çıkarıcı bir şekilde devam ederken içinin coşkuyla çağlamasına engel alamıyordu.

Franco onu vücudu tükenene ve nefesi kesilene dek öpmeye devam etti. Kaçmasından korkar gibi bir eli ensesindeydi. Diğer elinin başparmağı alt dudağının kıvrımını okşadı. Sonra okşadığı noktayı yalayarak dudaklarının açısını değiştirdi. Başını diğer tarafa yatırırken dilini ustaca dudaklarının arasına kaydırmıştı.

Daniella onu utandıracak şekilde inleyince genç adamın göğsünden bir kükreyiş yükseldi.

Duvara sertçe çarpana kadar onu geri itti. Daniella'nın sırtı sert zeminle buluşunca ciğerlerinde kalan son hava kırıntısı da dudaklarından dışarı fırladı. Franco öpüşmeye ara vererek kadının yüzünü inceledi. Daniella onu özellikle görmekten korkar gibi gözlerini sımsıkı kapatmıştı.

Franco'nun elleri boynunun narin kıvrımında gezindi. Gümüş yüzüklerinin sıcak teninde bıraktığı serinlik hoşuna gitmişti.

"Senin iyiliğin için senden uzak durmak zorundayım." diye fısıldadı tenine doğru. "Peki, bu, neden bu kadar zor geliyor?" Soruyu daha çok kendine soruyormuş gibi olduğundan Daniella cevap vermedi.

İri elleri aşağıya kayarak kalçalarından sıkıca kavradı. Dudaklarını nabzının attığı noktaya sıkıca bastırmıştı. Daniella tıpkı bağımlılık yapıcı bir uyuşturucu gibiydi. Başladın mı kolay kolay vazgeçilmiyordu. Ona bir kez dokunmak yetmişti. Başta basit bir öpücük olacağını sanmıştı ama kontrolü neredeyse kaybetmek üzereydi.

Derin bir nefes alarak tatlı keşfini durdurdu. Fark ettiği şey onu gerçekliğe döndürmüştü. Bu gerçekten tuhaftı çünkü

Daniella ona karşılık vermiyordu. Üstüne üstlük titriyordu. Bunun zevkten olmadığını bilecek kadar çok kadınla birlikte olmuştu. Korkak birini nerede görse tanırdı.

Bu gerçek onu afallattı. Bir süre kadının kendini toparlamasına izin verdi. Daniella sonunda gözlerini açtığında nefes nefeseydi ve bakışları boşluğa kitlenmişti. Bu durum Franco'nun kendinden tiksinmesine neden olmuştu.

"Az önce ne halt olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Anlatacak bir şey yok." dedi genç kadın, ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi arkasındaki duvardan güç alırken. "İkimizin de iyiliği için benden uzak dur."

10. BÖLÜM:
Hesaplaşma

"Mostri! (Canavarlar)" dedi Paola, yerdeki cam kırıklarını süpürmeye devam ederken. "Bunu yapanlar insan olamaz. Vahşi, cani hepsi."

Daniella başını kaldırarak gün ışığında daha da kötü görünen mutfağına baktı. Dolap kapaklarının bazıları menteşelerinden resmen sökülüp atılmıştı. Bazıları ise paramparça edilmişti. İçlerinde kullanılabilecek ne varsa yerde ve işe yaramaz haldeydi. Hevesle aldığı hamur yoğurma makinesi ve diğer paslanmaz çelik malzemeleri pek zarar görmemişti fakat yine de verilen hasar büyüktü. Sabahtan beri sağlam olanları ayırıp diğerlerini çöp poşetlerine doldurmaya devam ediyorlardı ve akşam olduğu hâlde hâlâ işleri bitmemişti. Paola haklıydı. Bunu yapanlar kesinlikle insan olamazdı.

Eğilip son poşetin de ağzını sıkıca bağlarken derin bir nefes aldı.

"Şikâyetçi olmadığınıza inanamıyorum signorina."

"Yararı olacağını bilsem inan bana bir dakika düşünmezdim."

"Yapanların yanına kâr mı kalacak peki? Burası için günlerce gecenizi gündüzünüze kattınız. Öyle değil mi Dante?"

O sırada mutfak kapısından içeri giren kocası kirli iş eldivenlerini çıkarıp arka cebine sıkıştırırken utançla gözlerini kaçırdı. Alarmı çalıştırmayı unuttuğu için hâlâ kendini suçlu hissediyordu. Karısının sorusunu duymazdan gelerek Daniella'ya yaklaştı.

"Çöplerin hepsini yol kenarına taşıdım signora. Durumu kötü olan mobilyalar için de bir kamyonet çağırdım. Birazdan burada olur."

"İkizlerden Fabrizio mu gelen?" diye sordu Paola merakla.

"Hayır, diğeri."

"İyi. Flavyo'nun eli çabuktur. Kardeşi gibi çok konuşmaz." Kadıncağız iç çekti. "Onca emeğin çöpe gidecek olması ne yazık."

"Sağ ol Dante." Daniella adama nazikçe gülümserken poşeti sürüklemeye çalışıyordu. "Üst katlarda bir şey kalmış mı bir kontrol eder misin?"

"Elbette."

Kocası dışarı çıkar çıkmaz, "Hiç aklım almıyor." diye devam etti Paola. "Çıkarken alarmı çalıştırdığımızdan o kadar emindik ki. Hatta son anda Dante'den bir keza daha kontrol etmesini istemiştim."

Yeteri kadar yakınma işittiğini düşünen Daniella ciğerlerini yeniden havayla doldurdu.

"Olan oldu artık. Kendinize yüklenmekten vazgeçin. Ayrıca unutmuş olmasanız bile, bunu yapanları durduracağını hiç sanmıyorum."

"Yine de kendimizi kötü hissediyoruz."

"Nasıl bir nefretle saldırdıklarını görüyorsun. Belli ki bana olan nefretleri onları deliye çevirmiş. Belki de burada olmadığı-

mız için şanslıyızdır." Paola ona gözlerini kırpıştırıp baktı. İşin bu yönü aklına hiç gelmemişti belli ki.

"Şimdi yapmamız gereken tek şey sızlanmayı kesip kolları sıvamak. Planladığımız tarihin gerisinde kalmamak için elimizi çabuk tutmalıyız."

"Elimizden geleni yapsak bile yine de yetiştirebileceğimizden şüpheliyim signora. Acaba tarihi birkaç hafta daha ertelesek mi?"

"Ertelemek mi?"

Bunu o da düşünmüştü, hatta dün gece neredeyse otelden tamamen vazgeçmek üzereydi. Fakat sonra Franco gelmiş ve ona ne kadar güçlü olduğunu hatırlatmıştı. Bu çok tuhaftı çünkü; onu yeterince tanımıyordu bile. Adamın şimdiye dek nelerle mücadele ettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Yine de ona destek olmak için gece yarısına kadar beklemişti.

Hayır. Erteleme filan yoktu. Bu, düşmanlarına karşı yenilgiyi kabullenmek demekti. Onların istediği de bu değil miydi zaten?

Onlara bu zevki yaşatmayacaktı. Üstelik ödemesi gereken kredi borcu vardı. Hem ne kadar zor olabilirdi ki? Kenarındaki parayı son kuruşuna kadar harcamak zorunda kalsa bile, Sognare'yi zamanında yetiştirecekti.

"Unut bunu. İnternet sitelerinde açılış tarihimizi çoktan belirlerdik. Rezervasyon için başvurular yapılmaya başladı bile. Ayrıca Roma'ya gittiğimde aylık bir dergiyle reklam anlaşması imzaladım. O yüzden bu fikri aklından çıkarsan iyi edersin. Biraz masraflı olacak ama yarın sabah ilk işim yeni mobilyaları siparişi etmek olacak. Telefonda konuştuğum adam eğer özel sipariş olmazsa bir haftada hazır olacağını söyledi. Zaten eskiler pek içime sinmiyordu. Böylesi daha iyi oldu. Perde, yatak örtüsü ve yastık kılıfları gibi şeyleri daha önce gittiğim terzi halledecek. Bu sefer seçtiğim kumaşlar hem çok şık hem de hesaplı. Geriye bir tek mutfak ıvır zıvırları ve marangozluk gerektiren işler kalıyor. Özellikle mutfakta çok iş var."

"Kuzenimin oğlu kasaba dışında bir yapı markette çalışıyor. Bu hafta mutfak reyonunda indirimde bir sürü ürün olacağın-

dan bahsetmişti. Boş zamanlarında da tamir işleriyle uğraşıyor. Eli bu işlere yatkındır. İsterseniz iş çıkışlarında buraya gelmesi için onunla konuşabilirim."

"Bu çok iyi olur Paola. Bir ara seninle gidip oradan ihtiyacımız olan şeyleri alalım."

"Şimdiden eksiklerin bir listesini çıkardım bile."

"Harikasın."

İşte oluyordu. Hayatı yeniden düzene giriyordu. Büyük bir fırtınaydı ve teknesi su almıştı. Ama çok geçmeden yeniden toparlanmış ve rotada kalmaya devam ediyordu. Keşke bazı şeylerin de üstesinden bu kadar kolay gelebilseydi.

O zaman belki dün geceki gibi hüsrana uğrayıp durmazdı.

Adamın yakınlarda oluşunun onu hem bu kadar geriyor hem de rahatlatıyor olması garip bir çelişkiydi. Franco tam bir karmaşa yumağıydı. Kafasını karıştırırken hormonlarını da alt üst ediyordu. Bir dakika önce ondan nefret ettiğini düşünürken, bir sonraki an tutku denizinde boğulabiliyordu.

Franco odanın diğer ucundayken bile adamdan ona doğru dalga dalga yayılan şehvetten başı dönüyordu adeta. Bu tıpkı bir mıknatısın metale çekimi gibi kuvvetli ve karşı konulması zordu. Bakışları şeytanı bile baştan çıkarırken elleri bir meleğinki kadar şefkatli ve hassastı.

Yine de bu, Daniella'nın her an kendisini kusacakmış gibi hissetmesine engel olmamıştı. Elinde değildi. Ne zaman bir erkekle bu kadar yakınlaşacak olsa vücudu anında alarma geçiyor ve tüm duyuları isyan ediyordu. Nabzı hızlanıyor, ter bezleri fazla mesai yapıyor ve kısa süre sonra tüm bedeni hipotermiye kapılmış gibi titremeye başlıyordu. Ve bunların hiçbirisi de arzu ya da şehvet yüzünden değildi. Bu onda Jonathan'la yaşadıklarından kalan bir hasardı.

Adi herif ondan, güvenmek, âşık olmak gibi hissedebileceği en özel duyguları çalmakla kalmamış, bedeninin bir erkeğe verebileceği en güzel tepkileri de yok etmişti. Eskiden olsa Franco

gibi çekici bir adamın ona dokunmasından hoşlanır, o yakıcı öpücüklerin ve sözlerin etkisiyle mest olup hiç düşünmeden kendini adamın kollarına bırakırdı. Şimdi ise, daima tetikte hisseden bir korkaktı.

Doktoru ona bunları zamanla aşacağını söylemişti ama hiçbir şeyi aştığı filan yoktu. Hâlâ bir erkekle ona zarar vereceğini düşünmeden yakınlaşamıyordu. Tamam, Franco'nun diğerlerinden biraz daha farklı olduğunu kabul ediyordu. En azından onun elleri kalçalarında gezinirken gardiyanın dokunuşları gibi tiksinti duymamıştı. Eğer bunu sırf kendine bir şeyleri ispatlamak -dedektifin ona verdiği kartviziti almak- için olmasaydı belki hoşuna bile gidebilirdi.

Adamın öpücüğünü ve sonra da ona verdiği sert tepkiyi düşündüğü sırada birinin ön kapıdan seslendiğini duydu.

"Kimse yok mu?"

Daniella eldivenlerini çıkartıp tezgâhın üzerine fırlatırken, "Dante döndüğünde bunları da dışarı atmasını söyler misin?" dedi ve Paola'nın cevabını beklemeden ana girişe yöneldi.

Salonunda etrafına bakınarak gezinen abisini gördüğünde kapıda bir anlığına duraksadı.

"Luigi?"

Genç adam hızla arkasını dönüp kaşlarını çattığını görünce gülümsedi. "N'aber küçük kardeş?"

"Neden geldin?"

"Ne yani, gelemez miyim?" Tuhaf bir ilgiyle etrafa bakınmaya devam etti. "Ne oldu burada söylesene? Medicane kasırgası Sognare'nin tam ortasından geçmiş gibi."

Daniella gözlerini devirerek içeri girdi. "Tadilat henüz bitmedi. Merak etme her şey kontrolüm altında. Neden çabucak konuya gelmiyorsun? Gördüğün gibi işim başımdan aşkın." Daniella kollarını savunmacı bir şekilde göğsünde kavuşturdu. Şu anda onunla uğraşmaya hiç istek duymuyordu.

"Burada hiçbir şey yolundaymış gibi görünmüyor. Sognare'yi bu şekilde mi hayata döndüreceksin?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Resmi kâğıtlarda hâlâ benim de adım yazdığına göre bal gibi ilgilendirir."

"Kâğıtlarda isminin yazması, burada hakkın olduğu anlamına gelmez. Bir anlaşmamız var unuttun mu? Paranın kalanını ödediğimde hisselerini bana devredeceksin ve o zamana kadar başka kimseye satamazsın." Parmağını tehditkâr bir şekilde adama doğrulttu. "Bu konuda söz verdiğini sakın unutma. Ayrıca elimde kendi el yazınla yazıp imzaladığın bir belge de var."

"Bunların hepsini bilmediğimi mi sanıyorsun? Lanet olsun, asistan yerine gerçek bir avukat olmalıymışsın."

"Belki bir gün o da olur." dedi ciddiyetle. Planlarının arasında otelin açılışından sonra yeniden üniversiteye başvurmak vardı. Dün gece yaşadığı haksız saldırı karşısında eli kolu bağlı kalmak, içindeki adalet duygusunun kırbaçlanmasına neden olmuştu.

"Sen iyi misin?" Luigi ona doğru yürürken sesi sakindi.

"İyi olmamam için bir sebep yok."

Abisi yavaşça tozlu zeminde yürüyüp yanına geldi. Elini ensesine atarken bakışlarını utangaç bir çocuk gibi yere eğmişti. Üzerinde beyaz, kolsuz bir atlet ve düşük belli kot pantolon vardı. Boynuna şu erkeklere özgü gümüş zincirlerden takmıştı. Ayrıca bilekleri, deri veya değil bir sürü bileklikle doluydu. Bu haliyle yirmilerinin sonundaki bir yetişkin yerine daha çok on sekizinde bir ergen gibi görünüyordu. Kaslı kolları, uzun boyu ve dağınık saçları da kötü çocuk imajını destekliyordu. Yaşını ele veren tek şey, ağzının kenarındaki derin çizgiler ve yorgun bakan kahverengi gözleriydi.

"Kasabada tehdit edildiğine dair bazı söylentiler dolaşıyor. İnanmamıştım ama şimdi burayı bu hâlde görünce...Bak eğer başın dertteyse-"

"Tanrım, bu insanların başka işi yok mu? Tehdit filan edilmiyorum Luigi. Son dakikada bazı değişiklikler yapmak istedim, hepsi bu."

"Kötü bir yalancısın kardeşim. Kasırga ya da değil bir şeyin buranın altını üstüne getirdiği belli. Neden inadı bırakıp bana gerçeği anlatmıyorsun?"

Luigi'nin bu kadar ısrar etmesi normal değildi. Neden bu kadar üstüne geliyordu?

Tanrım... Yoksa bir şeyler mi biliyordu?

"Anlatacak bir şey yok. Söylediğim gibi, otelde bazı değişiklikler-"

Luigi, "Sana siktiğimin otelini sormuyorum?" dedi tıslarcasına. "Sadece burada ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum. Birileri seninle mi uğraşıyor?"

"Öyleyse ne olur? Şövalyelik yapıp beni korur musun? Belki daha sonra bunu yapanları bulup onlara bedelini ödetirsin ha, ne dersin?" Luigi sessiz kalınca Daniella, "Ben de öyle düşünmüştüm." diye bitirdi cümlesini.

"Ben senin abinim."

"Bunun farkına varmak için biraz geç kalmadın mı? Bak ne senin ne de bir başkasının beni kollamasına ihtiyacım yok. Şimdiye kadar kendi başıma gayet iyi idare ettim. Bundan sonra da edebilirim."

"Dani, beni dinle!"

"Hayır, sen beni dinle!" Daniella öfkeyle adamın üzerine yürüdü. Daha fazla bu saçmalığa katlanmaya niyeti yoktu. "Annemle bu ülkeyi terk ettiğimizde neden bizimle gelmediğini hep merak ettim. Büyük ihtimalle annemize kızgındın ve kendince onu cezalandırmak istiyordun. Ama sırt çevirdiğin yalnızca o değildi."

"Hayatımızı mahvetti! Babamdan boşanarak bizi birbirimizden uzaklaştırdı."

"O evlilik çoktan bitmişti. Denemekten yorulmuştu. Gitmek zorundaydı. Kalsaydı babam onu asla rahat bırakmazdı. Keşke yargılamak yerine onu birazcık anlamayı deneseydin."

"Denedim. İnan bana onu anlamak için günlerce gözüme uyku girmedi ama bir türlü yaptığını affedemiyordum." Abisi parmaklarını hırsla saçlarından geçirerek arkasını dönüp pencereye yürüdü. Sonra da iki elini birden beline koyup bahçeyi izlemeye koyuldu.

"Biliyor musun, yatağında son anma kadar senin adını sayıkladı." dedi Daniella sakince arkasından yürürken. O anları hatırlayınca gözleri akmayan gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Ona kızmaya hakkım vardı. Bunu asla anlayamazsın. Terk edilmekle çekip gitmek aynı şey değil."

"Belki, ama bir tercih hakkın daima vardı.Ve sen babamla kalmayı seçtin."

"Hıh!" diyerek burnundan güldü genç adam. "Fark eden hiçbir şey olmadı. Babam da siz gittikten kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Ara sıra nasıl olduğumu sormak için telefon ediyordu ama sonra o aramalar da kesildi."

"Bunu bilmiyordum." dedi Daniella şaşırarak. Neden şaşırdığını bilmiyordu aslında. Babası sorumsuz adamın tekiydi. Neden onlar gittikten sonra değişeceğini düşünmüştü ki?

Luigi arkasını dönüp ona kederle baktığında Daniella'nın yüreği sıkıştı.

"O gittikten birkaç hafta sonra ev sahibi kirayı ödeyemeyeceğimi anlayınca eve yeni kiracılar getirmek istedi. Bunun babam dönene kadar geçici bir çözüm olduğunu söylemişti ama içten içe gerçeğin farkındaydım. Babam asla geri dönmeyecekti. Kiracılar beş çocuklu göçmen bir aileydi. Bir anda evimizi istila etmiş, her köşesine bir virüs gibi yayılmışlardı. Kocası ayyaşın tekiydi. Kadın ise geceleri bir kulüpte sarhoşları eğlendiriyordu. Gündüzleri uyumak zorunda olduğundan genellikle çocuklara ben bakıyordum. Veletleri gece gündüz hiç susmak bilmiyordu

ve sürekli açlardı. Tanrım, mutfakta ne var ne yoksa silip süpürüyorlardı. Sonra benim de çalışıp eve katkıda bulunmamı söylediler. Daha fazla karın tokluğuna orada kalamazdım. Dediklerini yaptım. Bulabildiğim her işte çalıştım. Yaptıkları her şeye sabrettim. Tıpkı annem gibi babam da günün birinde geri döner diye umutla bekledim. Gerçeği kabullendiğim gün ise evi terk edip kendime yeni bir yol çizdim. Düzenli bir hayatım yok belki ama en azından artık kimsenin kahrını çekmiyorum."

"Neden buraya, büyükbabamların yanına dönmedin?"

Luigi omuz silkti. "Babamın yaptıkları yüzünden beni istemeyeceklerini düşündüm. Ayrıca onlarla asla senin kadar iyi anlaşamadığımı biliyorsun."

"Ah Luigi. Yaşadıkların için çok üzgünüm. Keşke bunları daha önce bilseydim."

"Ne fark ederdi ki? Benden nefret ediyordun. Hâlâ nefret ettiğini görebiliyorum." dedi onunla göz göze gelerek.

Daniella başını sağa sola salladı. "İster inan ister inanma ama ne senden ne de babamdan nefret etmiyorum. Küçükken kızgındım evet ama sonra büyüdüm ve affetmenin özgürleştirici olduğunu öğrendim. Sen de denemelisin."

"Yapamam. Her zaman hayatınızın benimkinden daha iyi olduğunu düşünerek yaşadım."

"Dilini bile bilmediğin bir ülkede sıfırdan başlamak hiç kolay değildi inan bana. Teyzemizin evi hastane borçlarından dolayı ipotekliydi ve yalnızca ölen kocasından aldığı az miktarda dul maaşıyla geçiniyorduk. Annem evde dikiş dikiyordu. Ama günlerce iş bulamadığı zamanlar olurdu. Faturalarımızı ödeyemediğimiz için bazı akşamlar soğukta ve karanlıkta uyumak zorunda kaldık. Parasızlık yüzünden okulumu aksattım, yaşıtlarımın yaptığı hiçbir şeyi yapamadım. Yine de halimden hiç şikâyetçi olmadım. Annem hastalandığında hastane masraflarını karşılamak için iki işte birden çalışmak zorunda kaldım. O günlerde yapayalnızdım Luigi. Ne sen ne de babam bir gün bile arayıp ne durumda

olduğumuzu merak etmediniz. Anneme kızgın olabilirdin ama ben senin kardeşindim. Şimdi gelmiş bana yaşantımla ilgili hesap soruyorsun. Evet, tüm vefasızlığınıza rağmen sizi affettim ama bu hayatıma müdahale etmenize izin vereceğim anlamına gelmiyor. Bugüne kadar tek başına gayet iyi idare ettim."

Luigi, "O adamlarla asla baş edemezsin Dani." dediğinde adamın yüzüne bakakaldı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu kimin yaptığını biliyorum. Bana yalan söylediğini biliyorum."

Luigi bakışlarını ondan kaçırınca sözlerinin gerçekliği bir tokat gibi yüzüne çarptı.

"Sen...Bunu yapanları tanıyor musun?"

"Cazzo!" Genç adam küfretti. "Sadece buradan gitmen gerektiğini biliyorum. Çok geç olmadan New York'a geri dönmelisin."

"Kim?"

"Dinle Dani, onlar tehlikeli adamlar. Onlarla baş edemezsin."

"Sana kim dedim?" Daniella öfkeyle dişlerini sıkmıştı.

Genç adam derin bir nefes aldıktan sonra konuşmadan dudaklarını ısırdı. "Bay Colombo."

"Lanet olası Bay Colombo da kim?" Kafa karışıklığıyla alnı kırışmıştı. Bu ismi bir yerlerden duyduğunu hatırlıyordu ama kim olduğunu çıkaramıyordu.

"Oteli satın almak isteyen biri. Sen gelmeden Bay Mancini onunla anlaşmış. Anlaşmayı bozduğumuzu öğrenince çok sinirlenmiş. Bize bunun hesabını soracağını söylemiş."

Dün Bay Mancini'yi gördüğünde neden bundan bahsetmemişti öyleyse?

"Emin misin?

"Başkası olamaz. Seni buradan göndermek için gerekirse oteli başına yıkacağını söylemiş."

"Ve sen de beni uyarmak yerine bunu yapmasına seyirci kaldın öyle mi? Buraya da bunun için mi geldi? Vazgeçip geri döneceğimden emin olmak için mi?"

Tanrım, bunu bilmek canını dün gece yaşadıklarından çok daha fazla acıtmıştı.

"Sadece seni merak ettim. Neyse ki burada değilmişsin. Sana zarar verebilirlerdi."

Daniella konuşmadan önce uzun bir süre öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. Duyduklarını hazmetmesi çok zordu. Öz kardeşi ona komplo kuran bir adamla birlik olmuştu. Bir anlığına bile olsa onu gerçekten merak ettiğini düşündüğüne inanamıyordu.

"Evimden defol git hemen."

"Dani...ben-"

"Sana evimden hemen defolup gitmeni söyledim!"

Luigi kendi kendine homurdanarak ön kapıdan çıkmadan evvel ona son bir bakış attı. Daniella ise ardından bakmadı. Uzun bir süre yüzünü bile görmek istemiyordu.

Luigi gittikten sonra tuttuğu nefesi bıraktı. Ağlamamak için kendini o kadar sıkmıştı ki, çene kasları acıyordu. Kendini toparlamaya fırsat bulamadan arka cebindeki telefonu titreşti.

"Kimsiniz?" Ekrana bakmadan sert bir sesle cevaplamıştı. Telefonun ucundaki sesi duyduğunda ise öfkesi ikiye katlandı.

"Merhaba Daniella? Ben Sara. Telefonu yüzüme kapatmadan önce beni bir dakikalığına dinlemeni istiyorum. Lütfen!"

"Neden ısrar ettiğini anlamaya çalışıyorum sadece."

"Bana ne kadar kızgın olduğunun farkındayım."

"Kızgın sözcüğü sana hissettiklerimin yanında hafif kalır. Beni nasıl bir belaya bulaştırdığının farkında mısın? Ailen beni aradığını biliyor mu? Ya da dur söyleme. Onlardan gizli aradın değil mi?"

"Ne desen haklısın. Konuşmayı fazla uzatmayacağım. Telefonuma daha yeni kavuştum ve yakalanıp kaybetmek istemiyorum."

"Yüce Tanrım. Biliyordum."

"Dinle. Yalnızca o gün geldiğimde sana bıraktığım taşınır belleği ne yaptığını merak ediyorum? Umarım onu çöpe atmamış veya Franco haricinde birine vermemişsindir."

"Öyle yapmışsan ne olmuş?"

"Bunu yaptığın için sana kızamam elbette ama yapmadığını umuyorum. Sen böyle biri değilsin."

"Aptallığımı yüzüme vurduğun için teşekkürler."

"Hayır aptal değil. Sadece duyarlı birisin. Karşındaki insan kim olursa olsun önemsiyorsun. Bu, çevremdeki insanlarda pek fazla görmeye alışkın olmadığım bir özellik. O gün markette de aynı şeyi yapmıştın. Fabio kaybolduğum için beni azarlarken sen şekerlemelerimin parasını ödedin."

"Buna pişman olacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Sen iyi birisin Daniella. Bu yüzden kendine yüklenme lütfen. Yardımına ihtiyacım olduğu için sana yanlış yapan bendim. Başka çarem yoktu. Şimdi senden son bir iyilik daha yapmam rica ediyorum."

"Beni pis işlerine daha fazla bulaştırmana izin veremem."

"Çok geç. İstemesen de bu işin içindesin artık. Bana o belleğin içinde ne olduğunu merak edip bakmadığını söyleyebilir misin?"

Bakmıştı bakmasına ama içinde Franco'nun bir gece kulübünde bazı adamlarla eğlenirken çekildiği birkaç fotoğraf dışında hiçbir şey yoktu. Bu neden bu kadar önemliydi, anlayamıyordu?

Daniella sessiz kalınca Sara iç çekti. "Gördün mü?"

"İçine bakmış olmam sana yardım edeceğim anlamına gelmez. Daha fazla bela istemiyorum Sara, ciddiyim."

"Bunun için gerçekten çok üzgünüm. Böyle olsun istememiştim ama o bellektekilerin Franco için hayati değeri var. Ne yapıp edip ona ulaştırmalısın."

"Sen kesinlikle aklını kaçırmışsın. Şimdi telefonu kapatıyorum ve bir daha beni aramanı istemiyorum, anladın mı? Adımı

unut. Numaramı unut. Hatta mümkünse tanıştığımız günü bile aklından sil."

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsin. Yakında evlenip buradan gidiyorum. Ama lütfen bana son bir iyilik yap."

"Daha fazla hayatımın içine edebilesiniz diye mi? Hiç sanmıyorum. Lanet sırlarınız da sen de umurumda değilsiniz artık. Şimdi beni rahat bırak!"

"Daniella-"

Kızın daha fazla konuşmasına izin vermeden telefonu yüzüne kapattı. Ardından arama geçmişini temizleyerek numarayı engelledi.

"İyi misiniz signora?" Dante kapı eşiğinde durmuş onu izliyordu. Adamın ne kadar zamandır orada dikildiğinin farkında değildi.

"Evet, iyiyim." Sadece birilerine laf anlatmaya çalışmaktan başı ağrıyordu. "Ne durumdayız Dante?" dedi alnındaki saçları elinin tersiyle geriye iterken.

"Mobilyaları taşıyacak adamlar geldi."

"Tamam. Önce bu odadan başlasınlar. Daha fazla vakit kaybetmeyelim."

"Bu size epey pahalıya patlayacak efendim. Tadilat, yeni mobilyalar. Sognare yaşlı ve zor bir kızdır." dedi adam. Tanıştıklarından bu yana belki de ilk defa bu kadar uzun bir cümle kuruyordu.

"Ve ben de sabırlı ve inatçı bir kadınım." dedi Daniella. "Neye mâl olursa olsun, bunu yapacağım."

...

Vakit gece yarısını çoktan geçmiş, Livorno şeytanlarını karanlık sokaklarda kol gezmesi için serbest bırakmıştı. Masum insanlar evlerindeki yataklarında mışıl mışıl uyurken o, kendi bildiği adaleti sağlamak için yine dışarıdaydı.

"Adamı buldunuz mu? "

Franco tekneden inip siyah Mercedes'in arka koltuğuna hızla yerleştikten sonra karşısındaki adama baktı.

"Birkaç korumasıyla birlikte eski depoda. Çocuklar onu çoktan konuşturmaya başladı."

"O mu yapmış?"

"Adamlarından biri onu ele verince suçunu itiraf etmekten başka çaresi kalmadı."

"Kimin nesiymiş bu herif?"

"Ernesto Colombo. Elli beş yaşında. Yeni bekâr kalmış bir milyarder. Paraya sonradan kavuşan tiplerden. Geçtiğimiz yıl İngiliz asıllı karısına yüklü bir miktar nafaka ödedikten sonra anlaşmalı olarak boşanmış. Şimdilerde çocuğu yaşında bir kızla doludizgin bir aşk yaşıyor. Kelepir binalarla ilgileniyor. Ya onları yenileyip restore ediyor ya da yıkıp yerine yenilerini yapıyor. Venedik ve Milano'da orta ölçekte iki oteli var. Üçüncüsünü Livorno'da açmayı planlıyor."

"Neden burada? Burası onun gibi biri için oldukça küçük bir kasaba."

"Yine de potansiyeli olduğunu düşünüyor. Amacı burada yeni ve farklı bir şeyler denemek. Kendisi de yakın zamanda evlenip buraya yerleşecekmiş."

"İlgilendiği yer belli tabii." dedi Franco başını cama doğru çevirerek.

"Sognare'yi yıkıp yerine yeni ve daha modern bir bina inşa etmek istiyor. Fakat bina sahibinin satıştan cayması bütün planlarını alt üst etmiş. Söylediğine göre Bayan Lombardi gelmeden önce çoktan ortaklardan biriyle anlaşmış. Hatta adama yüklü miktarda ödeme bile yapmış. Ancak kadın gelip işi bozmuş. Abisi onu ikna edemeyince de durumu kendi yöntemleriyle çözmeye çalışmış."

Parmaklarının arasındaki lastik Franco'yu sakinleştirmeye yetmiyordu. Öfkesi öyle yoğundu ki, adeta yakıcı bir asit gibi damarlarında dolaşıp duruyordu. Ceketinin düğmelerini çözerken, "Sana otele ve kadına göz kulak olmanı söylemiştim!" diye hırladı. "Gözünü üzerinden ayırmaman gerekiyordu."

Adam mahcup hâlde başını eğdi. "Özür dilerim patron. O gün Bayan Lombardi'yi Roma'ya kadar takip etmiştik. O sırada otele saldıracaklarını düşünemedik."

"Fabio...Fabio..." Franco sakin görüntüsünün altındaki öfkeyi hissetmesini sağladığını umarak başını iki yana salladı. "Senin derdin ne söylesene? Dikkatin mi dağınık, yoksa âşık filan mısın?"

"Patron ben..."

"Sen Fabio. Son zamanlarda hata üstüne hata yapıyorsun. Bana Sara'ya olanları anlatmakta da geç kaldın. Babamın kız kardeşimi dövüp karanlık bir bodruma kilitlediğini o sersem kadından öğrenmemem gerekiyordu. Ayrıca sana Lorenna'nın attığı her adımdan haberim olması gerektiğini de söylemiştim. Bir daha adaya benden habersiz ayak basacak olursa bedelini sana ödetirim."

"Olaylar çok ani gelişti patron." diyen Fabio korkmaktan çok şaşkın gibiydi. Kendini savunmaya geçtiğinde,

"Bahanelerin arkasına sığınmayı kes!" dedi Franco tersleyerek. "Kulaklarını aç ve beni iyi dinle. Eğer işini doğru düzgün yapamayacaksan senin yerine yapacak başka birini bulurum. Ve seni de cehennemin dibine postalarım. Beni iyice anladın mı?"

"Merak etme. Bundan böyle daha dikkatli olacağıma söz veriyorum. Ama kız kardeşiniz-"

"Ne olmuş kız kardeşime?"

"Akla hayale sığmayacak şeyler yapmaya başladı. Önce babanızın odasında gizlice bir şeyler aramaya kalkıştı. Şimdi de De Lucaların baş düşmanı Stefano Greco ile nişanlanıyor. Onu kontrol etmek gittikçe güçleşiyor."

"Ne saçmalıyorsun sen? Ne nişanı?"

"Sara gizliden gizliye birkaç aydır o adamla telefonlaşıyormuş. Evlenmeye karar vermişler."

"Zırvalık! Babam buna asla müsaade etmez."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama son seyahatinde adamlarla konuşup anlaşmış. Anladığım kadarıyla aradaki buzları eritmek

için bu evliliği bir fırsat olarak görüyor. Böylece iş konusunda önünün açılacağını düşünüyor."

"Delirmiş mi bu adam? Düşmanla birlik olmak da neyin nesi?"

"Önümüzdeki hafta düğün tarihini belirlemek üzere aileyi buraya davet etti bile."

"Lanet olsun! Buna izin veremeyiz." Fabio başını bir kez salladıktan sonra, Franco bakışlarını dışarıdaki karanlığa dikti. Dışarıdaki hava ruh halini öyle iyi yansıtıyordu ki, hırsını birilerinden çıkarmak için resmen avuçları kaşınıyordu.

"O adamların annemin ölümüyle bağlantılı olup olmadıklarını öğrenmeden Sara hiç kimseyle evlenemez."

"Ne yapmayı planlıyorsun patron?"

"Bir şeyler düşüneceğim. Şimdilik gerektiğinde müdahale etmek için adamların ve sen tetikte bekleyin. Gözünü kulağını dört aç ve beni mutlaka gelişmelerden haberdar et, anlaşıldı mı?"

"Nasıl istersen."

Araba ıssız sahil şeridinde hızla yol almaya devam ederken bu kez sakinleşmek için bileğindeki lastiği çekiştirmekle uğraşmadı. Onun yerine içindeki nefrete sığınıp yumruklarını sıktı. Bu gece duyduğu şeylerden sonra çözmesi gereken meselelere bir yenisi daha eklenmişti. Ama öncelik Daniella'nındı.

Acaba dün gece yaşadığı sarsıntıdan sonra kendini toparlayabilmiş miydi? Onu bıraktığında kadın hiç iyi değildi.

Ay gökyüzünde gümüş bir kalkan gibi parlarken, aklına Daniella'nın mutfağındaki son anları geldi.

Kadının vücudunda dudaklarından başlayarak harika bir keşfe çıkmıştı. Sonunda o ukala ağzının tadına bakmış, sonra da elleri kıvrımlı vücudunda rahatça ve ustalıkla dolaşmaya başlamıştı. Üstelik Daniella bu dokunuşlarından fazlasıyla zevk alıyor gibi görünüyordu. Mest olmuş kadını bacaklarının arasına çekmiş ve ne olduysa ondan sonra olmuştu. Tanrı biliyor ya, eğer Daniella onu durdurmasaydı onu kapıya dayayıp oracıkta becerecekti.

Fakat Daniella'nın inlemelerinin zevkten değil de duyduğu acıdan olduğunu keşfettiğinde yakıcı şehvetinin üzerine bir kova dolusu buzlu su yemiş gibi sarsılmıştı. Kadının acı çekiyor olması imkânsızdı çünkü; canını yakacak hiçbir şey yapmamıştı. Fakat belli ki, birileri daha önce bunu yapmıştı.

Bunu fark ettiği anda ellerini onun üzerinden çekmişti.

Franco bir kadını öptüğünde onun zevkten delirmesini ve daha fazlası için yalvarmasını beklerdi. Oysa kadın ondan, yüzünde her an kusacakmış gibi bir ifadeyle çekip gitmesini istemişti. Ve Franco bundan nefret etmişti.

Yumruklarını daha da sıktı. İçinde kadının geçmişinde ne yaşadığını öğrenmek için yakıcı bir istek vardı. Ona sorduğunda kadın onu geçiştirmişti ve Franco o geceden beri düşünmekten aklını kaçırmak üzereydi. Hem onu yaralayanı hem de oteli kundaklayanları bulup onları cehennemin en karanlık deliğine gönderecekti.

Saldırının arkasında Lorenna'nın olduğunu sanarak yanılmıştı ama bu kadının duracağı anlamına gelmiyordu. Lorenna'yı tanıyordu. Asla boşa tehdit savurmazdı. Şimdiye kadar beklediyse mutlaka başka bir planı olmalıydı.

O aptal kadının başına bu kadar bela olacağını bilseydi, babasından intikam almak için başka bir yol denerdi. Fakat adamı en sevdiği şeyle vurmak ona büyük bir tatmin hissi vermişti. Bir zamanlar annesinin canını o kadınla yakmıştı. Ve şimdi Franco da aynı şeyi ona yapmak istiyordu. Bunun için de en etkili yol ise Lorenna'yı avucunun içine almaktı. Üstelik kadın, Fabio'yu babasının en güvenilir adamı yapana kadar ona gerekli tüm istihbaratı sağlamış, gerektiğinde onun için casusluk bile yapmıştı. Sırf bu bile Antonio'nun kadını gözünü kırpmadan öldürmesi için yeterli bir sebepti. Eğer canını sıkmaya devam ederse hiç düşünmeden ipini çekecekti.

"Geldik patron."

Eski bir kereste fabrikasının içinden geçerek boş depolardan birinin önünde durduklarında Franco hızla arabadan indi. Fabio

ve iki adamı da hemen arkalarından gelmişti. Beton zemini seri adımlarla geçerek açık kapılardan içeri girdiğinde gördüğü manzara içini biraz olsun rahatlatmıştı.

Beş adam kollarından zincirlenerek tıpkı mezbahadaki domuzlar gibi tepelerindeki kancalara asılmışlardı. Yüzleri dayak yemekten tanınmayacak hâldeydi. Kiminin gözü, kimininse dudakları şişmişti. En öndeki adam hariç hepsini üstü başı kan içindeydi. Dayak yememiş ama belli ki, diğerleri yerken izlemişti. Gözleri korku ve panikle yuvalarından adeta dışarı fırlamış adam sık nefes alıyor, sürekli terliyordu. Etrafında Franco'nun altı adamı vardı. Hepsi de merhametten uzak, parçalamak üzere eğitilmiş canavarlardı.

Franco adımlarını yavaşlatarak adamın önünde durdu.

"Colombo sen misin?"

Adam cevap vermedi. Diğer adamlar ölü gibi hareketsizken o titriyordu.

"Sana Colombo sen misin diye sordum."

Hafif kel ve göbekli olan adam başını kaldırıp ona bakarak bir şeyler mırıldandı fakat ne söylediği anlaşılmıyordu. Belki de son duasını ediyordu.

"Seni iyi duyamadım dostum." dedi Franco biraz daha yaklaşarak. Adamlarından biri bir tekme savurunca adam acıyla haykırdı.

"E-evet. Colombo benim."

Adam daha söylemeden onun kim olduğunu zaten biliyordu. Amacı gösteriyi biraz daha eğlenceli hâle getirmekti. Böyle pislikleri cezalandırırken onlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaktan hoşlanıyordu.

Franco adamın karşısında hafifçe eğilerek onunla yüz yüze geldi.

"Dün gece adamlarının ne yaptığından haberin var mı Colombo? Bana ait bir yeri yerle bir ettiler. Ah, ama sen zaten bunu biliyorsun değil mi? Çünkü emri sen verdin."

Franco'nun bıçak kadar keskin sesi sakin ama ürkütücüydü. Gözlerinin soğuk pırıltılar saçmasına karşılık dudaklarına şeytani bir sırıtış yerleşmişti.

"Kimsin sen?" Colombo korkuyla fısıldadı.

"Şeytanın oğlu. Senin için cehennemden gelen bir iblis. Ve eğer sözümü dinlemezsen celladın. Dilediğini seç."

Adamın düşük göz kapaklarının altında göz bebekleri kocaman açıldı. "Benden ne istiyorsun?"

"Çok açık. Sognare'yi ve sahibini rahat bırakacaksın. O otelle ilgili tüm planlarını unut. Tabii ondan önce verdiğin maddi zararın tamamını karşılaman gerekiyor."

"Neden böyle bir şey yapacakmışım? Orası için çok uğraştım. Sognare benim hakkım. Eğer o şehirli kız gelmeseydi-" Franco'nun cebinden demir bir muşta çıkardığını gören adam sessiz kalarak sertçe yutkundu.

Genç adam parmaklarındaki gümüş yüzükleri teker teker çıkarıp pantolonunun cebine koyarken dikkatle onu izliyordu.

"N-ne yapıyorsun?"

"Şey, kanı yüzüklerden temizlemek pek kolay olmuyor." diyerek parmaklarını muştanın deliklerinin içine soktu.

"Bak, ben zengin bir adamım. Sana istediğin kadar para verebilirim."

"Üzgünüm ama paran ilgimi çekmiyor. Samrım kendimi iyi ifade edemedim. Belki bu anlamana yardımcı olur." dedi ve adamın yüzüne sert bir yumruk indirdi. Acıyla cıyaklayan adamın başı hızla bir tarafa savrulurken zincirleri yüzünden kendi etrafında bir tur attı.

Franco parmaklarını esnetip gerdikten sonra attığı ikinci yumruk suratının tam ortasına burnunu kıracak kadar hızlı inmişti.

Bir tur daha dönen adam acıyla haykırdı. Yüzünden aşağıya oluk oluk kan boşalıyordu.

"Burnum. Burnumu kırdın kahrolası. Dur! Dur dedim sana! Ne istersen yapacağım."

Diğer eliyle adamın boğazına yapışan Franco gözlerini adamın gözlerine dikerek içindeki öfkeyi görmesini sağladı.

"Bir daha söylediklerimi tekrar ettirecek olursan seni öyle bir hale getiririm ki, tüm dünya bir araya gelse parçalarını bir araya getiremez. Beni anladın mı?" Adam sessizce ağlamaya başlayınca, "Sana beni anladın mı diye sordum!" diye bağırdı.

"Evet. E-evet anladım"

"Güzel."

Franco geriye çekilip muştanın üzerindeki kanı bir mendille temizlerken adamlarına, "Daha iyi anlamasını sağlayın." dedi ve onlar Colombo'ya yumruklarıyla girişirken, geldiği hızla depoyu terk etti.

11.BÖLÜM:

Kaçabilirsin Ama Saklanamazsın!

Rikers Adası Hapishanesi/ New York

Gardiyanlar mahkûmu içeri sokmak için kapıyı açtığında sabırsızlıkla ayağını yere vuran adam hızla ayağa kalktı. Meslektaşı ve en yakın arkadaşını bu kadar berbat bir hâlde görmeye hâlâ alışamamıştı.

Jonathan son birkaç ayda haddinden fazla zayıflamıştı. Yakışıklı yüzündeki yanakları içine göçmüş, gözaltları uykusuzluktan çökmüş ve saçı sakalı birbirine karışmıştı. Kızların kalbini hoplatan o çekici adamdan geriye eser kalmamıştı. Onun yerine sokakta çöp toplayıp dilenen hırpani kılıklı adamlara benziyordu. Elbette bunu ona asla söylemek gibi bir niyeti yoktu.

"Jonathan. Seni gördüğüme sevindim." dedi elinden geldiğince neşeli görünmeye çalışarak. "Nasılsın?"

Karşısına somurtarak oturan adam burnundan nefes alırken nezaketinden pek etkilenmişe benzemiyordu. Bileklerine takılı kelepçeleri gözüne sokmak istercesine ellerini masanın üzerine çıkarırken gözünü dikip baktı.

"Nasıl mıyım? Sence oradan nasıl görünüyorum Benjamin?

Genç adam boğazını temizledi. "Şey, aslına bakarsan..."

"Aslına bakarsan ne? Çaresiz mi? İğrenç mi? Yoksa sefil mi?"

"Ben...farklı diyecektim."

"Farklı ha?" Adam tıslarcasına güldü. Ve böylelikle zayıf cildi ağzının kenarındaki kırışıklıkları ortaya çıkardı. Nefesinden son yediği yemeğin kokusu alınıyordu.

"Bundan daha dürüst olabilirsin dostum. Ben kandırmaya çalıştığın o aptal müvekkillerinden biri değilim."

"Sadece sana kendini iyi hissettirmeye çalışıyordum."

"Nezaketini alıp bir tarafına sokabilirsin. Eğer buraya iyi haberlerle gelmediysen hemen defolup git."

Adam yerinden kalkmaya yeltenince hızla uzanıp onu durdurdu.

"Dur, sakin ol biraz. Otur hadi."

Jonathan ona ters bir bakış attıktan sonra dediğini yaptı. Turuncu tulumuyla yerine çöker çökmez arkasına yaslandı. Konuşmasını beklediğini anlayana kadar aradan geçen uzun dakikalar boyunca Benjamin önündeki dosyadaki sayfaları huzursuz bir şekilde karıştırmakla oyalandı.

"Sana bir iyi bir de kötü haberim var. Önce hangisinden başlamamı istersin?"

"Kötü olandan başla. Belki, sonrasında duyacağım şey moralimi yükseltebilir."

"Pekâlâ." Benjamin konuşmadan evvel boğazını temizledi ve yakasındaki kravatı çekiştirdi. "Üzgünüm ama hakkındaki suçlamaları düşürmeyi henüz başaramadık."

"Lanet olsun!" Genç adam kükreyerek yerinden fırladı.

"Sadece savcı bu kadar üzerimize geldiği için jüriyi ikna etmek zorlaştı hepsi bu."

"Nasıl olacak peki? Bu lanet yerde bir dakika daha kalamam, beni anlıyor musun?"

"Ne kadar kötü bir durumda olduğunu görebiliyorum ama sana açılan davaların sayısı, senin davaları meşru yollardan kazandığın haberi duyulduktan sonra giderek artmaya başladı. Yakında tüm müvekkillerinin davalık olduğu adamlar kapımızda uzun bir kuyruk oluşturabilir. Ortağımız Bayan William'ın bu konuda ne düşündüğünü bilmek ister misin?"

"Sence?"

"Dinle Jonathan. Farkında mısın bilmiyorum ama bu gerçekten zor bir dava. Aklandığın takdirde bile işler istediğin gibi gitmeyebilir."

"Beni ortaklıktan çıkarmayı düşünüyor değil mi?"

Benjamin bakışlarını kaçırınca haklı olduğunu anlamıştı. Jonathan başını kollarının arasına sarkıttı.

"Senden sadece biraz daha sabretmeni istiyorum. İhbarcıyı bulmak ve delilleri çürütmek için elimden geleni yapıyorum."

"Bu berbat yerde daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Bir sürü hasta ruhlu piçin arasında yaşamaya çalışıyorum. Kaçık ve erkek sevici heriflerle yan yana hücrelerde kalmak ne kadar zor bir fikrin var mı? Adamların geceleri horlayıp, gaz çıkarmaları benim için sorundan bile sayılmaz. Daha büyük dertlerim var benim. Onlar..."

"Sana kötü mü davranıyorlar? Bak, eğer tacize filan uğruyorsan senin için başka hücre talebinde bulunabilirim."

"Başka hücre filan istemiyorum." Jonathan başını kaldırdı. "Buradan bir an önce çıkmak istiyorum. Geceleri arkamı kollamaktan uyku uyamıyorum. Her an birileri beni koridorda ya da duş alırken sıkıştıracak diye ödüm kopuyor. O yüzden haftada bir kez ve sadece öğle yemekleri sırasında duş alabiliyorum. Yemeğime bir şeyler katılma ihtimaline karşı kapalı kutulardaki gıdaları tükettiğimden bahsetmiyorum bile."

"Seni anlıyorum dostum ve inan buradan çıkman için bütün imkânlarımı zorluyorum."

"O hâlde daha fazlasını yap. Bana bunu yapanları bul."

"İşte bu çok zor. Biliyorsun, ihbarcıların bilgileri devlet sırrı gibi saklanır."

"Umurumda değil. Hiçbir sır sonsuza dek gizli kalamaz. Sana her zaman dediğim gibi, insanlar satın alınabilir. Sadece fiyatlarını bilmen gerekiyor."

"İyi ama..."

"Daniella'dan haberin var mı?"

"Hayır." Benjamin başını salladı. "Kısa bir süre önce işi bıraktığım söylemiştim ve o günden beri ondan haber alamadım."

Jonathan gür kaşlarının altında zekice parlayan gözlerini kıstı. "Gloria'ya sordun mu? O nerede olduğunu mutlaka biliyordur."

"Ona da söylememiş. Sadece aile meselesi olduğunu ve acilen gitmesi gerektiğini biliyor."

"Yalan söylüyor. Onlar kahrolası çok yakın iki arkadaş. Nereye gittiğini söylememiş olamaz."

Benjamin geniş omuzlarını hafifçe oynatınca takım elbisesi hışırdadı. "Üzgünüm."

"Tam da benim içeri atılmamın ardından sevgili asistanımın olağanüstü bir şekilde ortadan kaybolması sana da tuhaf gelmiyor mu?"

Benjamin'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Seni Daniella'nın ihbar ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Tanrı aşkına Jonathan, o aynı zamanda senin kız arkadaşın."

"Eski kız arkadaşım. Hapishaneye girdikten sonra beni bir kez bile aramadı." Adamın sesindeki öfkeyi hisseden Benjamin gerilerek yutkundu.

"Yine de onu yıllardır tanıyorsun. Daniella böyle bir şeyi asla yapmaz."

Genç adamın dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Bir kadının intikam almak istediğinde hayal gücünün ne kadar sınırsız olduğunu bilemezsin."

Benjamin düşünceli görünerek dosyalarını topladı. Ona neyin intikamı olduğunu sormadı. Ofiste dolanan dedikodular Benjamin'in Daniella'yı aldattığı ve kadının kırık bir kalp yüzünden işten ayrıldığı yönündeydi. Jonathan acılı olduğu için saldıracak yer arıyordu muhtemelen. Yoksa intikam almak için bile olsa Daniella'nın bu kadar ileri gitmeyeceğini bilirdi.

"Her neyse. Önceliğimiz, senin rüşvet almadan davaları kazanmış olduğunu kanıtlamak. Bu konuda müvekkillerinin hepsi senin adına şahitlik yapmaya hazır. Hiçbiri aksini iddia etmiyor."

"Elbette etmezler. Kazandığım davalarla onların kıçlarını kurtardım."

"Fakat bu, karşı tarafın senden hak talep etmelerini engellemiyor. Bu yüzden hakkında kapsamlı bir soruşturma başlatıldı. Jüri üyelerini kendi tarafına çekmek istiyorsan önümüzdeki mahkemede gözlerine şirin görünmeye çalış."

"Mahkeme ne zaman?"

"On beş gün sonra." Benjamin dosyadakileri toparlayıp çantasına koydu. İçinden ayırdığı kâğıtları Jonathan'a uzatarak, "Bunlar senin adına dava açan şirketlerin birer listesi. Haklarında bildiğin ne varsa yanlarına not almanı istiyorum. Bir dahaki gelişimde senden alacağım."

Jonathan listeye bir göz attı. "Kahretsin. Bunların hepsi en zorlu davalarımdı."

"Onları bir kere alt ettin," Arkadaşı ona güven veren şekilde baktı. "yine yapabilirsin."

Jonathan başını salladı. Arkadaşı ceketini düzeltip kapıya doğru yürürken, "İnsanlar her zaman olmasına inandığın gibi çıkmayabilir." diyerek durmasını sağladı. Benjamin arkasını döndüğünde genç adam ona bakıyordu.

"Masumiyetinin seni yanıltmasına izin verme. Bul onu."

Benjamin, "Pekâlâ." diyerek iç geçirdi. "Dediğin gibi olsun."

...

"Saldırıya mı uğradın? Aman Tanrım!" Gloria bir çığlık kopardı. "Ne zaman oldu bu? Neden daha önce söylemedin? Sen, iyi misin?"

"Sakin ol ve biraz nefes al lütfen."

"Eğer sakin olmamı istiyorsan hemen anlatmaya başlaman için tamı tamına üç saniyen var. Bir. İki..."

Daniella sesli bir şekilde iç geçirdikten sonra "Bana değil Sognare'ye saldırdılar." diyerek olaya açıklık getirdi.

Arkadaşı bir anlığına nefesini tuttu. "Aman Tanrım. Nasıl oldu bu? Polise haber verdin mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Korktuğumdan değil, sadece...nedenlerim vardı."

"Nedenlerinin canı cehenneme."

Daniella dalgaların, kenardaki irili ufaklı kayalara çarpmasını izleyerek çiseleyen yağmurda sahil boyunca yürürken, arkadaşı telefonun diğer ucunda ona saydırmaya devam ediyordu.

"Kim bu lanet herifler? Dur, tahmin edeyim. De Lucalar değil mi? Onlar olduğuna eminim."

"Bilmiyorum. Belki."

"Tanrım. Bu kadar kısa süre içinde daha kaç düşman edinmiş olabilirsin ki?"

"İnan bana sayısını bilmiyorum. İçlerinde bir tek Antonio De Luca beni açıkça tehdit etmişti."

"Diğer seçenek kim peki?"

"Bilmek istemezsin."

Daniella sahildeki balıkçı teknelerinin önündeki kalın halatların üzerinden geçerken olan biteni Gloria'ya anlatmaya devam etti. Sara'nın teklifsiz evine gelişinin ardından Roma seyahati

dönüşü oteli ne hâlde bulduğunu söyledi. Sonraki gün ise Luigi gelip ona oteli satın almaya çalışan bir adamın tehlikeli olabileceğini ağzından kaçırmıştı. Gloria tüm bunları onu teselli edecek acıklı sesler çıkarmak dışında hiç sözünü kesmeden dinlemişti. En şaşılacak tepkiyi ise, birkaç gün sonra evine gelen kamyonlar dolusu yeni eşyayı duyduğunda vermişti.

"Nasıl yani? Önce oteli mahvettiler sonra da verdikleri hasarı öylece telafi etmeye mi geldiler?"

"Tuhaf değil mi? Adamları çok sıkıştırdım ama bana kimin gönderdiğini asla söylemediler."

"Kahretsin bebeğim, bu aile Rothshild Ailesi'nden bile daha fazla tuhaflıkla dolu."

Daniella güldü. "Haklısın."

"Sonra ne oldu peki?"

"Hiç. Kenara çekildim ve işlerini yapmalarına izin verdim."

O gün Paola ve Dante ile temizliği yeni bitirmişlerdi. Alışverişe çıkmak için Dante'nin kamyonetini almak üzere dışarı çıkmışlardı ki, ağzına kadar dolu iki yük kamyonunun o anda bahçesinden içeri girdiğini gördüler. Adamların hiç teklifsiz mobilyaları içeri taşımaya başladığını gördüklerinde ise hepsinin yüzünde aynı şok ifadesi vardı.

Daniella şaşkınlığını üzerinden atar atmaz adamların yanına koşmuş ve bunların onun sipariş ettiği eşyalar olmadığını söylemişti. Hayır, eşyalar onun aldıklarından çok daha kaliteli ve pahalı şeylerdi. Bu işte bir yanlışlık olmalıydı. Yani, en azından Daniella öyle olduğunu zannediyordu. Fakat ortada yanlış anlaşılma filan yoktu. Adamların ona teslim ettikleri formda eşyaları teslim alacak kişi olarak kendi adı yazıyordu. Öte yandan Paola çoktan adamlara yol göstererek eşyaların nereye yerleştirileceğini söylemeye başlamıştı.

Onlara durmalarını söylemişti fakat kimse onu dinlemiyordu. Sonunda birinin kolundan tutup, eğer hemen bu işe bir son vermez ve ne olup bittiğini açıklamazlarsa polisi arayacağını

söylemişti. Adamlar pili biten oyuncak bebekler gibi aniden ellerinde taşıdığı eşyalarla orta yerde duraklayınca konuştuğu adam nihayet bir açıklama yapmak zorunda hissetmiş olmalıydı. Daniella ise aldığı cevaptan hiç memnun kalmamıştı.

Bu yapılan bir hatayı telafi etmek içindi.

"Olayın üzerini bu şekilde kapatmalarına izin mi verdin yani?"

Daniella arkadaşının görmeyeceğini bildiği hâlde omuzlarını silkti. "Sadece özürlerini kabul etmiş gibi yaptım." Oysa sakin görüntüsünün aksine içinde adeta fırtınalar kopmuştu. Çünkü içten içe daha adamlar bahçesinden içeri girdikleri anda bunu kimin yaptırdığını anlamıştı.

"Senin böyle bir şeyi bu kadar kolay kabullenmen beni şaşırttı doğrusu."

"Neden böyle söyledin?"

"Çünkü benim tanıdığım Daniella o eşyaları alır ve adamların bir taraflarına sokardı."

"Belki de işlerin artık o şekilde yürümediğini öğrenmişimdir."

"Hah! Sen mi? Hiç sanmıyorum kızım. Ancak başka bir planın varsa kabullenmiş gibi yaparsın."

"Tamam. Haklısın. O anda yapmak istediğim tam olarak buydu. Ama açılışa bu kadar az bir zaman kalmışken böyle bir yardımı geri çevirmek aptallık oluru."

Ayrıca böyle bir telafiyi kabul etmesi, hesabını sormayacağı anlamına gelmiyordu.

Gloria bir süre sessiz kaldıktan sonra nefesini sesli bir şekilde içine çekti. "Aman Tanrım, bunu o yaptı değil mi?"

"Kim?"

"Anlamamış gibi yapma. Bu kadar sakin olman hiç normal değil. Bir keresinde müvekkillerimizden biri senin toplantıda olmaman gerektiği konusunda ısrar etmiş ve seni herkesin önünde azarlamıştı hatırlıyor musun?"

"Ve patronum olacak adam da benden derhal toplantı odasını terk etmemi istemişti."

"Adam daha sonra üzgün olduğunu ve davanın stresiyle böyle davrandığım söyleyerek ofisine bir buket çiçek göndermiş ve sen de hiç tereddütsüz çiçekleri kabul etmiştin."

"Evet."

"Daha sonra ne yaptığını hatırlıyor musun peki?"

Nasıl unutabilirdi ki? Çiçekleri üzerindeki kartla birlikte adamın karısına geri göndermişti. Bu yüzden bir sonraki davaları kadının adama açtığı boşanma davası olmuştu. Bu kadar acımasız olması yanlıştı belki ama öncesinde adamın zaten karısını aldattığını Jonathan'dan öğrenmişti.

"Yani?"

"Yani hiçbir şey beni masumiyetine inandıramaz. Dökül bakalım, aklından neler geçiyor?"

"Şu anda seni sarsmak dışında hiçbir şey."

"Bunun için aramızda koca bir okyanus olduğu için üzgünüm."

"Tanrım."

"Ona gideceksin değil mi? Kaçık ailesinin yaptıklarının acısını o zavallıdan çıkaracaksın?"

"Kimden bahsediyoruz tam olarak?"

"Kimden olacak, o baş döndürücü seks tanrısından."

"Ne tanrısı, ne?"

"Kimden bahsettiğimi bal gibi anladın. Senin şu gece kuşu."

"Franco mu?"

"İlk tahminde bilmene bir anlam yüklemem gerekiyor mu?"

Daniella gözlerini devirdi. Gloria'yı çok seviyordu ama arkadaşı bazen çekilmez biri olabiliyordu. "Bir karar ver. Adam zavallı mı, yoksa seks tanrısı mı?"

"Sen söyle. Hangisine daha yakın?"

"Fantezilerini dinlemeyi çok isterdim Gloria ama ne yazık ki kapatmam gerek."

"A-ha. Kaçıyorsun. Bu da haklı olduğumu gösteriyor. Bir tahminde bulunayım mı? Eğer saldırı için De Lucalardan şüpheleniyorsan ve onlardan geleni teklifsizce kabul ediyorsan, karşılığını vermeden asla durmayacaksın. Ve eğer seni birazcık tanıyorsam şu anda sahildeki teknelerden birine binmeye ve Gorgona'ya gitmeye hazırlanıyor olmalısın."

"Kes şunu!" Daniella hızla etrafına bir göz attı. Eğer arkadaşı onu bir kameradan filan izlemiyorsa böyle isabetli atışlar yapmasına imkân yoktu. "Beni mi izliyorsun sen?"

Gloria bir kahkaha patlattı. "Yakaladım seni."

"Tamam, itiraf ediyorum. Şimdi mutlu musun?"

"Sadece endişeliyim. Adamın sana zarar vermesinden korkmuyor musun?"

"Daha ne kadar zarar verebilir ki?"

"Adam bir katil. Kalbinin tam ortasına bir kurşun sıkabilir. Ya da ne bileyim belki seni ateşe filan verir."

Bunu zaten yapmıştı. Son karşılaşmalarında adam onu öperken iç çamaşırı az kalsın alev alacaktı.

"Ondan korkmuyorum."

"Bu adama güvendiğin anlamına mı geliyor?"

"Senin telefonu kapatacağın anlamına geliyor. Öğle molan biraz önce sona erdi."

"Of tamam, ama benden bu kadar kolay kurtulamazsın. Seninle daha sonra-"

"Hoşça kal Gloria."

Daniella telefonu arkadaşının suratına kapatarak daha önce bindiği tekneye yanaştı. Eğer bunu yapmasaydı arkadaşı kıyamete kadar konuşmaya devam edecekti.

Balıkçılar onu hemen tanımışlardı. Onu tekneyle adaya götürmeyi kabul etmeden önce telefonla birilerini aramışlardı.

Sanırım kuleden iniş izni filan almaları gerekiyordu. Onay geldiğinde Daniella'yı tekneye bindirdiler.

Adaya giderken içini bir düğüm gibi sıkan huzursuzluk hissi giderek artıyordu. Kendi kendine kalp atışlarının hızlanmasının tek nedeninin adamla yapacağı yüzleşme olduğunu söylüyordu. Belki de Gloria haklıydı. Belli etmese de korkuyordu. Fakat nedeni Franco değil, adama karşı oluşmaya başlayan hisleriydi.

...

Kadının adaya geleceğini duyduğunda başta inanmamıştı. Ama bilgisayar ekranındaki görüntülerin hepsi de Daniella Lombardi'nin adaya giriş yaptığını gösteriyordu. Şaşkınlığı aniden öfkeye dönüştü. Şu anda içeriye girmeden önce ziyaretçilere uygulanan prosedür gereği üzeri aranıyordu. Neyse ki, bu kez geçen seferkinin aksine onu kontrol eden görevli bir kadındı.

Franco gözlerini kısarak Daniella'nın göz ucuyla erkek gardiyanlara attığı tedirgin bakışı yakaladı. Nefret dolu gözleri özellikle Maurizio ve sargılı kolunda takılı kalmıştı.

Franco derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu, fakat Daniella'nın ilk ziyaretinden sonra giriş görüntülerini izlemek istemişti. Karşılaşacağı manzaraya ise hazırlıklı değildi. Kadın memur yerine üst baş aramasını yine erkek gardiyanlar yapmıştı. Lanet herifler ona gönderilen kadınlara bunu sık sık yapar, kadınların çoğu da bundan hoşlanırdı. Ancak Daniella'nın durumdan ne kadar rahatsız olduğu oldukça açıktı. Maurizio denen bok çuvalı ellerini onun üzerinde -özellikle ağırdan alarak- gezdirdiğinde kadının titrediğini görmek onda tarifsiz bir öfkeye neden olmuştu. Gardiyan müsveddesinin ona dokunurken aldığı zevk anlarını anımsarken yumruklarını sıktı. İçi, adamın kemiklerini bir kez daha kırma isteğiyle dolmuştu.

Daniella önceki sefer gördüğü o kötü muameleye rağmen buraya neden gelmişti?

Onu açıkça uyarmış ve ondan uzak durmasının ikisi için de en iyisi olacağını söylememiş miydi?

Tanrı biliyor ya, onu o kadar korkmuş ve şok geçirmiş halde bıraktığından beri kendine verdiği sözü tutmaya çalışıyordu. Fakat o gece kollarındaki kadının titremelerini bir an olsun aklından çıkaramıyordu.

Franco öfkeyle sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Bunu ona yapamazdı. Hem ondan uzak durmasını isteyip hem de canı istediğinde karşısına çıkamazdı.

Odanın içinde deli danalar gibi dolanmaya devam ederken kapısı tıklatıldı. Kalbi birden bir milyon kat hızlı çarpmaya başladı. Ne oluyor be!

Kendine nefes almayı yeniden hatırlattı ve yüzüne sakin bir ifade yerleştirerek,

"Girin!" diye bağırdı.

Kapıda ilk gördüğü yüz Mauruzio'nunkiydi. Adam onunla göz göze gelmemeye özen göstererek, "Misafiriniz geldi Bay De Luca." dedi. Alçısı çıktığı halde sağ elinin bileği hâlâ sargılıydı.

Franco adama nefretle baktı. Başıyla işaret verince gardiyan geriye çekilerek Daniella'nın girmesine izin verdi. Bunu yaparken gözlerini saygılı bir şekilde yerde tutmaya devam etmişti.

Daniella'nın şaşkınlığı Franco karşısına dikilene kadar sürdü.

"Bayan Lombardi." dedi Franco, bulabildiği en ciddi ses tonuyla. "Sizi buraya hangi rüzgâr attı böyle?"

Daniella cevap vermeden önce Franco'nun bir hareketiyle gardiyanı kovalamasını ve kapının arkasından kapanmasını bekledi.

"Ona ne oldu?"

"Ufak bir kaza. Ona ait olmayan şeylere elini uzattı diyelim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Şey...evet" Daniella hızla kaşlarını çattı. "Konuşmamız gerek."

"Son konuşmamızdan sonra bir daha görüşmeyeceğimiz hususunda anlaştığımızı sanıyordum. Buraya kadar geldiğinize göre önemli olmalı."

Genç kadın onunla ilgilenmek yerine etrafı inceliyordu. Gördüklerinden etkilenmiş gibi sayvanlı karyolayı, spor aletlerini, bilgisayar masasını ve içki barını ilgiyle süzdü.

"Burada hiç de bir mahkûm gibi yaşamıyorsun. Kendine resmen bir krallık kurmuşsun."

Franco kollarını iki yana açarak, "Paranın açamayacağı hiçbir kapı yoktur." dedi.

"İşte bu konuda yanılıyorsun. Sandığının aksine bazı insanlar satılık değildir." Bunu öyle sert bir şekilde söylemişti ki, Franco bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Eğer öyleyse bile ben henüz hiçbirine rastlamadım."

"Bir tanesi şu an tam karşında duruyor." dedi Daniella önündeki birkaç basamağı inerken. Sesindeki kibirli ton ve çenesini havaya dikmesi adamın dudaklarının seğirmesine neden oldu.

"Gergin görünüyorsunuz Bayan Lombardi." Franco köşedeki içki büfesine doğru yürürken asıl gergin olanın kendisi olduğunu görmezden geliyordu. Kendine heyecanının yatışması için bir kadeh içki doldururken, "Bir şeyler içmek ister misiniz?" diye sordu.

"Çok kalmayacağım. Buraya sadece sana ait bir şeyi vermek için geldim."

Franco viskisinden küçük bir yudum alırken kadının görüntüsünü adeta bir nefes gibi içine çekti. Tıpkı içkinin boğazından aşağıya yakarak inmesi gibi, kadın da onun içini yakıp geçiyordu sanki.

Daniella bugün yumuşak kıvrımlarını saran siyah bir gömlek ve mavi bir blucin giymişti. Ayağında paçalarını içine soktuğu yüksek tabanlı motorcu botları vardı. Yağmurlu hava yüzünden üzerine giydiği trençkotu, gömleğiyle aynı renkti. Buraya gelen diğer kadınlarla kıyaslanınca kıyafeti fazlasıyla muhafazakârdı. Yine de Franco'nun içini, onları parçalayarak üzerinden çıkartma isteğiyle dolduruyordu.

Peki, ama sebebi neydi?

Daniella neden onu diğer kadınlardan daha fazla etkiliyordu?

Kıvrık uçları tam da göğüslerinin şişkin kısmına dökülen kuzgun karası saçları mıydı sebep? Esmerler her zaman favorisi olmuştu.

Yoksa en ufak bir kozmetik ürününe bile ihtiyaç duymayan zarif yüz hatları yüzünden miydi? Tanrım, tenine dokunmuştu. Tıpkı bir bebeğinki kadar yumuşak ve pürüzsüzdü.

Belki de asıl sebep, onu derinlerine çeken, iri, gök mavisi gözleriydi. İçlerinde boğulmak isteyeceğim kadar mükemmel.

Ya da tatları yıllarını Tanrı'ya adamış bir din adamını bile baştan çıkaracak kadar lezzetli dudakları mıydı?

Sebebi her ne olursa olsun, ona böyle dik dik bakması kanını kaynatıyor, içini ona sahip olma arzusuyla dolduruyordu. Daniella rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdanırken yeniden o pislik herif olmaya çalıştı.

"Çabuk olursan iyi olur. Görünenin aksine ben sabırsız bir adamım."

Genç kadın ona cebinden çıkarttığı zarfı uzatınca Franco kaşlarını merakla havaya kaldırdı.

"Nedir bu?"

Daniella cevap vermedi. Franco zarfı alıp açtı ve çekin üzerinde yazan rakamı görünce uzun bir ıslık öttürdü.

"Bu parayı bana hangi hizmetimin karşılığı olarak ödediğinizi merak ediyorum Bayan Lombardi? Ya da almak istediğiniz hizmet mi demeliyim."

"Bana numara yapmana gerek yok Franco. Bir kamyon dolusu eşyayı otelime senin gönderdiğini biliyorum."

Tanrım, adı dudaklarından ne kadar da güzel dökülüyordu. Acaba içinde hızlı bir tempoda gidip gelirken de sesi böyle kontrollü ve sakin kalabilir miydi?

"Olanları kendince telafi etmeye çalıştığının farkındayım. Çok tatlı bir düşünce ama teşekkürler, sadakaya ihtiyacım yok."

"Sen de çok tatlısın güzelim ama bir yanlışlık olmalı, ben oteline eşya filan göndermedim." Franco çeki geri uzattı. Daniella önce eline sonra da adamın yüzüne bakakaldı.

"Yalan söylüyorsun."

Franco omuz silkti. "Bunu neden yapayım?"

Daniella şaşkınlıkla ona bakakaldı. "Sen yollamadıysan, o halde kim?"

"Belki bir hayranındır." Daha kelimeler ağzından çıktığı anda Franco bu fikirden nefret etmişti. Ona hayran olabilecek her erkeği gözü kapalı kurşuna dizmeye hazırdı. "Ya da belki, yapanlar yaptıklarına pişman olmuşlardır."

"Hiç komik değil."

"Komik olduğunu söylemedim. Sadeçe bir tahmin."

Genç kadının kafası karışmış görünüyordu. Franco her ne kadar onun bu halini izlemekten keyif alsa da elinden geldiğince tepkisiz görünmeye çalışıyordu. Daniella zeki bir kadındı. En ufak bir hatasında durumun farkına varabilir, bu işte parmağı olduğunu anlayabilirdi.

"Neden böyle bir şey yapacağımı düşündüğünü söyler misin?" Franco boştaki elini pantolonun cebine sokarken topuklarının üzerinde yaylandı. Kadının kokusu burnunun dibinde kırmızı bir pelerin gibi sallanırken ona dokunmamak için ellerini bir şeylerle meşgul etmek zorunda hissediyordu.

"Ben...bilmiyorum." Daniella başını sallarken dalgındı.

"Kendini biraz fazla önemsiyor olabilir misin? Dünya senin etrafında dönmüyor sonuçta."

Kadının gözlerinde aniden öfke kıvılcımları çakması Franco'yu sertleştirdi. Kahretsin. Bu haliyle daha az arzulanabilir olmanın yakınından bile geçmiyordu.

"Senin pisliğin teki olmanın sebebi nedir peki? Kusursuz De Luca genleri mi?"

Franco bir kahkaha patlattı. Elinde değildi. Bu kadının etrafındayken çok eğleniyordu.

"İyi bildin sevgilim. Ben şeytanın soyundan geliyorum."

Şişeyi eline alıp kadehini yeniden doldururken, "Başka bir şey yoksa eğer?" dedi. Soruyu özellikle havada bırakmıştı. Fakat kadın gitmek yerine ona öfkeyle bakmaya devam ediyordu. Franco içinden bir küfür daha savurdu.

Neden hâlâ gitmiyordu?

Hadi bebeğim git artık. Yoksa sonu ikimiz için de hiç iyi olmayacak.

"Aslında bir şey daha var."

Kadının ses tonundan onu sonunda sinirlendirmeyi başardığını anlamıştı. Normalde olsa Daniella'nın damarına basmak ona çılgınca bir zevk verirdi. Fakat şu anda onu kendinden uzak tutmaya çalıştığı -ve bunda başarılı olduğu için- kendinden nefret ediyordu.

"Eğer o gece yarım bıraktığımız işi tamamlamamı istiyorsan şu an hiç havamda değilim."

Bu sözün üzerine Daniella'nın gözleri yuvalarından fırladı. Boğazından çıkardığı hırıltıya benzeyen gülme ve öfke arası sesle ona doğru yaklaşınca Franco önce ona tokat atacağını sandı. Bunu hak etmediğinden değildi. Ve yapsaydı, belki ona izin bile verebilirdi. Sadece yalan söylediğini anlamasını istemiyordu. Çünkü şu anda tam da o gece başladığı işi bitirmek için yanıp tutuşuyordu. Dokunmak, onu öpmek, ellerini ve ağzını onun her yerinde gezdirmek için büyük bir açlık çekiyordu. Bunu yapması için ona engel olan tek şey kadının ondan korkuyor olmasıydı.

Bu çok garipti. Çünkü Daniella onunla konuşurken asla sözünü sakınmıyordu. Onun karşısındayken daima aptallık derecesinde cesurdu. Fakat ne zaman onunla yakınlaşmaya çalışsa, bakışları avcısıyla karşılaşan bir ceylanınkiler gibi ürkekleşiyordu. Başta bunu cinsel isteğini bastırmak için yaptığını sanmıştı. Hatta kadının seks perhizine girdiğini bile düşünmüştü. Fakat Daniella'nın tepkilerinin bunların hiçbiriyle ilgisi yoktu.

Kadın Franco'dan korkuyordu.

Üstelik sadece ondan da değil, yeryüzündeki tüm erkeklere karşı tavrı böyleymiş gibiydi. Bunu neden daha önce fark edememediğini bilmiyordu, ama az önce ekranda onu taciz eden adama attığı ürkek bakışları gördüğünde nihayet gerçekler onda çark etmişti.

Daniella Lombardi bir erkek tarafından taciz edilmişti. Ya da birden fazla erkek tarafından. Tanrım...umarım yanılıyorumdur. Franco zihnine dolan saçma sapan görüntüler yüzünden kanının öfkeyle tutuştuğunu hissetti.

"Biliyor musun senden gerçekten nefret ediyorum." dedi Daniella. "Ve emin ol senden ve ailenden sonsuza dek kurtulmak istemeseydim asla buraya gelmezdim."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Bu kez şaşırma sırası Franco'daydı. Daniella eğildi ve botunun tabanında dikkatle açılmış bir delikten küçük bir flaş bellek çıkardı.

"Bunun içindekiler üç yüz dolarlık Harley'lerime değse iyi olur."

"Nedir bu?"

"Bir emanet."

Franco avucuna bıraktığı belleği incelerken, "Bunu gizlemek için neden bu kadar uğraştığını anlamıyorum. Buraya gelmek yerine kıyıdaki teknelerden birine vererek de bana ulaştırabilirdin." dedi ilgisizce.

"Çünkü onu bana Sara verdi ve mutlaka sana ulaştırmamı söyledi. Oldukça önemliymiş."

"Sara mı?"

"Birkaç hafta evvel evime yaptığı ani ziyareti sırasında çaktırmadan cebime sıkıştırmış. Sonra telefon açıp bana içindekileri senden başka kimsenin görmemesi gerektiğini söyledi. Özellikle de bir polisin eline geçmemeliymiş."

"Ve bu kadar önemli olduğunu düşündüğün bir şeyi bana şimdi mi veriyorsun?"

Daniella yanıt vermek yerine omuzlarını silkti. "Kendini fazla önemsiyor olabilir misin? Dünya senin etrafında dönmüyor sonuçta." diyerek Franco'nun içindeki ham öfkeyi tetikledi.

"İçinde ne olduğuna baktın mı? Tanrım, benimki de soru. Elbette baktın."

"Oradan bakınca aptala filan mı benziyorum?"

Franco tek kaşını kaldırınca, Daniella gözlerini devirdi. "Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamadım, tamam mı? İçinde zararsız birkaç resim ve adresler dışında hiçbir şey yoktu."

"Emanetlere olan erdemin gözlerimi yaşarttı doğrusu."

"Böyle bir erdemim olduğunu hiç söyledim. Ayrıca ben sizin kuryeniz değilim. Bunu getirdiğim için bana teşekkür etmelisin."

"Madem daha önce vermedin, şimdi fikrini değiştiren ne oldu söylesene?"

"Çünkü artık bitsin istiyorum." Daniella ona doğru bir adım attı. "Bak, Livorno'ya hayatıma temiz bir sayfa açmaya geldim ama geldiğim günden beri ailen yüzünden başıma gelmeyen kalmadı. Bu artık sona ermeli anlıyor musun? Gece yatağıma yattığımda düşüneceğim tek şey, ertesi gün Sognare'yi nasıl daha iyi bir yer haline getirebilirim olmalı."

"Ama sen yatağında uzanırken sadece beni düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Evet." Bir dakika. "Elbette hayır."

Franco eline geçen bu kozu acımasızca kullanmaktan zevk alacaktı. Şeytani bir sırıtış dudaklarını kaplarken, "İtiraf et hadi." diyerek onu köşeye sıkıştırdı. "Beni düşünürken kaç kere kendine dokundun?" Daniella o kadar şaşırmıştı ki, ağzı resmen açık kaldı.

"Sen gerçekten aşağılık herifin tekisin."

Franco ona biraz daha sokularak nefeslerinin birbirine karışmasını sağladı. "Bunu bana söyleyen son kişinin şu anda nefes almadığını biliyor muydun?"

"Beni boş tehditlerinle korkutamazsın."

Daniella sertçe yutkununca boğazının hareketi Franco'nun nefesini kesti.

"Eğer boş bir tehdit olduğunu düşünüyorsan etrafına iyice bak Donna Bella ve kendine benim neden burada olduğumu sor."

Daniella bakışlarını odanın içinde ürkekçe gezdirirken zorlukla yutkundu. Bir katille iddialaşmaması gerekiyordu. "Hayatımda tanıdığım en tuhaf adamsın. Bir an çapkın bir Kazanova gibi kur yaparken hemen ardından dünyanın en pislik hergelesine dönüşüyorsun."

Franco bu sözleri bir sevgiliden gelen tatlı bir iltifatmış gibi kabul edip gülümsedi.

"Bu seferlik seni affediyorum." dedi, kısılmış gözlerle ona doğru yırtıcı bir adım atarken. "Söylesene. Hangisi olmamı tercih ederdin? Çapkın bir Kazanova mı, yoksa kocaman bir pislik mi?"

Daniella adımlarını geriletti. "Hiçbiri. Ben sadece...Hayatımdan defolup gitmeni istiyorum. Benden uzak dur."

"Durmazsam ne olur?" Franco ona adım adım yaklaşmaya devam etti. Buraya gelip onu delirttiği için kendince ondan aldığı ufak çaplı bir intikamdı. "Neden benden kaçıyorsun Donna Bella. Yoksa seni korkutuyor muyum?"

"Hayır."

"Belki de beni istemek seni korkutuyordur?"

"S-saçmalıyorsun."

"O halde neden bir an sana dokunmam için yalvarırcasına bakarken, bir an sonra ödünü patlatan bir canavarmışım gibi benden kaçıyorsun?" Franco üzerine yürümeye devam ederken Daniella adım adım geriye çekiliyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın? Seni istediğim filan yok."

"Keşke vücudunun bana verdiği tepkileri kendine dürüstçe itiraf edebilseydin."

Adamın ses tonu bu kadar baştan çıkarıcı olmasaydı, Daniella için inkâr etmek daha kolay olabilirdi ama kahretsin ki, onun bunu bilmesini istemiyordu.

"Eğer birini isteyecek olsam neden kendime engel olayım?"

"Kanıtla."

"Ne?"

"Diyorum ki, benden etkilenmediğini kanıtla."

Daniella gözlerini kırpıştırdı. "N-nasıl yapacağım bunu?" diye sorarak dünyanın en aptalca hatasını yaptığını daha sonra anlayacaktı.

"Şimdi seni öpeceğim ve benden etkilenmediğini birlikte öğreneceğiz. Eğer en ufak bir istek duymazsan söz veriyorum gitmene izin vereceğim."

"Ve bir daha beni asla rahatsız etmeyecek misin?"

"Ve bir daha seni asla rahatsız etmeyeceğim." diye tekrarladı Franco da aynı şekilde başını belli belirsiz sallarken.

Tanrım, bu çok riskli bir kumardı. Ama adamdan kurtulmak istiyorsa bunu yapmak zorundaydı. Tek bir öpücük dedi kendine. Daha önce de yapmıştı ve bundan sağ çıkmıştı. Yeniden yapmasında ne gibi bir sakınca olabilirdi ki?

"Kabul." dedi çenesini kaldırarak. "Yalnız bir şartım var. Dudaklarından başka hiçbir yerin bana temas etmeyecek."

Franco'nun gözleri bir anlığına kısıldıktan sonra haylazlıkla ışıldadı. Ardından, "Anlaştık." diyerek onayladı.

Daniella da başını sallamıştı. İçten içe çoktan böyle bir oyuna dâhil olduğu için kendine lanet ediyordu.

Franco ona iyice yaklaştı. Geniş göğsü göğüslerinin hizasındaydı. Viski kokan nefesi dudaklarının bir milim ötesine eğildi. Adamın göğsü ağır nefeslerle inip kalkarken Daniella'nın dudakları beklentiyle aralanmıştı.

Tanrım, adam daha onu öpmeden bile tüm vücuduna ateş basmıştı. Öpüştüklerinde vücudunun tepkilerini nasıl kontrol edeceğini hiç bilmiyordu.

Franco boynunu biraz daha eğdi. Ayağındaki yüksek tabanlı botlarla bile onun çenesine ancak gelebilmişti. Fakat bu adam için bir engel değildi. Franco öpmek için yaklaşınca içgüdüsel olarak geriye çekildi ve anında sırtı duvarla birleşti.

Franco ona söz verdiği gibi dokunmamak için ellerini başının arkasındaki duvara yasladı. Sonra da çenesini eğerek o günah dolu ağzını ağzına yapıştırdı. Öpücük başta yumuşak bir okşayış gibiydi. Adam nefesini çalmak istercesine tatlı dokunuşlarla dudaklarını öpüp bırakıyordu. Bu tıpkı bir ergenin ilk öpücüğü gibi ürkek ve masumdu. Ama sonra Franco ağzını biraz daha açarak dudaklarını adeta ağzının içine çekti. Üst ve alt dudağını sırayla emerken diliyle diline sataşmayı da ihmal etmedi. Ve Tanrım, bu öpücüğün masumiyetle yakından uzaktan alakası yoktu.

Franco onun ağzını esir alırken öyle kendinden geçmişti ki ayaklarının üzerinde güçlükle durabiliyordu. Eğer 'Temas yok' kuralını koymasaydı şu an ellerini adamın üzerine koyabilir ve onu daha çok kendine çekebilirdi. Fakat onun yerine elleri iki yanında birer yumruk halini aldı.

Franco dilini ağzının derinliklerine itti. Sonra onunkinin etrafına dolayıp sertçe emdi. Daniella elinde olmadan inlemişti. Adamın alt dudağını dişleriyle çekiştirdiği sırada nefes almak için ufacık bir boşluk bularak hemen bunu değerlendirdi. Fakat hemen sonra Franco onu yeniden içine çektiği tüm nefesi çekip almak istercesine öpmeye devam etti.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Dakikalar da olabilirdi, saatler de. Fakat öpüşme bitip de Franco ıslak ağzını ondan çektiğinde Daniella'nın bildiği tek şey daha fazlasını istediğiydi. O kadar kendinden geçmişti ki, gözlerini açmak aklına geldiğinde adamın onu eğlenen bir ifadeyle izlediğini gördü.

Günah için yaratılmış dudakları ıslak ve parlaktı. Ve istediği anda ona daha fazlasını vermeye hazır olduğunun vaadiyle iki yana kıvrılmışlardı.

"İşte şimdi ikimiz de gerçeğin ne olduğunu biliyoruz."

Daniella adamın gözlerinin içine bakarken ne bildiğini sormaya korkuyordu.

"Neymiş o gerçek?" diye zorlukla sesini bulduğunda Franco'nun yüzündeki sırıtış biraz daha genişledi. Sonra da eğilerek sanki onu duyabilecek birileri varmış gibi kulağına fısıldadı.

"Şu anda benim için hazırsın."

Daniella onu göğsünden itmek istedi ama nefes nefese bir haldeydi. "Hayır."

"Bunu da kanıtlamamı istiyor musun?" Franco elini pantolonunun düğmesine attığında Daniella gözlerini yumdu. Adam bir düğmesini açtı. Sonra iki. "Ah, şu an o kadar ıslaksın ki, kokusunu alabiliyorum." Daniella inlememek için alt dudağını sıkıca ısırdı. Franco tüm düğmeleri açıp, gömleğinin eteklerini belinden çıkarırken sessiz bir kabullenişle bekledi. Hemen ardından parmakları külotunun lastiğinde gezindi.

Genç kadın nefesini tuttu. Bir yanı ona engel olmak istiyor, diğer yanı devam ettiği takdirde neler olacağını merak ediyordu. Franco sıcak nefesini boynuna doğru üfleyerek ona doğru abandı. Dudaklarını nabzının deli gibi attığı noktaya bastırdığında parmakları arzuladığı ıslaklığa ulaşmıştı.

"Tam tahmin ettiğim gibi."

Daniella ellerinin kontrolünü kaybetmiş gibi adamın omuzlarına tutundu. Öyle hızlı nefes alıyordu ki, kalp krizi geçirmek üzere olabilirdi.

"Franco."

"Kendini bana bırak sevgilim. Sakın korkma." Adam elini biraz daha derinlere daldırdı. Sonra bir parmağı içine kaydığında Daniella gözlerinin arkasında yıldızları gördüğünü sandı.

Franco'nun göğsünden vahşi bir hırıltı koptu. "Tanrım, Daniella."

Adam onu okşarken adını kulağına fısıldadıkça Daniella dudaklarını ısırmaya devam etti. Çok yaklaşmıştı. Çok yaklaştığını biliyordu.

"Yakınım. Çok...yakın."

"Biliyorum bebeğim. Kendini bana bırak."

Bunu istiyordu. Tanrım, hem de nasıl istiyordu. Franco ona nihayet aylar sonra istediği şeyi veriyordu. Bir parmağının yanına ikincisi katıldı ve Daniella hızla alev aldı. Adamın omuzlarına tutunurken bir yandan da dişlerini sıkıyordu. Franco'nun iki parmağı içinde gidip gelirken başparmağı klitorisini okşayarak onu zevkin doruklarına çıkardı.

Her şey çok iyiydi. Adamın parmakları ona cenneti veriyordu. Sonra birden o lanetli iki kelimeyi söyledi.

"Artık benimsin."

Aynı anda zihnine unutmak istediği tüm o vahşi görüntüler hızla dolmaya başlamıştı.

Daniella dizlerinin üzerinde ve bağlıydı. Jonathan arkasında bir efendi gibi dikilmiş onu kırbaçlıyordu. Sonra başka şekillerde de canını yaktığı anlar hızla gözünün önünden akmaya devam etti. İplerle çengellere asılıyken, teninde bıraktığı tokat izleri ve canını her yaktığında ona yalvarışını hatırladı.

Küçük bir hıçkırık boğazını tırmalayarak dışarı çıktığında Franco'nun hareketleri bıçak gibi kesilmişti.

"Canını mı yaktım?" dedi aniden geri çekilerek. Yüzündeki şefkat dolu bakış Daniella'yı parçalamak üzereydi.

Başını hızla iki yana salladı. "Ben, ben bunu yapamayacağım."

Franco hiçbir şey söylemedi. Ama ondan sebebini öğrenmek istediği belliydi. Gözlerini gözlerine diktiğinde onu gözyaşlarının verdiği bulanıklığın arkasından görebiliyordu. Kirpiklerini kırpıştırarak görüşünü netleştirdi. Ve sonra ona bir dalga gibi çarpan adamın öfkesini hissetti.

"Kim?" Franco yumruğunu duvara sertçe geçirdikten sonra hırsla soludu. "Sana bunu kimin yaptığını söyle bana!"

Daniella dehşetle irkildi. Titreyen elleriyle pantolonunun düğmelerini iliklerken başı yerdeydi. Sessizce burnunu çekerek yanından geçti.

"Hiç kimse."

Franco istediği halde peşinden gitmemişti. Bir şey olmuştu. Her ne olduysa bulutların üzerindeyken kadını ondan koparıp başka bir yere götürmüştü. Ve Daniella kollarında zevkten kendinden geçmek üzereyken bir anda parçalara ayrılmıştı. Franco o anda ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordu. Keşke kafasının içine girebilse ve onun şeytanlarıyla savaşabilseydi.

Genç kadın gardiyanların kapıyı açması için kapıya vururken Franco ona bakmadan, "Bu iş burada bitmedi Donna Bella." dedi. "Kaçabilirsin ama artık saklanamazsın."

Daniella sessizce çıkıp gitmişti. İlk kez adama verebilecek bir cevabı yoktu.

12. BÖLÜM:

Dostunu Yakın Tut, Düşmanını Daha Yakın

Grecolar Cosa Nostra'nın en eski ve köklü ailelerinden biriydi. Don Angelo, şimdiki liderleri ve ailenin ortanca oğluydu ve abisinin talihsiz ölümünden sonra çok genç yaşta ailenin başına geçmek zorunda kalmıştı.

O sıralar daha üniversiteye bile gitmemiş olan ve bu sorumluluğu üstlenmek istemeyen Angelo'nun tek kaçış noktası bol bol seyahat ederek insanların arasına karışmaktı.

Sanata ve tiyatroya düşkündü. Bir konser salonunda olmayı, silah kuşanmış adamlarla dolu bir odada olmaya tercih ederdi. Bir mafya lideri olmak yerine ilk fırsatta kendini Fransa'nın en ünlü ressamlarından birinin sergilerinde veyahut İngiltere'nin göbeğindeki bir gösteri merkezinde, resitallerde ve müzelerde bulmak hoşuna gidiyordu.

Bu çarkın içindeki birinin doğal yolla ölmesi neredeyse imkânsızdı. Angelo da yaşlanıp yatağında huzur içinde ölemeye-

ceğinin farkındaydı. Bu yüzden kendine bir söz vermişti. Vakti varken hayatı yaşayabildiği kadar yaşayacak, gezecek, eğlenecek, âşık olacak, kısacası Cosa Nostra'nın ona yüklediği misyon yerine canı ne istiyorsa onu yapacaktı.

Ve dediğini yapmıştı. Otuz üç yaşına geldiğinde dünya üzerinde gezmediği ülke ve ayak basmadığı toprak kalmamıştı. Âşık olamamıştı belki ama ardında bir sürü kırık kalp bırakmıştı. O hovardalık yaparken, yerine tüm işleri babasının Consigliere (danışmanı) hallediyordu.

Ta ki, bir süre sonra ortalıkta aileyi yönetmeyi beceremediği yönünde dedikodular dönmeye başlayıncaya kadar. Angelo başta bu söylentilerin hiçbirine kulak asmamıştı. Ancak damşmanının bir çatışmada ölmesinden sonra nihayet durumun ciddiyetinin farkına varmış ve Livorno'ya kesin dönüş yapmıştı. Bunun sırf onu yuvaya çekmek için bir tuzak olduğunu biliyordu. Düşmanları onun için planlar yaparken elbette Angelo da boş durmamıştı.

Fakat intikam planları yaparken kader ona çok başka bir oyun oynamış ve yıllardır hiçbir kadına ikinci kez dönüp bakmayan Angelo bir Fransız kızına âşık olmuştu. Üstelik filmlere konu olacak kadar saçma bir şekilde ve ilk görüşte.

Lena Morel'in güzelliği dünyevi olamayacak kadar sıradışıydı. Üstelik Tanrı, güzelliğini zekâsıyla taçlandırarak onu kutsamıştı. Ayak bastığı toprağa baharı getirdiğini düşünmek hiç de zor değildi. Gören herkesi bir bal arısı gibi kendine çekiyordu. Böylesine zarif ve güzel bir kadına âşık olmak Angelo için sorun değildi, hatta dünyanın en güzel şeyi bile olabilirdi.

Tabii Antonio De Luca da aynı kadına âşık olmuş olmasaydı...

O zamana kadar işlerini ittifak içinde yürüten iki aile, Lena yüzünden birbiriyle rekabet eden iki mafya lideri sayesinde düşman hale gelmişti. Angelo Lena'yı istiyor fakat Antonio İtalya'da iş bulmasına olanak sağladığı için kadının üzerinde hak iddia ediyordu. Sahipleniciliği giderek bencilce bir isteğe ve takıntıya dönüşmüştü. En sonunda ne yapıp edip onunla evlenmeyi başarmıştı.

O günden sonra Antonio De Luca, Angelo'nun bir numaralı düşmanı oldu. Lena'nın ölümünden sonra ise intikam almak için yemin etmişti. Her ne kadar Antonio karısının ölümünden onu suçlu bulsa da asıl gerçeği ikisi de biliyordu.

"Evime hoş geldin Greco. Bunca yıl sonra sen ve ben ha?" diyerek başını iki yana salladı.

Adamın abartılı karşılaması samimiyetten uzaktı. Angelo da aynı mesafeli tonda konuşarak adama yaklaştı.

"Davetin için teşekkürler Antonio. Görüyorum ki çok şey değişmiş."

"Biliyorsun. Yıllar oldukça acımasız."

"Haklısın."

De Lucaların ön bahçesinde gerçekleşen bu tatsız seremoniye iki düzine kadar koruma eşlik ediyor olmasaydı daha içten ve dostça görünebilirdi. Fakat iki adamın da gülen gözlerinin arkasına saklanan düşmanlık izleri henüz silinmemişti.

Antonio, "Yanılmıyorsam bu senin oğlun." diyerek dikkatini arkasında dikilen genç adama verdi.

"Evet. Seni oğlum ve veliahdım olan Stefano Greco ile tanıştırayım. Genç yaşına rağmen oldukça başarılı ve tutkulu biridir. Öyle olmasaydı burada olmazdık, öyle değil mi Stefano?"

Genç Greco çenesini gururla havaya dikerken alaycı bir gülüş dudaklarına yerleşmişti. Fabio bu gülüşü adamın yüzünden tek bir yumrukla silmemek için kendine güçlükle mâni oldu.

"Ve bu da?" diyerek Antonio'nun arkasındaki genç çocuğu işaret etti Angelo.

"Oğlum Alessandro, bu yıl on altısını dolduracak."

O sırada babasının yanındaki yerini alan genç çocuk Stefano'yu taklit ederek göğsünü gururla öne çıkardı. Bakışlarını küçümsercesine karşısındaki yabancıların üzerinden ayırmamayı ona babası öğretmişti.

"Franco'nun hâlâ hapiste olduğunu duydum."

"Ve bir süre daha oradan çıkamayacak gibi görünüyor."

Antonio bunu o kadar duygusuz bir sesle söylemişti ki, Angelo'nun bir anlığına Franco için içi acıdı. Ne de olsa o, bir zamanlar sevdiği kadının oğluydu. Hayır, bu bir yalandı. Lena'yı hâlâ seviyordu.

"Fırsatın varken hayatın tadını çıkarmanı tavsiye ederim evlat. Abinin buna vakti olmadı." dedi genç De Luca'ya bakarak.

Konuşmanın gidişatından hoşlanmayan Antonio kaşlarını çatmıştı. "İçeriye girmeye niyetiniz var mı, yoksa orada dikilmeye devam mı edeceksiniz?"

Angelo yürümek için hareket ettiğinde arkasındakiler de onunla birlikte ilerleyince, "Yalnız ve silahsız." diyerek sert bir uyarıda bulundu Antonio.

Yaşlı Greco bir an tereddüt ettikten sonra adamlarının bir baş hareketiyle etrafa dağılmalarını emretti. Ardından belindeki silahını çıkarak Fabio'ya uzattı. Genç adam hızla hareket edip silahı ondan almıştı. Aynı şekilde Stefano'nun da teslim olacağını sanmıştı ama genç adam öfkeyle,

"Ancak cesedimi çiğnediğinde." diyerek onu kışkırtan bir bakış attı.

"Büyük bir zevkle." dedi Fabio ve bu yalan değildi.

İki adamın kan donduran sessizliğini Antonio'nun alaycı sesi bozdu.

"Bırak geçsin Fabio. Kolay teslim olmayan cesur adamlar daima hoşuma gitmiştir."

Angelo bu lafa bozulduysa bile belli etmedi ve sessizce gösterilen yolda ilerledi.

Beşi birlikte eve girdiklerinde onları kapıda neşeli bir şekilde Lorenna karşıladı.

"Bay Greco, hoş geldiniz. Ah, sen Stefano olmalısın. Demek kızımın kalbini çalan genç adam sensin. Ama merak etme sana kızgın değilim." İki adamla da tokalaşırken heyecandan adeta yerinde duramıyordu. "Sizi evimizde görmekten şeref duyduk."

Antonio, "Fikirlerini kendine sakla Lorenna." diyerek karısını sertçe susturdu. "Kusura bakmayın, karım abartılı sevinç gösterilerine bayılır. Neden gidip mutfakta yemeğin hazır olup olmadığını kontrol etmiyorsun? Hazır gitmişken misafirlerimize içecek bir şeyler getirmelerini söyle."

"Ben...şey, elbette."

Arkasını dönerek yürüyen genç kadının neşesi gözle görülür şekilde kaybolurken, Antonio onları çalışma odasına yönlendirdi.

"Kadınlar konu evlilik olunca daima heyecanlılar."

"Öyleler." dedi Angelo.

"Ve bu bazen sinirlerime dokunuyor."

"Kadınlardan bahsetmişken Bay De Luca." diye araya girdi Stefano. "Sara'yı henüz göremedim. Evde yok mu?"

Stefano'nun sorusu tüm dikkatleri genç adama çevirmişti. Antonio pervasız damat adayını merakla incelerken Fabio'nun gözleri resmen ateş saçıyordu.

"Stefano." dedi babası uyarırcasına.

"Sabırsızlanmanı anlayışla karşılıyorum evlat. Ama ne yazık ki, karımın aksine ben arkamızdan iş çevirdiğiniz için hâlâ size kızgınım. Kızım ve Nonna bize yemekte eşlik edecekler. Ondan önce şu hikâyeyi bir de senin ağzından dinleriz diye düşünmüştüm."

"Madem öyle..." Stefano çalışma odasındaki tekli koltuklardan birine geçerek rahat bir pozisyon aldı. Babası da çocuğu yaramazlık yapmış bir ebeveyn gibi başını sallayarak hemen karşısındaki koltuktaki yerini almıştı. İçeride Antonio, Fabio ve Grecolar haricinde kimse yoktu.

İçkiler geldikten ve sohbet koyu bir şekilde devam ettikten sonra Antonio'nun talimatıyla Fabio, Nonna'yı getirmek üzere üst kata çıktı. Tam koridoru geçmek üzereyken, Sara'nın kapısının önünde duraksadı. Kapıyı çalıp çalmamakta tereddüt ediyordu ki, kapı aniden açıldı ve genç kız tüm güzelliğiyle karşısına çıktı.

Fabio bir müddet nutku tutulmuş gibi öylece kızın güzelliğini seyretmekten kendini alamadı. Adeta efsunlanmış gibiydi.

Genç kızın üzerinde tüm gençliğini ve tazeliğini gözler önüne serecek, gece kadar siyah, tek omuzlu, mini bir elbise vardı. Süt beyaz tenine zıt elbise, göğüslerinden itibaren tüm vücuduna sıkıca oturmuş, yaptığı koyu renkli makyajı ve sırtına dalga dalga yaydığı sarı saçlarıyla onu adeta karanlık bir tanrıçaya dönüştürmüştü.

"Bana neden öyle bakıyorsun? Yüzümde bir tuhaflık mı var? Makyajım mı? Tanrım, diğer rujumu sürmem gerekirdi." diyen kız telaşla içeri koşturdu. Fabio'nun ayakları kendinden bağımsız bir kukla gibi peşinden gitmişti.

Bahsettiği ruj ateş kırmızısıydı ve insanın dikkatini yüzüne baktığı anda direk o dolgun dudaklara çekiyordu. Tabii bakışlarını muhteşem göğüslerinden yukarıya çıkarmayı başarabilirse... Tek kelimeyle kusursuzdu.

"Saçım mı?" dedi aynaya bakarken. "Fazla mı kabartılı olmuş?" Fabio hiçbir şey söylemeyince, "Konuşsana!" diye azarladı onu genç kız.

Genç adam daldığı rüyadan kendini hızla çıkardıktan sonra kapıyı arkasından kapatarak genç kızın yanına gitti.

"Bu kılıkta sakın aşağıya inme."

Sara tüm masumiyetiyle elbisesini süzerken sordu. "O kadar kötü mü?"

Tanrım. "Hayır!" Genç adam kesik nefeslerle başını sağa sola sallıyordu. "Aksine."

"O halde?" Genç kız bu kelimeden etkilendiğini belli etmemek için başını eğerken Fabio onu kollarından sıkıca tutup kendine bakmaya zorladı.

"Eğer bu kılıkta aşağıya inersen Greco sana şimdiye dek âşık olmamışsa bile kesinlikle olacaktır."

"Sahi mi?" Genç kızın dudaklarında bilmiş bir tebessüm belirdi. "Bunun nesi kötü peki?"

Kahretsin. Çok kötüydü ama bunu ona nasıl anlatacağını bilmiyordu.

"Değildir belki. Yani, kötü olmayabilir tabii. Yine de üstünü değiştirsen fena olmaz. Şu makyajını da belki biraz azaltabilirsin."

Sara'nın gözleri belirsizlikle kısıldı. Fabio bugün fazlasıyla tuhaf davranıyordu. "Bu tam olarak ne demek oluyor?"

Fabio'nun sesi giderek kısıldı. "O zaman belki sana gözlerini dikip yiyecekmiş gibi bakmaktan vazgeçer."

Bakışları kesişti. Sara içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Heyecan mıydı bu? Çok saçma. Fabio'yu yıllardır tanıyordu Onun karşısında öfke hissettiği çok olmuştu. Nefret ve hatta bazen acıma bile. Ama heyecan?

Ona böyle şeyler söylediği için neden heyecanlanacaktı ki?

"Yine başlama."

Gözlerini devirerek adamın tutuşundan kurtulup kapıya yönelince Fabio onu durdurdu. "Sara, lütfen!"

"Bu koruma olayını biraz fazla abarttığını düşünmüyor musun? Ayrıca kimse benim ne giydiğime karışamaz. Sen bile. Bırak kolumu yoksa babama odama gizlice girdiğini ve beni taciz ettiğini söylerim."

"Yapamazsın."

"Emin misin?"

Sara kaşlarından birini meydan okurcasına havaya kaldırınca genç adam tereddüt etti. Aslında o kadar da emin sayılmazdı. Sara daha önce de babasına defalarca şikâyette bulunmuş ve olur olmaz bahanelerle ceza almasını sağlamıştı. Fakat bu kez geri adım atmayacaktı.

"Yapacakların beni korkutmuyor." Seni o adamın kollarında görmektense ölmeyi yeğlerim.

Sara'nın boğazı hiç bilmediği garip bir duyguyla dolunca bir müddet konuşamadı. "Küçük bir kız çocuğu değilim artık Fabio."

"Bunu görebiliyorum." dedi genç adam ve ateşten bakışlarını kızın üzerinde gezdirdi. Bakışları öyle derine işliyordu ki, Sara ürperdiğini hissetti.

"Mezuniyet gecesinde senden o çocukla dansa gitmemeni istemiştim hatırlıyor musun?"

Genç kızın gözlerine hızla dolan öfke hatırladığının apaçık kanıtıydı. "Nasıl unutabilirim ki? Sırf vazgeçeyim diye elbisemin çiçeğini kopartıp atmıştın."

"Çünkü senin için yeteri kadar iyi olmadığını biliyordum. Bu dünyadaki hiçbir erkeğin senin için yeterli olmadığını biliyorum ama Stefano Greco, o belki de içlerinde en beteri. Nereden bildiğimi sorma. Sadece hislerime güven."

"Pekâlâ, Bay Kâhin. O engin önsezilerinizle benim için en uygun adamın kim olduğunu bana söylemek ister misiniz?" Genç kız baş döndürücü kokusuyla burnunun dibine kadar yanaşınca Fabio'nun nabzı istemediği şekilde hızlandı. İşin kötüsü bunu kızın da fark etmesiydi.

"Ben...hayır...yani elbette bilmiyorum."

"Kehanet buraya kadarmış demek." Sara omuz silkti. "Çekil önümden Fabio. Yemeğe geç kalıyorum."

"Bunu babandan kurtulmak için yaptığını biliyorum."

Genç kız tam kapıyı açmak üzereyken bu sözlerle bedeni adeta taş kesildi. Göz ucuyla yukarı baktığında adamın koluyla kapıyı tuttuğunu gördü. Sıcak nefesiyle ensesini yakarken fısıldıyordu. "Başka bir yolu olmalı."

Sara'nın boğazında yutamayacağı kadar büyük bir yumru oluştu. Fabio konuşurken teninde hissettiği ateşten ve midesindeki kelebeklerden hoşlanmadı.

"Başka bir yol yok. Olsa da bunun için yeteri kadar cesur değilim."

Kızın başka bir şey söylememesi üzerine kapıdan çekilmek zorunda kalan Fabio, bir süre gözlerini kapanan kapıdan

ayıramadı. Sara yanılıyordu. Başka bir yol daha vardı. Fakat bunun için cesur olması gereken kişi o değildi.

...

Daniella arkasından sessizce yaklaştığı kadının gözlerini elleriyle kapatırken sesini incelterek, "Bil bakalım ben kimim?" diye sordu.

"Ah, bir düşüneyim. Sesin benim küçük Dani'minkine çok benziyor. Ama o artık küçük bir kız çocuğu değil."

"Haklısın. Sanırım bu tür oyunlar için biraz fazla büyüğüm."

Yaşlı kadın arkasını dönüp ona gülümseyince Daniella geçip bankta yanındaki boşluğa oturdu.

"Aslına bakarsan sen her zaman benim küçük Dani'm olarak kalacaksın."

"Teşekkürler büyükanne."

"Hafta sonu gelirsin sanıyordum."

"Büyükbabama olanları duydum? Nasılsın?"

Stella'nın karşılığında içine çektiği derin nefes, çaresizliğini ortaya koyuyordu. Onu kaldıkları ev yerine hastanenin bahçesinde bulacağını biliyordu. Bu sabah gelmeden önce aradığında ilgili doktoru ona büyükbabasının dün gece bir kalp krizi geçirdiğini söylemişti.

"İyi uyuyamamanın dışında, iyiyim."

"Peki ya, o?"

"Doktorlar bugün daha iyi olduğunu söyledi. Dün geceki kriz hepimizi korkuttu ama artık iyi. Onlara inanıyorum çünkü kendine geldiğinden beri huysuzluğu üzerinde. Hemşirelerden başka kimseyi yanına sokmuyor. Ve sürekli hatırlamadığı karısını sorup duruyor."

"Ah, büyükanne." Daniella gözleri dolan kadına sıkıca sarılarak onu kendine çekti.

"Onun için bir yabancı olmak beni öldürüyor Dani. Ona istediğim gibi dokunamamak, sarılamamak. İçimden geçenleri

anlatamamak. Bunu asla anlayamazsın. Gustavu bir ömür benim tek arkadaşım olmuştu. Onunla her sıkıntımı paylaşırdım. Başım sıkıştığında gideceğim tek yer onun yanıydı, başımı yaslayacağım tek omuz onunkisiydi. Şimdi hayatımda koskoca bir boşluk varmış gibi hissediyorum. O ölmedi. Hâlâ benimle olduğu için her gün Tanrı'ya şükrediyorum. Ama onu böyle görmek...artık dayanamıyorum."

"Ara sıra da olsa seni hatırladığını söylemiştin."

Stella başını umutsuzca iki yana salladı. "Başta gidip gelen hafızası artık tamamen kayboldu. Kim olduğunu bile hatırlamadığı zamanlar oluyor."

"Yüce Tanrım."

"Bana kur yapmaya çalışması ve her gün başka bir jestle yanımda olması başta eğlenceli geliyordu. Ama daha sonra, sanki hayatında hiç var olmamışım gibi davranmaya başladığında bundan nefret ettim. Artık onun için bir hiçtim. Stella ve Gustavu artık yalnızca mazinin tozlu sayfalarında ve fotoğraf albümlerinin arasında gömülü."

"Böyle söyleme lütfen. O hâlâ senin sevdiğin adam. O hatırlamasa bile sen hatırlıyorsun. Böyle dememiş miydin?"

"Evet. Ne dediğimi biliyorum. Bunu her gün sürekli kendime hatırlatıp duruyorum."Yaşlı kadın geriye çekilip gözyaşlarını hızla kuruladı. "Üzgünüm tatlım. Karşında ağlamak istememiştim."

"Bunun için özür dileme büyükanne.Ve sakın kendini yalnız hissetme.Artık yanında ben varım. Ne zaman konuşmak istersen, anlatmak istediğin her şeyi dinlemeye hazırım."

"Teşekkür ederim." Stella zorlukla gülümsedi. "Bana bir iyilik yap ve kafamı dağıt. Bana yaptıklarından bahset. Sognare nasıl? Vereceğin güzel haberlerin var mı?"

"Evet. Hazırlıklar neredeyse bitti sayılır. Yakında Sognare'yi yeniden açıyoruz."

"Biz mi?Yoksa Luigi ile sonunda anlaşmaya vardınız mı? Sana yardım etmeye mi karar verdi?"

"Pek sayılmaz. O ve ben sadece işlerin mali kısmıyla ilgili bir anlaşmaya vardık diyelim. Hâlâ oteli açmamın bir hata olduğunu düşünüyor."

"Demek öyle."

"Bahsettiğim kişiler Paola ve Dante. İşe aldığım harika bir çift. Bana her konuda çok destek oluyorlar. Onlar olmasaydı açılışa bu kadar kısa sürede asla hazırlanamazdım. İşte, bunlar davetiyeleriniz. Gerçi Sognare'ye gelmek için asla bir davetiyeye ihtiyacımız yok."

Çantasından çıkardığı zarfı Stella'nın avucuna bırakınca yaşlı kadın yeniden dolan gözlerle zarftan çıkardığı karta baktı.

"İnan bana beni bundan daha mutlu edemezdin tatlım. Sognare yok olmayacak ve bu sadece senin sayende oluyor."

Yeniden birbirlerine sarıldıklarında bu kez Daniella'nın da gözleri dolmuştu.

"Geleceksiniz değil mi? Ne yapıp edip büyükbabamı da ikna etmelisin."

Geriye çekilen kadın gülen gözlerle ona baktı. "Elimden geleni yaparım."

Daniella Stella ile biraz daha sohbet ettikten ve birlikte Gustavu'nun durumunu öğrenmek için odasına çıktıktan sonra bakım evinden ayrıldı. Otoparktaki arabasına yürürken içi hem bir parça hüzün hem de mutlulukla doluydu. Bu yüzden biri arkasından seslendiğinde başta sesin sahibini tanıyamadı.

"Bayan Lombardi! Daniella!"

Daniella arkasına döndüğünde hastane otoparkında görmeyi beklediği en son kişi genç dedektifti.

"Bay Costa?"

Adam aralarındaki birkaç metreyi koşarak kat ettiğinden nefes nefese kalmıştı.

"İlginç bir tesadüf. Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

"Pek tesadüf sayılmaz." dedi genç adam başını mahcup bir şekilde eğerken. "Sizi görmek için otele uğradığımda yardımcılarınız burada olduğunuzu söyledi."

"Öyle mi?" Daniella şaşkınlığını gizleyememişti. "Peşimden buraya kadar geldiğinize göre oldukça önemli olmalı."

"Aslına bakarsanız sadece bir kahve içmek için uğramıştım. Büyükbabanızın kalp krizi geçirdiği doğru mu?"

Paola boşboğazlık etmişti demek. "Evet, ama durumu şimdi daha iyi."

"Buna sevindim."

İkisi bir müddet sessizce dikilmeye devam edince, "Şey..." dedi Daniella. "Madem buraya kadar geldiniz. Size bir kahve ısmarlayayım öyleyse?"

"Bu harika olur." Genç adam neşeyle gülümsedi. "Fakat şu aramızdaki resmiyeti kaldırsak nasıl olur?"

Bunu o kadar sevimli bir şekilde söylemişti ki, Daniella itiraz etmek için bir neden göremedi. "Pekâlâ. Her ne kadar burada doğup büyüsem de hâlâ bir yabancı sayılırım. Bildiğin iyi bir yer var mı?"

"Olmaz mı?" Genç adam keyifle arabasına doğru yürürken, "Beni takip et." dedi.

Daniella da kendi arabasına binip genç adamın peşine takıldı. Sahilde, şirin bir restoranın önüne park edip arabalardan indiklerinde kendine bunu neden yaptığını soruyordu. Costa sevimli bir adama benziyordu. Yine de biraz fazla hızlı gittiğini düşünmeden edemiyordu. Franco kadar hızlı olamaz, dedi iç sesi.

Oraya hiç girme.

Restoran öğlen saatleri olmasına rağmen neredeyse boş sayılırdı. Dalgaların kıyıya vurduğu kıyı şeridinde de birkaç masanın olduğu hoş ve samimi bir yerdi.

"Hava güzel. Dışarıda oturmaya ne dersin?"

"İyi olur."

Güneşli günler beyaz tenli bir kadınlar için daima bir kâbus olurdu. Bu yüzden masaları gölgeleyen hasır şemsiyelere minnettar olarak genç adamın işaret ettiği bir yere geçtiler.

Costa bir centilmen gibi sandalyesini çektiğinde Daniella nazikçe gülümsedi. Adamın, karşısında okullu bir çocuk gibi heyecandan kıpır kıpır oluşunu izlemek tuhafına gidiyordu. Birinin onunlayken hem bu kadar özgüvenli hem de acemice davrandığı başka bir zamanı hatırlamıyordu.

Dedektif bu kez üzerine oturan açık mavi tonlarında bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Hafif uzamış saçlarını arkaya doğru taramak yerine serbest bıraksa daha hoş görünebilirdi ama bu Daniella'yı ilgilendirmezdi. Bu yüzden yorumunu kendine sakladı.

Kahvelerini sipariş ettikten sonra bir müddet denizi, ufukta ilerleyen gemileri, balıkçı teknelerini ve kıyıya bağlı sandalların suyun üzerinde huzur veren salınışını izlediler. Martı çığlıkları ve suyun şapırtısı, aralarındaki sessizliği bozan tek şeydi.

Bir süre sonra adamın manzara yerine kendisini izlediğini fark edince ona döndü.

"Burası oldukça güzel bir yer. Sık sık gelir misin?"

"Dışarıda yemek yiyeceksem ilk tercihimdir. Aç mısın bu arada? Buranın deniz mahsulleri bir harikadır."

"Teşekkürler, şimdilik kahve yeterli." diyerek gelen kahvesinden bir yudum aldı Daniella. "Livorno'da mı doğdun?"

"Ailem buranın yerlisidir. Babam çocuk yaştan beri bu denizlerde balıkçılık yapmış. O sırada annemin tek yaptığı şey ise ben ve altı kardeşime bakmak olmuş."

"Altı tane kardeşin mi var? Vay canına."

"Evet." Genç adam güldü. "Ailem kalabalık oluşuyla meşhurdur. Costa genlerini taşıyan herkesin en az dört çocuğu olur. Ben ailenin en küçüğü ve tek bekârıyım. Diğerleri evlenip ülkenin dört bir yanına dağıldı."

"Demek ailenle burada kalmayı seçtin?"

"Maalesef. Babam emekli olduktan sonra artık deniz görmek istemediğini söyleyerek Floransa'ya taşındı. Orada inek ve tavuk yetiştirebilecekleri küçük bir çiftlik satın aldılar."

"Sen neden gitmedin peki?"

"Ara sıra ziyaretlerine gidiyorum ama burayı seviyorum. Sanırım deniz ve onu hatırlatan her şey beni kendine çekiyor." diyerek gözlerinin içine bakınca, Daniella bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

"Peki, ya sen? Seni buraya getiren şey ne oldu?"

Daniella omuz silkti. "Annemin ve teyzemin ölümünden sonra beni Amerika'ya bağlayan pek bir şey kalmamıştı. Ailemin çağrısına uyarak buraya geldim ve pişman değilim. Büyükbabam hiçbir şey hatırlamayacak kadar hasta ve büyükannem hayatının geri kalanında ona orada eşlik etmek için her şeyden vazgeçti. Onlar için Sognare'yi hayatta tutacak olmak bana kendimi iyi hissettiriyor."

"Çünkü daha önce gelip yanlarında olamadığın için suçluluk hissediyorsun."

Daniella kaşlarını çatınca Costa hızla ekledi. "Affedersin. Haddimi aştım sanırım."

"Haksız sayılmazsın."

"Bazen kendime engel olamıyorum."

"Yaptığın iş yüzünden olmalı." Daniella tebessüm edince Costa rahatlamış göründü.

"Galiba. Oteli açtıktan sonra ne yapacaksın? Hayatında biri var mı? Yani, çok erken olabilir tabii, buraya daha yeni taşındın ama...Belki daha öncesinde vardır ya da ne bileyim. Kahretsin." Genç adam gülerken yüzünü buruşturdu. "Yine çok fazla detaya giriyorum değil mi? Bu konularda pek iyi sayılmam."

Daniella'yı cevap vermekten adamın çalan telefonu kurtarmıştı.

Genç adam özür dileyerek masadan uzaklaştı. Daniella bu süreyi düşünmek için kullandı. Costa haklı olabilir miydi? Sognare'yi kendi vicdanını temizlemek için bir kurtuluş olarak mı seçmişti? Böylelikle kendince ailesine geri dönmediği günlerin

borcunu mu ödemiş olacaktı? Hayır, dedi içinden. Ailesinin çağrısı olmasa da Sognare gibi bir yerin yok olmasına izin veremezdi. Bunun ne bir kaçışla ne de temiz bir vicdanla ilgisi vardı. Sognare'yi seviyordu. Ve onu en çok kendi istediği için ayakta tutacaktı.

"Tekrar özür dilerim. Önemli bir telefondu."

"Sorun değil. Amirin miydi?"

"Nasıl anladın?"

"Yüzünün aldığı şekilden. Onunla konuşurken daima geriliyorsun."

"Şey," Costa ensesini kaşırken zorlukla tebessüm edebildi. "Moretti biraz ters bir adamdır. Her zaman aklına ilk geldiğini söyler, tıpkı benim gibi ama asla kötü bir niyeti yoktur."

"Niyetinden şüphem olmamıştı zaten."

"Üzgünüm, ama gitmem gerekiyor."

"Sorun değil. Benim de yapacak işlerim vardı zaten." Daniella cüzdanını çıkarmak için çantasını karıştırmaya başlamıştı ki, genç adam elini uzatarak,

"Lütfen." dedi. "Bu seferlik benim ikramım olsun."

"İyi ama..." Genç adamın ısrarlı bakışlarına karşı koyamadı. "Pekâlâ. Yalnızca bu seferlik ama."

"Yani başka bir sefer için umutlanabilir miyim?"

Daniella cevap vermek yerine yalnızca tebessüm etti. Adam hiçbir fırsatı kaçırmıyordu gerçekten. Birlikte arabaya doğru yürürken genç adam anahtarlarını cebinden çıkardı. "Bir saniye bekler misin? Sana bir şey vermek istiyorum."

Daniella arabanın yanında dikilirken Costa yolcu tarafındaki kapıyı açıp torpido gözünü karıştırmaya başladı. Aradığını bulamamış olacak ki, küfredip arabanın her yerini aceleyle didik didik etti. Küçük bir kutu çıkardığında bazı kâğıtların yere saçılmalarına da engel olamamıştı.

Küfrederek düşen kâğıtları tek tek toplarken Daniella da ona yardımcı oldu.

"Özür dilerim. Bugün neden böyle davrandığımı hiç bilmiyorum."

"Hepimizin kötü günleri olur."

"Haklısın." Genç adam hızla gülümsedi. "İşte. Bu senin."

Küçük kutudan çıkardığı minik Deniz Kızı kolyesi Daniella'yı şaşırtmıştı. Ayrıca çok hoşuna gitmişti. Gümüş zincirin ucunda mavi gözleri ve balık kuyruğu olan gümüş saçlı bir denizkızı sallanıyordu.

"Bu...çok güzelmiş."

"Kasabada bir dükkânda gördüğüm anda aklıma sen geldin." dedi adam hayranlıkla yüzüne bakmaya devam ederken.

"Ben... bunu kabul edemem."

"Edersen beni çok mutlu edersin. Çok değerli bir şey değil zaten. Bunu sadece kasabaya bir hoş geldin hediyesi olarak düşün."

Kasabalıların onu başından beri pek sıcak karşılamadığı düşünülünce bu hediye Daniella'nın içini sıcacık etmişti. Kolyeyi geri vermek hiç içinden gelmedi.

"İzin verir misin?"

Daniella başıyla onaylayarak arkasını dönüp saçlarını ensesinden çekince genç adam kolyeyi boynuna taktı. Kolye çok güzeldi. Diğer yandan Daniella'nın dikkatini yere saçılan ve şu an bakmakta olduğu fotoğraflardan alamamıştı.

"Çok yakıştı."

"Teşekkür ederim." diyen Daniella topladığı kâğıtları ona uzattı. "Sanırım bunlar senin."

"Ah, evet." Costa utanmış gibi gülümseyerek ona baktı. "Dağınıklık için üzgünüm. Bunlar son davanın dosyaları."

"Dur tahmin edeyim. Bu adamlar birer suçlu."

"Öyleydiler. Artık hesaplarını Tanrı'ya verecekler."

"Öldüler mi?"

Costa başını salladı. "Cinayet. Hepsi aynı şekilde öldürüldüğü için bir seri katil olduğunu düşünüyoruz."

"Nasıl öldürülmüşler?"

"Vahşice. Onları bulduğumuzda elleri ve ayakları bağlanmış, dizleri parçalanmış hâldeydi. Ve boğazları kesilmişti."

"Aman Tanrım."

"Korkunç olduğunu biliyorum. Detaylarla canını sıkmak istememiştim."

"Sorun değil."

"Onları en son görenleri bulabilirsek katillere de ulaşabilmeyi umuyoruz. Telefon bununla ilgiliydi. Şey, seni daha fazla sıkmadan gitsem iyi olacak."

Daniella'nın boğazı öyle kurumuştu ki, konuşmakta zorluk çekiyordu. "Tabii ki." dedi, sesi bir fısıltı gibiydi.

"Kahve için teşekkürler. Yine görüşürüz değil mi?"

Genç kız başını sallayınca dedektif gülümsedi. "Tamam o halde." dedikten sonra arabasına binip el sallayarak uzaklaştı.

Daniella'yı arkasında, kafasında bir sürü soru işaretiyle baş başa bırakmıştı. Fotoğraflardaki adamları tanımıyordu ama onları daha önce nerede gördüğünü hatırlıyordu.

Aynı adamlar Sara'nın ona verdiği bellekteki resimlerde bir gece kulübünde eğleniyordu. Ve sanırım onları ölmeden önce en son gören kişi de adamlarla aynı masayı paylaşan Franco'ydu.

...

"Almanya ve Hollanda için bekleyen on sekiz tır dün gece geç saatlerde yola çıktı. Emrettiğiniz gibi tırların yarısı Tayvan'dan getirttiğimiz elektronik mallarla dolduruldu. Hepsi sandıklara özenle istiflendi. Alıcılar bu işleyişten çok memnun kalacaklar."

"Peki ya Amerika'daki müşterimiz?"

"O iş biraz sıkıntılı. Portekiz limanından Meksika'ya giden gemimiz geriye sekiz ton esrarla döndü."

"Lanet olsun!" Franco küfrederek yerinden kalkıp korkuluklara yürüyünce ardında bıraktığı adam koltuğuna yaslandı. Carlos cüsseli bir adamdı. Eski bir boksördü ve gördüğü en kanlı ortamlarda bile sağlam bir mideye sahipti. Ancak açıkta demir atmış yirmi metre uzunluğundaki tekneye bindiğinden beri her an akşam yemeğini güverteye çıkarmak üzereymiş gibi hissediyordu.

"Takas kabul etmediğimizi söylemiştik. Yalnızca nakit."

"Evet patron, ancak bu şekilde daha çabuk ödeme yapabileceklerini söylediler. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?" Franco hızla arkasını döndü. Mavi gözleri fırtınalı denizler gibi kabarmıştı. Her an patlayacakmış gibi görünüyordu.

"Babanızın bu yöntemi kabul ederken sizin etmemenizi tuhaf bulduklarını söylediler."

"Babamın ne halt ettiği umurumda değil. Ben Franco De Luca'yım ve o puştların uyuşturucuyu benim aracılığımla ülkeye sokmalarını istemiyorum. Derhal geri gönderilmesini sağla."

"Bunu yapmak istediğine emin misin patron? Fuentesler Meksika'nın en azılı kartelidir. Bu, açıkça savaş demek olur."

"Riski göze alıyorum."

"Peki, ya polis ne olacak?"

"Ne olmuş?"

"Renato, Ruggiero, Riccardo, Sandro ve Silvestro'nun ölümünden sonra, her adımımızı kontrollü atmak zorundayız. Adamların öldürülüş şekilleri dikkatleri senin üzerine çekti ve şu anda tüm Toscana emniyeti peşimizde sayılır."

"Tüm Toscana polisi değil, yalnızca Moretti."

"Adam kafayı sizinle bozmuş görünüyor."

"Kolumun nerelere uzanabileceğinin farkında ve hapiste olduğum hâlde yapacak olduklarım onu deli ediyor."

"İyi de cezanın bitmesine daha yıllar var. Senden daha ne istiyor olabilir?"

"İstediğim an tüm suçlamalardan kurtulabileceğimi biliyor. Gorgona'da kurduğum düzenin farkında. Onu bozarak kendince adaleti sağlayacağına inanıyor. Sen onu bana bırak ve dediğimi yap."

"Limanlar bu kadar sıkı kontrol altındayken, yeni bir sevkiyat için beklememizi öneririm."

"Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum." diyerek kestirip attı Franco. Keskin bakışı sohbete son noktayı koymuştu. Yerine oturup kendine bir kadeh viski doldurdu.

"Pekâlâ. Eğer benden istediğin başka bir şey yoksa-"

"Russo ile konuşma fırsatı bulabildin mi?"

Roberto Russo altmışlı yaşlarının ortalarında eski bir avukattı ve yirmi yılı aşkındır De Lucalara Consigliere (danışmanlık) yapıyordu. Antonio'nun sağ kolu ve en güvendiği adamıydı.

"Bay Russo şu sıralar çok meşgul olduğunu ve eğer ondan bir şey öğrenmek istiyorsanız bizzat kendinizin gitmeniz gerektiğini söyledi."

"Tam olarak böyle mi söyledi."

Carlos boğazını temizleyerek, "Hayır. Aslında söylediği kelimesi kelimesine, 'O piç buraya kendi ayaklarıyla gelmedikçe benden hiçbir bok öğrenemez idi."

Franco'nun yüzündeki sert ifadeye rağmen dudaklarında bir tebessüm belirdi. Adi herif, uzun zamandır ziyaretine gitmediği için onu resmen kışkırtıyordu. Russo babasının sağ kolu olabilirdi ama asla onun gibi bir canavar değildi. Franco'yu çocukluğundan beri tanır ve çok severdi. İçeriye girdikten sonra ona sayamayacağı kadar çok iyiliği dokunmuştu ve adı gibi biliyordu ki, bunların yarısından fazlasından babasının haberi yoktu.

Russo babasının kirli işlerine kılıf uydurmakta usta bir manipülatör olsa da özünde iyi bir adamdı. Bu çarkın içinde olup da ne kadar iyi olunabilirse o kadar işte. Antonio'ya sadakat yemini etmişti ve ona asla ihanet etmezdi. Yine de Franco adamın bildiklerini ondan saklayacağını sanmıyordu.

Sara'nın gönderdiği bellekteki fotoğraflar babasının bilgisayarından kopyalanmıştı ve hepsi gerçekti. O fotoğraflarda Franco ve diğerleri aynı masada son kez oturmuşlardı. Ölümlerinden suçlanması için yanlış ellere geçmesi yeterliydi. Sara haklıydı. O fotoğraflar polisin eline asla geçmemeliydi.

İyi ama bu fotoğrafları babasına kim göndermişti?

Ve babası neden yok etmek yerine onları özel bilgisayarında saklıyordu?

Doğru cevapları ona verebilecek tek kişi Russo'ydu.

"İhtiyarın dediği gibi olsun. İlk fırsata ona güzel bir sürpriz yapalım."

"Nasıl istersen patron."

"Fabio'dan bir haber var mı?"

"Son görüştüğümüzde babanızla birlikte Grecoları misafir etmekle meşguldü."

"Demek Antonio Sara konusunda kararlı." Franco bardağına yeniden doldururken küfretti. "Ne yapmaya çalışıyor bu herif?"

"Anladığım kadarıyla kız kardeşinizi Bay Greco'nun oğluyla evlendirerek bir ittifak kurmak ve yıllardır süregelen düşmanlığı bozmak istiyor. Bunu da sırf uyuşturucu ticaretinin içine sızmak için yapıyor."

"De Lucalar bildim bileli uyuşturucudan uzak durmuştur. Aile bize bunu öğretir."

"Görünüşe göre babanız bu düzeni bozmak niyetinde."

Franco bileğindeki lastiği çekip bırakırken dişlerini gıcırdattı. Babasına söz geçiremeyeceğinin elbette farkındaydı. Antonio De Luca, her konuda olduğu gibi bu konuda da onu asla dinlemezdi. Diğer yandan zaten bunu yapmak gibi bir niyeti yoktu. Babası uyuşturucu işine girecek ve yüzüne gözüne bulaştıracak olsa bile onun için kılını kıpırdatmayacaktı.

Annesinin ölümünden sonra ilişkileri hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı. Babası sanki ona her baktığında annesinin -sözde-

ihanetini hatırlıyormuş gibi nefret doluydu. Franco babasının sevgisini kazanmak için yıllar içinde çok çabalamış, yeri gelmiş onun için adam öldürmüştü. Fakat hiçbir işe yaramamıştı.

Yeni karısı ve çocuklarını eve getirdiği gün asıl ihanete uğrayanın babası değil annesi olduğunu anlayan Franco için Antonio artık ölü bir adamdı. O günden beri annesinin mutlak sonunu hazırlayan adamdan ölesiye nefret ediyordu.

"Adamlarımız Bayan Lombardi'yi takip etmeye devam edip etmeyeceğimizi merak ediyorlar."

Daniella'nın ismiyle göğsündeki sertliğin yumuşadığını hisseden Franco adamına döndü.

"Yeni bir gelişme mi var?"

"Şey patron. Nasıl söylesem bilemiyorum."

"Kıvranmayı bırak da konuş be adam!"

Kükremesi üzerine rengi iyiden iyiye yeşile dönen Carlos sertçe yutkundu. Adamın bir an önce söyleyeceğini söyleyip gitmesini istiyordu. Gecenin bu saatinde teknesinde kusmuk kokusu çekmeye hiç niyeti yoktu.

"Bayan Lombardi bu öğlen saatlerinde biriyle buluşmuş."

"Ne var bunda?" Adam sessiz kalınca Franco öne doğru eğilip gözlerini şüpheyle kıstı. "Kim?"

"Dedektif Fernando Costa."

Franco gözlerini bacaklarının arasındaki boşluğa dikerken burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. Buluşmanın detaylarını dinlemek, canını bileğindeki lastikten daha çok acıtmıştı.

13. BÖLÜM:

Hırçın Deniz Kızı Korsan Kral'a Karşı

"Birbirlerine yakıştılar ha, sen ne dersin?"

Angelo, Antonio'nun yanında dikildiği pencerenin önünde, ay ışığının aydınlattığı bahçede yürüyen genç çifti izliyordu. Şimdiye kadar karşı cinsle ciddi bir ilişki yaşamamış olan oğlunun neden De Luca kızı için bu kadar ısrarcı olduğunu artık anlayabiliyordu.

Sara De Luca, zarafeti ve dudak uçuklatan güzelliğiyle girdiği her ortamda dikkatleri üzerine çekebilecek bir genç kızdı. Ayrıca son derece nazik, kibar ve akıllıydı. Genç veliahdı için ondan daha iyi bir gelin adayı bulamazdı. Üstelik Antonio'nun hakkı vardı. Birbirlerine oldukça yakışmışlardı.

"Oğlumu daha önce hiç böyle görmemiştim. Başta ilişkilerini benden gizlediği için ona kızmıştım ama kızını tanıdıktan sonra artık neden böyle davrandığını anlayabiliyorum."

"Birbirimizi uzun yıllardır tanıyoruz Angelo." dedi Antonio masasına doğru yürüyerek. "Seninle zamanında güzel işler yapmıştık. Eskiden arkadaştık da."

Lena'dan önce diye geçirdi içinden Angelo. Fakat konuşmak yerine elindeki pahalı viskiyi yudumlamayı seçti.

"Aramızda bazı yanlış anlaşılmalar olmuş olabilir."

Antonio purosunu yakarken Angelo'nun kaşları hayretle havaya kalkmıştı. Pencereden uzaklaşarak karşısındaki deri kanepeye kuruldu.

"Yanlış hatırlamıyorsam en son beni karını öldürmekle suçlamıştın."

"O zamanlar ne yaptığımı bilmiyordum. Ama artık Lena'yı senin öldürtmediğini biliyorum."

Oysa Angelo hâlâ ondan emin olamıyordu. Lena Morel, bir güç savaşına kurban gitmeyecek kadar akıllı ve güçlü bir kadındı. Onu Antonio'nun düşmanlarının öldürdüğüne inanası gelmiyordu. Üstelik öldürülme şekli, tıpkı oğlunun katiline yaptığı şekilde nefretle ve vahşiceydi. Bunu ancak onu bizzat cezalandırmak isteyen biri yapmış olabilirdi.

"Suçlular bulundu ve cezalandırıldı."

"Yine de azmettirenler henüz bulunamadı."

"Aradan uzun zaman geçti. Her şeyi unutmak en iyisi."

"Lena ile birlikte olduğumu düşündüğün için, adamlarımı öldürtüp evimi ateşe verdiğini unutabilirim ama onu benim yüzümden cezalandırıp insan içine çıkamayacak hale getirmeni asla unutamayacağım."

"Haklısın." Antonio pişman görünüyordu. "Dediğim gibi, o zamanlar gençtim ve kıskançtım. Üstelik karıma ölesiye âşıktım. Fakat senin de bana, onu kıskanmam için bir dolu sebep vermekten geri durmadığını hatırlatırım." dedi işaret parmağını suçlarcasına ona doğrultarak.

Angelo itiraz etmeyince, "Her neyse." diye devam etti. "Geçmişi geçmişte bırakmak en iyisi. Bundan sonra atacağımız her

adım yalnızca bizi değil çocuklarımızı da ilgilendiriyor. Zaten buraya da bunun için gelmediniz mi? Bir aile olmak için?"

Angelo başıyla onayladı. Bu doğruydu, ancak bu kadar kolay olmasını beklemiyordu. Tanrı şahitti, dünyada en son isteyeceği şey Antonio De Luca ile akraba olmaktı. Oğlu Stefano ona gelip, bir De Luca'ya âşık olduğunu itiraf ettiğinde az kalsın kendi oğlunun katili olacaktı. Antonio'nun nasıl bir manyak olduğunun farkındaydı ve oğlunu bile bile ateşe atmak istemiyordu. Antonio'dan ömrünün sonuna kadar nefret edecekti. O hem Lena'nın hem de aşklarının katiliydi. Daha sonra düşündüğünde ise, Antonio yüzünden birbirini seven iki kişinin daha mutsuz olmasına gönlü razı gelmemişti.

"Söylediklerinden yola çıkarak senin de bu evliliğe sıcak baktığını düşünebilir miyim?"

Antonio purosundan uzun bir nefes çekip dumanını havaya üfledi.

"Aslına bakarsan oğlunun kızımla ilişkisini ilk öğrendiğimde onun kafasını koparmak istemiştim. Oysa asıl cezalandırılması gereken kişi gözümün içine baka baka bana yalan söyleyen kendi kızımken bunu yapmak ne kadar adil olurdu söylesene? Öfkem dinince etraflıca düşündüm ve bu birleşmenin hepimiz adına faydalı olabileceğine karar verdim. Bence ikimiz de yeterince düşmana sahibiz Greco. Artık müttefik olup onlara ne kadar güçlü olduğumuzu gösterebiliriz. Oğlun kızımla evlenmek istiyorsa buna karşı çıkmayacağım. Ancak bazı şartlarım var."

Antonio'nun sinsi bakışlarının altında yatanları merak ederken ensesindeki küçük tüyler diken diken olmuştu. İçgüdüleri bu iyi niyet gösterisinin ona pahalıya patlayacağını söylüyordu.

"Seni dinliyorum." dedi arkasına yaslanırken.

"Öncelikle; Sara'ya büyük bir düğün töreni yapılmasını istiyorum. Öyle bir tören olmalı ki, günlerce konuşulmalı. De Lucalar ve Grecoların artık bir aile olduğunu ve birlikteliklerinin ebediyete kadar süreceğini tüm ülkede duymayan kalmamalı."

"Bu isteğinin üstünü çizebilirsin. Elbette tek oğluma duyulmamış bir düğün töreni yapacağım. Başka?"

"Sara adına İsviçre'de yüklü bir banka hesabı açılmasını istiyorum. Erişim sadece kızıma ait olmalı."

"Sara'nın böyle bir paraya neden ihtiyacı olsun ki?"

"Bu para oğlunun herhangi bir yanlış yapma ihtimaline karşılık kızımın teminatı olacak. Ayrıca Sara ilk çocuğunu doğurduktan sonra ona Greco hisselerinden büyük bir pay verilmesini de istiyorum."

"Tüm bunları neden istediğini anlamıyorum. Sara artık bir Greco olduğunda zaten saydıklarının hepsine sahip olacak."

"Bunu dostluğumuz adına attığın bir güven adımı olarak düşüneceğim. Karşılığında ben de üzerime düşeni yapacağım elbette. Grecolar olarak Livorno'da günden güne güç kaybettiğinizin farkındayım. Stefano artık benim damadım olduğuna göre bundan böyle bölgemde bana saygı duyan herkesin onun önünde eğilmesini sağlayacağım."

Angelo'nun buna bir itirazı yoktu. Fakat hâlâ asıl konuya geldiklerini düşünmüyordu. Gerginliğini belli etmemeye çalışarak öne doğru eğilip bardağını sehpaya bıraktı. "Bitti mi?"

"Son bir şey daha var..." diyen Antonio öne eğilip eski azılı rakibiyle göz göze geldi. "Ne işler çevirdiğinin farkındayım Angelo." Angelo şaşkınlığını gizleyemeyince, pis pis sırıttı. "Meksika ve İtalya arasında kurduğun uyuşturucu kartelinde köprü olduğunu biliyorum."

Angelo bunu nasıl bildiğini ona sormadı. "Ve?"

"Ve artık pastada benim de payım olsun istiyorum."

...

Kulaklarında çınlayan kırbaç sesiyle uykusundan aniden sıçradı. Uyandığında o kadar terlemişti ki, geceliği ve yastığı su içindeydi. Kalbi göğüs kafesinde deli gibi çarparken tek duyabildiği hızlı aldığı soluk sesleriydi. Uzanıp başucundaki lambayı yaktı.

Nefesinin düzene girmesini bekledikten sonra da kendine bir bardak su doldurdu.

Gördüğü ilk kâbus değildi. Ve asla son olmayacaktı. Terapistler ona ne söylerse söylesin, hepsi faydasızdı. Daniella ölene kadar bu işkenceyi yaşamaya devam edecekti.

Çıplak ayaklarını sarkıtıp yataktan çıktı. Loş ışıkta boy aynasına doğru yürürken yaşadığı dehşetin izlerini gözlerinde görmekten nefret ediyordu. Tanrım... Ruhundaki acı resmen yüzüne yansımıştı.

Beyaz askılı geceliğiyle aynanın karşısında dikilmeye devam etti. Kumaşın rengiyle tezat uzun siyah saçları omuzlarından aşağıya bir karmaşa halinde inerek göğüslerinin üzerini kapatmıştı. Bir süre vücudunu saran ipek geceliği ve onun altındaki narin bedenini inceledi. Göğüslerinin arasındaki derin vadiye ve onu süsleyen kalın dantele baktı. Güzel görünüyordu. Hatta bazılarına göre kusursuz bile sayılabilirdi.

Yutkunduktan sonra geceliğini yukarı sıyırdı. Yeniden yansımasına baktığında, bu kez sırtındaki çirkin yara izleri orada olduklarını hatırlatırcasına aynada belirmişti. İzler fazla derin değildi. Renkleri de neredeyse solmak üzereydi. Fakat yine de oradalardı ve her birinin hatırası adeta matkapla beynine kazınmıştı. Geceliğini biraz daha sıyırdı ve sanki onları ilk defa görüyormuş gibi irkildi.

Onları gördüğü her seferinde ona bunu yapan adama lanetler yağdırıyordu. Ve tabii, buna engel olamadığı için kendine de. Aptal!

Fırsatı varken o adi herifi gebertmeliydi. Ama bunu yapacak cesarete sahip olamadığı için, onun yerine adamın başını belaya sokmuştu. Jonathan layık olduğu yerde, yani hapisteydi. Ve uzun bir süre de orada kalmasını umuyordu.

Kendini izlemeye daha fazla katlanamayarak yatağına döndü. Tekrar uyuyamayacağını adı gibi biliyordu. Aşağıya inip kendine bir fincan kahve yapmak istedi. Tam sabahlığını giymek üzereydi ki, telefonu çalmaya başladı. Sabahın ikisinde onu kimin

arayabileceğini düşündü. Sonra aklına büyükbabasına bir şey olmuş olabileceği geldi ve hızla telefona koştu.

"Evet?"

"Daniella. Tanrı'ya şükür sana ulaşabildim."

"Luigi? Umarım saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin vardır."

"Evet evet, biliyorum. Sanırım ödeştik."

"Sırf ödeşmek için mi gecenin bir yarısı aradın yani?"

"Keşke öyle olduğunu söyleyebilseydim. Dinle Dani. Bana bir iyilik yapmana ihtiyacım var."

Daniella bu konuşmadan sıkılmış gibi ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Ne tür bir iyilikten bahsediyoruz burada?"

"Ben...eee...şu an kodesteyim. Ufak bir kavgaya karıştım."

"Kavga mı? Bunun için neden bana ihtiyacın olsun ki? Hem oraya ilk defa girmediğine bahse girerim."

"Bu seferlik sana benimle alay etmen için izin vereceğim. Durum oldukça ciddi." Abisinin sesindeki tedirginliği fark edince Daniella'nın omurgası dikleşti. "Kavga ettiğim adam şu anda ağır yaralı olarak şehir hastanesinde yatıyor ve eğer sabaha kadar kendine gelmezse başım büyük dertte demektir. Yalnızca tek bir telefon hakkım vardı Dani ve aklıma sen geldin. Şimdi, beni buna pişman etme lütfen."

"Evinde kaldığın şu kıza ne oldu?" Bu kez sesinde alay yoktu.

"Sofia'ya bir türlü ulaşamıyorum. Ve arayabileceğim başka kimsem yok."

Kimsesizlik silahı Daniella'yı can evinden vurmuştu. Bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. "Anlaşıldı." dedi iç geçirerek.

"Yani, gelecek misin?" Luigi'nin umutla yükselen sesi Daniella'yı harekete geçirdi.

"Başka çarem var mı?"

"Harikasın Küçük Kardeş. Sana borçlandım."

Abisinin borcuna sadık olmadığını ona hatırlatmak istiyordu. Ancak bunu yüzüne vurmak yerine, "Unutmasan iyi edersin." dedi ve telefonu kapattıktan sonra hızla üzerini değiştirdi.

Polis merkezi, şehrin batısında ve binaların seyrekleştiği bir bölgedeydi. Binanın etrafındaki geniş arazi, sık ve yüksek ağaçlarla kuşatılmıştı. Otopark tek bir ekip arabası dışında boştu. Daniella arabasını resmi aracın yanına park eder etmez hızla ahşap verandanın basamaklarını tırmandı.

Girişteki kadın memura, "Luigi Lombardi için gelmiştim." dedi. "Bir kavgaya karıştığını duydum."

Kıvırcık saçları tepesinde minik bir topuz yapılmış siyahi kadın onu badem rengi gözleriyle ilgisizce süzdükten sonra çatık kaşlarla bilgisayar ekranına bakmaya devam etti. Kırklarının ortalarında sayılırdı ve yüzündeki tiksinti dolu ifadeye bakılırsa büyük ihtimalle beyazlardan nefret ediyordu. Daniella bu bakışı nerede görse tanırdı.

"O hâlde bir adamı yaraladığını da duymuşsunuzdur?"

"Evet. Durumu nasıl?"

"Yaralının mı, yoksa Bay Luigi'nin mi?"

"Luigi elbette." Daniella gözlerini devirince kadın memur bundan pek hoşlanmadı.

"Kim soruyor?"

"Daniella Lombardi. Kız kardeşiyim."

Kadın ona bakmadan ilgisizce bilgisayarında birkaç tuşa basmaya devam etti. "Luigi'nin bir kardeşi olduğunu bilmiyordum."

Daniella gözlerini yeniden devirmemek için kendine engel oldu. "Evet. Ne yazık ki bir tane var. Şimdi bana onun durumuyla ilgili bilgi verecek misiniz, yoksa buraya bir avukat ordusuyla mı gelmeliyim?"

Kadının blöfünü gördüğünü biliyordu. Hafifçe gülümsediğini görünce içinden keşke bunu söylemeseydim diye geçirdi. Gerçi hâlâ New York'ta yaşıyor olsaydı, o zaman bu sözleri asla lafta kalmazdı.

"Açıkçası bir avukat ordusuyla nasıl başa çıkarım hiçbir fikrim yok signora." dedi. Sesindeki alaycı tondan onunla dalga geçtiği belliydi. "Merak etmeyin. Abinizin keyfi yerinde. İki güzel hanım içeride ona eşlik ediyor. Onu görmek istiyorsanız peşimden gelin."

Daniella kadını, duvarların yarısı kurşuni renge boyanmış koridor boyunca takip etti. Sonunda demir parmaklıkların olduğu hücrelere geldiklerinde girişte duraksadı. Abisi, içerideki banklardan birinde, başını ellerinin arasma almış hiç kıpırdamadan oturuyordu. Üzerinde yalnızca beyaz bir atlet ve kot pantolon dışında hiçbir şey yoktu. Görünüşe bakılırsa, ayakkabıları da dâhil diğer her şeyini almışlardı. Bitişiğindeki hücrede, abartılı kıyafetler giymiş iki hayat kadını genç adama kur yapmaya çalışırken, Luigi'nin tüm ilgisi yerdeki çirkin parke taşlardaydı.

"Hey Luigi! Ziyaretçin var." diye seslendi kadın memur.

Abisi başını hızla kaldırdı. Kapıda Daniella'yı gördüğü anda gözlerindeki umutsuzluk hızla yerini saf ve çocuksu bir mutluluğa bırakmıştı. Daniella boğazında oluşan yumruyu yok saymaya çalışırken ilerledi.

"Daniella! Tanrıya şükür!" Genç adam yerinden fırlayarak hızla parmaklıklara koştu. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Sana geleceğimi söylemiştim."

"Evet, evet. Biliyorum. Ben...Yine de..."

"Siz iki kardeş hasret giderin. Ben hemen kapının dışındayım."

Daniella kadın memurun anlayışla uzaklaşmasını şaşkınlıkla izledikten sonra yeniden abisine döndü. "İyi misin? Sana kötü davrandılar mı?"

"Beni boş ver. Hastanedeki adamdan haberin var mı? Durumu nasılmış?"

Daniella başını iki yana salladı. "Hastaneden geliyorum. Adamın beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyorlar. Doktorlar ne zaman kendine geleceğini bilmediklerini söyledi."

"Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet! Olsun!" Luigi saçlarını yolarcasına avuçlayarak hücresinde volta atmaya başladı. Yeniden yanına döndüğünde gözleri akmayan gözyaşlarıyla parlıyordu. "Böyle olmasını istememiştim. Sana yemin ederim. Asla böyle olsun istemedim." Abisi sanki transta gibi sürekli aynı şeyleri tekrar edip duruyordu.

Onun bu çaresizliği karşısında Daniella'nın yüreği sıkıştı. Kırk yıl düşünse Luigi hakkında böyle hissedeceğini düşünmezdi. "Otur şuraya Luigi! Biraz sakin ol ve bana neler olduğunu anlat."

Luigi sonunda deli danalar gibi dolanmayı bırakarak yerine oturdu ve konuşmaya başlamadan önce elinin tersiyle gözlerindeki nemi sildi.

"Bazı akşamlar olduğu gibi birkaç tek atmak için her zamanki yerimize gitmiştim. Sofia da iş çıkışı bana katılacaktı. Barda Cecilio ile laflıyor, arada sırada etraftaki müşteriler hakkında yorumlar yapıp gülüşüyorduk. Bana yeni ayrıldığı kız arkadaşından ve hemen ardından çıkmaya başladığı onun yeni oda arkadaşından bahsediyordu. Derken birdenbire o adam çıkageldi. Nasıl olduğunu anlayamadım. Aniden bana laf atmaya, anlamsız hakaretler savurmaya başladı."

"Adamı tanıyor muydun?"

"Hayır. O sikik herifi bu akşama kadar hayatımda görmedim."

"Sonra ne oldu?"

"Ona siktirip gitmesini ve beni rahat bırakmasını söyledim tabii. Sofia'dan söz etmeye, onun hakkında ileri geri konuşmaya başlayınca tepem attı. Öfkelenmemeye çalışıyordum. Cecilio beni ona bulaşmamam konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Adam sarhoş dostum, dedi. Bırak, ne hali varsa görsün. Öyle de yaptım. O pisliği görmezden geldim. Fakat sanki ona karşılık vermememden rahatsız oluyor gibiydi. Sürekli olarak beni kışkırtmaya devam etti. Davranışları giderek hırçınlaştı. Sonunda da kavga etmemiz kaçınılmaz oldu." Luigi susunca Daniella onu konuşması için teşvik etti.

"Ona vurdun mu?"

"Yemin ederim önce o bana vurdu. Kavga, iteklemelerden nasıl tekme ve yumruklara dönüştü bilmiyorum. Hatırladığım son şey adamın baygın ve kafasında kanla karşı duvarın dibinde yatan hâlliydi. Onu bir şekilde ittiğimde kafasını duvara filan çarpmış olmalı. Ben...ben gerçekten hatırlamıyorum."

Daniella o anda, ellerini ensesinde kenetleyip ileri geri sallanan adama sarılmak istedi. Acı çektiğini, hâlâ yaşadığı şokun etkisi altında olduğunu görebiliyordu. Ne yazık ki parmaklıkların diğer yanındayken daha fazlası elinden gelmiyordu."

"Ya sonra?"

"Sonrasını tahmin edersin." dedi genç adam tükenmişçesine. "Ambulans ve polisler aynı anda geldiler. Adını bile bilmediğim adamı hastaneye kaldırırlarken beni kelepçeleyip buraya getirdiler. Eğer ona bir şey olursa, of yüce Tanrım..."

"Hayır, ona bir şey olmayacak. Beni duydun mu? O iyileşecek ve sen de buradan çıkacaksın. Bunun için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Öncelikle her ihtimale karşı bir avukat bulmalıyız."

Luigi başını kaldırıp ona nemli gözlerle bakınca Daniella bu sözünü boşa çıkarmaması için içinden Tanrı'ya dua ediyordu. Elinden gelen en iyi şekilde kardeşine yardım edecekti. Luigi nasıl bir pislik olursa olsun, onun abisiydi ve yaşayan birkaç akrabasından biriydi. Eğer anlattıkları doğruysa olayda aşırı tahrik vardı ve yargıcın karşısına çıkarılsa bile bunu şahitler sayesinde kanıtlayabilirdi.

Daniella arkasını dönüp gitmek üzereyken abisi seslendi.

"Ben...sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Teşekkürü kıçını kurtardığım zaman edersin. Nasıl yapacağını düşünmek için bol bol vaktin var gibi görünüyor."

Luigi bu sözlere karşılık hafifçe gülümsedi. Tebessümü zayıf olsa da çaresiz halinden çok daha iyiydi.

...

Saat sabah altı on beşte Luigi'nin serbest kalmasını sağlayan haber nihayet hastaneden gelmişti. O zamana kadar geçen sürede Daniella, abisi için bir avukat tutmuş ve herhangi bir aksilik durumunda yardım etmeleri için bardaki insanlarla konuşmuştu. Bulabildiği birkaç şahit ve Luigi'nin bahsettiği barmen olayı doğruluyordu. Abisinin bu olayda hiçbir suçu yoktu. Adam kasıtlı olarak bara gelmiş ve Luigi'ye saldırmıştı. Adamın amacının bilerek kavga çıkartmak olduğunu söyleyen tanıklar Luigi için şahitlik yapmayı kabul etmişlerdi. Neyse ki, hiçbirine gerek kalmamıştı.

Saatlerce plastik bir sandalye tepesinde oturmaktan ağrıyan kaslarını esnettikten sonra güzel haberi abisine vermiş, sonra da salıverilmesini sağlayan evrakları imzaladıktan sonra onu kız arkadaşının evine bırakmıştı.

Luigi'nin kız arkadaşıyla oldukça tuhaf bir ilişkisi vardı. Sofia denen kadın, erkek arkadaşının bütün geceyi nezarette geçirdiğini öğrendiğinde en ufak bir tepki bile vermemişti. Üstüne üstlük onlara kapıyı açmak için bölünen uykusu yüzünden anahtarlarını yanına almadığı için Luigi'yi bir güzel azarlamıştı. Bazı kelimeleri çevirmekte zorlansa da sersem veya ona benzer bir şeyler söylediğini sanıyordu.

Daniella tam kadına karşılık vermek üzereyken abisi onu engellemiş ve teşekkür ederek gerisini kendisinin halledebileceğini söylemişti. Daniella için hava hoştu.

Eve döndüğünde sabah güneşi çoktan doğmuştu. Paola ve Dante otele gelerek açılışa yakın son kalan işleri halletmeye koyulmuşlardı. Genç kadın onu kapıda karşıladığında küçük bir çığlık attı.

"Daniella. Aman Tanrım, berbat görünüyorsun canım."

"Bunu duymak bana ne kadar iyi geldi bilemezsin Paola." Daniella omuzlarını esneterek doğruca mutfağa ilerledi. Şu anda ona en iyi gelecek şey bir fincan sert kahveydi.

Paola peşinden gelirken, "İyi misin sen?" diye sordu. "Geceyi dışarıda mı geçirdin?"

"Öyle sayılır. Ve sen sormadan söyleyeyim hiç eğlenceli değildi."

"Ah." Genç kadın hayal kırıklığına uğramış göründü. "Kötü bir şey yoktur umarım."

"Önemli değil." diyen Daniella kahve suyunu koyarken soruyu eliyle savuşturdu. "Sizde durumlar nasıl?"

"Dante dünden kalma işleri bitirmek üzere. Ben de bugün peçeteleri ve masa örtülerini ütüleyeceğim."

"Harika. Sonra da şu aldığım yeni sabunları ve havluları yerlerine yerleştir olur mu? Ben yukarı çıkıp öğlene kadar biraz uyumak istiyorum."

"Sen hiç merak etme. Gidip dinlenmene bak. Yoksa açılışta asla ışıl ışıl parlayamazsın."

"İnsanlar benim için değil Sognare için gelecek."

"Yine de sahibesi olarak iyi görünmen gerek."

"Galiba haklısın."

Daniella elinde içmeye devam ettiği kahvesiyle üst kata çıkarken, "Az kalsın unutuyordum." diyerek arkasından yetişti Paola. "Bu sana gelmiş."

"Nedir bu?" Daniella elindeki zarfa baktı.

"Hiçbir fikrim yok. Geldiğimizde kapının altından içeri atılmıştı."

Daniella isimsiz zarftan bir davetiye çıktığını görünce şaşırdı. Davetiye tek kişilikti ve hafta sonu Roma'daki bir opera gösterisine aitti. Daha önce hiç operaya gitmemişti. Ve şimdiden sonra gider miydi bilmiyordu. Diğer yandan oyunun adı oldukça merak uyandırıyordu doğrusu.

Hırçın Deniz Kızı Korsan Kral'a Karşı

Daniella gözlerini kapatıp gösteriyi zihninde canlandırmaya çalıştığında nedense gözünün önüne tek bir adam resmi geliyordu.

...

Opera binası, San Paolo'da, Pisa Kulesi yakınlarındaki Via Nazionale caddesindeydi. Geniş sokak kalabalıktı. Şık giyimli insanlar park yeri için görevliden yer göstermelerini isterken, bir yandan ellerindeki broşürleri inceliyorlardı. Daniella kalabalığı ve içeri giriş kuyruğunu görünce vazgeçmeyi düşündü ama artık çok geçti.

Oldukça uzun bir yolculuktu. Hazırlanması neredeyse saatler sürmüştü. Aslında gösteriye gelmek gibi bir niyeti yoktu. Fakat Paola davetiyeyi görünce çok heyecanlanmış ve gitmesi için ısrar etmişti. Hiç olmazsa bir günü kendine ayırmasını söylerken haksız sayılmazdı. Livorno'ya geldiğinden beri neredeyse kendisi için yaptığı hiçbir şey yoktu. Sürekli kaos ve birbirini takip eden berbat olaylar yaşamıştı.

Paola ona, davetiyeyi gönderenin kim olduğunu merak edip etmediğini sorduğunda ise ona etmediğini söylemişti. Costa'nın gönderdiğini tahmin ediyordu. Doğrusu kolyeden sonra oldukça ince bir düşünceydi ve Daniella'nın hoşuna gitmişti. Fakat bu bilgiyi kendine saklamayı tercih etti. Paola'nın daha fazla heyecanlanıp bu olaya bir anlam yüklemesini istemiyordu.

Ancak küçük bir sorunu vardı: böyle bir gösteriye gidebilmek için iyi bir gece elbisesine ihtiyacı vardı ve kıyafetlerinin birçoğu New York'ta kalmıştı. Bunu Paola'ya söylediğinde genç kadın o konuyu hiç düşünmemesini söylemiş ve ertesi gün elinde bir kokteyl elbisesiyle çıkagelmişti.

Topuklarına kadar inen ve omuzlarını açıkta bırakan siyah elbisenin ince dökümlü kumaşı, vücudunu ikinci bir ten gibi sarmıştı. Boynundan bağlanan askıları mütevazı bir dekolteyle göğüslerini toplarken, derin yırtmacı sol bacağını boydan boya yarıyordu. Topuklu ayakkabılar, biraz makyaj ve saçlarına yaptığı doğal bir topuzla Paola büyük bir keyifle genç kadını geceye hazırlayabileceğini söylediğinde Daniella'nın üretecek başka bir bahanesi kalmamıştı.

Gösteriye yetişebilmek için erkenden yollara düşmüştü ve işte, sonunda buradaydı.

Işıklı dev kapılardan ve kırmızı halıdan geçerken kendini tıpkı Gala'ya hazırlanmış bir aktris gibi hissetmişti. Siyah smokin giymiş bir görevli elindeki bilete bakarak onu üst kattaki balkonlardan birine yönlendirmişti.

Costa ikisi için özel bir loca mı kiralamıştı? Üstelik koltuklar gösteriyi izleyebileceği en iyi ve en rahat balkondaydı. İşte bu, Daniella'yı aldığı davetten bile daha çok etkilemişti.

Kalın kadife perdeyi araladı ve locanın boş olduğunu görünce şaşırdı. Gösterinin başlamasına dakikalar kalmıştı ama genç adam hâlâ ortaya çıkmamıştı. Arkasındaki perde hışırdayınca gülümseyerek döndü fakat az evvelki görevli, içinde uzun bir sapı olan altın rengi minik bir dürbün, yanında soğutulmuş şampanya ve kadehlerin olduğu bir tepsiyle içeri girdi. Daniella ne söyleyeceğini bilemediği için yalnızca gülümsemekle yetinmişti.

Genç adam tepsiyi yanındaki küçük sehpaya bıraktıktan sonra ona gösterinin keyfini çıkarmasını söyleyerek dışarı çıkmıştı. Bir süre sonra ışıklar karardı ve oyun başladı. Daniella bu davetin tek kişilik olduğunu ve gösteriyi yalnız başına izleyeceğini düşünmeye başlayarak yerine oturdu ve tüm dikkatini sahnedeki oyuna verdi.

Önce orkestra bir giriş müziği çaldı. Ardından perde açıldı ve kurukafa desenli bayrağı olan büyük bir korsan gemisinin dekoru sahneyi doldurdu. Abartılı kostümüyle tek gözü kapalı bir aktör bariton sesiyle oyuna giriş yapmıştı. Adamın sesi öyle derinden geliyordu ki, Daniella şarkıyı her hücresine kadar hissediyordu. Dakikalar sonra ona uzun, gümüş puldan bir kuyruğu olan güzel bir kadın soprano eşlik etmişti ve ikili şarkılarını büyük bir şevkle söylemişti.

Daniella gösteriyi büyülenmişçesine izliyor, orkestranın vurduğu her notayı ta içinde hissediyordu. Hikâye çok güzeldi ve seslendirenler adeta bu iş için yaratılmış gibilerdi. Salona göz gezdirdiğinde kimseden çıt çıkmadığını ve herkesin büyük bir ilgiyle gösteriyi izlediğini görmüştü. Bu arada şampanyayı açmış ve yudumlamaya başlamıştı. Paola'yı dinleyip bu geceyi kendine ayırdığı için fazlasıyla memnundu.

Derken arkasındaki perde aralanmış ve ensesinde hafif bir esinti hissetmişti. Gelenin, görevlilerden biri olduğunu düşünerek dürbünüyle sahneyi izlemeye devam etti. Oyunu o kadar beğenmişti ki, herhangi bir ikram yüzünden bir saniyesini dahi kaçırmak istemiyordu.

"Hoşuna gitti mi?" Ilık bir nefes kulağını okşayınca Daniella'mn tüm tüyleri diken diken oldu. İrkilerek dürbününü indirirken, hissettiği heyecan yüzünden aniden başı döndü.

"Demek sendin?"

"Yoksa başka birini mi bekliyordun sevgilim?"

Franco'nun dudakları kulağına çok yakındı ve her fısıldayışı genç kadının en mahrem yerlerine kadar ulaşıyordu.

Daniella cevap vermek yerine sertçe yutkundu. Başını çevirmeden göz ucuyla adamın hareketlerini izliyordu.

"İzin verir misin?" diyen Franco elindeki kadehe uzandı ve dudaklarının değdiği yerden tüm şampanyayı kafasına dikip hepsini bitirdi. Boş kadehi tepsiye bıraktıktan sonra ona biraz daha sokuldu.

"Çok güzel görünüyorsun."

Gümüş yüzüklerin hissettirdiği serin parmaklar omuriliği boyunca gezinirken Daniella ne diyeceğini bilemedi. Ardından yumuşak bir öpücük ensesine konunca bacaklarının arasındaki karıncalanmayı onları sıkıca kapatarak bastırmayı denedi.

"Bu kadar güzel olman haksızlık. Şu anda eteğini beline kadar sıyırmayı ve seni kollarımın arasına çekmeyi nasıl arzuladığımı bilemezsin."

Franco elini boynunda gezdirince Daniella gerildi. "Fakat başkasına ait bir şey üzerindeyken sana dokunmam mümkün değil sevgilim."

Adamın ne demek istediğini anlayamadan ensesinde bir hareket hissedince Daniella'nın eli hızla boynuna gitti ve Costa'nın hediyesinin orada olmadığını fark etti. Tam itiraz etmek için arkasını dönmek üzereydi ki,

"Şişşt." diyen genç adam onu yeniden sahneye bakmaya zorladı. "Merak etme. Hediyeni geri vereceğim." dedi kulağına doğru. "Onunla işim bittikten sonra."

Daniella adamın varlığını artık arkasında hissedemediğinden, bu fırsatı kendini toparlamak için değerlendirdi ve dikkatini yeniden sahneye verdi. Fakat hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Adamın dokunduğu yerler çoktan alev alev yanmaya başlamıştı.

Franco'nun geri dönmesi uzun sürmemişti. Daniella hafif bir esintinin hemen ardından adamın erkeksi kokusunun güven veren varlığıyla birlikte tüm locayı doldurduğunu hissetti. Ondan korkması gerektiğinin farkındaydı. Daha önce onun kollarındayken kötü anıları tetiklenmişti. Yine de garip bir şekilde ondan korkmuyordu.

Franco bu kez ona dokunmuyordu. Ancak gözlerinin vahşi bir açlıkla sırtında gezindiğini hissedebiliyordu. Daniella'nın içini dizginleyemediği bir heyecan dalgası kapladı. Eğer adama belli ederse bunun sonu olacağını bildiğinden olabildiğince hareketsiz durmaya çalışıyordu.

Tanrı onu korusun.

"Beni özledin mi?"

Bu soruya cevap vermek yerine, "Benden ne istiyorsun Franco?" diye sordu.

"Eğer bilseydin, yanımda bir dakika bile kalmak istemezdin. Ama madem merak ediyorsun, birazını sana gösterebilirim."

Franco oturduğu koltukta biraz daha yayıldı. Onu bacaklarının arasına çektiğinde Daniella aniden irkilmişti. Ufak bir çığlık da atmıştı ama o sırada sesi, sahnedeki başka bir çığlığın arasına karıştığı için kimse farkında olmamıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sakın kıpırdama yoksa ne yaptığımızı herkes öğrenir."

Aman Tanrım...Şu anda bu adamı kendi elleriyle boğmak istiyordu. Öte yandan hissettiği heyecan dalgası yüzünden bacaklarının arası ıslandığı için kendinden nefret ediyordu.

"Harika kalçaların olduğunu söylemiş miydim?" Franco içini titreten bir iç çekişle onları avuçlarının arasına aldı. "Sanırım ilk önce kalçalarına vuruldum. Bir kadını en güzel gösteren yeri bence onlar. Seni dizlerinin üzerinde ve kıçın havada bir şekilde ne kadar hayal ettiğimi bilemezsin. Bunu düşünerek o kadar çok orgazm oldum ki, gerçeğini yaşadığımda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum." Daniella kucağında kıpırdanınca, "Ah, merak etme sevgilim. Hayal ettiğim her şeyi gerçekleştireceğim. Neden biliyor musun?" Franco doğrularak kulağına fısıldadı. "Çünkü artık bunu senin de istediğini biliyorum."

Daniella gözlerini sıkıca yumdu. "Franco, lütfen!"

"Düşlerimin arasında bana yalvarman da var. Ama bunu o kadar tatlı yapıyorsun ki, sikim her defasında daha da sertleşiyor."

"Aman Tanrım. Bana böyle şeyler söylemeyi kes hemen."

"Seni heyecanlandırıyor muyum?"

Genç adam hafiften kıkırdayınca, Daniella kalbinin midesinde takla attığını hissetti. Adam kalçalarını hareket ettirerek ona sertliğini bastırdığında ise inlememek için kendini zor tutmuştu.

"Etrafta insanlar var."

"Çevrendeki insanlar beni durdurur mu zannediyorsun?" Franco cık cıkladı. "Hayır, Donna Bella. Seni bir salon dolusu insanın içerisinde soymaya gerek kalmadan çığlıklar attırarak boşaltabilirim. Ve inan bana sen istemedikçe kimsenin ruhu bile duymaz."

Daniella önündeki demirlere tutunarak kalkmaya yeltenince Franco kalçalarına yapışıp onu kucağına çekti.

"Ben isteyene kadar hiçbir yere gidemezsin."

"Lanet olsun sana Franco!"

"Benim oyunum benim kurallarım sevgilim." Adamın sesi teninde adeta yumuşacık bir okşayış gibiydi. "Söz veriyorum bir dahaki sefere senin istediğin türden bir oyun olacak."

"Bir dahaki sefer filan olmayacak."

"Ah, sahi mi? Bana kim engel olacak peki? O dedektif bozuntusu erkek arkadaşın mı?"

Daniella dişlerinin arasından tısladı. Sinirlenmeye başlıyordu. "Fernando benim erkek arkadaşım filan değil."

"Hmm. Yine de birbirinize ilk isimlerinizle hitap edecek kadar yakınsınız."

"Saçmalıyorsun."

"Birlikte kahve içiyorsunuz ve sana hediyeler alıyor. Bence bu her şeyi açıklıyor."

"Beni takip ettirmekten ne zaman vazgeçeceksin?"

"Arkamdan iş çevirmeyeceğinden emin olana kadar." Franco'nun eli sahiplenircesine belinden çıplak bacağına doğru kayınca Daniella'nm bakışları onu takip etti.

"Arkandan iş çevirdiğimi de nereden çıkardın?" Adamın eli bacağını okşayıp hafifçe sıktıktan sonra güneye yöneldi. Daniella kıpırdandıkça Franco'nun ereksiyonu büyüyor ve kalçalarına baskı yapıyordu. Adam onu o kadar sıkı tutuyordu ki, Daniella ondan kolay kurtulabileceğini zannetmiyordu.

"Bunu yakında öğreneceğiz." Boynunda hissettiği dudaklar tenini yaktı. Franco onu önce öptü, sonra hafifçe dişledi ve hemen ardından yaladı. Adi herif aynı anda acıyı ve zevki ona bir arada yaşatıyordu. Daniella'nm kalp atışları hızlandı. Adamın bunu fark etmemesini diliyordu ama artık çok geçti. Franco dudaklarını çoktan nabzının deli gibi attığı noktaya bastırmıştı.

"Seni o kadar çok istiyorum ki, canım acıyor. Bunun için kendime ne kadar kızdığımı bilemezsin."

"Franco."

"Hiçbir şey söyleme sevgilim. Sadece seni hissetmeme izin ver."

Daniella çenesini kapattı. Adamın eli uyluklarında gezinirken nefesini tutuyordu. Franco elini içeri sokup iç çamaşırının utanç verici şekilde ıslandığını anladığında yüz yüze olmadıkları için seviniyordu.

Genç adam içine keskin bir soluk çekti. "Benim için ıslandın mı Donna Bella?" Ona dokunan parmaklar acımasızdı. Daniella'yı okşuyor, ıslatıyor, daha fazlası için istekli hâle getiriyordu. Genç kadın gözlerini kapatırken bacaklarını istemsizce aralamıştı. Franco bu fırsatı değerlendirerek istilasına devam etti. Şimdi bir parmağı içindeydi. Başparmağı klitorisini okşarken diğeri içinde gidip geliyordu.

Adamın hırıltılı nefesi ve kalçasına dayanan sertliği Daniella'nın içindeki ilkel arzuyu besledi. Franco'nun parmakları bu işi nasıl yapacağını çok iyi biliyordu. Dokunduğu her nokta Daniella'yı bir sonraki seviyeye geçiriyordu.

"Çok ıslak ve çok kaygan. Şu an tüm varlığımla içinde olmak için her şeyimi verebilirdim. Fakat bu gece yalnızca senin için bebeğim." Bir parmağının yanına ikincisi eklenince genç kadın çığlık atmamak için dudaklarını ısırdı. Adamın yüzükleri girişine çarpıp dururken boşalmaya çok yakındı.

"Tanrım..."

Franco başparmağını minik tepeciğinde döndürmeye başladığında göğüslerinin dokunulma isteğiyle hassaslaştığını ve meme uçlarının elbisenin altında kabardığını hissetti. Genç adam da bunu fark etmiş olacak ki, boştaki eli elbisenin yakasından girerek sol memesini avuçladı. Sertleşen ucunu iki parmağının arasına sıkıştırıp çekti. Daniella hissettiği arzuyla tutunduğu demirleri biraz daha sıkıyordu.

"Kendini bana bırak, amore mio* (aşkım). Bana direnmekten vazgeç. Sen kucağımda gelirken gösterinin keyfini çıkarmama izin ver."

Daniella'nın dudaklarından bir inleme kaçınca Franco'dan tatmin dolu bir ses yükseldi. Kalçasıyla parmakları aynı ritimde baskı yaparken Daniella için tek parça kalmak imkânsızdı. Külotunun içindeki parmakların üzerinde salınmaya devam etti. Franco onu sıkıca tutarken tüm bedenini alevlerin sarmasına izin verdi. Orgazmının dalgaları onu parçalara ayırdığında gözleri geriye kaydı. Kanı kulaklarında uğulduyor, nefesi dudaklarını adeta yakıyordu.

"Gelirken bu kadar güzel görüneceğini tahmin etmeliydim." Franco nihayet elini bacaklarının arasından çektiğinde Daniella'nın başı önüne düştü. Hayatında ilk defa böyle bir şey yaşıyordu.

"Gösteri için teşekkür ederim." diyen adamın dudakları ensesindeki bir noktayı saygıyla öptü ve sonra yok oldu.

Daniella kendine gelir gelmez yakınlarda birileri onları fark etti mi diye etrafına bakınmaya başladı. Tanrıya şükür salon karanlıktı ve herkesin dikkati sadece sahnedeki oyundaydı.

Nefesini düzene sokmaya çalışarak kendine çeki düzen verirken Franco'nun hangi cehenneme kaybolduğunu merak ediyordu. Tam eteklerini düzeltirken kucağına bir şey düştüğünü fark edince irkildi. Bu, az önce adamın ondan aldığı denizkızı kolyesiydi.

"Tam da tahmin ettiğim gibi." dedi Franco tepesinde dikilirken. "Sanırım şimdi buradan gitmezsem sevgili dostlarının beni enselemeleri kaçınılmaz olacak, ha?"

Daniella başını kaldırıp genç adamın fırtınalı mavi gözlerine baktı. Az önceki yumuşak sesin ve dokunuşların sahibi gitmiş yerine yine o acımasız ve soğuk adam gelmişti. Bir şeye kızdığı belliydi fakat Daniella ne olduğunu çözememişti.

Elindeki kolyeye bakarken, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. Kafası karışmıştı. Daha birkaç dakika önce tatmin olmuşken olumsuz şeyler düşünmeyi beceremiyordu.

"Neden bu soruyu sevgili dedektifine sormuyorsun? Belki o sana bu kolyenin ne işe yaradığını benden daha iyi açıklar."

Franco kadife perdelerin arasından bir sihirbaz gibi gözden kaybolurken Daniella'yı da kafasında bir sürü soru işaretiyle baş başa bırakmıştı. O sırada adama hem delicesine kızgın hem de yaşattığı orgazm yüzünden minnettardı.

Üstelik aptal bir aşık gibi tek düşünebildiği şey, adamın üzerine oturan üç parçalı takım elbisesinin içinde ne kadar çekici ve karşı konulmaz göründüğüydü.

14. BÖLÜM:
Şüphe

Garson içecekleri tazelemek için yanlarına yaklaştığında Stefano gözlerini kısarak arkasına yaslandı.

"Bu herif gittiğimiz her yere peşimizden gelmek zorunda mı?"

Stefano'nun sorusu üzerine Sara başını çevirip arkalarındaki masada çatık kaşlarla onlara dik dik bakmakta olan Fabio'ya döndü.

Genç adamın duruşu bir heykelden farksızdı, ancak gözlerinde yanan öfkeyi bir kilometre öteden görmek mümkündü. Elleri masanın üzerinde birbirine sıkıca kenetlenmişti. O ellerle birçok insan öldürdüğünden emindi. Fakat Sara'ya dokunurken, yaralarını sararken oldukça yumuşak ve şefkatlilerdi.

Nereden aklına gelmişti bu şimdi?

"Bir mahsuru mu var?" dedi güçlükle yutkunarak.

"Seninle birlikteyken onu etrafımızda görmek istemiyorum."

Aile arasında taktıkları yüzüklerden sonra Stefano ile daha sık görüşmeye başlamışlardı. Artık eskisinden daha sık dışarı çıkıyor, babasına hesap vermek zorunda kalmadan canı ne isterse yapabiliyordu. Zaten Stefano yanındayken babası onun ne yaptığını pek sorgulamıyordu. Sonunda istediği özgürlüğe kavuşmuştu. Bu rahatlık Sara'ya iyi geldiğinden Fabio'nun varlığına takılmak aklının ucuna bile gelmiyordu.

"Fabio sadece emirleri yerine getiriyor. Uzun zamandır benim korumalığımı yapıyor. Düşmanlarımız olduğunu biliyorsun."

"Ben yanındayken bir korumaya ihtiyacın yok." diyerek kestirip attı genç adam. Elini kızın elinin üzerine sahiplenircesine koyarken sesi giderek sertleşiyordu. "Ben Stefano Greco'yum ve sen de benim nişanlımsın Sara. Çok yakında da karım olacaksın. Kadınımı koruyamazsam ne tür bir erkek olurum söylesene!"

"Ben öyle bir şey de-"

"Son defa söylüyorum. Bu adamın etrafında dolaşmasını istemiyorum. Bizi bir dakika bile yalnız bırakmıyor. Ondan gitmesini iste."

Sara şaşkınlıkla bakakaldı. Nişanlısının neden bu kadar sinirlendiğini anlayamamıştı. Cosa Nostra'da doğan herkes korumalarla gezmeye alışkındı. Ancak Fabio ile tanıştıkları andan beri nedense yıldızları hiç barışmamıştı. Gerçi pek de haksız sayılmazdı. Fabio gözünü Sara'nın üzerinden bir an olsun ayırmıyor, onları asla yalnız bırakmıyor, nereye gitseler bir gölge gibi peşlerinde dolaşıyordu. Stefano ile bir kez bile baş başa kalıp öpüşememişlerdi. Buna hevesli olduğundan değildi gerçi. Sadece genç adamın bunu istediğini düşünüyordu. Stefano sürekli ona dokunmak istiyordu. Yanındayken ya elini tutuyor ya da ona sarılıyordu. Bu şekilde sevilip istenmek Sara'nın çok hoşuna gidiyordu. Öte yandan...içinde adını koyamadığı bir huzursuzluk vardı.

"Fabio babamın yardımcısı ve sağ koludur. Emirleri yalnızca ondan alır. Bu yüzden ben söylesem de gitmeyecektir. Hem neden bu kadar takıldığını anlayamadım?"

Genç adam elinin üzerindeki elinin baskısını arttırırken bakışları sertleşti. "Çünkü sana olan bakışlarından hiç hoşlanmıyorum."

"Ne varmış bakışlarında?"

"Fazla sahiplenici. Sanki senin koruman değil de...aşığınmış gibi."

"İşte şimdi saçmalıyorsun."

Sara bu konuşmadan giderek daha çok rahatsız olmaya başlamıştı. Elini usulca adamın parmaklarının arasından çekerken gözlerini kaçırdı. Yerinde huzursuzca kıpırdanarak suyundan bir yudum aldı.

"İnkâr etmiyorsun?"

Genç kızın içtiği su birden genzine kaçınca öksürüğünü gülüşünün arkasına saklamaya çalıştı. Telaşlandığının farkındaydı. Tek dileği Stefano'nun bunu fark etmemesiydi.

"Fabio ve ben mi? Böyle bir şeyi düşündüğüne bile inanamıyorum. O sadece, o...Franco'nun yokluğunda bana abilik ediyor, hepsi bu."

Bunun yalan olduğunu bal gibi biliyordu. Fabio onun için her şey olabilirdi ama bir abi, asla. O gece odasında neredeyse öpüşmek üzere olduklarını hatırlayınca yanaklarına ateş bastı. Adamın yatak odasının kapısında gitmemesi için ona yalvarışı, arkasında hissettiği sıcak bedeni ve aç bakışları hiç de masum değildi. O anları, o gece ve ondan sonraki gecelerde defalarca zihninde tekrarlamıştı. Ve eğer kalmış olsaydı aralarında neler yaşanabileceğini de ümitsizce hayal etmişti.

Ümitsizce mi? Lanet olsun!

Zihninin onu götürdüğü yerlerden hoşlanmamıştı.

"Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa babamdan onu bir daha peşimize takmamasını isteyebilirim."

Bu sözleri neden söylediğini bilmiyordu. Aslında böyle bir şeyi hiç istemiyordu. Babası Fabio'yu geri çekmediğine göre hâlâ bu aileye güven konusunda şüpheleri olmalıydı. Ayrıca Fabio'nun varlığına o kadar alışmıştı ki, onunlayken asla korku hissetmiyor,

bilakis göremediği anlarda telaşa kapılıyordu. Bu, bir tür alışkanlık olmalıydı.

Öte yandan kendi güvenliği kadar nişanlısını da düşünmek zorundaydı. Genç adamın Fabio yüzünden huzursuz olmasını istemiyordu. Stefano'nun yüzü yemeğe çıkmak için onu evden almaya geldiğinden beri asıktı. Teklifiyle onu bir parça mutlu edebileceğini düşünmüştü.

Düşündüğü gibi de oldu. Yüzü bir anda aydınlanan adamın sırıtışı şeytani bir hâl aldı.

"Bu harika olur sevgilim. Bu sayede belki artık baş başa kalabiliriz." dedi ve az önce sıktığı parmaklarını nazikçe tutarak dudaklarına götürdü.

Sara'nın midesinin bu hareket karşısında heyecandan taklalar atması gerekiyordu. Ancak garip bir şekilde hissettiği tek şey sadece huzursuzluktu. Adamın ona bakışlarında zaman zaman çözemediği bir zalimlik seziyordu. Fakat bu o kadar hızlı kayboluyordu ki, kendi hayal gücünün bir ürünü olup olmadığından emin olamıyordu. Sanki karşısındaki Skype'ta saatlerce sohbet edip şakalaştığı adam değildi. Demek uzak mesafe ilişkisi yürütmek başkaydı, yüz yüzeyken başka.

Belki de aradaki yaş farkı yüzündendi. Stefano ondan sadece yedi yaş büyüktü. Buna rağmen ona karşı daima sabırlı ve anlayışlı davranmıştı. Sadece Fabio etraftayken huysuzlaşıyordu.

Peki, Sara hangisinin gerçek Stefano olduğundan nasıl emin olacaktı?

Stefano aniden, "Yarın akşam bir tekne kiralayıp denize açılmaya ne dersin?" diye bir teklifte bulundu. "Yalnızca sen ve ben."

Sara'nın gözleri istemsizce Fabio'nun olduğu tarafa kaymıştı. Sanki huzursuzluğunu sezmiş gibi genç adam oturduğu yerde aniden dikleşti. Nişanlısı haklıydı. Fabio'nun Sara'ya bakışları sahiplenme ve farklı bir ateşle parlıyordu. Nabzının deli gibi attığını görmezden gelerek gözlerini yeniden karşısındaki adama çevirdi.

Stefano'yu daha fazla kızdırmak istemiyordu. Tek istediği onunla evlenip mutlu olmaktı. Fakat Fabio etraflarındayken bunun kolay olmayacağı belliydi.

Cevap vermeden önce kadehine uzanarak şarabından uzun bir yudum aldı. Sonra da dudaklarına en başarılı olduğu gülümsemelerinden birini yerleştirdi.

"Bu harika olur."

"O halde yarın akşam."

Kadehini ona doğru kaldırdıktan sonra sırıtarak arkasına yaslanan genç adamın gözlerinde garip bir ışık yandı. Sara'nın mantığı ona doğru şeyi yapmış olduğunu söylüyordu. Keşke yüreği de bunu kabul edebilseydi.

...

Montenero Kutsal Alanı, Livorno limanına bakan bir tepedeydi ve Madonna Delle Grazie'ye adanmış ünlü mabedi nedeniyle Toskana'nın en ünlü yerleri arasında yer alıyordu.

Kutsal Alan'ın kökenleri, geleneğe göre zavallı sakat bir çobanın Meryem Ana'nın mucizevi görüntüsünü bulduğu ve içsel bir sezginin ardından onu Montenero tepesine götürdüğü 15 Mayıs 1345 Pentekost bayramına kadar uzanıyordu. Ayrıca haydutların sığınağı olarak bilinen ve bu nedenle karanlık, kasvetli kabul edilen yere "Şeytanın Dağı" adı veriliyordu.

Daniella'yı güneşli bir günde buraya getiren sebep ise diğer insanların aksine Tanrı'ya şükranlarını sunmak değil, Paola ile birlikte yakında açılışı yapılacak otelin broşürlerini dağıtmaktı. Bunun için özellikle Baş Rahip Don Luca Bernardo Giustarini'nin kutsal ayininin olduğu günü seçmişlerdi.

Paola yaşlı rahibin oldukça anlayışlı bir adam olduğunu ve insanların onu bu yüzden sevdiğini söylerken haklıydı. İzin istemek için yanına gittiklerinde yaşlı adam eskiden sık sık Sognare'nin arka bahçesinde büyükannesinin kendi elleriyle hazırladığı Panna Cotta'lardan yemeye geldiğini içtenlikle itiraf etmiş ve eğer onun kadar iyi bir aşçı olduğunu iddia ediyorsa burada dilediği

kadar broşür dağıtabileceğini söylemişti. Daniella ise karşılık olarak bunu öğrenebilmesi için adama açılış gecelerindeki yemek için sayılı davetiyelerinden birini vermişti.

Kısa sohbetlerinin ardından ayin başlamadan önce girişteki yerlerini almışlardı. Taş binanın içine girmek isteyenler onların dikildiği Arnavut kaldırımlı avludan geçmek zorunda kalacaklardı. Daniella, kasabalıların onu henüz tanımadıklarını ve tanıyanların ise üzerinde pek iyi bir izlenim bırakmadığının farkındaydı. Oysa Paola, gelenlerin çoğunu tanıyor ve onlarla Daniella'dan çok daha iyi iletişim kuruyordu. İnsanları karşılarken sürekli gülümsemesi ve onlara otel broşürlerinin yanında pişirdiği keklerden ikram etmesi işe yaramıştı. Kalabalığın ilgisi bir anda artmıştı.

İçeriden yükselen org seslerini duyana kadar kadın erkek, genç yaşlı demeden herkesle sohbet ettiler. Birazdan ayin başlayacak ve herkes içeri girmiş olacaktı.

İlahi söyleyen çocukların ahenkli sesleri eşliğinde kalabalık dağılmış, Daniella düşünceli bir şekilde boynundaki kolyeyle oynamaya başlamıştı. Aklı birden geçen hafta sonu gittiği gösteri gecesine kaydı.

İtiraf etmek gerekirse o geceden beri bulduğu her fırsatta düşünebildiği tek şey buydu. Uyumak için yatağına uzandığında veya uzun bir günün ardından duş alırken Franco ve onun akıl almaz becerileri zihninin duvarlarına sızıyor ve onu gafil avlıyordu. Bu hatıraların sonunda kaç defa kendinden geçtiğini hatırlamıyordu.

Franco ona uzun zamandır unuttuğu bir şeyi hatırlatmıştı: kendi parmakları olmadan zirveye ulaşmanın dayanılmaz hazzını.

Hiç o geceki kadar hızlı doruğa yükseldiğini hatırlamıyordu. Adamın varlığı adeta afrodizyak gibiydi ve çekim alanına girdiği anda etkisinden kurtulmak mümkün değildi. Öyle baştan çıkarıcı ve ateşliydi ki, Daniella ona karşı koymak için kullandığı duvarların her seferinde biraz daha alçaldığını hissediyordu.

Üstelik adam bunu ona hiçbir çaba göstermeden yapıyordu. Yakıcı bakışları ve baştan çıkarıcı aksanıyla konuşması içindeki fitili ateşlemek için yeterliydi.

Ona ne diyordu? Donna Bella mı?

Tanrım. Bu kelimeler resmen Daniella'nın içindeki edepsizliği harekete geçiriyordu. Bu kadar zayıf hissettiği için kendinden nefret etti. Ondan bu kadar hoşlanmamalıydı. Francisco De Luca gibi adamlar ona göre değildi. Adam, Daniella'nın uzak durmaya çalıştığı her şeydi. Güç, para ve daima yükseklerde olan bir libido.

En son bu kombinasyona sahip bir adamla birlikte olduğunda resmen dünyası kararmıştı. Jonathan'm çarpık zevkleri ve tuhaf isteklerinden kurtulmak için kıta değiştirmek zorunda kaldığını da unutmamalıydı. Başta böyle olacağını düşünmemişti elbette. Hatta bağlanmak ve ufak tefek seks oyunları oynamak hoşuna bile gitmişti. Fakat daha sonra bu istekler giderek artmaya, şiddetin boyutu farklılaşmaya başlayınca vücudu yara izlerinden geçilmez olmuştu. Jonathan onu tüm bu saçmalıklara ikna ettiğinde işlerin bu kadar kontrolden çıkacağını tahmin etmemişti. Çünkü lanet olası adama bedenini emanet edecek kadar güvenmişti.

Bunu bir daha asla yapmayacaktı. Daniella bir daha hayatım hiçbir erkeğin yönetmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Bedeninin kontrolü de buna dâhildi. Franco Jonathan gibi olmayabilirdi. Ancak o da en az onun kadar kontrol delisiydi. Bunu gösteri gecesi bir kez daha anlamıştı.

Avucunun içindeki Deniz Kızı kolyesine baktı. Franco'nun bu kolyeyle alıp veremediği neydi? Bir şekilde kolyeyi ona Costa'nın hediye ettiğini anlamış olmalıydı. O halde sebep: kıskançlık mıydı?

Hiç sanmıyordu. Adamın verdiği tepkiler kıskançlık krizinden çok farklıydı. Kolyeyi ona geri fırlatırken gözleri resmen nefretle yanıyordu.

"Bakın burada kimler varmış? Hedefinde şimdi de masum ve inançlı insanlar mı var?"

Daniella merakla alaycı sesin sahibine döndüğünde bir grup kadının önünde dikilmiş, güneş gözlüklerinin arkasından ona kibirle bakan Lorenna De Luca ile karşılaştı. Giydiği açık renk takımı ve onunla uyumlu çantasıyla oldukça pahalı görünüyordu.

"Özür dilerim. Ne demek istediğinizi pek anlayamadım?"

"İyi günler Bayan De Luca. Ne kadar güzel bir gün değil mi?" Paola, kadından yayılan gerilimi hissetmiş olacak ki araya girdi.

"Günüm sizi görünceye kadar gayet güzeldi. Bu kadını da alıp hemen gözden kaybolursanız belki geri kalanını kurtarabiliriz."

Arkasındaki kadınlar kıkırdayınca Lorenna'nın dudakları zalimce yukarı kıvrıldı. Onu her bulduğu fırsatta aşağılamak hoşuna gitmişti.

Daniella kadınların fısıldaşmalarının bitmesini bekledi. Ardından, "Bildiğim kadarıyla kiliseler halka açık yerler. Şahsi mülkünüzmüş gibi insanları kovamazsınız." dedi elindeki broşürleri kıvırarak.

Lorenna'nın gülüşü yüzünde aniden donup kalmıştı. Güzel bir kadındı. Yüzündeki makyaj ise sadece bu güzelliği daha çok vurguluyordu. Sade ve şık giyiniyordu. "Senin gibi biri yüzünden programımı iptal edecek değilim. Buradan gitmesi gereken biri varsa o da sensin."

Paola kolundan çekiştirerek, "Hadi gidelim Daniella." diye fısıldarken Daniella omuz silkip kadına dik dik bakmaya devam etti.

"Bence onu dinlemelisin. Daha fazla insanların nefretini kazanmadan önce buradan olabildiğince çabuk uzaklaşmanı tavsiye ederim. Yuvana geri dön."

"Tam da olmam gereken yerdeyim. Benim yuvam burası. Livorno. Benden nefret edip etmemeniz umurumda değil Bayan De Luca. Yani ya varlığıma alışırsınız ya da yoluma çıkmazsınız."

Lorenna'nın yanındaki kadınlar bu sert çıkış karşısında sus pus olmuşlardı. Artık kimse gülmüyordu. Lorenna bir adım öne çıkarken omuzlarını geriye attı.

"Senden neden mi nefret ediyorum? Çünkü kızımın aklına girdin. Onunla oynadın. Seninle tanıştıktan sonra ilk defa ailesine yalan söyledi. Babasıyla günlerce arası bozuldu. Kayınvalidem az kalsın senin yüzünden ölüyordu. Ailemize ne kadar zarar verdiğini görüyor musun?"

"Bunların hiçbiri ben istediğim için olmadı. Nonna için de Sara için de gerçekten üzgünüm. Olanları geri alabilseydim emin olun yapardım."

"Yalancı!" Lorenna'nın gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Bunların hepsini ailemize yakın olabilmek için yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun. Herkesi kandırabilirsin ama beni asla. Sana, seni burada istemediğimi söyledim ve kasabadan defolup gittiğini görmek için her şeyi yaparım."

"O hâlde size bol şanslar hanımefendi. Çünkü hiçbir yere gitmiyorum."

"Daniella. Hadi, gidelim buradan."

Daniella giderek öfkesine mâni olmakta zorlanıyordu. Paola'nın çekiştirdiği kolunu hızla ondan kurtardı.

"Hayır. Dediğimi duymadın mı? Buradaki işimiz bitmeden hiçbir yere gitmiyoruz."

"İşin bu mu? Bu zırvalıkları dağıtmak mı?"

Lorenna broşürlerden bir tomarı havaya savurunca Daniella hiddetle öne atıldı fakat Paola onu son anda yakalamayı başarmıştı.

"Yapma!"

"Bırak beni Paola! Bırak da ona benimle uğraşmak ne demekmiş göstereyim."

"Evet. Bırak da bu sokak süprüntüsünün ne yapacağını görelim."

Kadın kollarını gururla birbirine kenetlerken Daniella öfkeyle dişlerini sıktı.

"Onun istediği de bu zaten. Seni kışkırtıp insanların gözünde haklı çıkmak. Oyuna gelme canım."

Daniella geriye doğru çekiştirilirken önce yere saçılan broşürlere ardından kadına öfkeyle bakmaya devam etti.

"Bu sadece bir uyarıydı." dedi Lorenna. "Seni öyle bir pişman edeceğim ki kasabaya geldiğin güne lanet edeceksin. İstediğin kadar broşür dağıt. Oteline gelecek tek bir müşteri bile bulamayacaksın. Bunun için elimden ne geliyorsa yapacağım."

"Elinden geleni ardına koyma o halde. Sara'ya veya Nonna'ya asla zarar verecek bir şey yapmadım. Kızına en büyük zararı veren asıl sensin. Sen ve kocan. Kızın kendini yalnız hissettiği için bana geldi. O koca evde tek bir arkadaşı bile yok. Benimle istediğin kadar uğraşabilirsin Lorenna. Ama yerinde olsam enerjimi bir yabancı yerine kendi çocuklarıma harcardım."

"Sen, hangi hakla benim anneliğimi sorguluyorsun?"

Lorenna'nın kontrollü duruşu, kapakları bir anda açılan baraj gibi aniden yıkılmış, hiddetle üzerine atılmıştı. "Sara yerine önce serseri abinle ilgilen. Yoksa bir gün kodes yerine onunla mezarda karşılaşırsın."

Kadın sivri tırnaklarını aniden Daniella'nın boğazına geçirince Paola bir çığlık attı. Daniella saldırının ilk şokunu atlatır atlatmaz karşı atağa geçmişti ki biri arkalarından seslendi.

"Hey hey hanımlar! Durun artık."

Daniella'nın vücudu adrenalinle dolmuştu. Bu yüzden onları ayırmak için araya girenin Costa olduğunu anlaması biraz uzun sürdü.

"Biraz sakin olur musunuz lütfen. Burada neler oluyor?"

"Tam zamanında geldiniz dedektif. Ben de tam zararlı solucanları kasabamızdan temizlemek üzereydim."

"Bu sözler size hiç yakışmıyor Bayan De Luca. Kutsal bir yerde olduğunuzu size hatırlatırım."

"Bunu önce yanınızdaki kadına söyleyin."

"Önce sen bana saldırdın. Bunun kayıtlara geçmesini istiyorum. Bu kadından davacıyım."

Lorenna üste çıkmaya çalışınca Costa onu durdurdu.

"Tamam tamam. İkiniz de kesin artık. Ayin birazdan başlamak üzere. Bayan De Luca, neden arkadaşlarınızı da alıp içeri geçmiyorsunuz."

"Ona haddini bildirdiğim için kimse beni suçlayamaz."

"Size içeri girin dedim."

Genç adam ortamı ustalıkla sakinleştirip kendi aralarında söylenen kadınları Lorenna eşliğinde kiliseden içeri soktuktan sonra hâlâ öfkeyle burnundan soluyan Daniella'nın yanına döndü.

"Sen iyi misin?"

"Sence?" Daniella soluklarını düzene sokmaya çalıştı. "Bana ne dediğini duymadın mı?"

"Evet duydum. Şimdi biraz sakinleşmeye ne dersin."

"Sakin filan olmak istemiyorum. Oraya gidip o kadının kıçını tekmelemek istiyorum."

"Bunun ne yeri ne de zamanı. Ayrıca üzgünüm ama bunu yaparsan seni tutuklamak zorunda kalırım."

"Emin ol nezarette geçireceğim birkaç geceye değecektir."

"Eminim öyledir. Yürüyelim mi yoksa seni omzuma atmamı mı istersin?"

"Kendim yürüyebilirim."

Paola yere dökülüp saçılanları toplarken genç adam Daniella'ya arabasına kadar eşlik etti.

"Daha iyi misin?"

"Hayır, ama olacağım." Daniella alnını ovuşturdu. Sinirden hâlâ elleri titriyordu. "Kadın resmen aklını kaçırmış. Birden üzerime saldırdı." Costa ona boynundaki kanlı izleri temizlemesi için bir mendil uzattı. "Teşekkürler. Süper kahraman gibi ortaya çıkmasaydın ne olurdu bilemiyorum."

"Böyle düşünmene sevindim. Hâlâ süper kahramanlara inanan birilerinin olduğunu bilmek güzel."

Genç adam kendinden memnun sırıtırken Daniella aklına takılan soruyu sordu.

"Günün bu saatinde buraya ışınlanabildiğine göre belki de gerçekten özel yeteneklerin vardır."

"Ah, şey. Müsait olduğumda Rahip Giustarini'nin vaazlarını dinlemeyi severim." dedi genç adam. "Sanırım bugün şanslı günüm."

Yalan söylüyordu. Daniella bunu bilmekten çok hissetmişti çünkü Costa konuşurken onun gözlerinin içine bakmamaya özen gösteriyordu. Şüphe; Daniella'nın içini bir kurt gibi kemirmeye başladı.

Geçen hafta opera binasından çıkarken de yolun karşısında Costa'nın arabasına benzer bir araba gördüğünü anımsadı. Sadece kuruntu yapıyor da olabilirdi. Neticede araba arabaya benzerdi. Oysa bugün yine Costa hiç beklemediği bir anda aniden ortaya çıkıvermişti. Bu kadar tesadüf olabilir miydi?

Bundan emin değildi fakat bu adamla ilgili bir şeyler onu huzursuz ediyordu.

"Eee, bu akşam ne yapıyorsun?"

"Sinirimin geçmesi için sanırım güzel bir şarap açıp biraz kitap okurum."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

"Seni davet etmek isterdim...ama sanırım yalnız kalsam daha iyi olacak."

"Sorun değil." Costa anlayışla gülümsedi. "Zaten bu gece ofiste okumam gereken yığınla evrak var. Belki başka sefere."

"Belki. İzninle."

Adamın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden yürüyerek uzaklaştı. Paola'nın gelmesini beklerken oyalanmak için cep telefonundan Luigi'yi aramaya karar verdi.

"Selam küçük kardeş? Ne var ne yok?"

"Sanırım sana saldıran adamı kimin gönderdiğini biliyorum."

"Kimmiş?"

"Sana bunu telefonda açıklayamam. Yüz yüze konuşsak nasıl olur?"

"O hâlde saat sekizde sana mesaj atacağım adrese gel."

"Tamam."

Daniella telefonu kapattıktan sonra arkasını dönünce Costa'nın hâlâ onu izlemekte olduğunu gördü. Genç adamın bakışları gergindi. Hemen sonra ise yüzüne sevimli bir gülümseme yerleştirmişti. Daniella da aynı şekilde gergin bir tebessümle karşılık vererek arabasına bindi.

...

Franco dakikalarca bekledikten sonra damalı tahtada siyah taşlarından birini oynatarak karşısındaki adamın tepkisini bekledi. Yaşlı adam hiç düşünmeden gümüş filini oynatarak bir taşını alınca canı sıkıldı. Bu hamleyi nasıl olur da hesap edemezdi?

Yüzündeki ifadeyi gizlemek için purosunu yaktı ve ilk dumanını yanında oturdukları cam duvara üfledi.

Karartılmış camın arkasından aşağıdaki geniş sahne ve üzerinde tepinen çılgın kalabalık rahatlıkla görünüyordu. Dj kabini, yanıp sönen renkli ışıklar, lazerler ve dans eden kızlarla çevriliydi. Tekno müziğin baskın sesi insanları sallıyor, zıplatıyor, saf enerji ve terden oluşan bir nabız gibi atıyordu. Kulak zarlarının nasıl olup da bu gürültüde patlamadıklarına inanamıyordu. Neyse ki, bu oda ses geçirmezdi.

"Bu oyunu oynamak için özellikle tuhaf yerler seçtiğinin farkındayım ama burası içlerinde en beteri." dedi yaşlı adam. "Yine de benden daha çok rahatsız olmuşa benziyorsun. Neden oynamıyorsun?"

"Düşünüyorum."

"Vigliacco(korkak). Eskiden bu kadar çok düşünmezdin."

"Sen de eskiden bu kadar çok gevezelik etmezdin."

Yaşlı adam kıkırdarken Franco ellerini çenesinin altında birleştirdi. Karşısında oturan adam yerine ona bir başkası korkak

demiş olsaydı, şu anda son nefesini veriyor olurdu. Ama bu adam Russo'ydu. Vaftiz babası, babasının sağ kolu ve onun bu dünyada güvenebileceği bir numaralı adamdı. Yaşlandığı için saçları tamamen beyazlamış, teni güneşten kararmış ve kırış kırış olmuştu. Buna rağmen zekâsıyla ülkedeki adamların yarısından fazlasını cebinden çıkarırdı.

Russo ona babasına olduğundan daha yakındı. Çocukluğundan beri başı ne zaman sıkışsa yardımına koşardı. Bir keresinden bisikletten düşmüş ve yara bere içinde kalmıştı. Franco, babası yerine soluğu doğruca Russo'nun yanında almıştı. Çünkü babası, kanayan yaralarını temizleyip iyileştirmektense yerine yenilerini açardı. Ve bir erkek olduğu için asla yanında ağlamasına izin vermezdi. Russo şimdiye kadar annesinden sonra gözyaşlarını görebilen tek insandı.

"Artık adımlarımı daha temkinli atıyorum diyelim."

Yaşlı adama bir taş daha kaptırmıştı. Adi herif keyifle gülümsüyordu.

"Bunu polisi peşine takmadan evvel düşünecektin."

Franco da karşılığında bir taşını alınca rahat bir nefes aldı. "Moretti beni korkutmuyor."

"Ama korkutmalı. O adam şimdiye kadar kafasına ne koyduysa yaptı."

"En kötü ne olur peki? Beni hapse mi atar?" Franco yarım ağızla güldü. "Kahretsin. Nasıl unuttum? Zaten bir mahkûmum."

"Bir kaçak olduğun anlaşıldığında ve sürgüne gönderildiğinde de böyle gülebilecek misin bakalım? Bu ülkede Gorgona'yı mumla aratacak yığınla yer var."

"De Luca malikânesi gibi mi?" Franco ürpermiş gibi yaparak gülümsedi.

Russo cık cıkladı. "Ne zaman büyüyeceksin sen?"

"Kim bilir? Belki, günün birinde."

"Umarım ben ölmeden önce o gün gelir."

"Henüz ölemezsin dostum. Daha benim için yapacağın tonla iş var."

"Artık yaşlandım. Hâlâ isteklerini karşılayabilecek miyim emin değilim?"

"Yine de babamın benimle ilgili planlarından haberdar olmalısın."

Russo şaşırmıştı. "Ne planı?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Numara yapıyor gibi mi görünüyorum?" Russo arkasına yaslanıp iç geçirdi. "Antonio yine ne yaptı?"

"Birkaç ay önce öldürülen beş çete üyesini hatırlıyor musun?"

"Hani şu, seninle iş anlaşması yapmaya çalışan Kolombiyalı adamlar mı?"

"Ve diğer çete üyeleri. Onlarla yaptığım görüşmelerden birinde birileri gizlice fotoğraflarımızı çekmiş. Babamın bunları neden bilgisayarındaki gizli bir klasörde sakladığını bana söyleyebilir misin?"

"İnan hiçbir fikrim yok."

Russo gerçekten şaşkın görünüyordu. Franco arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı.

"Polisin eline geçebilecek beş adamla aynı masada çekilmiş fotoğraflarım onun için iyi bir koz olabilirdi. Eğer Sara olmasaydı asla bundan haberim olmayacaktı. Geçtiğimiz günlerde Moretti ve sersem yardımcısı hapishanede ziyaretime geldi."

"Cazzo Franco! Sana o adamlara bulaşmaman gerektiğini söylemiştim. Babanın yoluna çıkmamalıydın."

"Ne yani, göz göre göre kadın ticareti yapmalarına izin mi verseydim?"

Russo sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. "O adamları sen mi öldürdün?"

"O beşi bir kadına önce tecavüz edip sonra da öldürdüler. Üstelik bunu sırf benimle bağlantıda olduğunu düşündükleri için yaptılar."

"Sorumun cevabı bu değildi. Onları sen mi öldürdün dedim?"

Franco bakışlarını kaçırmayınca yaşlı adam okkalı bir küfür savurdu. Sonra da bir taşını ileri sürdü.

"Şah."

Franco gözlerine inanamadı. "Bu durumda bile oyunu düşünebilecek kadar duygusuz bir piçsin."

"Hayat bir oyun evlat. Ve eğer gözünü açmazsan çok çabuk yenilirsin."

Küfretme sırası Franco'ya gelmişti. Oyuna konsantre olmaya çalışıyordu ama artık imkânsızdı.

"Eğer baban adamlarla bağlantı kurduğunu öğrendiyse onları senin öldürdüğünü de biliyor demektir."

"Fotoğraflar elinde olmadığı sürece bir önemi yok."

"Antonio'yu tanıyorsam mutlaka bir kopyasını saklamıştır."

Lanet olsun! Bunu o da düşünmüştü ama emin olmasının hiçbir yolu yoktu. Fotoğrafları ona Sara getirmişti ve bu yüzden zaten yeterince başını derde sokmuştu. Ondan başka kopyalar olup olmadığını öğrenmesini isteyemezdi. Fabio'yu da tehlikeye atamazdı. Babası muhtemelen daha sıkı önlemler almıştı.

"Ne yapmalıyım?"

"Öncelikle aptalca bir şey yapmadan önce benden haber bekle. Aptalca bir şey derken üvey anneni becermenden bahsediyorum."

Russo'nun uyarısı üzerine Franco yüzünü buruşturdu. Bu adamın bilmediği tek şey ölümü olmalıydı. Tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki,

"Hiç nefesini boşa tüketme." dedi yaşlı adam. "Uzun zamandır Lorenna'yı hem babandan intikam almak hem de bilgi sızdırmak için kullandığını biliyorum."

"Bilmediğin bir şey yok mu senin?"

Russo omuz silkti. "Bilgi güçtür evlat."

"O hâlde neden hâlâ senden istediğim bilgilere ulaşamadın?"

Bu kez yüzünü buruşturma sırası yaşlı adamdaydı. "Annenin katilini henüz bulamadığım için üzgünüm. Ama çok yaklaştım."

Franco annesinin katillerinin bir değil iki kişi olduklarını hapse girdikten sonra öğrenmişti. Anlaşılan ikinci adam birincisinin akıbetini gördükten sonra akıllı bir adamın yapacağı gibi sırra kadem basmıştı. Yıllardı kaçıyordu. Fakat kaçmak asla bir kurtuluş değildi. Franco o adamı bulmak için ant içmişti. Ve bulduğunda da sonu diğerininkinden beter olacaktı.

Kalesini oynatırken, "Bunun için sana kızmıyorum." diye soludu. "Adam tıpkı karabatak gibi. İzini çabuk kaybettiriyor."

"Geçtiğimiz günlerde Livorno'ya döneceğine dair bir haber aldım."

Franco aniden başını kaldırdı. Heyecanlanmıştı. "Kim olduğunu öğrenebildin yani? Neyin nesiymiş?"

"Adını henüz öğrenemedim. Ama lakabı Grigio (Boz)"

"Grigio." Ezberlemek istercesine adını nefretle andı Franco. "Bana onu nasıl bulacağımı söyle!"

"Bulamazsın." Yaşlı adam cam sehpanın üzerinde duran tombul kadehinden bir yudum aldı. "Öyle bir adam istemediği sürece kolay kolay bulunmaz. Ancak onun sana gelmesini sağlayabilirsin."

"Komik olma. Bunu nasıl yapacağım?"

"Bir avı nasıl yakalaman gerekiyorsa öyle, tuzak kurarak."

Franco başıyla onayladı. "Devam et."

"Önce oltaya takacağın yemi iyi seçmen gerekiyor. Onu ancak bu şekilde ininden çıkarabilirsin. Sonra da..."

"Elini çabuk tut ihtiyar. Yıllardır o delikte annemin katillerine hak ettikleri cezayı vermek için bekliyorum. Sabrım kalmadı."

"Anlaşıldı."

Franco adamın sesindeki gergin tonu fark edememişti. Çünkü o sırada dikkati alt kattaki kalabalığın arasında gördüğü tanıdık bir yüze kilitlenmişti. Kaşları daha da çatılırken ağzının içinde bir küfür dolandı.

"Burada ne işin var senin?"

"Kimden bahsediyorsun?" Russo camın ardını görebilmek için boynunu uzattı.

Franco ayağa fırlayarak purosunu camı tablada hızlıca söndürürken, "Üzgünüm ihtiyar." dedi. "Oyunumuza başka bir zaman devam ederiz."

"Hey! Nereye gidiyorsun?"

Russo arkasından söylenmeye devam ederken Franco çoktan kapıdan çıkıp gitmişti.

15. BÖLÜM:
Korku

"Neden burası?"

"Ne dedin? Seni duyamıyorum?"

"DİYORUM Kİ, BULUŞMAK İÇİN NEDEN BU KADAR GÜRÜLTÜLÜ BİR YER SEÇTİN?"

Bas ağırlıklı tekno müzik o kadar yüksekti ki, önünde yürüyen adam onu duymakta güçlük çekiyordu. Luigi arkasına bakmadan kalabalığın arasında ilerlemek için kendine yol açarken Daniella'nın tek yapabildiği onu elinden geldiğince hızlı takip etmekti. Çünkü onu bir kez kaybettiğinde bu mahşer alanı gibi yerde bulması imkânsız olacaktı.

Çiftleşmek üzereymiş gibi görünen yapışık bir çifte çarpınca özür diledi. Ama umurlarında değilmiş gibiydi. Özür dilemekten yorulmuştu çünkü biraz ileride bir başkasına daha çarpıyordu. Burada yürümek çamurda yürümekten farksızdı.

"Çünkü Sofia burada çalışıyor." dedi Luigi, sanki bu açıklama yeterliymiş gibi. "Ve kız arkadaşıma bu gece çıkışta onu alacağıma söz verdim."

Ah. Şimdi anlaşılıyordu.

"Hapse atıldığında seni umursamayan kız arkadaşın mı?"

Luigi onu ya duymamıştı ya da işine gelmişti. Genç adam sonunda kalabalık bar tezgâhının köşesinde kendine zar zor bir yer bulup yerleştikten sonra seri hâlde çalışan barmenlerden birine el salladı. Burası nispeten daha az gürültülü sayılırdı. Luigi kendine bir içki söyledi. Daniella'ya sorduğunda genç kadın hızla başını salladı.

"Dönüşte araba kullanacağım."

İçki şişesini barmenden kapan Luigi hızlı bir yudum aldıktan sonra ona döndü. "İyi o hâlde. Anlat bakalım. Benimle uğraşan kimmiş?"

"Aslında daha çok seninle değil de benimle uğraşmak için yapılmış bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Anlamadım. Yine kimin kuyruğuna bastın?"

"Kimsenin. Durum biraz karışık. Özetle bir şekilde Lorenna De Luca'nın benden nefret etmesini sağlamış olabilirim."

Luigi içtiği içkiyi aniden püskürtünce Daniella ıslanmamak için geriye doğru sıçradı.

"Hey! Dikkat etsene biraz."

"Sen az önce Lorenna De Luca mı dedin?"

"Evet. N'olmuş?"

"Lanet olsun sana kızım! O kadına bulaşmakla hayatının hatasını yaptın."

"İnanmayacaksın ama isteyerek olmadı. Ayrıca, onu bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordum."

"Kasabada De Lucaları tanımayan yoktur. Ama o kadın, Cazzo! Kocasından sonra ailedeki en tehlikeli kişidir."

"Oğlundan daha mı tehlikeli?" Bunu neden sorduğunu bilmiyordu. Ama birdenbire sormak istemişti ama hemen sonra buna pişman oldu.

"Hangi oğlu? "Luigi bir şeyler döndüğünü anlamış gibi suratını buruşturdu. Abisi sersemin teki olabilirdi ama aptal değildi. Gözleri aniden kocaman açıldı. "Fanculo! (Siktir) Francisco De Luca'dan bahsediyorsun. İyi de sen onu nereden- Ah, boş ver. Duymak istemiyorum."

"Aramızda önemli bir şey olduğundan değil. Sadece yaşlı Nonna'sına bir iyilik yapmak istemiştim." Ve şimdi yaptığından öylesine pişmandı ki..."Onu torununu ziyaret etmeye hapishaneye götürdüm ve bir kalp krizi geçirmesine neden oldum. Neyse ki kadına bir şey olmadı. Eğer olsaydı ne yapardım bilemiyorum. Anlayacağın her şeyi elime yüzüme bulaştırdım."

"Kayınvalidesinin Lorenna'nın pek umurunda olacağını zannetmiyorum. Onun gibi bir kadının nefretini kazanmak için bundan daha fazlasına ihtiyacın var."

"Kızı Sara."

"İşte bu!"

"Ne?" Daniella omuz silktiğinde Luigi ona kuşkuyla bakıyordu. "Onunla sadece birkaç kez görüştüm. Yemin ederim hepsi bu."

"Pekâlâ. Diyelim ki hepsi bu. O halde o kadının bana tuzak kurduğunu sana düşündüren nedir?"

"Onunla bugün tesadüfen Kutsal Alan'da karşılaştık. Paola ile otel için tanıtım yapmaya çalışıyorduk. Biliyorsun açılışa çok az kaldı. Sonra kadın durup dururken bana hakaret etmeye başlayınca aramızda kısa bir sürtüşme yaşandı. Beni kasabadan sürgün etmekle tehdit etti. Sanırım onu epey kızdırdım çünkü lanet kadın bana saldırdı." Daniella boynundaki çizikleri gösterince Luigi'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. "O da bana kendi işime bakmamı, aksi takdirde bir dahaki sefere kardeşimi kodes yerine mezarda ziyaret edeceğimi söyledi."

"Bunu açıkça itiraf etti mi?"

Daniella başıyla onaylarken arkasından çarpan biri yüzünden Luigi'nin kucağına fırlatılmıştı.

"Lanet olsun! Daha sakin bir yerde buluşamaz mıydık?"

"Bu her şeyi açıklıyor." dedi Luigi, onu duymamış gibiydi. "Kavga çıkaran adamı daha önce hiç görmediğimi sana söylemiştim. Demek senin canını yakmak için beni kullandı." Genç adam alayla güldü. "Sanki bu mümkünmüş gibi." İçkisini kafasına diktikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Çabasının boşa gittiğini bilseydi eminim Lorenna senden daha çok nefret ederdi. Neden bana öyle bakıyorsun? Benden nefret etmiyor musun?"

Luigi'nin bu sorusu onu şaşırtmamıştı ama gözlerinde gördüğünü sandığı acıya ilk defa şahit oluyordu.

"Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum ama hayır Luigi, senden nefret etmiyorum." Bunu duyduğundan emin olması için özellikle sesini yükseltti. "Evet, bazen sorumsuz bir pislik gibi davrandığın oluyor ve çoğu zaman yaptığın veya yapmadığın şeyler yüzünden beni deli ediyorsun. Ama hiçbiri senden nefret etmeme neden olmuyor. Çünkü ister inan ister inanma ama sahip olduğum tek aile sensin." Boğazında bir yumru vardı. Konuşmaya devam edebilmek için genç adamın elindeki içki şişesini kaptı ve abisinin şaşkınlığından faydalanarak büyük bir yudum aldı. Yakıcı sıvı karşısında yüzünü buruşturdu, sonra da ağzını tıpkı onun yaptığı gibi elinin tersiyle sildi. Luigi karşılık olarak ona otuz iki diş sırıtmıştı.

"Büyükbabam hasta ve büyükannemiz kendini onunla birlikte bir mabede kapattı. Annemiz ve büyük teyzemiz öldü. Babamız ise kayıp. Yani, geriye bir tek sen kalıyorsun." Gözlerinin içine özlemle baktı. "Seni de kaybetmek istemiyorum."

Lorenna'nın sözlerinden sonra kalbine aniden saplanan acının ne olduğunu artık biliyordu. Bu korkuydu. Sevdiğiniz birini kaybetme korkusu. Daniella tehdit edilene kadar abisini bu kadar umursadığının farkında değildi. Fakat bunu öngörmesi gerekirdi,

değil mi? Luigi gecenin bir yarısı yardım için onu çağırdığında hiç tereddüt etmeden yatağından fırlayıp gitmişti. Abisinin başının dertte olduğunun düşüncesi bile yüreğinin sıkışmasına yetmişti. Şimdi sebebinin kendisi olduğunu öğrendiği için kendini çok daha kötü hissediyordu. Eğer onun yüzünden kardeşinin başına bir şey gelirse, bu vicdan azabıyla asla yaşayamazdı.

"Merak etme küçük kardeş, bana kolay kolay bir şey olmaz." dedi Luigi omzunu pışpışlayarak. Daniella adamın duygusallığını şaka yoluyla gizlemeye çalıştığının farkındaydı. "Hem olsa bile artık yalnız sayılmazsın." Bakışları aniden donuklaştı. "Babamız geri döndü."

Daniella duyduklarıyla küçük çaplı bir şok yaşadı. Bedeni aniden kaskatı kesildi. Babasını yıllardır görmemişti. O kadar uzun zaman olmuştu ki, gördüğünde onu tanıyabileceğinden bile emin değildi.

Hareket etmediğini gören Luigi gözlerini devirip arkasını dönerek bir içki daha istedi.

"Merak ediyorsan söyleyeyim onunla henüz görüşmedim. Haberi bir arkadaşından duydum. Hakkında tek bildiğim İtalya'da olduğu. Eğer benimle iletişime geçerse sana haber vermemi ister misin?"

Daniella başını onaylarcasına salladı. Boğazındaki yumru öyle acıtıyordu ki, konuşabileceğini sanmıyordu. Luigi onu dikkatle inceledikten sonra içkisinin kalanını da kafasına diktik.

"Gidip Sofia'yı bulmalıyım. Buralardaysan sizi tanıştırabilirim."

"Hayır." Nihayet sesini bulabilmişti. "Geç oldu. Otele geri dönmeliyim."

Genç adam başını anlayışla salladı. "Nasıl istersen." Sonraki an aralarında geçen şey oldukça tuhaftı. Sanki Luigi ona sarılmak istiyormuş ama cesaret edemiyormuş gibiydi. Belki de Daniella'ya öyle gelmişti. Ama Tanrı şahitti, eğer bunu yapmış olsaydı ona karşı koymazdı çünkü: şu anda birine sarılmaya çok ihtiyacı vardı.

"Kendine dikkat et."

"Sen de."

Luigi gittikten sonra bir süre daha olduğu yerde dikilmeye devam etti. Abisiyle yaşadığı duygusal an ve babasının haberi yüzünden hissettikleri kalbini bir koza gibi sarmıştı. Eğer arabayla dönmek zorunda olmasaydı kendine sert bir içki ısmarlardı.

Otele döndüğünde bunu kesinlikle yapacaktı. Tam gitmek üzere arkasını dönmüştü ki, bir kol beline dolandı ve onu kendine yapıştırdı. "Selam güzellik." Hick! "Dans etmek ister misin?"

Daniella'nın bedeni yabancı birinin dokunuşu karşısında anında kaskatı kesildi.

"Tanrım, hayır. Sarılmak derken bunu kastetmemiştim." diyerek inledi ve hızla ona sarılan adamdan uzaklaşmaya çalıştı. "Üzgünüm ama dans etmek istemiyorum." Adam uzun boylu ve iriydi. Üstelik itirazlarına kulak asmayacak kadar sarhoştu.

"Bu kadar naz yapma tatlım...çok şeker bir şeye benziyorsun. Seni bütün gece yalamama ne dersin?"

Ondan kurtulmaya çalıştıkça adam resmen bir sarmaşık gibi ona dolanmaya devam ediyordu. Ensesinde soğuk terler birikti. Zihni hiç istemediği yerlere kayıyor, onu dibi olmayan karanlığa doğru çekiştiriyordu.

"Hayır! Çekil üzerimden." Dirseğini adamın karnına geçirdi ama bu sadece canını daha çok yakmıştı. Adamın kasları adeta çelikten farksızdı.

"Ah, hadi ama bebeğim. İnan bana sana güzel vakit geçirteceğim. Hem belki uslu bir kız olursan seni horozumla da tanıştırırım, ne dersin?"

Tanrım...Adam zil zurna sarhoştu ve laftan anlamıyordu. Etrafına bakındı ama yardım edecek kimseyi bulamadı. Herkes kendi âleminde eğlenmekle meşguldü.

Adamın parmakları vücudunda gezindikçe tenine iğneler batıyormuş gibi hissetti. Zihninde geriye ittiği kötü olan ne varsa aniden üzerine hücum etti. Korku, nefret, çaresizlik ve acı...

Hepsi beynini patlatacak kadar ağırdı. Boğazına doğru hızla tırmanan safradan kusmak üzere olduğunu anlamıştı. Nefes almaya çalıştı.

"İstemiyorum!" Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu artık. "Benden uzak dur!"

Adamın ter ve alkol kokusu burun deliklerine doluyordu. Elleri göğüslerini sıkıştırırken ayakkabısının tabanıyla adamın ayağına sertçe bastı. Sonunda ondan gelen homurtulardan tatmin olmuştu.

Sonra aniden adamın varlığını arkasında hissedemez oldu. Belindeki eller görünmez bir varlık tarafında ondan sökülüp alınmış gibi hızla ortadan kaybolmuştu.

Daniella arkasını döndüğünde adamın boğazına yapışmış onu havada sallandıran mürekkepli elleri gördü.

"Ona dokunduğun için ellerini koparıp kıçına sokmak istiyorum puşt herif. Eğer daha önce ölürsen kendini şanslı sayarsın."

Franco'nun gırtlağını sıktığı adamı ilk defa gören Daniella, renginin morarmaya başladığını görünce telaşa kapıldı. Ayakları yerden neredeyse yarım metre yüksekteydi ve Franco onu tek eliyle tutuyordu. Yardım istemek için etrafına bakındı ama kimse onlara müdahale edecekmiş gibi görünmüyordu.

"Dur Franco! Yoksa onu öldüreceksin!"

"Yapmamam için bana iyi bir neden söyle!"

"Çünkü..." Tanrım, o kadar korkmuştu ki, aklına hiçbir mantıklı sebep gelmiyordu. "çünkü eğer öldürürsen katil olursun?"

Franco o keskin bakışlarında eğlenen pırıltılarla başını eğerek ona baktı. Adamın boğazını sıkmaya devam ederken, ona ciddi misin der gibi bakıyordu.

Tamam, kabul ediyordu bu saçma sapan bir yanıttı.

"Bir daha dene."

"Eee, eğer onu öldürürsen bir kez daha katil olursun." Franco'nun bu kez sıkılı dudakları hafifçe kıpırdandı. Kendini gülmemek için zor tutuyor gibi görünüyordu.

"Lanet olsun! Bırak şu adamı artık Franco!"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Franco'nun parmakları gevşedi ve adam boş bir çuval gibi yere serildi. Adam boğuluyormuş gibi sesler çıkarırken Daniella rahatlama dolu bir iç çekti.

"Şimdi mutlu musun?"

"Tanrıya şükür!" Daniella birkaç saniyenin içinde bin yıl yaşlanmış hissediyordu kendini.

"Onu alın ve derhal dışarı atın!" Franco birilerine seslenince arkasında nereden geldiği belli olmayan iki takım elbiseli adam belirdi.

"Onu öldürmeyecekler değil mi?" Daniella'nın hissettiği rahatlık kısa sürede uçup gitmişti. Franco karanlık bakışlarını ona dikince aniden paniğe kapıldı. "Sana bir soru sordum."

"Nasıl bir cevap vermemi bekliyorsun?" Franco hiçbir şey olmamış gibi ceketinin kol ağızlarını çekiştirerek üstünü başını düzeltiyordu.

"Söz vermeni. O adamı öldürtmeyeceğine dair bana söz ver."

Franco bir anlığına hareketsiz kaldı. Daniella adamın bakışlarının ağırlığı altında kıpırdanmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kalmıştı. O kadar dikkatli bakıyordu ki, sanki onu soyarak katmanlarına ayırıyordu.

Sonunda ağzından, "Söz veriyorum." kelimeleri çıktı.

Franco'nun adamları yerde hareketsiz yatan adamı sürükleyerek götürürken," Onu bir daha kulübümde görmek istemiyorum." diye ekledi arkalarından.

Onun kulübü mü? Neden şaşırıyordu ki? Elbette bu Tanrı'nın cezası yerin sahibi o olacaktı.

"Ayıldığında geri gelmemesi gerektiğini hatırlaması için bacaklarını kırın!"

"İyi ama..." Daniella'nın sözünü bir bakışıyla kesti Franco.

"Söz verdiğim gibi...ölmeyecek."

Daniella alnına bir şaplak vurmak istiyordu. Bunu nasıl düşünemezdi? Hissettiği korku yerini aniden kızıl bir öfkeye bıraktı.

Adamlar gittikten sonra Franco ona döndü. "Kulübümü şereflendirmeni neye borçluyum Donna Bella?"

"Buranın senin olduğunu bilseydim emin ol gelmezdim."

"Sorun değil, parasını ödedikten sonra herkes içeri girmekte özgür. Az önceki pislikler hariç tabii." dedi adamın götürüldüğü yere sertçe bakarak. "Kulübümde rızaya dayalı olmayan sekse asla izin vermem."

Bunu söylerken eğleniyor gibi görünüyordu. Sonra aniden neşeli bakışları boynundaki kolyeye odaklandı ve görür görmez nefretle doldu. Başını kaldırıp uzun boyuyla hızla alanı taradı. "Buraya yalnız gelmediğini varsayıyorum."

"Luigi ile birlikteydim."

"Abinden bahsetmiyorum."

Franco'nun konuşurken onunla göz teması kurmaması Daniella'nın öfkesini ikiye katlamıştı. Kibirli piç!

"Ne demek istiyorsan açık konuş!"

Sonunda adamın hissiz bakışları onunkilerle buluştu. Yanıp sönen ışıkların altında gözleri kobalt mavisi gibi görünüyordu. Üzerinde geniş omuzlarını saran koyu renk bir takım elbise vardı. Beyaz gömleğinin yakaları açık olduğundan tenindeki mürekkep izlerini rahatlıkla görebiliyordu.

Tüm vücudu dövmelerle kaplı olmalıydı. Daniella aniden bedeninin geri kalanını görmek için yakıcı bir istek duydu.

"O kolyeyi taktığın sürece benimle aynı yerde bulunmana izin veremem."

Daniella gözlerini adamdan zorlukla koparıp boynunda sarkan gümüş zincire indirdi. "Kolyemle ne alıp veremediğin var senin? Küçük bir hediye sadece."

"Bazen gerçekten bu kadar saf mısın yoksa iyi bir oyuncu musun anlamakta güçlü çekiyorum amore mio."

Franco omuzlarından tutup onu aniden ters çevirdi. Şimdi sırtı az önce baktığı sert göğse yapışmıştı. Adamın dokunuşundan keyif almamaya çalışıyordu ama temiz parfüm kokusunu içine çekmemek çok zordu.

"Şimdi karşıya bak ve bana ne gördüğünü söyle."

Kulağının dibindeki tok sesle içi titredi. Bu kadar zayıf olduğu ve onu kontrolünü kaybetme noktasına getirdiği için bu adamdan nefret etmeliydi.

"Ne görüyorsun Bella?"

Daniella kapattığını fark etmediği gözlerini açtı. Dans eden yarı çıplak bedenlerden başka bir şey göremediğini söylemek istiyordu. İnsanlar yiyor, içiyor, yiyişiyor, sevişiyor ve çılgınlar gibi dans ediyordu sadece. Sonra dans pistinin arkasında, kalabalığın arasında birini görür gibi oldu. Kim olduğunu anladığında şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Costa.

"O, burada ne arıyor?"

"O piçin buraya tesadüfen geldiğini düşünüyorsan gerçekten aptalsın demektir."

"Ne demek oluyor bu?"

"Onu buraya sen getirdin demek oluyor. Tıpkı peşinden her yere sürüklediğin gibi."

"Ama ben...ben anlamıyorum."

Franco bir şey söylemeden onu sıkıca tutmaya devam etti. Daniella gözleriyle Costa'yı takip ediyordu. Adam kalabalığı yararak ilerlemeye devam etti. Sanki birini arıyor gibiydi. Daniella'nın eli hızla boynundaki kolyeye gitti. Tanrım, nasıl bu kadar saf olabilmişti?

"O güzel boynunu süsleyecek daha kaliteli şeyler tercih etmelisin." dedi Franco kulağına usulca.

"Bir böcek mi?"

"Sadece bir verici. Ses kaydetmiyor."

"Aman Tanrım. Bunu neden yapsın?"

"Keşke senin takipçi sapığın olmak istediği için olduğunu söyleyebilseydim güzelim. Böylece onu öldürmek benim için çok daha kolay olurdu. Ama hayır, ne yazık ki nedeni sen değilsin."

"O hâlde kim?"

Genç adam yeniden sessizliğe bürününce Daniella hızla arkasını döndü ve kendini bir anda adamın sahiplenici kollarının arasında buldu. Franco'nun bakışları içini delip geçiyordu.

"Sen mi? İyi ama bu çok saçma. Sana ulaşmak için benden daha kuvvetli bir bağlantı aramaları gerekir. Yani bizim aramızda..." yutkundu. "hiçbir şey olmadığı düşünülürse..."

Franco bir kaşını imayla kaldırdı. Son sözlerinden hoşlanmamış olmalıydı ki suratı asıldı. "Anlaşılan adamımız seninle aynı fikirde değilmiş." Costa'nın yaklaştığını görünce onu bileğinden çekerek kalabalığın arasına karıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Senin yüzünden yakalanamam tatlım. Konuşacaksak buradan hemen çıkmamız lazım. Ama önce..." Franco duraksayarak arkasını döndü ve tek bir hamlede boynundaki zinciri söküp attı. "şundan kurtulalım."

Daniella elini boş boynuna atarak bir anlığına denizkızı kolyesinin düştüğü zemine baktı. Ve bir kez daha erkekler tarafından kullanılmanın sarsıcı acısını yaşadı. İnsanlara güvenmemeyi ne zaman öğrenecekti?

Franco onu metal bir kapıdan geçirerek karanlık bir koridora soktu. Uzun bacaklarıyla o kadar hızlı yürüyordu ki, eğer ayağında spor ayakkabılar yerine topuklular olsaydı ona asla yetişemezdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Rahatça konuşabileceğimiz bir yere." Genç kadının titrediğini fark eden Franco bir anlığına durup ona baktı. Tepelerinde yanan kırmızı bir ışık dışında koridor tamamen karanlıktı. Sesi

anında yumuşadı. "Benden korkmana gerek yok bella. Sana asla zara vermem."

Daniella gözlerinin içine ürkekçe bakarken Franco içinden kendine küfrediyordu. Lanet olsun! Kadının gözlerinde görmeyi arzuladığı bakış bu değildi. Ondan korkmasını değil onu arzulamasını istiyordu. Neden hiçbir şeyi düzgün yapamıyordu. Sonra bakışları yeniden o güzel, zarif boynuna kaydı ve gördüğü kırmızı izler karşısında afalladı.

"Bunları sana ben mi yaptım?" Zinciri koparırken mi olmuştu?

Daniella bir anlığına sorusunu anlamamış gibi yüzüne baktı. Ardından, "H-hayır." dedi. "Bugün biriyle küçük bir sürtüşme yaşadım."

"Kiminle?" Franco onu daha fazla korkutmak istemiyordu ama gittikçe daha çok öfkeleniyordu. Kaşlarının çatılmasına mâni olamadı.

"Önemli değil."

"Sana kim dedim?"

Genç kadın cevap vermekte tereddüt edince Franco ısrarla ona biraz daha sokuldu.

"Üvey annen. Benden hoşlanmadığı kasabada sır değil."

"Lorenna mı?" Tanrım. Bunu ona o cadı mı yapmıştı? Onu bulduğu anda doğduğuna pişman edecekti.

Parmakları saygıyla boynundaki izlerde gezinmeye başladı. Daniella bakışlarını yüzünden ayıramaz ve nefes alamazken eğilip onu öpmek istedi. Fakat onun yerine yalnızca kaşlarını çatarak, "Bunun için üzgünüm." diyebildi.

"Özür dilemene gerek yok." Zarif boynu yutkununca parmaklarının altında usulca hareket etti. "Senin hatan değildi."

Oysa Franco tam aksini düşünüyordu. Lorenna ile son konuşmalarında kadın bir şeyler sezmiş ve onu istememesinin nedeninin başka bir kadın olduğundan ve bu kadının da Daniella olduğuna karar vermişti. Pek de haksız sayılmazdı aslında. Daniella

hayatına girdiği günden beri aklından bir an bile çıkmıyordu. Tüm geceleri onu becerdiğini hayal etmekle, gündüzleri ise onu nasıl koruyacağını düşünmekle geçiyordu. Gerçi son görüşmelerinden bu yana Costa'nın ajanı olduğundan şüphelendiği için artık ondan uzak durmaya karar vermişti. Fakat tıpkı bu geceki gibi kadın bir şekilde karşısına çıkıp duruyordu. İçten içe bundan memnun olsa da hâlâ masumiyetinden emin olamamak Franco'yu çıldırtıyordu.

"Yine de ailem yüzünden yaşadıkların hiç adil değil."

Daniella sözlerini savuşturmak ister gibi elini salladı. "Dünya adil değil. Hem belaya bulaşmak konusunda yetenekli sayılırım."

Franco kadının gözlerinin içine baktı. Böyle bir durumda bile espri yapabilecek kadar olgun olmasına inanamıyordu. Ondan hoşlanmak istemiyordu ama böyle anlarda bu daha da zorlaşıyordu.

"Ayrıca karşılığında onun birkaç saç telini yolmuş olabilirim." diye devam etti sırıtarak. "Umarım bunun için bana dava açmaya filan kalkışmaz." Güldü. Dalga geçiyordu.

"Lorenna genelde düşmanlarından kurtulmak için daha kesin yollar seçer."

Bu genç kadının yüzündeki gülümsemeyi anında silip süpüren bir bilgiydi. Franco onun bu hâlinden öyle eğlenmişti ki, kadını çekip ağzını şaşkın ağzına yapıştırmak istedi. Son anda vazgeçerek yürümeye devam etti.

"Hadi gidelim buradan. Bunları sonra konuşuruz."

Karanlık arka sokağa açılan bir kapıdan dışarı çıktılar. Daniella temiz havaya çıktığı için rahatlamış gibi iç çekti. O temiz havayı ciğerlerine doldururken Franco cebinden telefonunu çıkarıp şoförünü aradı.

"Acil durum. Arka kapıdayım. Acele et."

Telefonu kapattıktan sonra döndüğünde Daniella'nın yüzünü buruşturduğunu görünce, "Sen, iyi misin?" diye sordu. Kadının teni karanlıkta bile solgun görünüyordu.

Genç kadın çabucak başını salladı.

"Sadece elimi biraz fazla sıkıyorsun."

Franco hâlâ el ele tutuştuklarını fark edince anında tutuşunu gevşetti. Nedense elini bırakmak içinden gelmemişti ve neredeyse canını yaktığı için kadından tekrar özür dileyecekti. Ona neler oluyordu böyle?

"Ben...Polisin peşinde olduğunu bilmiyordum." dedi Daniella birden. "Yemin ederim."

Kadın onu aptallaştıran bir büyü yapıyor olmalıydı. Çünkü ağzından çıkan her kelimeye koşulsuz inanmak isterken buluyordu kendini. Belki sebep, bakışlarındaki dürüstlüktü. Ya da karşı koyamadığı ona sahip olma arzusu. Şu anda bile kadının az önce ne kadar sarsılmış olduğunu umursamadan onu arkasındaki duvara yaslayıp sertçe becermek dışında hiçbir şeyi düşünemiyordu.

"Peşimde olanlar yalnızca polisler değil."

"Başkaları da mı var?"

"Her zaman vardır." dedi Franco gülümseyerek. Daniella'nın da ona gülümseyeceğini hiç düşünmemişti. Bu gülüş uzun zamandır buz tutan kalbinin ısınmasına neden oldu. Bu onun için yeni ve farklı bir histi. Sanki içinde bahar çiçeklerinin açtığı, geniş ve güneşli bir bahçe vardı. Ve Franco bütün o bahçede koşturabilecek, yeşil çimlerin üzerinde yuvarlanabilecek kadar mutlu hissediyordu kendini.

Fakat bu duyguyu geldiği hızla geri gönderdi. Bu, ona aniden kendini zayıf hissettirmişti. Yaşadığı dünyada zayıflığa yer yoktu. Zayıf olduğun anda o yeşil bahçe birdenbire mezarın oluverirdi. Birkaç adım daha uzaklaşarak aracın geleceği yönü kollamaya başladı.

Daniella aralarına mesafe koymaya çalıştığını sezmişse bile hiçbir şey söylememişti.

Sonra hiç beklemedikleri bir şey oldu.

Tam aksi yönde parlak kaputu olan başka bir zırhlı araç hızla sokağa daldı. Franco daha ne olduğunu anlayamadan acı fren sesinden sonra silah sesleri sokağı doldurmaya başladı. Her şey ağır çekimde yaşanır gibiydi.

Franco istediğinden daha hızlı koşamadı. Bedenini Daniella'ya siper ederek birlikte yere yuvarlandıklarında yaşadığı dehşet inanılmazdı.

Sesler kesilip sokak yeniden bomboş kaldığında kulağında kendi nefesinden başka hiçbir şeyi işitemez olmuştu.

Gömleğinde ıslaklık hissedince hızla başını eğdi ve beyaz gömleğinin kan gölüne bulandığını fark etti. Şükürler olsun ki, Daniella'nın gözleri açıktı ve ona bakıyordu. Bir anlığına içini ferahlatan rahatlık yerini kadının sözlerini duyduktan sonra delicesine bir paniğe bıraktı.

"Sana bela konusunda yetenekli olduğumu söylemiştim."

Genç kadının güzel gözleri bu sözlerden sonra kapandı ve uzun bir süre açılmadı.

16. BÖLÜM:
Görünmeyen Yaralar

Okyanusun sesi uyanmasını sağladı. Temiz çarşafların arasında yattığı yatağın ve bulunduğu odanın yabancı olduğunu anlaması için derin bir nefes alması yetmişti. Yosun ve tuzlu su kokusu burun deliklerine doldu. Gözlerini kırpıştırarak gün ışığına alışmaya çalıştı. Etrafı incelerken hafifçe sallanmıştı. Başı dönmüş de olabilirdi ama sallantı, su sesiyle ritmik bir şekilde devam ettikçe burasının oda değil, oldukça şık döşenmiş bir kamara olduğunu anladı.

Neredeydi?

Daniella bir gemide olduğunu fark ettiği anda hızla yataktan doğrulmaya çalıştı, ancak şiddetli bir ağrı omzuna saplanınca acıyla inledi.

"Lanet olsun!"

Ağrı o kadar şiddetliydi ki, onu kalktığı hızla yatağa geri mıhlamıştı.

"Ayağa kalkmak için acele etmemeni tavsiye ederim."

Gıcırdayan ahşap merdivenlerden çıplak ayaklarıyla inen Franco'nun görüntüsü en az içinde bulunduğu garip durum kadar sarsıcıydı. Genelde şık takımlar içinde görmeye alışkın olduğu adam, üzerinde beyaz bir bermuda şort ve yazlık gömlekle karşısında duruyordu.

Dev yeşil palmiye yaprakları olan yakasız bir gömlekti üstelik.

Saçlarının rüzgârda dağılmış görüntüsü ve yüzündeki iki günlük sakalıyla, sabıkalı bir mafya liderinden çok tatile çıkmış sıradan bir adama benziyordu.

Hâlâ uyuyor olma ihtimali neydi?

"Acıkmış olmalısın. Neredeyse iki gündür serumla besleniyorsun."

İki gün mü? Aman Tanrım.

Genç adam elinde tuttuğu tepsiyi yanındaki sehpaya koyana kadar ne kadar acıkmış olduğunu fark etmemişti. Ama ondan önce çöl kadar kurumuş olan ağzı için bir şeyler yapmalıydı.

"Neredeyiz?" dedi dudaklarını ıslatarak. Konuşmak istiyordu ama çıkan ses kapı gıcırtısından farksızdı. Sanki bir avuç talaş tozu yutmuştu da boğazına kadar onunla dolmuştu.

"Kimsenin bizi bulamayacağı bir yerde." Franco krom kapakları kaldırıp altındakileri ortaya çıkarırken Daniella onu izliyordu. "Yemek istediğin özel bir şey varsa bile şimdilik idare etmek zorundasın. Kısa sürede bulabildiklerim bunlar."

"Yalnızca biraz su."

Franco hızla bir bardağa su doldurup içmesine yardım etmek için elini ensesine koydu. "Yavaş ve küçük yudumlar. Aferin kızıma."

Serin su gırtlağından aşağıya inerken hissettiği rahatlamayla gözlerini yumdu. Ve hemen arkasından en merak ettiği soruyu sordu.

"Neler oldu?"

Genç adam cevap vermeden önce bir milisaniyeliğine duraksamıştı. Bardağı yerine koyduktan sonra sesi donuklaştı.

"Bir saldırıya uğradık. Hedef bendim ama ne yazık ki kurşunlar sana isabet etti."

"Kurşunlar mı?" Birden fazla mıydı?

"Evet. Biri sağ omuz boşluğunu delip geçti. Bunun için oldukça şanslı sayılırsın. Diğeri, yan tarafını sıyırdı. Sanırım bunun için de öyle."

Daniella eliyle karnını yokladı. Orada da omuzundaki gibi büyük bir bandaj vardı fakat acısı daha azdı.

"İki gündür uyuduğuma inanamıyorum."

"Uzun bir operasyon atlattın. Bir süredir ağrı kesicilerin etkisi altında olduğundan doktorlar uyanamayacağını söylemişlerdi."

Ne bahsettiği kurşunlar ne de doktorlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Genç kadın eliyle şakaklarını ovuşturdu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. İki gündür burada mıyız yani? Peki ya daha öncesi? Tanrım Paola ve Dante meraktan deliye dönmüş olmalı."

Franco ona kısa bir bakış atarak, "Onlara kısa bir süreliğine birkaç işi halletmek üzere Amerika'ya dönmen gerektiğini ve yokluğunda işleri devam ettirmelerini söyleyen bir mesaj gönderdim."

"Ne yaptım dedin? Sen...sen benim telefonumu mu kurcaladın? Üstelik insanlara benim adıma yalan yanlış mesajlar yollamak için, öyle mi?"

"Eğer telefonuna erişilmesini istemiyorsan bir şifre koymalısın." Franco omuz silkti. "Gerçi o da beni durudurmazdı."

Adamın pişkinliğine diyecek yoktu doğrusu. Onun yüzünden kurşunlandığı yetmiyormuş gibi bir de utanmadan onunla dalga geçiyordu.

"Sen düzenbazın tekisin. Onlara yalan söyledin."

"Vurulduğunu söylememi mi tercih ederdin?"

Bu soru ve ardından gelen imalı bakış Daniella'nın aniden alevlenen öfkesinin üzerine bir kova buzlu su etkisi yaratmıştı.

Yine de ona haklı olduğunu söylemektense bir kolunu kaybetmeyi tercih ederdi.

"Küstahlaştığın zamanlar senden nefret ediyorum."

"Bu da diğer zamanlarda benden hoşlandığın anlamına geliyor." Daniella itiraz etmeyince adamın dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Huysuzluğu bırak da bir şeyler ye hadi."

Yatağın adamın ağırlığıyla çökmesiyle Daniella iç çekti. Franco'nun getirdiği tepsiden enfes kokular geliyordu.

"Nedir bu?"

"Peynirli omlet. Sever misin?"

Daniella çatalla bir lokmayı hızla ağzına attı ve tadına bayıldı. Ama bunu ona söylemeyecekti. "Denizin ortasında bir aşçı bulmayı nasıl başardın? Dur, söyleme. Bilmek istemiyorum."

"Aşçı filan yok. Burada yalnızca ikimiz varız." Genç adam bir parça ekmeğe tereyağı ve reçel sürerken, "Bilgin olsun diye söylüyorum. Uzun zamandır omlet pişirmedim. Ayrıca yumurtanı nasıl sevdiğini bilmediğimden, yani umarım seversin."

"Severim. Beni denizin ortasında mı tedavi ettirdin?"

"Hastaneye gitmek riskliydi. Olay hakkında bir sürü soru sorulmasına neden olacağından, güvendiğim birkaç doktoru Gorgona'ya getirttim. Sonra da orada kalmanın güvenli olmadığını bildiğimden tedavin biter bitmez denize açıldım."

"Yani beni kaçırdın."

"Teknik olarak öyle de diyebiliriz."

Neden bilmiyordu ama bu sohbetten giderek daha çok keyif alıyordu.

"Şu an tam olarak neredeyiz?"

"Koordinatları tam olarak belirlemek için yukarı çıkmam lazım ama olabildiğince uzakta sayılırız."

Bakışları kesiştiğinde Daniella zorlukla nefes aldı. Hangisi daha kötüydü bilemiyordu. Franco ile bir teknede yalnız olmak mı? Yoksa evinden kilometrelerce uzakta olmak mı?

Franco'nun konuşurken ona fazla bakmamaya çalışması alışkın olmadığı bir şeydi. Genelde adamı kendine güveni ve kibirli tavırlarıyla tanıyordu. Şu an karşısında duran adam ya utançtan yüzüne bakamıyor ya da ondan bir şeyler saklıyordu.

Adamın uzattığı ekmeğe bakarken, "Bana söylemediğin ne?" diye sordu birden.

"Hiçbir şey."

"Neden gerginsin o halde?"

"Beni boş ver de yemeğini ye hadi."

Karnından gelen gurultular ona açlığının boyutlarını hatırlatır cinsten yükselince yüzünü ekşiterek daha fazla üstelemeden adamın verdiği ekmeği aldı. Franco rahatça yiyebilmesi için onu hafifçe kaldırıp arkasına bir yastık daha koymuştu.

"Böyle daha iyi mi?"

Daniella başını salladı.

"Ağrın var mı?"

Daniella bu kez de farklı şekilde başını salladı.

"Güzel. Eğer sözümü dinlersen çabucak ayağa kalkabilirsin. Şimdi kahvaltını bitir de ilaçlarını iç."

Daniella lokmasını çiğnerken Franco karşısındaki tekli koltuğa geçip oturunca, "Sen yemiyor musun?" diye sordu. Adamın ona krallara layık bir kahvaltı hazırlaması, sonra da onunla yememesi bir parça hayal kırıklığına neden olmuştu.

Franco başını iki yana salladı. "Sen uyanmadan önce bir şeyler atıştırmıştım."

Daniella nedense bunun doğru olduğundan şüpheliydi. Adam günlerdir uyku uyumamış ve hiçbir şey yiyip içmemişe benziyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede tanıdığı Franco gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti sanki.

Gözaltları mor halkalarla dolmuş, yanakları içeri çökmüştü. Saçlarına günlerdir tarak vurmamış gibiydi. Yine de bu hırpani görüntüsüne rağmen seksiliğinden hiçbir şey kaybetmişti.

Daniella ise günlerdir bu yatakta yattığına göre şu anda berbat görünüyor olmalıydı.

"Ateş edenlerin kim olduklarını biliyor musun?" diyerek dikkatini başka bir konuya çekmeye çalıştı. İşe yaramıştı. Adamın yüzü aniden buz gibi bir ifadeye büründü.

"Evet."

"Bunun için bir şey yapacak mısın?"

"Evet."

"Sanırım polise gitmek, bir seçenek değil."

Franco bu soru karşısında hiçbir tepki vermeden, "Hayır." diye keskin bir yanıt verdi.

Daniella daha fazla yiyemeyeceğini düşünerek meyve suyundan son bir yudum aldıktan sonra tepsiyi uzaklaştırdı.

"Yemeyecek misin?" Franco şaşırmıştı.

"Gözlerimin içine bakıp benden bir şeyler saklamaya devam ederken mi? Hayır."

Genç adam huzursuz bir nefes alarak öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Bileğindeki lastiği birkaç kez sertçe çekip bıraktıktan sonra da yüzünü ve saçlarını sıvazladı. Adamın huzursuz görüntüsü karşısında Daniella'nın yüreği burkuldu. Ona yardım etmek istiyordu ama anlatmazsa camnın neye sıkıldığını bilemezdi.

"Benim yüzümden yaralandın. Sadece iyi olup olmadığından emin olmaya çalışıyorum."

"İyi olduğumu biliyorsun. Doktorların sana bunun teminatını vermeseydi asla anakaradan bu kadar uzaklaşmamıza izin vermezdin. İçimden bir ses başka bir şey olduğunu söylüyor." Daniella bir anlığına bakışlarını kucağına indirdi. "Hâlâ kolye yüzünden bana kızgın mısın? Costa'nın ajanı olduğumu-"

"Hayır. Öyle düşünmüyorum." diyerek sözünü kesti Franco. "Artık değil. Costa seni kullandı. Amiri Moretti, tazı gibi koku alan bir sırtlandır. Nasıl oldu bilmiyorum ama bir şekilde benimle irtibatta olduğunu öğrenmiş olmalılar."

"Tamam." Daniella derin bir nefes aldı. Suçanmadığım duymak onu rahatlatmıştı.

"Yine de bu, ondan bunun hesabını sormayacağım anlamına gelmiyor." diye devam etti genç adam. Sesindeki keskin ton genç kadının tüylerini diken diken etmişti. "Zamanı geldiğinde hepsiyle teker teker hesaplaşacağım."

"O halde canını sıkan başka bir şey olmalı."

Neden ısrar ettiğini bilmiyordu ama adamın gözlerinde gördüğü keder, cevaplarını deli gibi merak ettiği sorular sormaya itiyordu onu.

Franco bakışlarını ona dikmeden önce örtülerin altındaki bedeninde şefkatle gezdirdi. Bu tıpkı bir aşığın yumuşak dokunuşu gibiydi. Daniella adamın ona cevap vermeyeceğini düşünürken, bakışlarının ağırlığı altında kıpırdanmamak için iradesini sonuna kadar kullanması gerekti. Belki de yanılıyordu. Belki de tek sebep, onun yüzünden vurulduğu için endişelenmesiydi. Fakat içinde başka bir şey olduğuna dair garip bir his vardı.

Tam ısrar etmek üzereydi ki adamın, "Vücudundaki izler nasıl oldu?" diye sormasıyla donup kaldı.

Boynundaki izlerden bahsetmediğini biliyordu artık. Vurulmadan önce bu konu hakkında konuştuklarını hatırlıyordu. Bu yüzden eli istemsizce karnındaki izlere gitti. Adama baktığında jiletten daha keskin bakışlarını aynı yere sabitlemişti.

"Ben...bu..."

"Sakın bana küçükken istismara uğradığın yalanını söylemeye kalkışma çünkü o izlerin yakın bir geçmişe ait olduğunu bilecek kadar çok yara izi gördüm."

"Sadece bunun seni ilgilendirmediğini söyleyecektim."

"Erkek arkadaşın mıydı?"

Daniella şok içinde nefesini tutunca Franco'nun yanağında bir kas seğirdi. Bu konuya açmasını sağlayan soruyu sorduğuna şimdi ölesiye pişmandı.

"Sana ne yaptı?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum dedim." Artık iştahı tamamen kaçmıştı.

"Öyle olsun." Genç adam bunu söyledikten sonra ayağa kalktı. "Tek temennim o orospu çocuğunun hak ettiği cezayı almış olması."

Genç adam sanki odadaki hava onu boğuyormuş gibi derin soluklar alarak acele adımlarla merdivenleri tırmandı. Daniella'yı arkasında unutmaya çalıştığı acı hatıralarla baş başa bırakmıştı.

...

Kapı vurulduğunda rujunun son katını sürmek üzereydi.

"Girin!"

Sara arkasına bakmadan gelenin kim olduğunu anladığında hızla gözlerini devirdi.

"Ne istiyorsun Fabio?"

"Az önce iskeleye yabancı bir teknenin yanaştığı haberini verdiler. Bay De Luca'ya ulaşamadım. Gelenin kim olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?"

"Ha, o mu? Yabancı değil. Stefano beni almaya geldi. Teknesiyle denize açılıyoruz."

Fabio uzun adımlarla içeri girmeden önce arkasındaki kapıyı kapattı.

"Bundan neden benim haberim yok."

Sesindeki sertlik genç kızın canını sıkmıştı ama onun keyfini bozmasına izin vermeyecekti. Bu, güzel bir gündü. O ve Stefano birlikte hafta sonu için mavi tura çıkıyorlardı. Başta planları yalnızca bir yemek yemekti ama daha sonra Stefano onu aramış ve birlikte iki günlük bir kaçamak yapmayı teklif etmişti. Sara başta tereddüt etmişti ama sonra teklifini kabul etmişti. Bu tımarhaneden birkaç günlüğüne uzaklaşmak ona iyi gelecekti.

Omuz silkmek için duraksadıktan sonra makyajına kaldığı yerden devam etti. Yanaklarını biraz daha pembeleştirmek için

allığını kullandı. "Sana hesap vermek zorunda değilim. Düzeltiyorum. En azından nişanlım yanımdayken hesap vermek zorunda değilim."

"Madem gitmekte ısrar ediyorsun izin ver de üzerimi değiştireyim. Birkaç dakikaya hazır olurum."

"Sen gelmiyorsun."

Genç adam kapının önüne varmıştı ki, duraksadı. "Anlamadım?" derken kaşlarını çatarak omzunun üzerinden geriye bir bakış attı.

"Beni duydun." Sara ona bakmadan makyaj malzemelerini ufak bir çantaya doldurmaya devam etti. "Stefano ile birlikte gidiyoruz. Yalnızca o ve ben."

Fabio ellerini yumruk yapıp sıktı. "Babanın bundan haberi var mı?"

"Yoksa ne olacak?" Sara ona keskin bir bakış attı. "Gidip bizi ispiyonlayacak mısın?"

Fabio'nun sus pus olurken yüzünün asılması içini tatmin hissiyle doldurmuştu. Artık güç kendisindeydi.

"Ne yazık ki böyle bir şansın olmayacak çünkü babamla bizzat konuştum. Anlayacağın haberi var."

"Yine de yalnız gidemezsin."

"Yalnız değilim ki. Nişanlım yanımda."

O pisliğe her nişanlım dediğinde Fabio bir tuğlayı parçalasaydı şimdiye kadar bu evde taş üzerinde taş kalmazdı. Bir de onunla baş başa tatile çıkacaklarını öğrenince benliğini kızıl bir öfke sardı. Kızın göz kamaştıran görüntüsünden gözlerini zorlukla koparıp yatağın üzerinde fermuarı kapanmamış çantaya baktı.

"Bu nedir?"

"Neye benziyor?"

"Bir çantaya."

"O halde, o bir çanta."

"Benimle dalga geçmeyi kes Sara. Ne kadar süreliğine bu gezi?"

Sara oturduğu tabureden kalkarak ona kibirli bir bakış daha fırlattı. "Canımız ne kadar isterse."

"O halde gelmekte ısrar ediyorum. Seni o herifle yalnız gönderemem."

"Sana gelemeyeceğini söyledim."

"Bunu sen mi yoksa o nişanlın olacak züppe mi söylüyor?"

"Stefano hakkında düzgün konuş. O bir Greco. Ayrıca ileride benim kocam olacak."

Fabio o kadar hızlı hareket etmişti ki, Sara ne olduğunu anlayamadan adamı burnunun dibinde, sırtını da arkasındaki duvarda buluvermişti. Genç adamın bakışları ölümcül bir hâl almış, dişleri hırlayan bir köpek gibi ortaya çıkmıştı.

"Sakın bir daha benim yanımda ondan böyle söz etme. O adam hakkında hiçbir bok bilmiyorsun."

"Bırak kolumu. Canımı acıtıyorsun." Fabio tutuşunu gevşetse de gitmesine izin vermedi. "Beni sevdiğini ve değer verdiğini biliyorum. Ve diğer bildiklerim de bana yeter."

"Onu tanıyan herkes kadınlara düşman olduğunu söylüyor. Şimdiye kadar hiç uzun bir ilişkisi olmamış."

"Şimdi de arkamdan iş çevirip nişanlımı mı araştırıyorsun?"

"Olması gerekini yapıyorum."

"İyi. Çünkü bunlardan haberim var. Stefano bana şimdiye kadar hiçbir kadını sevmeye değer bulmadığını söyledi."

"Sen de buna inandın öyle mi? Çok safsın."

"Sen de çok kabasın. Çekil üzerimden."

"O adam bir katil Sara. Öldürdüğü insanların sayısını kendisi bile bilmiyor."

Genç kız tiz bir kahkaha attı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Hayatımda tanıdığım her on kişiden dokuzu katil zaten. Babamın veya senin ondan ne farkımız var, söylesene? Hepiniz aynısınız. Şimdi, bırak beni."

"Yine de onunla baş başa kalmana izin veremem. Tanrı aşkına, daha sadece birkaç kez görüştünüz."

"Ve gördüklerimden oldukça etkilendim."

Bunu adamın damarına basmak için bilerek söylemişti. Ve başarmıştı da. Fabio bedenini hırsla onunkine yapıştırdığında kızışmış bir boğadan farksızdı. Ilık nefesi yüzüne çarpıyor, saçlarını havalandırıyordu. Sara inanılmaz bir şekilde tahrik olduğunu hissetti. Adamın nefesi temizdi. Franco tanıdığı günden bu yana hiç sigara içmemişti. Alkolü de çok az tüketirdi. Gülümsemesi geniş ve güzeldi. Dişlerinin parlaklığı ve beyazlığından onlara daima iyi baktığı belli oluyordu. Kahrolası adam konuşuyor fakat Sara yalnızca ağzına odaklanabiliyordu.

"Bunun bir oyun olduğunu sanıyorsun ama değil. Grecoların veliahdını bilerek baştan çıkardığını bilmediğimi mi sanıyorsun. Babandan intikam almak istiyor olabilirsin, bu lanet evden gitmek istiyor olabilirsin fakat bunun için kendini ateşin ortasına atmanı izleyemem. O adam kendisiyle ilgili sana yalnızca görmen gerektiği kadarını gösteriyor. İzin ver seninle geleyim."

Sara adamın gözlerinin içine bakarken nefesini tuttu. Bu kadar güzel gözleri olduğunu daha önce nasıl fark edememişti. Kısa ama sık kirpikleri, gece kadar siyah gözlerini çevreliyordu. Üstelik alt kısmına kalemle bir çizgi çekilmiş gibi belirgindi. Yüzündeki keskin elmacık kemikleri ve köşeli yüzüyle bir hayduttan çok dergi kapaklarında çıkan podyum mankenlerini andırıyordu. Hiç şüphesiz bir mankenlik ajansında rahatlıkla iş bulabilecek yüze ve fiziğe sahipti.

İri elleri onu kavrarken başparmaklarının bileklerini hafifçe okşadığını hissettiğinde iç çamaşırı çoktan nemlenmişti. Bu o kadar ufacık bir temastı ki, dikkat etmeseydi fark edemezdi.

"Neden umurunda?"

Söyle bana. Eğer Stefano gerçekten haklıysa, Fabio onunla ilgili ufacık da olsa bir his besliyorsa bunu bilmek zorundaydı.

Fabio önce donup kaldı, ardından bakışlarını ondan kopardı. "Sadece senin zarar görmeni istemiyorum, hepsi bu. Şimdi bırak da görevimi yapıp seni koruyayım."

Sara için bu yeterli bir cevap değildi. Hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak başını yavaşça iki yana salladı. "Stefano'ya söz verdim. Senin etrafımda olmandan hoşlanmıyor."

"Onu rahatsız ettiğim için üzgün olduğumu söylemeyeceğim. Ama eğer gelmemi sağlayacaksa ayakaltında dolaşmayacağıma söz verebilirim."

"Faydası olacağını sanmıyorum. Bana bakışlarından hoşlanmıyor."

"Ne varmış bakışlarımda?"

Fabio sesini alçaltınca Sara'nın içinde bazı organlar yer değiştirdi. "Bilmiyorum. Sanki şey gibi olduğunu söyledi..."

"Ne gibi?"

Tanrım. Odanın ısısı birdenbire birkaç derece daha yükselmişti sanki. Giysileri üzerine yapışınca genç kız terlemeye başladığını hissetti. Genç adam bu kadar yakınındayken konuşmak bir yana, nefes almakta bile zorlanıyordu. Sonunda derin bir nefes aldı.

"Bana âşıkmışsın gibi."

Sonunda söylemişti işte. Bir hataydı belki ama adamın tepkisini merak ediyordu.

Genç adam şaşırmış görünmüyordu. Dahası, inkâr etmeye de kalkışmamıştı. Göz bebeklerinde oynaşan keyifli pırıltılardan başka hiçbir tepki vermemesi oldukça sinir bozucuydu doğrusu.

"Sen ne dedin peki?"

"Ona saçmaladığını, seninle aramızda -iyi günümüzde bile- arkadaşlıktan başka hiçbir şey olamayacağını söyledim. Başka ne söyleyebilirdim ki? Az önce de dediğin gibi, yalnızca babamın parayla tuttuğu bir adamsın ve görevin de beni korumak. Hepsi bu, öyle değil mi?"

Fabio cevap vermek yerine çenesini sıkarak ellerini üzerinden çekti. Aynı hızla bakışlarını da başka yöne çevirmişti.

"Haklısın."

Sara'nın içinde büyüyen hayal kırıklığı bıçak kadar keskin bir acıya dönüşmüştü. İstediği cevabı almıştı işte. O halde neden kendini bu kadar kötü hissediyordu?

"Geç kaldım."

Adamın onu sıkıştırdığı köşeden çıkarak makyaj çantasını yatağın üzerindeki valizine tıkıştırdı. Aynada son bir kez kendine baktıktan sonra göz ucuyla genç adamı kontrol etti. Fabio bir heykel gibi hareketsizdi. Bulunduğu yerden bir santim bile kıpırdamamıştı. Bakışları pencereden görünen ufka sabitlenmişti ve sanki onu düşünmüyor gibiydi.

Sara da artık onu düşünmek istemiyordu. O etrafındayken kafa karışıklığı yaşamaktan bıkıp usanmıştı. Çantasını omzuna astıktan sonra sandaletlerini ayağına geçirdi. Tam kapıyı açmak üzere uzanmıştı ki, Fabio'nun sesiyle kaskatı kesildi.

"Umarım verdiğin karardan pişman olmazsın, mi pequeña princesa (Benim küçük prensesim)."

Sara cevap vermek yerine ona öfkeli bir bakış fırlattı. Sonra dışarı çıkarak kapıyı arkasından sertçe çarptı. Merdivenleri inerken gözyaşlarına boğulmamak için elinden geleni yapmıştı.

Fabio ona yıllardır prensesim dememişti.

...

Odasında tıkılıp kalmaktan sıkılmıştı. Saatler önce uyandığından beri yalnızdı. Franco kahvaltı tepsisini almak ve ilaçlarını içip içmediğini kontrol etmek dışında bir kez bile yanına uğramamıştı. Adamın okuması için bıraktığı dergilerin hepsini okumuş, telefonun şarjını bitirene kadar internette dolaşmıştı. Son konuşmalarından sonra onunla yüzleşmekten kaçınıyordu evet, ancak daha fazla bu odada kalırsa aklını kaçıracaktı.

Odadan çıkmadan önce giyecek bir şeylere ihtiyacı vardı. Üzerinde yabancı bir atlet ve iç çamaşırı dışında hiçbir şey yoktu.

Onu giydirenin Franco olduğunu düşününce yüzü asıldı. Kapının arkasında bulduğu ipek sabahlığı kolundaki askı yüzünden zorlanarak üzerine geçirdikten sonra güverteye çıktı..

Tekne fazla büyük sayılmazdı. Fakat oldukça konforlu ve pahalı görünüyordu. Eliyle güneşi siper ederek başını gökyüzüne kaldırdığında üç yelkeni olduğunu gördü. Gövdesi beyaz, döşemeleri cilalı ahşaptandı.

Bir koya demir atmışlardı. Dümenin olduğu üst katta kimseyi göremeyince Franco'yu bulmak için teknenin içinde gezmeye ve etrafı keşfetmeye devam etti. Kıç tarafında bir masa ve üzerinde tentesi olan bir köşe takımı vardı. Hemen yanındaki mini bar, tezgâhla kaptan köşkünden ayrılıyordu. En arkadaki direkte ise İtalya flaması dalgalanıyordu.

Masanın üzerindeki meyve tabağından bir çilek alıp ısırdığı sırada arkasından yaklaşan ıslak ayak seslerini duydu.

"Güzel. Ayağa kalkmışsın."

"Yatmaktan çok sıkıldım."

Daniella arkasını döndüğünde az kalsın meyvenin tatlı ve sulu tadında boğuluyordu. Şimdiye kadar adamı takım elbiseli, kot pantolonlu, hatta bermuda şortuyla bile görmüştü ancak hiçbiri yarı çıplak ve ıslak bir Franco kadar çarpıcı olamazdı. Bakışları en ince ayrıntısını bile hafızasına kazırcasına adamın üzerinde dolaştı.

Tam tahmin ettiği gibi vücudunun üçte ikisini irili ufaklı dövmeler süslüyordu. Bedeni sağlam ve sıkı kaslarla kaplıydı. Geniş omuzları ve şortuna doğru daralan keskin hatları adeta taştan yontulmuş gibiydi. Daniella parmaklarını o girinti ve çıkıntılarda gezdirmek için dayanılmaz bir istek duydu. Adam bu haliyle Yunan heykelinden farksızdı. Gözlerini resmen ondan alamıyordu.

"Göz banyon bittiyse şu tuttuklarıma bakmaya ne dersin."

Adamın yüzüne yerleşen gülümsemeden nefret eden Daniella ona uzun süredir gözlerini dikip baktığı için kendine de lanet etti.

Franco zıpkınını yere bıraktıktan sonra belindeki çengelde asılı iki iri balığı masaya yatırdı.

"Bunları sen mi yakaladın?"

"Eski becerilerimi kaybetmişim. Yoksa çok daha fazlasıyla geri dönerdim. Bu koyu avucumun içi gibi bilirim."

Daniella başını kaldırdı ve kayalığın arkasını görmeye çalıştı. Ancak yeşillik ve toprak yığınından başka hiçbir şey göremiyordu.

"Açığa demir attığımızı sanıyordum."

"Endişelenme. Adanın bu kısmında kimse yaşamıyor."

"Gorgona'ya yakın mıyız?"

"Acil bir durumda gidebileceğimiz kadar yakın, kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği kadar uzak."

Daniella ona bakarken "elbette" diye düşündü. Franco bir havlu alarak saçını ve vücudunu kurulamaya başlarken, "Ee, ne diyorsun? Balık sever misin?" diye sordu.

"Denizin ortasında akşam yemeği için daha iyi bir seçenek düşünemiyorum."

Franco güldü. "Tamam. Birazdan onları yemeğe hazır hale getiririm."

Üzerinde kısa kollu bir tişört, kuru bir şort ve şapkayla geri döndüğünde Daniella manzaranın tadını çıkarıyordu. Hangisinin daha etkileyici olduğuna karar vermek zordu. Ligurya Denizi mi, yoksa Franco mu?

Aslında sorunun cevabı basitti. Daniella gözlerini Franco'dan ayırmak istemiyordu. Hiçbir manzara yerde oturmuş balık temizleyen Franco'nun görüntüsü kadar keyif verici olamazdı. Kabul, balık kısmı biraz iğrençti. Fakat bıçağı kullanış şekli, her hareketinde kasılan kol kasları ve omuzların kıvrımlarını izlemek kesinlikle iştah açıcıydı. Daha önce bir adamın omuzlarının bu kadar seksi görünebileceğini hiç düşünmemişti. Başındaki şapka gözlerini gizliyordu. Altından fırlayan nemli saçları ise ensesine doğru doğal kıvrımlar halinde uzanıyordu.

Koltukta yanlışlıkla omzuna doğru yaslanınca acıyla ciyakladı.

Franco hızla başını yaptığı işten kaldırıp, "İyi misin?" diye sordu.

Utançtan yalnızca başını sallayabilmişti.

"Buraya gel hadi."

Sesi buyurgan olmasına rağmen Daniella bu teklife balıklama atladı. Hemen karşısındaki yere bağdaş kurup çöktü. Genç adam her hareketini temkinli bir ifadeyle izliyordu.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Tek kollu bir korsan olsam da yardım etmek istiyorum. Hiçbir şey yapmadan oturmaktan sıkıldım."

"Pekâlâ. Sen kuyruğu tut. Tam şuradan. Bu arada korsanlar tek bacaklı olur."

Daniella bu açıklama karşısında gözlerini devirmeden edemedi. "Böyle mi?"

"Evet. Eline dikkat et."

"Aman Tanrım. Çok kaygan ve soğuk."

"Sırtındaki pulları görüyor musun? Dikkat etmezsen jilet kadar keskin olabilirler."

"Çok sertler."

"Öyle. Şimdi bıçağımı boynunun altından geçirip şuradan çıkaracağım."

"Tanrım bu gerçekten iğrenç." Böyle söylemesine rağmen gülümsüyordu.

"Sen bir de onu piştikten sonra gör. Tadı nefistir."

"Diğer elimi kullanabilseydim daha iyi yardım edebilirdim."

"Gerek yok. Kaymaması için sıkıca bastır yeter."

Balığı temizleme işi bittiğinde ikisi de kan ve pisliğe bulanmıştı.

"Sanırım ölene kadar bu kokudan kurtulamayacağım."

"Hadi gidip seni temizleyelim." dedi Franco ve kalkmasına yardım etti.

Birlikte alt kattaki banyoya indiklerinde Daniella bunun iyi bir fikir olmadığını çoktan anlamıştı. Banyo, iki kişi için çok dardı. Köşeye ufak bir duş ve tuvalet konmuştu. Bu yüzden lavabo kapının arkasında kalıyordu.

Franco içeriye girip kapıyı arkasından kapattığında birden banyo gözüne çok fazla klostrofobik göründü.

"Elini uzat."

"Ben halledebilirim."

"Uzat dedim."

Franco elini ellerinin arasına alıp musluğun altına tuttu. Sonra da sabunlamaya başladı. Adamın büyük ve mürekkepli ellerinin içinde kendininkiler öyle minik ve beyaz kalmıştı ki...Franco parmaklarının her birini özenle yıkarken Daniella nefesini tutmuş onu izliyordu. Aklına onu bu parmaklarla becerdiği opera gecesi geldi. Tanrım, bir gün bu anıyı unutabilecek miydi? O parmaklar içinde bir ritim tutturmuşken kalçalarını nasıl ona doğru salladığını, ağzından nasıl utanacağı sesler çıkardığım anımsadı. Nabzının hızlandığını, vücuduna istek yüzünden ateş bastığını hissedebiliyordu.

Franco da hissetmiş olmalıydı. Hareketleri bir müddet sonra yavaşladı, ancak elini bırakmadı. Artık yıkamıyor, sadece suyun altında oyalanıyordu. Sonunda başını kaldırıp onunla göz göze geldiğinde gözlerinde yanan ateşi görmek içini titretti. Sonra bakışları kızaran yanaklarına, oradan da dudaklarına kaydı.

Daniella sertçe yutkundu. Adamın onu öpmesini istiyordu. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Göğüs uçlarının mermer kadar sertleştiklerini, bacaklarının arasının nemlendiğini hissedebiliyordu. Daha önce sadece bir erkekle yalnızca bakışarak ıslandığı hiç olmamıştı. Franco ona bunu yapıyordu işte. Onu sadece bir bakışıyla arzu ve istek yumağına çevirmeyi başarıyordu. Şu anda onu duvara yaslamasını ve açlıktan ölen bir adam gibi öpmesini istiyordu.

Fakat beklediği gibi olmadı.

Franco göz temasını keserek suyu kapattı. Bir havluyla onu kurulamaya bitirdiğinde Daniella ona teşekkür etti.

"Gidip balıkları pişirmeliyim." diyen Franco'nun sesi hırıltılıydı. Daniella adamın da arzuyla dolduğunu tahmin edebiliyordu. Hatta biraz aşağıya baksa ereksiyonunu görebileceğine inanıyordu.

O halde neden ona dokunmuyordu?

"Salata için yardım etmemi ister misin?"

"Odanda kalıp dinlensen daha iyi olur."

Bu kibar ret cevabı karşısında kırılmamalıydı. Ancak adamın tek istediğinin ondan uzak durmak olduğunu fark ettiğinde ufak çaplı bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Belki de yanılmıştı. Onunla yalnızca vurulduğu için ilgileniyordu.

Akşam yemeğine kadar odasında kalıp telefonunu şarj etti. Gloria'yı arayıp ona olanları anlatmak istiyordu. Fakat bu, arkadaşını telaşlandırmaktan başka işe yaramayacaktı. Sonunda Franco onu yukarı çağırdığında hava kararmıştı.

Genç adam teknenin arkasındaki masada iki kişilik bir akşam yemeği hazırlamıştı. Becerilerinin yalnızca peynirli omletle sınırlı olmadığını bilmek güzeldi. Başlangıç olarak güzel bir sebze çorbası vardı. Ve bol yeşillikli Akdeniz salatası. Franco kaliteli bir beyaz şarap açarak kendi kadehini doldurdu.

"Bana şarap yok mu?" diye itiraz etti Daniella.

"İlaçlarla birlikte alkol tüketmemen gerekiyor."

Genç kadın bir küfür mırıldandığında Franco gülümseyerek onun bardağına yalnızca su koydu. Daniella şimdi daha çok somurtmuştu.

"İyileştiğin zaman istediğin kadar şarap içmene izin vereceğim."

"Zahmet etme. Hem zaten kırmızı şarabı daha çok severim."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Yemeklerini tekneye vuran sakin dalgalar ve yakamoz eşliğinde bitirdikten sonra pruvaya geçtiler. Hava serinleyince Franco

omuzlarına alması için bir şal getirdi. Daniella tam teşekkür edecekti ki, şalın rengi ve dokusu ona bir yerlerden tanıdık geldi.

"Bu şalın aynısından bende de var."

"Sahi mi?" dedi Franco, rüzgârlığının fermuarını çekerken.

"Evet. Nonna'dan haber beklerken hastanede uyuyakaldığım gece biri üstüme örtmüştü."

Franco denize bakmaya devam edince Daniella ona döndü. "O sendin." dedi birden. Bu bir soru değildi ama gerçeği ondan duymak istiyordu.

Genç adam yalnızca gülümsediğinde cevabını almış oldu. Başını iki yana sallayarak şala biraz daha sarıldı. "İnanamıyorum. Demek o günden beri peşimdesin."

"O sırada senin gibi tek istediğim büyükannemin iyi olup olmadığını öğrenmekti."

"Yine de yanıma gelmek yerine bir hayalet gibi saklanmayı tercih ettin."

"Ben zaten bir hayaletim. Unuttun mu, şu anda olmam gereken yer burası değil."

"Ama yine de buradasın."

"Buradayım."

"Neden?"

"Çünkü önemsediğim insanlar için bütün sınırlarımı zorlarım."

Bu onu da önemsediği anlamına mı geliyordu? Yoksa yalnızca suçluluk duyduğu için mi onunla ilgileniyordu?

Adamın sözleri havada asılı kaldığında Daniella ona bakmaya devam etti. Karanlıkta yalnızca yüzünün bir kısmını görebiliyordu ancak, Franco'nun da onu dikkatle izlediğini hissedebiliyordu. Sonunda bakışlarını ondan koparıp karanlık sulara çevirdi. Aralarındaki sessizlik bir müddet daha devam etti.

Daniella birden, "Haklıydın." Dedi. "Erkek arkadaşımdı." Franco karşılık vermediğinde devam edebilmek için derin bir

nefes alması gerekti. "Üstelik patronumdu. Biliyorum hiç etik değil. Zaten genelde patronlarıyla ilişki kuran biri değilimdir. Jonathan bir istisnaydı. Başta ilişkimiz yalnızca profesyoneldi. İş dışında kahve içmek için bile birbirimizi görmüyorduk. Ta ki, bir Noel partisinde giydiğim elbiseyle dikkatini çekene kadar. O geceden sonra sanki kazanmak zorunda olduğu bir davaymışım gibi hiç peşimi bırakmadı. Ondan hoşlanıyordum ama ofis içi bir ilişki istemiyordum. Yine de ona yalnızca bir süre karşı koymayı başarabildim. Sonra öğle molalarında içtiğimiz kahveler akşam yemeklerine ve hafta sonu buluşmalarına dönüştü. Güzel konuşan, güzel gülen ve girdiği her ortama güç yayan biri adamdı. Benim gibi biri için bile çekimine karşı koymak imkânsızdı."

Sessizlik uzayınca, "Sonra ne oldu?" diye sordu Franco.

"Birlikteliğimiz uzadıkça birbirimizde kalma sürelerimiz de uzadı. Bir gün bunun artık yorucu olduğunu söyleyip beni evine taşınmaya ikna etti. Evimi kapattım ve bir aptal gibi bütün eşyalarımı satarak onun yanına taşındım. Birlikte güzel vakit geçiriyorduk. Ten uyumumuz, her şeyimiz mükemmeldi. En azından ben öyle sanıyordum."

"Bana yaralarından bahset."

"Bunu anlatmak benim için oldukça zor. Yatakta bazı aykırılıklardan hoşlanıyordu. Başlarda benim için garip ama eğlenceliydi. Sonraları şiddetin dozu giderek arttı. İşin içine bazı... aletler girdiğinde artık hiçbir şekilde eğlenmiyordum." Daniella güçlükle yutkundu. Gözlerinin arkasına batan iğneler onu ağlamaya zorluyordu. "İtiraz ettim. Ona artık bundan hoşlanmadığımı söyledim ama beni dinlemedi. Alıştığımda hoşlanacağıma söz verdi. Ama öyle olmamıştı. Her seferinde hissettiğim acı daha da artıyordu."

"Seni neyle dövüyordu?"

"Kırbaç ya da bazen bulamadığında kemerle. Yalnızca görünmeyecek yerlerime vuruyordu ve asla iz kalmıyordu. Ama o son seferinde..." Daniella'nın boğazı düğümlendi.

Franco kadına dokunduğunda titrediğini fark etmemişti.

Genç adam onu kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. Daniella dünyadan ve kötülüklerden çok uzakta, güvenli bir kozada olduğunu hissediyordu. Burnunu çekerek başını adamın göğsüne yasladı.

"Bunun için taşındın. Livorno'ya o pislikten kaçmak için geldin."

Genç kadın yalnızca başını sallayabildi. Artık gözyaşlarını durduramıyordu. "Başka çarem yoktu. Beni asla bırakmayacaktı. O bir ruh hastası."

"Bana gelmeden önce o piçi polise şikâyet edip içeri attırdığını söyle."

"Polise şikâyet edemezdim. Aramızda rızaya dayalı bir ilişki olduğuna dair bazı kâğıtlar imzalatmıştı." Franco İtalyanca bir küfür savurunca, "Eğer nasıl bir ruh hastası olduğunu bilseydim asla o belgeleri imzalamazdım. Ama bir avukattı. Doğal olarak yasadaki tüm açıkları ustalıkla kullanabiliyordu. Ama ben de onun açıklarını biliyordum. Bu yüzden bir plan yaptım. Yasa dışı yollardan kazandığı tüm davaların ve meşru ortaklarının bir listesini çıkarıp en güvendiğim yargıca teslim ettim. Tanık koruma programından yararlanarak onun hakkında suç duyurusunda bulundum. O içeri alınır alınmaz da ilk fırsatta kaçtım."

Bu olayı yargıç dışında anlattığı tek kişi Franco'ydu. Gloria bile Jonathan ile ilişkilerinin ayrıntılarını bilmiyordu. Arkadaşını seviyordu ama onu tanıyordu. Tüm bunları bile bile asla o şirkette çalışamaya devam etmezdi.

Gözyaşları kuruyuncaya kadar ağladı. Franco ise sessizce onu kollarında tutmaya devam etti. Omuzları ve başına yasladığı çenesi gergindi. Sonunda başını tutup onu kendine bakmaya zorladığında Daniella burnunun ve gözlerinin kıpkırmızı olduğunu tahmin edebiliyordu. Neyse ki, karanlık tüm günahları olduğu gibi bunu da gizliyordu.

"Bana neden öyle bakıyorsun? Yoksa tüm bunları uydurduğumu filan mı düşünüyorsun?"

Genç adam başını iki yana sallarken vücudundaki gerilimin bir kısmı yok olmuş gibiydi. "Bu kadar usta bir yalancı olamazsın."

"Nereden biliyorsun. Belki de yalancının tekiyimdir."

Genç adam yeniden başını salladı. "Yalancı olmadığını biliyorum. Çünkü bunlar sahte olmayacak kadar gerçekler." diyerek yanağındaki bir gözyaşına dokundu.

"Ne düşünüyorsun o halde?"

"Göründüğünden daha güçlü biri olduğunu. Hayatımda senin gibi birini hiç tanımadım Donna Bella." Franco iç geçirirken göğsü inip kalktı. Rüzgârda uçuşan bir tutamı alarak kulağının arkasına sıkıştırdığında Daniella bu dokunuş karşısında ürpermesine engel olamamıştı.

"Keşke başka bir zamanda ve başka şartlar altında karşılaşmış olsaydık." dedi ve eğilip onu öptü.

Adamın dudakları şifalı olmalıydı. Çünkü artık yaraları acımıyordu.

17. BÖLÜM:
Hepsi Geçecek

Günün en güzel saatleriydi. Güneş tenini yakıyor, rüzgâr taşıdığı yosun kokusunu yüzüne ve bedenine çarpıyordu. Dalgaların üstünde bir beşikteymiş gibi sallanarak ilerliyorlardı.

Sonunda istediği olmuş, o kaz kafalıya haddini bildirmişti. Bir Greco olduğunda ise onun gibi diğerlerine de ne kadar güçlü ve bağımsız bir kadın olduğunu, artık kimsenin onayına ihtiyacı olmadığını kanıtlayacaktı. Şu an içinden mutluluk dansı yapmak geliyordu. Buna engel olan tek şey o lanet adamın kelimeleriydi.

Benim küçük prensesim.

Fabio'nun bunu sırf onu üzmek için söylediğinden adı gibi emindi. Yıllar önce yaptığı bir hatayı hatırlatmak istemişti.

Lisenin ilk yıllarıydı. O zamanlar Sara henüz on dördünü yeni bitirmişti. Okulda popüler zamanları değildi ve tek tük edinebildiği arkadaşları henüz ailesinin kötü şöhretinin farkında değildi.

Babasının kim olduğu ortaya çıktığında ondan bir vebalıymışçasına kaçacaklarını biliyordu. Çünkü herkes bilirdi ki; De Lucalar yalnızca ölüm getirirdi.

Sadece o nihai gün gelene kadar hoşça vakit geçirdiği kız grubunun tadını çıkaraktı. Sara arkadaşlarını seviyordu. Bir tek onların arasında kendini normal hissediyordu. Annesi her gün bir başka etkinlikte, seyahatte ya da alışverişteydi. Babası ise bir Don'du. Bu da bir mafya lideri olarak her türden pis işlerin içinde olduğu anlamına geliyordu. Bir gangsterin kızı değil de sıradan biri olduğu tek yer okuldu. Orada ders çalışıyor, kızlarla okul maçlarını izliyor ve sık sık erkeklerden bahsediyorlardı.

Şansı yaver gitmiş ve aylar sonra ilk defa içlerinden birinin doğum günü partisine davet edilmişti. Bu, aralarında bir çeşit kabul töreni gibi bir şeydi. Artık Sara da onlardan biriydi. Hem partinin kostümlü olması hem de o gece hayatında ilk defa dışarı çıkacağı için sevinçten havalara uçuyordu. Bu yüzden alışverişe gitmiş ve daha haftalar önceden ne giyeceğine karar vermişti.

Partide bir İspanyol dansçısı olacaktı. Siyah ve kırmızı renklerdeki firfirlı eteği ve daha yeni olgunlaşmaya başlamış göğüslerini örten minicik büstiyeriyle oldukça havalı ve kadınsı görüneceğinden emindi. Partiye tüm okul, özellikle de futbol takımı davetliydi. Sara için bu; kız grubuna kabul edilmekten bile daha önemliydi. Çünkü takım kaptanı olan çocuktan aşırı hoşlanıyordu. Bu gece onun ilgisini çekebilmek için tüm hünerlerini göstermeliydi.

O yaştaki kızların yaptığı gibi makyaj yapmış ve saçlarını kabartabildiği kadar kabartmıştı. Akşamüzeri hazırlanıp evin merdivenlerden koşturarak inerken o kadar telaşlıydı ki, hızını alamayıp bir duvara toslamıştı.

Çarptığı gerçek bir duvar değildi elbette. Sadece saçları kadar koyu renk bir takım elbise giymiş, karanlık bakışlı bir adamdı. İtiraf etmek gerekirse resmen adamın üstüne çıkmıştı.

Sara Fabio ile ilk defa o zaman tanışmıştı.

Onu yakalayan adam, "Dur bakalım ufaklık." demişti. "Bu ne acele?"

O gün hazırlanmak için tam altı saatini bir yetişkin gibi görünmek için harcadıktan sonra bir genç kız için bundan daha aşağılayıcı bir hakaret olamazdı.

Sara o kadar öfkelenmişti ki, ayakkabısının topuğuyla adamın başını oracıkta ezmek istedi.

"Seni ilgilendirmez. Çekil önümden."

Fabio o zamanlar da bugün yaptığı gibi onu tutmuş ve gitmesine izin vermemişti.

"Bal gibi de ilgilendirir. Bugünden itibaren atacağınız her adımdan ben sorumluyum küçük hanım."

"Kim demişse seninle kafa bulmuş. Seni tanımıyorum bile."

"Adım Fabio. Ve sen de Bay De Luca'nın küçük kızı Sara olmalısın."

Sara kaşlarını o kadar çatmıştı ki, alnı kırıştı. Öfkeden resmen burnundan soluyordu. Adam ona ikinci seferdir çocuk muamelesi yapıyordu. Oysa genç kızlığa adım attığından bu yana tam iki yaz geçmişti. Hem kör müydü bu adam? Göğüsleri ve kalçalarının ne kadar büyük olduğunu fark etmiyor muydu? Biraz ufak olsalar da oradalardı ve bir kadına aitmiş gibi duruyorlardı işte.

Fakat adam duygudan yoksun gözlerini gözlerinden bir saniye bile ayırmamıştı. Sara midesine giren ağrının sebebinin bu adam olduğundan emindi ve o anda ondan nefret etti.

"Adımın Sara olduğu doğru ama küçük filan değilim. Yakında on altı olacağım. Gözlerine bir baktırsan iyi edersin. Şimdi izninle gitmem gerek."

Yanından hızla geçip gitmeye çalıştığında Fabio bir kalkan gibi önüne geçerek ona mâni oldu.

"Gözlerim gayet iyi görür küçük hanım. Ama sanırım sizin kulaklarınızda bir sorun var. Ya beni duymadınız ya da iyi anlayamadınız. Bensiz hiçbir yere gidemezsiniz. Babanızın emri böyle."

Sara bileğinde şangırdayan bilezikli ellerini beline koyup adama dik dik baktı. "Umurumda değil. O partiye yanımda zebani kılıklı bir adamla gitmektense ölürüm daha iyi. Babama aynen bunları söyle."

Adamın gözlerinin içinde konuşmaya başladıkları andan itibaren ilk defa eğlenen pırıltılar görmüştü. Ve bu onu umutlandırmıştı.

Ama ne yazık ki, her zaman olduğu gibi babası onun isteklerini görmezden gelmişti. Böyle durumlarda annesi de asla onun yanında durmazdı. Onu savunan bir tek Nonna olmuştu ama babasının emri kesindi ve sözünün çiğnenmesine asla izin vermezdi.

Adam onunla partiye gitmiş ve bir köşede heykel gibi dikilerek onu gece boyunca tüm arkadaşlarına rezil etmişti. Artık okulda kimsenin yüzüne bakamayacaktı. Sara bundan böyle hiç kimsenin onunla arkadaşlık etmeyeceğinden emindi.

Kim partisinde bir yetişkin isterdi ki?

Resmen kâbus gibi bir geceydi. Kız arkadaşlarıyla istediği gibi vakit geçirememişti -çünkü kızlar onunla takılmak yerine gece boyunca Fabio'nun peşinde koşmuşlardı- ayrıca partideki hiçbir çocuk Sara ile dans etmeye yanaşmamıştı. Çünkü ne zaman ona yaklaşacak olsalar adam ile göz göze geliyor ve uzaklaşmak için bir bahane uyduruyorlardı. Hepsi de korkak tavuğun tekiydi.

Sara henüz on beşinde olabilirdi ama asla korkak değildi. Eğer işler yolunda gitmiyorsa, yolunu işe uydurmasını bilirdi. Partide iyi vakit geçirmek istiyorsa ne yapıp edip Fabio'dan kurtulması gerektiğinin farkındaydı.

Bunun için de bir plan yaptı. Önce kız arkadaşlarından birkaçını oyalaması için adamın yanına yolladı. Adamın onu gözden kaçırdığı bir anda ise arka kapıdan gizlice süzülerek bahçeye sıvıştı. Fabio onu bulmak istiyorsa, bütün evi aramak zorunda kalacaktı. Sara'nın keyfi aniden yerine gelmişti.

Ondan kurtulmanın bu kadar kolay olmasını beklemiyordu ama olmuştu. Beklemediği başka bir şey ise arka bahçede onu bekleyen sürprizdi.

Futbol takımından tüm çocukları havuz kenarında görünce Sara'nın kalbi göğsünde taklalar attı. Özellikle takım kaptanlarından aşırı hoşlanıyordu. İsmi Adam'dı ve çok yakışıklıydı. Çocuk onu görünce şaşırmış ama baştan ayağa ilgiyle süzdükten ona gülümsemişti. Sara bu gülüş karşısında resmen erimişti. Derken yanına giderek onunla konuşmaya başladı. O kadar tatlı ve etkileyiciydi ki, Sara gözlerini çocuktan bir an bile ayıramıyordu. Sonunda şansı dönmüş, bir taşla iki kuş vurmuştu.

Adam ve arkadaşları hem onunla sohbet ediyor hem de ellerindeki plastik bardaklardan bir şeyler içiyorlardı. Ona da teklif etmişlerdi ve o da uslu bir kız gibi ikram edilen her şeyi içmişti. Bu hayatında yaptığı en aptalca hatalardan biriydi. Çünkü birkaç dakika sonra başı dönmeye, midesi bulanmaya başladı. Kısa süre sonra artık sesler kulağına kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyordu. Üstüne üstlük çift görüyor ve söylenen her şeye deli gibi gülüyordu.

Yakışıklı kaptanın çekimine öylesine kapılmıştı ki, bünyesinin alkole dayanıklı olamayacağını hesaba katamadı. İçki onu fena çarpmıştı. Artık ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Tutunduğu bir şey son anda ellerinden kayınca bir anda dengesini sağlayamamış ve havuzu boylamıştı.

Daha önce nasıl öleceğini hiç düşünmemişti. Ama boğulmak kesinlikle seçeneklerden biri değildi. O kadar çok su yutmuştu ki öleceğini sandı. Suyun yüzeyine her çıkmaya çalıştığında, elbisesinin etekleri bacaklarına dolanıyor, bu yüzde daha da dibe batıyordu. Yüzeydeki parlak ışıkları ve insan siluetlerine doğru yüzmek için çırpınıyordu. Ama nedense kimse ona yardım etmek için kılını bile kıpırdatmamıştı.

Ciğerleri suyla dolmaya başlayıp, ağırlaşan bedeniyle dibe doğru çekildiğini hissettiğinde artık sonunun geldiğini düşünmüştü. Buraya kadardı. Ne gelecek hayalleri ne de ailesinden nefret etmesinin bir önemi kalmamıştı artık.

Tam her şeyin bittiğini düşündüğü anda sonunda kara bir gölge suya atladı ve onu batmadan önce bileğinden kavradı. Sara'nın

gözleri kapanmadan evvel son hatırladığı şey sıcak kollara doğru çekildiğiydi.

Gözlerini yeniden açtığında ise sırılsıklam bir halde arabanın arka koltuğunda uzanıyordu. Kıyafetleri ve saçı üzerine yapışmış, tüm makyajı yüzüne akmıştı. Öyle titriyordu ki, dişleri birbirine çarpıyordu. Üzerini örten ve ona ait olmayan cekete biraz daha sarılarak doğrulduğu anda dikiz aynasından adamın hissiz bakışlarıyla karşılaştı. Fabio ona tek kelime etmemişti ama Sara'nın yaptığı aptallığı anlaması için kelimelere ihtiyacı yoktu.

İçine düştüğü durumdan utanarak hızla gözlerini kaçırdı ve bir süre sonra bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Ne kadar süre ağladığını bilmiyordu. Arabanın durduğunu anladığı anda başını kaldırdı.

Fabio yavaşça arkasına dönerek ona baktı. Sara adamın kıyafetlerinin ve saçlarının da ıslak olduğunu o ana dek fark edememişti. Kar beyazı gömleği üzerine yapışmış, kravatı dağılmıştı. Gözlerinde yine aynı ruhsuz bakış vardı. Sonra torpido gözünden bir mendil çıkartarak gözyaşlarını silmesi için Sara'ya uzattı.

"No llores mi princesita." Ağlama benim küçük prensesim.

Adam arabayı çalıştırmadan önce ona bunları söylemişti. Sara o kelimelerin ne anlama geldiğini çok sonra öğrenmişti. Fakat sanki hissetmiş gibi o gece bir daha hiç gözyaşı dökmedi.

Bir gemi düdüğü onu anılardan günümüze geri çekti. Yüz üstü uzandığı yerden doğrularak güneş gözlüklerinin ardından ona el sallayan genç adama baktı. Stefano'nun üzerinde yalnızca önü açık yazlık bir gömlek ve beyaz renkte mayo şortu vardı. Teni güneşten kızarmış, saçlarının rengi birkaç ton açılmıştı. Yüzünde milyon dolarlık bir gülümseme vardı.

Sara da ona el salladı. Adam bir şeyler söylüyordu ama motorun gürültüsünden ne dediği anlaşılmıyordu. Sonunda eliyle ona yanma gelmesini işaret edince genç kız yavaşça yerinden doğrulup bikinisinin bağcıklarını bağladı. Sonra da terliklerini giyerek adamın yanına koşturdu.

"Bütün gün orada yatıp güneşlenecek misin?"

"Dalmışım."

"Denemek ister misin?"

"Yapabilir miyim?" Genç kızın göz bebekleri anında büyüdü.

Stefano omuz silkti. "Matematik problemi değil. Ellerini şuralara koy ve sıkıca tut."

"Böyle mi?"

"Evet. Ne yaparsan yap ama dümeni sabit tut. Şu kolu görüyor musun? Hızı ayarlamak için onu ileri iteceksin."

Sara talimatlara aynen uydu. Tekne hızlanarak denizi yararcasına ileri atılınca tiz bir çığlık attı. "Aman Tanrım!"

Stefano keyifle sırıttı. "Başardın."

"İnanılmaz."

"Sana söylemiştim. Baş başayken daha iyiyiz."

"Bu harika."

O dümeni tutarken genç adam ellerini beline koyarak onu kendine çekti. "Asıl harika olan sensin." diye fısıldadı kulağına doğru. "Çok güzelsin."

Adamın sertliğini kalçalarında hisseden Sara'nın neşesi aynı hızla yok olmuştu. Bedeni istemsizce gerilirken gülümsemek için iradesini sonuna kadar kullanmak zorunda kaldı.

"Teşekkür ederim."

Stefano eğilip boyun çukuruna minik bir öpücük kondurdu. "Nişanlım eğleniyor mu?"

"E-evet. Hem de nasıl."

"Daha eğlenceli şeyler yapmak ister misin?" Adam ona kalçalarını sürterek yaslandı.

Kaba eller vücudunda dolaşmaya başlayınca Sara'nın zihninde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Stefano boynuna öpücükler sıralarken elleriyle kalçalarını ve göğüslerini yoğurmaya devam ediyordu. Dokunuşlarından kaçmak imkânsızdı. Üstelik kaçmak

için bir bahanesi de yoktu. Aylarca adamla flört etmiş ve sonunda onu evliliğe ikna etmişti. Şimdiye dek öpüşmekten ileri gitmemişlerdi ama bu, Stefano istemediği için değil buna fırsat bulamadıkları içindi. Çünkü Stefano'nun da dediği gibi asla yalnız kalamıyorlardı.

Şimdi ise denizin ortasında ve yapayalnızlardı. Ve Sara bu tuzağa kendi elleriyle düşmüştü.

Tanrım, ne yapmıştı?

Nişanlısı bacaklarının arasını avuçladığı sırada "Aslına bakarsan," dedi kollarının arasından sabun köpüğü gibi sıyrılarak. "biraz terledim ve yüzmek istiyorum. Neden serinlemek için bir yerlerde demir atıp suya girmiyoruz."

Adamı suda yeterince yorabilirse belki sekse yetecek enerjisi kalmaz ve erkenden uyur diye düşünüyordu. Sonrasında da acıktığını bahane eder ve yemeğin yanında ona içki içirerek sarhoş olmasını sağlardı. Eğer bugünü atlatabilirse yarın bir bahaneyle onu mutlaka geri dönmeye ikna edecekti. Sara bu umuda tutunarak adama ışıl ışıl gülümsedi. Ne yazık ki nişanlısı pek mutlu görünmüyordu. Yine de itiraz etmeden motoru durdurmuştu.

"Pekâlâ. İstediğin gibi olsun."

Genç kız çaktırmadan tuttuğu soluğunu bıraktı.

Şimdilik adamdan kurtulmayı başarmıştı. Fakat bunun geçici bir çözüm olduğunu, Stefano'nun onunla seks yapmak istediğini ve bu isteğini önünde sonunda gerçekleştireceğini adı gibi biliyordu. Sara da şimdiye kadar onunla seks yapmak istediğini zannediyordu.

Fena halde yanılmıştı.

...

Ayın denizin üstündeki muhteşem dansını izlerken içkiyi biraz fazla kaçırmış olmalıydı. Başı dönüyordu. Saate baktığında gece yarısını çoktan geçmişti. Yanındaki şişe de mezesi de bitmek üzereydi.

Saatlerdir kendisiyle verdiği savaşı sonunda kazanmıştı. Şayet kaybetmiş olsaydı, şu anda güvertede tek başına oturmak yerine aşağıdaki muhteşem kadının kollarında olurdu.

Daniella hikâyesini anlatırken sakin kalabilmek için kendini o kadar sıkmıştı ki, tüm kasları ağrıyordu. Kadının bir erkek ona dokunduğunda neden gerildiğini artık biliyordu. Şimdi ise ona nasıl davranması gerektiğini düşünüyordu. Kadının atlattığı travma yüzünden artık ona dokunmak eskisinden çok daha zor olacaktı.

Franco onun vurulduğu andan daha fazla korktuğu bir anı hatırlamıyordu. Fakat asıl şoku onun bedenindeki diğer yaraları gördüğünde yaşamıştı.

Nasıl bir orospu çocuğu alacağı birkaç dakikalık zevk için bir kadına böyle eziyet edebilirdi?

Üstelik bunda kadının rızası olmadığı ve acı çekeceğini bildiği halde.

Neyse ki artık o orospu çocuğunun bir adı vardı: Jonathan.

Jonathan Wong. Otuz yaşındaydı. Sibirya'da doğmuştu. Ailesi o doğduktan sonra Kuzey Asya'dan Amerika'ya göç etmişti. Yüksek tahsilini New York'taki büyük bir hukuk firmasında yapmıştı. Alanında başarılı olan avukat bozuntusu, şimdilerde W&W&W şirketinin küçük hissedarlarından biriydi. En yakın arkadaşı ve ortağı Benjamin Cooper adında güçlü bir savunma avukatıydı.

Franco, Jonathan ile ilgili daha bir dolu bilgiye danışmanı Carlos sayesinde bir saatten daha kısa bir sürede ulaşmıştı. İsteseydi çok daha kısa bir sürede adamın leşini Daniella'nın ayaklarının dibine serebilirdi. Fakat bunu bizzat kendisi yapmak istiyordu. Ve kıta değiştirip onun gırtlağını kesemiyor oluşunun tek nedeni ise piç kurusunun şu anda hapiste oluşuydu.

Edindiği bilgilere göre olaylar tam da Daniella'nın anlattığı gibi olmuştu. Wong, aldığı davalarda sahtecilik yaptığı iddiaları yüzünden sekiz ila on beş yıla kadar hapis cezasıyla yargılanıyordu. Ancak suçu henüz sabit görülmemişti. Avukatları, başta

Cooper olmak üzere delillerin çürütülmesi için delicesine bir savaşa girmişlerdi. Daniella'nın henüz haberi yoktu ama kimliğinin ifşa olması ve adamın ilk celsede salıverilmesi ihtimali çok yüksekti.

Kadının adamdan korktuğunu zannetmiyordu. Zaten bundan sonra korkmasını gerektirecek bir durum da olmayacaktı. Artık Jonathan Wong diye bir adam yaşamıyordu. Franco adamla karşılaşacakları anı iple çekiyordu. Bakalım o orospu çocuğu çekeceği acılardan sonra hâlâ acıdan zevk alabilecek miydi? Onu öyle bir benzetecekti ki, onunla işi bittiğinde sikik herifi kendi annesi bile tanıyamayacaktı.

Belki de ona ufak bir ziyarette bulunması için önden birkaç adamını yollardı. Jonathan'ın karşılaşmalarından önce Franco De Luca'nın kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Onun gibi küçük adamlarla uğraşmak kolaydı. Onu asıl endişelendiren Meksikalı ortaklarıydı. Adamlar sırf onların kurallarıyla oynamayı reddettiği için hiç tereddüt etmeden onun topraklarını kana bulamışlardı. Franco'ya kendi mekânında, üstelik yanında bir kadın varken saldırarak dünyanın en büyük hatasını yapmışlardı. Eğer bu yaptıklarının yanlarına kalacaklarını sanıyorlarsa fena hâlde yanılıyorlardı.

Daniella'nın kanlar içinde kollarına yığıldığı anı hatırlayınca öfkesi damarlarında lav gibi fokurdamaya başladı. Annesinin ölümünden bu yana kendini hiç bu kadar çaresiz ve korkmuş hissetmemişti. Hatta Valentina öldüğünde bile...

Daniella gözlerini kapattığında ve tüm çabalarına rağmen açmadığında neredeyse aklını kaçırmak üzereydi.

Saçlarını çekiştirdikten sonra kendine bir kadeh daha doldurarak kafasına dikti. Yakıcı sıvı midesine inerken boğazında oluşan yanma hissinin tadını çıkardı. Aptal kadın! Ölmek üzereyken bile espri yapacak kadar güzeldi. Franco onun inanılmaz hallerine kapılmadan edemiyordu. Ellerini ondan uzak tutmak için harcadığı çabayla koca bir şehri talan edebilirdi.

Kadın şu anda onun yanında güvendeydi. Ama bir o kadar da tehlikede sayılırdı. Adamlar hâlâ peşindeydi. Bu yüzden iyileştikten sonra onu geri götürmek zorunda olmaktan nefret ediyordu. Öte yandan kadına giderek daha çok bağlanıyordu.

Onu sonsuza kadar yanında tutamazsın.

Neden olmasın?

Peki ama nasıl?

Karanlık gökyüzüne bakarak iç geçirdi. Oralarda onu duyan birileri varsa yardım etmesi için dua etti.

"Cevap yok ha!" dedi kendi kendine.

Sonra da homurdanarak ayağa kalktı. Dengesini sağlamakta zorlanarak kamaraların olduğu alt kata indi. Tam kendi odasına yönelmişti ki, içinden bir ses kadını kontrol etmesi gerektiğini söyledi. Adımlarını Daniella'nın uyuduğu odaya yöneltip kulağını kapıya dayadı. Herhangi bir ses gelmeyince kapı aralığından kafasını içeri uzattı.

Daniella bembeyaz çarşafların arasında üzerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla bir melek gibi uyuyordu. Franco'nun giydirdiği çamaşırlarla.

Elbette onu kendi elleriyle soymuştu ve bundan en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Centilmen bir adam olsa bir kadının rızası olmadan onu soymazdı. Ama kimse onun centilmen bir adam olduğunu iddia edemezdi. O anda sadece yapması gerekeni yapmıştı. Bir yabancının ona dokunması seçenek dâhilinde bile olamazdı. İşkence olmadığım söyleyemezdi. Tanrım, hem de nasıl bir işkenceydi?

Kadının pürüzsüz tenini ellerinin altında hissettiği anı hatırlayınca aniden kaya gibi sertleşti.

Daniella konuşarak kafasını çevirince az kalsın kapıyı çekip bir korkak gibi kaçacaktı. Fakat az sonra kadından gelen mırıltıları işitince hâlâ uyuyor olduğunu anlamıştı. Genç kadın sayıklıyordu.

Franco kendine engel olamayıp içeri girdi. Ve onu yatakta kıpırdanırken buldu. Kadının yataktaki ufacık bedeni ter içinde kalmıştı.

Franco biraz daha yaklaşıp eliyle ateşini kontrol etti. Neyse ki fazla yüksek değildi. Bu da enfeksiyon riski yok demekti. Ancak sürekli terliyor, mırıltılar halinde anlaşılmaz şeyler söylüyordu. Söylediklerinin çoğu İngilizce olduğundan Franco anlamakta güçlük çekiyordu. Onu uyandırıp uyandırmamak konusunda tereddütte kaldı. Sonunda elindeki şişeyi yere bırakıp yatağın kenarına çöktü. Kadına biraz daha sokularak söylediklerini duymaya çalıştı.

"Yapma!" diyordu. "Yalvarırım dur!"

Franco anladığı sözler karşısında kaskatı kesildi. Genç kadın bir kâbusun ortasındaydı. Rüyasında o adi orospu çocuğunu görüyor olmalıydı. Daniella sağlam eliyle çarşafları sıkarken Franco da dişlerini sıkmaya devam etti. Ne yapacağını bilemeyerek bir müddet çaresizce onu izledi.

Birini kâbus görürken uyandırıp uyandırmaması gerektiğini nasıl bilecekti? Eğer uyandırırsa aniden daha çok korkabilirdi. Fakat uyandırmazsa bu kez de acı içinde kıvranmaya devam edecekti. Franco daha fazla dayanamayarak genç kadını yaralı kısma dikkat ederek omuzlarından tutup hafifçe sarstı.

"Uyan bella! Uyan hadi."

Birkaç denemenin ardından genç kadın sonunda keskin bir solukla gözlerini açtı. "Hayır. Hayır. Hayır!"

"Korkma. Geçti artık. Benim Franco." Franco kadını kollarının arasına alarak yavaşça sallamaya başladı. Elinde değildi. Ona yakın olma arzusu dayanılmazdı.

"Oh Tanrım. Franco."

"Geçti artık. Kötü bir rüyaydı."

Daniella arka arkaya derin soluklar alıp vererek ona sıkıca sarıldı. "O kadar gerçekti ki."

"Anlatmak ister misin?"

Daniella hızla başını sağa sola salladı. Franco onu bir müddet daha kollarında tuttuktan sonra bir bardak su doldurmak için yanından ayrıldı. Daniella bu boşlukta üşümüş gibi kendi bedenine sarılmıştı. Yatağın ortasında o kadar küçük ve savunmasız duruyordu ki, Franco hemen şimdi gidip o aşağılık herifi gebertmek istedi.

Suyu içmesine yardım ettikten sonra yastığını düzelterek onu yatağına geri yatırdı.

"Şimdi daha iyi misin?"

"Evet. Teşekkür ederim. Seni uyandırdım mı?"

"Uyumuyordum. Seni kontrol etmek için uğramıştım. İçeri girdiğimde sayıklıyordun."

"Uzun zamandır bu geceki gibi kâbus görmüyordum. Konuştuklarımızın etkisinde kalmış olmalıyım."

"Buna ben sebep oldum. Anlatman için seni bu kadar zorlamamalıydım."

"Kendini suçlama. Önünde sonunda birine anlatmalıydım." Genç kadın iç geçirdi. "En azından terapistim dışında birine."

"Anlıyorum. Uyumak için kullandığın herhangi bir ilaç varsa eğer-"

"Sakinleştirici ve uyku ilaçlarından bahsediyorsan, hayır. Beni uyuşturduklarını anladığım zaman onları kullanmayı bıraktım."

"Pekâlâ." Genç adam ayağa kalktı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa hemen yandaki odada olacağım."

Daniella hızla yataktan doğrulmaya çalıştı. "Gidiyor musun?"

Genç adam kapının önünde duraksadı. Başını çevirdi. Ona bakmıyordu. "Kalmamı mı istiyorsun?"

Daniella hiç düşünmeden, "Evet." diye fısıldadı. "Lütfen." Sonra da mahcup olmuş gibi yatakta büzüştü. "En azından ben yeniden uykuya dalana kadar kalamaz mısın?"

Franco ağzının içinde bir küfür mırıldandı. Bunun hiç iyi bir fikir olmadığını, o yatağa bir kez girdiğinde bir daha asla çıkmak

istemeyeceğinin farkındaydı. Fakat ne olursa olsun, bu onunla değil Daniella ile ilgiliydi.Ve kadının ona ihtiyacı vardı.

Ağır adımlarla yatağa geri yürüdü. Daniella'nın gözleri bir anlığına şaşkınlıkla büyümüştü. Franco gibi o da yaptığına şaşırmış olmalıydı. Genç adam çarşafları aralayıp yavaşça yanına sokulduğunda sertçe yutkundu.

"İstediğin oldu mu?"

Daniella başını yavaşça sallıyordu. Ay ışığının altında yüzü bir tanrıçanınkine benziyordu. Franco her ayrıntısını ezberlemek istercesine gözlerini üzerinde gezdirmeye devam etti. Ardında dayanamayıp uzandı ve yastığın üzerine dağılan siyah saçlardan bir tutamı parmaklarının arasına aldı. Temas bağımlısı bir manyak değildi ama alkolün de etkisiyle ona dokunmazsa ölecekmiş gibi hissetmişti. Kadını daha görüş odasında gördüğü ilk anda midesinde bir ateş yanmaya başlamıştı ve şimdi o ateş tüm bedenini kavuruyordu.

"Teşekkür ederim.Yani, kaldığın için."

"Senin için yapabileceklerimin neler olduğunu bilseydin, benden kaçabildiğin kadar uzağa kaçardın."

Daniella nefesini tutmuş söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünürken Franco başını yumruğuna yaslayarak onu izlemeye devam ediyordu. Diğer elini onun saçlarında, alnında ve yanaklarında gezdirdi.

"Ama şunu bil ki, asla sana zarar vermem."

"Biliyorum ve..." Daniella derin bir nefes aldı. "artık kaçmak istemiyorum."

"O halde bana güveniyorsun."

"En az senin bana güvendiğin kadar."

Franco gülümsedi. Bu, bir kadının aklını başından alacak bir gülümsemeydi.

"Nasıl bir rüya gördüğünü bilmiyorum ama kâbusların ne kadar kötü olduğunu biliyorum. Onlarla baş etmene yardım edebilirim."

"Sahi mi? Nasıl olacak bu?"

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Sanırım istemesem de söyleyeceksin."

Franco azıcık daha yaklaşarak dudaklarına yakın bir mesafede durdu. Daniella kalp atışlarını durdurmuş adamın aralanan dudaklarından çıkacak sözcükleri bekliyordu.

"Kâbuslar bilinçaltına yerleşmiş kötü anılardır. Bir yerde kötü anılardan kurtulmanın en iyi yolunun onları daha iyileriyle değiştirmek olduğunu duymuştum."

"Daha iyileri mi?"

"Hı hı."

"Ben. Bunu nasıl yapacağım peki?"

"İzin ver sana göstereyim."

Daniella daha bir şey söyleyemeden Franco uzandı ve onu yavaşça öptü. Dudakları ilk başta saygılı ve yavaştı. İlk öpücükten sonra dudakları aralanarak nefes alabileceği bir boşluk bıraktı. Sonra onu yeniden bu kez daha tutkulu ve ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Daniella'nın tek yapabildiği öylece uzanmak ve adamın tüm bedenini harekete geçiren öpücüklerinin tadını çıkarmaktı.

"Franco?"

"Şşşt. Rahatla."

Franco dudaklarını ondan ayırmadan parmaklarını yüzünden boynuna, oradan da köprücük kemiğinde gezdirdi. Gümüş yüzükler ateş gibi yanan tenine değdiğinde genç kadın ürpermişti. Kadının titremelerinin geçmesini bekleyen Franco geri çekilerek,

"Sana dokunulmasına dayanamıyor musun?" diye sordu.

"Bu seninle ilgili değil. İnan bana. Ben...ben bu konuda biraz arızalıyım. Şeyden beri."

"Jonathan." diye hırladı Franco.

"Üzgünüm." Daniella'nın sesi kısıktı.

"Üzülme. İlk seferinde bana neden karşılık veremediğini anlıyorum. Ama gösteri gecesi farklıydın."

"O gece sanırım etrafta insanların olması gerginliğimin bir kısmını almıştı."

"Senin için gerekirse buraya bir stadyum dolusu insan toplayabilirim."

"Tanrım, hayır." Daniella kıkırdadı ve Franco bunun dünyanın en güzel sesi olduğuna karar verdi. Daha önce onu hiç gülerken görmemişti.

İstemsizce bu gülüşe karşılık verirken buldu kendini.

"Bana bir şans daha verirsen bu gece yalnızca senin için olacak."

Parmakları göğüs ucunu bulup oynadığında Daniella artık gülümsemiyordu. Hain meme uçları aniden öyle sivrilmişlerdi ki atletini delip geçmek üzerelerdi. Franco aşağıya bakıp sırıttı.

"Bu, bir evet sanırım."

İri eliyle göğüslerinden birini avucunun içine alıp sıktı. Daniella inlediğinde ise aynı el atletinden içeri girerek tenindeki okşayışına devam etti.

"Franco."

"Kendini bana bırak."

Franco yeniden yükselip bu kez onu nefesi kesilinceye dek öptü. Odayı nefes ve öpücük sesleri doldurana dek durmadı. Dudakları boynundan aşağıya ıslak bir yol izlerken Daniella sırtını gererek adama kendini sundu.

"Sana dokunmamın hoşuna gittiğini söyle."

"Evet. Hoşuma gidiyor."

"Devam etmemi istiyor musun?"

Franco eğilip meme ucunu uzun uzun emdiğinde Daniella yalnızca alt dudağını ısırarak karşılık verebilmişti.

"Konuş benimle Donna Bella."

"Evet, lütfen."

Genç adamın yüzüne yerleşen gülümseme buz kütlelerini bile ateşe verebilirdi. Başını eğdi ve dudaklarıyla yaptığı işkenceye devam etti. Önce bir göğüs ucunu, ardından diğerini emdi. Mürekkepli ellerle onları yoğurdu, dişleriyle ısırdı. Daniella çığlık atmamak için derin soluklar aldı. Nabzı deli gibi hızlanmıştı.

Franco doğrulup önce kendi üzerindeki tişörtü, ardından Daniella'nınkini çıkarttı. Daniella acısının sebebi olan yaralarının ortaya çıkması yüzünden gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Genç adam ellerini o yaralarda saygıyla gezdirip her birini şefkatle öptüğünde ise gözlerinin kenarından bir damla yaşın süzülmesine mâni olamadı. Daniella elleriyle çarşafları sıktı.

"Franco."

"Geçecek. Söz veriyorum amore mio (aşkım)."

Dudaklarını bedeninden aşağıya doğru sürüklerken onu izleyen gözleri alev alevdi. Bacaklarını iki yana ayırıp aralarına girdi.

"Tadın da kokun kadar güzel mi öğrenmek için can atıyorum."

Adam başını eğip iç çamaşırını koklarken Daniella az kalsın zevkten çığlık atacaktı.

"Ah Tanrım."

Adamın dudakları nemlenen kumaşa sürtündü. Daniella öyle arzuyla dolmuştu ki, bedeni bacaklarının arasında bir nabız gibi atıyordu. Genç kadın itiraz edemeden Franco hızlı bir hareketle külotundan kurtuldu.

Odanın içinin karanlık oluşu durumu kolaylaştırmıyordu. Daniella adamın önünde tüm çıplaklığıyla dururken Franco onu ışıldayan gözlerle izliyordu. Bir süre onu izlemeye ve Daniella'nın anlamadığı şekilde İtalyanca kelimeler mırıldanmaya devam etti. Ardından dudaklarma günahkâr bir gülümseme yerleşti.

Franco onu sıkıca tutarak başını eğdi ve ağzını, Daniella'nın aklını başından almak için kullandı.

18. BÖLÜM:
İhtiyaç

Çarşafların üzerinde çırılçıplak uzanıyordu. Yanında yatan adam ona arkasını dönmüştü. Adamın kaslı sırtını, tam ortasından beline kadar inen derin çizgiyi parmaklarıyla takip etme dürtüsüne engel oldu. Adamın vücudu tıpkı bir heykel gibi pürüzsüz ve kusursuzdu. Esmer teni, beyaz çarşaflarla öylesine zıt bir kontrast oluşturuyordu ki, bu görsel şölen karşısında iç çekmeden yapamadı. Muhteşem bir orgazm -hayır iki- ardından kendini adamın kollarına atmamak için adeta içgüdüleriyle bir savaşa girmişti.

Dün gece bu savaşı kazanmış olabilirdi ama şimdi kaybetmek üzereydi. Uzandı ve parmaklarını adamın ensesindeki siyah saçlarda, boynunda, geniş omuzlarında ve sırtında gezdirdi. Adam dokunuşu karşısında uyandıysa bile belli etmedi. Fakat Daniella uyandığını biliyordu. Hafifçe ürperdiğini fark edince, gülümsedi ve parmaklarını daha cüretkârca adamın bedeninde gezdirmeye devam etti.

"Oyun mu oynamak istiyorsun Küçük Tilki?"

Daniella'nın yüzündeki gülümseme kibirle karışık alaycı sesi duyduğu anda hızla soldu. Bu işte bir yanlışlık olmalıydı. Çünkü bu beden ve ses kesinlikle aynı kişiye ait olamazdı. Üstelik bu kelimeler yalnızca tek bir kişiye ait olabilirdi.

Jonathan.

Adam sırıtarak yatakta ona doğru dönünce Daniella gördüğü yüzle tiz bir çığlık attı.

Sıçradı.

Uyandığında hâlâ aynı yataktaydı. Ve Tanrı'ya şükür yalnızdı. Öyle hızlı nefes alıyordu ki, boğazı acıyordu.

Kapı aniden hızla duvara savrulacak şekilde açılıp arkasından silahlı bir adam çıkınca Daniella bu kez daha yüksek sesle çığlığı bastı.

"Bağırmayı kes be kadın!"

"Lütfen! Lütfen bana zarar verme!"

Adamın kaşları attığı çığlıktan mı yoksa kızdığından mı bilinmez çatılmıştı. "Sakin ol! Sana zarar filan vermeyeceğim. Hay sikeyim!" Tanımadığı adam diğer elini teslim olur gibi havaya kaldırıp İtalyanca birkaç küfür savururken Daniella savunma pozisyonu almak için çarşaflara sarınarak yatakta geri geri gitti.

"Kimsin o halde? Benden ne istiyorsun?"

"Adım Carlos. Franco beni buraya sana göz kulak olmam için gönderdi. Çığlık attığını duyunca biri sana saldırdı sandım."

"Franco mu?" Bu ismi duymak nedense Daniella'yı garip bir şekilde sakinleştirmişti. Ama kalbi hâlâ yüzlerce kilometre koşmuş gibi hızla çarpmaya devam ediyordu. "O nerede peki? Neden burada değil?"

"Acilen gitmesi gerekti. Sana sadece bu kadarını söyleyebilirim."

"Anlıyorum."

Aslında anlamıyordu. Neden uyandığında yanında değildi.

Daniella gözlerini boşluğa dikti. Sonu güzel biten bir gecenin sabahını hiç böyle hayal etmemişti. Adam ona belki de hayatındaki en iyi ikinci orgazmını yaşattıktan sonra -belki de sıralamada opera gecesindekinin önüne geçmişti, çünkü adamın ağzıyla yaptıkları kesinlikle elleri kadar iyiydi- onun yanında uyanmak istemişti. Fakat onun yerine bir kâbusa ve hiç tanımadığı bir adamla güne merhaba diyordu.

"İyi misiniz Bayan Lombardi?"

Adam onu tanıyordu. "Bana Daniella diyebilirsin. Ve evet, iyiyim."

"Tanrıya şükür. Saygı sözcükleriyle aram pek iyi değildir."

Daniella ona ters bir bakış attığında adam ellerini havaya kaldırarak özür diledi. Otuzlu yaşlarının başında görünen adamın klasik bir İtalyan tipi vardı. Boyu yaklaşık 1.80 civarında olmalıydı. Esmer teni Franco'nunkinden bile daha koyu, neredeyse karamel rengindeydi. Saçları küllü kumraldı ve çenesindeki çizgi şeklindeki sakalı dışında yüzü neredeyse tüysüz sayılırdı.

"Şu silahı gözümün önünden kaldıracak mısın artık?"

Adam elinde tuttuğu silahı unutmuş gibi baktıktan sonra yeni bir küfür mırıldanarak onu hızla pantolonun arkasına yerleştirdi.

"Korkuttuğum için üzgünüm."

"Hayır." diyerek bir nefes verdi Daniella. "Sen değildin."

Carlos ona çözmeye çalıştığı bir bilmeceymiş gibi bakıyordu. Sonra odayı çabucak inceledi ve yerdeki iç çamaşırlarım görünce bakışlarını hızla tavana dikti.

Daniella "İzin verirsen..." diye başladığında adam nihayet odadan çıkması gerektiğini anlamıştı. Yeniden özür diledi ve geri geri kapıdan çıktı. Son anda yeni bir küfürle dönerek kapıyı arkasından hızla kapattı.

Daniella adamın afallayan hâline gülümsedi. Carlos denen adam çok fazla küfrediyordu. Diğer yandan fena birine benzemiyordu.

Yine de uyandığında görmek istediği adam kesinlikle o değildi.

Giyinmeden önce yastıklara gömülecek şekilde yatağa uzanıp tavanı izledi. Bir gecede Franco'yu özleyeceği aklının ucuna bile gelmezdi. Ama lanet olsun ki, özlemişti.

Peki, ama lanet herif hangi cehennemdeydi?

...

"Müfettiş Moretti. Sabahın bu erken saatinde beni rüyanızda gördüğünüz için gelmemişsinizdir umarım."

"Öyleyse ne olmuş?"

"Franco sırıttı. "Homofobik gibi görünmek istemem ama daha kıvrımlı ve daha cazibeli canlıların rüyalarını süslemeyi tercih ederim."

"Kes zırvalamayı De Luca! Neden bu kadar geç geldin onu söyle?"

Franco ağır adımlarla plastik sandalyelerden birine oturup, ayaklarını üst süte atarak masaya uzattı. "Yanlış anlaşılmasın ama erken gelmek pek bana göre değil. Bilirsiniz..." dedi göz kırparak. "...ergenliğimde bile hiç böyle bir problemim olmadı." Sözlerinin müfettişin üzerindeki tesirini görünce dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. Ama aynı gülüş adamın hemen arkasında dikilen öfkeli adamı gördüğü anda hızla kayboldu.

"Sözlerimi saptırmaktan vazgeç Franco. Bizi tam bir saattir bekletmenin nedenini açıkla."

"Gece uykumu pek iyi alamadım." derken Costa'ya bakmaya devam etti. "Duş alıp hazırlanmam biraz uzun sürdü diyelim." Franco nihayet buz gibi bakışlarını adamdan çekerek yeniden Moretti'ye döndü. "Keşke geleceğinizi önceden haber verseydiniz."

"Rahatsız mı oldun?"

Franco, Costa'nın yorumunu özellikle görmezden gelirken Moretti ortağına ters bir bakış atmayı ihmal etmedi.

"Sakıncası yoksa ziyaretinizin sebebini sormuştum."

"Geçtiğimiz günlerde kulüplerinden birinde silahlı bir çatışma olduğundan haberin vardır eminim."

"Evet. Öyle talihsiz bir olay yaşandığını duymuştum. Fakat bildiğim kadarıyla yaralanan veya ölen birileri olmamış."

"Fakat o günden beri kayıp olan biri var. Daniella Lombardi 'den o geceden beri haber alınamıyor."

"Yaa. Bunu duyduğuma üzüldüm. Umarım sağlığı yerindedir."

"Üzülmüşmüş. Seni aşağılık herif, ona ne yaptın söyle çabuk?"

Bu ani çıkış üzerine Franco, Costa'ya ölümcül bir bakış fırlattı. "Cinayet masasından olduğunuzu zannediyordum dedektif. Kayıplarla ilgilendiğinizden haberim yoktu. Yoksa Bayan Lombardi'ye karşı özel bir ilginiz mi var?" Soru sinsi ama sesi keskindi. Adamın vereceği tepkiye karşı hamle yapmak için tetikte bekledi.

"Onu en son o gece kulübünde gördüğünü söyleyenler var." diye araya girdi Moretti.

"Bunu size kuşlar mı söyledi yoksa denizkızları mı söyledi?"

Costa hırsla burnundan soluyordu.

"Erkek kardeşi Luigi bu bilgiyi doğruladı." diye devam etti Moretti. Eğer müdahale etmezse ikilinin ağız dalaşı her an kanlı bir kavgaya dönüşebilecekmiş gibi görünüyordu. "O akşam onunla buluşmak için kız kardeşini kulübe kendisinin davet ettiğini söyledi. Biraz konuştuktan sonra ayrılmışlar ve onu bir daha hiç görmemiş. Çalışanlarına New York'taki işlerini halletmek için Amerika'ya döndüğünü yazan bir mesaj bırakmış ama yanına tek bir eşya bile almamış. Bu sence de tuhaf değil mi?"

"Ve siz de Bayan Lombardi'yi Amerika'da aramak yerine bir hapishanede aramanın daha uygun olacağını düşündünüz." Franco gülmemek için dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı.

"Ne yani, nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Bayan Lombardi ile yalnızca bir kez ve Nonna ile hapishaneye ziyaretime geldikleri gün karşılaşmıştık. Ondan sonra bir daha hiç görüşmedik. Onunla bağlantım olduğunu size düşündüren nedir anlayamadım."

"Onu takip ettirdiğini inkâr mı ediyorsun?"

"Aileme yakın olan bir kadını merak ettiğim için takip ettirmemde bir sakınca görmüyorum. Hem siz bunu nereden biliyorsunuz?" derken Costa'ya dik dik baktı.

"Oyun oynamayı kes Franco. O halde Daniella Lombardi'nin telefonu neden kapalı?"

"Belki kafasını dinlemek istiyordur. Bazen ben de bunu çok istiyorum."

Franco gömleğinin manşetlerini açıp yeniden ilikliyormuş gibi yaparken kısa bir iç çekti.

"Şebeke sinyalleri Ligurya Denizi'nin ortasından gelirken mi?" Costa yine araya girmişti.

"Kim bilir. Belki de telefonunu uçaktan filan atmıştır."

"Sen bizimle dalga mı geçiyorsun?" Costa hızla öne atılıp ellerini masaya vurunca Moretti ayağa fırladı.

"Ne yapıyorsun Costa? Kendine gel!"

"Ne yaptığını görmüyor musunuz efendim? Bu piç kurusu Daniella'nın nerede olduğunu bal gibi biliyor. Adi herif bizimle oyun oynuyor."

"Sorumu tekrarlıyorum. Bayan Lombardi ile bu kadar yakından ilgilenmenizin özel bir sebebi var mı dedektif?" Franco bu soruyu sorarken dişlerini sıkmıştı.

Franco'nun sorusuna, "Bu seni hiç ilgilendirmez." diyerek cevabı sertçe yapıştırdı Costa.

Bundan daha çok yanılamazdın.

Franco karşılığında ona öyle ölümcül bir bakış attı ki, genç adamın kararlılığı bir anlığına sarsılır gibi oldu.

"Hemen sesini kesmezsen seni dışarı atarım Costa. Ciddiyim."

"Ama efendim-"

"Ne dediğimi duydun."

"Bunu yapmasına göz mü yumacaksınız? Bu adamın ne işler çevirdiğini en az siz de benim kadar iyi biliyor-"

"Çık dışarı!"

"Hadi ama-"

"Dediğimi duydun dedektif ve eğer üstüne karşı gelirsen bu rozetine de veda etmen demek olur."

Genç adam öfkeyle burnundan solurken Franco sakince ayaklarının yerini değiştirerek ellerini ensesinde birleştirdi. Başının üzerinden çaktırmadan Costa'ya orta parmağını gösteriyordu.

Genç dedektif kızgın bir boğa gibi öfkeyle burnundan soludu. Deri ceketini sandalyeden hırsla kaparak kapıya yönelmeden önce Franco'ya, "Bunu yanına bırakmayacağım." diye hırladı.

Franco arkasından, "Güle güle dedektif." diye bağırdı. "Yine bekleriz."

Genç adam bir anlığına gerginlikle duraksadıysa da arkasına bakmadı. Fakat Franco adamı yeterince tahrik ettiğinin farkındaydı. Costa ne olursa olsun mesajı almıştı ve önünde sonunda bu maçın rövanşını almak için geri dönecekti. Franco ise o anı iple çekiyor olacaktı.

Müfettiş ile baş başa kaldıklarını ancak adam ayaklarını sert bir hareketle masadan ittiğinde fark edebilmişti. Franco irkildi.

Yaşlı adam sandalyesini keskin bir öfkeyle ona doğru yaklaştırarak bu kez üzerine ters oturdu. Adamın sabrının son demlerine yaklaştığını anlaması için Franco'nun bundan daha bariz bir tepkiye ihtiyacı yoktu. Kendisi için de aynı şey geçerliydi elbette. Artık bu sohbetin bir an önce bitmesini ve Daniella'nın yanına dönmeyi dört gözle bekliyordu.

"Şimdi kulaklarını aç ve beni iyi dinle çünkü bunu sana yalnızca bir kez söyleyeceğim. Ortağımı dışarı atmış olmamın sana zafer kazandığını düşündürmesini istemiyorum. Bunu en az onun

iyiliği kadar seninle baş başa kalabilmek için de yaptım. Burada nasıl bir düzen kurduğunun farkındayım. Dışarıya rahatlıkla çıkıp girebildiğinden de buraya geldiğimizi sana haber uçuran kuşlarından da haberim var."

"Boş atıp dolu tutmaya çalışıyorsunuz müfettiş."

"Asla öyle bir adam olmadım. İstediğin an sana bunu kanıtlayabilirim."

"Sonra ne olur? Beni yeniden hapse mi atarsınız?"

Franco pis pis sırıtırken adam hiç istifini bozmadı.

"Seni daha önce de uyarmıştım. Buradaki saltanatına son verebilirim. Daha uzak bir hapishaneye -senin kontrol edemeyeceğin kadar kötü ve berbat- bir yere gitmeni sağlayabilirim. Sana Gorgona'daki kuş tüyü yatağını aratacak ve her gece homofobik olmayanlardan o güzel kıçını korumak için tetikte uyumanı sağlayacak kadar berbat yerler biliyorum." dediğinde genç adam sertçe yutkundu.

"Neden yapmıyorsun öyleyse?"

"Çünkü ister inan ister inanma ama sana yardım etmek istiyorum."

Franco bu söz üzerine tıslarcasına gülünce, "Bu doğru." diyerek kelimelerinin altını çizdi. "Son işlenen cinayetlerin arkasında senin olmadığını düşünüyorum. Hatta belki ilk cinayetinin bile."

"Demek kötü polis Costa'ydı. Sen de yeni iyilik meleğimsin."

"Sana sadece bu kısıldığın delikten kurtulman için bir çıkış yolu sunmaya çalışıyorum. Eğer bana yardım edersen ben de sana ederim. Koruduğun kişiler veya planların ne bilmiyorum ama sonsuza kadar burada kalmak istediğini zannetmiyorum. Eğer öyleyse sana bir tavsiyem var. Kadınlar bir adamı asla o kadar uzun süre beklemeye dayanamazlar."

Moretti ayağa kalkmadan önce omzunu pışpışladı. Sandalyesinde doğrulurken Franco'nun çenesi kaskatı kesilmiş, gözleri boşluğa dikilmişti.

Yaşlı adam kapıya ulaştığında, "Ya yanılıyorsan..." diyerek seslendi arkasından Franco. "Ya sana o cinayetleri işleyenin gerçekten ben olduğumu söylersem?"

Moretti dudak bükerken omuz silkti. "O zaman yanıldığımı kabul ederim ve sen de sonsuza dek burada çürümeye devam edersin."

...

Sara, yanında sızan adamı uyandırmamaya çalışarak yataktan usulca kalktı. Bu, tıpkı bir aslanı ürkütmeden ininden çıkmak kadar zordu. Fakat sonunda başarmış ve adamın pençelerinden birinin ağırlığından kurtularak yataktan kayarcasına çıkmıştı. Sonra da parmaklarının ucuna basarak ses çıkarmadan kamaranın merdivenlerinden yukarı tırmandı. Gün ışığına çıktığında uzun zamandır ciğerlerinde tuttuğu soluğunu koyuverdi.

Tanrım, ne geceydi ama.

Hızlı adımlarla pruvaya doğru yürürken eliyle midesini tuttu. Tüm gece adamı sarhoş edebilmek için onunla birlikte oturmuş ve masada alkol haricinde ne varsa yiyip içmişti. Şu anda midesinin fena halde bulanıyor olmasının nedeni de buydu ama en azından bu eziyete değdiğini düşünüyordu. Böylelikle Stefano'nun bütün gece ondan uzak durmasını sağlamış ve aralarında yaşanabilecek muhtemel bir ilişkiye engel olabilmişti. Adamla sevişmenin düşüncesi bile midesini bulandırıyorken onunla nasıl evleneceğini hiç bilmiyordu.

Daha fazla dayanamayarak koştu ve teknenin kenarmdan eğilerek midesinde ne var ne yoksa çıkardı. Teknenin hafifçe çalkalanmasının bulantısına hiç yardımı dokunmuyordu. Adamı uyandırmamak için öğürtü seslerini elinden geldiğince kısık tutmaya çalışıyordu.

Geri çekildiğinde o kadar uzun süredir baş aşağı durmuştu ki beyni zonkluyordu. Ağzını bir şişe suyla çalkaladıktan sonra arkasını döndü ve çarptığı sert bedenle neye uğradığını şaşırdı. Tam çığlık atmak üzereydi ki iri bir el ağzını kapatıp onu kendine bastırdı.

Sara'nın gözleri Fabio'yu gördüğü anda şaşkınlıkla kocaman açıldı.

"Şşşt." dedi genç adam alçak sesle. "Sakın bağırayım deme."

Sara başını hızla sallayınca Fabio elini çekti ancak onu kollarının arasında tutmaya devam etmişti.

"Bir an hiç durmayacaksın sandım. Sanırım az önce mideni Ligurya Denizi'nde bir yerde bıraktın."

"Burada ne işin var senin?" Sara rüya görmediğine inanmak için gözlerini hızla kırpıştırdı. Şükürler olsun ki, bir rüya değildi. Bu Fabio'ydu.

"Bana dilediğin kadar kızabilirsin ama gitmene izin vermek aptalca bir fikirdi."

Kızmak mı? Sara şu anda mutluluktan neredeyse havalara uçmak üzereydi. Adamı kendine çekip dudaklarına yapışmamak için kendini zor tutuyordu. Gözlerini bir türlü ondan alamadı. Tanrım, nasıl da öpülesi dudakları vardı.

Adamın dudaklarına baktığını fark ettiğini görünce kendini hızla toparladı. "Kızmadım. Ben...sadece şaşırdım." demeyi başardı. "Yani, seni burada nişanlımın teknesinde görmeyi beklemiyordum."

Nişanlı kelimesini duyduğu anda adamın kara gözleri sanki olabilirmiş gibi daha da kararmıştı. Sara içinden kendine küfretti. Keşke söylediklerini geri alabilseydi.

Fabio'nun tutuşu sertleşti. "O heriften korkmuyorum."

"Yine de burada olmamalısın. Her an uyanabilir ve eğer seni burada görürse..." daha fazla konuşamadı çünkü Fabio'nun dudakları onunkilere sertçe kapanmıştı.

Adam elleriyle başını kavrayıp onu kendine çekerek öptü. Sara parmaklarının ucunda asılı kalırken tepki verememiş, sadece bu muhteşem anın tadını çıkarabilmişti. Fabio'nun dudakları sert ve talepkardı. Adam onu öpmüyor, adeta yudum yudum içine çekiyordu. İçindeki kadınsı duygular anında harekete geçmiş, iliklerine kadar hazla dolduğunu hissetmişti. Şimdi farkında

olmadan adama yaslanan kendisiydi. Fabio'nun yakasına yapışıp onu aşağıya çekti. Adam o kadar uzundu ki, boy farkını ancak bu şekilde dengeleyebilmişti.

Bir anlığına geriye çekildi ve "Bunu yaptığına inanamıyorum." demeyi başardı. "Beni nasıl öpebilirsin?"

"Ben, yani aslında..." dedi adam soluk soluğa. Kafası karışıklığıyla kaşları çatılmıştı.

"Az önce kustuğumu görmedin mi? Ağzım bir antilobun kıçı gibi kokuyor olmalı."

"Bundan daha kötü bir benzetme görmedim."

"Bence oldukça yerinde bir benzetme."

"Tek sorun ağzının kokması mı yani?"

"Bu yeterince büyük bir sorun değil mi sence? Tanrım. İlk öpüşmemiz böyle olmamalıydı."

Fabio sanki sorunun yalnızca bu olmasına sevinmiş gibi gülümsedi ve kalçalarını avuçlayarak onu kendine çekti. Şimdi öpücüğünü daha da derinleştirmişti. Sanırım bu, "Konuşmayı Kes!" ve "Öpüşmeye devam et!" anlamına geliyordu.

Sara'nın buna hiçbir itirazı yoktu.

Fabio'nun dili dudaklarını aralayarak diliyle buluştuğunda inlememek için iradesini son kırıntısına kadar kullanmak zorunda kalmıştı. Adam ağzının içini adeta istila ediyordu. Sara, başının döndüğünü, tüm hormonlarının çiftleşme çağrısıyla zonkladığını duyabiliyordu. Yirmi yaşındaydı ve hayatında hiç böyle öpülmemişti. Ve Tanrım, bundan sonra da öpülebileceğini zannetmiyordu.

Kendini adamdan güçlükle koparıp, "Durmak zorundayız." diye fısıldadı. Fabio onu dinlemiyormuş gibi gözlerini dudaklarına dikmişti. Devamını istiyor gibiydi. Kahretsin, Sara da istiyordu.

"Şimdi duramam." dedi genç adam kararlılıkla. "Bunun için çok uzun zamandır bekliyorum." Derin soluklar alıp veriyor ve onu hiç bırakmayacakmış gibi tutmaya devam ediyordu.

Bu sözler genç kızın içini ısıtmıştı. Dudaklarına bir gülümsemenin yerleşmesine mâni olamadı. Fabio eğilip onu yeniden ve son kez sertçe öperken göğüslerini adamınkine yasladı. Uçlarının kabardığını ve beyaz bikinisinin altından adamı taciz ettiğinin farkındaydı. Üzerinde en yakışan bikinisinin olması ne şanstı.

Fabio'nun göğsünden hırlama benzeri bir ses çıkınca içi tatminle doldu. Genç adam sonunda onu bırakıp geriye çekildiğinde kendini ayakta duramayacak kadar sersemlemiş hissediyordu.

"Hadi. Bir an evvel buradan gidelim."

Sara başıyla onayladı. O da bu tekneden bir an evvel uzaklaşmak istiyordu.

"Cep telefonum masanın üzerinde."

Fabio onu bırakıp sessizce masadan cep telefonunu aldı. Ardından ceketini çıkarıp Sara'ya giydirdi. Birlikte metal merdivenlerden aşağıda bekleyen bota binmek üzereyken arkalarından bir ses onları durdurdu.

"Bir yere mi gidiyordunuz?"

Sara ve Fabio aynı anda duraksadıktan sonra göz göze geldiler. Sara'nınkiler hüsran, Fabio'nunkiler ise meydan okumayla dolmuştu. İkisi de ne ile karşılaşacaklarını biliyormuşçasına arkalarındaki adama dönmek istemiyordu.

"Size bir yere mi gidiyorsunuz diye sordum."

İkili arkalarını döndüklerinde kaçmak için artık çok geç olduğunu biliyordu. Stefano hem silahlı hem de öfkeliydi.Ve bu hiç iyi bir karışım değildi.

...

"İçecek bir şeyler istemediğine emin misin?"

Daniella elinde telefonuyla volta atmayı bırakıp sonunda durdu. "Hayır, teşekkürler. Telefonumun çekeceği daha iyi bir yere gitmemiz mümkün mü?"

Genç adam elini güneşe siper ederek, "İmkânsız." dedi. "Bu koordinatlardan ayrılmama talimatı aldım."

"Lanet olası telefon daha önce çekiyordu. Neden şimdi tek bir çizgi bile yok."

"Belki de lanet denizdeki tüm dengeleri alt üst eden bir cazibem vardır."

Daniella adama gözlerini kısarak baktı. Sonunda tek bir sinyal alabilen yeri bulduğuna sevinerek hızlı arama tuşundan Gloria'yı aradı. Arkadaşı telefonu bir küfürle açmıştı.

"Tanrı aşkına kızım. Kaç gündür hangi cehennemdesin?"

"Sana da merhaba Gloria."

"Gloria mı?" Carlos'un gözleri anında ışıldadı. "Ne hoş bir isim."

"Daniella? Daniella orada mısın?"

Daniella gözlerini devirip adama arkasını döndü. "Evet, buradayım. Sadece bir baş belasıyla uğraşmak zorundaydım."

"Nasıl biri?"

"Önemsiz biri."

"Kalbim kırıldı ama. Arkadaşına neden benim çekici bir adam olduğumdan bahsetmiyorsun."

"Sen kapatacak mısın çeneni?"

"Bana hiç de önemsiz biriymiş gibi gelmedi."

"Adı Carlos. Ve o, oldukça hoş biri." Ağzını oynatarak "Şimdi oldu mu?" diye sorunca genç adam bu takdimine geniş bir sırtışla kadeh kaldırdı.

"Saluti!"

"Her neyse. Sen nasılsın?"

"Senden haber alana kadar berbat durumdaydım. Kaç gündür meraktan çıldırmak üzereyim. Toskana emniyetinden bir dedektif aradı. Numaramı nereden bulduklarını bilmiyorum. Birkaç gün önce gece kulüplerinden birinde bir çatışma olmuş ve sen oradaymışsın. Sonra da ortadan kaybolmuşsun. Yakınlarına buraya geldiğini söyleyen bir mesaj atmışsın ama o günden sonra kimse

senden haber alamamış. Neler oluyor Dani? Başın belada mı? Eğer öyleyse ve yanındakiler yüzünden konuşamıyorsan bir tuşa bas."

"Bir dakika, bir dakika. Rahatla ve baştan başla." Daniella Carlos'un her kelimesini dinlediğinin farkında olarak biraz uzaklaştı. "Toskana polisi beni sormak için seni mi aradı?"

"Evet."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Adı Fredericko mu Francesco mu öyle bir şeydi. Soyadı Costa."

"Fernando."

"Hah. İşte o."

Daniella gözlerini ufka dikti. "Neden beni arıyormuş?"

"Bana hayatından endişe ettiklerini söyledi. Seni defalarca aramışlar. Telefonun sürekli şebeke meşgul sinyali veriyormuş. Tanrı aşkına hangi cehenneme kayboldun?"

"Nerede olduğum önemli değil. Artık iyi olduğumu bildiğine göre endişelenmeni gerektirecek bir durum yok."

"Aman Tanrım. Yoksa o barbar seni kaçırdı mı?"

"Carlos mu? Tanrım hayır."

"O değil, diğeri. Hani şu tanrı olan."

Gloria'nın bahsettiği kişinin Franco olduğunu biliyordu. Yine de arkadaşına Franco ile yaşadıkları şeyi açıklayamazdı. Arkadaşına güvense bile telefonları dinleniyor olabilirdi.

"Hayır. Kesinlikle kaçırılmadım. Az önce duyduğun gibi Carlos ile birlikteyim. Onunla yeni tanıştık. Her şey yolunda."

"Hâlâ Livorno'da mısın peki?"

"Kapatmam gerek Gloria."

"Hey bir dakika kapatma." diyerek onu durdurdu Gloria. "Jonathan'ın duruşması haftaya. Bilmek istersin diye düşündüm."

Bilmek istiyor muydu? Belki. Yine de sona yaklaşırken içinden bir el boğazını sıkıyormuş gibi hissediyordu. "Öğrendiğim iyi oldu." demeyi başardı. "haber verdiğin için sağ ol."

"Ne demek. Ah ve Daniella."

"Evet?"

"Mutlu ol, olur mu? Nerede ve kiminle olduğunun bir önemi yok. Sadece, mutlu ol."

"Denerim."

Daniella telefonu kapattığı anda bir el onu elinden kaptı ve daha ne olduğunu anlayamadan suya fırlattı.

Daniella denizin dibinde gözden kaybolan telefonunun arkasından hüsranla bakarken, "Hey!" diye bağırdı. "O benim telefonumdu."

"Üzgünüm ama bunu yapmak zorundaydım."

"Seni delirdin mi?" Daniella adamın göğsüne bir yumruk vurdu ve karşılığında eli acıyınca bir küfür savurdu. "Ben burada tutsak filan değilim. Sadece misafirim seni pislik. İstediğimle istediğim kadar konuşurum."

"Kendi kulaklarınla duydun. Polis peşinde. Senin için önemli olmayabilir ama Franco'yu tehlikeye atmana izin veremem."

Daniella bu söz üzerine geri çekildi ama adama hâlâ öfkeyle bakmaya devam ediyordu. "Yine de telefonumu suya atmak zorunda değildin."

"Üzgünüm."

"En azından dürüst olabilirsin çünkü hiç de öyle görünmüyorsun."

"Tamam." Genç adam oturduğu yere dönerek arkasına yaslandı. Ayaklarını aralarındaki sehpaya uzatmıştı. "Üzgün filan değilim, oldu mu? En başından beri yapmam gerekeni yaptım. Şimdi mutlu musun?" Carlos güneş gözlüklerini takarak içkisini yudumlamaya kaldığı yerden devam edince araya uzun bir sessizlik girdi. Daniella henüz öfkesini üzerinden atamamıştı ki, Carlos, "Bana şu Gloria'dan bahsetsene?" diye sordu.

"Ancak rüyanda görürsün."

"Bir resmi olsaydı fantezilerime yardımı dokunabilirdi."

Daniella hırlarcasına bir ses çıkarınca genç adam kahkaha attı.

"Eğleniyor olduğunuzu görmek ne güzel."

Franco'nun buz gibi sesi araya girimce Carlos irkilmişti. Adamın korkudan ayaklarını sehpadan indirdiğini gören Daniella arkalarından bir kaplan zarafetiyle yaklaşan adama bakıp içinin tatminle dolduğunu hissetti. Carlos aslanları görünce titreyen bir sırtlan gibi gerilmişti ve bu Daniella'nm acayip hoşuna gitti.

Franco, üzerine oturan beyaz gömleği ve kumaş pantolonuyla podyumda yürüyormuş gibi zarif ve asil adımlarla yanlarına geldi. Rüzgârla dağılan kuzgun karası saçları, keskin mavi gözleriyle adeta Poseidon'dan fırlamış bir tanrı gibi görünmesine neden oluyordu. Yanlarına yaklaşana kadar dik bakışlarını Carlos'tan ayırmadı.

"Biz sadece biraz içki içip laflıyorduk." diye kekeledi adam. "şey, aslında teknik olarak sadece ben içiyordum. Ona da ikram ettim ama istemedi. Öyle değil mi Daniella?"

Daniella'nın yerine cevabı Franco verdi. "Kaybol."

Franco onu ve arkasındaki adamları umursamadan adımlarını doğruca Daniella'ya yönlendirdi. Genç kadın daha kendini hazırlayamadan Franco boynunu kavrayarak onu dudaklarına çekti.

Onu açlıktan ölen bir adamın susuzluğuyla öpmeden önce, "Benden korkma." diye fısıldamıştı. Daniella bu ani saldırı karşısında afalladıysa da adamın nazik ricası yüzünden çabucak sakinleşti.

Öpücüğüne aynı tutkuyla karşılık vererek kendini kollarının arasındaki adama doğru bastırdı. Franco onu, bir kadının hayal edebileceği en iyi şekilde öpüyordu. Sanki daha önce hiçbir kadım öpmemiş gibi. Sanki ondan başka hiçbir kadın olmamış gibi. Elbette olmuştu. Belki, sayısını bile hatırlamıyordu. Fakat şu anda kesinlikle kendini hepsinden farklı ve özel hissediyordu.

Genç adam elini yavaşça sırtından kaydırıp kalçasını avuçladı. Daniella'mn ciğerlerindeki tüm hava neredeyse tükenmişti.

"Sanırım bu benim gitme vaktimin geldiği anlamına geliyor."

Carlos'un mırıltılarını duymazdan gelen Franco öpücüğüne hiç ara vermedi. Arada küçük ısırıklar ve iç çekişlerle Daniella'nın dudaklarını emmeye devam etti. Dili ağzına kaydığında genç kadın inledi. Franco ile daha önce de öpüşmüştü ama onu hiç böyle vahşi ve arzu dolu görmemişti. Adam sanki ayrılalı sadece saatler değil de yıllar olmuş gibi davranıyordu.

Franco kalçalarını sıkarak onu ihtiyaçla sertliğine doğru çektiğinde Daniella'nın nefesi kesildi.

"Franco?"

"Bırak sana dokunayım."

Daniella itiraz etmek, bunu seyircilerin önünde yapmak istemediğini söylemek üzereydi ki, teknede ikisinden başka kimsenin kalmadığını fark etti.

Franco itiraz etmediğini fark edince daha da yaklaştı. "Omzun nasıl?"

Genç kadın adamın ıslak dudaklarına bakarak, "Daha iyi." diye soluklandı.

"Güzel."

Franco eğildi ve dilini boyun çukurunda gezdirmeye başladı. Genç kadının gözleri geriye devrilmiş, başı arkaya düşmüştü. Kalçalarından tutan kaba eller onu kaldırarak masanın üzerine oturttuğunda soluk soluğa kaldı. Şimdi adam ayırdığı bacaklarının arasındaydı ve aralarındaki tek engel iki kumaş parçasıydı.

"Uyandığında yanında olamadığım için üzgünüm ama merak etme bunu telafi edeceğim."

Bu bir özür müydü yani? Franco yanında uyanamadığı her sabah için ondan bu şekilde mi af dileyecekti?

Tanrım.

Daniella sessizce devamını bekledi. Franco ellerini vücudunda, bacaklarında gezdirmeye ara vermedi. Ondan yayılan temiz, sabun kokusu ve teninin tuzlu kokusu birbirine karışmıştı. Bu baş döndürücü bir karışımdı. Daniella sağlam elini adamın saçlarının

arasında dolaştırdı. Öyle yumuşak ve güzellerdi ki. Franco dilini boğazında gezdirirken istemsizce onları çekiştirmeden edemedi.

"Nereye kayboldun?"

"Benden hesap mı soruyorsun?"

"Soramaz mıyım?"

Franco'nun dudaklarının teninde kıvrıldığını hissetti.

"Acil bir durum için Gorgona'ya dönmek zorunda kaldım." Yaladığı yeri hafifçe dişleyince Daniella'nın tüm bedeni hazla sarsıldı.

Titrediğini fark eden Franco, "Fazla mı geldi?" diye sorunca, Daniella başını hızla sağa sola salladı. Aksine şu an çılgınca ve delicesine daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

"Farklı bir sabah olmasını ummuştum."

"Daha çok sabahlarımız olacak. Söz veriyorum, amore mio." Franco dudaklarını daha aşağılara sürüklerken Daniella eliyle ona yön vermeye devam etti. Adamın kabaran göğüs uçları ve aynı anda zonklayan kadınlığı için bir çözüm bulması gerekiyordu. Franco ona sürtündüğünde artık adamın da bir kaya kadar sert ve istekli olduğunu görebiliyordu.

Saçlarındaki eli gömleğinin sırtına oradan da aşağılara kaydı. Elinin altında dalgalanan sert kaslardaki gücü, pervasızlığı ve ihtiyacı hissedebiliyordu. Franco onun içinde olmak için adeta can atıyordu. Daniella ise içini doldurmasını arzuluyordu. Bacaklarını sonuna kadar açmak ve onu içine almak...Hiç kendini bu kadar istekli hissettiği olmamıştı. Tanrım, sanki adam içinde olmazsa ölecekmiş gibiydi.

"Franco lütfen!"

Kadının yalvarışı adeta içten bir ağıt gibiydi. Franco bir sirenin büyüsüne kapılmış gibi o sese doğru çekildi. İçinde hissettiği ilkel dürtü kadına sahip olma arzusuyla tüm bedeninde uğulduyordu. Onu yatağında bırakıp gitmek ölüm gibi gelmişti. Şimdi ise ona dokunmazsa ölecekmiş gibi hissediyordu.

Tekneye dönene kadar geçen süre sonsuzluk kadar uzun sürmüştü. Onu tamamen soymak ve ona tekrar tekrar sahip olmaktan başka istediği bir şey yoktu. Dokunuşlarının altında titreyen kadının da buna istekli olduğunu görebiliyordu. Fakat dün geceki itirafından sonra onun için çok erken olduğunu biliyordu. Daha ileri gidip işleri berbat etmekten korkuyordu. Kendi kendine bir söz vermişti. Kadınını ancak gerçekten hazır olduğunda alacaktı. Ve o zaman geldiğinde bir daha asla bırakmayacaktı. Çünkü ona bir kez sahip olduğunda artık geri dönüşü yoktu. Daniella sonsuza kadar onundu.

Güçlükle ve nefes nefese kadından uzaklaştı. Kontrolünü geri kazanmak için birkaç saniye beklemesi gerekmişti. Bu süre içinde ellerini ondan bir türlü çekmeyi beceremedi. Daniella'nın tutku ve heyecandan pembeleşen yanaklarını, öpücüğü yüzünden örselenmiş dudaklarına başparmağıyla dokunurken hayranlıkla izledi. Sonra hepsini tek tek, bu defa saygıyla öptü. Onu bu kadar hırpalamak istememişti fakat ona bir nefes kadar muhtaç olduğunu ancak kollarının arasına aldığında fark edebilmişti.

Genç kadın sersemlemiş halde ona bakarken yüzünü avuçlarının arasına alarak, "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Sanırım." diyerek iç geçirdi Daniella. "Ama bundan daha iyi olmamı sağlayabilirsin."

Franco bu üstü kapalı teklif karşısında kahkahalarla güldü. Daniella da karşılığında gülümsüyordu.

Genç kadını kucaklayarak onunla birlikte koltuklardan birine gömüldü. Daniella'yı kucağında tutmaya ve aynı anda onu öpmeye devam ediyordu. Genç kadın kızışmış bir kedi gibi kucağında kıvrandı. Artık yalnızca ihtiyaçtan ibaret olan bir sinir yumağına dönüşmüştü. Franco onu okşadıkça, öptükçe ve onunla seviştikçe tüm arzusu tek bir noktada toplanmaya devam ediyordu. Franco o noktayı bularak başparmağıyla ovuşturdu. Genç kadının altında yalnızca iç çamaşırı vardı. Bu yüzden onu kalçalarının üstünde tutmaya devam etti. Daniella beyaz çamaşırı ıslanana kadar adamın üzerinde gidip geldi. Nefes alışları hızlanmış, göğüs uçları

arzuyla kabarmıştı. Franco'nun dokunuşlarını daha iyi hissedebilmek için eliyle ona yön veriyordu. Franco göğüslerini okşadı, sıktı ve genç kadın sızlanıncaya kadar emdi. Daniella'yı uçurumun kenarına sürüklemek için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Ve sonunda onu o muazzam boşluktan aşağıya bıraktı. Daniella haykırarak boşaldı. Adamın da arkasından geldiğini görünce şaşırmıştı.

"Az önce olanlara inanabiliyor musun?" dedi Daniella.

"Ergenler gibi çamaşırlarımıza boşaldığımıza mı?"

Genç kadın öyle bir kahkaha attı ki, içine düştükleri berbat duruma rağmen Franco da ona katılmadan edemedi.

"Ne yani, ergenken hiç iç çamaşırına boşalmadın mı?"

Genç adam ağır ağır başını salladığında Daniella şaşırdı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Bana ilkleri yaşatmaya devam ediyorsunuz Bayan Lombardi."

"Ah. Ben. Çok üzgünüm."

İşin tuhaf yanı gerçekten de öyle görünüyordu. Franco saçından bir tutamı kulağının arkasma atarken, "Ben değilim." dedi ve uzanıp onu yeniden öptü.

19. BÖLÜM:
Pişmanlık

"Seni, onunla konuşurken kendine hâkim olman konusunda uyarmıştım." Moretti arabanın kapısını sertçe çarparken homurdandı.

Costa yanındaki koltuğa oturup kemerini bağladı. "Adamın nasıl bir yalancı olduğunu kendi gözlerinle gördün. Daniella onunla birlikte ve o pislik bunu inkâr ediyor."

"Kes sesini Costa! Eğer bir daha emrime karşı gelecek olursan kendini karakolun koridorlarını paspaslarken bulursun."

"Söylediklerinin bir tekine bile inandığınızı söylemeyin bana."

"Neye inanıp neye inanmayacağıma ben karar veririm. Unuttuğun şey ise oraya Franco'yu kışkırtmaya değil, olup bitenler karşısında nasıl bir tepki vereceğini görmeye gittiğimizdi. Ve tabii eğer şanslıysak ağzından bir itiraf kaçırabilirdi ama sen onunla sidik yarıştırırken bunu beklemek imkânsız."

"Sidik yarıştırmak mı? O herifin tek yaptığı bizimle dalga geçmekti. Yaptığı hiçbir şeyi itiraf etmeyecek kadar akıllı ve kurnaz. Öyle kibirli ki kendini en tepede ve bu dünyanın kralı zannediyor."

"Eğer babasını devirmeyi başarabilirse olacak da."

Costa homurdanınca Moretti motoru çalıştırıp gaza yüklendi. Tekerlekleri ciyaklayarak yola savrulan arabayı anayola çıkarttığında konuşmaya devam etti.

"Onunla ilgili araştırmayı kendin yaptın. Mal varlığının sınırları bu ülkeyi çoktan aşmış durumda. Amerika ve Birleşik Krallık'ta bir sürü gece kulübü var. Ayrıca annesi adına bir sürü galeri ve sanat merkezi satın aldı."

"Kaçakçılık ve yasa dışı yollardan kazanılmış paralarla."

"Öyleyse n'olmuş? Adam kartlarını doğru oynuyor ve her geçen gün servetine servet katmaya devam ediyor. Babasından sonra Don unvanı ona geçtiğinde İtalya'nın sahibi olması için önünde hiçbir engel kalmayacak."

"Biz de tüm bunlara seyirci kalacağız, öyle mi?"

"Bizim işimiz cinayetlerin faillerini bulmak Costa. Eğer katil o değilse Franco'nun mafya babası olup dünyayı yönetmesi sikimde bile değil."

"Bu doğru mu gerçekten? Onun bu cinayetleri işlemediğine inanıyor musunuz?"

Costa'nın ani sorusu üzerine Moretti irkildi ve onunla göz teması kurmamak için bakışlarını yola sabitledi.

İnanmaktan çok umut ediyordu. Costa şüphelenmekte haklıydı. Franco'nun soğukkanlı bir katil olduğuna inanmak istemiyordu. Ona gerçekten yardım etmek ve gerçek katilleri bulmaktan başka istediği hiçbir şey yoktu. Bunu kız kardeşi Lena'ya borçlu olduğu için istiyordu.

Kardeşi yıllar evvel o gangsterle birlikte olmaya başladığından beri onunla kavgalıydı. Antonio De Luca'nın bir pislik olduğuna dair onu defalarca uyarmıştı. Ne yazık ki Lena, onu dinlemek

yerine o herif için İtalya'ya taşınmış tüm kariyerine son vermişti. O pisliğin onu manipüle ettiğinden ve onu zorla alıkoyduğundan şüphesi yoktu ama bir türlü kardeşini ikna edemiyordu. Sonunda evlenip bir çocukları olduğunda ise bu işin peşini bırakmış ve Lena ile bir daha asla görüşmemişti.

Kız kardeşinin ölüm haberini aldığında uzak doğudaki bir görevdeydi. Cenazeye yetişmek için dünyanın öbür ucundan koşup gelmişti ama artık çok geçti. Zavallı Lena soğukkanlı bir şekilde infaz edilmişti. Bunun bir intikam cinayeti olduğundan yüzde yüz emindi ve bu konuda şüphelendiği tek adam kocasıydı. Fakat daha katilin o olduğunu ispatlayamadan Franco ortaya çıkmış ve annesinin katili olduğuna inandığı bir adamı aynı Lena gibi öldürüp hapse atılmıştı.

Hugo, çocuğun cenazedeki duruşunu ve gözlerini annesinin mezarından bir an bile ayırmadığı anı çok net hatırlıyordu. İnce ve uzun bedenine oturan saçları kadar koyu bir takım elbise giymişti. Rüzgâr alnına dökülen saç tutamlarını savururken mavi bakışları soğuk ve ruhsuzdu. Tıpkı bir heykel gibi hareketsiz duruyor olsa da içinde fırtınalar koptuğunu anlamamak imkânsızdı.

Tanrım. Sanki on beşinde değil de kırk yaşındaymış gibi görünüyordu ve Hugo o halini ömrünün sonuna kadar unutamayacaktı.

Franco hapse girdiğinde birkaç avukat onu savunmak için ortaya atılmış ama hiçbiri gerçek anlamda bir savunma hazırlamamıştı. Çocuğun bir maşa olarak kullanıldığını bir aptal bile anlardı. Zavallı Franco önce eyalet çocuk hapishanesindeki çocuk koğuşuna atılmış, yaşıtlarının tüm zorbalıklarına katlanmış gerektiğinde kanlı kavgalara karışmıştı. On sekizini doldurur doldurmaz ise Gorgona'ya alınması için gereken evraklar hazırlanmıştı. O günden sonra Franco'ya bir daha kimse dokunamadı. Ve kısa sürede orada tek sözü geçen adam oldu.

Moretti tüm bunlar olurken kendini Toscana emniyet binasına aldırmanın yollarını arıyordu. Yeğenine de kardeşine olduğu gibi yardım etmekte geç kalmıştı. Sonunda tayini çıktığında ise

cinayet masasına atanmıştı. Birkaç yıl sonra da müfettişlik sınavlarına katıldı. Artık tek bir amacı vardı: Franco'nun suçsuzluğunu ispatlayıp, onu özgürlüğüne kavuşturmak.

Çünkü kim ne derse desin içinde bir şeytanla doğmadıkça on altı yaşında bir çocuğun öyle kanlı bir cinayeti işlemesi imkânsızdı.

Lena için hiçbir şey yapamamıştı. Ancak yeğeni için tüm dünyayı yakmaya hazırdı.

"Bilmiyorum. Ama öyle olmasını umuyorum." dedi fazla sessiz kaldığını düşünerek. Costa ona şüpheli gözlerle bakmaya devam ediyordu. "Artık onun zayıf noktasını bildiğimize göre daha fazla üzerine gidebiliriz."

"Daniella." diyerek kendi kendine bir küfür mırıldandı Costa.

"Otelin açılışına çok az kaldı. Kadın önünde sonunda ortaya çıkmak zorunda. Ona yaklaş ve ondan bir şeyler öğrenmeye çalış."

"Artık bana güvenip benimle konuşmak isteyeceğinden şüpheliyim. GPS sinyalleri o geceden beri kesildi. Bir şekilde kolyeyi fark etmiş ve ondan kurtulmuş olmalı."

"Akıllı piç." diye mırıldandı Moretti, dudaklarına titreme gibi bir gülümseme yerleşmişti. "Yine de şansını denemek zorundasın. Daniella'nın peşini bırakma."

"Tanrım. Onu bu iş için kullanmaktan nefret ediyorum."

Costa camdan dışarı bakarken, "Dikkat et." diye uyardı onu Moretti. "Aynı kadının senin de zayıf noktan olmasına izin verme."

Costa aldığı derin soluğu burnundan verirken amirinin sözlerini hazmetmeye çalıştı. Daniella'dan hoşlandığı ve onun için endişelendiği doğruydu. Onun gibi bir kadından hoşlanmamak için kör ya da aptal olması gerekiyordu. Fakat kadının Franco gibi bir piçin çekimine kapıldığı çok açıktı. Nasıl bir belaya bulaştığının farkında bile değildi. Daniella'nın o gün orada olduğunu biliyordu. Yalnızca çatışmada yaralanmamış veya ölmemiş olması için dua ediyordu.

Ne yapıp edip onu bulmalıydı.

...

Teknenin ardında köpükler saçarak denizi yararcasına ilerlemesini izlemekte rahatlatıcı bir şey vardı. Rüzgâr tenine çarparken içinin huzurla dolduğunu hissetti. Tüm bedeni adeta erimiş, yaşadığı orgazmlar sayesinde pelteye dönmüştü. Franco'nun ona gelir gelmez kudurmuş bir köpek gibi saldırmasından garip bir şekilde haz almıştı. Adam onu susuzluktan ölen bir adamın ilk yudumuna kavuşması gibi öpmüştü. Üstelik adamlarının gözlerinin önünde. Sonra da onları göndererek -şükürler olsun- açlıktan ölen bir adam gibi onu yemişti. Kelimenin tam anlamıyla hem de.

Saçlarını ensesinden çekerek kendini yelledi. O anları düşündükçe bile tuhaf hissediyordu.

Üzerindeki tişört oldukça uzundu, ancak bacaklarının yarısını bile örtmüyordu. Kolundaki sargı nihayet çıkmıştı. Yine de omzunu hareket ettirirken hafiften ağrıyordu.

Hiddetli bir kükreme dikkatini geminin diğer ucundaki adama çekene kadar suyun şapırtısını izlemeye devam etti. Franco saatlerdir birileriyle telefonla konuşuyor, bağırıp çağırıyor kapana kısılmış bir hayvan gibi teknenin içinde bir ileri bir geri volta atıyordu. Daniella onunla konuşmak için sakinleşmesini beklemeye karar vermişti. Ancak belli ki, uzun bir süre daha beklemesi gerekecekti.

"Dediğimi duymadın mı? Hangi sikin deliğine saklandıkları umurumda değil. Onları hemen bul ama sakın bu defa polisi peşinize takayım deme. Elbette onları öldüreceğim." diyerek normal bir şeyden bahsedermiş gibi içkisini kafasına diktiğinde Daniella irkildi. Adamın katil olduğunu her seferinde unuttuğu için içinden kendini azarlıyordu.

"Telefonu kapatır kapatmaz adamlarını topla ve harekete geç."

Daniella da aynen öyle yaptı. Adam yeni bir telefon görüşmesi için parmaklarını ekranda kaydırmadan ne kadar vakti olduğunu

hesapladı. Sonra da uzun adımlarla yanına giderek elinden telefonunu kaptı.

"Hey! Ne yapıyorsun?"

"Başka bir telefon konuşması yapmadan önce benimle konuşacağına söz vermiştin."

"Tatlım, önemli bir iki görüşme daha yapmam gerekiyor. Sonra vaktimin tümü senin söz veriyorum. Şimdi ver hadi şunu bana!"

Franco telefonu almak için parmaklarını hareket ettirince Daniella geriye çekilip elini arkasına saklayarak başını salladı. "Şimdi Franco." Sesi de bakışları kadar kararlıydı.

Franco'nun gözleri eğlenen pırıltılarla kısıldı. "Bana meydan mı okuyorsun cara mia (aşkım)? Üstelik benim teknemde."

Tanrım. Adamın bakışları güneşi bile yakabilecek kadar sıcaktı. Hele bronzlaşmış tenindeki mürekkep izlerini vurgulayan önü açık beyaz gömleğinin görüntüsü onu kızgın tavadaki bir yağ gibi eritiyordu. Daha birkaç saat önce dilini adamın göğsünde, sert karın kaslarında ve daha aşağılarda gezdirdiğini hatırlayınca konuşmadan önce sertçe yutkunmak zorunda kaldı.

"Evet. Ya şimdi ya hiç."

Franco kadının ona karşı böyle inatçı olmasına bayılıyordu. Daniella istediğini istediği anda alan bir kadındı. Ondan başka hiçbir kadın kanının damarlarında böyle hızlı akmasını sağlayamamıştı. Onu şu anda arkasındaki korkuluklara eğerek becermek istiyordu. Harika. Şimdi bunu düşündüğü için tüm kam kasık bölgesinde toplanmıştı işte. Tahrik oluşunun kanıtı olarak pantolonun içinde kaya gibi sertleştiğini hissedince Daniella'ya doğru tehditkâr bir iki adım attı.

"Telefonuna veda etmek istemiyorsan daha fazla yaklaşma Franco." diye uyardı onu Daniella.

"Ciddi olamazsın."

"Hem de hiç olmadığım kadar."

Franco ne yapacağını merak ederek kurnazca bir hamleyle öne atılınca genç kadın hiç düşünmeden kolunu savurarak telefonu arkasındaki suya fırlattı.

"Ne? Nasıl?"

Genç adam hayretle denizin içinde kaybolan telefonunun arkasından bakakaldı.

"Ciddi olduğumu söylemiştim." Daniella omuz silkti.

"Sen gerçekten delirmişsin."

"Adamın Carlos, telefonumu suya attığında ben de tam olarak böyle söylemiştim. Ve karşılığında bana ne dedi biliyor musun?" Franco bir halat gibi bağladığı kollarıyla merak dolu gözlerle ona bakarken, "Üzgün olduğunu ama yapması gerektiğini." diye bitirdi cümlesini.

"Tanrım." Franco başını iki yana sallayarak burun kemerini sıktı. "O piçi öldüreceğim."

"Önce sıraya girmen gerekecek."

"Tamam. Artık istediğini aldığına göre," kollarını iki yana açtı. "tamamıyla seninim."

Neden bu sözler onu kemiklerine kadar ısıtmıştı bilmiyordu ama Daniella konuşmak istiyorsa kendini toparlamak zorunda olduğunu biliyordu. Yoksa kısa sürede kendi çırılçıplak ve adamın altında inlerken bulacaktı.

"Bana olan biteni anlatmanı bekliyorum."

"Ne yani, bunu sormak için mi telefonumu suya attın?"

"Ne kadar ciddi olduğumu anlamanın başka yolu yoktu."

"Nasıl bir kadınsın sen? Bana bunu senin yerine bir başkası yapmış olsaydı kaderi suyun dibini boylamak olurdu. Hem de ölü olarak."

Daniella bu tehdit karşısında kılını bile kıpırdatmadı.

"Birini nasıl korkutacağını iyi biliyorsun Franco ama senden korkmuyorum. Şimdi. Teknede değilken neler oldu, anlat."

Franco, kadının cesaretine gülümseyerek başını iki yana salladı. Anlaşılan bugün sorguya çekilme günüydü. Anlatmaya başlamadan önce gidip kendine bir bardak viski doldurdu.

"Bugün sevgili arkadaşın ve çokbilmiş amiri beni ziyarete gelmek için sabahın en erken saatini seçti."

Daniella, "Costa benim arkadaşım değil." diye itiraz edince Franco'nun dudakları memnuniyetle kıvrıldı.

"Doğru cevap "hiçbir şeyim değil" olacaktı ama bu cevabı da kabul edebilirim."

Daniella hızla gözlerini devirdi. "Ne istiyorlarmış?"

"Akıllarınca beni kızdırıp ağzımdan laf almaya çalışacaklardı. Böylelikle sana ulaşabileceklerini düşündüler."

"Beni neden bu kadar önemsediklerini anlamıyorum?"

"Çünkü Süpermen için kriptonit neyse benim için de sen osun."

Bu kelimeler karşısında Daniella'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. Böyle bir cevap beklemediği belliydi. Kadının kalp atışlarını hızlandırdığını düşünen Fanco içkisinden keyifli bir yudum alarak sırıttı. "Onlar faili meçhul cinayetlerin sorumlusunu arıyorlar ve bildiğin üzere ben de bir katilim."

Daniella sonunda ağzını kapatmayı başardı. "Her defasında hatırlatırsan nasıl unutabilirim? Ne yani beni öldürmenden mi korkuyorlar?"

"Hayır. Korktukları başkalarını öldürmem."

"Kimi?"

"Sana zarar verenleri." Franco'nun gözlerinden hızla karanlık gölgeler geçti. "Ne yazık ki bu konuda haklılar. Sana zarar vermeyi aklından bile geçiren kim olursa olsun bedelini öder."

Daniella aklına gelen soruyu sormadan edemedi. "Otelimi bir enkaza çevirenler de buna dâhil mi?"

Franco soru sorarcasına kaşlarını çatınca, "O adamları yaptıkları yıkımı düzeltmek için sen mi zorladın." diye devam etti.

"Ben buna zorlamak demezdim. İyi bir özür ve hatalarını telafi etmek için birazcık teşvik diyelim."

"Tanrım. Adamlara ne yaptın Franco?"

Franco masumca omuz silkti. "Hiçbir şey."

"Ah, yapma lütfen!"

"Eğer endişelendiğin buysa, merak etme hâlâ yaşıyorlar."

"Tanrıya şükür."

"Henüz."

Daniella, içkisini içerken ona dik dik baktı. Franco gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kalmıştı. Bu kadınla uğraşmaya bayılıyordu. Onu kızdırmak, tepkilerini izlemek tıpkı bir egzersiz gibi canlandırıcı ve bağımlılık yapıcıydı.

Kadının durgunlaştığını fark edince içkisini bir kenara bırakıp uzun adımlarla yanına yürüdü.

Genç kadını omuzlarından hafifçe tutup kendine çevirdi.

"Bana ne düşündüğünü söyle?"

"Neden?"

"Çünkü şu anda benim hakkımda bir şeyler düşünüyorsun ve bunu bilmemek beni çılgına çeviriyor. Tanrım. Elimden gelse beynini açıp içindekileri görmek isterdim." Daniella'nın irkildiğini fark edince, "Mecazen elbette." diyerek hızla düzeltti kendini.

"Ben. Bilmiyorum." Daniella gözlerini kaçırdı. "Sanırım ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordum."

"Ne kadar ileri gidebileceğimin sınırlarını henüz ben de bilmiyorum. Sana zarar vermek isteyen her kim olursa olsun, onu gözümü kırpmadan öldürebilirim. Eğer o geceki kurşunlar seni öldürseydi onları ateşleyenleri küçük parçalara ayırıp, dünyanın dört bir yanına gönderebilirdim. O anki öfkemle üzerlerine birer bidon benzin döküp sigaramla onları canlı canlı ateşe verebilirdim. Can çekişlerini izlemek içimi soğutur muydu bilemiyorum. Sonrasında onları öyle bir yok ederim ki, yeryüzünde kimse bir daha var olduklarını hatırlamazdı bile."

Daniella adamı dinlerken dehşete kapıldı. Tüm bedeni duyduklarının şokuyla kaskatı kesilmişti. Bunlar soğukkanlı bir katilin sözleriydi. Üstelik Franco'nun az önce içini ısıtan bakışlarında şimdi buzdan parçalar vardı

"Ciddi olamazsın."

"Ne kadar ciddi olduğumu tahmin bile edemezsin." dedi Franco. Sonra da uzandı ve yanaklarını avuçlarının içine aldı. Daniella garip bir şekilde bu dokunuş karşısında irkilmemeyi başarmıştı. "Fakat sen sevgilim, bu dünyada benden korkması gereken en son kişi bile değilsin. Bu eller yalnızca sana zevk vermek için dokunacak. Ağzım sana yalnızca aşk sözcükleri fısıldayacak. Bedenim ve ruhum yalnızca sana hizmet etmek için var olacak. Eğer karşılığında senden istediğim şeyi yaparsan."

Boğazı kuruyan Daniella konuşmadan önce dudaklarını ıslattı. Franco'nun aç bakışları bu hareketi anında yakalamıştı. "N-neymiş istediğin?"

"Yalnızca benim olacaksın Donna Bella. Hayatında başka bir erkeğin varlığına dahi tahammülüm olamaz. Ben paylaşmasını sevmeyen bir erkeğim. Eğer benim dünyama ait olacaksan, yalnızca benim kurallarımla yaşamak zorundasın."

"Ya reddedersem?"

"O zaman seni ikna etmek için daha çok çabalamam gerekecek." diyen Franco kelimelerini doğrulamak istercesine eğilip onu öptü. Dudakları yumuşak ancak öpücüğü sahipleniciydi. Ensesini okşayan parmaklarından, beline sarılan ele kadar Daniella tepeden tırnağa adamın varlığıyla sarmalandığını hissetti.

"Franco?" dedi zorla geri çekilerek. Eğer şimdi durmazsa yine kendini onda kaybedecekti.

"Sakın hemen hayır deme. Yaraların olduğunu biliyorum. İkimize de biraz zaman ver."

"Ben..."

Franco daha da yaklaşarak alnını alnına yasladı. Ellerini kollarında gezdirdiğinde Daniella'nın tüyleri diken diken oluyordu.

Başkalarının dokunuşları gibi tiksindirici değildi. Aksine her seferinde tıpkı bir mıknatısın metale çekildiği gibi ona doğru çekildiğini hissediyordu. Keşke bedeninin bu adama verdiği tepkilere engel olabilseydi.

"Bırak seninle ilgileneyim. Bırak seni seveyim." diye fısıldadı kulağına. "Bir erkeğin dokunuşlarının ne kadar iyileştirici olabileceğini göstermeme izin ver."

"Şimdiden yeterince şey göstermedin mi?"

"Henüz içindeyken nasıl hissettirdiğimi bilmiyorsun." dediğinde Daniella aniden başını kaldırıp adamın yakıcı bakışlarıyla karşılaştı. Franco öyle aç ve kontrol edilemez görünüyordu ki, yerinde bir başkası olsaydı ondan çığlıklar atarak kaçardı. Ancak Daniella'nın karnının altında beklenmedik bir hareketlenmeye neden oluyordu. Bedeni adama olan ihtiyaçla resmen zonkluyordu. Tanrım. Onu bacaklarının arasında hissetmeyi nasıl da istiyordu fakat diğer yandan...çok korkuyordu.

Bu nasıl olacaktı?

Jonathan'dan sonra hiçbir erkekle birlikte olmamıştı. Gittiği doktorlar ve kullandığı ilaçlar işe yaramamıştı. Yaşadığı acılardan sonra bir daha asla seks yapamayacağını sanıyordu fakat Franco ile yaşadığı deneyimler ona başka zevklerin de var olabileceğini göstermişti. Şimdi ise, en çok istediği şey onu içinde hissetmekti. Ama yine de...

"Ben..."

"Şşşt." Genç adam işaret parmağını yavaşça dudaklarına bastırdı. "Hiçbir şey söyleme cara mia. Sadece deneyeceğine söz ver."

Daniella, "Pekâlâ." dedi. "Söz veriyorum." Sonra da adama büyülenmiş gibi bakmaya devam etti. Çünkü kahrolasıca Francisco De Luca gülümsediğinde başka yere bakmasına imkân yoktu.

...

"İkiniz de ellerinizi görebileceğim bir yerde tutup arkanızı dönün."

"Tanrım. Bizi öldürecek, bizi öldürecek. Şimdi ne yapacağız?" Sara panikle fısıldadı.

"Sakin ol ve her şeyi bana bırak."

"Korkuyorum Fabio." Genç kız titreyen gözlerle ona bakarken Fabio'nun içindeki sahiplenici güç ortaya çıkmıştı. Yıllar boyu bunun için var olmuştu. Ona zara gelmesine asla izin vermezdi.

"Korkma. Ben yanındayım."

"Elinde silah var görmüyor musun?"

"Kendi aranızda fısıldaşmayı kesin de dediğimi yapın hemen."

Sara yerinden sıçrayarak arkasını döndü. Korku dolu gözlerle Stefano'ya bakarken ellerini başının iki yanında tutmaya devam ediyordu. Fabio'nun da elleri havadaydı ancak bakışlarında korkudan eser yoktu.

"Sevgili nişanlım benden sıkıldı mı yoksa? O yüzden mi yanından ayırmadığın badigardını yanına çağırdın."

"Stefano ben..."

"Beni o çağırmadı." diye araya girdi Fabio. Amacı adamın öfkesini kendi üzerine çekmekti. "Onu senin gibi bir adamla yalnız bırakmamak için kendi isteğimle peşinizden geldim."

"Görev aşkı yüzünden değildir eminim." Stefano delice bir kahkaha attı. "Siz ikiniz ne türden bir aşk yaşıyorsunuz söylesenize? Platonik mi, yoksa karşılıklı mı? Hayır hayır, söylemeyin. Aslında tam tahmin ettiğim gibi De Lucaların iti evin küçük kızına âşık ancak kızın bundan haberi yok, öyle değil mi?" Stefano bir anlığına kahkahalarına engel olamadı. Tam bir manyak gibi davranıyordu. Sara korkuyla birlikte paniğe kapıldığını hissetti.

"Ama bak, gördün mü o da sana karşı boş değilmiş işte." Genç kıza döndü. "İtiraf ediyorum iyi bir oyuncusun Sara. İki gündür benden uzak durabilmek için elinden geleni ardına koymadın. Sonunda yatağıma girmemek için beni sızana kadar içirmeye bile çalıştın. Bilmediğin şey ise, içkiye ne kadar dayanıklı olduğumdu."

"Ben, bunların hiçbirini yapmak istememiştim Stefano. Yemin ederim."

"Bırak kızı gitsin."

Stefano'nun ölümcül bakışları yeniden Fabio'ya kaydı. "Sıranı bekle kapı köpeği ve bu işe karışma. Bu ikimizin arasında."

Fabio Sara'nın önüne geçerek kızı silahın hedefinden çıkarmaya çalıştı. Yumruklarını iki yanında sıkmıştı. "Hayır. Asıl bu senin ve benim aramda. Silahını indir ve benimle erkek erkeğe dövüş."

"Fabio lütfen?" diye yalvardı Sara. İki eliyle kolunu yapışınca Stefano burnundan soludu.

"Seni silahsız da haklayabilirim ama uğraşmaya değmezsin. Hemen gebermek istemiyorsan uzaklaş ondan."

Fakat Fabio hareket etmedi. "Kadınları korkutmak hoşuna gidiyor değil mi? Onları yalvartmak, senden merhamet dilenmelerini sağlamaktan zevk alıyorsun. Fakat bir erkeğin karşısında silahsız kalmaya ödün kopuyor."

Stefano öfkeden köpürmek üzereydi. Elindeki silahı düzelterek namlunun hedefinde Fabio'nun olduğundan emin oldu. "Kes sesini piç kurusu. Beni kışkırtmaya çalışma. Buraya gelerek bana meydan okuyabileceğini mi zannediyorsun? Ellerini Sara'nın üzerine koyduğun anda ölüm fermanını imzaladın. Çünkü o benim. Bana ait."

"Tanrım hayır, sakın onu öldürme sana yalvarırım." Sara önüne geçmeye çalışınca Fabio, onu arkasında tutmaya devam etti.

"Geri çekil Sara!"

"Hayır!"

"Sevgilini korumaya çalışman gözlerimi yaşarttı doğrusu ama inan bana o piçi öldürdüğümde baban bana teşekkür edecek."

"Fabio benim sevgilim değil. Sana yemin ederim."

"Yalan söyleme!" diye haykırdı Stefano. "Az önce öpüştüğünüzü görmediğimi mi sanıyorsunuz."

Sara irkildi. Gözyaşları gözlerinden dökülmek üzereydi. "O...o bir hataydı." diye kekeledi. Bunun Fabio'yu ne kadar inciteceğini biliyordu ama onu kurtarmak için bunu yapmak zorundaydı.

"Hepiniz aynısınız. Dünyadaki tüm kadınlar birer fahişe. Buna kendi annem de dâhil. Neden biliyor musun? Babamdan sevgi görmediği için kendini erkeklerin kollarına atmaktan hiç çekinmedi. Babam da yaptığı her şeye göz yumdu çünkü onun için bu dünyada tek bir kadın vardı: ilk ve son aşkı Lena."

"Babamın ilk karısı Lena mı?" Sara şaşırmıştı.

"Baban ve babamın yıllar önce o kadın için kaç defa karşı karşıya geldiklerini biliyor musun? Sonunda Lena babanı tercih edince babam da aile baskısı yüzünden annemle evlenmek zorunda kaldı ve hayatı hem onun hem de benim için bir cehenneme çevirdi."

"Ben...anlamıyorum. Babanın Lena'yı unutamamasının suçunu neden bize yüklüyorsun?"

"Çünkü De Lucalar hiçbir zaman hayatımızı mahvetmekten geri durmadılar. Baban babamla daima uğraştı. Dolayısıyla bizimle de. Biz düşman aileleriz Sara. Ve bu asla değişmeyecek."

"O hâlde neden? Neden bu evlilikte ısrar ederek babanı buraya gelmeye ikna ettin? Neden beni seviyormuş gibi davrandın?"

"Anlasana." diyerek araya girdi Fabio. "Seninle evlenerek her iki taraftan da intikam almak istiyordu. Amacın buydu değil mi?"

"Sen bu işe karışma approccio! (yanaşma)" Stefano silahını ona doğrultmaya devam ediyordu. "Ve sakın kıpırdama yoksa o aptal beynini havaya uçururum."

Sara Fabio'nun hareket etmemesi için ona sıkı sıkıya yapıştı. "Demek beni kullandın?"

Stefano'nun dudaklarında pis bir sırıtış belirmişti. "Tıpkı senin beni kullandığın gibi sevgilim. İkimiz de babalarımızdan nefret ediyorduk. Onları bir araya getirip birinin diğerini öldürmesini istedik."

"Ben asla böyle bir şey istemedim. Tek istediğim o evden kurtulmaktı." Sara öne geçmeye çalıştı.

"Sara, geri çekil!" Fabio uyardı.

"Sence hangisi daha erken davranacak? Benim babam mı, yoksa seninki mi? İki ihtimalde işime gelirdi doğrusu. Çünkü biri diğerini öldürdüğünde geriye kalanın eceli benim ellerimden olacak."

"Sen delirmişsin."

"Bu yüzden onunla yakınlaşmaman gerekiyordu." Fabio Sara'ya öyle bir bakış attı ki, genç kız utancından yerin yarılması ve onu içine alması için dua etti. İlk defa adamın ne demek istediğini anlamıştı. Stefano bir psikopattı ve Sara onu babasına karşı kullandığını düşünürken, asıl kullanılanın kendisi olduğunu anlayamamıştı.

"Şimdi nişanlımdan uzaklaş." Stefano silahın horozunu çekti. "Ona dokunarak hayatının hatasını yaptın. Bedelini gözlerinin önünde onu becermemi izleyerek ödeyeceksin."

Sara'nın gözleri büyüdü. Tanrım. Bu kadarını yapamazdı. Yapamazdı değil mi?

"Sara. Buraya gel sevgilim."

"Hayır!" Fabio Sara'nın elini tuttu. "Arkamda kal Sara."

Genç kız dudaklarını sımsıkı bastırdı. Başını hayır anlamında sallıyordu. Stefano'nun bakışları ikisinin ellerine bakarken nefretle doldu. Silahını kaldırıp havaya bir uyarı atışı yaptı. Sara olduğu yerde sıçradı.

"Hemen buraya gelmezsen gözlerinin önünde onun beynini dağıtırım."

Genç kız hüzünlü gözlerle Fabio'ya baktı. Fabio göğsünü ona siper ederken Sara'yı arkasında tutmaya devam ediyordu. Oysa kızın titremelerini omuriliğinde hissedebiliyordu. Sara korkmuştu ve sırf onu korkuttuğu için bile bu orospu çocuğunu öldürebilirdi.

"Bunu yapma!" diye genç kıza fısıldadı.

"Üçe kadar sayacağım. Ve üç dediğimde pantolonumu çözmüş ve önümde eğilmiş olacaksın Sara."

Sara'nın gözleri akmayan yaşlarla doldu. Boğazında yutamadığı bir düğüm oluşmuştu.

"Bir."

Genç kız öne doğru titrek bir adım attı.

"Hayır Sara!" Fabio'nun bıçak kadar keskin sesi bile kulağına uğultu gibi geliyordu artık. Kalp atışlarını yavaşlattı. Eğer babasının onu döverken yaptığı gibi beş duyusunu da kapatabilirse, belki hiçbir şey hissetmezdi.

"İki."

Yavaş yavaş yürümeye devam etti. Tıpkı bir ölüm mangasına yürüyor gibiydi. Artık ne Fabio'yu ne de kalp atışlarını işitmiyordu. Gözleri tek bir noktaya sabitlenmiş bir robottu. Stefano'nun önünde durdu. Adamın delicesine parlayan gözlerinin içine bakmaya devam etti. Ama onu görmüyordu. Tek görebildiği eğer dediğini yapmazsa kanlar içinde yere yığılacak olan Fabio'nun bedeniydi.

"Aferin kızıma. Şimdi uslu bir kız ol ve önümde diz çök."

Fabio küfretti. Stefano onu durdurmak için havaya bir el daha ateş etti. "Başka boşa gidecek kurşunum yok yanaşma, o yüzden yerinde kal."

"Öldür beni. Ne duruyorsun? Hadi durma ateş et."

"Sakın beni kışkırtma. Seni yaralayabilir ve yine de gösteriyi izlemeni sağlayabilirim."

"Senden korkmuyorum."

"Korkmalısın. En başından beri senden hoşlanmamıştım. Ve sebebi de ona olan duygularındı. Bir kadın yüzünden ölmek senin için oldukça aşağılayıcı olurdu, ama bence en aşağılayıcı olanı sevdiğin kadını başkasının becerdiğini izlemek olmalı."

"Sen bir ölüsün Stefano Greco. Beni duydun mu? Ona dokunduğun anda ölüden bir farkın kalmayacak." Fabio dişlerini

sıkarken bedeninde adeta öfke uğulduyordu. Gözünü kan bürümüştü. Adama doğru yürümeye başlayınca Stefano bu kez silahı Sara'nın kafasına doğrulttu.

Fabio olduğu yerde dondu.

"Bir adım daha atarsan onu öldürürüm."

"Seni korkak piç."

"Onun için ölmekten korkmuyorsun ama onun ölümünü izleyemezsin değil mi?" Stefano keyifli bir kahkaha daha attı. "Dostum. Kadınlar zayıflıktır. Bunu öğrenmek zorundasın."

"Lütfen geri çekil Fabio."

Sara ilk defa konuşmuştu ama ona bakamıyordu. Adamın önünde ve dizlerinin üzerindeydi. Fabio genç kızın sessiz hıçkırıkları yüzünden omuzlarının sarsıldığını görebiliyordu.

"No llores, Sara (İspn. Ağlamak yok.) Benim için."

"Ağlamayacağım." diye fısıldadı genç kız.

"Dokunaklı konuşmanız bittiyse, işe koyulma vakti sevgilim."

Genç kız titreyen ellerle pantolonun düğmesini çözdü. Sonra da yavaşça fermuarını indirdi. Adamın nefesinin hızlandığını duyunca midesi yeniden bulanmaya başladı. Tanrım, şu anda ölmek istiyordu. Fabio'nun gözleri önünde tecavüze uğramaktansa ölmek en iyisi olurdu.

Stefano boşta kalan eliyle ona yardım etti.

"Aferin. Şimdi külotunu indir ve arkanı dön güzelim. O güzel kıçını havada görmek istiyorum."

Sara dediğini yaptı. Arkasını döndü ve Fabio'nun ölüm saçan bakışlarının altında öne doğru eğildi. Gözyaşları yanaklarından sel gibi akmaya devam ederken parmaklarını çamaşırına takarak iki yanından aşağı sıyırdı. Gözlerini sımsıkı kapatarak başını eğdi çünkü bunu sevdiği adamın gözlerinin içine bakarak yapamazdı.

Tanrım onu seviyordu ve bunu ona söyleyemediği için dünyanın en büyük aptalıydı.

"Muhteşem bir kıçın var bebeğim. Şimdi o sıkı kıçı sertçe becereceğim ve sevgilin de bunu izleyecek. Ardından onu öldüreceğim ve sen de bu kez onun ölümünü izleyeceksin. İkiniz de bir Greco'ya ihanet etmenin bedelini ödeyeceksiniz. Gösteri bitmeden önce ölmek istemiyorsanız hareket etmezsiniz."

Sara hıçkırdı. Gözlerinden sıcak gözyaşları boşalıyordu. Eliyle ağzını sımsıkı kapattı. Aksi halde çığlık atacaktı. Bekâretine bu şekilde veda etmek aklının ucundan bile geçmezdi. Ama şu an yaşayacağı acıyı ya da aşağılanmayı düşünmüyordu. Tek düşünebildiğiydi Fabio'ydu. Onun yaşaması için her şeyi yapardı.

Stefano'nun kulağında zevkle homurdanmasını duydu. "İşte bu. Sıcacıksın tatlım." Adam aletini arkadan yavaşça girişine sürterken Sara öğürmemek için kendini zor tuttu. İçinden canının yanmaması için Tanrı'ya dua ediyordu.

Lütfen canımı yakma! Lütfen! Lütfen!

Sonra bir anda patlayan silah sesiyle olduğu yere kapaklandı. Ardı ardına o kadar çok silah sesi duydu ki elleriyle kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Tüm bedeni yaşadığı şok ve korku yüzünden zangır zangır titriyordu.

"Lütfen ölme...lütfen ölme..."

"Sara!"

"Özür dilerim Fabio, özür dilerim." Sara hıçkırıklarının arasında inliyordu.

"Sara kendine gel."

Onu sarsan adamın kollarından kurtulmak için çığlık attı. "Dokunma bana!" Çırpındı. "Sakın dokunma!"

"Aç gözlerini bebeğim. Benim Fabio."

Sara ıslak gözlerini kırpıştırarak açtı. Karşısında duran adamın Fabio olduğunu anlayınca dudakları aralandı. Fabio yüzünü avuçlarının arasına almış onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Fabio."

"Buradayım. Geçti."

Sara, genç adamın omzunun arkasından baktığında Stefano'nun bedeninin yerdeki bir kan gölünün ortasında yattığını fark etti. Cesedi tanınmaz haldeydi.

"Aman Tanrım." Sara'nın gözyaşları daha şiddetli akmaya başlamıştı.

"Şşşt. O tarafa bakma. Beni duydun mu?" Fabio onu tutup kendine çevirdi. "Yalnızca gözlerime bak." Sara bakışlarını güçlükle cesetten koparıp ona baktı. Fabio'nun kara gözlerinde yalnızca sevgi ve şefkat vardı. İçinin ısındığı hisseder hissetmez rahatlamanın yerini korku aldı.

"Onu öldürdün."

"Söylemiştim." dedi Fabio derin bir nefes alarak. "Sana dokunduğu anda ölmüştü."

Sara başka bir şey söyleyemedi. Tüm bedeni yaşadığı şok yüzünden uyuşmuş gibiydi. Fabio dizlerinin üzerine çöküp onu kollarının arasına çektiğinde itiraz etmedi. Anında kollarını adamın boynuna doladı. Ona öyle sıkı sarılmıştı ki adamı bir an boğacağından korktu. Sonunda Fabio da silahını bırakıp ellerini genç kızın titreyen bedenine sardı.

"Rahatla, mi amor (aşkım). Bitti artık."

Sara gözlerini araladı ve Stefano'nun ölü bedenine son bir kez baktı. Hiçbir şeyin bittiği filan yoktu. Asıl şimdi başları fena halde beladaydı.

20.BÖLÜM:
Hata Mı, Tercih mi?

"Bana bu adamların senden ne istediğini söyleyecek misin?"

Franco onu ya duymamıştı ya da sorusuna cevap vermemek için duymamış gibi yapıyordu. Çünkü Daniella ona doğru yürürken geminin pruvasındaki makaraları çalıştırarak demir almaya hazırlanıyordu. Bazı halatları gerdi, bazılarını düğümledi ve çekti. Daniella onu izlemenin bile bir keyif olduğunu hatırlattı kendine. Mürekkepli teni birkaç günde güneşte iyice koyulaşmıştı, bu yüzden üzerindeki beyaz gömlek ona daha çok yakışıyordu. Siyah saçları uzamıştı ve tuzlu su yüzünden darmadağınıktı. Ama bu haliyle bile nefes kesecek kadar yakışıklıydı.

Franco, "Adamları tanımıyorum." diye başladığında Daniella yanındaki korkuluğa yaslanmış hâlâ ondan bir yanıt bekliyordu. "Onlarla ilk kez alışveriş yapıyorum. Aracı olan kişi babamın bir tanıdığıydı. Adamların istediği silahları temin edip onlara yollayacak ve onlar da bana paramı ödediğinde iş bitmiş olacaktı."

"Fakat işler istediğin gibi gitmedi."

"Adi herifler ödemeyi uyuşturucu ile yapmaya kalkışınca anlaşma bozuldu." Daniella adamın kaş çatışından bu işten nefret ettiğini anlıyordu. Safir mavisi gözlerinin etrafını koyu bir karanlık kaplamıştı.

"Ailemizde uyuşturucu ve kadınlar kırmızı çizgimizdir. Kimse rızamız dışında bizi bu pisliğe bulaştıramaz."

"Yani malı onlara geri gönderdin."

"Evet. Ama onlar tam aksini iddia etti ve benden anlaşmayı tamamlamamı, aksi takdirde sonuçlarına katlanmak zorunda olacağımı söyledi."

"Bu yüzden de seni öldürmeye kalkıştılar."

"Bu tür anlaşmalar kanla imzalanır. Taraflardan biri anlaşmayı bozarsa bedelini canıyla öder."

"Anlıyorum." Daniella ona dikkatle bakmaya devam etti. "Ne yapacaksın peki?"

"O namussuz heriflere benimle uğraşmanın ne demek olduğunu öğreteceğim. Kim ne düşünürse düşünsün, bu işte ben haklıyım."

Daniella bir süre sessiz kaldı. Hemen ardından aklına gelen soruyu sordu. "Ya doğruysa? Ya, iddia ettikleri gibi mallar gerçekten ellerine ulaşmadıysa? Adamların doğru söyleyebilecekleri hiç aklına geldi mi?"

Franco bir anlığına bunu düşünüyormuş gibi yaptı. Ardından sertçe başını iki yana salladı. "Bu imkânsız. Babamın danışmanı Russo, bu işle bizzat ilgilendi. O adama babamdan bile daha çok güvenirim."

"Neden ani karar vermeden önce onlarla konuşmayı denemiyorsun?"

"Silahlar konuşmaya başladığında insanlar susar Daniella. Bir De Luca'ya kendi bölgesinde ateş açmanın ölüme davetiye çıkartmaktan farkı yoktur. Yaptıklarının bedelini ödemeliler."

"Onları öldürecek misin?"

Bu cevabını bildiği bir soruydu. Yine de Franco'nun sessiz kabullenişi Daniella'nın içini dehşetle doldurdu. Adamın yumuşak dokunuşlarına veya kulağına fısıldadığı aşk sözcüklerine kanıp her seferinde onun bir katil olduğunu nasıl da unutuyordu.

"Ne kadar ciddi olduğumu anlamalarının tek yolu bu. İhanetin affi olmaz."

"Diğerleri de sana ihanet mi etmişti?" Soru ağzından, Daniella daha onu geri alamadan bir anda çıkmıştı.

Franco aniden yaptığı işi bırakarak ona kısılmış gözlerle baktı. "Hangi adamlar?"

Daniella cevap vermek istemediği için bakışlarını hızla kaçırdı. Çoktan sorduğuna pişman olmuştu. Fakat Franco ona doğru kararlı adımlarla yürüyerek gözlerinin içine bakması için zorladığında kaçacak yeri kalmadığını anladı.

"Sana bir soru sordum Daniella. Hangi adamlardan bahsediyorsun?"

"Sara'nın bana verdiği bellekteki resimlere baktığımı sana daha önce söylemiştim. Geçenlerde tesadüfen o adamların vahşi birer cinayete kurban gittiklerini öğrendim."

"Ve onları benim öldürdüğümü düşündün."

"Aksi halde neden Sara o resimleri her türlü tehlikeyi göze alarak sana ulaştırmak için bu kadar uğraşsın?"

"Haklısın. Ama o resimlerde adamların vahşi bir cinayete kurban gittiklerini gösteren en ufak bir detay olduğunu hatırlamıyorum." Franco'nun bir kaşı şüpheyle havaya kalktı. "Aradaki bağlantıyı nasıl kurduğunu bana söylemek ister misin?"

Daniella başını yere eğince Franco bir küfür savurdu. "Lanet Costa değil mi? Sana bunu o piç kurusu söyledi."

Franco'nun öfkesi Daniella'yı sindirmeyi başaramadı. "Costa bana asla böyle bir şey söylemedi."

"Şimdi de bana o düzenbazı mı savunuyorsun?"

"Elbette hayır."

"Costa sana başka ne anlattı?"

"Bana adamları seninle ilişkilendirecek hiçbir şey söylemedi. Yemin ederim."

"Ama eminim böyle düşünmeni sağlamak için elinden geleni yapmıştır."

Franco ile aralarına bir anda görünmez bir uçurum girmişti sanki. Konuşurken yüzüne bakmaması genç kadını çileden çıkarıyordu. Sanki adam kafasının içindeki bir kutuya girmiş, Daniella'yı dışarıda bırakmak için elinden geleni yapıyordu.

"Adamların resimleri Costa'nın arabasındaydı ve bana hediye etmek istediği şu...takip cihazlı kolyeyi, yani onu verebilmek için torpido gözünü açtığı sırada tesadüfen yere saçıldılar."

Franco kadınlar ve onların saflıklarıyla ilgili bir şeyler mırıldanınca Daniella öfkeyle omzuna bir tokat attı.

"Şunu keser misin?" Franco bu tepki karşısında şaşırmıştı ama bir şey söylemedi.

"Costa'nın bana yine bir oyun oynayıp oynamadığını bilmiyorum. Tek bildiğim o adamların bir cinayete kurban gittikleri ve bellekteki resimlerin polisin eline geçmesi halinde seni suçlamalarının an meselesi olduğu. Aradaki bağlantıyı nasıl kurduğuma gelince, bunu bir çocuk bile yapabilir çünkü..."

Daniella susunca Franco, "Devam et cara mia." diye tehditkâr bir tavırla ona doğru bir adım attı. "Susma. Aklından geçenleri söyle hadi."

"Hiç."

"Yapma sevgilim. Sen sözünü sakınmayan bir kadınsın. Şimdi susmanın sırası değil." Franco'nun gülümsemesi soğukkanlı bir yırtıcınınkinden farksızdı. Daniella ilk defa içinin adamın gülüşü karşısında buz kestiğini hissetti.

"İçini o günden beri yiyip bitiren sorunun cevabını merak etmiyor musun?" derken etrafında bir tur attı. Sonra da tam arkasında durarak kulağına sanki birileri onları duyabilecekmiş gibi

sessizce fısıldadı. "O adamları nasıl öldürdüğümü, hatta öldürmekle kalmayıp, kaçmayacaklarından emin olmak için dizlerini parçalamak, yalvarmalarını engellemek için dillerini koparmak ve gördükleri son yüzün benimki olduğunu anlayıncaya dek gözlerini açık tutacak kadar ileri gidip gitmediğimi sormayacak mısın?" Başını yana eğerek ona baktığında Daniella o anda ondan kilometrelerce uzakta olmayı diledi. İşittikleri tüm bedeninin kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atarken boğazı konuşmasına izin vermeyecek kadar acı doldu.

Zorlukla nefes alarak, "Yaptın mı?" diye soludu.

Franco yeniden karşısına dikildiğinde aradan saatler geçmiş gibi geldi. Kendini bir canavarla burun buruna gibi hissetti. Gözlerinin içine baktığında adamın bakışlarındaki hissizlik onu ürkütüyordu. Çenesi gergindi ve bir heykel gibi karşısında dikilirken Daniella sorusunun cevabını duymak istediğinden artık o kadar emin değildi.

Franco, "Evet." dediğinde dünyası başına yıkıldı. Hislerini belli etmemek için gözlerini yumdu. "Onları tam da anlattığım gibi öldürdüm."

Gözyaşlarının gözlerine battığını hissediyordu. Yalan söylüyordu. Yalan olmalıydı.

Daniella güçlükle yutkunurken başını inkâr edercesine iki yana salladı. İçten içe doğru olduğunu hissetmiş ama aksi olması için dua etmişti.

"Artık gerçeği biliyorsun." Franco bunu söyledikten sonra gidip motoru çalıştırdı. Tekne aniden hız alarak ileri atıldığında Daniella düşmemek için korkuluklara tutundu.

"Nasıl?" diye sormak istiyordu. Nasıl olup da tüm bunları midesi bulanmadan soğukkanlılıkla anlatabiliyordu. Tanrı şahitti ki, Daniella şu an midesindekileri tutabilmek için büyük bir savaş veriyordu.

"Sen sormadan neden yaptığımı da söyleyeyim mi?" diye devam etti Franco. "Çünkü bunu hak etmişlerdi."

"İnanmıyorum. Bu kadar vahşice bir katliamı yapabilecek biri olamazsın."

"Sana söylemiştim sevgilim. Konu değer verdiğim insanlar olduğunda yapabileceklerimin sınırını ben bile bilmiyorum."

Değer verdiği mi? Daniella o insanın kim olduğunu deli gibi merak ediyordu. Neyse ki sormasına gerek kalmadan Franco anlatmaya devam etti.

"O şerefsizler benim için önemli birine, üstelik bir kadına hiç acımadan zarar verdiler." Dümene iki eliyle sarılırken kelimeler adamın ağzından tükürürcesine çıkıyordu.

"Bilmiyordum. Ben, gerçekten çok üzgünüm Franco. Sakıncası yoksa kim olduğunu sorabilir miyim?" Daniella sesinin titrememesi için gayret ediyordu ama boğazındaki bir şey onu paramparça olmakla tehdit ediyordu. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken Franco ona döndü. Bakışlarındaki mesafe Daniella'nın ensesindeki tüyleri diken diken etmişti.

"Sakıncası olan o kadar sorudan sonra sence izin almak için biraz geç kalmadın mı?" Adamın neşesiz gülüşü dudaklarından gözlerine ulaşmadı. Franco'nun sakinliğinin fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyordu. Onu daha fazla zorlamanın anlamı yoktu.

Franco rotayı ayarlamak için ekrana bazı koordinatlar girerken konuyu değiştirerek gerginliği bozmaya çalıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir önemi var mı?"

"Elbette var. Çünkü eve dönmek istiyorum."

Franco bir kolu sertçe ileri itti. Konuşurken ona bakmıyordu. "Ben istediğimde döneceksin."

"Zorbalığı bırak Franco. İyileştiğime göre artık geri dönmememiz için bir neden kalmadı. Otelde yığınla iş beni bekliyor. Paola ve Dante meraktan deliye dönmüştür."

Oysa asıl onu bırakma fikri Franco'yu deliye döndürüyordu. Kadının varlığı, nefret ettiği uyuşturucudan bile daha fazla bağımlılık yapıyordu. O aptal sorularla sinirlerini bozsa da bu

kadından uzak kalkma fikrine kendini hazır hissetmiyordu. Henüz değil.

Ona ihtiyacı vardı. Bu yüzden, "Tehlike geçtiğinde geri döneceksin." diyerek isteğini erteledi.

Daniella iç geçirerek köşesine çekildi. Franco onun daha fazla ısrar edeceğini düşünmüştü. Çabuk pes ettiğine göre sandığından daha fazla dehşete kapılmış olmalıydı.

İçini bir suçluluk duygusu kapladı. Costa denen pisliğin acısını ondan çıkararak haksızlık etmişti. Daniella'ya değil, asıl o pisliklere öfkeliydi.

Gözünü ufuktan ayırmadan, "Adı Valentina'ydı." diye konuşmaya başladı. Daniella'nın onu dinlediğinden emin olunca da anlatmaya devam etti. "Simsiyah saçları ve gece kadar kara gözleri vardı. Teni karamel rengiydi. Güzel bir kadındı. İlk tanıştığımızda bana melez olduğunu söylemişti. Annesi Afrikalı bir fahişeymiş ve babası da bir İngiliz. İnanabiliyor musun?" Başını sallayarak, "Bana da uydurma geldi." dedi. "Ama yalan söyleyip söylemediğini araştırmaya gerek görmedim. Melezler hakkında pek fazla şey bilmiyorum. O sırada sıradan bir fahişeydi benim için. Düşmanlarım tarafından bir ajan olarak bana gönderildiğini anlayana dek hiçbir şeyden şüphelenmedim." Daniella'ya baktığında kadının kafasının karıştığını görebiliyordu. Bu yüzden açıklamak zorunda hissetti. "İlk defa vajinası olan bir hediye almıyordum."

Genç kadın başını anlayışla salladı. "Sanırım bu, neden ilk karşılaşmamızda beni bir fahişe sandığını açıklıyor."

"Evet." Franco'nun dudakları keyifle titrediyse de gülümsemeyi reddetti. "Gönderilenlerin içinde en iyi ve en sofistike olanı olduğunu düşündüğümü itiraf ediyorum." dediğinde Daniella gözlerini devirdi.

Franco gülüşünü ona göstermedi. "Nonna zamanında müdahale etmeseydi seni elimden kimse alamazdı."

Genç kadının gözleri bu defa da meydan okumayla kısıldı. "Hiç sanmıyorum kazanova."

Franco ona baktı. Kadının çenesini inatla dikmesine rağmen kızardığını görebiliyordu. Lanet kızarıklık beyaz tenine o kadar hızlı yayılıyordu ki, bazı bölgelere ne kadar hızlı ulaşabildiğini keşfetmek isterken buluyordu kendini.

"Valentina'ya ne oldu?"

"Arkadaşlığımız bir süre daha devam etti. Genelde aynı kadınla ikinci kez beraber olmam ama onunla aramızda değişik bir bağ vardı."

Daniella onu dinlerken göğsünde garip bir sıkışıklık hissetti. Sanki aniden ciğerlerindeki oksijen tükenmişti. Bu bilgi, neden onu bu kadar rahatsız etmişti bilmiyordu ama içinde gittikçe artan bir kıskançlık hissediyordu. Başıyla adamı devam etmeye zorladı.

"İhanetini bir ihbar sayesinde öğrendim. Bildiğim halde bilmemiş gibi yapmaya devam ettim. Amacım önce onu kimlerin kiraladığını öğrenmekti. Onu daha sık yatağıma almaya başladım. Bana giderek daha çok bağlandığını görebiliyordum. İlgisi artmış, aramaları sıklaşmıştı. Sonunda bir gün onu sıkıştırdığımda dayanamayıp bana her şeyi itiraf etti. Kod adı kullanan biri tarafından tutulmuştu. Para hesabına her ay otomatik olarak yatıyordu. Bilgisayar korsanlarım birkaç saat içinde adamın kimliğini tespit ettiler. O ve kardeş gibi gördüğü dört arkadaşıyla birkaç kez bir araya gelmiştim. Tekin herifler değillerdi. Onlarla çalışırken hiçbirine asla güvenmemiştim. Gördüğün resimlerde gece kulübümde son kez bir araya gelmiştik. Benden para karşılığı şebeke içi istihbarat konusunda bilgi satın almak istiyorlardı. Onları reddettim. Karşılık olarak bir ajan yollayacaklarını akıl edemedim."

"Sonra ne oldu?"

"Valentina itirafından sonra ortadan kayboldu. Gitmeden evvel onu affedene dek geri gelmeyeceğini söylemişti. İddia ettiğine göre bana âşık olduktan sonra dışarıya bilgi vermeyi kesmiş. Bu doğru olsa ve onu affetsem bile bir daha ona asla güvenemezdim."

"Bu yüzden gitmesine izin verdin."

"Evet."

Franco kederle önüne dönünce Daniella yerinde dikleşti. "Valentina'ya ne oldu Franco?"

"Onu bulduğumda yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi. Defalarca tecavüze uğramış sonra da etleri kasap elinden çıkmış gibi lime lime doğranmıştı."

Daniella içine keskin bir nefes çekti. "Aman tanrım."

"Damarları, çığlık atmasına engel olacak ama acıyı hissedebileceği kadar uyuşturucuyla doluydu." Franco dönüp onunla göz göze geldiğinde yüzündeki keder Daniella'nın içine ağır bir gülle gibi oturdu. "Valentina onu tutan adamlara ihanet edip saf değiştirdi ve bedelini canıyla ödedi."

"Bu korkunç."

"Bunun bir daha olmasına izin veremem."

Daniella tam ona aralarındaki şeyin Valentina'ya kıyasla çok daha önemsiz olduğunu söyleyecekti ki, adamın kararlı bakışları onu vazgeçirdi. Üstelik bunu söylediği takdirde adama karşı hissettiği çekimi inkâr etmesi gerekecekti.

Ya bir gün o da Valentina gibi ona âşık olursa ne olacaktı?

Adamın hayatı tehlike ve ölümle doluydu. Daha şimdiden vücudu onun yüzünden kurşun delikleriyle dolmuştu. Franco özgür bir adam bile değildi. Hem öyle olsa bile onunla bir gelecek düşünmesi mümkün müydü? Belki de en iyisi çok geç olmadan ondan vazgeçmekti.

"Yine fazla düşünüyorsun vita mia."

Franco ona içinde kopan fırtınalardan haberdarmış gibi bir bakış atınca gözlerini hızla ondan kaçırdı. Adamın ne düşündüğünü anlamasını istemiyordu. Franco, ondan asla korkmaması gerektiğini söylemişti. Yine de kendine engel olamıyordu. En çok da kendini ona kaptırmaktan korkuyordu.

Ve sonunda paramparça olmaktan.

...

Stefano ölmüştü.

Sara, bunu kendine ne kadar tekrar ederse etsin hâlâ gerçek olduğuna inanamıyordu. Fakat adamın teknenin beyaz zemininde kanlar içinde yatan görüntüsü ona inkâr ettiği acı gerçeği açıkça söylüyordu.

Genç adamın kolları ve bacakları iki yanında ters bir açıyla kıvrılmıştı ve bedeni delik deşikti. Ona diktiği boş bakışlar Sara'nın tüylerini diken diken ediyordu.

Ne yapmıştı? Kendilerini nasıl olup da böyle boktan bir durumun içine sokmayı başarmıştı?

Hepsi benim suçum diye geçirdi içinden. Eğer çıkarları için Stefano'yu kullanmaya kalkışmasaydı, sırf babasına ve Fabio'ya bir şeyleri ispatlamak için onunla bu yolculuğa çıkmasaydı bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.

Sara Stefano'nun ölü bedenine arkasını dönerek bacaklarına sarıldı ve oturduğu yerde iler geri sallanmaya başladı.

Aptal Sara!

Aptal! Aptal! Aptal!

Babası, bu olay yüzünden eski düşmanıyla yeniden karşı karşıya gelecekti ama bu Sara'nın, endişeleneceği en son şey bile değildi. Normal bir zamanda onu düşürdüğü bu zor durum hoşuna bile gidebilirdi. Fakat şu anda onları yakın gelecekte bekleyen tehlikeden başka hiçbir şeyi düşünemiyordu.

Stefano'nun babası mutlaka oğlunu arayacaktı ve cesedini bulduklarında ise çok geçmeden bu işte onun parmağı olduğu anlaşılacaktı. Çünkü bu lanet teknede yalnızca ikisinin olduğunu bilmeyen yoktu. Kendisini bu işten sıyırmanın imkânı yoktu ama Fabio'yu hâlâ kurtarmak için bir şansı olabilirdi.

"Hepsi benim suçum. Hepsi benim suçum."

Büyük bir cismin suya çarptığında çıkardığı foşş sesini duyduğunda girdiği transtan hızla kurtuldu. Arkasını döndü. Ona doğru ağır adımlarla yürüyen adam yorgun görünüyordu. Fabio kan ter içinde kalmış bir halde yanına geldi.

"Sen iyi misin?"

Genç adamın önünde çömelerek şefkatle sorduğu soruya Sara gözleri dolarak ve başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

Fabio derin bir iç çekti. Ceketi hâlâ onun omuzlarında olduğu için kolları sıvanmış beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla kalmıştı. Kıyafetleri kan içindeydi. Stefano'nun kanı.

Sara bu görüntüden bakışlarını hızla kaçırdı. Utançtan yüzüne bakamadığı için bakışlarını adamın parlak, rugan ayakkabılarına dikmişti. Az kalsın onun gözünün önünde tecavüze uğramak üzereydi. Bunun için kendinden iğreniyordu.

"Cesetten kurtulduğumuza göre artık ne yapacağımızı konuşabiliriz."

"Gidip teslim olmaktan başka ne yapabiliriz ki?"

"Eğer teslim olursak yaşamak için hiçbir şansımız kalmaz."

"Bunu neden yaptın?"

"Bize zaman kazandırmak için. Cesedi ne kadar geç bulurlarsa kaçmak için o kadar fazla zamanımız olur."

"Ondan bahsetmiyorum." Sara kirpiklerinin altından ona çekingen bir bakış attı. "O bir Greco. Babası çok önemli ve tehlikeli biri. Onu neden öldürdün?"

Fabio'nun çenesi kasıldı. Cevap vermeden önce öfkesini kontrol altına almaya çalıştığı belli oluyordu.

"Çünkü sana dokundu. O pis ellerini sana sürmeye kalkıştı."

Sara yeniden önüne baktı. "Sana o kadar şey söyledikten sonra benim için geri döndün. Bir başkası olsaydı asla geri dönmezdi."

"Beni başkalarıyla karıştırmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Ceset er ya da geç bulunacak. O zaman ne yapacaksın?"

"O zamana kadar çoktan buralardan gitmiş oluruz. Yardım isteyebileceğim birilerini ayarlar ayarlamaz seni buradan götüreceğim."

Sara hızla başını kaldırıp adamla yeniden göz göze geldi. Fabio kararlı görünüyordu.

"Aklını mı kaçırdın sen? Böyle bir şey yapamayız. Kaçarsak peşimize düşerler. Dünyanın öbür ucuna da gitsek bizi bulurlar."

"Korktuğunu biliyorum Sara." Fabio kanlı elleriyle saçlarına usulca dokundu. Sara garip bir biçimde bunu iğrenç bulmamıştı. Aksine, adamın dokunuşuyla vücudundaki istemsiz titremeler aniden kesilivermişti. "Ama korkmana gerek yok. Yanında ben varım."

"Anlamıyorsun." Sara güçlükle fısıldadı. "Greco'lar bunu asla yanımıza bırakmazlar. Babam da öyle. Artık bu bir kan davası."

"Cesedi denize attım. Tekneyi de iyice temizledikten sonra terk edilmiş bir halde bırakacağız. Sonra da geldiğim motorla yakın bir limanda başka bir tekneye binip ülkeden ayrılırız. Önce İspanya'ya gideriz. Oradan da Portekiz'e, ya da istersen Fransa. Sen seç. Nereye gitmek istersen."

"Nereye gidersek gidelim bunu benim yaptığım anlaşıldığı anda ölmüş olacağım."

"Saçmalıyorsun?" Fabio'nun kaşları hızla çatıldı. "Stefano'yu ben öldürdüm ve öyle bir durumda tüm sorumluluğu üstlenmeye hazırım."

Sara nemli gözlerle başını iki yana salladı. "Onlara benim yaptığımı söyleyeceğiz."

Fabio hızla ayağa fırlarken İspanyolca küfürler savurdu. "Bence ya aklını kaçırdın ya da henüz şoktan çıkamadın. Belki de başına güneş filan geçmiştir."

"Aklım gayet başımda. Seni bu işe daha fazla bulaştırmak istemiyorum."

"Artık çok geç."

"Ben ciddiyim Fabio." Sara başını kaldırıp hüzünlü gözlerle ona bakmadan evvel burnunu çekti. "Çok düşündüm. Kaçmak benim için çözüm değil ama sen yapabilirsin." Hevesle adamın ellerine uzandı. "Seni bulamayacakları uzak bir yere gidebilirsin. Babama bana saygısızlık ettiğini ve seni daha evden ayrılmadan önce kovduğumu söylerim. Biraz ısrar edersem bana inanır."

Fabio hızla dokunuşundan kurtuldu. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum, beni duydun mu? Sen kendini ateşe atarken bir korkak gibi kaçıp saklanmayacağım."

Sara sırf onu daha çok kızdırabilmek için, "Daha önce yaptığın gibi görmezden gelebilirsin." dediğinde genç adam dişlerini sıktı.

"Bu defa olmaz."

"Hâlâ anlamıyor musun? Bunu senin yaptığını öğrenirlerse öldürürler ve ben bununla asla yaşayamam." Sara konuşurken gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

Fabio onu omuzlarından tutarak kendine çekti. Sanki onu sarsmamak için kendini zor tutuyormuş gibiydi.

"Benden ne istediğinin farkında değilsin. Sensiz yaşayabilir miyim zannediyorsun? Asıl anlamayan sensin. Aptal inadın yüzünden hiçbir zaman da anlamadın." Gözlerinin içine öyle bir bakıyordu ki, Sara ruhunun derinliklerine kadar soyulduğunu hissediyordu. Sanki bedeni değil de ruhu çıplaktı. Tüm bedeni ürpermeden önce dudakları aralandı.

"Fabio."

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum Sara. Şunu o güzel kafana iyice sok. Bu işte sonuna kadar beraberiz."

Adam onu bıraktığı anda yaşadığı boşluk hissinden kurtulabilmek için kollarını bedenine doladı. Onunla tartışmanın anlamsız olduğunu anlamıştı. Fabio bir keçi kadar inatçıydı. Daima aklına koyduğunu yapan bir adam olmuştu. Eğer gitmek istemiyorsa onu kimsenin ikna edemeyeceğini biliyordu. Ama bir yolunu bulmak zorundaydı. Başka türlü onu asla koruyamazdı. Babası Sara'yı Greco'lara vermek yerine cezasını kendi elleriyle vermek isteyebilirdi. Öte yandan Fabio'nun hiç şansı yoktu.

Ne yapıp edip onu gitmeye ikna etmeliydi. Peki, ama onsuz nasıl yaşayacaktı? Yıllardır varlığına öylesine alışmıştı ki... Üstelik aptal kalbi tam da onu sevmeyi yeni öğrenmişti.

Bulanık gören gözleri az ilerideki siyah cisme kaydığında gözyaşlarını yüzünden yeni temizlemişti. Stefano'nun silahı. Fabio ona defalarca ateş ederken elinden düşürmüş olmalıydı.

"Franco'yu aradım ama telefonu kapalı. Bize dönüş yapması için adamlarından birine haber bıraktım."

Fabio telefonuna bakıp kendi kendine konuşurken Sara kendine bir kez daha düşünme fırsatı vermeden ileri atıldı. Silahı kaptığı gibi havaya birkaç el ateş etmek için tetiğe ardı ardına bastı.

Sesten ürken genç adam hızla arkasını döndü. Gözleri şaşkınlıkla büyümüştü.

"Sara? Ne yapıyorsun?"

Genç kız ayaktaydı ve kararlı bakışları da silahıyla birlikte ona doğrultulmuştu. Fabio onun güçlü görünmeye çalışırken bile ellerinin titrediğini görebiliyordu.

"Buradan gitmen gerekiyor Fabio. Hemen!"

Fabio ellerini teslim olurcasına iki yanına kaldırmıştı ama ona doğru yürüyen kararlı adımlarını durdurmadı.

"Bırak o silahı elinden Sara."

"Yaklaşma."

"Beni vuracak mısın?" Fabio gömleğinin düğmelerinden birini açtı. "O halde tam buraya nişan almalısın. Aptal kalbime."

"Yaklaşma dedim, lütfen. Sana zarar vermek istemiyorum."

"Ne duruyorsun? Vur hadi."

Genç adam gömleğinin diğer düğmelerini de açınca Sara'nın gözleri büyüdü. Lanet okudu ve silahını son kez ateşledi.

...

Bir katil tarafından alıkoyulduğunda biri ona bu kadar sakin kalabileceğini söyleseydi herhalde suratına karşı gülerdi. Aslında şu anda adam katilden çok modern bir korsana benziyordu. Eksik olan tek şeyin yalnızca bir şapka, bir kanca ve göz bandı olduğunu düşündü Daniella. Sıkı kalçalarını saran siyah pantolonu ve önü açık gömleğiyle iyi bir kombin oluştururdu doğrusu. Aklında bir anda Franco'nun Jack Sparrow saç stiliyle olan görüntüsü belirince kendi kendine gülümsedi.

"Neye gülüyorsun sen?"

Gözlerini yukarı kaldırıp Franco'nun bakışlarıyla buluştu. Adamın onu fark edeceğini düşünmemişti.

"Sadece fantezi kuruyordum." dediğinde Franco'nun bakışları adeta alev aldı.

"Dümenin başındayken bana böyle şeyler söylememelisin sevgilim. Yoksa gemiyi hiç düşünmeden bir buz dağına sürebilirim."

Daniella başını sallayarak güldü. Franco'nun da gülümsemesini sağlayan bir gülüştü.

"O halde en iyisi düşüncelerimi kendime saklamalıyım."

"Ben öyle bir şey demedim." Sırıtan Franco aniden ciddileşerek, "Buraya gel." dediğinde Daniella'nın bedeni neden bu emre itaat etmek zorunda hissetmişti emin değildi.

Göz temasını kesmeden yavaşça yerinden kalkarak adama doğru yürüdü. Franco her adımında görüntüsünü adeta içine çekiyordu. Onu dümenle arasına sıkıştırarak arkasına geçti. "Ellerini şuraya koy."

"Onu benim kullanmamı mı istiyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Erkekler genellikle pahalı oyuncaklarıyla kadınların oynamasına izin vermezler."

"Bazı şeylerle oynamana izin verebilirim." Franco'nun müstehcen sesi sinir uçlarını harekete geçirmişti. Heyecandan dili damağına yapışınca yutkunmakta zorlandı.

"Daha önce hiç denemedim. Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Dene hadi."

Daniella hevesle dümeni kavradı. Franco ona ne yapması gerektiğini anlatırken gülümsüyordu. Hızlanırken gözünü ufka diktiğinde ise olabildiğince ciddiydi.

"Sanırım oluyor."

"Harikasın, mio tesoro (hazinem)"

Daniella bu kelimenin anlamını bildiğinden kahkahalarla güldü. Az önce kurduğu fanteziye birebir uyan bir sözcüktü.

"Hayatının büyük bir bölümünü yabancı bir ülkede geçirmene rağmen dilini unutmamış olman mükemmel."

"Yine de birçok kelimeyi hatırlamakta güçlük çekiyorum."

"Merak etme. Sana her şeyi yeniden öğreteceğim."

Bu kelimeler, neden kulağına sürekli seksi çağrıştırıyordu? Belki de adamın arkasındaki sert vücudu ona böyle hissettirdiği içindi. Daniella teninin karıncalandığını, midesinde bir şeylerin harekete geçtiğini fark ediyordu. Göğüs uçları mermi çekirdekleri gibi sertleşmiş, mayosunu zorluyordu

"Hadi bana bilmediğim birkaç kelime söyle."

Franco gözünü dikmiş onu izlerken birden ne söyleyeceğini bilemedi. Hayatmda ondan daha güzel bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. Kadının incecik boynu, yumuşacık saçları ve harika bir teni vardı. Üstelik dünya üzerindeki her şeyden daha güzel kokuyordu.

"Dolorosamente bella." diye fısıldadı kokusunu içine çekmek için burnunu saçlarına gömerken. Sonra da boynundaki bir noktayı öptü.

Daniella ürpererek kollarında döndü. Franco'nun gözleri adeta mavi alevlere dönüşmüştü.

"Bu, ne anlama geliyor?"

"Acı verecek kadar güzel."

Daniella'nın dudakları memnuniyetle yukarı kıvrıldığında Franco onu iyice kendine çekti. Tam kadının muhteşem dudaklarını ele geçirmek üzereydi ki, arka arkaya gelen silah sesiyle onu bırakmak zorunda kaldı.

"O da neydi?"

"Kahretsin!"

Franco telaşla Daniella'yla birlikte yere çöktü. Bunu yaparken kadının omzunun henüz iyileşmediğini düşünememişti. Daniella

yüzünü acıyla buruştururken Franco alt dolaplardan birinden bir silah çıkarmakla meşguldü.

"Bizi bulmuş olabilirler mi?"

Daniella'nın sorusu havada asılı kaldı. Franco, mermileri yuvalarına bu işi daha önce defalarca yapmışçasına hızla yerleştirirken Daniella o silahın başından beri orada olduğunu bilseydi yine de adamla bu kadar yakınlaşabilir miydi diye merak ederken buldu kendini.

"Silah sesi şu kayalıkların arkasından geldi."

"Burada kal ve ben söyleyene kadar sakın hareket etme."

Daniella başını hızla salladıktan sonra Franco yavaşlattığı tekneyi ağır ağır kayalıkların arka tarafına yönlendirdi. Lüks bir yat görüş alanına girdiğinde okkalı bir küfür daha savurdu.

"Onları tanıyor musun?"

"Alev saçan ejderha resmi. Greco'lara ait demek."

"Alev saçan ejderha mı? Grecolar da kim?"

"Büyük aile soylarında kullanılan simgelerden haberin yok mu?"

"Sizin de var mı?"

Franco omzunun üzerinden bakıp gömleğini sıyırdığında Daniella'nın gözleri kocaman oldu. Adamın koyu teninde bir sanat eseri gibi görünen dövmelerinden kürek kemiklerinin arasına denk gelen yerdeki şekle baktı.

"Aslan mı?"

"Ne olmasını bekliyordun? Tek boynuzlu bir unicorn mu?"

Daniella içinde bulundukları gerilime rağmen kıkırdadı. "Dövmelerini renklendirebilirsek neden olmasın. Ben daha yaratıcı bir şey bekliyordum."

Franco ona şakasından hoşlandığını ama şimdi zamanı olmadığını belirten bir bakış attı. Hemen ardından motoru durdurup, teknenin suyun üzerinde kendiliğinden süzülmesine izin verdi. Bu sırada yelken direklerinden birinin arkasına geçmişti. Başıyla

Daniella'ya yerinde kalmasını işaret ettikten sonra silah tutan elini diğer bileğine çaprazlayarak pruvaya doğru ilerledi.

Daniella çömeldiği yerden görebildiği kadarıyla yaklaştıkları tekne boştu. Görünürde kimse yoktu. Belki de yanlış duymuşlardı. Belki de silah sesi tekneden değil, arka taraftaki dik kayalıklardan gelmişti. Tepelerde irili ufaklı birkaç mağara girişi görünüyordu. Daha fazlasını görebilmek için kafasını uzattı.

Franco bir köşede siper almış bekliyordu. Parmağı tetiğin üzerinde ve her an ateş etmeye hazırdı. Daniella buna gerek kalmamasını umuyordu. Nefesini tutmuş teknede bir hareketlilik gözlemlerken birdenbire onu gördü.

Platin sarısı saçları ve beyaz teni kızı resmen ele veriyordu. Üzerinde bir erkek ceketi ve elinde bir silah vardı. Onu tıpkı abisi gibi birine doğrultmuş olduğunu gördü. Adamın arkası onlara dönük olduğu için yüzü görünmüyordu.

"Sara." dedi Daniella fısıltıyla. "Franco, bu Sara!"

Anlaşılan Franco da onu fark etmişti. Teknenin iyice yanaşmasını bekledi. Birkaç metre mesafe kaldığında ise hiçbir uyarı vermeden diğer tekneye atladı.

"Sakın kıpırdama! Elinde silah varsa at hemen. Sara? Neler oluyor burada?"

Sara ve adam aynı anda döndüklerinde Daniella onun kim olduğunu görünce saklandığı yerden çıktı.

"Fabio? Ne sikim dönüyor burada hemen söyleyin çabuk?"

"Franco?"

"İndir silahını Sara."

Genç kızın dudakları, her an silahını bir kenara fırlatıp abisine koşmak istercesine büzülmüştü, ancak Sara kararlı görünüyordu.

"Olmaz. Önce o buradan gitmeli."

Franco'nun düşmanca bakışları kız kardeşinden Fabio'ya kaydı. Silah tutan eli Sara'nınki gibi titremiyordu. "Eğer ona bir şey yaptıysan seni kendi ellerimle gebertirim."

"Yanılıyorsun. Sara'ya hiçbir şey yapmadım."

"Bu doğru Franco. O bana hiçbir şey yapmadı."

"O halde neden ona silah doğrultuyorsun?"

"Çünkü buradan gitmesini istiyorum."

Franco etrafına bir göz attı. "Az önce ateş eden sen miydin?"

Sara hızla başını salladı. "Evet ama sadece ciddi olduğumu anlaması içindi. Bana istemediğim hiçbir şey yapmadı."

"Sana bir şey yaptı mı yapmadı mı?" Franco'nun silah tutan eli gergindi.

"Hayır. Yani evet ama düşündüğün şekilde değil."

Franco aklını koruması için tanrıya yalvarıyordu. "Açık konuş Sara. Yoksa olacaklardan sorumlu değilim."

"Kesin şunu! İkiniz de." Daniella araya girmişti. "Silahlarınızı indirin de öyle konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok. Onun buradan gitmesini istiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum. İstiyorsan beni vurabilirsin."

"Bunu kardeşimin yerine memnuniyetle yaparım."

"Hayır Franco." Sara hızla Fabio'nun önüne atıldı. "Sakın ona ateş etme."

Franco kafa karışıklığıyla ikiliye bakarken Daniella adamın koluna dokundu. "İndir silahını kovboy. Bugün kimseyi öldürmeyeceksin."

Franco dediğini yaptı. Silahını pantolonunun arka beline sıkıştırdıktan sonra onlara döndü. Fabio da aynısını Sara'nın elindeki silaha yapmıştı ve kız şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmemişti.

"Biri bana burada neler döndüğünü anlatsın hemen! İkinizin, Greco'lara ait bir teknede ne halt ettiğini anlatmanız için tamı tamına otuz saniyeniz var."

"Asıl siz burada ne arıyorsunuz? Hem sen nasıl-"

"Burada soruları ben sorarım küçük hanım."

Genç kız sessiz kalınca Fabio olayı en başından anlatmaya başladı. Sara ve nişanlısının gezmek için tekneyle açıldıklarını ama

onu yanlarında istemeyen adamdan şüphelendiği için arkalarından gizlice takip ettiğini söyledi. Sonunda adamın kadın düşmanı bir sapık olduğunu ve Sara'ya tecavüz etmek üzereyken nasıl müdahale ettiğini anlatarak bitirdi cümlesini.

"Sen, Stefano Greco'yu mu öldürdün?"

Fabio bir kez başını sallayarak onayladı.

"Üstelik adamın kendi teknesinde?" Fabio yeniden onayladığında Franco sağa sola bakındı. "Cesedi ne yaptınız peki?"

"Denize attık."

Sara'nın sözlerine karşılık iki adam sözsüz bir dil kullanırmışçasına bakıştılar.

"Nasıl bir belaya bulaştığının farkmdasın değil mi?"

Fabio çenesini havaya dikti. "Bana ne olursa olsun ona göz kulak olmamı söylemiştin. Ben yalnızca görevimi yaptım."

Daniella'nın içinde genç adamın bunu yalnızca görev bilinciyle yapmadığına dair garip bir his vardı. Bu ikisinin onlardan bir şey sakladığı kesindi. Franco da aynı şeyi düşünmüş olacak ki, Sara'yı bir kenara çekerek konuştu.

"Nedense bana bu hikâyede eksik bir şeyler varmış gibi geliyor."

"E-eksik bir şey mi? Ne olabilir ki?" Genç kız heyecanla Fabio'ya baktı. "Yemin ederim, her şey tam da Bay Fabio'nun anlattığı gibiydi."

Daniella'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Bay Fabio mu demişti o?

"Madem öyle, neden onun gitmesini istiyorsun?"

"Çünkü...çünkü benim yüzümden öldürülmesini istemiyorum. Stefano ile tekneyle açılmayı ben istedim. Bizimle gelmek istediğinde ise ona izin vermedim."

"Stefano gerçekten sana saldırdı mı?" Daniella soruyu çok nazikçe sormuştu, ancak genç kızın gözleri yine de yaşlarla doldu. Sonra da Daniella daha onu omzuyla ilgili uyaramadan kollarını boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı.

Genç kadın yüzünü acıyla buruştururken Franco müdahale etmek için harekete geçmişti ki, Daniella onu bir el hareketiyle durdurdu. Sara'nın rahatlaması için genç kızın hıçkırıkları kesilinceye dek ona sarılmaya ve sırtını okşamaya devam etti. Gözyaşları dindiğinde ise ona bir şişe su getirdi.

Suyu alan Sara minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Daha iyi misin?"

"Evet."

"Yaşadığın korkunç bir şey ama merak etme, atlatacaksın."

"Her şeyi nasıl bu kadar kötü bir hale getirebildim bilmiyorum."

"Bu senin suçun değildi."

Sara alayla güldü. "Annem olsaydı tam aksini söylerdi. Genelde benim şımarık ve narsist bir kız olduğumu ve ilgi odağı olmak için sürekli sorun çıkardığımı düşünür."

"Anneler her zaman haklı olacak diye bir kural yok."

"Bu kez haklı ama. Fena batırdım."

"Hepimizin bazen batırdığı zamanlar olur. Önemli olan hata yapmak değil, o hatalardan ders çıkarıp tekrara düşmemektir. Büyükannem her zaman ilk yaptığın hatadır ama ikincisi senin tercihindir derdi. Eminim bir dahaki sefere tercihini Stefano gibi kötü bir adamdan yana kullanmayacaksın."

"Bundan emin olabilirsin."

Birbirlerine gülümserken Daniella sağlam kolunu Sara'nın omzuna doladı. O sırada erkekler bir köşeye çekilmiş kendi aralarında konuşuyorlardı. Daniella'nın gözü Franco'daydı. Fabio'ya direktifler verirken cephesini savunan bir komutan gibi Fabio'nun ona verdiği telefondan bazı adamlarla konuşuyordu. Bu tür savaşlara alışkın olduğu için stratejisi de bellidir diye düşündü.

Peki, hayatını adalet arayışı içinde geçirmiş Daniella, onun gibi bir suçluyla aynı cephede olabilecek, onun için savaşabilecek miydi? Jonathan bir hataydı evet. Ya Franco? O da bir hata

mıydı? Yoksa bir tercih miydi? Keşke buna neye göre ve nasıl karar vereceğini bilebilseydi.

Sanki hissetmiş gibi adamın keskin bakışları ona çevrilince içi sıcaklıkla doldu. Yanında oturan Sara bu bakışmayı fark etmiş gibi sırıtıyordu.

"Sahi, siz ikiniz denizin ortasında bir teknede baş başa ne yaptığınızı hâlâ anlatmadınız. Franco'nun hapishaneden nasıl çıktığını sormuyorum bile."

Daniella gülümsedi. "Uzun hikâye."

"Şu an kafamı dağıtmak için bundan daha iyi bir zaman düşünemiyorum."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Franco yanlarına gelince konuşmaları yarıda kesildi.

"Sara, hemen hazırlanman gerek. Birkaç dakika içinde sizi almaya bir uçak gelecek. Buradan gidiyorsunuz."

21. BÖLÜM:
Zincirlerinden Kurtulmak

Sara ve Fabio'yu denizin üzerine inen Floatplane tipi bir deniz uçağına bindirerek ülke dışına gönderdikten sonraki gün Franco, aniden Daniella'nın otele dönmesine karar vermişti. Daniella, bu kararının adamın telefonuna gelen bir haber yüzünden- Carlos ona ve Dani'ye yeni ve son model birer cep telefonu getirmişti- olduğunu tahmin ediyordu. Franco elbette ona bu konuşmadan bahsetmemişti ama konunun Meksikalılarla ilgili olduğuna cebindeki son kuruşuna kadar bahse girebilirdi.

Daniella'yı apar topar sahilde bekleyen Russo adındaki bir adamın arabasına bindirmiş ve daha sonra arayacağını söyleyerek gitmişti.

Roberto Russo, altmışlarında sakin görünen ve yıllanmış bakışlarından zekâ fışkıran bir adamdı. Yüzünde; yaşadığı hayatın oldukça çetin geçtiğinin kanıtı olan derin çizgiler vardı.

Franco adamın yakın bir aile dostu olduğunu ve ona her konuda güvenebileceklerini söylemişti. Ancak adamda Daniella'yı rahatsız eden garip bir şey vardı. Sebebi; ona karşı fazla nazik olması veya yol boyunca ona ailesiyle ilgili sorular sorup durması değildi. Belki de adam, büyükanne ve büyükbabasının eski bir tanıdığıydı. Ya da Roberto Russo, yalnızca fazla meraklı bir adamdı, bilmiyordu. Tek bildiği Franco'nun ona öz babasından daha çok inandığıydı.

Daniella bindiği arabanın arka camından Franco'ya bakarken içinden bir parçanın da onunla birlikte kaldığını hissetmişti. Ona ne kadar kısa sürede bağlandığını kendine itiraf etmekten nefret ediyordu. Aradan koskoca bir hafta geçmişti ve lanet herif onu bir kez bile aramamıştı.

Carlos'un ona verdiği telefonda -Franco telefonu vermeden evvel diğerini denize attığı için ondan özür dilemesini istemişti- acil durumlarda ona ulaşabilmesi için özel bir numara kayıtlıydı. Fakat Daniella bu numarayı ne aramış ne de mesaj atmıştı. Onu arayıp ne diyecekti? Günlerdir meraktan deliye döndüğünü, dokunuşları için yanıp tutuştuğunu ve onu kollarına alacağı günü iple çektiğini mi? Onu düşünerek kaç kere kendinde dokunduğunun sayısını bile hatırlamıyordu.

Tanrım...

Tıpkı aptal ve takıntılı bir âşık gibi davranıyordu. Fakat Franco'yu düşünmediği tek bir an bile yoktu. Bazı geceler odasında yatarken bir ses duyuyor ve kendini tüm odaları kontrol ederken buluyordu. Hayal kırıklığı ve kederle yatağına döndüğünde ise onu umursamayan bir adamı düşündüğü için her seferinde kendine lanetler ediyordu. Nerede ve nasıl olduğunu haber vermek bu kadar zor muydu? Bencil Piç.

"Bir şey mi dedin tatlım?"

"Hı?" Daniella hızla başını kesme tahtasından kaldırıp kapının eşiğinde ona bakan Paola'ya baktı. Yüksek sesle düşündüğünü fark etmemişti.

"Ah, hiç. Yalnızca kendi kendime konuşuyordum."

"İki kez seslendim ama duymadın."

"Üzgünüm. Dalmışım. Bir şey mi oldu?"

"Arka bahçenin masa örtülerini şimdi mi sermemi istersin yoksa yarın sabahı mı?"

"Sanırım yarın sabah yapsak daha iyi olacak."

"Nasıl istersen."

Sonunda büyük gün gelip çatmıştı. Daniella içindeki sıkıntının bir kısmının da açılışın neden olduğu gerginliğe bağlı olduğunu düşünüyordu. Döndüğünden beri kendini sürekli olarak otelin işleriyle meşgul tutarak bu stresi yenmeye çalışmıştı ama açılış yaklaştıkça telaşı giderek artıyordu.

Bu zorlu süreçte Paola ve Dante'yi işe almakla ne kadar doğru bir kara verdiğini bir kez daha anlamıştı. Çalışkan çift, yokluğunda tüm işleri yoluna koymuştu: yeni mobilyalar taşınmış, perdeler asılmış, mutfak ve banyodaki tüm eksikler giderilmişti. Çitler boyandıktan sonra renkli fenerler ve ışıklandırmalar bahçenin belirlenen noktalarına asılmıştı. Sognare'nin yeni, ay ışığı rengindeki tabelası artık açık denizden bile rahatlıkla görülebilen parlak bir deniz fenerini andırıyordu.

Taşlık araç yolu da artık kullanıma hazırdı. Daniella çevresine ektiği rengârenk çiçeklerin açtığını görünce çok mutlu olmuştu. Büyükannesinin tavsiyeleri işe yaramış, bahçeleri sonunda eski ihtişamına kavuşmuştu. Arka bahçedeki dev meşe ağacına asılmış tahta salıncak, fildişi rengi kamelyalar, renkli kuş evleri ve süs havuzuyla Sognare, gerçekten de bir rüya oteline benziyordu.

Önceki gün Stella ile telefonda konuştuklarında açılışa mutlaka büyükbabasıyla birlikte geleceklerini söylemişti. Otelin son halini gördüklerinde acaba ne düşüneceklerdi? Stella onunla gurur duyacak mıydı? Ya büyükbabası? Yıllarca emek verdiği oteli hatırlayıp hatırlamayacağından bile emin değildi. Tek bildiği onlar yanındayken bugünü daha rahat atlatacağıydı.

"Başka bir şey yoksa ben resepsiyona geçiyorum tatlım. Günlerdir telefon hiç susmadı. Herkes Sognare'nin ne zaman açılaca-

ğını ve boş oda olup olmadığını soruyor. Şimdiden odaların yarısı tutuldu bile. Bu, gerçekten inanılmaz."

"Arayanların çoğu buranın eski müşterileri Paola, bu kadar heyecanlanma. Yenilenmiş halini ilk görenlerden olmak ve komşularına hava atmak için acele ediyorlar sadece."

"Peki ya şehir dışından gelmek isteyen misafirler? Onlar için ne diyeceksin?"

"Hafta sonu kasabada panayır olacağın duyan turistlerdir. Açılışı neden bu kadar kısa sürede yapmak için acele ettim sanıyorsun?"

"Hepsinin bir tesadüf olduğuna inanmamı bekliyorsan yanılıyorsun canım. Tüm bunlar kızım, senin başarın."

"Bizim başarımız." diye düzeltti Daniella.

"Ah," Paola onu eliyle savuşturdu. "Biz sadece işimizi yaptık. Aylardır kocam oradan oraya gezinip ufak tefek işler yapıp duruyordu. Sayende güzel ve devamlı bir işimiz oldu."

"Bu kadar hazırlıktan sonra umalım da bir aksilik çıkmasın."

"Bence o hayırsız kardeşin gelmediği sürece hiçbir aksilik çıkmaz."

Bir parçası Paola'ya hak verse de Daniella Luigi'nin açılışa geleceğini hiç zannetmiyordu. Başından beri bu oteli istemediğini açıkça belirtmişti. Keşke onunla aynı hayallere sahip olabilselerdi. Şu sıralar aileden birinin desteğine her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Fakat Luigi asla böyle bir şey yapmazdı. Ne yazık ki, Sognare'den de ailesinden olduğu gibi tüm varlığıyla nefret ediyordu.

"İkramlar enfes görünüyor." Paola tezgâhın üzerine dizilmiş tabaklar dolusu aperatifleri işaret etti. "Bunların hepsini tek başına hazırladığına inanamıyorum. Mutfakta çok beceriklisin."

Daniella olumsuz düşüncelerden sıyrılıp mutlulukla gülümsedi. "Küçükken mutfakta büyükanneme yardım etmeye bayılırdım."

"Ondan epey şey öğrenmişe benziyorsun."

"Evet. Özellikle şu gevrek pirinç topları ve patatesli focaccia rulolar en sevdiklerimdendi."

"Sanırım artık benim de en sevdiklerimden olacaklar." Bir tane ağzına atıp anlamsız sesler çıkardı. "Tanrım, gerçekten muhteşem. Yardımıma ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Daniella başını salladı. "Hayır. Git hadi."

"Tamam. Ah Dani?"

"Evet?"

Paola eşikte durmuş Cheshire kedisi gibi sırıtırken kaşlarını yukarı aşağı oynatıp duruyordu. "Sanırım bir misafirin var."

Daniella heyecanla yerinde dikleşirken elindeki bıçağı tezgâha düşürdü.

"Kim?" diye heyecanla sordu. Fakat Paola'nın arkasından mutfağına giren adamı gördüğü anda heyecanı bir anda yok olmuştu.

"Costa?" dedi hayal kırıklığını bastırarak.

Ne bekliyordun ki? Gündüz vakti Franco'nun çıkıp geleceğini mi?

"Merhaba Daniella." Genç adam mahcup bir gülümsemeyle başım eşikten uzattı. "Girebilir miyim?"

"Tabii." diyen Daniella yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Arkasından çevirdiği işleri düşündükçe adamın ne yüzle buraya geldiğini merak ediyordu.

"Nasılsın?"

"İyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

"Vaktin varsa seninle önemli bir konuda konuşmak istiyordum."

"Konu ne?"

Daniella'nın cevabından sonra Costa Paola'ya yandan bir bakış atarak, "Yalnız." diye belirtti.

Paola aralarındaki gerginliği anında hissetmiş olacak ki, "Ah, gidip dışarıda Dante'nin yardıma ihtiyacı var mı bir bakayım." diyerek hızla yanlarından ayrıldı.

Paola gittikten sonra Costa Daniella'ya biraz daha yaklaştı. "Bir süredir ortalarda yoktun."

"İşlerim vardı."

Costa başını salladı. "Yurt dışına çıktığını duydum."

Daniella kirpiklerinin altından ona bir bakış attı. Bu sorunun tuzak bir soru olup olmadığını merak ediyordu. "Bazı işleri yoluna koymam gerekiyordu."

"Anlıyorum." Adamın dudakları düz bir çizgi halini aldı. Samimi görünüyordu ama yüzündeki ifadeden ona inanmadığı belli oluyordu. "Sana ulaşmaya çalıştım ancak telefonun kapalıydı."

"Bir kaza eseri eski telefonumu suya düşürdüm."

"Ah, bu kötü olmuş. Umarım onu Ligurya Denizi'ne filan düşürmemişsindir."

"Anlayamadım?"

Costa gülümsedi. "Sadece şakaydı." Oysa Daniella bunu hiç komik bulmamıştı. Dahası adamın gülüşü de samimi gelmiyordu artık. Gerginliği giderek arttı. Genç adam mutfağı inceleyerek çevrede dolanırken dikkatle onu izliyordu.

"Burada oldukça iyi iş çıkarmışsın. Girişteki sundurma eskisinden de iyi olmuş. Ve itiraf etmeliyim ki otelin içi de en az dışarısı kadar güzel görünüyor." İkram masasının başında durdu. "Bunların hepsini sen mi yaptın?"

"Evet."

"Alabilir miyim?"

Daniella başıyla onaylayınca kurabiyelerden birini ağzına attı. "Muhteşem."

Adamın rahat tavırları Daniella'yı çileden çıkarmaya başlamıştı. Sanki onu konuşturmaya çalışırken bir yandan da sınırlarını test ediyormuş gibi hissediyordu.

"Benimle konuşmak istediğin önemli konu neydi?"

"Evet, şey." Parmak uçlarını yaladıktan sonra arkasını döndü. "Geçtiğimiz günlerde şehrin batı yakasındaki bir gece kulübünde silahlı bir saldırı yaşandı. Şüpheliler makineli tüfeklerle ortalığı taradıktan sonra ortadan kayboldu. Görgü tanıklarının ifadelerine göre genç bir kadının yaralandığından endişe ediyoruz. Ne yazık ki çevre hastanelerde veya herhangi bir sağlık biriminde yaralı bir kadına dair kayıt bulunamadı."

"Bu olayın benimle ne ilgisi olduğunu anlayamadım?"

"Kamera kayıtlarını incelerken senin de o gece kulüpte olduğunu öğrendim ve bir şeyler duyup duymadığını sormak istedim."

Daniella'nın omzu, yediği kurşunu hatırlatırcasına sızladı. "H-hayır. Hiçbir şey duymadım."

Costa onu izlerken başını salladı. "Peki. Sakıncası yoksa orada kiminle buluştuğunu öğrenebilir miyim?"

"Bunu öğrenmek için neden kamera kayıtlarını kullanmıyorsun?"

"Çünkü bunu senden duymak istiyorum."

"Kiminle buluştuğum senin için bu kadar önemli mi?"

"Dinle Daniella. Seni önemsiyorum ve başına kötü bir şey gelsin istemiyorum."

"Benim için endişelenmene gerek yok dedektif. Başımın çaresine bakabilecek yaşı çoktan geçtim." Daniella Costa'ya bakarken genç adam gözlerini boynuna dikmişti. Kolyeyi çıkarttığını zaten biliyor olmalıydı ama şimdi gözleriyle gördüğüne göre bir şeyleri anlamasını umuyordu.

"Elbette öyle, ama bu olaydan sonra seni daha çok merak eder oldum."

Elbette merak ediyorsun seni ikiyüzlü pislik, çünkü artık izimi süremiyorsun.

Daniella dilinin ucuna gelen ağır kelimeleri yuttu. Yaptıklarını adamın yüzüne vurmayı deli gibi istese de şimdilik onu kışkırtmaya gerek yoktu.

Adam ona giderek daha çok yaklaşıyordu. Daniella bu yakınlıktan rahatsız olduğunu belli etmek için sırtını dikleştirdi.

"Burada sana yardım etmeye çalışıyorum." Costa arkasında durup kulağına eğildi. "Lütfen işimi daha fazla zorlaştırma. Kulüpte kiminle birlikteydin?"

Daniella'nın çenesi gerilirken elindeki bıçağı sıktı. "Sorguya mı çekiliyorum dedektif? Çünkü eğer öyleyse sanırım avukatımı aramalıyım."

"Elbette hayır." Genç adam ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Sadece samimi bir soruydu."

Daniella iç çekti. Sakinleşmesi gerekiyordu. Adam hiçbir şey bilmiyordu. Niyeti yalnızca ağzından laf almaktı. Ona hesap vermekten nefret ediyordu ama anlaşılan başka türlü ondan kurtulmanın yolu yoktu.

"O gece kulüpte abim Luigi ile birlikteydim. Şimdi mutlu oldun mu?"

"Bu doğru mu?"

"Sana neden yalan söyleyeyim?"

"Haklısın. Özür dilerim. Lütfen devam et. Abine o gece yurtdışına çıkacağından bahsettin mi?"

Daniella Costa'nın bu soruyu Luigi'ye çoktan sormuş olabileceğini düşündü. Bu yüzden dikkatli olmalıydı.

"Evet. Birlikte barda biraz sohbet ettik. Daha sonra beni striptizci kız arkadaşıyla tanıştırmak istediğini söyledi fakat gece bitip kız direkten indiğinde burnunun ucunu bile göremeyecek haldeydi. Yani, muhtemelen söylediklerimin bir tekini bile hatırlamıyordur."

"Sonra ne oldu peki?"

"Hiç. Gece yarısı olmadan kulüpten ayrıldım."

"Sonra da Amerika'ya gitmek için yola çıktın?"

"Evet."

"Tek başına mı?"

Daniella arkasını dönüp adamla yüz yüze geldi. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Hemen kızma. Kulüpten ayrıldıktan sonra arabanı kulübün otoparkında bırakıp havaalanına kadar nasıl gittiğini merak ediyordum."

Lanet olsun. Arabasının orada kaldığını unutmuştu.

"Luigi'nin ısrarıyla birkaç kadeh içtiğim için bir taksiye bindim."

Genç adam tatsızca kıkırdarken Daniella'nın suratı asıldı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen. Çünkü bu anlattıklarının hepsi koskoca bir zırva. O gece hiç içmediğini ve herhangi bir uçağa binmediğini ikimiz de biliyoruz."

Daniella'nın tüm bedeni aniden kaskatı kesildi. Yüzü öfkeyle yanarken yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Yalan söylediğimi düşünüyorsan neden beni sorguya çekiyorsun?"

"Sana az önce de söyledim. Seni sorguya çekmiyorum."

"Sahi mi? Çünkü buradan bakınca hiç de öyle görünmüyor." Daniella elindekileri bırakıp geri çekildi. "Üzgünüm dedektif ama sanırım sana anlatacaklarımın hepsi bu kadar. Şimdi izin verirsen..."

"Etrafındaki insanları kandırdığın gibi beni de kandıramazsın Daniella. Eğer gerçekten Amerika'ya gittiysen neden en yakın arkadaşına haber vermediğini ve telefon sinyallerinin bir hafta öncesine kadar Ligurya Denizi'nin ortasından gelirken neden sonrasında aniden kesildiğini bana açıklaman gerekecek."

"Sana herhangi bir açıklama borçlu olduğumu hiç zannetmiyorum. Ayrıca beni araştırmak için yakınlarımı arayıp durmaktan vazgeç. Bu kadar, anlıyor musun?" Daniella ellerini bir havluya kurulayıp tezgâha fırlattı. "Bu, artık masum bir sorgu olmaktan çıktı. Haklarımı biliyorum. Daha detaylı bir sorgulama için ya beni bir şeylerle suçlaman ya da kahrolası polis merkezine sürüklemen gerekecek. Veya belki, bir dahaki sefere üzerime

bir takip cihazı yerleştirmek yerine peşime adamlarından birini takarsın."

Genç adam duydukları karşısında sertçe yutkundu. Bu Daniella'nın beklediği bir tepkiydi. Bu fırsatı kaçırmayarak adamın üzerine gitti.

"Ne o, yoksa öğrenemeyeceğimi mi sanmıştın?"

"Daniella, b-ben." Genç polis kekeledi.

"Sen Fernando Costa," diyerek işaret parmağını adamın göğüs kafesine birkaç kez vurdu. "Hiç de tahmin ettiğim gibi bir adam değilmişsin."

"Ben, bunu yalnızca senin iyiliğin için yaptım.Yemin ederim." Yalvarışı samimi görünse de artık Daniella'nın umurunda değildi.

"Seni daha fazla dinlemek istemiyorum. Şimdi, lütfen git artık."

"Bir dakika," Genç adam yaralı omzuna uzanamadan önce Daniella hızla geriye çekildi. Costa'nın eli boşluğa düşerken kaşları hayal kırıklığıyla çatılmıştı.

"Beni dinlemek zorundasın. Sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum."

Adam bu kez de bileğine yapışınca Daniella hızla kendini ondan kurtardı. "Nasıl? Boynuma bir tasma takarak mı? Neyim ben? Senin evcil hayvanın mı? Beni dilediğin gibi işaretleyebileceğini mi sandın?"

"Seni korumak için başka çarem yoktu."

Yalancı. Senin tek derdin Franco'ya ulaşmaktı.

"Sana inanmıyorum."

"İhbarı yaptığın geceyi hatırlıyor musun? Otele birilerinin girdiğinden şüphelenmiş, sonra da korktuğun için polis merkezini aramıştın. Kontrol etmek için geldiğimizde bir yanlış anlaşılma yaşandığını, herhangi bir sorun olmadığını söyleyerek bizi başından savmaya çalıştın. O gece bizden bir şeyleri gizlediğinden şüphelenmiştik ve küçük bir araştırmanın sonunda da saldırıya

uğradığını öğrendik. Bize o gece otelinin yağmalandığını neden söylemedin?"

Afallama sırası şimdi Daniella'nındı. O kadar şaşırmıştı ki, bir anlığına ne cevap vereceğini bilemedi. "Buna gerek duymadım. Sadece küçük bir yanlış anlaşılmaydı."

"Yanlış anlaşılma yaşadığın adam Ernesto Colombo muydu?"

"Evet, ama sen bunu nasıl-"

"Nasıl bildiğimi boş ver. Adam oteli başına yıktı ve bu sadece küçük bir yanlış anlaşılmaydı öyle mi? Bana doğruyu söyle. Adam şikâyetçi olmaman için seni tehdit mi etti?"

"Ne? Elbette hayır. Bu tamamen benim kararımdı. Ayrıca saldırıdan sonra yaptıklarından pişman olmuştu. Ve tüm hasarımı karşıladı."

"Bu konu da öylece kapandı öyle mi?"

"Benim açımdan evet."

"Ama anlaşılan birileri açısından henüz kapanmamış."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ernesto Colombo'yu olaydan birkaç hafta sonra boş bir sokakta yüzü tanınmayacak hâlde bulduğumuzu biliyor muydun? Fena halde dövülmüş ve parmakları kırılmıştı. Hastanedeki ifadesinde onu bu hale getirenleri tanımadığını söyledi. Söylediğine göre sadece bir gasp olayıymış ama ne tuhaf ki, soyguncular üzerinden cüzdanını bile almamıştı. Hastaneden çıktıktan sonra da Colombo kendini evinde başından silahla vurmaya kalkıştı."

"Silahla vurmak mı?" Duydukları karşısında şok olan Daniella'nın başı dönmeye başlamıştı. Eğer tezgâha yaslanmasaydı olduğu yere yığılıp kalacaktı. "Tanrım. Yoksa adam öldü mü?"

"Şimdilik yaşıyor."

Şimdilik.

"Adama ne yaptın Franco?"

Franco masumca omuz silkti. "Hiçbir şey."

"Ah, lütfen!"

"Biraz sakin ol sevgilim. Eğer endişelendiğin buysa, son bıraktığımda hâlâ yaşıyordu."

"Tanrıya şükür."

"Şimdilik."

"Buna yaşamak denirse tabii." diyen Costa'nın sesiyle, Daniella'yı anılarından sıyrıldı. "Adam haftalardır komada."

Bir adam haftalardır ölüm kalım mücadelesi veriyordu ve bunu ona yapan Franco'ydu. Üstelik onun yüzünden. Tanrım. Peki ya adam ölürse ne olacaktı? Birinin ölümüne sebep olduğunu bilerek nasıl yaşayacaktı?

"Colombo başarılı bir iş adamıydı Daniella. Ailesiyle veya çevresiyle herhangi bir sorunu yoktu. Hırsı dışında kötü bir alışkanlığı da. Büyük kızını birkaç ay sonra evlendirecekti. Sence de kendini öldürmeye kalkışması için garip bir zaman değil mi?"

Daniella bakışlarını hızla kaçırarak kesme tahtasına döndü. Etkilendiğini adama belli etmemeye çalışıyordu, ancak titreyen ellerle birkaç sebze alıp doğramaya başladığında Costa gelip elini tuttu.

"Bir şey söyle lütfen? Konuş benimle."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Bildiğin her neyse. Umursamadığın en ufak bir bilgi bile ne kadar işimize yarar bilemezsin."

Daniella bir kukla gibi başını sağa sola salladı. Başı feci şekilde ağrıyordu. "Hiçbir şey bilmiyorum. Bay Colombo'yu tanıdığım söylenemez. Oteli almak isteyenlerden biriydi sadece ve satmak istemediğimi öğrendiğinde de ufak bir sürtüşme yaşadık, hepsi o kadar. Ama sonra pişman oldu ve hatasını telafi etti."

"Durup dururken öyle mi?"

"Yapma lütfen. Bay Colombo'nun başına gelenler için gerçekten üzgünüm ama anlattıklarım dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Neden bilmiyorum ama sana arkadaşın olarak gerçekten inanmak istiyorum." Costa omzuna dokunduğunda Daniella acıya tepki veremeyecek kadar uyuşmuştu.

"O halde neden hâlâ bir polisle konuşuyormuşum gibi hissediyorum." Daniella başını kaldırıp adama baktı.

Costa hafifçe gülümsedi. "Haklısın. Özür dilerim. Sana kendini kötü hissettirmek istememiştim."

"Eğer hepsi buysa..."

Genç adam başını salladı. Kibarca kovulduğunu anlamıştı. "Elbette." diyerek kapıya doğru yöneldikten sonra durdu ve arkasını döndü.

"Kolye yüzünden bana kızgın olduğunu biliyorum ama umarım hâlâ yarınki açılışa davetliyimdir."

Daniella cevap vermedi. Bunun yerine adama bakmakla yetindi. İçinden bir ses onun hayır cevabını kabul etmeyeceğini söylüyordu.

Costa gittikten sonra hava kararana kadar, yoğurdu, şekil verdi ve pişirdi. Yarın için sunum masasını doldurup taşıracak kadar çok çeşit hazırlamıştı. Her seferinde bu son dediğinde yeni bir karışımın malzemelerini hazırlarken buluyordu kendini.

Gece yarısı olduğunda, Paola ve kocası ertesi sabah erkenden geleceklerini söyleyerek otelden ayrılmıştı. Daniella da sonunda yorgun bacaklarını odasına taşıdı. O kadar bitkindi ki, duş aldıktan sonra hemen yatıp uyumayı planlıyordu. Sabah işlerin başına geçmek için gün doğmadan kalkmak zorundaydı.

Duşunu aldı. Dişlerini fırçaladı ve yatarken sıklıkla giydiği pamuklu pijamalarını üzerine geçirdi. Bu gece hava serindi. Tam ışığı söndürüp banyodan çıkmıştı ki boy aynasının yanındaki koltukta birinin oturduğunu fark etti.

Adrenalin yüzünden anında kalp atışları hızlanıp, nefesini sıkıştırdı. Onun Franco olduğunu daha görmeden önce anlamıştı. Adamın varlığı odadaki tüm enerjiyi adeta bir girdap gibi kendine çekiyordu.

Daniella karanlık odada güçlükle soludu. Yavaşça yürüyerek yatağının başucundaki ışığı açtı ve onu gördü.

Franco sandalyesinde dizlerine yaslanmış dikkatle onu izliyordu. Karanlıkta göz bebekleri iki kara çukurdu. Parmakları her zaman bileğinde olan lastiğin üzerinde oyalanıyordu. Onu fark ettiği anda lastiği çekip bırakarak sinir bozucu sesler çıkarmaya başladı. Şak. Şak. Şak.

Daniella heyecanlandığını belli etmemeye çalışıyordu ama onu gördüğü için aptal kalbi göğüs kafesinde taklalar atıyordu. Normal davranmaya çalışarak havluyla saçını kurulamaya devam etti.

"Evime bir hırsız gibi gizlice girmekten ne zaman vazgeçeceksin?"

"İçeriye girmemi engellemek için giriş şifrelerini değiştirmekten vazgeçtiğinde."

Sesindeki keskin ton Daniella'yı irkiltti. Sinirli miydi? İyi. Çünkü Daniella da öyleydi.

"Alarm sisteminin amacı bu. Davetsiz misafirleri evimden uzak tutmaya yarıyor."

"Buraya gelmek için herhangi bir davete ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum." Franco çenesini dikti. "Yoksa varlığım seni rahatsız mı ediyor?"

Daniella'nın boğazı adamın müstehcen ses tonu karşısında kurumuştu. "Ben öyle bir şey demedim." diyerek sertçe yutkundu. Kahretsin. Neden ona karşı koyması bu kadar zordu? Franco ona bakarken kelimeler sanki ağzından istemsizce dökülüyordu.

"İyi. Çünkü beni bu şekilde kendinden uzak tutabileceğini zannediyorsan yanılıyorsun."

Daniella aynanın karşısına oturup saçını fırçalamaya başlayarak konuyu değiştirdi.

"Güvenlik şirketi şifreleri her hafta değiştirmemin daha sağlıklı olacağını söylemişti." Daniella hafifçe omuz silkti. "Son güncellemelerden haberdar olmak istiyorsan daha sık buralarda olmalısın."

Franco'nun çarpık gülüşü hızla dudaklarına yayıldı. Avını parçalamadan önce köpekbalıkları da böyle gülümsüyor olmalıydı.

"Bana sitem mi ediyorsun vita mia (hayatım)?"

Piç kurusu. Böyle tatlı konuştuğunda ona karşı koyamadığını biliyordu. Ona her sevgilim, hayatım veya aşkım dediğinde Daniella güneşin altındaki dondurma gibi eriyip bitiyordu. Ama bu kez onu yumuşatmasına izin vermeyecekti. Zaafını ona bir kez gösterdiğinde, adamın bunu ona karşı kullanacağından emindi.

"Elbette hayır. Birbirimize herhangi bir şey için söz verdiğimizi hatırlamıyorum. Yani, dilediğini yapmakta özgürsün."

Adamın bakışları resmen yüzünü delip geçiyordu. Aynadaki aksiyle Franco'nun suratı yan yanaydı ve Daniella gözlerinin o yakışıklı yüze kaymaması için iradesini son kırıntısına kadar kullanmak zorunda kalmıştı.

"Oysa beni merak ettiğini düşünmek hoşuma gidiyor."

Sonunda bakışları karşılaştı. Franco'nun meydan okuyan gözlerine daha fazla bakamayarak aksi bir cevap vermemek için dilini ısırdı. Elbette onu merak etmişti. Ama bunu ona itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi.

"Ayrıca birbirimize herhangi bir söz vermemiş olsak bile üzerimde hak sahibi olduğunu bilmeni istiyorum."

Daniella elinin üstüne kapanan el ile irkildi.

"İzin verir misin?"

Franco'nun bir kalp atımı kadar sürede arkasına geçtiğini fark edememişti. Sinsi herif. Neredeyse bir kedi kadar hızlı ve sessizdi. Üstelik günah kadar yakışıklıydı.

Üzerindeki gece karası takımı ona karanlık ama bir o kadar da çekici bir hava katmıştı. Boyun bağı çözülmüş, kolalı gömleğinin açık yakasından seksi bir şekilde sarkıyordu.

Daniella adamın tarağı yavaşça elinden almasını ve saçlarını taramasını huşu içinde izledi.

"Çok güzel." diye mırıldandı genç adam, beline kadar inen saçların her bir telini yavaşça okşayarak. "Çok yumuşak."

Franco büyük bir konsantrasyonla yaptığı işe odaklanmıştı. Tarakla yaptığı şey, onu da en az Daniella kadar rahatlatıyormuş gibi görünüyordu. Adamın yüz hatları yumuşamış, kaşlarının arasındaki derin çizgiler azalmıştı.

Daniella fırsattan istifade ederek özlemini çektiği yüze baktı. Güçlü çenesinin keskin hatlarını, talepkâr dudaklarının her bir kıvrımını ve sivri elmacık kemiklerini adeta beynine kazıdı. Kirli sakalı bir gölge gibi güzel yüzünü çevreliyordu. Kahretsin. Onu çok özlemişti. Arkasını dönüp ona sarılmamak, kendini onun kollarına atmamak için daha ne kadar kendini tutabileceğini bilmiyordu.

"Seni bu gece beklemiyordum."

"Yarın senin için önemli bir gün. Bunu hayatta kaçırmazdım. Bu arada itiraf etmeliyim ki harika bir iş çıkarmışsın. Otel eskisinden güzel görünüyor. Seninle gurur duyuyorum."

Daniella'nın yanakları bu övgüler sayesinde ısındı. Otelin güzel olduğunu o da biliyordu ama bunu Franco'dan duyduğunda sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı.

"Teşekkürler ama açılış gecesi için böyle giyindiysen henüz çok erken."

Dövmeli eller saçlarında usulca süzüldü. Gümüş yüzüklerin ışıltısı solgun ışıkta güneş ışığı gibi parlıyordu. Tenine her temas ettiklerinde Daniella omuriliğinden aşağıya tatlı ürpertiler indiğini hissediyordu. Franco parmaklarını özenle nemli saçlarının arasından geçirirken Daniella'nın vücudu öylesine gevşemişti ki, göz kapaklarını açık tutmakta zorlanıyordu.

"Aslına bakarsan başka bir davetten geliyorum."

"Sahi mi?"

"Meksikalı dostlarımın düzenlediği bir seks partisi."

Daniella gözlerini hızla aynadan yüzünü inceleyen adama dikti. Onu kadınlı erkekli bir seks topluluğunun ortasında, üstelik de böyle seks tanrısı gibi giyinmişken düşünmekten nefret etmişti. Kıskançlık, kızıl bir sis gibi gözlerini kör ederken Mek-

sikalıların can düşmanı olduğu düşüncesi bir anlığına aklından çıkıp gitti. Adam düşüncelerini sezmiş gibi haylazca gülümsedi.

"Detaylardan bahsetmek ister misin?"

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Güzel kadınlar var mıydı?" Onlardan herhangi biriyle seks yaptın mı?

Franco yanıt vermeden önce tarağı bırakıp saçlarını elleriyle üç parçaya ayırdı ve onları sakince örmeye başladı.

"Güzellik göreceli bir kavramdır sevgilim. Kime ve neye olduğuna göre değişir. Benim fikrimi soruyorsan tüm gece aklımda yalnızca tek bir kadın vardı."

Aynadan ona baktığında Daniella kalp atışlarının odada yankılanmaması için dua ediyordu. Franco saçını örmeyi bitirdiğinde ucuna bileğindeki lastiği dolayıp bıraktı.

"Şimdi bana o kadının kim olduğunu sor."

"Kim?"

Franco eğilip nabzının attığı yere yumuşak bir öpücük kondurdu. Sonra da aynadan ona baktı. "Sen. Bu gece ve her gece aklımda olan tek kadın yalnızca sensin Donna Bella."

Daniella'nın gözleri aldığı hazla yarı yarıya kapanmıştı. "Franco?"

"Şşşt. Şimdi sakın beni durdurmaya çalışma. Çünkü sana dokunmaya ihtiyacım var."

Daniella itirazını yuttu. Adamın sessiz derin mırıltısı ayaklarını adeta yerden kesiyordu.

"Önce konuşmamız gerekiyor."

"Biliyorum." Franco boynuna öpücüklerini sıralamaya devam etti. "Bekleyemez mi?"

"Colombo'ya yaptıklarını biliyorum."

Franco derin bir iç çekti. "Anlaşılan Costa yine buradaymış."

"Evet."

Franco'nun saçlarındaki parmaklar kasıldı. "Bu gece ne Colombo ne de Costa hakkında konuşmak istemiyorum."

Daniella'nın gözleri adamınkilere takıldı. Onun da bu gece tek isteği kendini onun kollarına bırakmaktı. Ama aklını kurcalayıp duran sorular varken bunu asla yapamazdı.

"Peki ya Meksikalılar?"

"Fuenteslerin icabına bakıldı."

Ölmüşler miydi? Yani düşmanlarını öldürmüş, sonra da ellerindeki kan kurumadan ona mı koşmuştu?

Daniella'nın bedeni anında bu düşünceyle taş kesildi. Ona dokunan o muhteşem eller, zevk vermek için yaratılmış usta parmaklar daha birkaç saat öncesinde silahlarını ateşleyip insanları öldürmüştü.

Peki, insan, kanlı bir katilden tatlı bir sevgiliye nasıl bu kadar hızlı dönüşebilirdi?

Merhamet ve acımasızlık tek bir bedende vücut bulabilir miydi?

Geçmişte yaşadıklarını hatırladı. Jonathan da böyle bir adamdı. Ofiste veya toplum içindeyken ona tam bir beyefendi gibi davranır, baş başa kaldıklarında ise karanlık bir canavara dönüşürdü. Daniella bazı zamanlarda onun çift kişiliği olduğunu ve insanlardan bunu ustalıkla gizlediğini düşünürdü.

Ya Franco da öyle biriyse? Ya bir gün acımasızlığı merhametine galip gelirse?

Kendini adamın dokunuşlarından kurtararak aniden ayağa fırladı. "Biliyor musun aslında gitsen daha iyi olacak. Biraz yorgunum ve başım ağrıyor. Üstelik sabah erkenden kalkmam gerek."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Franco hem şaşırmış hem de alınmıştı. Kadının aniden kendini ona kapatmasına bir anlam veremiyordu. Az önce dokunuşları karşısında kendinden geçen kadın, şimdi karşısında gardını almış bir savaşçı gibi dikiliyordu. Costa denen pislik kafasını karıştırmış

olmalıydı. Veya belki de tatlı sevgilisi seks partisi yüzünden hâlâ kıskançlık yapıyordu.

Tanrım. Şu anda onu nasıl arzuladığını bir bilseydi, bu kıskançlığın yersiz olduğunu anlardı. Evet, o partiye gitmişti, fakat amacı yalnızca düşmanlarına hak ettikleri cezayı vermekti. Ne mekâna girdiğinde ne de adamları teker teker öldürürken yataklarındaki çıplak kadınları gözü görmüştü. Az önce söylediği her kelime doğruydu. Onun için yalnızca tek bir kadın vardı. Basit bir pamuklu geceliğin içinde bile ağzını sulandıracak kadar güzel ve ateşli görünebiliyordu üstelik. Franco ona dokunmak için yanıp tutuşan parmaklarını sıkıp bıraktı. Bu gece onun her bir kıvrımının tadına bakmayı planlıyordu.

"Lütfen yanlış anlama. Yalnızca yorgunum."

"Yorgunluğun vücuttan terle atıldığı değişik aktiviteler biliyorum. Eğer izin verirsen..." bir adım attı ve Daniella'nın geriye çekilmesiyle donup kaldı. İşte o anda kadının ondan korktuğunu ve bu yüzden uzak durduğunu anlamıştı.

Sebep bu gece öldürdüğünü düşündüğü adamlar mıydı?

Belki de Valentina'nın katillerine yaptıklarını anlatması kadının ondan iğrenmesine neden olmuştu. Daniella artık ona dokunmasına tahammül edemediğine göre öyle olmalıydı.

Bu düşünce tiksintiyle ellerine bakmasına neden oldu.

Ne bekliyordu ki?

Acımasız bir mafya baronunun oğluydu. Geçmişi sabıkalarla dolu bir katildi. Herkesin korktuğu bir canavar. Bunu her zaman biliyordu. Daniella'nın da bildiğinden emindi. Ancak çabucak kabulleneceğini düşünerek hata etmişti belli ki.

Yine de bencil piçin tekiydi. Çünkü onu kendine istiyordu. Ve bunun için her şeyi yapardı.

O anda aldığı kararla ceketini yavaşça omuzlarından sıyırırken kadının göz bebeklerinin irileşmesini izledi.

"N-ne yapıyorsun Franco?" Daniella'nın sesine korku hâkimdi.

"Seni zincirlerinden kurtarmaya çalışıyorum."

Franco, gömleğinin düğmelerini teke teker çözerken ona adım adım yaklaşıyordu. Daniella ise her adımına karşılık bir adım geri çekilerek ondan uzaklaşmaya devam ediyordu. Franco içinden hainçe sırıttı. Zavallı masum meleğim. Saklanabilirsin ama asla benden kaçamazsın.

"Senden gitmeni istiyorum Franco. Lütfen!"

Franco kararlılıkla başını iki yana sallayarak gömleğini üzerinden çıkardı. "Bunu gerçekten istediğini hissetseydim burada bir saniye bile kalmazdım sevgilim."

Şimdi üzerinde yalnızca pantolonu ve ayakkabıları kalmıştı. Daniella'nın gözlerini kocaman açmasını ve çıplak gövdesinde arzuyla gezdirmesinin keyfini çıkardı. Genç kadın, bedeninin her bir kıvrımını, kaslarını ve dövmelerini hayranlıkla inceliyor, bu da Franco'nun egosuna acayip iyi geliyordu.

Pantolonundaki kemeri çıkarıp bir kenara fırlattı. Bir anlığına gerilen Daniella'nın gözlerindeki rahatlamayı görmek, içini ona geçmişte işkence eden orospu çocuğunu bir kez daha yakalayıp gebertme isteğiyle doldurmuştu. Onun da sırası gelecek diyerek kendine söz verdi. Ama önce güzel meleğiyle ilgilenmeliydi.

Sırasıyla ayakkabılarından kurtuldu. Daniella hâlâ çekildiği duvar dibinden onu izliyordu. Kalp atışlarının hızlandığını buradan bile duyabiliyordu. Bunu ona yapmak, onu heyecanlandırdığını bilmek pantolonunun içinde sertleşmesine neden oldu.

"Az önce neyi fark ettim biliyor musun?"

"N-neyi?"

"Aramızda hâlâ bir güven problemi olduğunu." Franco bir sandalye alıp karşısında şişkin ereksiyonunu görebileceği şekilde bacaklarını açarak oturdu. "Sağlıklı bir ilişki istiyorsak bunu bir an evvel çözmek zorundayız."

"Ben...ne yapmaya çalıştığını hâlâ anlayamadım."

"Benim gibi güçlü bir adam için çaresizliğin ne demek olduğunu asla tahmin edemezsin Daniella. Bizim dünyamızda güç

her şey demektir. Bir başkasının karşısında zayıf görünmektense ölmeyi tercih ederiz. Silahsız gezmek bizim için neredeyse çıplak gezmekle aynı şeydir. Silahlardan nefret ettiğini biliyorum. Canını nelerin yaktığını görebiliyorum." dediğinde Daniella'nın kırılgan bakışları içini dağladı. "Bu yüzden seninleyken en saf ve yalın halimle olmaya özen gösteriyorum. Bu gece ise..." dedi ve kravatını boynundan sıyırarak bileklerine dolamaya başladı. "... karşında tamamen savunmasız olacağım."

Franco ipek kumaşı bileklerine dolayıp düğümledikten ve ucunu dişleriyle çekerek sıkıştırdıktan sonra başını kaldırıp Daniella'ya baktı. Genç kadının gözleri akmaya yüz tutmuş gözyaşlarıyla parlamıştı.

"Franco?"

"Şu anda tüm savunmasızlığımla karşındayım sevgilim." diyerek gururla arkasına yaslandı. "Bana istediğini yapabilirsin."

Daniella'nın yanağından bir damla yaş süzülürken Franco onu silemediği için dişlerini sıktı. Ancak bazı şeyleri aşmak istiyorlarsa kadına karşı sabırlı olmayı öğrenmek zorundaydı

"Buraya gel hadi bella."

Genç kadın bir süre yaslandığı duvar dibinde dikilmeye devam etti. Franco'nun umudunun tükendiği bir anda ise ürkek adımlarla ona yaklaşmaya başladı.

Franco attığı her adımda kendi kalp atışlarının da hızlanmaya başladığını hissedebiliyordu. Yüce tanrım. Hiç daha önce böyle hissettiği bir an olmamıştı. Bu kadın ona neler yapıyordu böyle?

Daniella açtığı bacaklarının arasına geldiğinde durdu. Ona nemli gözlerle baktığı halde gülümsemesi Franco'nun yüreğinde sıkışan düğümlerden birinin çözülmesine neden olmuştu.

"Yani şimdi sana ne istersem yapabilir miyim?"

Konuşarak yaşadıkları büyüyü bozmamak adına Franco yalnızca başını salladı.

"Ve ne olursa olsun hiçbir karşılık vermeyecek misin?"

Franco bu kez de başını hayır anlamında salladı. Daniella'nın pembe dilini çıkarıp dudaklarını yaladığında ise yaptığı yanlışın farkına varmıştı ama artık çok geçti.

Genç kadın yavaşça önünde dizlerinin üzerine çökerken bedenindeki kan kasıklarına toplanmaya başlıyordu. Franco birleştirdiği ellerini yumruk yapıp sıktı. Daniella öyle güzel ve baştan çıkarıcı görünüyordu ki, ona dokunamamak çok zordu.

Sonra onun yavaşça ellerine uzanmasını ve dudaklarını yüzüklerinin üstüne kapanmasını izledi. Daniella'nın hareketleri cesur olsa da bakışları hâlâ ürkekti. Franco bekledi. Kadın tüm parmaklarını teker teker öpüyordu. Bu ona bir tür minnet biçimiydi sanki. Dudaklarının sürtündüğü her noktada Franco biraz daha sertleştiğini hissetti.

Sonunda tatlı Daniella'sı işkencesine bir son vererek birleştirdiği ellerinin altına girdi. Dudaklarını dudaklarına değdirdiği anda Franco dünyanın en mutlu adamı olmuştu. Hissettiği tüm açlıkla kadının dudaklarını tüketmek istese de kendini frenledi. Öpücüğü yavaş ve yumuşak tutan Daniella'ya ayak uydurdu. Boynunda duran elleriyle onu kendine çekmemek için adeta kendisiyle savaş veriyordu. Fakat şu anda kontrol söz verdiği gibi onundu. Bu gece sevişmelerini Daniella yönetecekti. Bu yüzden yalnızca kadının verdiklerini aldı. Onu öptü. Yaladı. Ağzının içini izin verdiği şekilde yeniden keşfetti. Bu sırada kadının yumuşak iç çekişlerini ve inlemelerini içine çekmeye devam ediyordu.

Daniella'nın göğüsleri göğüslerine sürtündü. Sivrilen meme uçlarının yumuşak kumaşın altından tenine battığını hissedebiliyordu. Franco onları ağzına almak ve delice emmek için çıldırıyordu. Bileklerindeki düğümleri çekiştirdi. Daniella duraksadığında ise anında kendine küfretti. Bu hareketi yüzünden kadın öpüşmeyi kesmiş ve ondan uzaklaşmıştı. Franco nefes nefese arkasına yaslanırken neredeyse acı içinde inleyecekti.

Sonrasında olacakları ise asla tahmin edemezdi. Daniella dizlerinin üzerinde yükselerek boynunu yalamaya başladı. Islak ve

sıcak dili tüm vücudunda gezinirken Franco ateşler içinde yanıyordu. Gözlerini kapadı ve bu enfes anın tadını çıkardı.

"Tanrım. Çok iyi hissettiriyorsun."

Daniella gülümsedi. Önce göğüs kafesini ardından karnındaki kasları iştahla yalarken parmaklarını bacağına batırıyordu. Genç kadın pantolonunun düğmesine uzandığında Franco artık titremelerine engel olamıyordu.

"Yüce tanrım. Sen beni öldürecek misin kadın?"

Daniella içine çamaşır giymediğine memnun olmuşa benziyordu. Elini pantolonun içine daldırdı ve onun için çıldıran ereksiyonunu serbest bıraktı. Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış ona bakan genç kadının görüntüsü karşısında Franco derin bir nefes aldı. Daniella'nın ona bunu yapacak olmasını beklemiyordu. En azından bu gece değil.

Tanrım, onu ağzına alırken nasıl da güzeldi. Franco'nun başı hazla geriye düştü. Daniella'nın muhteşem ağzı onu cennet bahçelerine götürürken bacakları öyle titriyordu ki, eğer oturmuyor olsaydı yere yığılırdı. Kadının ağzına boşalmamak için iradesini son damlasına kadar kullandı. Bunu yaptığında içinde olmak istiyordu.

"Bir şey sormam gerek." dedi nefes nefese. "Beni bu gece çözecek misin?"

Daniella geriye çekilerek masumca göz kırptı. "Bağlanmayı kendin istedin."

"Evet. O zaman şöyle sorayım. Beni hemen şimdi çözer misin?"

"Neden?"

"Çünkü sana dokunmazsam ölecekmiş gibi hissediyorum."

Franco'nun soluk soluğa ve çaresiz hali genç kadını gülümsetti. "Tüm gece bana ait olduğunu söylemiştin."

"Hâlâ öyleyim. Sadece..." Franco boğazı kuruduğu için yutkundu. "sadece seni daha iyi hissettirmek istiyorum."

"Ben zaten oldukça iyi hissediyorum." diyen Daniella işkencesine kaldığı yerden devam ederken Franco küfretmeye başladı. Hayaları öylesine dolmuştu ki, gelmek üzereydi.

"O halde benim için bir şey yap. Üzerindekileri çıkar."

"Neden?"

"Çünkü seni görmek istiyorum bebeğim. Hadi."

Daniella hafifçe omuz silkti ama sözünü dinlemişti. Ayağa kalkıp üzerindekileri teker teker çıkarmaya başladı. Franco zaman kazandığını ve bu süre içinde kendini biraz toparlayabileceğini düşünüyordu. Ancak Daniella karşısında yalnızca ufacık bir külotla kaldığında bu fikrin tamamen aptalca olduğunu anladı. Kahretsin. Penisi artık ihtiyaçla zonkluyordu.

"Buraya gel."

Daniella ona itaat ederek yanma yaklaştı. Franco'nun boğazı kadının muhteşem güzellikteki memeleri karşısında kurumuştu.

"Oyunu kurallarına göre oynamıyorsun."

Franco bu konuda ona katılıyordu. Çünkü artık fikrini değiştirmişti. Gecenin başında dayanıklı ve sabırlı olacağını sanmıştı. Şimdi ise tek istediği şey kadının içinde olmak ve ona çığlıklar attırarak defalarca sahip olmaktı.

"Eğer niyetin beni öldürmekse bunun başka yolları da var hayatım."

Daniella bacaklarını açarak üzerine oturunca Franco bir küfür savurdu. "Bunun gibi mi?"

"Çok acımasızsın."

"Öyle mi? Peki, seni çözersem bana nazik davranacak mısın?"

"Bundan emin olabilirsin. Sana istemediğin hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum." Bu konuda ciddiydi ve kadının bunu anlamasını istiyordu. Lanet olsun. Onu seviyordu ve ona zarar vermektense bileklerini kesmeyi tercih ederdi.

"Yani bu, istediğim her şeyi yapacağın anlamına mı geliyor?"

"Evet. Lanet olsun, evet."

Daniella kucağında kıpırdandı. Ereksiyonunun üzerindeki her hareketi Franco'yu patlamanın eşiğine getiriyordu. Aralarındaki ufacık kumaş parçasını dişleriyle söküp atmak ve onun sıcaklığına dalmanın hayaliyle gözlerini sımsıkı yumdu.

"O halde yap hadi." dedi Daniella kulağına fısıldayarak. "Becer beni."

Franco'nun kulakları kalp atışlarının gürültüsünden adeta uğulduyordu. Bu yüzden kadının ne dediğini önce anlayamadı. Fakat Daniella bileklerindeki düğümü çözüp onu serbest bıraktığında tüm arzusuyla kadının dudaklarına yapıştı. Genç kadın kollarında adeta eriyordu.

Franco öpüşmeye ara vermeden onu kucağına alıp yatağa taşıdı. Kadını bembeyaz çarşafların arasında pembeleşmiş dudakları ve parlayan gözlerle ona bakıyordu. Sertleşen meme uçları iki lezzetli böğürtlen tanesi gibi karşısındaydı. Bakışları daha aşağıya kaydığında iç çamaşırının nemli olduğunu fark etti. Kadının da kendisi gibi arzuyla dolduğunu görünce nefesi kesildi.

Pantolonundan hızla kurtulup üzerine uzandı. Daniella'nın ona yaptığı gibi kadının tüm bedenine yavaşça ve adeta huşuyla tapındı. Her iç çekişi, her bir titremeyi kendi hanesine bir zafer olarak yazıyordu. Sıra iç çamaşırından kurtulmaya geldiğinde başını kaldırıp baktı. Kadının sessiz onayını aldığında ise o lanet kumaş parçasından hızla kurtulup ağzını kadının nemli bölgesine dayadı. Onu yaladı. Emdi. Daniella çığlıklar atana ve ona yalvarana kadar kendine ondan güzel bir ziyafet çekti.

"Lütfen. Tanrım lütfen."

"Bana ne istediğini söyle cara mia?"

"Seni içimde istiyorum Franco. Şimdi!"

"Dileğin benim için emirdir."

Franco hızla yukarı tırmanarak yeniden dudaklarına uzandı. Bacaklarının arasındaki yerini alırken bir bacağını kalçasına doladı.

"Bunu gerçekten istediğine emin misin?"

"Evet." Daniella'nın yüzü kızarmış, dudakları öpüşmelerinin şiddetiyle şişmişti. Ve bu haliyle Franco'nun gördüğü en güzel şeydi. "Sadece canımı yakma."

"İstediğim en son şey bile değil bu. İnan bana sevgilim, sana vereceğim tek şey sadece zevk olacak."

Ve söylediğini kanıtlarcasına yavaşça kadının içine girdi. İtişleri acı verecek kadar yavaş ve baştan çıkarıcıydı. Daniella'nın birleşmelerinin her anında zevk almasını istiyordu. Sevişmeleri bedeninden tüm kötü izleri silip atmalıydı.

Bu neredeyse bir bakireyle sevişmeye benziyordu. Franco kendine olabildiğince hâkim oldu. Kaslarını sıktı. Daniella zevkten inleyene ve ona daha fazlası için yalvarana kadar kendini yumuşak vuruşlarla kadının içine gömmeye devam etti.

"Ah Tanrım. Franco."

"İşte böyle güzelim. Bırak kendini."

Daniella'nın bedeni zevk patlamalarıyla dağıldıktan hemen sonra Franco ona katıldı.

O gece yatakta Daniella'nın istediği gibi davranarak içindeki zincirleri kırmayı başarmıştı. Daha hızlı veya daha yavaş fark etmeksizin güneş doğana kadar onunla saatlerce sevişti. Sonunda amacına ulaşmıştı. Kadın artık kollarındayken yalnızca aldığı zevk yüzünden titriyordu.

Bu onların ilk sevişmesi sayılırdı ama asla son olmayacaktı.

22. BÖLÜM:
Davetsiz Misafir

"Oğlum nerede Antonio? STEFANO NEREDE?"

Angelo Greco adamlarıyla birlikte sabahın erken saatlerinde De Luca malikânesini bastığında, Antonio henüz uykudan yeni uyanmıştı. Bu yüzden üzerinde yalnızca göbeğinin üzerinde bağladığı bir sabahlık ve iç çamaşırı dışında hiçbir şey yoktu. Yine de yılların verdiği alışkanlıkla, Lorenna çığlık atıp çarşaflara sarınırken o bir yerlerden silahını kapmış ve eski düşmanına doğrultmayı başarmıştı.

"Bu da ne demek oluyor Greco? Evime bu şekilde girmeye nasıl cüret edersin?"

"Daha fazla sabrım kalmadı artık." Angelo ateş püskürüyordu. "Günlerdir oğlumdan bir haber yok ve sen beni oyalayıp duruyorsun. Bana hemen nerede olduklarını söylemezsen leşini yere sermekten bir an bile çekinmem."

"Sen aklını mı kaçırdın? Sana oğlunun yerini bilmediğimi daha kaç defa söylemem gerekiyor. Unuttun galiba. Kaybolan yalnızca senin oğlun değil. Kızım Sara da aynı şekilde ortada yok."

"Evet. Peşinden bir an bile ayırmadığın köpeğiyle birlikte."

"Ne demek istiyorsun?"

"Az önce o ikisinin geçen hafta Barselona yakınlarındaki bir havaalanında görüldüğünü öğrendim. Buna ne diyorsun?"

"Saçmalık!" Antonio hem şaşırmış hem de kızmıştı. "Bundan kesinlikle haberim yok."

"Kes artık zırvalamayı Antonio. Kızını buradan kaçırdığına göre Stefano'ya mutlaka bir şey yaptın. Söyle çabuk. O nerede?"

"Çok büyük bir hata yapıyorsun Greco. Daha yeni aramızda bir ateşkes imzalamışken sana bunu neden yapayım ki?"

Angelo kafası karışmış gibi görününce sakince devam etti.

"Dinle. Kızımı tekne gezisine çıkarmak isteyen senin oğlundu. Ortadan kaybolduklarında benim sana hesap sormam gerekirken ben bunu yapmayıp aramızdaki ateşkese sadık kaldım."

"Stefano'nun gemisini bir sahilde terk edilmiş halde bulduğumuzu biliyorsun. Fakat oğlum günlerdir ortalarda yok!"

"Bu konu hakkında en ufak bir fikrim bile yok. İnan bana. Ne Sara'nın ne de Stefano'nun yerini bilmiyorum. Sana en kutsal şeylerin üzerine yemin ederim."

"Lanet olsun Antonio! Yine de bu kadar sakin kalabilmen hiç hoşuma gitmiyor. Eğer bildiğin bir şey varsa ve benden saklıyorsan..."

Angelo, açık tehdidini anlaması için silahını avucuna daha iyi yerleştirmişti ama ateş edecek gibi görünmüyordu. Yine de hâlâ adamlarına ger çekilin emri vermemişti. Bu yüzden Antonio tedirgindi. Boğazı kurumuş, alnı gerginlikten boncuk boncuk terle dolmuştu.

"Sakin olmam endişeli olmadığım anlamına gelmez. Onları bulmak için neredeyse bütün şehri alt üst ettim. Adamlarım tüm

hava limanlarını ve deniz yollarını tuttular. Eğer ülkeden ayrılmış olsalardı mutlaka haberim olurdu. Bir yanlış anlaşılma olmalı."

"NEREDELER O HALDE?" diye bağıran Angelo silahını her bir kelimesinin altını çizermiş gibi eski düşmanına sallamaya devam etti. "Bana oğlumu bul Antonio! Bana. Hemen. Oğlumu. Bul! Yoksa...olacaklara karışmam."

"Bu tartışmanın yeri benim yatak odam değil Greco. Önce sakin olup, adamlarına silahlarını indirmelerini söyle. Karımı korkutuyorsunuz."

Angelo silahını indirip adamlarına da indirmeleri için bir işaret verdi. Antonio arkasında Lorenna'nın rahat bir soluk aldığını duymuştu. İtiraf etmek gerekirse kendisi de rahatlamıştı. İki taraf da nefeslerini tutmuş sessizce birbirini izliyordu. Tam o sırada çalan telefon sessizliği bıçak gibi böldü.

Angelo cebinden telefonunu çıkarıp yanıtladı. "Evet?" Karşı taraftan duyduğu haber renginin bir anda atmasına ve gözlerinin yaşlarla dolmasına neden olmuştu.

"Kimmiş? Çocuklardan biri mi? Söylesene Greco!"

Angelo, Antonio'nun telaşlı sorusunu duymazdan geldi. Bakıyor ancak baktığı yeri görmüyor gibiydi. Nefes alışı ağırlaşmış, dudakları aralanmıştı. Duydukları doğru olamazdı. Oğlu, tek varisi, ölmüş ve cesedi karaya vurmuştu.

Antonio ona yine yalan söylemişti. Tıpkı bir zamanlar zavallı Lena'yı aldığı gibi oğlunu da almıştı ondan. İstediği ateşkes filan değildi. Yalnızca ona daha fazla acı çektirmek istiyordu. Başarmıştı da. Bunun başka açıklaması yoktu. Bir De Luca'ya asla güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi. Antonio onu mahvetmek istemiş, bunun için de oğlunu kullanmaktan çekinmemişti.

"Oğlum." dedi acı çeker gibi bir nefesle hırlayarak. "O ölmüş."

Antonio'nun göz bebekleri korkuyla irileşti. Az önce hissettiği rahatlama yerini hızla endişeye bırakmıştı. "N-ne? Nasıl olmuş bu? Konuş benimle Greco!"

Angelo'nun tüm bedeni öfkeden titriyordu. Hissettiği acının tarifi yoktu. Ense kökünde bir yanma ve parmaklarında uyuşma hissediyordu. Artık konuşulacak bir şey kalmamıştı. Silahını kaldırdı ve ateş etti.

Sonra da Antonio De Luca'yı; yıllarca düşmanı olan, önce sevdiği kadını ardından da oğlunu hunharca elinden alan adamı, çığlık çığlığa bağıran karısının kollarında bırakıp oradan ayrıldı.

...

"Para que finalmente puedas recordar a tu madrina?" Demek sonunda vaftiz anneni hatırlayabildin?

"Cómo puedo olvidar a una mujer hermosa como tú? Cómo estás, Esperanza?" Senin gibi güzel bir kadını nasıl unutabilirim? Nasılsın Esperanza?

Sara kollarını bedeninde kavuşturmuş, Fabio ile yeni tanıştığı yaşlı kadının anlamsız konuşmalarını dinliyordu. Dilini bilmediği memlekete geleli henüz üç gün olmuştu.

Livorno'dan ayrıldıkları uçakla bir Fransız adası olan Corse'a, oradan sahte kimlik ve pasaportlarını ayarladıkları adamla buluştuktan birkaç gün sonra Barselona'ya, oradan da İspanya'nın en kalabalık üçüncü şehri olan Valensiya'ya geçmişlerdi.

Şüphe çekmemek için güneyli bir çift- Ricardo ve Maria Montes -rolüne bürünmüşlerdi. Sara kılık değiştirmek için kısa, siyah bir peruk ve güneş gözlükleri takmış, Fabio ise ensesine uzanan saçlarını kısaltarak, kirli sakal bırakmıştı.

Ucuz otellerde kalıp dikkat çekmemeye özen göstererek geçen bir haftanın ardından sonunda buraya, Fabio'nun vaftiz annesinin yaşadığı mahalleye gelmişlerdi. O kadar kötü yerlerde konaklamışlardı ki Sara, temiz kokan çarşaflar ve taze kahve çekirdeklerinden hazırlanmış bir fincan sıcak kahve için adam öldürmeye bile razıydı. Burası küçük ve eski bir evdi. Ama en azından temizdi.

Yaşlı kadın Fabio ile biraz daha sohbet ettikten sonra dikkatle Sara'yı inceledi. Öylesine uzun uzun bakmıştı ki, Sara kendini

mikroskoptaki bir canlı gibi hissetti. Konuşma bittikten sonra yaşlı kadın yerinden güçlükle kalktı ve geniş kalçalarını sallayarak peşinden gelmelerini işaret etti. Fabio da Sara'nın elinden tuttuktan sonra kadının peşine takılmıştı.

Sara kadının altmışlarında olduğunu tahmin ediyordu ama daha genç de olabilirdi. Kısa boylu ve tıknazdı. Yanakları bir buldoğunkiler gibi sarkmış, derisi güneşten yanmış ve kalınlaşmıştı. Teniyle kontrast oluşturan başına doladığı ince eşarp ise ayağındaki eskimiş terlikler gibi beyazdı.

Fabio, kadının henüz o bir bebekken yetimhaneye bırakıldığında orada çalışanlardan biri olduğunu anlatmıştı. O zamanlar üç küçük çocuğu olan Esperanza iyi bir Hristiyan olduğu için Fabio'yu da vaftiz ettirmiş ve onunla kendi çocuğu gibi ilgilenmişti. Fabio yetişkinlik çağına gelmeden önce yetimhaneden kaçmak zorunda kaldığında ise hiç tereddüt etmeden onu yanına almış ve İtalya'ya gidene kadar ona bakmıştı.

Sara Fabio'nun gerçek ailesine ne olduğunu merak ediyordu ancak sormak için doğru bir zaman olmadığını biliyordu. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini yeni fark etmişti.

Fabio Ricci, babasının yanında yıllardır çalışan en sadık askeriydi. Sara'nın en sevdiği rujun markasında tutun da ayakkabı numarasına kadar en ufak detayları bilecek kadar yakınlardı. Fakat Sara, onun bir yetimhanede büyüdüğünü ve bir vaftiz annesi olduğunu bile daha yeni öğreniyordu.

Esperanza onları yalınayak oyun oynayan sokak çocuklarının arasından geçirerek mahallenin arka taraflarındaki ahşap bir kulübeye götürmüştü. Sara, yolda onları merakla izleyen çocukların bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi. Ancak çocukların ona gülümsemediğini görünce bu çabasından anında vazgeçmişti.

"Puedes quedarte aquí todo el tiempo que quieras." Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz.

"De acuerdo mamá. Grascias."

Kadın gözlerini Sara'dan ayırmadan ona bir şeyler söylemeye devam ediyordu. Fabio gülümseyerek kadına teşekkür edip

gönderdikten sonra evin kapısını açtı. İçeride ağır ve yıllanmış bir koku vardı. Sara, Fabio'nun ardından karanlık odaya adım attığı anda buranın günlerce, hatta yıllarca kullanılmamış olduğunu anlamıştı. En son bir canlı yaşadığı zaman tekerleğin icadından önce filan olmalıydı.

Elveda temiz çarşaflar ve sıcak kahve.

Gıcırdayan ahşap zeminde sessizce ilerlediler. İçeride eski bir yatak, bir kanepe ve bir masa dışında köşede mutfak olarak kullanılan ufacık bir lavabolu dolap vardı sadece. Tam karşılarında banyo olduğunu düşündüğü bir kapı duruyordu. Ve hepsi bu kadardı. Burası bir ev değil, on metrekarelik bir odaydı. Lanet. Olasıca. Bir oda.

"Burada mı kalacağız yani?" Sara yüzünü buruşturarak tavandaki örümcek ağlarına, kararmış duvarlara, paslı musluğa ve kirli yatağa baktı.

"Şimdilik burada güvende oluruz. Ortalık yatıştıktan sonra daha iyi bir yere geçebiliriz."

Fabio ilerleyip odayı havalandırmak için pencerelerden birini açtı. Ancak içeriye tek gelen, yan evdeki çocukların ağlama sesleri ve yoğun ızgara dumanıydı. Üstelik pencere kapkara bir duvara açılıyordu.

"Belki de o pencereyi kapalı tutsak daha iyi olacak."

Fabio başını evet dercesine salladı. "Haklısın." Ardından pencereyi kapatıp yırtık perdeyi de önüne çekti.

"Daha önce burada Esperanza'nın oğlu Diego yaşıyordu. Bir çete olayına karışıp hapse atıldıktan sonra sanırım kimse buraya uğramamış. Kabul ediyorum, biraz pis ve bakımsız ama biraz sabun ve bir kova suyun temizlemeyeceği hiçbir şey yoktur derler."

Sırt çantasının ipleri omuzlarını kestiği halde Sara onu yere bırakmayı inatla reddediyordu.

"Onu söyleyenlerin iyimserliğine hayran oldum doğrusu." dedikten sonra etrafına bakınarak odada ilerledi. Elektrik düğmesi olduğunu düşündüğü bir düğmeyi çevirdiğinde tavandaki

ampul cızırdayarak yanar gibi oldu ve etrafındaki birkaç güveyi havalandırdı. Ardından hızla söndü ve bir daha hiç açılmadı. Sara derin bir iç geçirdikten sonra kollarını bağladı.

"Benim yüzümden tüm bunlara katlanmak zorunda olman haksızlık. İtalya'da kalmama izin verseydin cenazemin buradan daha konforlu bir yere gömüleceğine yemin edebilirdim."

Fabio öfkeyle başını salladı. "Bir daha sakın ölümden bahsetme. Seni hayatta tutmak için gerekirse dünyanın öbür ucunda, karanlık bir mağarada bile yaşamaya razı olurdum."

Sara utanarak başını öne eğdi. Genç adam günlerdir doğru düzgün uyku uyumamış ve yemek yememişti. Buna rağmen bir kez bile halinden şikâyetçi olmamıştı. Hiç düşünmeden onun için adam öldürmüş ve hayatını tehlikeye atmıştı. Onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapmış, gittikleri her yerde önce Sara'nın dinlendiğinden ve karnının doyduğundan emin olmuştu. Şimdi de minnet duyduğu insanların hayatını hiçe sayarak onu buraya, eskiden yaşadığı mahalleye getirmişti.

Tüm bu fedakârlıklara gerçekten değdiğini mi düşünüyordu? Üstelik yıllardır onu aşağılayıp durmuş bir kadın için.

"Ben gidip sabun ve temiz havlu gibi şeyler bulayım. Gelirken akşam için de yiyecek bir şeyler alırım." Fabio muslukları kontrol etti ve suyun aktığını görünce sevindi. "Harika. Su akıyor. Banyoda elektrikli bir ısıtıcı ve kova olmalı. Ben gelene kadar suyu ısıtırsan döndüğümde banyo yapabilirsin." Tam çıkmak üzereyken Sara arkasından seslendi.

"Esperanza çok tatlı bir kadın."

Fabio döndü ve gülümsedi. "Öyledir. Çocukları olduğu halde hiç tereddüt etmeden yıllar evvel beni evine kabul etmişti."

"Bu inanılmaz." Sara durdu ve soracağı soruya hazırlanırken alt dudağını ısırarak saçını kulağının arkasına attı. "Şey. Ona bizim hakkımızda ne söyledin?"

Fabio'nun bakışları yumuşadı. "Esperanza ne kadar iyi yürekli olursa olsun tutucu bir kadındır. Eğer evli olduğumuzu söylemeseydim bizi asla evine almazdı."

"Anlıyorum." Sara'nın kalp atışları bunu duyunca anında hızlanmıştı. "Demek o yüzden ellerimize bakıyordu."

"Ah, evet." Fabio utanmış gibi gözlerini kaçırarak ensesini kaşıdı. "Ona ailenin rızası olmadığı için son anda kaçmaya karar verdiğimizi, bu yüzden de yüzük almaya fırsatımız olmadığını söyledim."

"Şey, yalan söylemiş sayılmazsın."

Sara omuz silkince Fabio kalbini yerinden hoplatacak şekilde gülümsedi. "Haklısın."

"Çıkmadan önce bana bakıp bir şeyler daha söyledi."

Bu kez Fabio'nun dudaklarına çarpık bir gülümseme belirdi. "Senin güzel bir kız olduğunu söyledi."

O kadarını tahmin etmişti. "Ah. Hepsi bu mu?"

"Ve sana sahip olduğum için dünyanın en şanslı adamı olduğumu."

Sara, yanaklarının hoş bir şekilde kızarmasına engel olamamıştı. Fabio bu görüntü karşısında içine derin bir nefes çekti. Bazen onun yamndayken soluksuz kaldığı oluyordu ve bu o anlardan biriydi. Kendini oradan ayrılmaya zorlamadan önce, o gelmeden bir şeye dokunmadan beklemesini ve ne olursa olsun kapıyı kimseye açmaması için onu sıkıca tembihledi.

Sara Fabio'nun ardından odaya bakarak iç geçirdi. Fabio onlar için uğraşırken o böyle boş boş oturacak mıydı yani? En azından genç adam dönene kadar çarşafları sökebilir, yerleri süpürebilirdi. Sonunda sırt çantasını tozlu sandalyelerden birine bırakmaya razı oldu. Madem bir süre burada saklanacaklardı, o halde burayı yaşanılır bir hâlle çevirmeleri şarttı.

...

Hiçbir şey onu böyle bir güne hazırlayamazdı. Vakit öğleni çoktan geçmişti. Açılışa gösterilen ilgi büyüktü ve misafir sayısı saatler ilerledikçe artıyordu.

"Bu kadar insana davetiye verdiğimizi hatırlamıyorum."

"Diğerleri onların davetlileri olmalı."

"Yine de bu kadar kalabalık olacağımızı tahmin etmemiştim. Sana o kadar hazırlığın ziyan olacağını söylediğim için üzgünüm canım."

"Servis masasındaki tepsilerin yenileriyle değişmesi gerekiyor Paola."

"Az önce Dante'ye o işi halletmesini söyledim. Sen artık konukların yanına dönmelisin."

"Emin misin? Yalnızca ikiniz idare edebilecek misiniz?"

"Elbette canım. Git hadi." Paola onu eliyle mutfaktan kışkışladı. "Rahip Don Bernardo yanında belediye başkanıyla birlikte gelmiş. Onları bekletmek istemezsin değil mi?"

"Aman Tanrım. Belediye başkanı mı dedin?" Daniella hızla eldivenlerini çıkarırken, "Davet ederken geleceğini hiç düşünmemiştim." dedi. Üzerine giydiği volanlı, düz beyaz elbisesinin eteklerini düzeltti. "Tanrım. Nasıl görünüyorum?"

"Tıpkı bir peri kızı gibi."

Daniella Paola'nın bu yorumuna içtenlikle gülümsedi ve kendine aynada son bir çeki düzen verdikten sonra arka bahçeye konuklarının yanına gitti.

Açılış gününde bu kadar fazla ziyaretçileri olacağını hiç tahmin etmiyordu. Mahalleden ve komşu köylerden gelenler, bankacılar, yöneticiler, hatta son gittiği kuaför bile buradaydı. Davetiye verdiği insanlarda çok daha fazla meraklı kalabalık bugün Sognare'ye akın etmişti. Tanıdığı yüzlerle selamlaşarak taşlık yolda ilerledi. Sonunda Şeytan Tepesi kilisesinin başrahibinin yanına gelerek nazikçe gülümsedi.

"Peder. Gelmenize çok sevindim. Sayın Başkan."

"Böylesine nazik bir daveti asla kaçırmazdım Bayan Lombardi. Ben de az önce sayın başkana sizin burada ne hoş değişiklikler yaptığınızdan bahsediyordum."

"Sahi mi? Beğenmenize çok sevindim."

Belediye başkanı yüzünde memnun bir gülümsemeyle "Evet." diyerek araya girdi. "Burası eskisinden çok farklı ve güzel görünüyor Bayan Lombardi. Sognare'nin geçmişteki halini bilen biri olarak gayet iyi bir iş çıkardığınızı söylemeden geçemeyeceğim. Böyle muhteşem bir yapı yok olsaydı cidden çok üzülürdüm."

"İnanın ben de öyle. Sognare benim çocukluğumun yaşadığı otel. Bir zamanlar Livorno'nun yıldızıydı. Amacım onu eski ihtişamlı günlerine geri döndürmekti."

"Ve bu konuda oldukça iyi iş çıkarmışsınız. Sognare'nin Livorno turizmine inanılmaz katkı sağlayacağını şimdiden söyleyebilirim. Sizin için gerekli tüm desteği sağlamaya bizzat gönüllü olduğumu bilmenizi istiyorum."

"Ah, bu gerçekten inanılmaz. O halde en kısa zamanda ileride yapacağım yeniliklerle ilgili sizi makamınızda mutlaka ziyaret edeceğim."

"Şeref duyarım."

"Ayrıca sayın başkan sizi önümüzdeki hafta kasabanın ileri gelenlerinin oluşturduğu meclise aday olarak göstereceğini söyledi." dedi peder.

"Birlikte kasabamızı daha iyi kalkındıracağımızı düşünüyorum. Siz ne dersiniz Bayan Lombardi?"

"Bu çok onur verici bir haber sayın başkan. Doğduğum kasaba için elimden gelen her şeyi içtenlikle yapacağımdan emin olabilirsiniz."

Daniella başkanla konuşmaya devam ederken bahçeye giren büyükanne ve büyükbabasını görünce tebessümü yüzünde büyüdü. Hiç bugünkü kadar gülümsediğini hatırlamıyordu. Servis masalarından bir kadeh şampanya alarak hızla başkana uzattı.

"Birazdan yanınıza dönerim. Lütfen ikramların tadını çıkarın." dedi ve hızla yanlarından uzaklaştı.

"Daniella tatlım."

"Hoş geldin büyükanne." Daniella Stella'nın ellerini tutarak kucakladı. "Gelmenize çok sevindim."

"Böyle bir günü kaçıracağımızı nasıl düşünebildin? Yüce Tanrım. Burası muhteşem görünüyor."

"Beğendin mi?"

"Beğenmek mi?" Stella yaşlı gözlerle torununa baktı. "Bizim yönetimimizdeyken bile Sognare bu kadar güzel değildi tatlım, inan bana. Seninle gurur duyuyorum."

Daniella başını mahcubiyetle yere eğdi. Sonra da Stella'nın arkasındaki adamla gözgöze geldi. "Peki, ya büyükbabam?"

"Ah, Gustavu bugün pek iyi değil tatlım. Üzgünüm ama ne seni ne de Sognare'yi hatırlayamadı."

Daniella hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. "Sorun değil. Önemli olan burada, yanımda olmanız. Hadi bahçeye geçin. Sizin için özel bir masa hazırlattım."

"Çok naziksin tatlım." Stella torununu yanaklarından öptükten sonra beyaz tüller ve masa örtüleriyle süslenmiş çardaklardan birine yöneldi. Yol boyunca onu ve Gustavu'yu tanıyanlarla tokalaşmayı ve sohbet etmeyi ihmal etmiyordu.

Daniella mutlu bir şekilde iç geçirirken telefonu cebinde mesaj sesiyle titredi. Tam daha mutlu olamayacağını düşünürken gelen mesaj kalbini yerinden oynatmıştı.

KORSAN KRAL: Şatonda her şey yolunda mı prenses? Seni özledim.

DANİELLA: Hiç beklenmedik şekilde iyi hem de. Bu kadar kalabalık olacağını düşünmemiştim. Misafirlerin içinde daha önce hiç tanışmadığım bir gazeteci bile var. Bana otelle ilgili bir yazı dizisiyle ilgilenip ilgilenmediğimi sordu, inanabiliyor musun? Bu işte parmağın olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

KORSAN KRAL: Düşünme o zaman. Bu ilgiyi hak ediyorsun. Ama henüz beni özlediğini söylemedin.

DANİELLA: Özlediğimi biliyorsun. Burada olup kendi gözlerinle görmeni çok isterdim.

KORSAN KRAL: Bir gün. Çok yakında bir gün sevgilim. Yakında seni gözümün önünden bir an bile ayırmayacağım. Seni

düşünmediğim tek bir an bile yok. Dudaklarımı yaladığımda hâlâ tadını alabiliyorum ve bu beni acayip sertleştiriyor.

Tanrım. Tüm gece ona dudaklarıyla yaptığı şeyleri hatırladığında Daniella'nın yanaklarına ateş bastı.

Franco'nun dün gece güvenini kazanmak için yaptığı küçük oyun hem çok düşünceli hem de çok ateşliydi. Daniella ona bu kadar kolay teslim olacağını hiç düşünmemişti, ancak aralarındaki çekim o kadar kuvvetliydi ki, kendini akıntıya bırakmak kadar kolay ve doğaldı. İçine girdiği ilk seferinde bile sanki yıllarca seviştiği erkekmişçesine rahat ve uyumlulardı. Franco onun vücudunu tanıyor, tüm hassas noktalarını sanki ezbere biliyordu. Bir virtüöz gibi, ne zaman hangi notaya basacağını bilerek gece boyunca vücuduna adeta şarkı söyletmişti.

Daha önce de yüzeysel sevişmeleri olmuştu ama böylesi bir hazzı ilk kez yaşamıştı. Ve bundan sonra başka bir erkekle yaşayabileceğini de sanmıyordu. Franco onun kilitlerini tek tek ve nazikçe kırarak Daniella'yı özgür bırakmıştı. Uzun zamandan beri kendini böyle mutlu ve huzurlu hissetmemişti.

DANİELLA: Bana insanların arasındayken böyle şeyler söylememelisin. Göğüs uçlarımın elbisemden fark edilmesini istemezsin.

KORSAN KRAL: Dio, mi stai uccidendo. Beni öldüreceksin sen. Oraya gelip seni omzuma atıp götürmeden önce git ve ev sahipliğinin tadını çıkar.

Daniella son mesajı okurken sırıtarak alt dudağını ısırdı. Söylediklerinin gerçek olmasını, Franco'nun özgür bir adam olup onu omzuna atıp herkesin içinden geçirerek mutlu yuvalarına götürmesini ne çok isterdi. Ne yazık ki, bu şimdilik mümkün değildi.

DANİELLA: Belki buna gerek kalmaz ve gecenin sonunda ben senin yanına gelirim, ne dersin?

KORSAN KRAL: İşte mükemmel plan diye ben buna derim. Gorgona'nın kapıları senin için daima ardına kadar açık olacak Donna Bella.

"SÜRPRİİİİZ!"

Daniella kafasını kaldırıp tanıdık sesin geldiği yöne baktığında şaşkınlığını saklayamadı.

"Gloria?"

"Sonunda seni buldum işte."

Daniella koşar adımlarla yürüyerek arkadaşına sarıldı.

"Gloria Estella Jones. Livorno'da olduğuna inanamıyorum."

"Düşündüm ve böyle bir günde yanında olmazsam nasıl bir arkadaş olurum dedim kendime. Bay Cooper'dan senelik izinlerimi toplu hâlde kullanmak istediğimi söyledim, sonra da valizimi hazırladım, uçak bileti için millerimi kullandım ve işte buradayım."

"Beni yine şaşırtmayı başardın. Bundan daha inanılmaz bir sürpriz yapamazdın."

"Dur da sana bir bakayım." Gloria onu bir kol mesafesinde tutup ıslık öttürdü. "Muhteşem görünüyorsun. İtalya havası sana yaramış."

"Bu kireç gibi tenle bronzlaşmam imkânsız ama."

"Yine de cildin çok canlı ve parlak görünüyor.Ve biraz da şey gibi görünüyorsun..."

"Mutlu mu? Çünkü öyleyim."

"A-ha. İşte bunu duyduğuma sevindim. İçimden bir ses mutluluğundaki en büyük payın o seks tanrısı adam olduğunu söylüyor."

"Hemen başlama!" Daniella gülerek arkadaşının omzuna vurdu.

"Doğru mu, değil mi?"

"Haklısın. Duymak istediğin bu mu? Şimdi mutlu musun?"

"Hmmm. Hem evet hem hayır. Detayları öğrendikten sonra belki daha mutlu olabilirim. Valizimi girişte bıraktım. Umarım bu harika otelde bana verebileceğin bir odan vardır."

"Elbette var. Seni rakiplerime asla kaptıramam."

"Yüce İsa. Arka bahçede bir yüzme havuzu bile var. Sognare'nin tüm imkânlarını kullanmak için sabırsızlanıyorum. Ama önce yiyecek bir şeyler bulmam lazım. Çok açım."

"Hadi gel, önce seni odana yerleştirelim. Sonra da karnını doyururuz."

"Ama lütfen unutma, detaylar Daniella."

"Sanki unutmama izin verirmişsin gibi." Daniella güldü. Sonra da aniden aklına gelen şeyle duraksadığında gülümsemesi yüzünde soldu. "Peki ya Jonathan? Ondan bir haber var mı?"

Arkadaşı gözlerini devirdi. "Gerçekten mi? Bu kadar önemli bir günde konuşmak istediğin konu Jonathan Wong mu?"

"Gloria!"

"Ta-maam. Bu ses tonunu biliyor ve pes ediyorum. Madem böyle güzel bir günü mahvetmek niyetindesin...Hazırsan söylüyorum." Gloria derin bir soluk alıp verdi. "Jonathan şartlı tahliyeyle salıverildi."

"NE?" Daniella'nın çığlık attığını duyan kalabalık aniden sessizleşince, Daniella onlara özür dilercesine bakıp arkadaşını hızla bir köşeye çekti. "Bu doğu mu?"

"Üzgünüm ama doğru."

"İyi ama nasıl?"

"Suçlamalar yetersiz bulunduğu için. Jonathan'ın saygın bir avukat olmasına karşılık ellerinde isimsiz bir tanığın suçlamaları vardı sadece. Hâkim yeni kanıtlar bulunana kadar tutukluluk süresine son verdi."

"Peki, bunu neden bana daha önce söylemedin?"

"Son zamanlarda yeterince kötü şeyler yaşamıştın. En azından açılışı atlatana kadar beklemek istedim. Buraya kadar da haberi bizzat benden duymanı istediğim için geldim."

"Tanrım." diye inledi Daniella. "Jonathan'ın dışarıda olduğuna inanamıyorum."

"Yine de senden yüzlerce kilometre uzakta, değil mi? Onu unutup hayatına devam edebileceğin kadar uzak bir yer burası. İşine ve yeni hayatına odaklan Daniella. Bırak da ne hali varsa görsün."

Keşke her şey Gloria'nın anlattığı kadar basit olsaydı. Eğer Jonathan dışarı çıkmışsa muhakkak ona yapılan suçlamaların arkasındaki kişiyi bulmaya çalışacaktı. Ve bu olduğunda da Daniella'nın kimliğinin ifşa olması ve peşine düşmesi an meselesiydi.

"Sen iyi misin Dani? Yüzün birden bembeyaz oldu."

"Evet. Evet iyiyim. Sadece biraz yorgunum."

"Bu adamla ilgili bana anlatmadığın ne var söylesene? Ondan yalnızca seni aldattığı için ayrılmadın değil mi? O herif sana çok daha kötü bir şey yaptı ve sen bana söylemiyorsun."

"Şimdi bunları konuşmayalım, olur mu? En azından bugün."

"Peki, ama bugünü atlattıktan sonra bana her şeyi anlatacağına dair söz vermelisin."

Daniella pes etmiş gibi kafa salladı. Daha fazla ondan gerçekleri saklayamayacağının farkındaydı. "Söz veriyorum."

...

Franco karnı doymuş miskin bir kedi gibi gülümseyerek telefonunu cebine koyarken Carlos tekneden inmiş ona doğru hızlı adımlarla yürüyordu.

"Keyfinin yerinde olduğunu görmek ne güzel."

"Evet. O yüzden moralimi bozacak haberlerle geldiysen benden uzak dur."

"Üzgünüm ama işim bu. Sana hem iyi hem de kötü haberlerim var. Önce hangilerinden başlamamı istersin?"

"Kahretsin." Franco küfredip başını iki yana salladıktan sonra viskisinden küçük bir yudum aldı. Diğer eli pantolonunun cebindeydi. "Önce iyi olandan başla."

"Peki, ama ondan da önce bana nerede sabahladığını söylemek ister misiniz? Efendim..." Carlos alaycı yorumundan sonra

uzanıp iki parmağıyla yakasındaki bağlanmamış papyona dokundu. "Görüyorum ki baskın için giydiğiniz smokin hâlâ üzerinizde."

Franco adamının elini nazikçe tutup yakasından çekerken sesi çelik kadar sertti. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Güvenliğinden sorumlu biri olarak bunu bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum. Biliyorsun ki, Fabio gittiğinden beri istihbarat toplamakta giderek zorlanıyorum. Bir yerlerde yakalanmanın senin için ne kadar kötü olabileceğini ikimiz de biliyoruz, değil mi?"

Franco kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri bana ne yapacağımı söylüyorsun?"

Carlos alınmış gibi yaptı. "Üzgünüm. Öyle anlaşılmasını istememiştim."

"İyi. Çünkü kendim için neyin doğru neyin yanlış olacağını en iyi ben bilirim. Şimdi söyle, Fabio ve Sara'dan haber var mı?"

"Evet. Sonunda sağ salim İspanya'ya vardıklarını öğrendim. Bağlantılarımız sayesinde gittikleri hiçbir yerde maddi sıkıntı yaşamayacaklarını rahatlıkla söyleyebilirim. Yalnız..." Carlos iç çekti.

"Yalnız ne?"

"Stefano'nun babası Don Angelo."

"Ne olmuş ona?"

"Sanırım onların yurtdışına kaçtıklarını öğrenmiş. Peşlerine birkaç adamını gönderdi."

"İyi ya, sen de onların peşine kendi adamlarını yolla."

"Ben de tam olarak öyle yaptım." Carlos çenesini kaşırken gururla sırıtıyordu. "Onları adım adım takip edeceklerine emin olabilirsin."

"Adamlarını dikkatli ve tetikte olmaları konusunda uyar. Eğer bizimkilerin izlerini bulacak olurlarsa hiç tereddüt etmeden onlardan kurtulmalarını söyle."

"Emredersin. Bu arada içkinden ben de bir kadeh alabilir miyim? Hava baya sıcak ve susadım."

"Henüz değil. Cesetleri ne yaptınız?"

Carlos olumsuz yanıt karşısında yüzünü buruşturdu. "Temizlikçiler o işi halledip mekânı çoktan boşaltıp havaya uçurdular bile."

"Ya parayla tutulan kızlar?"

"Merak etme, orospular güvende. Konuşmamaları için ceplerine hatırı sayılır miktarda para konulup, isteğin üzere sınır dışı edildiler."

Franco başını salladı. "Güzel. Şimdi, iyi haberlere geç."

"Şey, bunlar iyi haberdi. O yüzden kötülere geçmeden bir içkiye ihtiyacım var."

Franco ona ölümcül bir bakış atınca Carlos şansını zorlamaktan vazgeçti. "Stefano Greco'nun bedeni bu sabah şişmiş bir hâlde sahile vurmuş. Cesedini balıkçılar bulmuş. Şu an ailesinin cesedi teşhis etmesi için morgda tutuluyor."

"Kahretsin!" Franco diğer eliyle çenesini ovuşturdu. "Bunu elbette bekliyordum ama biraz daha geç olmasını umuyordum."

"Devamı daha kötü. Haberi alan Don Angelo sabah erkenden adamlarıyla birlikte De Luca malikânesine baskın düzenlemiş. Bunu nasıl söyleyeceğim bilemiyorum patron ama...

"Ağzında geveleme de ne söyleyeceksen söyle hadi."

"Herkesin uykuda olduğu bir saatmiş. Bu yüzden gafil avlanmışlar ve Don Angelo'nun Bay De Luca'ya ateş etmesine engel olamamışlar."

Franco'nun eli, içkisini ağzına götürmek üzereyken havada asılı kaldı. "Ölmüş mü?"

"Hayır, ama ağır yaralı."

"Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Kötü haberleri sona saklamamı söylemiştin."

"Kim demiş kötü haber diye?" İçkisinin sonunu bu kez keyifle yudumlayan Franco, "Don Angelo'nun bu kadar beceriksiz bir herif olduğunu kim bilebilirdi ki." diyerek içinden haince

gülümsedi. Sonra da şişesinden kadehine bir parmak daha viski doldurdu. "Demek bizim ihtiyar ölmemiş ha? Başka yaralanan olmuş mu peki?"

"Hayır patron. Yalnızca Bay De Luca. Şu anda hastanede müşahede altında tutuluyor. Sanırım durumu ciddiyetini koruyor."

"Demek öyle." Franco boşalan kadehini arkasındaki sehpaya koydu. "Hastaneye benim adıma kocaman bir buket çiçek gönderilsin."

"Nasıl istersen."

"Ya da dur. Buket değil. Çelenk olsun. Çiçekçiye üzerine en büyüğünden kırmızı bir kurdele bağlamasını da söyle. Fiyonk halinde." Carlos ağzının kenarıyla gülümserken Franco pis pis sırıtıyordu.

"Olmuş bil patron."

"Peki, ya senden bugün için göndermeni istediğim diğer çiçekler."

"Hepsi bir saat önce Bayan Lombardi'nin oteline ulaştı. Şey, telefonunu denize attığım için daha önce de kendisinden özür dilediğimi biliyorum ancak kendi adıma da çiçek göndermenin doğru bir hareket olacağını düşündüm."

"İyi düşünmüşsün. Oldukça naziksin Carlos."

"Her zaman patron."

"Şimdi bir içkiyi hak ettin işte." Franco sandalyeye asılı ceketini omzuna atarak, "Otele her saat başı birer buket daha gül gönderilmesini istiyorum." dedi. "Güllerin kırmızı ve en iyileri olduğundan emin olunsun. Çiçekçiye, eğer her bir dal parmağı kalınlığında olmazsa, onların yerine kendi parmaklarına veda edeceğini hatırlatmayı unutma."

"Zevkle." Carlos gülümseyerek hevesle kendine de bir kadeh viski doldurdu.

"Odama çıkıp duş alacağım. Akşama misafirim olacak. Adamlara onu hiçbir prosedüre takılmadan içeri almalarını emret."

Carlos başını sallarken "Ve bu defa ellerini kesinlikle ondan uzak tutmalarını sağla." diyerek sertçe uyardı Franco.

"Merak etme patron. Bu konuda hepsinin derslerini aldıklarından eminim."

"Güzel."

...

Akşam olduğunda, müşterilerin bir kısmı odalarına yerleşmiş ve misafirlerin çoğu otelden ayrılmışlardı. Onları uğurlarken yüzlerinde gördüğü memnuniyet ifadesi tüm yorgunluğuna değmişti.

Tanrım, ne gündü ama...

Kelimenin tam anlamıyla tükenmiş durumdaydı. Bir ara yoğunluk o kadar fazlaydı ki, Gloria bile onlara yardım etmek zorunda kalmıştı.

Daniella merdivenlerden inerken ağrıyan boynunu ovaladı. Durup koridordaki vazoda içerisini adeta bir çiçek bahçesine dönüştüren kırmızı gülleri kokladı. Bu, bugün gelen sekizinci buketti. Hepsi de Korsan Kral etiketiyle gönderilmişti.

Franco'nun her şey olabileceğini düşünürdü ama uslanmaz bir romantik olabileceğini asla. Bugün ona attığı her mesaj bir öncekinden daha duygulu ve ateşliydi. Daniella adamın bunu, yalnız hissetmemesi için yaptığını biliyordu. Ve işe yaramıştı. Franco bugün yanında olamasa da daima yanındaymış gibiydi.

Son halini görmek için mutfağa girdiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Büyükannesini orada görünce şaşırdı. Yaşlı kadın onu fark edince başını kaldırıp gülümsemesine karşılık verdi.

"Arkadaşını odasına çıkardın mı?"

"Evet. O kadar yorgundu ki, duş alır almaz yattı."

"Gloria tatlı bir kadın. Onu sevdim."

"Öyledir. Onca yolu benim için geldiği yetmezmiş gibi bir de servise yardım etti."

"Gerçek bir arkadaşın yapması gerektiği gibi."

Daniella girişte acı veren topuklularından kurtulduktan sonra yalınayak yürüyerek tezgâha yaslandı. Büyükannesi bazı otları didikleyip çaydanlığa yerleştirmekle meşguldü.

"Sen neden arkadaşlarının yanında değilsin?"

Stella omuz silkti. "Eski komşularımı pek de özlemediğimi fark ettim."

"Büyükanne." Daniella kıkırdayınca Stella da ona katıldı.

"Ayrıca bugün çok yoruldun. İyi bir bitki çayı içersen bu gece rahat bir uyku çekersin diye düşündüm."

Aslında bu gece niyeti uyumak filan değildi. Ama gizlice otelden ayrılıp hapishanedeki bir mahkûmu ziyaret edeceğini büyükannesine söyleyemezdi.

"Harika düşünmüşsün." diyerek pencereden dışarı baktı. "Büyükbabam ne yapıyor? Onu dışarıda yalnız mı bıraktın?"

"Ah, onu son gördüğümde şu yaşlı kütüphaneciyle kafa kafaya vermiş hararetli bir şekilde Fransızların tarihini tartışıyordu."

"Bay Gallardo mu?"

"Evet, o. O adam tarihten bahsetmekten, büyükbaban ise karşılık vermekten asla sıkılmıyor ama ben onları dinlerken sıkıldım. Gelip yeni mutfağında bir şeyler yapayım dedim."

"Biliyorsun büyükanne." Daniella tezgâhın etrafından dolanıp elini yaşlı kadının omzuna koydu. "Burası aynı zamanda senin de mutfağın."

"Teşekkür ederim canım." Stella elini elinin üstüne koydu. "Ama artık sana miras kaldığını bilmek hoşuma gidiyor."

"Benim de öyle."

"Miras demişken. Luigi'yi bugün göremedim. Yoksa onu açılışa davet etmedin mi?"

Daniella geri çekildi. "Davet etsem bile gelmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Ah."Yaşlı kadın üzülmüş gibiydi. Çaydanlığa su doldururken bakışlarındaki hüznü gizlemek için başını çevirdi. "Ben. Sanmıştım ki."

"Üzgünüm büyükanne ama Luigi'nin bu otelle ilgili fikri en baştan beri değişmedi. Korkarım hiçbir zaman da değişmeyecek."

"Neymiş o değişmeyecek olan?"

İki kadın kapıda durmuş onlara sırıtan adamı görünce şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Luigi elleri ceplerinde kapı girişine yaslanmış onları izliyordu. Şaşkınlığını ilk üstünden atan Stella oldu.

"Luigi! Bu ne güzel sürpriz."

"Bilirsiniz, sürprizleri severim. Hakkımda mı konuşuyordunuz?"

"Sadece bu oteli ne kadar sevmediğinden bahsediyorduk." diye araya girdi Daniella. "Bilmediğin bir şey değil."

"Sevmediğim doğru ama bu onu merak etmeme engel değil, öyle değil mi? Vay canına küçük kardeşim," Luigi uzun bir ıslıkla etrafı inceledi. "Görüyorum ki, her şeyi yoluna koymayı başarmışsın." Genç adamın pişkin sırıtışı Daniella'nın bıkkınlıkla göz devirmesine neden olurken Stella elini bir havluya kurulayıp yanına gitti.

"İyi ki geldin Luigi. Burada olman benim ve kız kardeşin için ne kadar önemli bilemezsin."

"Yaa, ne demezsin." diye kendi kendine mırıldandı Daniella.

"Dani! Abine karşı biraz daha nazik olabilirsin."

"Evet, küçük kardeşim. Bana karşı daha nazik olmalısın. Çünkü gelirken yanımda getirdiğim sürprizi görünce sevinçten havalara uçacaksın."

"Sürpriz mi?"

Stella coşkuyla gülümserken Daniella gerilmişti. Çünkü Luigi'nin sürpriz diye nitelendirdiği şeyler şimdiye kadar Daniella'ya beladan başka bir şey getirmemişti.

İki kadın yeniden bakıştığı sırada Luigi kapıdan çekilince arkasındaki adam ortaya çıktı. Stella ve Daniella'nın yüzü bu kez

aynı anda hayret ve şokla donup kaldı. Çünkü karşılarında duran adam yıllardır görmedikleri Mario Lombardi'den başkası değildi.

İki adam içeriye girerken Daniella'nın dudaklarından fısıltı halinde tek bir sözcük dökülmüştü.

"Baba."

Stella ise gözyaşları içerisinde, "Oğlum." diye sayıkladı.

Ama en şaşırtıcı tepki son anda arkalarından mutfağa dalan ve yıllardır görmediği oğlunu karşısında görünce bir anda hiddete kapılan Gustavu'dan gelmişti.

"Katil! Buraya ne yüzle gelebildin?"

23. BÖLÜM:
Acıtan Gerçekler

"Gustavu!" Stella herkesin meraklı bakışları arasında şaşkınlıkla kocasının yanına koştu. "Aklını mı kaçırdın sen? Ne dediğinin farkında mısın?"

"Belli ki yaşlı moruk iyice kafayı yemiş." Luigi sırıtıyordu.

"Kes sesini Luigi!" Stella torununu azarladıktan sonra kocasını çekiştirmeye başladı. "Hadi, bahçeye çıkalım da biraz hava alalım."

"Hiçbir yere gitmiyorum Stella. Ayrıca aklım gayet başımda ve ne dediğimi de çok iyi biliyorum." Gustavu öfkeyle Mario'ya bakarken ağzından adeta tükürükler saçıyordu. "Henüz tek çocuğumuzu hatırlamayacak kadar bunamadım."

Daniella şok içinde başını sallayarak kendini bu kötü rüyadan uyandırmaya çalışıyordu. Öylesine şaşkındı ki, bütün gün karşılaştığı ve hayatının büyük bölümünde tanıdığı insanları bile

hatırlamayan büyükbabasının yıllardır görmediği oğlunu hatırlamasına sevinememişti bile. Fakat hastalığı öyle ileri bir seviyeye ulaşmıştı ki, oğlunun bir katil olduğunu düşünüyordu.

Ancak Mario pek alınmışa benzemiyordu. Daha çok üzgün ve belki biraz da mahcup halde bakışlarını yere eğmişti. Yaşlandığı için şakaklarından başlayarak saçlarının büyük bir bölümü kırlarla doluydu. Fakat bu ona yakışıklılığından hiçbir şey kaybettirmemişti. Yanyanayken abisiyle aralarındaki benzerlikleri şaşırtıcıydı. Uzun boyu ve yapılı vücuduyla Mario Lombardi, Luigi'nin daha yaşlı bir versiyonu gibiydi.

Babası yıllar sonra buradaydı. Daniella bu gerçekle bir kez daha sarsılırken dengesini bulmak için bir yere tutundu.

"Ah, kes artık lütfen." diye yakındı Stella. "Saçmalamalarından bıktım usandım artık."

Gustavu, "Neden doğru olup olmadığını ona kendin sormuyorsun?" dediğinde tüm başlar Mario'ya çevrildi.

Odaya ağır bir sessizlik çökmüştü. Havadaki gerilim bıçakla kesilecek kadar sertleşmişti. Stella hüzünle oğluna baktı. Gözlerindeki yaşlar yanaklarında ince bir yol oluşturuyordu. Daniella yaşlı kadının sormak istediği tonla sorusu olduğunun farkındaydı. Hatta kendisinin de.

Fakat daha ağzını açamadan Mario,"Sanırım babam Anna'nın ölümünden beni sorumlu tutuyor." dedi. "Pek de haksız sayılmaz. Hiçbir zaman ona layık bir koca olamadım. Belki de ondan ayrılarak hastalanmasına ben sebep oldum. Keşke zamanı geriye alabilseydim." derken ilk defa Daniella ile göz göze geldi. "Bunun için her şeyimi verirdim."

Daniella'nın şakakları zonklarken, bir elin göğüs kafesini giderek daha çok sıktığını hissetti. Nefes alamıyordu.

Gustavu, "Bunlar boş laflar." dedi sertçe. "Buraya neden geldin onu söyle?"

"Burada olmaya hakkım olmadığını biliyorum." Mario yutkundu. Güçlükle konuşuyordu. "Şehre bazı işlerimi halletmek

için dönmüştüm. Luigi ile karşılaştığımızda bana Sognare'yi yeniden faaliyete geçirdiğinizden bahsetti. Gelip kendi gözlerimle görmek istedim."

"Ona mirasta payı olmadığını söyledim." diyerek araya girdi Luigi. "Bu otel yalnızca Daniella ve ikimize ait. Öyle değil mi küçük kardeşim?"

"Hakkın olan parayı alıncaya kadar." diye kestirip attı Daniella. Şu anda Luigi ile tartışacak durumda değildi.

"Asla aksini düşünerek buraya gelmediğime sizi temin ederim." dedi babası. "Daniella, burada gerçekten muhteşem bir iş çıkarmışsın. Annemle babamın ne düşündüğünü bilmiyorum ama Sognare tanıyamayacağım kadar güzel olmuş."

Daniella başını bir kez onaylamak için eğdi. Teşekkür etmedi. Aniden konuşma kabiliyetini yitirmişti. Anna'nın hastalığı ve Amerika'da geçen kötü günlerden sonra babasının kendini annesinin ölümünden sorumlu hissetmesi ona kendini kötü hissettirmişti. Daha önce hiç onu suçlamamıştı. Ama bazen ayrılmasalardı ne olurdu diye merak etmeden duramıyordu. Annesi onu alıp ülkeyi terk etmek zorunda kalmasaydı, burada bir aile olarak yaşasalardı her şey daha farklı olur muydu? Belki de Anna hâlâ...

"Hem kendini hem de aileni mahvettin sen." diyen Gustavu oğlunun karşısına dikildi. Tüm bedeni öfkeden titriyordu. Daniella büyükbabasını daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti. "Tam bir insan ziyanısın."

"Gustavu yeter!" Stella kocası ile oğlunun arasına girdi. "Daha fazla hakaretlerini işitmek istemiyorum. Eminim Mario da istemiyordur."

"Onu şımartarak bu hale sen getirdin zaten. Şimdi eserinle gurur duyuyor musun?"

"Ben mi?" Yaşlı kadın elini hayretle göğsüne bastırdı. "Bunu bana nasıl söylersin? Tanrım. Bunun için ne yapmış olabilirim söyler misin?"

"Ne zaman verdiğim bir işi beceremediğinde ona ceza vermeye kalkışsam bana karşı çıkıp, onun tarafını tuttun."

"Çünkü verdiğin cezalar asla bir çocuğa uygun olmayacak türden acımasızca şeylerdi. O henüz çok küçüktü."

"Büyüdüğünde de hiçbir şey değişmedi. Cezalar onu sorumluluk sahibi bir adama çevirecekti ama sen buna mâni oldun. Oğlumuz bir erkek gibi yetişmeliydi Stella, bir korkak değil."

"İkimize de haksızlık ediyorsun." Konuşurken büyükannesinin sesi titriyordu. "Mario yıllarca senin gözüne girebilmek için çok çalıştı. Ama hiçbir zaman senin takdirini kazanamayacağını biliyordu. Ve bunu anladığında da bundan vazgeçti. Ona daima iyi bir anne olmaya çalıştım. Yanlışı doğruyu ona gösterirken onunla- senin aksine- her zaman konuşmayı denedim. Senin tek bildiğin ise saçma sapan yasaklar koyup, onu bir yere kapatmaktı."

"Otoritemi sarsmak yerine bana destek olsaydın, oğlumuz şimdi bir katil olmazdı. Senin yöntemlerin sayesinde önce evliliğini bitirdi, sonra da kendi hayatını."

"Olanlar için beni suçlaman büyük haksızlık Gustavu. Ayrıca oğlumuza katil deyip durmaktan vazgeç."

"Yalan mı? O bir katil. Zavallı bir kadının ölümüne sebep oldu."

"Yeter! İkiniz de susun artık!" Daniella sonunda sesini yükselttiğinde tüm başlar ona çevrildi. Gustavu kaşlarını çatmıştı. Zavallı Stella ağlıyordu. Luigi, bu karmaşadan büyük bir keyif almış gibi pis pis sırıtırken babası ona bakmaya çekiniyordu.

"Ebeveynliğinizi sorgulamak için sizce de biraz geç kalmadınız mı?"

"Daniella, kızım!"

"Lütfen baba!" Daniella elini kaldırdı. "Şimdi hiç sırası değil."

Daniella bacaklarına toplayabildiği güçle hızla mutfaktan çıkarken ortalığı karıştırdığı için Luigi'nin omzuna çarpmaktan haince bir zevk aldı. Abisinin babalarım buraya açılış gününde

getirmesinin tek nedeni günü mahvetmekti anlaşılan. Alçak herif, sonunda bunu başarmıştı.

"Daniella!" Mario arkasından koşarak seslendi. "Seninle yalnızca bir dakika konuşmak istiyorum."

"Ama ben istemiyorum!" Daniella arkasını dönmedi. Kapıdan öyle hızlı çıkmıştı ki aniden çarptığı adamı fark edememişti.

"Costa!"

Bir sen eksiktin, der gibi adama bakarken genç adam onu kollarından tutmanın keyfiyle sırıtıyordu.

"Bu acelen ne?" Dedektif onu inceledikten sonra arkasındaki adamı görünce gözleri kısıldı. "Bir şey mi oldu?"

Daniella şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "H-hayır. Sadece dışarı çıkıp biraz hava almak istiyorum. Neden bana eşlik etmiyorsun?"

Costa başta itiraz etmek istermiş gibi gözükse de bu teklife balıklama atladı.

"Memnuniyetle."

...

İnsan kalabalığının yoğun olduğu sokakta bir satıcıya parasını ödedikten sonra tel raftan bir gazete çekti.

Birkaç şey almak için dışarı çıkmıştı. Dikkat çekmemek için üzerine giydiği beyaz tişört ve kot pantolonla sıradan bir turistten farksızdı. Sıklıkla taktığı siyah çerçeveli güneş gözlükleri her zamanki gibi gözündeydi. Yine de dikkatli olmalıydı. Bir haftadır vaftiz annesinin gösterişsiz evinde kalıyor, gerekmedikçe evden dışarı çıkmıyorlardı. İhtiyaç olduğunda ise tek başına dışarı çıkıyor ve bugünkü gibi birkaç saatte işlerini halledip geri dönüyordu. Günlerini gezip eğlenerek ve tonla para harcayarak geçiren Sara eve kapandığı için epey sıkılmış olmalıydı, ancak şimdiye dek bir kez bile şikâyet ettiğini duymamıştı.

Kaldıkları eski kulübede her gün akan sıcak su dışında konforlu sayılabilecek tek şey, tek kişilik yataktı. Sara kabul etmese de

Fabio yatakta onun yatmasında ısrar etmişti. Kendisi bacaklarının sığmadığı küçücük kanepede uyumaktan memnundu. Gerçi bu yüzden beli ve sırtı fena halde ağrıyordu. Şimdi bile kamburu çıkmış gibi yürümemek için elinden geleni yapıyordu.

Kız geceleri uykusunda sayıklamaya devam ediyordu. Muhtemelen o pisliğin ölümü yüzünden hâlâ suçluluk hissediyordu. Fabio ise o pisliği geberttiği için en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Yine olsa Sara'ya elini sürdüğü için o piçi aynı şekilde gebertirdi.

Çığırtkan satıcıların arasında ilerlerken genç bir kadının tezgâhına gözü takıldı. Tezgâhta rengârenk tahta boncuklardan yapılmış bilezikler, gümüş yüzükler, taraklar ve canlı renkli ojelerden oluşan koca bir stant vardı. Bir bilekliği eline alıp incelemekten kendini alamadı. Renklerin uyumu ve üzerindeki ilginç semboller hoşuna gitmişti. Satıcı kadın seyrek dişleriyle gülümseyerek ona bir şeyler söyledi. Fabio parmaklarının arasında çevirdiği boncuk bilekliğe bakıp gülümsedi. Daha pahalı takılar takmaya alışkın bir kıza böylesi basit bir şeyi hediye etmek belki de aptallıktı, ancak onun Sara'nın narin bileğinde nasıl görüneceği düşününce içini bir sıcaklık kapladı.

Hiç tereddüt etmeden kadına bilekliği paketlemesini söyledi. Sonra da yanına renkli ojelerden yarım düzine seçti. Kadınlar böyle şeyleri severdi değil mi? Özellikle de Sara. Belki bu ojelerle vakit geçirmekten hoşlanırdı.

Aldıklarını sırt çantasına koyduktan sonra kadına fazladan ödeme yapıp yoluna devam ederek otobüs durağına yürüdü. Otobüsü beklerken gazetenin sayfalarını çevirmeye devam ediyordu ki orta sayfada bir haberi görünce olduğu yerde dona kaldı.

Haber başlığında; Sicilya mafya baronlarından birinin veliahdının kıyıya vurmuş cansız bedeninden bahsediliyordu. Balıkçıların sabah saatlerinde bulduğu ceset, balıklar yüzünden tanınmayacak haldeydi. Ancak cesedi teşhis eden Angelo Greco "Bunu yapanların yanına bırakmayacağını" tüm dünyaya öfkeyle duyurmuştu. Haberin devamında aynı gün sabah saatlerinde ağır yaralı

olarak hastaneye kaldırılan Antonio De Luca'nın bu ölümle bağlantısı olduğu düşünülüyordu.

Fabio sesli bir küfür savurduktan sonra sigarasını yere atarak botunun tabanıyla ezdi. İşlerin bu kadar sarpa saracağını düşünmemişti. Oğlunun öldüğünü öğrenen Angelo hiç vakit kaybetmeden De Luca malikânesini basmış olmalıydı. Gazetede Bay De Luca'nın ölüp ölmediğine dair bir detay yoktu. Öyleyse hâlâ yaşıyordu. Keşke Franco'ya ulaşıp neler olup bittiğini öğrenebilseydi. Ne yazık ki, Franco ile uçağa binmeden önce bir müddet haberleşmemeleri konusunda anlaşmışlardı. En azından ortalık sakinleşene ve Greco'nun adamları peşlerini bırakana dek.

Olanları Sara'ya nasıl anlatacağını düşünürken elini öfkeyle saçlarının arasından geçirdi. O sırada durağa yaklaşan otobüse binmek için gazeteyi katlayıp çantasının içine tıkıştırdı. Şimdilik Sara'nın hiçbir şeyi bilmemesi en iyisiydi.

Evin kapısını açtığında genç kızı tek göz ocağın başında tencereyi karıştırırken buldu. Anlaşılan Sara yine yemek yapmaya çalışıyordu.Yüce Meryem! En son denemesi olan karidesli paellanın midesindeki izleri henüz geçmemişti bile. Fabio o gece sabaha kadar nasıl kustuğunu hatırlayınca iliklerine kadar ürperdi.

"Selam."

"Selam. Geldiğini duymadım."

"Oysa daima tetikte olmalıydın."

Sara mahcup bir şekilde, "Haklısın." dedi.

"Yemek mi yapıyorsun?"

"Korkma. Bu yalnızca makarna."

Korkma mı? Söylemesi kolay tabii.

Fabio kelimelerini kendine saklayarak alışveriş poşetlerini küçük masanın üzerine bıraktı. Sırt çantasını da çıkardıktan sonra Sara'ya yaklaştı.

Havayı koklayarak, "Fena kokmuyor." dedi. "Ne bu?"

"İspanyol yemekleri denemekten vazgeçtim. Bu Nonna'mın tescilli tarifi."

Bir kaşıkla tadına bakan Fabio keyifle mırıldandı. "Hımm. Yemek yapabileceğinden neredeyse ümidi kesmiştim. Neden bilindik tarifler yerine İspanyol mutfağına yöneldin aklım almıyor."

Fabio terli tişörtünü çıkartıp temiz birini almak için valizine doğru giderken Sara onu izlemekten kendini alamadı.

Yürürken tıpkı bir panter zarafetine sahipti. Özellikle her hareketinde dalgalanan o sırt kasları yok muydu? Fabio'nun incecik beli ve geniş omuzları vardı. Kolları da dâhil vücudu abartısızdı. Üstelik hepsi saf kastan oluşuyordu.

Adamın siyah bir tişörtü çıplak bedenine geçirmesini izledi. Sonra da göz ziyafeti sona erdiği için hayal kırıklığıyla iç çekti.

"Kendi memleketindeyken aşinası olduğun tatları özlemişsindir diye düşünmüştüm."

Fabio dönüp ona baktı. Gözlerindeki sıcacık bakış, Sara'nın yanaklarına ateş basmasına neden olmuştu.

"Ne yani? Tüm o beceriksizce denemeler beni memnun etmek için miydi?"

Sara yüzünün kızardığı anlaşılmasın diye ocaktaki sosa geri döndü. "Ben öyle bir şey demedim. İspanyol mutfağını daima merak etmişimdir. Esperanza da bana yardım etmeyi teklif edince becerebilirim sandım. Hem baksana tüm gün dört duvar arasındayım. Değişik bir şeylerle uğraşırsam sıkıntıdan patlamam diye düşündüm."

Fabio gözünde parlayan kıvılcımlarla ona doğru yaklaşınca genç kızın kalp atışları bir ritmini kaçırdı. Adam ona yaklaşmadan önce sırt çantasından bir paket çıkardı.

"Canının ne kadar sıkıldığının farkındayım. Yalnızca birkaç gün daha sabret. Ondan sonra birlikte bir akşam sahile ineriz, olur mu?"

Sara hevesle başını sallayınca genç adam gülümsedi. Tanrı Sara'nın yardımcısı olsun. Bu adam güldüğünde tüm dünyası

tozpembe oluyor, içini yalnızca onun verebileceği bir huzur kaplıyordu.

"Belki bu şeyler canının sıkıntısını biraz olsun giderir."

Sara adamın elindeki poşete bakarak, "Bu nedir?" diye sordu.

Fabio omuz silkti. "Neden açıp kendin bakmıyorsun?"

Sara poşeti eline alıp içindekiler görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Ama bunlar..." eline aldığı minik şişeleri havaya kaldırdı. "Bana oje mi aldın?"

Genç adam omuz silkerek dudaklarını büzdü. "Hoşuna gider sanmıştım. Evdeyken ne zaman odana kapansan bunlarla uğraşmaya bayılırdın. Eğer renklerini beğenmediysen yarın gidip..."

Sara aniden boynuna sarılınca Fabio'nun cümlesi yarım kaldı.

"Teşekkür ederim." diyen kız onu kucaklarken genç adam ona dokunmaya korkar gibi ürkekçe belinden kavradı.

Sara mutlulukla geri çekildiğinde hâlâ gülümsüyordu. "Bunlar harikalar. Hepsini denemek için sabırsızlanıyorum. Sence önce kırmızı olanı mı sürmeliyim, yoksa pembe olanı mı?"

Fabio ne cevap vereceğini bilemeyerek ellerini iki yana açtı. Kız kollarından çıktığı anda büyük bir boşluk hissine kapılmıştı. Kızın kollarındaki varlığı nasıl da harikaydı. Ve nasıl da ona çabucak alışmıştı. Üstelik onun sayesinde mutlu olduğunu gördüğünde kendini bir kral gibi gururlu ve güçlü hissetmişti.

Boğazını temizleyerek, "Hangisini istersen onu sür. Bence hepsi de yakışacaktır." dedi. "Ama önce istersen yemeğimizi yiyelim. Açlıktan ölüyorum." Şimdilik onun bu mutluluğunun tadını çıkaracak, bilekliği vermek için daha uygun bir zamanı kollayacaktı.

"Kahretsin! Makarna sosu."

Genç kız panikle ocağa koşturunca Fabio kıkırdadı. Anlaşılan bu gece de yemeği yaktığı için yiyemeyeceklerdi. Neyse ki, Fabio hazırlıklıydı ve gelirken enpanada (Kıymayla yapılan bir hamur işi) ile churros (Tulumbaya benzer bir tatlı) almıştı.

Sara hüsranla yanan sosu çöpe dökerken tencerede yalnız başına kalan haşlanmış makarnalara hüsranla bakıyordu. Dudaklarını büzerek, "Sanırım yemek yapmayı beceremediğimi kabullenmekten başka çarem kalmadı." dedi.

"Üzülme. Her başarılı aşçının geçmişte bir sürü başarısız denemesi olmuştur."

"Bunu sırf üzülmeyeyim diye söylüyorsun."

"Evet, ama umurumda değil. İyi bir aşçı olmak zorunda değilsin." diyen Fabio masaya yaklaştı. "Ayrıca gelirken yiyecek bir şeyler almıştım. Makarnayı bırak da buraya gel hadi."

Genç kız omuz silkip peşinden gitti. Sonra da akşam yemeklerini geçmişteki beceriksizlikleri üzerine sohbet ederek afiyetle yediler. Sara yemekten sonra yeni ojelerini denemeye girişirken, Fabio kanepeye uzandı. Yedikleri yemek ve sohbetten acayip keyif almıştı. Sık sık bakışlarının Sara'nın dudaklarına kaydığını fark ettiğinde ise hemen masadan kalkmıştı.

O günden sonra hiç öpüşmemişlerdi, ancak bu istemediğinden değildi. Tanrı biliyor ya hem de nasıl istiyordu. Sara'dan uzak durmak için uğraştığı onca yılda bile hiç şimdiki kadar zorlandığını hatırlamıyordu. O zamanlar da aynı çatı altında yaşıyorlardı fakat etraflarında yığınla insan vardı. Şimdi ise tek yataklı bir odada yapayalnızlardı. Kızın yaşadığı travmanın izleri henüz silinmemişken ona dokunmayı düşündüğü için kendini adi herifin teki gibi hissediyordu. Sırf bu yüzden her gece uykuya dalmadan önce yanı başında uyuyan Sara'ya yapmak istediklerini düşünerek kendine işkence ediyordu.

Ne zaman uykuya daldığını hatırlamıyordu. Bir hıçkırık sesiyle uyandığında aniden gözleri açıldı. Hızla yerinden doğrularak yastığının altındaki silahını kaptı. Ses Sara'dan geliyordu. Karanlık odada onun bir sandalyede ayaklarını altına alarak oturduğunu görünce yerinden fırlayarak ışığı açtı, sonra da yalnız olduklarını anlayınca rahat bir soluk aldı.

"Neyin var Sara? Yine kötü bir rüya mı gördün?"

Kız pembe tırnaklarıyla buruşturduğu gazeteyi ona doğru uzatınca Fabio içinden kendine okkalı bir küfür savurdu.

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

Sara'nın gözleri ve burnu ağlamaktan kızarmıştı. Dudakları ve elleri ise öfkeden titriyordu. Fabio'nun içi birden pişmanlıkla doldu.

"Söyleyecektim." dedi sessizce.

"Ne zaman?" diye hıçkırdı genç kız. "Babam öldüğünde mi?"

"Sadece doğru zamanı bekliyordum."

"Doğru zamanı bekliyormuş." Sara başını çevirerek kendi kendine homurdandı.

"Bak, üzgünüm tamam mı? Antonio ile aran daima kötüydü. Bu kadar üzüleceğini tahmin etmemiştim."

"Onun için üzüldüğümü kim söyledi? O canavarın ölmesi umurumda bile değil. Ama o evde yalnızca Antonio yaşamıyor. Annem ve Nonna da oradalar ve Antonio vurulduğunda büyük ihtimalle annem de yanındaydı. Antonio ölmemiş olabilir ama bu o adamların bunu yeniden denemeyeceği anlamına gelmiyor. Yıllardır Cosa Nostra'nın içinde büyüdüm. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Grecolar, De Lucalardan bir kişi dahi kalmayana dek asla durmayacaktır. Ailem yok olana dek. Ve hepsi benim yüzümden, anlıyor musun? Benim yüzümden."

Sara hıçkırıklarla ağlamaya devam ederken Fabio çaresizce elini saçlarının arasından geçirerek ufak odanın içinde volta atmaya başladı. O gazeteyi atmadığı için kendine lanet ediyordu. Kızı nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. İzin vereceğini bilse onu kollarının arasına çeker ve nefesi kesilinceye kadar sarılırdı. Fakat Sara bu kadar öfkeliyken denemek delilik olurdu.

"Bu kadar umutsuz olma lütfen. De Lucalar da Grecolar kadar güçlü bir ailedir. Babana ya da diğerlerine hiçbir şey olmayacak, inan bana."

"Adamlar evimize girip, babamı kendi yatak odasında kurşunladılar Fabio. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun söylesene?"

"Merak etme. Bir yolunu bulacaklardır. Bana güven."

"Tek yol teslim olmam."

Fabio aniden yürümeyi kesip Sara'ya baktı. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun. Grecoların öfkesinin kaynağı benim. Beni alırsa aileme dokunmazlar."

"Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum."

"Asla kapanmayacağını ikimiz de biliyoruz. Bu işin tek yolu Grecolara teslim olmam. Ancak bu şekilde ailemden uzak dururlar."

"Sen aklım kaçırmışsın. Sürdüğün o renkli şeyler yüzünden beynine fazla oksijen gitmiyor anlaşılan."

"Gayet aklım başımda benim." Sara yavaşça yerinden doğruldu. "Gidiyorum ve sakın bana engel olmaya kalkışma."

Sara çantasını yatağın altından çıkarıp şiltenin üstüne koydu. İçine birkaç parça eşyasını doldururken Fabio öfkeyle yanına gitti ve çantayı elinden kaptığı gibi odanın diğer ucuna fırlattı.

Sara şok olmuş halde ona bakakaldı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Hiçbir yere gitmiyorsun dedim."

"Bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin." Sara çenesini inatla havaya dikti.

"Söylerim ve söylüyorum. Hiçbir yere gitmiyorsun. Sana defalarca söyledim. Gitmek yok. Teslim olmak yok."

Fabio öfkeyle burnundan soluyor, yanlış bir şey yapmamak için yumruklarını açıp kapatıyordu. Bu kız ona her meydan okuduğunda damarlarındaki kan tersine akıyormuş gibi hissediyordu.

"Şimdi durum farklı. Önemli olan ben değilim artık. Ailem."

"Lanet olsun, elbette önemlisin." Fabio dayanamayıp kızı kollarından sıkıca tuttu. Kahretsin! Onu hızla tutup sarsmak ve ne kadar değerli olduğunu defalarca hatırlatmak istiyordu. Kız şimdi umutsuzca ona bakıyordu.

"Neden?" diye fısıldadı usulca. "Kim için?"

Hiç tereddüt etmeden, "Benim için." dedi Fabio. "Benim için önemlisin Sara."

Kız gözlerinin içine nemli gözler ve masum bakışlarla bakarken Fabio dayanamayıp onu kendine çekti. Sonra da dünyayı onun için yakıp yıkabileceğini ispatlamak istercesine tutkuyla öptü. Gitmesine izin veremezdi. Kızın anlayıp anlamaması veya ondan karşılık alıp alamayacağı umurunda bile değildi. Sara'ya karşı konulamaz bir arzu ve kör edici bir tutkuyla âşıktı. Ve bu aşkın önünde hiçbir güç duramazdı. Sara'nın kendisi bile.

...

Dedektif Costa'yı gecenin son misafirleriyle birlikte uğurladıktan sonra, ertesi günün yemek planını hazırlamak için mutfağa geri dönmüştü. Babası ve Luigi'nin ne zaman gittiğini bilmiyordu. Stella ve Gustavu'nun da öyle. Açılışın bu kadar olaylı olacağını hiç düşünmemişti.

Costa'ya olanları üstü kapalı anlatmaya çalışmak ise işkencelerin en beteriydi. Artık adama zerre güveni kalmadığından onun sürekli etrafında bir yavru köpek gibi dolanmasından rahatsızlık duyuyordu. Sanki o lanet kolyeyi takmasa bile adam hâlâ onun ensesindeydi. Eğer Franco ile ilişkisinden şüphelenmeyeceğini bilse bir dakika daha bu duruma katlanmaz, ona ağzının payını verirdi. Fakat dedektife çıkışırsa şüpheleri daha çok üstüne çekmekten korkuyordu. Bu da Franco'yu tehlikeye atmak demekti. Mecburen bir süre daha üç maymunu oynamaya devam edecekti.

Menü için gereken malzemeleri hazırlarken kilerden bir şişe Merlot çıkardı. Tarihine bile bakmadan mantarını açarak kırmızı şaraptan kendine bir kadeh doldurdu. İlk kadehi nefes almadan kafasına dikti. Tanrım. Şarabın buruk tadı midesine ulaşır ulaşmaz hızla etkisini göstermişti. Bu yüzden vakit kaybetmeden ikinci kadehi doldurdu. Tam ikinci kadehin yarısına gelmişti ki, tezgâhın arkasında sessizde unuttuğu telefonunun ışığı Franco'nun ismiyle yanıp sönmeye başladı.

Korsan Kral arıyor...

Arama bittiğinde Daniella ekrana baktı. Otuz cevapsız arama ve bir dünya da mesaj vardı. Ve hepsi de Franco'dandı. Onu geri arayıp aramamakta kararsız kaldığı sırada telefonu yeniden çalmaya başlayınca tereddüt etmeden açtı.

"Selam."

"Tanrıya şükür. Bir ara o lanet telefonu hiç açmayacaksın sandım."

"Bu gece epey meşguldüm. Telefonu sessizde unutmuşum."

"Açılış gecen olduğu için affedildin Donna Bella. Ancak bir dahaki sefere bu kadar bağışlayıcı olamayabilirim. O zaman beni yumuşatmak için bir şeyler düşünmen gerekebilir."

Franco'nun sesindeki yaramaz ton, bozuk moraline rağmen Daniella'yı gülümsetmişti. "Bunu o zaman düşünürüz."

"Vay canına. Bu buz gibi cevabı hak etmek için ne yapmış olabilirim söylesene."

"Sen bir şey yapmadın." Daniella nefesini üfledi. "Sadece...zor bir geceydi."

"Anlatmak ister misin?"

"Hangisinden başlayacağımı bilmiyorum. Yıllardır görmediğim babamın aniden kardeşimle birlikte çıkagelmesinden mi, yoksa hafızasını kaybetmiş büyükbabamın oğlunu görür görmez hatırlayarak, onu katil olmasıyla suçlamasından mı?"

"Katil mi?"

"Anlaşılan büyükbabam, babamın bizi terk etmesi yüzünden annemin ölümünden onu sorumlu tutuyor. Haksız olduğunu, babamı boş yere suçladığını söylemek istiyorum fakat..."

"Fakat içinden bir ses onun haklı olduğunu söylüyor, değil mi?"

Daniella içkisinin kalanını kafasına diktikten sonra, " Evet." diye mırıldandı. Artık kendini öfkeli değil şarap yüzünden sersemlemiş hissediyordu.

"Bunun ne demek olduğunu iyi bilirim. Yıllarca ben de babamı annemin ölümü yüzünden suçlamıştım."

"Sahi mi?"

"Evet. Herkes bir zamanlar babamın anneme deli gibi âşık olduğunu söylüyor. Hatta bu aşk öyle büyükmüş ki, onu Angelo'nun elinden alarak, büyük ve güçlü bir aileyle düşman olmayı bile göze almış. Gerçek ise bunun tam tersiydi. Onların asla mutlu olduklarını görmedim. Tanrının her günü kavga ederlerdi. Annem sonunda ya babamdan nefret ettiğini söyleyerek ya da dayak yediği için ağlayarak kendisini odasına kapatırdı."

Ebeveynlerinin kavga edişini izleyen küçük Franco'nun düşüncesi Daniella'mn yüreğini sızlatmıştı. Kendi ailesi de ara sıra kavga ederdi ancak Mario asla annesine vurmamıştı.

"Annem zamanla kendini alkole verdi. Hatta belki uyuşturucu bile kullanmıştır, kim bilir. Gerçi onu hiç uyuşturucu kullanırken görmedim. Ama ayık gezdiği saatlerin sayısı gezmediği saatlere kıyasla çok daha azdı. Babamın da onunla uğraşmaktan çok daha önemli işleri vardı. Sık sık iş seyahatlerine gider, giderken de köpeklerinden birkaçını annemin kapısına dikerdi. Sanırım günün birinde kaçıp gitmesinden korkuyordu. Ve bu korkusu sonunda gerçeğe dönüştü. O gün nasıl olduysa annem evden kaçmayı başarmış. Bulunduğunda ise boş bir depoda, elleri ve ayakları bağlanmış ve boğazı kesilmiş haldeydi."

"Tanrım, Franco." Daniella dehşetle gözlerini yumdu. Franco ilk kez annesinden bahsediyordu. "Çok üzgünüm."

"Babamı ona yaptıkları yüzünden hiç affedemedim. Annemin katillerinden birini öldürmek için orada bulunduğumda bile, içten içe hep onu suçladım. Babam annemin boğazına bıçağı dayayan kişi olmayabilirdi. Ancak onun yaşayan bir ölü gibi gezmesinin tek nedeniydi. Bu yüzden ondan hayatım boyunca nefret ettim."

"Ben...gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bu gece buraya gelip kollarımda olmaya ne dersin?"

"Bunu her şeyden çok istediğimi biliyorsun ama yapamam. Bu gece olmaz."

Franco telefonun diğer ucunda derin bir iç çekti. "Anlıyorum. Kendimi bu gece yanımda olacağına çok hazırlamıştım. Yine de gelmeyi düşünürsen diye senin için limanda bir tekneyi hazır bulunduracağım."

"Başka sefere."

"Pekâlâ vita mia. O halde, bu gece senin hayalinle uyuyacağım."

Daniella sessizce gülümsedi.

"Çekilin önümden dedim. Franco ile görüşmeme engel olamazsınız."

"Lanet olsun!"

Franco bir küfür savururken Daniella oturduğu yerde dikleşti. Fazla şarap mı içmişti yoksa telefonun diğer ucundan bir kadın sesi mi gelmişi?

"Bir sorun mu var?"

Franco birine hızla İtalyanca bir şeyler söylüyordu fakat ahizeyi kapattığı için sesi boğuk çıkıyordu. Daniella neler olup bittiğini anlayabilmek için dikkat kesildi. Keşke konuşulanları duyabilseydi. Bir kadının sesi arka planda yine duyuldu ve Franco bilmediği küfürler savurdu.

Kimdi o kadın? Sabırsız bir âşık mı? Yoksa mafya babaları tarafından gönderilmiş başka bir hediye mi?

"Özür dilerim ama kapatmak zorundayım. Acil bir durum çıktı. Seni daha sonra ararım."

"İyi ama..." Daniella cümlesini tamamlayamadan Franco telefonu kapatmıştı bile. Daniella bir süre daha elindeki telefona bakmaya devam etti. Ekrandaki saat gecenin ikisini gösteriyordu. Bu saatte hangi lanet kadın hapishaneye bir mahkûmu ziyarete gelirdi ki? Tabii, Franco için önemli biri değilse.

Daniella başını iki yana sallayarak içinde kabaran kıskançlık duygusunu bastırmaya çalıştı. Hayır, Franco asla böyle bir şey yapmazdı.

Kafasını dağıtmak ve olanları unutmak için kolları sıvayıp yemek yapmaya girişti. Sabah kahvaltısı da dâhil tüm hazırlıkları tamamladığında saat 04.32 'yi gösteriyordu ve hâlâ gözünde tek damla uyku yoktu. Bu saatten sonra da uyuyabileceğini zannetmiyordu. O yüzden üzerine bir ceket alıp hava almak için bahçeye çıktı.

Ayakları onu arka bahçeye, oradan da falezlerin olduğu tepeye götürmüştü. Güneşin doğmasına daha çok vardı. Ufukta gri bulut kümelerinin arasında siyah bir gölge gibi uzanan Gorgona'yı görebiliyordu. Denizin ortasında adeta bir kale gibi dimdik ve mağrurdu. Franco oradaydı. Elini uzattığında tutabileceği kadar yakın, ancak kilometrelerce uzakta. Ondan haber alamadığı zamanlarda kiminle ve ne yaptığını hiç bilmiyordu ve bu acayip canını sıkıyordu.

Aniden aklına gelen çılgınca fikirle birden otele geri döndü ve arabasının anahtarlarını alarak yeniden dışarı çıktı. Birkaç dakika içinde limana gelmiş, teknelerin bağlı olduğu sahilde sessizce yürüyordu. Yol boyunca kendine bunu neden yaptığını sorup durmuştu. Adama gelmeyeceğini söylediği hâlde sabahın köründe neden evden çıktığını. Sebebi ister kıskançlık olsun isterse merak, içgüdüleri onu buraya, Gorgona'ya giden teknelerin yanına sürüklemişti. Ve Daniella içinde en ufak bir pişmanhk hissetmiyordu.

Franco'nun onun için ayarladığı tekneyi bulması çok üzün sürmedi. Etrafta içinde birkaç adamın bulunduğu başka tekne görünmüyordu. Daniella adımlarını hızlandırırken kalp atışları da adımlarıyla senkronize bir halde hızlanmaya başlamıştı. Sabah serinliğini hisseder hissetmez ceketine biraz daha sarıldı.

Adamlara yaklaşarak kendini tanıttı. Ve çok geçmeden buna gerek olmadığını anladı. Adamlar onu tanıyordu. Ayrıca onu karşıya geçirmek için beklediklerini söylüyorlardı.

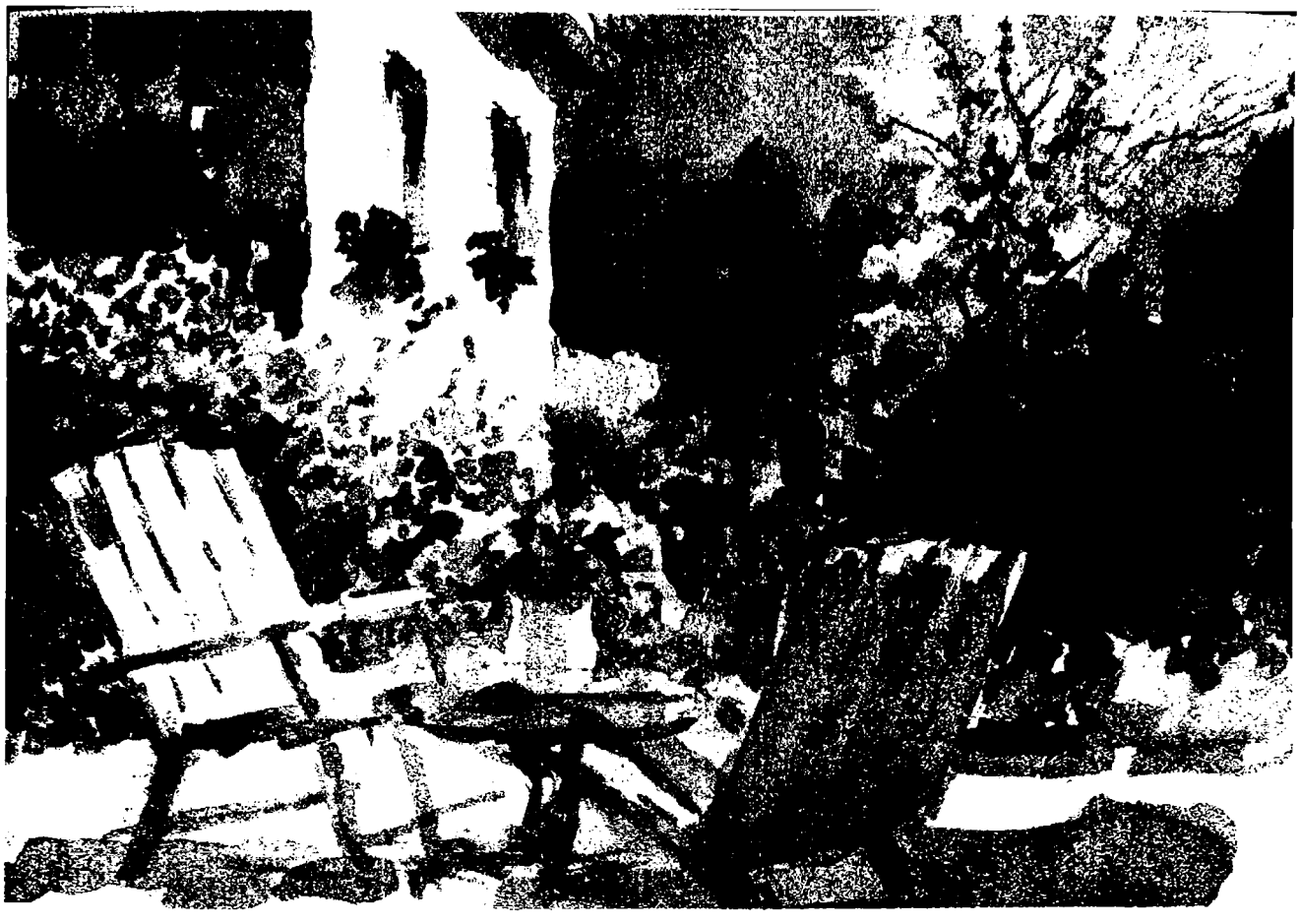
Daniella tekneye binmek üzereyken adadan yaklaşmakta olan başka bir tekneyi görünce duraksadı. Önce Gorgona'dan kimin döndüğünü öğrenmeliydi. Bunun için hızla tekneye binerek

adamların şaşkın bakışları arasında bir köşeye saklandı. Ve karanlığa onu gizlediği için şükretti.

Kalbi heyecanla atıyor, hissettiği adrenalin yüzünden damarlarına hızla kan pompalanıyordu. Tekne sahile iyice yanaştığında artık kalbinin gümbürtüsünü kulaklarında duyabiliyordu. Tekneden önce takım elbiseli bir adam inmişti. Daniella onu hemen tanıdı. Carlos. Franco'nun bir numaralı adamı.

Carlos tekneden iner inmez arkasını dönerek tutması için birine elini uzattı. Ve Daniella, mini etek giymiş kadını görür görmez hayatının şokunu yaşadı.

Çünkü; lanet tekneden inen kadın Lorenna De Luca'ydı.

24. BÖLÜM:
Meydan Okuma

Bu kadın kesinlikle aklını kaçırmış.

Buraya hangi cesaretle gelerek onu tehdit etmeye kalkıyordu? Üstelik kocası henüz hastanede yatarken ve tüm gözler ailesinin üzerindeyken.

Fakat daha içeri girer girmez Lorenna'nın ne kadar çıldırdığını gözlerinden anlamak mümkündü. Kadın içeriye adeta bir fırtına gibi girmiş, artık bu evliliğe tahammülü kalmadığını ve onu bu cendereden kurtarmak zorunda olduğunu söylemişti. Bu o kadar beklenmedik bir anda olmuştu ki, Franco telefonu Daniella'nın yüzüne bir bahaneyle zar zor kapatabilmişti.

Gardiyanlar hangi cehennemdeydi? Neden ona önceden haber vermemişlerdi?

"Ne saçmalıyorsun sen?" diyerek sertçe çıkışmıştı Franco. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Düşmanlarımız yatak odamıza kadar girip bizi öldürmeye kalkıştılar Franco. Babanı kurşunladılar. Yarın sıra bana, belki de çocuklarıma gelecek. Ölmek için sıramı beklemeyeceğim. Bu adamların ne kadar tehlikeli olduğunu en az benim kadar iyi biliyorsun. Bana yardım etmek zorundasın. Artık o evde bir dakika bile kalamam." derken isteriye kapılmış gibi tüm bedeni zangır zangır titriyordu.

"En önemlisi de artık o adamın yatağına girmek istemediğime karar verdim." diye devam etmişti kararlılıkla. "Bana dokunduğu her an, kendimden daha çok tiksiniyorum."

Franco da böyle olmasını ummuştu. Ancak baştaki amacı bu olsa da artık yaptığının doğruluğundan o kadar da emin değildi. Azı dişlerini sıkarken içinden kendine lanet etti.

Lorenna şehvetle araladığı kırmızı dudaklarını yalayarak ona doğru sokulurken, sivri tırnaklarını gömleğinde gezdirmiş ve "Seni geri istiyorum Franco." demişti. "Hatırlasana ikimiz sevişirken ne kadar da uyumluyduk." Kadının aniden değişen ruh haline bakılırsa akıl sağlığı cidden yerinde değildi.

Franco aniden gelen mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Acaba üvey annesiyle yatarken aklından ne halt geçiyordu?

Elbette babasından alacağı intikamın tatlı zevki.

Çünkü adi herif bir zamanlar zavallı annesine eziyet ederken, diğer yandan da Lorenna'yı becermeye devam etmişti. Hastalıklı zihni bunu ona iyi bir ders vermek için yaptığını söylüyordu. Lorenna zamanı geldiğinde babasına karşı kullanması gerektiği bir bombaydı. Pimi çekilmeden evvel patlamamalıydı.

Franco, kadının ellerini boynundan yavaşça çözerken, "Üzgünüm Lorenna." dedi. "ama tüm bunlar artık geçmişte kadı."

"Ne demek istiyorsun?" Lorenna bir adım geri çekilirken gözleri panikle açılmıştı.

Franco pişmanlıkla iç geçirerek, "Yaşadığımız şey bir hataydı." dedi.

"Hayır, hayır. Hata filan değildi. Sadece aklın karışık senin. O kadın aklını karıştırdı." Franco bakışlarını kaçırırken, Lorenna yüzünü ellerinin arasına alıp onu kendine bakmaya zorladı. "İkimizin ne kadar iyi olduğunu hatırlatmam için bana bir fırsat vermelisin. Göreceksin, sana ondan daha iyi olduğumu göstereceğim." dedikten sonra aniden onu öpmeye kalkışınca Franco hızla geri çekilip bileklerini kavradı. Karanlık bakışlarını üzerine dikerken Lorenna'yı öyle hızlı itmişti ki, kadın neye uğradığını şaşırmıştı.

"Bir daha sakın bana dokunayım deme. Sana söyledim. Artık biz diye bir şey yok. Bunu o ruh hastası kafana sok."

"Hayır. Olmaz." Lorenna'nın yüzündeki şaşkınlık hızla dağılmış ve yerini yumuşak bakışlara bırakmıştı. Ve de lanet olasıca gözyaşlarına.

Tanrım. Kadınlar, gözyaşlarının onları umursamayan erkeklerde işe yaramadıklarını hâlâ bilmiyorlar mıydı?

"Ben öylece kullanıp atabileceğin bir eşya değilim."

Franco onun bağırıp çağırmasını, çığlıklar atıp saldırmasını ağlamasına tercih ederdi. Beklediği en son şey ise kadının gözlerinin geriye kayarak aniden bayılmasıydı.

Küfrederek ileri atılmış ve onu yere düşmeden saniyeler önce yakalamıştı. "Lanet olsun! Carlos! Carlos, hangi cehennemdesin?"

Kadını yatağına taşıdıktan sonra Carlos'u arayıp revirden bir doktor çağırmasını emretmişti. Doktor geldiğinde Lorenna hâlâ baygındı. Muayene bittikten sonra sadece sinirlerinin çok yıprandığını ve vücudunun son zamanlarda fazla susuz kaldığını söylemişti. Anlaşılan Lorenna'nın mideşine günlerdir içki dışında bir şey girmiyordu. Buraya da sarhoş gelmiş olmalıydı.

Kadın bir süre sonra kendine geldiğinde Carlos ve doktor odadan çıkmıştı.

"Beni o otel sürtüğü için terk ediyorsun demek."

Franco dişlerini de yumrukları gibi sıkarak, "Eğer onun adını bir daha ağzına alacak olursan, bunu pahalıya ödersin." diyerek onu uyarmıştı. Üstelik bu bir tehdit değildi. "Aramızdaki ilişki o gelmeden çok daha önce bitmişti."

Lorenna yavaşça gözlerini araladı. "Beni terk ettiğine pişman olacaksın Franco. Senden bunun acısını çok kötü çıkaracağım. Yemin ederim."

"Sana yaptığımın haksızlık olduğunu düşünebilirsin, ancak ikimiz de yetişkin insanlarız. Sana istemediğin bir şeyi asla zorla yaptırmadım. Rızan dışında seni etkileyecek veya alıkoyacak herhangi bir şeye kalkışmadım. Aslında buraya ilk gelenin sen olduğunu ve benimle bilerek ve isteyerek yattığını hatırlıyor olmalısın. Kim bilir? Belki sen de içten içe babamdan bir şeylerin acısını çıkarmak istiyordun."

"İkinizden de nefret ediyorum." dedi Lorenna tükürürcesine.

Franco ayağa kalktı. "Güzel. Nefret edecek kadar kendine geldiğine göre, artık gidebilirsin." Amacı onu bir an evvel oradan göndermekti. "Umarım bir daha böyle bir çılgınlık yapmaya kalkışmazsın Lorenna. Aksi halde yapacaklarımdan sorumlu olmam."

"Bu yaptığını yanına bırakmayacağım adi herif."

"Elinden geleni ardına koyma." Franco pis pis sırıttı. "İstiyorsan beni babama şikâyet et."

Lorenna yanıt vermeyince," Ben de öyle düşünmüştüm." diye devam etti.

"Belki de ilişkimizin detaylarıyla ilgilenebilecek başka birini bulurum."

Kadının gözlerinde yanan şeytani pırıltı yüzünden Franco'nun tüm bedeni anında kaskatı kesildi.

"Buna cesaret edemezsin."

Lorenna yattığı yerden doğruldu. "Yapabileceklerimi bir bilsen böyle konuşmazdın."

Franco o kadar ani atılıp parmaklarını kadının gırtlağına dolamıştı ki, Lorenna'nın son aldığı nefes boğazında kaldı. Gözleri yuvalarından fırlarken, yüzü giderek morarmaya başlamıştı. Az kalsın yeniden bayılacaktı ama bu Franco'nun umurunda bile değildi. O anda kadını öldürebilecek kadar gözü dönmüştü.

"Eğer denersen seni kendi ellerimle öldürürüm." diyerek ölümcül bir sesle söylediklerini tekrar etti. "Beni duydun mu? Sonra da o ucuz bedenini küçük parçalara ayırıp her bir parçanı köpekbalıklarına yem ederim. Böylece kimse sana ne olduğunu bile anlayamadan bu dünyadan yok olup gidersin." Kadın tepki veremeyince, "Bana cevap ver?" diye yüzüne karşı haykırdı.

Lorenna ses çıkaramadığından yalnızca başıyla onaylayabilmişti. Gözleri kan çanağına dönerken, ağzı hayatta kalabilmek için bir balık gibi açılıp kapanıyordu.

"Güzel."

Franco onu bırakınca uzun bir süre boğazını tutarak soluk almaya çalıştı. Ardından öksürük krizine tutuldu. Eğer aniden odaya dalan Carlos onu alıp götürmeseydi, Franco pişman olacağı çok başka şeyler yapabilirdi.

Dakikalar sonra bile hâlâ siniri geçmemişti. Lorenna gittiğinden beri deli danalar gibi odanın içinde dönmeye devam ediyor, kadının bir çılgınlık yapıp Daniella'ya gitmesinden endişe ediyordu. Onun gözünü iyice korkuttuğundan emin olmuştu, ancak Lorenna'nın sağı solu belli olmazdı.

Ya söylediğini yapar ve Daniella'ya her şeyi anlatırsa?

Daniella açıklama yapmasına bile fırsat vermeden kıçına tekmeyi basardı.

Kahretsin!

Franco kendi kendine küfredip, öfkeyle önüne gelen çöp kovasına sert bir tekme savurdu.

...

"Gitmeye hazır mısınız hanımefendi?"

Daniella şaşkınlıkla çöktüğü yerde ne kadar süredir beklediğini hatırlamıyordu. Lorenna ve onu götüren araba gittiğine göre epey olmuş olmalıydı. Tekne sahibi yeniden ona seslenince yerinden yavaşça doğruldu.

"Ben...hayır, yani üzgünüm ama gitmekten vazgeçtim."

Adamlar merakla birbirlerine baktıktan sonra başlarını salladı. "Nasıl isterseniz." Sonra da Daniella'nın tekneden inmesine yardım ettiler.

Daniella adamlara zoraki bir tebessümle karşılık verdikten sonra yavaşça sahilde yürümeye devam etti. Yürürken bir yandan da kadının oraya hangi maksatla gelmiş olabileceğini düşünüyordu.

Belki de Franco'ya kızının nerede olduğunu bilip bilmediğini sormak için gelmişti. Sara gideli uzun zaman olmuştu ve bu konuda sağlam bağlantıları olan abisinden yardım istemesi kadar doğal bir şey yoktu.

Sabahın bu saatinde mi? Üstelik telefon denen bir şey vardı, değil mi?

Veya belki de Franco'nun babasına bir şey olmuştur, diye geçirdi içinden. Gazetelerde Antonio'nun vurulduğunu ve henüz hastaneden çıkmadığını okumuştu. Franco'nun onun için üzüldüğünü zannetmiyordu gerçi, ancak sonuçta babasıydı. Lorenna aniden gelişen olumsuz bir sağlık durumunu haber vermek için uğramış olamaz mıydı?

İyi de Franco'nun elinden ne gelirdi ki? Teknik olarak hastaneye gidemez veya ona yardım edemezdi.

Hiçbir sorunun cevabı kadının sabahın dördünde mahkûm bir adamı -üstelik üvey oğlunu- neden ziyarete geldiğini ve saatlerdir orada kaldığını açıklamıyordu. Hem de üzerinde oldukça seksi bir kıyafet ve yüzünde ağır bir makyajla.

Bir kadın sadece ve sadece...Hayır! Hayır, oraya hiç girme.

Daniella aklına gelen iğrenç düşünceleri kovmak istercesine başını hızla iki yana salladı. Bu imkânsızdı. Bu kadar alçakça bir şeyi yapmış olamazlardı.

Fakat kadının başından beri ona olan düşmanca tavırlarını, abisi üzerinden ona oynadığı oyunları ve sürekli yoluna taş koymasını hatırlayınca...Tüm bunların bir nedeni olmalı diye düşünüyordu. Diğer yandan Franco'nun babasından ne kadar nefret ettiğini de biliyordu.

Yine de aklına gelen şey; ahlaksızca ve mide bulandırıcıydı. Fakat avukatlık bürosunda çalıştığı dönemlerde böyle iğrençliklerle dolu tonla davaya bakmıştı. Yani, imkânsız değildi.

Of Tanrım... Başını çevirip Gorgona'nın karanlık siluetine son defa baktı. Güneş arkasından doğarken gökyüzünü turuncu-kızıl bir renge boyuyor, onu hem daha ihtişamlı hem de karanlık gösteriyordu. Keder aniden üzerine ağır bir sis gibi çökerken sessizce mırıldandı.

"Lütfen bunu yapmış olma."

...

Fabio dirseklerini dizlerine dayayarak oturduğu kanepede gözlerini karanlık boşluğa dikmişti. Sara ağlayarak yatağında uyuyalı saatler oluyordu. Ailesinin saldırıya uğraması onu sandığından fazla etkilemişti. Gazeteyi atmayıp saklaması aptallıktan başka bir şey değildi. Fabio bunun için kendini bir türlü affedemiyordu. Yine de bu gerçeği uzun süre ondan saklayamazdı, değil mi? Er ya da geç ailesine neler olduğunu öğrenmeliydi. Bu onun en doğal hakkıydı. Belki de erken olması daha iyiydi.

En kötüsü ise kızın bu yüzden kendini suçluyor olmasıydı. Bunun saçmalık olduğunun farkındaydı, ancak Sara'nın haklı olduğu bir nokta vardı. O da Grecola'ların De Luca ailesinden geriye hiç kimse kalmayıncaya dek durmayacaklarıydı.

İçindeki sıkıntı giderek büyüyordu. Onu koruyamamaktan, bir gün elinden kayıp gitmesinden korkuyordu. Şu küçücük odada, dünyanın geri kalanından uzakta onunla bir ömür geçirmek için neler vermezdi.

Onu kaybedemezdi.

Yerinden yavaşça doğrulurken oturduğu yaşlı kanepenin yayları gıcırdadı. Ağır adımlarla kapıya varmıştı ki arkasından ince bir ses, "Lütfen gitme." diye yalvardı.

Fabio karanlıkta Sara'nın yattığı yatağa doğru baktı. Demek uyumamıştı.

"Hemen dönerim."

Kız cevap vermeyince kapıyı açıp temiz havaya çıktı.

Sara yatakta dönüp adamın kapattığı kapıya baktı. Ona haksızlık ettiğinin farkındaydı. Fabio, gazeteyi ondan saklamakla kendince doğru olanı yapmıştı. Olanlar yüzünden kendini suçlayacağını biliyor olmalıydı. Adamın tek yaptığı onu korumaya ve güvende tutmaya çalışmaktı. Üstelik bunu yaparken en ufak ihtiyaçlarını dahi karşılamaya gayret ediyordu.

Ona renkli ojeler bile almıştı.

Ben aptalın tekiyim. Ona doğru düzgün teşekkür bile etmedim.

Yatakta doğrulup alnını birleştirdiği dizlerine dayadı. Keşke zamanı geri alabilme gücü olsaydı. O zaman her şey daha farklı olurdu. O zaman Stefano hayatta olur, Fabio onun yüzünden kaçak hayatı yaşamak zorunda kalmazdı.

Ne yazık ki, elinde yalnızca şu an vardı.

Fabio birkaç dakika sonra içeri girerek ışığı açtı. Sara başını kaldırıp baktığında adamın onu izlediğini gördü. Bakışlarından bir şey anlaşılmıyordu fakat Sara onun kederli olduğunu anlayabiliyordu. Gömleğinin düğmeleri açıktı ve arasından bronz teninin altın ışıltısı görünüyordu. Sara'nın gözleri bir müddet o noktada takılı kaldı.

Fabio bir bardağa su doldurup içti. Bir adamın âdemelmasının hareket edişi ona hiç bu kadar seksi gelmemişti.

Nedense bir anda vücuduna ateş bastı.

Fabio yeniden ona bakarak, "Susadın mı?" diye sordu.

Evet. "Hayır."

Genç adam iç geçirdi. "Hâlâ bana kızgın mısın?"

"Kendime olduğum kadar değil."

Fabio yürüyerek yatağın ayakucuna oturdu. Sara ona bakmaya devam ederken uzanıp birkaç saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bana neden bakıyorsun öyleyse?"

"Benim için neler yaptığını düşünüyordum."

"Ne yapmışım?"

"Çok şey."

"Yapmadıklarımın yanında yaptıklarımın lafı bile olmaz prin-cesa." Genç adamın dudaklarından belli belirsiz bir gülümsemenin gölgesi geçti.

"Sana çıkışmakla haksızlık ettim." dedi Sara başını eğerek.

"Yalnızca üzgündün."

"Her zamanki gibi yine beni korumaya çalışıyordun."

Genç adam iç çekti. "Her zaman değil." Sara kafa karışıklığıyla ona bakınca bakışlarını ondan kaçırdı. "Babanın gazabından koruyamadığım zamanlar hariç."

Sara omuz silkti. "O zamanlar yapabileceğin bir şey yoktu. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum."

"Olmalıydı. Sana vurduğu her seferinde bedenime hançerler saplanıyor gibi hissediyordum. Verdiği cezalar yüzünden ağladığında adeta cehennemi yaşıyordum." O anları yeniden yaşıyormuş gibi yüzü acı çekercesine kasıldı.

"Yapma." Sara uzanıp elini tuttu. "Geçmiş için üzülmenin bir faydası yok artık. Hem son seferinde yaralarımı sarmış ve bana gizli gizli yemek taşımıştın, unuttun mu?"

Fabio bakışlarını yüzüne dikti. Avucunun tekini yanağına yaslayarak, "Sana elini kaldırdığı her seferinde onu öldürmek istedim." diye fısıldadı. "Böyle düşündüğüm için benden dilediğin kadar nefret edebilirsin."

Sara'nın dudağının kenarı yavaşça yukarı kıvrıldı. "Sanırım bunun için senden nefret edemem." Fabio da aynı şekilde gülümseyince Sara'nın karnındaki kelebekler ağzından çıkmak istercesine yukarı doğru havalandı. İçindeki saf heyecan yüzünden gözlerini bir türlü adamın dudaklarından ayıramıyordu. Fabio'nun öpülesi dudakları vardı. Alt dudağı üst dudağına göre daha dolgundu. Ve ah, o etrafını saran birkaç günlük sakalıyla oldukça ağız sulandırıcı görünüyordu.

Ayaklarını altına alarak yatakta dizlerinin üzerinde oturdu. Şimdi gözleri aynı hizadaydı. "Fakat şu an beni öpmezsen senden nefret edebilirim." dedi aniden.

Fabio'nun bakışları önce şaşkınlıkla büyüdü, ardından şehvetle kararda. Sara beklenti içinde karşısında dikilirken nefesini tutmuştu.

"Bunu istediğinden emin-"

Sara uzanıp dudaklarına yapışınca genç adamın sözcükleri yarım kaldı. Cesaretini kaybetmeden önce adamın yanaklarını avuçlayarak üzerinde dikilip onu açlıkla öpmeye başlamıştı. Fabio bir saniyelik tereddüdün ardından öpüşüne aynı tutkuyla karşılık verdi. Güçlü kollarıyla beline sarılarak kızı kucağına çekti.

Sara öpüşmeye ara vermeden ellerini adamın üzerinde gezdirmeye başlayınca Fabio bir anlığına geri çekildi.

"Devam etmeden önce beni bir dikkat dağıtıcı olarak kullanıp kullanmadığını bilmem gerek."

Sara nefes nefese ve öpüşmekten şişmiş dudaklarıyla, "Bu senin için sorun olur mu?" diye soludu.

"Siktir. Hayır."

Fabio dudaklarına yapışarak onu yatağa geri itti. Sonra da kalçalarını saran kotuyla üzerine yerleşti. Adamın ağırlığı kasıklarına baskı yapınca Sara zevkle iç geçirdi. Ellerini adamın çıplak tenin-de gezdirip gömleğini omuzlarından sıyırırken Fabio'dan iniltiye benzer bir sesle ödüllendirilmişti.

Fabio becerikli bir adam gibi öpüşüyordu. Sara'nın aksine daha önce çok fazla alıştırma yapmış olmalıydı. Ancak Sara da kendince birkaç numara biliyordu. Adamın ağzını talan eden dilini ıslak ağzına çekip emince Fabio hırlayarak kalçalarını ona doğru bastırdı. Sara zaferle ellerini adamın karın kaslarında ve omuzlarında gezdirirken Fabio tek dizini bacaklarının arasındaki o tatlı noktaya sürtmeye devam ediyordu. Sara'nın bedeni arzuyla titredi.

Sonunda dudakları ayrıldığında adamın ağzı boynundan aşağıya doğru ıslak bir yol çizdi. Göğüslerinin arasına indiğinde Sara

sırtını yataktan kaldırıp memelerini adamın ağzına sundu. Fabio, tişörtünü başının üzerine çıkarıp bileklerinde asılı kalacak şekilde tuttu. Ardından dikleşen meme uçlarından birini iştahla ağzına alıp emerken sutyen takmayan kadınların seksiliği hakkında ağzında bir şeyler geveledi.

Sara çığlık attı. Fabio aynı ilgiyi diğer meme ucuna da gösterince genç kız altında kıpırdanmaya başladı. Fakat Fabio onu baldırlarının arasına öyle sıkıştırmıştı ki, kıpırdamasına asla izin vermiyordu. Meme uçlarını iyice yalayıp emdikten sonra ikisine de uzun uzun üfledi.

"Ah Tanım. Lütfen."

Ne kadar yalvarırsa yalvarsın Fabio onu dinlemiyordu. Merhametsiz ağzı memelerinin dolgun kavisinden karnına inerken, dişleri tenini hafif hafif ısırdı. Sara'nın iç çamaşırı zevkten sırılsıklam olmuştu. Durmaması için haykırdı.

"Lütfen Fabio."

"Lütfen ne *princesa?*"

"Lütfen durma."

"Tanrım, asla."

Fabio küçük kot şortunun düğmesini açıp elini külotundan içeri sokunca Sara'nın başı yastıklara gömüldü. "Ah."

"Şu hale bak. Benim için sırılsıklamsın."

"Evet."

"Lütfen bana tadına bakabileceğimi söyle?"

Sara kuruyan dudaklarını ıslatırken hızla başını salladı. Kot şortu ve iç çamaşırı hızla yeri boylamıştı. Aşağıya baktığında Fabio'nun kara gözleriyle karşılaştı. Adamın bakışları alev alevdi ve az sonra ona yapacaklarının vaadiyle doluydu. Dudakları hassas tomurcuğunun üzerine kapandığı anda ikisinin de gözleri hazla kapandı.

Sara inliyor, kıvranıyor Fabio'nun altında işkencelerin en tatlısını yaşıyordu.

"Ne istiyorsun princesa?"

"Seni." dedi soluk soluğa Sara. "Seni içimde istiyorum Fabio. Hemen."

"Tanrım. Hiç söylemeyeceksin sandım."

Fabio üzerinde yükselip dudaklarına ateşli bir öpücük kondururken bir yandan da kotunun düğmelerini açıyordu.

"Nazik olmana ihtiyacım var. Bunu..." dudaklarını hızla yaladı Sara. "bunu benim için yapabilir misin?"

Fabio'nun hareketleri bir anlığına duraksamıştı. Gözleri şaşkınlıkla açılırken elini yavaşça üzerinden çekti.

Ne yani, bakire olduğunu anlamamış mıydı?

"Sara. Belki de biz..."

Sara adamın yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerine dik dik baktı. "Eğer beni şimdi geri çevirirsen seni uykunda öldürürüm, beni duydun mu Fabio Ricci?"

Fabio'nun dudaklarının bir kenara kıvrılırken şehvetli bakışları geri dönmüştü.

"Sanırım ölümün en güzeli bu olurdu. Yapmam gereken en doğru şey şu anda senden olabildiğince uzağa gitmek. Buna rağmen şu anda senden uzaklaşabilecek gücü kendimde bulabileceğimi zannetmiyorum."

"Güzel." Sara gülümseyerek adamın kalçalarını kendine çekti. "Şimdi. Temiz olduğun konusunda sana güveniyorum."

"Hayatımda hiç prezervatifsiz sevişmedim. Yani, evet. Temizim."

"Bu iyi ama şimdi senden benimle prezervatifsiz sevişmeni istiyorum. Merak etme, hap kullanıyorum." dedi Fabio itiraz edecekmiş gibi göründüğünde.

Fabio duyduklarına inanamadı. Tanrı'nın sevgili kulu olmalıydı.

Gözbebekleri heyecanla titreşirken eli kızın baldırlarından birini kavrayıp kalçasına sardı. "Bundan emin misin?"

Sara kararlı bir nefes aldı. "Yap şunu hadi."

Fabio diğer eliyle aletini sıvazlayıp ucunu kaygan girişine yaslayıp nazikçe kendini içine iterken Sara inleyerek sırtını gerdi.

"Canın yanıyor mu? Eğer durmamı istersen hemen söyle."

"Hayır. Lütfen devam et."

Adam iç duvarlarını esnetirken Sara tırnaklarını omuzlarına geçirdi. Fabio onu alnından, yanaklarından ve dudaklarından nazikçe öpmeye devam ediyordu. Acısını hafifletmeye çalışırken kulağına İspanyolca bir şeyler fısıldadı. Sara söylediklerinin bir tekini bile anlamıyordu fakat bunların aşk sözcükleri olduğunu varsayıyordu.

Acı yerini yavaş yavaş zevke bırakmaya başladığında genç adamın içindeki hareketleri hızlandı. Sara diğer bacağını da adamın kalçasına sararak zevkini karşılamak üzere kalçasını her itişinde kendini yukarı kaldırıyordu. Odayı etin ete çarpması ve nefes sesleri doldurmuştu. Sara adamın saçlarına asılıp dudaklarını kendine çekti. Fabio öpüşüne iştahla karşılık verirken, kalçalarıyla aletini her içine itişinde Sara zevkten adeta eriyordu.

Bu kadar zevkli olacağını kim bilebilirdi?

Sonunda tempoları da solukları gibi hızlandı. Sara karnının altında biriken enerjinin dışarı çıkmak için çırpındığını hissedebiliyordu. Fabio başparmağını titreşen tomurcuğuna bastırdığında tiz bir çığlıkla boşaldı. Birkaç saniye sonra onu Fabio takip etti. Adamın içine boşalmasıyla orgazmı giderek uzayan Sara haykırarak titremeye başladı.

Fabio'nun solukları sakinleştiğinde göğüslerinin üzerine öpücükler kondurmaya devam etti. İçinden çıktıktan sonra yatakta yana kayarak Sara'yı kollarının arasına çekti. Sonra da nemli saçlarının arasına burnunu gömdü.

"Artık babanın beni öldürmesi için geçerli bir nedeni daha var."

"Ve tabii Franco'nun da."

Fabio soluk almayı kesince Sara adamın çıplak göğsüne sokulup sessizce gülümsedi.

...

Daniella, Paola ve Dante'yi alışverişe gönderdikten sonra danışma kayıtlarını kontrol etmek için resepsiyona geçmişti. Otelin doluluk oranı geçen haftaya göre yüzde kırk beş artmıştı. Misafirlerinin iyi ağırlanması için kilerlerinin de dolu olması gerekiyordu. İşlere yetişemediklerini anlayınca oda hizmeti ve garsonluk görevi için birkaç gün önce iki kişiyi daha işe almak zorunda kalmıştı. Şimdilik yemekleri hâlâ kendisi yapıyordu, ancak bu gidişle mutfağa da bir yardımcı alması gerekecekti. Müşterilerin bir kısmı Sognare'ye özellikle onun yemekleri için geldiklerini söylediklerinde Daniella koltuklarının gururla kabardığım hissediyordu.

Bilgisayar kayıtlarını güncellediği sırada karşılaşmayı istediği en son kişi ana kapıdan içeri girince yüzündeki gülümseme silindi. Lorenna buz gibi bir kibirle etrafı dikkatle inceliyordu.

Kahretsin. Nereden çıkmıştı şimdi bu?

Ne yazık ki, iyi bir işletmeci olmanın yolu müşteri ayırt etmeksizin onlara iyi davranmaktan geçiyordu.

Daniella isteksizce gülümseyerek, "Bayan De Luca. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Öğle yemeği için uğramıştım."

"Elbette. Bahçedeki çardaklardan birinde boş yer var mı bir bakalım."

"Daha sakin bir yer olmasını tercih ederim."

"O hâlde üst kattaki balkonlardan birini önerebilirim."

"İyi olur."

Daniella yol göstermek için merdivenlerden çıkarken Lorenna onu takip etti. Kadının bakışlarının sırtında kocaman bir delik açtığını hissedebiliyordu.

Yaptığı onca şeyden sonra buraya hangi yüzle gelebiliyordu? İçinden bir ses bu ziyaretin basit bir öğle yemeği olmadığını söylüyordu. Ancak kadının her zamanki saldırgan tavırlarından uzak

olduğu da bir gerçekti. Belki de artık iyi geçinmeye karar vermişti. Sonuçta Daniella hâlâ burada ve işinin başındaydı. Sebebi ne olursa olsun kadındaki bir şeylerin onu rahatsız etmesine engel olamıyordu.

Süs havuzu ve çiçeklerle dolu ön bahçeye açılan muhteşem balkondaki dört kişilik bir masayı işaret etti.

"İşte. Burada sizi kimse rahatsız etmez."

"Teşekkür ederim."

"Rahatınıza bakın. Birazdan ilgilenmesi için size birini yollarım."

"Aslına bakarsan..." dedi Daniella tam arkasını dönmüş gitmek üzereyken. "Bana eşlik etmeni tercih ederim."

"Üzgünüm, ama servis yapmıyorum." En azından hoşlanmadığım kişilere.

"Servis yapmanı değil benimle öğle yemeyi yemeni isteyecektim."

Daniella'nın kaşlarından biri kuşkuyla havaya kalktı. Lorenna'nın ne planladığını bilmiyordu ama amacının yalnızca yemek olmadığını biliyordu.

"Açık konuşun Bayan De Luca. Buraya neden geldiniz?"

Lorenna alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırırken gergin ve tedirgin görünüyordu. Daniella onu bu zamana kadar öfkeli, kibirli, saldırgan ve daha birçok farklı ruh halinde görmüştü ama gergin ve tedirgin...bunlardan biri değildi. İçinde gittikçe büyüyen kötü bir his vardı.

"Sadece kadın kadına sohbet etmek istiyor olamaz mıyım?"

Bu kadın ne saçmalıyordu böyle? Onu görmek bile istemediğini daha nasıl anlatabilirdi?

Daniella sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Bunu istediğimi size düşündüren nedir?"

"Haklısın. Sana karşı daima kaba ve bencilce davranarak sanırım bu sözleri hak ettim." dedi bakışlarını kaçırarak. "Ama eğer

beni dinlemek için birkaç dakikanı ayırırsan bunu neden yaptığımı anlayacaksın."

Daniella'nın merakı artarken içine buz gibi bir endişe tohumu yerleşmişti. Eğer kalıp onu dinlerse her şeyin daha kötüye gideceğine dair amansız bir işaretti bu. Ama arkasını dönüp giderse de hiçbir zaman ne olduğunu öğrenemeyecekti.

"Anlatacağınız hiçbir şeyle ilgilenmiyorum." dedi ve kararından vazgeçmeden evvel çıkışa yürüdü.

"Anlatacağım şey ikimizin de hayatını mahvetmek üzere olan adamla ilgili olsa bile mi?"

Daniella'nın ayakları kapı eşiğinde donup kaldı. Arkasını döndüğünde kadının ona sırıtarak bakmasını bekliyordu. Bu da pis oyunlarından biri olmalıydı. Fakat Lorenna hiç olmadığı kadar ciddi görünüyordu.

Daniella isteksizce karşısındaki sandalyeye çökmeden önce kadının gözlerindeki zafer parıltılarını fark etse bile önemsemedi. Anlatacakları her neyse duymak istiyordu.

...

"Bakıyorum bu sabah erkencisin."

Sarı bikinisini giymiş havuz başındaki şezlongunda uzanan Gloria ona güneş gözlüklerinin altından bakıp sırıttı. "Ne demişler; erken kalkan kuş, kurtçuğu yakalar."

"İtalyan atasözlerine merak saldığını bilmiyordum." Daniella güçlükle gülümsedi. Arkadaşı geleli bir hafta oluyordu ve şimdiden teni altın rengini almaya başlamıştı. Kendisi ise Lorenna'nın tatsız ziyaretinden sonra bütün gece uykusuz kaldığı için büyük ihtimalle berbat görünüyor olmalıydı.

"Tatlım, bu ülke beni büyülüyor. O yüzden tatilimin her saniyesinin tadını çıkarmak niyetindeyim."

"Her şey yolunda o halde."

"Hem de nasıl. Neden sen de mayonu giyip bana katılmıyorsun?"

"Çok isterdim ama yapacak tonla işim var."

"Of. Şu harika güneşin tadını çıkaramayacak olman ne yazık."

"Halimden şikâyetçi değilim."

Gloria yattığı yerden doğrulduktan sonra, gözlüklerini çıkarıp etrafı kolaçan etti. "Peki, senin şu yakışıklılıyla ne zaman tanışabilirim?"

Daniella ani soru karşısında irkildi. "Korkarım hiçbir zaman." dedi duygusuz bir sesle. Onları duyan birileri var mı diye bakındıktan sonra da "Onun bir mahkûm olduğunu unutma." diye devam etti. "Teknik olarak dışarı çıkması imkânsız."

"Peki biz neden içeri girmiyoruz? Eminim bunu ayarlayabilecek kudrete sahiptir."

Hayır. "Bu ihtimal dâhilinde bile olamaz."

Daniella Lorenna'yla konuşmalarının ayrıntılarını hatırlarken tüm bedeni kaskatıydı. Onu tekneden inerken gördüğü andan beri adamın ısrarla çalan telefonlarına cevap vermiyor, mesajlarını yanıtsız bırakıyordu. Franco meraktan deliye dönmüş olmalıydı, ama umurunda değildi. Henüz kendini onunla yüzleşmeye hazır hissetmiyordu.

"Aranızda kötü bir şeyler oldu ve sen bana söylemiyorsun değil mi?"

"Bunu da nereden çıkardın?" Daniella ona zoraki bir gülücük daha attı. "Yalnızca şu sıralar çok fazla işim var. Eminim o da kendi işleriyle meşguldür."

"Laf mı bu? O dört duvarın arasında seni görmek için çıldırıyor olmalı."

Ama ben onu görmek istemiyorum. "Bu konu tartışmaya açık değil Gloria."

Sesi istediğinden sert çıkınca arkadaşı canı sıkkın bir şekilde gözlüklerini takıp arkasına yaslandı. "Nasıl istersen. Hiç olmazsa bana biraz onun nasıl bir adam olduğundan bahsetsen. Yakışıklı mı?"

"Biri yakışıklı mı dedi?"

İki kadın dönüp arkalarından yaklaşmakta olan adama bakarken, adam ışıl ışıl bir gülümsemeyle onlara doğru yürüyordu. Carlos açık renk bir takım elbise ve teninden daha koyu renk güneş gözlükleri takıyordu.

"Carlos?"

"Salve signore." (*Merhaba hanımlar.*) Carlos önlerinde durup başıyla ikisine selam verdi.

"Burada ne arıyorsun?"

"Sizi. Neden olduğu hakkında bir fikriniz olduğundan da eminim üstelik." derken akıcı İngilizcesindeki imayı duymamak imkânsızdı.

Elbette bir fikri vardı. Fakat cevap vermesine gerek kalmadan adam hızla Gloria'nın yanındaki şezlonga çökmüştü. Krem rengi takım elbisesinin önünü açınca içindeki dar siyah tişörtü ve belindeki silahı göründü. Harika. Gloria'nın lanet olası silahlara karşı zaafi vardı ve şimdi adama tıpkı gökten inmiş ilahi bir varlıkmış gibi bakıyordu.

"Ama ondan önce neden beni bu güzel hanımla tanıştırmıyorsunuz?"

Gloria kıkırdayarak elini uzatırken gözlüklerini kıvırcık saçlarının arasına itti. "Gloria Jones. Daniella'nın Amerika'dan bir arkadaşıyım."

"Bu ismi nereden hatırlıyorum acaba?" derken Daniella'ya baktı.

"Gloria benim eski çalıştığım şirketten bir arkadaşım."

"Tabii ya. Onunla teknedeyken telefonla konuşmuştunuz." Carlos'un gözleri anında farkındalıkla parlarken Gloria merakla Daniella'ya döndü.

"Onunla benim hakkımda mı konuştunuz?"

"Biz sadece-"

"Carlos Rinaldi. Hizmetinizdeyim signora."

Genç adam gözlüklerini çıkarıp arkadaşının elini abartılı bir nezaketle öperken Daniella gözlerini devirmemek için kendini

zor tuttu. Aman Tanrım. Adam onunla etkileyici bir sohbete girdiğinde Gloria tatlılıkla kızarmaya başlıyordu. İstediği en son şey, arkadaşının bir gangsterden hoşlanmasıydı.

"Amerikalı kadınların bu kadar göz kamaştırıcı olduğunu bilmiyordum."

"Ah, inan bana hepsi değil."

"O hâlde ben oldukça şanslı bir adamım."

Daniella araya girerek, "Neden kısa kesip buraya geliş nedenini anlatmıyorsun bize?" diye sordu.

Carlos sohbetlerinin bölünmesinden hoşnut olmayarak, "Henüz bir fikriniz yoksa eğer signora, size patronumun merak içinde olduğunu söylemem yeterli olur umarım."

"Neyi merak ediyormuş?" Daniella kollarını inatla göğsünde kavuşturururken çenesini gururla havaya dikti.

"Bu konuyu burada konuşmak istediğinize emin misiniz?" Carlos tereddütle Gloria'ya baktı.

"Gloria'nın Franco'dan haberi var. O yüzden ne söyleyeceksen burada söyle."

Sonunda Carlos'u şaşırtmayı başarmıştı işte.

"Pekâlâ." diyen adam yerinde dikleşti. "Size patronum Franco'nun mesajını bizzat iletmekten mutluluk duyarım." Adam teatral bir ahenkle konuşmaya devam ederken kahrolasıca Gloria kıkırdıyordu. Neyse ki, Daniella'nın ters bakışı genç kadını anında susturmaya yetti.

"Yanılmıyorsam aynen şöyleydi...O siktiğimin telefonuna cevap verilmemesinin nedeni her neyse hemen gidip öğrenmeni istiyorum." Gloria irkilince, "Üzgünüm. Bunlar patronumun sözleri benim değil ve aynen iletmemi istedi." diye ekledi.

"Bitti mi?" Daniella kollarını çözdü.

"Şey...sanırım."

"Güzel. Çıkışı biliyorsun. Gloria fazla güneşte kalma. Buranın güneşi Güney Amerika sahillerininkine hiç benzemez.

Ayrıca İtalyan erkeklerine karşı da dikkatli ol. Bazıları güneşten bile daha tehlikeli olabiliyor."

"Aslında yakıcı demek istedi." Carlos konuya açıklık getirmek istercesine fısıldadı.

Daniella onu duymazdan geldi. Topukları üzerinde dönüp giderken ikiliyi arkasında şaşkınlıkla birbirine bakar halde bırakmıştı.

"Hey!" Carlos arkasından seslendi. "Patron sorduğunda ona ne söyleyeceğim?"

"Ona gidip kendini becermesini söyle."

...

Carlos'la ilettiği mesajın bu kadar erken karşılık bulacağını beklemiyordu. Franco bunu bir meydan okuma olarak algılamış olmalıydı. O gece, gece yarısını biraz geçmişken, bir el ağzına kapandığında uykusundan irkilerek uyanan Daniella, adamın öfke ve tutku dolu gözlerine bakakalmıştı.

Daniella kurtulmak için çırpınırken Franco onu bileklerinden yatağa bastırarak kulağına sessiz olmasını fısıldadı. "Bütün müşterilerini odana toplamak istemiyorsan sesini çıkarma."

"Ne işin var senin burada?"

Genç adam ona en günahkâr bakışlarından birini attı. Başını hafifçe eğerek nefesini dudaklarına bir fısıltıyla üflerken, gözlerinden adeta ateş saçıyordu.

"Bana gidip kendimi becermemi söylemişsin. Ben de onun yerine gelip seni becermenin daha zevkli olacağına karar verdim. Sen ne dersin?"

Franco geceliğinin yakasına şehvetle bakarken Daniella'nın tek yapabildiği güçlükle yutkunmak oldu.

25. BÖLÜM:
Yanlış Kararlar

"Yatak odama her seferinde elini kolunu sallayarak giremezsin."

"Canım ne istiyorsa onu yaparım." Franco onu bacaklarının arasına biraz daha sıkıştırırken dişlerini sıktı. Kadının kokusu başını döndürüyordu. Ama önce alması gereken cevaplar vardı. Daniella altında kurtulmak için kıpırdanırken sertleştiğini hissetti. Lanet olsun. Onu fena özlemişti.

"Boşuna çırpınma."

"Eğer üzerimden hemen kalkmazsan çığlık atarım."

"Buna cesaret edemezsin."

"Bahse var mısın?"

Uzun bir süre bakışları kesiştikten sonra irade savaşını Daniella kazanmıştı. Kadının kararlılığını fark eden Franco, şimdilik geri adım atmanın akıllıca olacağına karar verdi. Onu daha fazla sinirlendirmek faydasızdı.

"Pekâlâ."Yavaşça üzerinden kalkıp ışıkları açtı.

"Siktir git."

"Bana burada ne haltlar döndüğünü anlatmadan hiçbir yere gitmiyorum. Neden bu kadar öfkelisin söyle?"

Daniella hırsla doğrulup dağılan saçlarını yüzünden çekti. "Buraya öfkemin nedenini bilmeden geldiğini mi söylüyorsun?"

"Lanet olsun ki evet!" Franco ellerini iki yana açtı. "Sevgilimin neden benden uzak durduğunu çözmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir fikir gelmiyor."

"Belki de bunu üvey annene sormalısın."

Franco'nun aniden buz gibi sertleşen çenesinde bir kas seğirdi. "Bunun Lorenna ile ne ilgisi var?" Aslında bir tahmini vardı ama gerçek olmaması için Tanrı'ya günlerdir dua ediyordu. Her zamanki gibi dualarının hiçbir karşılığı yoktu.

Zaten yukarıdakiyle arası ne zaman iyi olmuştu ki?

Korkunun soğuk eli ensesini sıkarken kendini sakin kalmaya zorladı. "Daha açık konuş."

"Gerçekten mi?" Daniella tatsız bir kahkaha attı. "Hiçbir şey bilmiyormuş gibi mi yapacaksın?"

"Çünkü lanet olası gerçek bu."

"Tamam. Madem masum rolü oynamak istiyorsun, öyle olsun." Daniella yataktan çıkıp üzerine bir sabahlık geçirdi. Ona ait bedenini kendinden gizlemeye çalıştığı için Franco içinde bir şeyin acıdığını hissetti. O bedenin her bir kıvrımını ezberlemişti. Daniella ona aitti. Fakat şimdi sanki bir yabancıymış gibi kendini ondan saklamaya çalışıyordu.

"Dün sevgili üvey annen buradaydı." diye başladığında Franco'nun zihnindeki kızıl pus yoğunlaşarak gözbebeklerini kapladı.

"Amacının basit bir öğle yemeyi yemek olduğunu söylese de elbette buna inanmadım. Sonra ağzındaki baklayı çıkararak benimle konuşmak istediğini açıkça itiraf etti. Onu yine reddedecektim, ancak konunun seninle ilgili olması ilgimi çekmişti."

Franco onu dinlerken şakaklarında ve saç diplerinde ter damlacıklarının biriktiğini hissedebiliyordu. Daniella'yı daha önce de defalarca kızgın ve sinirli görmüştü, ancak bu kez çok farklıydı. Kadının konuşurken ki duygusuz ses tonu Franco'yu ürpertiyordu.

"Sana ne anlattı?"

"Küçük kirli sırrınızı."

"Fanculo!" Sikeyim.

Franco ellerini saçlarının arasından sertçe geçirip İtalyanca küfürler savururken Daniella hiç istifini bozmadı.

"Eğer sana geleceğime söz verdiğim gecenin sabahında onu üzerinde ultra mini giysilerle Gorgona'dan bir tekneyle dönüyorken görmemiş olsaydım, tüm bunları kıçından uydurduğunu düşünebilirdim."

Daniella ona meydan okuyan bir ifadeyle baktığında Franco'nun bedeni aniden taş kesildi.

"Sen? O gece orada mıydın? Neden geleceğini daha önce söylemedin?"

"Fikrimi değiştirme ihtimaline karşı sahilde benim için bir teknenin hazır bekleyeceğini söylemiştin. Sana sürpriz yapmak istemiştim. Asıl sürpriz Lorenna'yı o tekneden inerken görmek oldu."

"Daniella. İnan bana o gece aramızda hiçbir şey geçmedi. Lo giuro."Yemin ederim.

"Yani geçmişte yaşandığını inkâr etmiyorsun."

Franco yeni bir küfür daha savurdu. "Bu senden çok önceydi. Neden yaptığıma gelince..."

"Nedenini anlıyorum."

"Ne?"

Franco nadir şaşıran adamlardandı. Eğer ona bu kadar kızgın olmasaydı, adamın şaşkınlığına gülebilirdi.

"Lorenna ile ilişkinin benden önce olduğunu ve beni onunla aldatmadığını biliyorum Franco. Ayrıca," dedi Franco tam bir şey

söylemek üzereyken elini kaldırarak. "Üvey anneni babana olan nefretin yüzünden becerdiğini de tahmin edebiliyorum."

"Daniella?"

"Ancak," diye devam etti hızla. "Bu sana hak verdiğim anlamına gelmiyor. Tanrı aşkına, bu o kadar iğrenç ki, bu öğrendiklerimden sonra seninle nasıl birlikte olabilirim bilemiyorum."

"Daniella." Franco ona dokunmak için ileri atılınca genç kadın bir adım geri çekilip kollarını birbirine kavuşturdu.

"Lütfen Franco. Bunu benim için daha fazla zorlaştırma."

"Benim için kolay olduğunu mu zannediyorsun. Kahretsin!" Franco odanın içinde deli danalar gibi dolaşmaya başladı. Bu kez fena batırmıştı. Şimdi ne yapacaktı? O kadını öldürecekti. İşte olacağı buydu. Fakat bu kendi ahlaksızlığının bedelini yalnızca ona ödetmek olmaz mıydı?

Sonunda dolanmayı bırakıp önünde durdu. "O kadının bunu bilerek yaptığını görmüyor musun? Sırf seni benden koparmak için gelip anlattı bunları sana."

"Ve bunu başardı da." dedi Daniella gözleri dolarken.

"Pişmanım. Cazzo! Anlamak zorundasın. Her şeyin sorumlusu babam olacak o adam!" Franco babasının adını dilini zehirlemiş gibi söylemişti. "O adamdan hayatımda kimseden etmediğim kadar nefret ediyordum. Annemin ölümünden sonra o kadını çocuğuyla birlikte evimize getirdiği gün Antonio De Luca'dan intikam almaya yemin etmiştim. Ama ondan önce annemin intikamını almak için ona ihtiyacım vardı. Bana söz vermişti. Lena'nın katillerini bulacak ve infazlarında orada olmama izin verecekti. Ondan sonra her şey çok farklı gelişti. Kanın kendi ellerime bulaşacağını hesap edememiştim. Kendimi bir hücrede ve yapayalnız bulduğumda daha on altı yaşındaydım ve tüm bunların babamın bir oyunu olduğunu anladığımda içim öfkeyle kaynıyordu."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"O adamı ben öldürmedim Daniella." dediğinde Daniella şaşkınlıkla irkildi. "Evet, infaz edilirken oradaydım ama ona elimi

sürdüğüm tek sefer, bağırmaması için ağzına tıkadığım bez parçası yüzündendi."

"Aman Tanrım." Daniella'nın ağzı dehşetle açılmıştı.

"Annemi neden öldürdüklerini asla söylemedi. Parayla tutulan biriydi. Emri bir başkasından almıştı. Detayları yalnızca Grigio lakaplı bir adam biliyordu. Herif kayıptı. O yüzden elimizdeki tek katille yetinmek zorundaydık."

"O adamı baban öldürdü." Bu bir sorudan çok tespitti.

Franco başıyla onayladı. "Sonra da suçu üstlenmem için bıçağı elime tutuşturdu."

"İyi ama neden? Sen onun oğlusun."

"Çünkü o De Lucaların lideri. Bir Don. Eğer hapse girecek olursa ailemiz düşmanlarımız tarafından darmadağın edilecekti. En azından bana söylediği tek gerekçe buydu."

"Bunun için de hapse kendi yerine öz oğlunu gönderdi. Yıllardır aslında işlemediğin bir suçun cezasını çekiyordun." Daniella daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. Bakışları önüne sabitlendi.

"Önceleri bunun gerekli olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra bunun babamın benden kurtulmak için düzenlediği bir oyun olduğuna karar verdim. Zaten aramız hiçbir zaman iyi değildi. Annem öldükten sonra benden de kurtulmak istemiş olmalı."

"Yani anneni babanın öldürttüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Yıllardır gerçeği ortaya çıkarmak için Grigio denen adamı bulmaya çalıştım. Herif yer yarıldı da içine girdi sanki. Eğer onu bulursam tüm gerçeği ondan öğrenebilirim."

"Tabii hâlâ yaşıyorsa." dedi Daniella. "Babanın bu işte parmağı varsa onu çoktan öldürmüş olabilir."

"Yaşıyor. Bundan eminim. Yakında onu bulacağım."

"Bu," Daniella ne diyeceğini bilemiyormuş gibi parmaklarıyla şakağını ovuşturdu. "çok tuhaf bir hikâye Franco. Ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum. Çok şaşkınım. Yine de bu üvey anneni becermen için iyi bir bahaneymiş gibi gelmiyor."

"Bunları sana yaptığım pisliğe kılıf olması için anlatmadım. Başından beri hatalı olduğumu kabul ediyorum. O adamın acı çekerek öldüğünü görmek, annemin ölümünden sonra içimdeki acıyı dindirir zannetmiştim. Ama onun yerine geceleri uykularıma musallat olmaya başladı. Yaşımdan ötürü önce ıslah evine ondan sonra da yetişkin hapishanesine gönderildiğimi biliyorsun. Fakat hiçbir yerde rahat durmuyordum. Babamla evlendiği için anneme, onun ölümüne sebep olduğu için de babama öfkeliydim.

Önüme gelen herkese sataşıyor, suç üstüne suç işliyordum. İşlediğim suçlar arttıkça cezam da uzadı. Amacım asla dışarı çıkmamaktı. Güçlenene ve kendi imparatorluğumu kurana dek ne o eve ne de o adama geri dönmeyecektim. Yalnızdım. Yıllarca ziyaretime Nonna dışında kimseyi kabul etmemiştim. Onun da romatizmal rahatsızlıkları ortaya çıktığında gelmemesi konusunda ısrar ettim. İtiraz edince de gardiyanlara rüşvet verip gelmesine engel oldum. O sırada Alessandro dünyaya gelmişti. Nonna da yeni torunuyla meşgul olduğundan bir süre ısrar etmekten vazgeçti.

Yetişkin bir adam olduktan sonra garip bir şekilde Lorenna ziyaretçim olmaya başlamıştı. Başta bunun sebebinin kardeşlerimle bağ kurmam için olduğunu sanıyordum. Onu reddedeceğimi bildiğinden yanında Sara ve Alessandro ile birlikte geliyordu. Sonra yalnızca çocuklarından biriyle gelmeye başladı. En sonunda da yalnız başına geldi. Niyetinin başından beri yatağıma girmek olduğunu o zamana dek anlayamamıştım." Franco başını iki yana salladı. "O anda kafamda, alabileceğim en esaslı intikamın babamın yatağındaki kadını çalmak olabileceği gibi saçma sapan bir fikir belirdi. Onun için bundan daha aşağılayıcı bir şey düşünemiyordum. Annem tarafından seçilmemişti. Ve ikinci karısı da onun yerine daha genç olan oğlunu tercih edecekti. O zamanlar bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıştım. Günün birinde onunla ilişkimi bitirecek ve babamın yüzüne onu kirli bir çamaşır gibi fırlatacaktım."

"Ah Franco."

Daniella'nın sesi titreyince Franco ona doğru yürüdü. Neyse ki bu kez geri adım atmamıştı. Onu kollarının arasına almayı ve kendini affettirene kadar ayaklarına kapanmayı nasıl da istiyordu. Fakat Daniella'nın ona izin vermeyeceğinden emindin. Onun yerine yalnızca ellerini omuzlarına koyup gözlerinin içine baktı.

"Çok üzgünüm inan. Beni affetmen için yapabileceğim bir şey söyle. Ne olursa."

Daniella sanki kıpırdadığı anda dağılacakmış gibi başını sallamakla yetindi. "Sana inanıyorum."

Franco sesli bir nefes verdi. "Şükürler olsun."

"Ve hoşuma gitmese de yaptığın şeyin nedenlerini anlıyorum." dedi ve geriye çekilerek adamın tutuşundan kurtuldu. "Diğer yandan aramızda bir şeyler kirlenmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Daniella!" Franco'nun eli ona uzanınca Daniella başını hızla iki yana salladı.

"Üzgünüm Franco. Artık gitmeni istiyorum. Yalnız kalmaya ve duyduklarımı hazmetmeye ihtiyacım var."

Genç adam hüsran dolu bir iç çekti. Onu daha fazla zorlamanın fayda vermeyeceğini anlamıştı. Uzattığı elini yumruk yapıp sıktı.

"Pekâlâ. Şimdilik gidiyorum ama şunu sakın aklından çıkarma; senden asla vazgeçmeyeceğim vita mia. Seni kendime istediğimi söylerken ciddiydim. Bir kez benim olduğunda seni benden kahrolası ölüm bile ayıramayacak."

Franco hırsla geri dönüp karanlık bir gölge gibi pencerede kaybolduktan dakikalar sonra bile Daniella olduğu yerde dikilmeye devam etti. Adamın sözleri kulaklarında çınlarken içinde tarifi imkânsız bir acı vardı. Sanki biri göğsünü oymuş ve kalbini söküp çıkartmıştı.

Kendini nasıl böyle bir adama kaptırabilmişti. Ona bu kadar kızgınken bile söylediği sözler yüzünden heyecanlanacak kadar nasıl aptal olabilirdi?

Franco De Luca'ya âşık olmak bir hataydı. Ama olmuştu işte. Ve şimdi bununla ne yapacağını bilmiyordu.

...

Mutfak becerileri her geçen gün giderek gelişiyordu. En azından artık sosları yakmıyor, makarnayı fazla haşlamıyor ve pişirdiği ekmekler taş gibi olmuyordu. Fabio ona bu kadar uğraşmasına gerek olmadığını, her gün dışarıdan yemenin onun için sorun olmayacağını söylüyordu, ancak Sara bu şekilde kafasını meşgul tutmaktan memnundu. Böylece dışarıya fazla çıkamadığı zamanlarda İtalya'yı ve ailesini daha az düşünüyordu.

Esperanza ile gündüzleri mutfakta anlaşabilmek için akşamları Fabio ona İspanyolca öğretiyordu. Henüz konuşamasa da artık söylenen birçok şeyi anlayabiliyordu. Günün en güzel saatleri ise Fabio ile birbirlerinin vücutlarını keşfettikleri zamanlardı.

Fabio bazen onunla yemekten sonra kendine bir ziyafet çekiyor, bazı anlar hızlı bir düzüşmeyle onu doyuma ulaştırırken, bazı sabahlar da tıpkı bu sabah olduğu gibi onunla uzun uzun sevişiyordu. Günün hangi saati olduğunun bir önemi yoktu. Fabio, seksi yatakta sınırlı tutmak istemeyen erkeklerdendi. Ona bilmediği hazlar yaşatmaktan ve ona her geçen gün yeni bir şey öğretmekten adeta karanlık bir zevk duyuyordu. Sara da becerikli bir öğrenci sayılırdı. Onun üzerine oturduğu veya ağzına aldığı anlarda adamı zevkten kıvrandırmak kendini farklı bir şekilde güçlü hissettiriyordu.

Bu arada kendisiyle ilgili yeni bir şeyi daha keşfetmişti: yatakta kesinlikle doyumsuzdu.

Fabio'nun bir eli çıplak memesini kavrarken, diğer eli bel çukurundan doğru iç çamaşırına kaydı. Uykusunda bile onu rahat bırakmayacak kadar arzulaması Sara'nın yanaklarının gülümsemeyle gerilmesine ve tüm bedenine ateşler basmasına neden oluyordu. Adamın düzenli ılık nefesi ensesini okşarken, tüylerinin ürpermesine engel olamadı. Kalçasını hafifçe geriye iterse onun sabah ereksiyonuyla karşılaşacağından adı gibi emindi. Deneme yapmak için hafifçe poposunu kaldırdı ve anında taş gibi bir

sertlikle uyarıldı. Fabio hafifçe homurdanıp yerinde kıpırdanarak kalçasını ona bastırdığında neredeyse kıkırdayacaktı.

Fakat sonra adam başparmağını meme ucuna sürtmeye başladı. Sara'nın tüm vücudu karıncalanırken göğüs uçları sertleşerek bu dokunuşa anında tepki vermişti. Yatakta kıpırdanmamak için kendini zor tutuyordu. Fabio'nun bunu uyurken mi, yoksa bilinçli olarak mı yaptığından emin olamıyordu. Dudaklarını yalayarak kalçasını hafifçe oynatınca Fabio'dan yeni bir homurtu işitti.

"Ateşle oynuyorsun princesa?"

Adamın boğuk çıkan uykulu sesini kulağının dibinde işitince içi heyecanla titredi.

"Sadece uyuyup uyumadığını test ediyordum."

"Artık uyanığım ve sanırım bir süredir o da öyle." Memesini avuçlayıp sıktıktan sonra onu yatakta kendine çekip sertliğine doğru bastırarak söylediğini kanıtladı.

"Ah kesinlikle uyanmışsınız."

Sara gülümseyerek adamın belindeki elini alarak bir parmağını ağzına götürdü. Güçlü bir emişten sonra Fabio inleyerek başını omzuna gömdü. "Tanrım Sara."

Sara parmağını ıslak ağzında döndürmeye devam etti. Ardından adamın ıslattığı orta parmağını alarak iç çamaşırının içine soktu. Fabio ateşli bir küfür savurdu. "Siktir! Parmağımdan daha ıslaksın."

"Sanırım bir süredir ben de böyleyim." Sara gülümsedi. "Peki, bununla ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Gerekeni." dedi Fabio hırlayarak. Sonra da ıslattığı parmağını kadınlığından içeri doğru itti. Sara inleyerek başını geriye attı.

"Bu hoşuna gitti mi?"

"Hı hı."

Genç kızın zevk mırıltılar Fabio'yu gülümsetmişti. Bir süre sonra diğer parmağını da içine itti ve ileri geri oynatmaya başladı. Sara kıvranmaya ve aldığı hazzı uzatmak için bacaklarını biraz

daha açmaya çalıştı. Fabio bir yandan parmaklarıyla onu becerirken, diğer yandan dudaklarını boynuna sürtüyor, minik ısırıklar bırakıyordu.

"Sana doyamıyorum." diye fısıldadı omzunu ısırırken. "Sanırım asla da doyamayacağım." Başparmağıyla kabaran tomurcuğunu okşarken hareketlerini hızlandırdı. Sara'nın vücudunda tatlı ürpertiler gezinirken diğer eliyle kızın meme ucuna küçük bir fiske attı.

Sara'nın çığlığı Fabio'nun dudaklarının arasında kayboldu. Genç adam hızla üzerine çıkarak onu altına aldı.

"Parmaklarıma boşalmanı izlemek güzel olurdu ama içindeyken gelmeni görmek istiyorum."

"Evet, lütfen."

Fabio'nun öpücüğü sertleşti. Dudaklarını yağlamayıp, dilini ağzının her köşesinde keşfe sokarken Sara inleyerek kollarını adamın boynuna doladı. Bacaklarını beline sarmadan bir saniye önce Fabio onu iç çamaşırından kurtarmıştı. Sert bir itişle kızın içine daldı. Sara hissettiği hazla haykırırken gözlerini yumdu.

"Tanrım, bu sesi seviyorum. Bana bak güzelim. Aç gözlerini. Maravilloso(harika)"

Sara dediğini yaptı. Fabio içinde sert bir ritimle gidip gelirken dudakları aralık, yanakları kıpkırmızı halde adama bakmaya devam ediyordu. Fabio dünyada bundan daha güzel bir manzara gördüğünü hatırlamıyordu. Kız altında zevkten titrerken penisi acı verecek kadar sertleşmişti. Kalçalarını her itişinde adeta cennetten bir köşede olduğunu hissediyordu.

"Çok iyi hissettiriyorsun mi amor."

"Sen de öyle. Oh Tanrım. Lütfen! Çok yakınım."

"Hadi bebeğim. Bırak kendini."

Sara birkaç dakika içinde parçalara ayrılırken kolları ve bacaklarıyla ona bir ağaca sarılır gibi sıkıca sarılmıştı. Fabio onun tırnaklarını sırtında hissetti. Acısı kasıklarında tatlı kasılmalara neden oluyordu. İçinde birkaç defa daha gidip geldikten sonra

sert bir şekilde kızın içine boşaldı. Sonunda tükenip içinden çıktığında Sara yüzünde mutlu bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Hola." Selam.

"Hola hermosa niña." Selam güzel kız.

Sara o kadar tatlı gülümsüyordu ki Fabio dayanamayıp kızı kendine çekip öptü. Dudaklarını ve ellerini bir türlü ondan uzak tutamıyordu. Tanrım, resmen aptal bir aşığa dönüşmüştü.

"Bu güzel sabah için teşekkür ederim."

"Bütün işi sen yaptığın halde bana mı teşekkür ediyorsun?"

"Sana dokunmak benim için bir ödül Sara. Yıllarca asla sahip olamayacağıma inandığım bir hediyesin benim için. Bana böyle baktığın her an kendimi Noel heyecanına kapılmış küçük bir çocuk gibi hissediyorum."

"Fabio."

Sara avucunu yanağına bastırarak dudaklarına uzanıp yeniden öpünce Fabio onu kollarıyla sıkıca sardı. Tam bu kez onu üzerine çekmek üzere döndürüyordu ki, kapı tıklatıldı.

Genç adam fırtına gibi yatakta döndükten sonra Sara'yı arkasına alarak silahını çekti. Adeta bir savaşçı gibi tetikteydi. Sara onun bu kadar hızlı tepki verebilmesi karşısında afallamıştı.

"Endişelenme. Esperanza bu sabah sevdiğin böreklerden yapıp göndereceğini söylemişti. Empa...Enda..."

"Empanadas mı?"

"Sanırım adı öyle bir şeydi."

Sara çıplak vücudunu bir çarşafla sardıktan sonra kapıyı açmaya giderken, "Yine de kim olduğunu sormadan kapıyı açma." diye uyardı Fabio, silahını kapıya doğrultmaya devam ediyordu.

Sara kapının ardındakine kim olduğunu sordu. Küçük bir çocuğun tanıdık sesini işittiklerinde genç adam rahat bir nefes vererek pantolonunu giymek için uzandı.

"Umarım tadı sabahımızı bölmeye değecek kadar iyidir."

"Bundan şüphen mi var?"

"Senin tadınla karşılaştırıldığında evet." Fabio ona göz kırpınca Sara'nın yanakları kızardı. Onun yanındayken bir türlü gülümsemekten kendini alamıyordu.

Ve böyle baktığı zamanlarda yatağa geri dönmek istiyordu. Geri dönmek ve onun üzerine çıkıp...

Onun yerine isteksizce kapıyı açtı. Esmer tenli ufak oğlanın onu çıplak görmemesi için kapının arkasına saklanmıştı. Tahmin ettiği gibi çocuk Esperanza'nın kuryeliğini yapmak üzere gönderilmişti. Elindeki enfes kokular gelen tepsiyi ona uzattıktan sonra Sara'nın teşekkür etmesine fırsat vermeden koşarak uzaklaştı.

Sara'nın kafası karışmıştı. Çocuğu tanıyordu. Onunla daha önce de birkaç defa karşılaşmıştı ama hiç böyle garip davrandığı olmamıştı. Tam kapıyı kapatmak üzereyken son anda tepsinin altında bir şey olduğunu fark etti.

Bir zarf.

"Bir şey mi oldu?"

Üzerinde ismi yazan zarfa bir bakış attığımda kalbi küt küt atmaya başladı. Fabio'nun göremeyeceği şekilde zarfı çarşafın altına sokuşturup kapıyı kapattı.

Fabio altında sadece bir kot pantolonla yanına gelmişti bile. Adamın çıplak vücudunu görmek her defasında nefesini kesse de bu kez sebep o değildi.

"Ha-hayır. Söylediğim gibi. Esperanza bize şu ufaklıkla börek yollamış."

"Harika. Hâlâ çok açım." Fabio ona göz kırpıp elinden tepsiyi alırken Sara zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Sen yemeye başla. Ben duş alıp hemen geliyorum."

Fabio aniden beline sarılınca adamın ondan şüphelendiğini düşünüp korkuyla irkildi.

"Yedikten sonra duşa beraber girebiliriz." diyerek boynuna sokulduğunda Sara titrek bir nefes alıp güldü.

"Sanırım ben o kadar aç değilim. Sen beni bekleme."

Adamın kollarından yavaşça sıyrılarak banyoya girdi. Son kez ardına baktığında genç adam çoktan tepsidekilere yumulmuştu bile. Sara kapıyı arkasından kapattıktan sonra vakit kaybetmeden zarfı açtı.

Kesekâğıdı rengindeki zarfın içinde tek bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta bir sandalyede elleri ve ağzı bağlanmış çocuğu gördüğü anda çığlık atmamak için eliyle ağzını kapattı.

Alessandro.

Ama nasıl? Onun şu anda okulunda ve güvende olması gerekiyordu.

Fotoğrafın arkasındaki notu okurken dizleri artık onu taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişti.

Onu tek parça halinde görmek istiyorsan bir saat içinde aşağıda yazan adreste ol

Polise veya bir başkasına haber verirsen kardeşin ölür

Sara çaresizlik içinde ne yapacağını düşünürken yaslandığı kapıda kayarak yere çöktü.

...

"Burada yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim."

Daniella, masaların düzenini kontrol ederken arkadaşının yanık tenine giydiği turuncu elbisesine göz ucuyla bir bakış attı.

"Sırf otel işlerine yardımcı olmak için böyle giyinip süslendiğini hiç zannetmiyorum."

Sırıtan Gloria, "Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor." diyerek salına salına içeri girdi.

"Arkadaşımı iyi tanıyorum diyelim. Bir yere mi gidiyorsun?"

"Yakalandım." Genç kadın ellerini teslim olurcasına kaldırıp tam karşısında durdu. "Carlos beni dışarıda küçük bir gezintiye davet etti."

"Ne zamandan beri gangsterlerle çıkmaya başladın?"

"En yakın arkadaşım onların patronlarıyla yatmaya başladığından beri."

"Şşşt. Biri seni duyabilir." Daniella odada yalnız oldukları halde her an birileri ortaya çıkacakmış gibi gerildi. "Ayrıca kayıtlara geçmesi için söylüyorum; biz artık Franco ile yatmıyoruz."

"Şimdilik." diyerek göz kırptı arkadaşı.

"Sana söyledim. Adam geçmişinde affedemeyeceğim şeyler yaptı."

"Ama detay vermedin. Hem her ne yapmış olursa olsun bunu seni incitmek için yapmadığından eminim."

Aslında Daniella da bundan emindi. Franco yaptığı şeyden dolayı gerçekten pişman görünüyordu. Bir çocuğun kaldıramayacağı acılar yaşamış ve ömrünün neredeyse yarısını bir hiç uğruna hapishanelerde geçirmişti. Dört duvar arasında öz babasından nefret ederek yaşamaya çalışması da oldukça zor olmalıydı. Öyle bir yerde Lorenna gibi bir kadının aklını çelmesi oldukça kolaydı.

Bunu ne sebeple yapmış olursa olsun Daniella ile birlikteyken onu aldatmadığından yüzde yüz emindi. Yine de içindeki kadınlık gururu onu bir türlü affedemiyordu.

"Bazen geçmişte yaptığımız hatalar geleceğimizi belirler."

"Hangi alçak söylemiş bunu?"

Daniella ona ters bir bakış atınca, "Yapma ama Dani." diye devam etti Gloria. "Böyle aptalca bir şeye gerçekten inanıyor olamazsın. İnsanlar geçmişlerinde hatalar yapar. Önemli olan ondan ders almaları ve bir daha tekrarlamamalarıdır. Sence Franco –her ne halt ettiyse artık- bunu tekrarlayacağına gerçekten inanıyor musun?"

"Sanırım, hayır."

"Bak, gördün mü? Bu da ona bir şans daha verebileceğin anlamına geliyor."

"Bunu düşüneceğim." dedi Daniella dalgınlıkla. "Ama ondan önce en yakın arkadaşımın bir gangsterle yatmasına engel olacağım."

"Ah Daniella. Carlos bir gangster olamayacak kadar sevimli bir adam, inan bana. Ayrıca onunla yatmayı kesinlikle düşünmüyorum."

"Bundan emin misin?"

"Şey aslında, hayır. Israr ederse karşı koyacağımı zannetmiyorum." Gloria hainee sırıtınca Daniella gözlerini devirdi.

"Silahını gördün değil mi?"

"Henüz değil."

Daniella ona inanmıyormuş gibi bakınca, "Ah. Sen onu diyorsun. Evet, fark ettim." dedi Gloria kızararak. "Ne olmuş? Bir erkeğin silah taşıması sence de çok seksi değil mi?"

"Tehlikeli demek istedin herhalde."

Gloria, "İşin seksi kısmı da orada ya." dedi iç geçirerek. Tanrı yardımcısı olsun.

Yeni yardımcısı Lucetta salona girdiğinde Daniella karşılık olarak arkadaşına yalnızca uyaran bir bakış atmakla yetindi.

"Bir şey mi oldu Lucetta?"

"Bayan Lombardi. Bay Lombardi geldiler efendim, sizinle görüşmek istediğini söylediğinde onu arka bahçedeki çardaklardan birine yönlendirdim."

Daniella kaşlarını çatarak, "Luigi mi?" diye sordu.

"Hayır efendim. Babanız. Bay Mario."

Daniella aniden gerildi. Ne yapması gerektiğine karar veremiyormuş gibi bir süre etrafına bakındı. Bir yanı onunla görüşmek istemediğini söyleyerek adamı göndermek isterken, diğer yanı babasını yeniden göreceği için heyecanla pırpır ediyordu. "Pekâlâ. Hemen geliyorum. Sen dışarıdaki masalarla ilgilen."

"Nasıl isterseniz efendim."

Gloria da onunla aynı anda gerilmişti. "Seninle gelmemi ister misin?" diye yanında durup fısıldadı.

"Ben hallederim."

"Emin misin?"

"Evet. Sen kendine dikkat et yeter."

"Beni merak etme. Başımın çaresine bakabilirim."

Arkadaşının sırıtışı onun için hissettiği endişeyi bastırmaya yetmiyordu. Yine de kendini gülümsemeye zorladı.

"Ciddiyim Gloria. Bu konu henüz kapanmadı."

Gloria, "Ne zaman istersen konuşmaya hazırım." diyerek şakıdı. Sonra da parmaklarının üzerinde dans edercesine uçarak odadan çıktı.

Arkadaşının peşinden derin bir nefes alan Daniella, gitmek içi bir dakika bekledikten sonra harekete geçmişti.

Babası yıllar içinde çok değişmişti. Seneler saçlarının rengine, yüzündeki çizgilere, hatta duruşuna bile yansımıştı. Değişmeyen tek şey ise ona olan ışıl ışıl bakışlarıydı. Mario Lombardi'nin kızına olan düşkünlüğünü bu bakışlardan anlamak mümkündü. O yüzden mi seni terk etti?

Daniella'yı görür görmez adamın yumuşayan gözleri adımlarının taşlık yolda duraksamasına neden oldu. Neyse ki, hızla kendini toparlayarak yürümeye devam etti.

"Beni görmek istemişsin."

"Habersiz geldiğim için üzgünüm. Umarım seni işlerinden alıkoymuyorumdur."

Daniella, "Aslında, otelin işleriyle epey meşgulüm." diyerek yalan söyledi. Bir an önce ne söyleyecekse söylemesini ve ardından gitmesini istiyordu.

Mario, "Anlıyorum." dedi. Sanki bu sözüne gücenmiş gibi bakması Daniella'nın içinin suçlulukla dolmasına neden olmuştu. Aptallığı bırak. Burada suçlu hissetmesi gereken biri varsa bu, o.

Daniella kaç yaşına gelirse gelsin kendini onun karşısında daima küçük bir çocuk gibi hissetmeye devam edecekti. Kollarını korumacı bir şekilde bedenine dolayarak, "Seni dinliyorum." dedi.

"Merak etme. Fazla vaktini almayacağım. Birkaç gün içinde geri dönüyorum."

Ah. "Öyle mi?" Daniella hayal kırıklığını bastırmak için sesini sabit tutmaya çalıştı. Neden şaşırdığını bilmiyordu. Elbette gidecekti. İçinde hâlâ bir parçanın onun kalacağını umduğuna inanamıyordu.

"Evet. Gitmeden evvel seni son bir kez görmek istedim."

"Yıllardır aramaya bile zahmet etmediğin biri için bu çaba sence de biraz fazla değil mi?

"Haklısın." Mario suçlulukla başını salladı." Sen de Anna'nın ölümünden beni sorumlu tutuyor musun?"

"Annem kanser yüzünden öldü. Yani hayır, bunda senin bir suçun olduğunu zannetmiyorum."

"Yine de eğer sizi terk etmeseydim her şeyin farklı olabileceğini düşündüğün oluyor mu?"

"Bilmiyorum. Sanırım bu sorunun cevabını asla öğrenemeyeceğiz."

"Galiba haklısın." Adam bakışlarını bir müddet ayakucuna diktikten sonra yeniden ona çevirdi. "Burayı harika bir yere çevirmişsin. Sen de şey...genç ve güzel bir kadına dönüşmüşsün."

Daniella huzursuzlukla yerinde kıpırdandı.

"Büyüdüğünüze şahitlik edemediğim için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

"Luigi ile durumun daha farklı olabilirdi."

Kelimeler dudaklarından bir anda nefretle dökülmüştü. Kendisini annesiyle gittiği için daima şanslı hissetmişti. Burada babasıyla kalıp perişan olan, olduğu adama dönüşmek zorunda kalan Luigi'ydi. Belki de içinde bir parçası bunu bildiği için ona ne yaparsa yapsın kızamıyordu.

"Yapamazdım. Onun," Babası yorgun bir iç çekti. "yani hepinizin iyiliği için sizden uzak olmam gerekiyordu."

Daniella kaşlarını çattı. Öfkesi içinde bir kazan gibi giderek fokurduyordu. "Ben, gerçekten anlamıyorum. Neden bir baba evlatlarından uzak durmak zorunda kalır?"

"Onların iyiliği için."

"Saçmalık. O seni asla affetmeyecek, biliyorsun değil mi?" Ben seni asla affetmeyeceğim. Tuzlu gözyaşları genzini yakarken kelimelerin kalanını yutmak zorunda kaldı.

"Haklısın. Sanırım bu saatten sonra olanları geri çevirmemin imkânı yok. Zamanında yanlış bir karar verdim ve sonsuza dek

sonuçlarına katlanmak zorundayım. Yalnızca bu kadarını bilmen benim için yeterli. Vakit ayırdığın için teşekkür ederim Dani."

Babası başıyla hafifçe bir selam vererek yanından uzaklaşırken Daniella içinden önüne geçip onu durdurma isteğini güçlükle bastırdı. Yakasına yapışmak ve onu kendine getirene kadar sarsmak istiyordu.

"Ah, az kalsın unutuyordum. Gitmeden önce sana bir şey vermek istiyorum."

Daniella merakla bakarken Mario cebinden siyah bir ipin ucunda asılı mor renkli bir kolye ucu çıkardı.

"Bu, büyük büyükbabamdan bana kalan küçük bir hatıra. Onu bana küçük bir çocukken iyi şans getirmesi için vermişti. Amerika'ya gittiği bir seyahatinde gerçek bir kızıl deriliden aldığını söylemişti. Yıllarca yanımdan hiç ayırmadım."

"Nedir bu?"

"Ametist taşından bir boz ayı. Onların inancına göre insan mantığının, adaletin ve cesaretin simgesi olarak görülürmüş. Taşıyanın her türlü kötülükten, büyüden, yıldırımdan, çığdan ve zehirlenmelerden korunacağı söylenir." Daniella yanıt vermeyince, "İnanıp inanmamak tamamıyla sana kalmış elbette." diye ekledi umutsuzca.

"Bunu bana neden veriyorsun?"

"Çünkü artık sende kalmasını istiyorum. Eğer...eğer kabul edersen beni çok mutlu edersin."

Daniella sessizliğini koruyarak yerinden kıpırdamadı.

"Hoşça kal Dani ve seni daima seveceğimi sakın unutma."

Adam yorgun bedeniyle uzaklaşırken Daniella gözlerini avucundaki minik şekle dikti. Onun gidişini bir kez daha izleyemezdi. Boğazında yutamayacağı kadar büyük bir yumru vardı ve giderek göğsünün ortasında zonklayan bir ağrıya dönüşüyordu.

Daniella onu yutabilmek için sertçe yutkundu. Ardından, uzun zaman sonra tek bir gözyaşı avucuna döküldü.

26. BÖLÜM:
Son Hamle

Sonunda ona geçmişiyle ilgili tüm gerçeği itiraf etmişti. Yaptığı iğrençliğin telafisi olarak geçmişi öne sürmek saçmalıktı belki, ama buna mecbur kalmıştı. Bir hata yapmıştı. Ve şimdi bunun sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydı. Yaptığı yüzlerce hatadan yalnızca biriydi ancak en kötüsüydü. Çünkü bu kez incittiği kişi intikam almak istediği bir düşman değil, sevdiği kadındı. Donna Bella'sıydı.

Onun için yapamayacağı hiçbir şeyin olmadığını söylerken doğruyu söylüyordu. Şu anda yeri göğü birbirine katmak ve o Lorenna cadısını cehenneme postalamaktan başka istediği hiçbir şey yoktu.

Daniella'nın ona nasıl baktığını bir türlü aklından çıkaramıyordu. O bakışın yalnızca tek bir anlamı olabilirdi: tiksinti. Tıpkı şu anda aynadaki aksine bakarken hissettiği gibi.

Viskisinden büyük bir yudum aldı.

Daniella, ondan sanki Franco dokunduğunda onu kirletecekmiş gibi uzak durmuştu. Buna hakkı da vardı. Franco hayatı beş para etmez adamın tekiydi. Ömrünü hapishanelerde geçirmiş, tek amacı intikam almak isteyen bir canavardı. Aklı başında ve mantıklı bir adamın yapması gerektiği gibi belki de gerçekten Daniella'dan uzak durması gerekiyordu. Ne yazık ki, Franco ikisi de değildi.

Daniella'nın acıyla dağlanmış, üzerine bir de hayvanın biri tarafından izleri bırakılmış bedenini bir kere sahiplenmişti. Dudakları ve elleriyle o bedeni yeniden şekillendirmek için uğraşmış ve onu hayata döndürmüştü. Şimdi sonsuza dek yalnızca ona aitti. Bu yüzden ondan uzak kaldığı her an, öfkeden kudurmasına neden oluyordu.

Daniella'yı kaybetmek üzereydi.

Lanet olsun, belki de çoktan kaybetmişti.

Onu yeniden kazanmak için bir şeyler yapmalıydı. Fakat, öncesinde Lorenna ile hesaplaşmalıydı. O kadın, savurduğu tehditlerin boşa olmadığını anlamak zorundaydı.

Franco viskisinin kalanını bitirdikten sonra gömleğini üzerine geçirirken Carlos'u aradı.

"Tekneyi hazırla. Lanetli De Luca malikânesine gidiyoruz."

Yarım saat sonra malikânenin marinasına yanaşmışlardı. De Luca teknelerinden biri limanda demirliydi. Bu tekneyi sekizinci yaş gününde ona babası hediye etmişti. Franco o zamanlar bile bunun cömert bir hediyeden çok fazlası olduğunu, sırf Lena'yı etkileyebilmek için yapılmış bir jest olduğunu anlayabilecek yaştaydı. Babası annesinin sevgisini oğlunu kullanarak kazanmaya çalışacak kadar zavallıydı. Çabaları sonuç vermediğinde ise zalimliğe başvurmuş ve ikisine de hayatı zindan etmişti.

Burada bulunduğu son ânın üzerinden uzun zaman geçmişti, ancak malikâne hiç değişmemişti. Annesinin saatlerini harcadığı bahçesi hâlâ bıraktığı gibiydi. Bunun sebebinin Nonna olduğundan adı gibi emindi. Nonna annesinin çiçekleriyle ilgilenmeyi o öldükten sonra kendine adeta görev edinmişti.

Lena'nın denize bakan terasında gün boyu oturduğu sandalyenin yerini şık bir köşe takımı almış ve artık evin içinden pikaptan çalan Fransız ezgileri yükselmiyor olsa dahi Lena'nın ruhu hâlâ bu evde yaşıyordu sanki.

De Luca malikânesi daima bakımlı, konforlu ve çevredeki en gösterişli evdi. Ancak hiçbir zaman ona ve annesine huzur veren bir yuva olmamıştı. Burası onun cehennemiydi. Lena'nın ise mezarı.

Şimdi bile, hissettiği tek şey eve yeniden dönmenin sevinci değil, hayaletlerin ve iblislerin yaşadığı perili bir mekândan duyduğu huzursuzluk ve ürpertiydi.

Tekneden indiğinde Carlos hemen arkasmdaydı. Ona neden buraya geldiklerini sormamıştı. Emirlerini nadiren sorgulardı. Franco onun nedenini az çok tahmin ettiğini biliyordu. Adamlarının yarısını hızla malikânenin çevresini gözetlemeye, diğer yarsını da içeridekileri kontrol altında tutmak için yönlendirmesinden niyetinin dostça bir ziyaret olmadığını anlamış olmalıydı. Bunun anlamı: kimse bu evden onun izni olmadan ayrılmayacaktı. En azından canlı olarak.

Franco çift kanatlı kapıyı bir kral edasıyla savurup içeri girdiğinde De Lucalar kahvaltı sofrasındaydı. Onu ilk fark eden masanın başındaki yüksek arkalıklı sandalyesinde röpteşambırıyla oturan babası oldu.

"Sen...Buraya nasıl gelebildin?"

Antonio'nun sorusuna rağmen sesinde en ufak bir şaşkınlık yoktu.

Nonna, "Franco?" diye mırıldanmadan önce içine keskin bir soluk çekti.

Şüphesiz içlerinde gelişine en çok şaşıran, çatalının ucundaki lokması ağzında kalakalmış olan Lorenna'ydı. Kadının teni bir anda kireç gibi bembeyaz olmuş ve gözleri yerinden çıkacakmış gibi büyümüştü. Franco, kadının korkusunun kokusunu bu mesafeden bile alabiliyordu. İçi tarifi imkânsız bir tatminle doldu.

"İnan bana hiç zor olmadı." diyerek kendinden emin adımlarla yürümeye devam etti. "İmkânlarımın ne kadar elverişli olduğunu bilmiyor olamazsın."

"O fare deliğinde kendine bir imparatorluk kurmana yardım etmiş olmam, evime davetsizce girip çıkmana izin vereceğim anlamına gelmiyor."

"Oysa son zamanlarda davetsiz misafirlere alışkın olduğunu sanıyordum."

"Lafı uzatma da gelişinin nedenini açıkla?"

"Babama geçmiş olsun dileklerimi bizzat iletmek istemiş olamaz mıyım?" Franco masanın ucunda durup ceketinin kollarından siyah gömleğinin uçlarını çekiştirdi. Sonra da uzanarak kâseden kırmızı bir elma seçti. Masadakilerin her hareketini izlediklerinden emin olduğu için özellikle Lorenna ile göz teması kurmamaya özen göstermişti.Yine de kadının ellerinin titrediğini görebiliyordu.

Elmasından bir ısırık alırken babasıyla göz göze geldi. Antonio'nun kaşları her zaman olduğu gibi çatıktı. Babası o kadar sık kaş çatıyordu ki, zamanla alnında derin çizgiler oluşmuştu. Keskin bakışları mağrur ve soğuktu. Ömründe bir kere bile ona şefkatle baktığını hatırlamıyordu.

Nonna "Franco." diye mırıldandı usulca. Sesi heyecan ve mutluluktan titriyordu.

"Nasılsın Nonna?" Franco büyükannesine sıcacık bir tebessüm gönderdi.

Yaşlı kadın tekerlekli sandalyesini ona doğru sürmek üzereyken Antonio, "Yerinde kal anne!" diyerek onu durdurdu. "Önce neden burada olduğunu söylesin."

Franco sıktığı çenesini havaya dikti. "Yoksa ziyaretim hoşuna gitmedi mi?"

"Evimde bir kanun kaçağı varken sevinmem mi gerekiyor?"

Franco güldü. Yanaklarını geren, alaycı bir gülüştü. "Kanunlardan bahsedene de bakın. Duyan da parasını uyuşturucu ve silah kaçakçılığından değil de şerefli yollardan kazandığını sanır."

"Bu ne cüret!" Antonio masaya sert bir yumruk attı. "Benimle konuşurken kelimelerine dikkat et."

Franco ellerini teslim olurcasına havaya kaldırarak, "Affedersin." dedi. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"İnan bana beni kızdırmak istemezsin. Saldırı yüzünden polis zaten ensemizde. Senin burada olduğunu duyulursa bu hiç iyi olmaz."

"Ne kadar da aptalım. Oysa bir anlığına gerçekten de benim için endişelendiğini düşünmeye başlamıştım." Franco elmasından bir ısırık daha aldıktan sonra yüzünü buruşturarak kalanını masaya geri fırlattı. "Nedense bu evdeki bazı şeylerin tadı bir süre sonra insana kötü gelmeye başlıyor." Bunu söylerken Lorenna'ya kısa bir bakış atmış ve kadının yüzündeki kanın çekilmesini keyifle izlemişti.

"Saçmalamayı kes de sadede gel artık Franco! Sonra da itlerini de alarak hemen evimi terk et!"

Eğer babası ona ismiyle hitap ettiyse, kesin çok sinirlenmiş demekti. Bu da alacağı intikamın zevkini ikiye katlıyordu tabii. "Demek buraya geliş sebebimi merak ediyorsun?" Franco Lorenna'ya sinsice baktı. Kadın niyetini anlamış gibi dudaklarından dökülecek sözcükleri nefesini tutarak bekliyordu. "Ama baştan uyarayım, duydukların pek hoşuna gitmeyebilir."

"Uzatma da söyle hadi." Antonio sabırsızdı.

Franco tam, "Madem ısrar ediyorsun-" diyerek konuya girmek üzereydi ki, Lorenna, "İzin verin Franco'dan evvel ben bir şey açıklayayım." diyerek hızla araya girdi.

Tüm şaşkın bakışlar birden ona dönünce sesinin fazla heyecanlı ve yüksek çıktığını fark eden Lorenna kekeleyerek, "T-tabii bir mahsuru yoksa." diye ekledi.

"Bu kadar önemli olan ne?" Antonio araya girilmesinden hiç hoşlanmazdı. Yine de Lorenna'nın ne söyleyeceğini daha çok merak etmiş olmalıydı ki, eliyle devam etmesini işaret etti.

Franco bu çıkıştan kuşkulanmıştı. Kadının nasıl bir karşılık vereceğini merak ediyordu. Belki de Franco'nun ilişkilerini

açıklayacağını anlamış ve ondan önce itiraf etmeye karar vermişti. Her halükârda Franco için hava hoştu. Antonio onu önünde sonunda öldürecekti. Sonra da sıra ona gelecekti. Franco bunu çoktan göze almıştı. Ok yaydan çıkmıştı bir kere.

"Hamileyim."

Lorenna'nın sözlerini sindirmek herkesin bir dakikasını almıştı. Salonda sağır edici bir sessizlik yaşanırken Franco başından kaynar suların döküldüğünü hissetti. Hamilelik...

Bir bebek; planlarının arasında değildi. Lanet olsun. İşler bundan daha karmaşık bir hâle gelemezdi.

Antonio şaşkınlıktan donup kaldı. "Ne dedin sen?"

"Dediğimi duydun." Lorenna sandalyesinde yavaşça arkasına yaslanırken tıpkı genç bir kız gibi utangaç bir gülümsemeyi yüzüne kondurmayı da ihmal etmemişti. "Bu haberi sana baş başayken vermek istiyordum, ancak madem ailemizin büyük çoğunluğu burada, şimdi söylemenin daha uygun olacağına karar verdim. Evet, Sara henüz kayıp ve Alessandro da yatılı okulda ama-"

"Ne zamandan beri biliyordun?" Antonio'nun sesinde bu kez şüphe vardı.

"Şey, birkaç haftadır."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Sesi sertleşen Antonio hızla sandalyesinden kalktı.

"Her şey çok hızlı gelişti. Sana... daha önce söyleyecektim ama saldırıya uğramıştın ve hastanede geçen günler..."

"Yani bundan eminsin?"

"Neden bu kadar şaşırdın?"

"Sadece..." Antonio başını iki yana salladı. "bu gerçekten inanılmaz."

Şaşıran yalnızca Antonio değildi. Franco da afallamış halde olduğu yerde dikilmeye devam ediyordu. Nonna düz bir sesle, "Böyle bir şüphen olduğundan hiç bahsetmemiştin Lorenna?" diye sorduğunda genç kadın aniden öfkeye kapıldı.

"Özel hayatımın detaylarını sizinle paylaşmam gerektiğinin farkında değildim." diye kibirle çıkıştı. Ancak Nonna cevap vermek yerine ona kuşkuyla bakmaya devam etmişti.

"Kaç haftalık peki? Doktora gittin mi?" Antonio ayağa kalktı. Bir anda Franco ve onun geliş nedeni tamamen aklmdan çıkmıştı.

"H-hayır ama yakında giderim merak etme. Hem zaten daha çok yeni." Lorenna çabucak cevap verip hızla ağzına bir şeyler tıkıştırmaya devam etti. Nedense az önce kapanan iştahı bir anda geri gelmiş gibiydi. Sürekli bakışlarını kaçırması ve sesindeki tereddütlü tonlama düpedüz yalan söylediğini gösteriyordu.

Lorenna ondan gelecek tehdidi sezdiği için yalan söylüyor olabilir miydi? Franco yumruklarını sıktı.

Antonio kafasında kısa bir hesap yaptıktan sonra karısını sandalyesinden kaldırarak ona sarıldı. "Bu haber moralimi nasıl yerine getirdi bilemezsin sevgilim. Bana dünyaları bahşettin."

Lorenna tuttuğu soluğunu bıraktıktan sonra kocasının omzunun üzerinden ona muzaffer bir şekilde gülümserken Franco dişlerini gıcırdatmaktan başka bir şey yapamıyordu. Sinirden çenesini öyle sıkmıştı ki, kemiklerinin kırılmaması mucizeydi.

"Beni tebrik etmeyecek misin Franco?" Kadının sırıtışı da tıpkı yılanlarınki kadar soğuk ve hesapçıydı.

Franco başını bir kez sallayarak, "Tebrikler." dedi. "Umarım bebeğini sağlıkla dünyaya getirir ve ona uzun seneler annelik edebilirsin."

"Bu da ne demek oluyor?" Antonio bir anda öfkelenerek ona döndü.

Franco omuz silkti. "Ne yazık ki, annemin böyle bir şansı olmamıştı."

Lorenna bozulduysa bile bunu açıkça belli etmeyecek kadar bilinçliydi.

Antonio Franco'ya sertçe artık gitmesi gerektiğini söylediğinde, Franco zaten gitmek üzere olduğunu söyleyerek hızla kapıya yöneldi. Eğer Carlos o sırada kapıyı onun için açmasaydı, kapıyı

kırıp içinden geçebilecek kadar öfkeliydi, Adeta bir boğa gibi burnundan ve kulaklarından alevler çıkıyordu. Bir an evvel onu boğan bu yerden kurtulmak için öyle acele ediyordu ki, birinin ona seslendiğini duyamadı.

Franco yaşlı kadının arkasından tekerlekli sandalyesiyle ona yetişmeye çalıştığım görünce duraksadı.

"Nonna?"

"Yine bana veda etmeden gidiyorsun."

"Üzgünüm...ben, ben daha fazla burada kalamam. Beni anlamalısın."

"Seni anlıyorum. Sadece rahatsız olduğun şeyin baban mı yoksa Lorenna mı olduğunu çözmeye çalışıyordum."

Franco kafası karışmış gibi bakınca yaşlı kadın bilgiç bir şekilde gülümsedi.

"O kadının yalan söylediğinden adım gibi eminim."

"Yalan mı?" Franco'nun kaşları çatılınca, "Evet." diyerek devam etti Giuseppina. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama onun bu hamilelik zırvasını az önce uydurduğundan hayatımın geri kalanı üzerine bahse girebilirim. Ben yaşlı bir kadın olabilirim Franco ama kör ya da aptal değilim. Hamile bir kadının nasıl davranması gerektiğini bilecek kadar da tecrübeliyim. Lorenna hamile filan değil."

"Bundan emin misin?"

"Hayır ama yakında kokusu çıkar nasılsa. Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama sebebinin seninle ilgili olduğunu düşünüyorum, yoksa yanılıyor muyum?"

Franco'nun bedeni aniden taş kesildi. "Benimle ne ilgisi olabilir ki?"

"Sen söyle. Kapıdan içeri girdiğin anda Lorenna'nın şaşkınlıktan renginin nasıl bembeyaz kesildiğini gördüm."

"Şaşırması normal değil mi? Sonuçta burada olmamam gerekiyordu."

"Gelişin hepimiz şaşırttı elbette, ancak Lorenna daha çok... korkmuşa benziyordu."

Franco bakışlarını kaçırdı. Bunun onu ele verdiğini biliyordu, ancak yaptığı şeyi -Lorenna ile yaptıklarını- büyükannesine itiraf edecek kadar yüzsüz değildi. Üstelik buraya üvey annesini -kardeşlerinin annesini- babasına gammazlamak için geldiğini de söyleyemezdi. Ama amacı buydu, değil mi?

Antonio'nun gözlerinin içine baka baka karısını becerdiğini -hem de defalarca- söyleyecek ve ikisinin de yıkılışını izlemekten büyük zevk alacaktı. Fakat Lorenna ondan önce davranmış ve ortaya attığı iddiayla oyunda bir adım öne geçmişti. Şah.

Franco her şeye rağmen bunun yalan olmasını, o kadının bunu son anda korkudan uydurmuş olmasını diliyordu.

Peki ya gerçekten hamileyse? O zaman çocuğun ondan olma ihtimali neydi?

Olmaz. Bunu sakın düşünme bile.

Franco sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. İçinde fırtınalar kopuyor, midesinde şiddetlenen gerilim yüzeye çıkmak için adeta fırsat kolluyordu. Şimdi, buraya geldiğinden daha kötü bir ruh hali içindeydi. "Üzgünüm ama bunlarla uğraşamam. Gitmem gerek."

"Bana sonradan pişman olacağın bir şey yapmadığını söyle."

Franco tam tekneye binmek üzereyken aniden biri başının tepesine bir çivi çakmış gibi olduğu yerde kalakaldı. Arkasını dönemedi. Evet diyememişti. Lanet olsun ki, hayır da diyemiyordu. Kahretsin!

Sessizliğini bir onay olarak gören yaşlı kadın tahminlerinde yanılmadığını anlayınca içine keskin bir nefes çekti.

"Ah Franco, ne yaptın sen?"

"Hoşça kal Nonna."

"Franco bekle!"

Fakat Franco onu duymazdan geldi ve arkasına bile bakmadan tekneye bindi.

Açık denizde son sürat ilerlerken rüzgâr tenini yalıyor, ıstırap ve pişmanlık pençesini boğazına takmış sıkıyordu. Lorenna bombanın pimini çekip kucağına atmıştı. Sikik babasının yüzündeki o mutlu ifadeyi görmekten nefret ediyordu. İğrenç yüzünü keşfettiği ve onu gerçeklerle yüzleştirdiği için büyükannesine öfkeliydi. Ama en çok da kendine öfkeliydi. Az kalsın bir anlık hırsı yüzünden kardeşlerini öksüz bırakacak, annelerini kendi babalarına öldürtecekti. Sanki yaşadıkları şeyin sorumlusu yalnızca oymuş gibi. Sanki kendisinin bu olanlarda hiç suçu yokmuş gibi.

Neyse ki o sırada babasının danışmanı -eski dostu- Russo aramış ve ona tüm öfkesini yöneltebileceği başka bir sebep vermişti.

"Geçmişinle hesaplaşmaya hazır mısın evlat? Grigio'yu yakaladık."

...

Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Adreste yazan binanın önüne geldiğinde stresten saç diplerine kadar terlemişti. Kalp atışları öyle hızlıydı ki, her an kalp krizi geçirebilirdi. Yol boyunca yaptığı gibi bu defa arkasına bakmadı ve gidip paslı bahçe kapısının önünde durdu.

Mahalle eski ve terk edilmiş evlerle doluydu. En yüksek bina üç katlıydı. Etrafta görebildiği tek şey kirli çöp bidonları, küfür olduğunu tahmin ettiği İspanyolca duvar yazıları ve camları kırılmış, lastikleri patlamış hurda arabalardı. Burası Tanrı'nın bile unuttuğu o yer olmalıydı.

Elindeki adresi tekrar kontrol etti. Bir yanlışlık yoktu. Ondan gelmesini istedikleri yer burasıydı. Notu kimin yazdığını bilmiyordu, ancak Grecolardan biri olduğunu tahmin ediyordu. İzlerini buraya kadar takip edeceklerini hiç düşünmemişti. Hatta üzerinden geçen zaman zarfında onu unuttuklarını bile ümit etmişti. Ne kadar da aptaldı. Oysa adamlar bu süreyi ailesinden bir başkasını ele geçirmek ve onu bu tuzağa çekmek için kullanmışlardı. Alessandro'yu kaçırmak oldukça akıllıca ve zalimce bir hareketti doğrusu.

Okul müdürleri ortadan kaybolduğunu fark ettikleri anda-kardeşi sık sık okuldan kaçtığı için bu bazen uzun zaman alırdı- kesin ailesine haber vermişlerdir. Eğer öğrendiyse annesi üzüntüden perişan olmuş olmalıydı. Ne de olsa Alessandro'ya düşkünlüğü farklı bir boyuttaydı. Babası bile Franco'nun aksine erkek kardeşlerine karşı fazla korumacı ve titiz davranıyordu. Alessandro okul çağına geldiğinden beri İtalya'nın dışındaki yatılı okullarda okutulmuştu. Sebebi geleceğin veliaht prensi -Franco'dan sonra elbette- olması olabilirdi. Ya da belki de babasının onunla ilgili başka planları vardı. Sebep ne olursa olsun bu Sara'yı hiç rahatsız etmemişti. Hatta Alessandro gibi bir baş belasından uzakta yaşamak ona iyi bile gelmişti. Şimdiye dek.

Sara, başını kaldırıp binanın kırık pencerelerine baktı. Kardeşi burada tutuluyorsa çok korkmuş olmalıydı. Üzerinden bin yıl geçse o küçük bok parçası için üzüleceği aklına gelmezdi. Fakat onu elleri ve ağzı bağlı halde çaresizce bir şekilde gözyaşları içinde görmek yüreğini sızlatmıştı. Tamam, fotoğrafta gözyaşı gördüğünü hatırlamıyordu ama kesinlikle kardeşinin ağlayacak kadar korkmuş olduğunu tahmin ediyordu.

Demir kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı. Omzunun üzerinden son kez arkasına bakmamak için büyük çaba sarf ederek içeriye girdi.

Ahşap verandası olan eski, iki katlı bir gecekonduydu burası. Ayaklarının altında gıcırdayan tahta merdivenlerden çıkarak kapının önünde durdu. Kapı, daha o çalmadan evvel açılınca Sara korkuyla geriye sıçramamak için tabanlarının üzerinde sallandı.

"Hoş geldiniz Bayan De Luca." dedi kapı eşiğinde beliren siyah takım elbiseli adam.

Yanılmamıştı. Kapıyı açan Stefano'nun sağ kolu, Grecoların da bir numaralı adamıydı. İsmini hatırlamıyordu ancak, adamı yüzündeki yaradan tanımıştı. Sağ tarafını dikine bir şekilde bölen ve çenesine kadar inerken gözünün yarı kapalı görünmesini sağlayan çirkin bir yaraydı. Stefano da diğerleri gibi asla korumasız dolaşmazdı ve Yaralı Yüz daima onun yanında olurdu. Nedense

yalnızca tekneyle açıldıkları gün hiçbirini yanına almak istememişti.

Adam omuzunun üzerinden arkasındaki yola şöyle bir bakış attı. "Güzel. Yalnız gelmişsiniz. Korumanızı atlatabileceğinizden emin değildim."

"Alessandro nerede?" Sara sesinin titrememesi için elinden geleni yapmıştı, ancak başarılı olduğunu sanmıyordu.

"Demek hemen konuya girmek istiyorsunuz?" Adam sessizce güldü. "Kardeşiniz iyi, merak etmeyin."

"Onu görmek istiyorum."

"Neden önce içeri girmiyorsunuz?"

"Hemen."

"Bu kadar inatçı olmanız hiç hoş değil Bayan De Luca."

Sara adamın ceketinin altından çıkartıp ona doğrulttuğu silaha bakıp sertçe yutkundu. "İçeri girmeyeceğimi söylemiyorum. Sadece öncesinde onun iyi olup olmadığını bilmem gerek."

Adam düşünceli bir şekilde ona baktıktan sonra başını bir kez salladı. Sonra da üst kattaki adamlarına seslenip çocuğu getirmelerini söyledi.

Bir süre sonra gıcırdayan merdivenlerden iki adam kollarından tuttukları Alessandro'yla birlikte aşağı inmişti. Sara nefesini tutup, hızlıca kardeşinin iyi olup olmadığını kontrol etti. Ağzı bir koli bandıyla kapatılmış, kolları arkasından sıkıca bağlanmıştı fakat yaralı değildi. Biraz hırpalanmış görünse de Tanrı'ya şükür ki iyiydi.

"Alessandro!"

Hızla ileri atılınca, adam önüne geçerek Sara'nın çocuğa ulaşmasına engel oldu.

"İstediğinizi yaptım. Şimdi onu serbest bırakın."

"Öyle bir söz verdiğimi hatırlamıyorum." Adamın çirkin sırıtışı yaralı yüzünün daha da korkunç görünmesine neden olunca Sara ürperdiğini hissetti. "Canınızın yanmasını istemiyorsanız hemen içeri girin Bayan De Luca."

Sara korkuyla titreyerek başını iki yana salladı. "Olmaz."

"Anlamadım?"

"Duymadınız mı, size olmaz dedim."

"Beni zor kullanmak zorunda bırakıyorsunuz."

Adam ona doğru tehditkâr bir adım atınca Sara, "Alessandro!" diye bağırdı. "Hemen yere yat!"

Sara, çocuğun söylediğini yapıp yapmadığını göremeden hızla yere kapaklandı. Aynı anda kurşunlar başının üzerinden bir sinek vızıltısı gibi uçuşmaya başladığında tek yapabildiği elleriyle başını koruyup çığlık atmamaktı.

Yaralı Yüz'ün cesedi büyük bir gürültüyle yanıbaşına düştü. Göz ucuyla baktığında adamın alnının ortasında kocaman ve kıpkırmızı bir delik olduğunu gördü. Ölürken gözlerini kırpmaya bile vakti olmamıştı. Gözlerini sıkıca yumup, elleriyle başını korumaya devam etti. Diğer ikisinin cansız bedenleri de yere düşer düşmez Sara hızla doğrulup kardeşinin yanına koştu. Şükürler olsun ki, Alessandro bir kez olsun sözünü dinlemişti.

Korkmuş ve gözleri yerinden fırlamış çocuğu hızla döndürerek ağzındaki bandı çıkardı. "İyi misin? Tanrım Alessandro, bir yerine bir şey oldu mu?"

"Hayır, ben iyiyim."

"Şükürler olsun." Sara kardeşini kucağına çekerek ileri geri sallarken hissettiği rahatlama yüzünden gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Sana bir şey olacak diye öyle korktum ki."

Alessandro cevap vermedi. Sara bu kez onun da ağladığından yüzde yüz emindi.

"Nasıl? Anlamıyorum, bu nasıl oldu?"

Sara, kapı eşiğinde beliren Fabio'ya minnet dolu bir bakış atarken kardeşinin bileklerindeki ipi gevşetmeye çalışıyordu. Fabio'nun elinde uzun namlulu yarı otomatik bir tüfek vardı. Tozlu tişörtü, bacaklarını saran kotu ve asker postallarıyla tıpkı bir savaş tanrısını andırıyordu. İkisinin de iyi olduğunu görünce ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu.

"Fabio mu? Onları Fabio mu öldürdü yani?"

Alessandro'nun inanamıyormuşçasına sorduğu soru ikisini de güldürmüştü. "Vay canına. Aptallık edip buraya tek başına geleceğini ve ikimizi birden öldürteceğini düşünmüştüm."

Kabul etmek istemese de Sara'nın başta böyle bir planı olduğu doğruydu. O notu okuduğunda yaşadığı şoku ve adamlarla yüzleşmeye tek başına gitmeyi aklından geçirdiğini hatırlıyordu. Fakat tehlikenin büyüklüğünü düşününce buna cesaret edememişti. Söz konusu olan kardeşinin hayatıyken hiçbir şeyi riske atamazdı. Gangsterler ve onları öldürmek konusunda uzman olan birinden yardım almadan buluşmaya gitmek intihardan farksızdı. Bu yüzden notu okuduktan sonra gözyaşlarını silmiş, kısa bir duş almış ve çıktıktan sonra Fabio'ya her şeyi anlatmıştı.

Fabio önce onun bu işe karışmasını istememiş ve kardeşini kurtarmaya tek başına gideceğini söylemişti. Ancak Sara buna itiraz etmiş ve kendisinin de gelmesini şart koşmuştu. Çünkü tek başına başarısız olduğu takdirde Sara'nın hayatta kalma ihtimali de yoktu. Bunun doğruluğunu kabullenen Fabio zor da olsa sonunda ikna olmuştu.

"Kapa çeneni." Sara kardeşinin kafasına bir şaplak attı. "Daha ilk dakikadan beni seni kurtardığıma pişman etme."

Alessandro güldü. Fabio ona elini uzatınca hemen tutup ayağa kalktı. "Nasılsın Alex?"

"Keskin nişancı olduğunu bilmiyordum."

"Bir ara yaptığım bir işti." dedi Fabio utanmış gibi gözlerini kaçırarak.

"Vay be! Tüfeğin çok büyük ve havalı."

"Öyledir." Sara gülümseyerek Fabio'ya anlamlı bir bakış atınca genç adamın dudakları gülümsercesine seğirdi.

Alessandro üstünü başını silkeledi. "Bir gün bana nasıl kullanacağımı öğretmelisin."

Fabio elindeki tüfeğe bakarak omuz silkti. "Neden olmasın."

"Erkek erkeğe muhabbetiniz bittiyse, artık gidebilir miyiz lütfen? Kan kokusu midemi bulandırmaya başladı."

Fabio başıyla onaylayarak onları çıkışa yönlendirdi. Karşı kaldırıma geçtiklerinde, "Beni burada bekleyin. Hemen dönerim." dedikten sonra hızla eve geri koştu. Sara ve Alessandro ne olduğunu anlamaya çalışarak birbirlerine bakıyordu.

Birkaç dakika sonra evden yükselen dumanlar genç adamın içeride ne yaptığını kanıtlıyordu.

Fabio cesetlerden kurtulmuştu.

...

"Merhaba."

Daniella küçük bankonun arkasında televizyon seyreden adama sesini duyuramayınca bir kez daha seslendi. "Affedersiniz. Birine bakmıştım."

Sonunda adam onu fark etmiş fakat ayaklarını masanın üzerinden indirmeye zahmet etmemişti. Ne ile meşgul olursa olsun gelen müşteriyle ilgilenmemesi büyük kabalıktı.

Burası merkezden epey uzakta, yaklaşık yirmi odalı ufak bir moteldi. Çalışanların misafirperverliğine bakılırsa odaların yarısından çoğu boş olmalıydı.

"Kim?" dedi adam gözünü televizyon ekranından ayırmadan. Son zamanlarda popüler olan yeni bir yarışma programını izliyordu.

"Mario Lombardi."

"Burada o isimde biri kalmıyor."

"Bunu kayıtlara bakmadan söylemeniz ne tuhaf."

"Bana inanın hanımefendi. O isimde biri olsaydı bilirdim."

Daniella şaşkınlıkla cebindeki not kâğıdını çıkararak Luigi'nin ona verdiği adresi kontrol etti. Yanlışlık yoktu. Adres doğruydu. Luigi, Mario'nun dönüş için ertesi sabaha bilet aldığını söylemişti. Daniella sadece gitmeden evvel babasıyla son bir kez daha görüşmek istiyordu.

O günkü konuşmalarından sonra kendini kötü hissetmişti. Babasıyla yıllar sonra karşılaştıklarında onunla tam da bu şekilde konuşmayı planlamıştı, ancak olması gerektiği gibi kendini daha iyi hissetmemişti. Bunda babasının onlardan sakladığı bir şeyler olduğunu düşünmesinin de payı vardı tabii. Onlardan yıllarca uzak kalmak zorunda hissettiren önemli bir şey.

Daniella er ya da geç bunun ne olduğunu öğrenecekti. Günlerdir düşünmekten gözüne uyku girmemişti. Kafası babasıyla öyle meşguldü ki, Franco ile ayrılığının acısını bile tam olarak sindirememişti. Hayatındaki erkeklerden ve onların çıkardığı sorunlardan nefret ediyordu.

"Yine de emin olmak için sizden kayıtlarınıza bakmanızı rica etsem."

Adam sıkıntıyla üfleyerek ayaklarını masadan indirdi. Yarışma reklama girdiği için Daniella kendini şanslı sayıyordu. Adam önündeki defterdeki sayfaları çevirirken parmağını yaladı.

"Odalarımızın yalnızca üçü dolu signora. Birinde yaşlı bir kadın kalıyor. Diğeri turist bir çifte ait. Son odada kalan adamın ismi ise Bruno Bozzetto. Yani aradığınız kişi burada değil."

"Bir dakika. Bruno Bozzetto mu dediniz? Şu ünlü çizgi film animatörü mü?"

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp, önündeki deftere yeniden baktı. "Hayır, signora bence o olamaz."

Daniella, "Bence de olamaz." diye doğruladı adamı. Ama babası olabilirdi. Çünkü Bruno Bozzetto Daniella'nın küçükken en sevdiği çizgi filmlerin çizeriydi. Ve babasına, günün birinde onun kadar iyi filmler yapabilecek bir animatör olacağını söylediği zamanı hatırlıyordu. Bunlar küçük bir çocuğun unutamayacağı büyük hayalleriydi. Ve belli ki babası da unutmamıştı. Eğer gizlenmek istiyorsa bundan daha iyi bir sahte isim bulamazdı.

"Bay Bozzetto'nun kaç numaralı odada kaldığını öğrenebilir miyim?" diye sorduğunda adam hâlâ isim benzerliğinden dolayı şaşkındı. Daniella'ya oda numarasını söyledikten sonra yeniden televizyonun başına kuruldu.

"Arka taraftaki taşlık yolu takip edin. Sondaki yeşil kapı."

Daniella taşlık yolun sonundaki odanın önüne geldiğinde yüreği ağzına gelmişti. Çünkü kapı aralıktı ve karanlıkta görebildiği kadarıyla içeride kimse yoktu.

Yavaşça aralık kapıyı itip ışıkları açtı. Dağınık yatak boştu ve kırılmış eşyalardan bir yığını etrafa saçılmış hâlde görünce içindeki panik boğazına tırmandı. Sanki odada bir fırtına çıkmış ve her şeyi bir köşeye savurmuş gibiydi. Yerde, geçen gün babasının onunla konuşmaya geldiği gün giydiği gömlek duruyordu. Bu eşyalar kesinlikle babasına aitti. Zeminde birkaç damla kan olduğunu fark edince yüreği ağzına geldi. Babasının burada biri ya da birileriyle boğuştuğunu anlamak için dedektif olması gerekmiyordu.

Tanrım, ya ona bir şey yaptılarsa? Ya öldürdülerse?

Daniella telaş içinde odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Polisi araması gerektiğini biliyordu, ancak babasının yanlış kişilere bulaşmış olmasından ve eğer yaşıyorsa başının bu kez de kanunla belaya girmesinden endişe ediyordu. Öte yandan hayatı tehlikedeydi ve bu kanunla başının derde girmesinden daha beterdi.

Tanrım. Keşke Franco'yu arayıp ondan yardım isteyebilseydi. Şu anda güvenebileceği birine o kadar ihtiyacı vardı ki. Franco ne yapıp edip babasını bulurdu. Fakat ondan yardım istemesi yeniden onu görmesi demekti. Ve şu anda bunu kaldırabileceğinden emin değildi.

Luigi'yi aramak işe yaramazdı. Abisi beceriksizin tekiydi. En son polis karakolundan onun kıçını bile Daniella kurtarmıştı. Dedektif Costa da seçenekler arasında olamazdı. O adama yeniden güvenmektense Franco'nun ayaklarına kapanırdı daha iyi.

Son anda aklına gelen isimden sonra kendine yeniden düşünme izni vermeden hızla telefonunu çıkarıp birkaç numarayı tuşladı.

"Merhaba. Toscana polis departmanı mı? Cinayet masasından Müfettiş Moretti ile görüşmek istiyordum. İsmim Daniella. Daniella Lombardi."

27. BÖLÜM:
İtiraf

Rüzgârın sert fısıltısı, dalların arasından süzülerek ağaç yapraklarının sesine karışıyordu. Gri bulutlar gökyüzünü kaplamış, havayı deniz tuzu ve yosun kokusu sarmıştı. Muhtemelen birkaç dakikaya kadar yağmur yağacaktı. Bunu, odasının camından belki yüzlerce kez izlediği manzaraya bakarak anlamak mümkündü.

Bir zamanlar burada yaşamanın ve Antonio De Luca'nın karısı olup, onunla aynı yatağı paylaşmanın nasıl bir his olacağını düşünmekten uyku tutmadığı geceler vardı. Para, güç ve yakışıklı bir yüzün onun kurtuluş bileti olacağına inandığı günlerde kiralık, tek göz odalı evinde, için için yanan bir ateşle o kadın olmak istediği pervasız gençlik hayalleri vardı.

Antonio hayatını değiştirecek altın bir biletti onun için. Fakat kalbinin sahibi bir başkasıyken ve birlikte olduğu tek anlar, onu düzmek için arada bir uğradığı ufacık dairesiyken Lorenna istediği hayata nasıl sahip olabilirdi ki?

Antonio ile tanıştığında köhne bir barda garsonluk yapıyor, her gece kokuşmuş adamların ona sarkıntılık etmelerini görmezden gelmeye çalışıyordu. Çocuk yaştan beri başının çaresine bakmaya öğrenmişti. Bir fahişe veya bağımlı bir anneden doğmuş olabilirdi. Veya belki de zengin bir ailenin sofistike kızının yatak maceralarından biriydi. Ne yazık ki ne annesini ne de babasını tanıyacak ve onlara hesap soracak fırsatı olmamıştı. Kendini bildiği yaştan beri bir yetimhanenin ranzasında büyümüştü. Büyüyüp sokakların yetimhaneden daha iyi olacağına karar verdiğinde ise bir arkadaşıyla birlikte oradan kaçıp hayata karışmıştı.

Antonio hayatına girdiğinde henüz çok gençti ve neredeyse dibe batmak üzereydi. Kendi başına kurduğu dünyanın alt üst olmasına ramak kalmıştı. Adamın onunla ilgilenmesi hoşuna gitmiş ve ilk defa önemsendiğini hissetmişti. Bu yüzden onu yatağına almasına ve onunla duygusuzca sevişmesine izin vermişti. Tanrım, yatakta oğlu da tıpkı babası gibi ateşli ve tutkulu bir sevgiliydi. Bu kıyaslamayı yaptığı için cehennemde yanacaktı belki, ama gerçek buydu.

Adam ona istediği şeyi -çok fazla para- veriyordu. Bu yüzden onu arada bir ziyaret etmesini sorun etmiyordu. Verdiği parayla kirasını ve faturalarını ödeyebiliyor, kalanıyla da ihtiyaçlarını karşılıyordu.

Antonio De Luca adeta Tanrı'nın ona gönderdiği bir lütuftu. Cosa Nostra'da ise gerçek bir tanrıydı. İnsanlar onun önünde eğiliyor, bir sözüyle yaşamlarına veya ölümlerine karar veriliyordu. Lorenna'nın ondan başka kurtuluş şansı yoktu. İstediği her şeye ve daha fazlasına Antonio sayesinde kavuşabilir, yaşadığı o sefil hayattan kurtulabilirdi. Adamın ona sunduğu şeyler: para, tutku ve iyi bir düzüşmeydi. Fakat yalnızca bir süreliğine.

Lorenna önünde sonunda adamın ondan sıkılıp gideceğini biliyordu. Hep giderlerdi.

Bu yüzden Antonio'dan beklentileri zamanla değişmeye başlamıştı. Artık adamın ona verdiği kırıntılarla yetinmek yerine pastanın tamamını istediğini fark etmişti. İlişkilerinde duygulara

yer olmadığını biliyordu. Lorenna zaten aşka inanmıyordu. Antonio'nun gecelerini onun koynunda geçirerek, sabah olduğunda karısına koşmasının nedeni de aşk değildi hastalıklı bir saplantıydı sadece. Adının aşk olduğunu söylüyordu ancak, Antonio gerçekte sadece yenilgiyi kabul etmekten korkuyordu.

Lorenna böyle hastalıklı bir sevgiyle baş edebilir miydi, bilmiyordu. Üstelik bir de çocukları vardı. Gerçi Antonio, çocuğun kendisinden olmayabileceğini, bundan daima şüphe edeceğini ama gururu yüzünden bunu araştırmaya asla cesaret edemeyeceğini içkili bir anında ona itiraf etmişti.

Karısı hâlâ başka bir erkeği sevdiği için acı çekiyordu. Başta rakibine karşı zafer kazanmış gibi hissetse de zamanla karısının sadakatinden emin olamayan paranoyak bir adama dönüşmüştü. Kim bilir? Belki de sırf hissettiği suçluluk duygusu yüzünden teselliyi içki şişelerinde ve başka bedenlerde aramaya başlamıştı.

Lorenna onu anlıyordu. Sevilmemenin, özellikle sevilmesi gereken kişiler tarafından önemsenmemenin ne demek olduğunu iyi biliyordu. Antonio ile yarım kalan ruhlarının tamamlandığını hissetmişti. Fakat bir türlü karısıyla olan bağını aşıp Antonio'ya ulaşamıyordu. Bunun için ona bir çocuk bile vermişti ama adamın kalbi hâlâ aşılamaz bir kale gibiydi.

Antonio'da aradığı şey hiçbir zaman aşk olmamıştı. Hayır. Lorenna yalnızca onun sahip olduklarına ve gücüne âşıktı. Diğer yandan oğlundan talep ettiği şey bunun tam zıttıydı. Lorenna Franco'ya ilk çekim hissettiği andan itibaren onu delicesine istiyordu. Onu görüş odasında artık çocukluktan sıyrılmış ve genç bir delikanlıya dönüşmüş halde gördüğünden beri çılgıncasına arzuluyordu.

Franco neredeyse çocuk yaştan beri hapisteydi. Fakat bu Lorenna'nın onu görmesine engel değildi. Ve bir bahaneyle her ziyaret ettiğinde Franco'nun biraz daha çekici ve yakışıklı bir adama dönüştüğüne şahit oluyordu. O sıralar kocası tarafından ihmal edilmiş libidosu için bu çok tehlikeliydi. Ve bir süre sonra kendine karşı koymaktan vazgeçti. Neden olmasındı ki? İkisi de

tutkuya aç ve yapayalnızdı. Üstelik genç adam o dört duvar arasında dünyanın geri kalanından uzaktı. Lorenna ona sahip çıkabilir, ona istediği her şeyi verebilirdi. Hatta günün birinde Antonio öldüğünde ve yeni Don Franco olduğunda belki de...

Riskli ve tehlikeli bir kumar oynadığının farkındaydı ama istediğini elde etmek için daha önce de böyle tehlikelere göğüs germemiş miydi? Eskilerin de dediği gibi "I frutti proibiti sono i più dolci"(yasak en tatlı meyveydi)

Vücudu testosteron ile dolup taşan yeni yetme bir erkeği babasından gizli becermek o kadar da zor olmasa gerekti. Keşke zamanla kalbini ona kaptırmamayı da becerebilseydi. Oysa Franco kalbini kullanılmış bir peçete gibi buruşturup çöpe atmıştı. Şimdi de o adi piç kurusu, yaptıklarını babasına anlatmakla onu tehdit ediyordu.

Bu sabah daha kapıdan içeri girdiği anda adamın bakışlarından niyetinin ne olduğunu anlamıştı. O ucuz kıza ilişkilerinin boyutunu anlattığı için Lorenna'ya öfkeliydi ve çoktan onu gözden çıkarmıştı. Ceza olarak da infaz ediyordu.

Cama vurmaya başlayan ilk damlalarla birlikte Lorenna içkisinden bir yudum daha aldı. Bir zamanlar bu evde yaşamak en büyük hayaliyken, şu anda tek istediği kilometrelerce uzakta ve tek başına olmaktı. Hayat çok garip ve acımasızdı. Ve hiçbir zaman Lorenna'nın tarafında olmamıştı. O daima istediklerine kavuşmak için savaşmak zorunda kalan kadınlardandı. Şimdi de sevdiği adam ve evlendiği adamla bir savaşın ortasında kalmıştı. İkisi için de kolayca gözden çıkarılabilecek olması ise en acısıydı.

Kapı aniden açılınca elindeki bardağı saklayacak vakti olmadı.

Antonio, "Burada mıydın? Her yerde seni arıyordum." diyerek içeri daldı.

"Bir şey mi oldu?"

"Az önce Alessandro'nun okulundan aradılar. Bizimki bir süredir kayıpmış."

"Tanrım. Yine mi?"

"Evet." Antonio yaklaşırken elindeki bardağı fark edip kaşlarını çattı. "Sen içki mi içiyorsun?"

"Şey..." diyerek ağzında bir şeyler geveleyerek sorusunu geçiştirmeye çalıştı Lorenna. "Hâlâ gebeliğe alışmaya çalışıyorum."

Uzun adımlarla yanma ulaşan adam hızla bardağı elinden alınca bir parça içki Lorenna'nın beyaz bluzuna sıçradı. "Aklından çıkarmasan iyi edersin. Çocuğumuzu zehirlemene müsaade edemem."

Lorenna korkuyla bir adım geriye sıçradıysa da yüzündeki ifadeyi bozmamayı başarabildi. "H-haklısın. Ben... düşünemedim. Alessandro'dan bahsediyordun?" diyerek hızla konuyu değiştirerek adamın dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı. "Bir süredir kayıpmış da ne demek? Tanrım, nasıl bir okul bu böyle? Onlara avuç dolusu para döküyoruz ve bir çocuğa bile sahip çıkamıyorlar mı? Ya başına bir şey geldiyse? Ya kaçırıldıysa?"

"Biraz sakin ol. Kaçırıldığını zannetmiyorum. Öyle olsaydı bizimle çoktan irtibata geçerlerdi. Alessandro'nun haylazlıklarından biri olmalı."

"Düşmanlarımızın saldırısı yüzünden yeni ölüm döşeğinden kurtulmuşken nasıl bu kadar rahat olabilirsin?" Lorenna sinirle kollarını kavuşturdu. "Ya Grecolar oğlumuzu kaçırıp ona zarar verdilerse?"

Antonio'nun bakışları dışarıdaki gökyüzünden bile daha karanlıktı. Dişlerinin arasından, "Merak etme. Buna cesaret edemezler." dedi sakince. "Adamlarım Alessandro'yu aramak için çoktan yola koyuldular bile. Oğlumuzu bulup sağ salim geri getirecekler. Hem belki de bir süreliğine okula ara vermesi daha iyi olur."

Lorenna onaylarcasına kafasını salladı.

"Bunların hepsi o sürtük kızının yüzünden." dedi Antonio tükürürcesine. Lorenna aniden irkildi.

Antonio daha önce hiç böyle konuşmazdı. Sara onun öz kızı değildi. Adamla tanıştığı zamanlar Lorenna bir başkasından hamileydi ve o sıralar birkaç erkekle birden takıldığı için çocuğun

kimden olduğundan emin değildi. Seks sırasında daima korunurdu, ancak belli ki o ay fazladan aldığı uyku ilaçları doğum kontrol haplarının etkisini azaltmıştı.

Hamile olduğunu Antonio'dan gizlememiş, Antonio da bunu pek önemsememişti. Evlendiklerinde ise Sara'ya babalık yapmayı kabul etmişti. Lorenna'nın tek şartı Sara'mn bunu bilmeden büyümesiydi.

"Kızın o Greco oğlanını karşımıza damat diye diktiği günden beri başımıza gelmeyen kalmadı. En sağlam adamlarımdan birini baştan çıkartıp onunla kaçtığı yetmiyormuş gibi tam eski düşmanımla ittifak kurmuşken oğlunu öldürüp bizi boktan bir kan davasının ortasında bıraktı."

"Sara'nın masum olmadığını kabul ediyorum ama asla bir adamı öldürmeye cesaret edemez."

"Sence sorun bunu onun veya altına yattığı bir başka herifin yapmış olması mı?"

"Kızımızdan bir fahişeymiş gibi bahsetme Antonio." diye çıkıştı Lorenna. Aniden siniri tepesine çıkmıştı.

"Senin kızın." diyerek sertçe karşılık verdi Antonio." Sonra da aniden bir elinin tırnaklarını pençe gibi boğazına takarak Lorenna'nın nefesini gırtlağında düğümledi. "Ayrıca bir daha bana karşı sesini yükseltecek olursan hamile olduğunu umursamam seni şuracıkta gebertirim, beni anladın mı?"

Lorenna karşılık olarak yalnızca başını sallayabilecek ufacık bir hareket yapabilmişti. Gözleri nefessizlikten yaşarıyor, boğazından hırıltılar yükseliyordu. Ciğerleri oksijen ihtiyacıyla yanmaya başlamıştı ki Antonio onu serbest bıraktı.

"Şimdi gidiyorum. Sen de en kısa sürede doktorundan bir randevu al. Çocuğun durumunu kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Neden böyle bir şey istemişti ki şimdi? Yoksa ona güvenmiyor muydu?

"Senin gelmene lüzum yok. Doktora kendim gidebilirim."

"Birlikte gideceğiz dedim. Bu konu tartışmaya açık değil." dedi adam sertçe.

Kahretsin.

Antonio tam kapıdan çıkmak üzereydi ki birden duraksayıp arkasını döndü. "Ayrıca çocuk doğuncaya kadar içki şişelerinden uzak dursan iyi edersin. Bu bir uyarı değildi Lorenna. Ciddiyim. Bir daha görürsem sonuçlarına katlanırsın."

Antonio gittikten sonra yatağın ucuna usulca ilişen genç kadın ağrıyan boğazını ovuşturup ciğerlerini nefesle doldurmaya çalışıyordu. Bu defa kendini öyle berbat bir duruma sokmuştu ki, kurtuluşu tahmin ettiği kadar kolay olmayacaktı.

Yine de denemek zorundaydı.

...

Karanlık onu ürkütüyordu. Müfettiş Moretti'yi beklerken bilmediği bir sebepten dolayı izlendiği hissine kapılmıştı. Perdeyi aralayıp belki ellinci defa dışarıdaki boş otoparka baktı. Taşlık yolda kendi aracı dışında başka araç yoktu. Etrafta herhangi biri de görünmüyordu. Tüm bunları kaç kez kontrol ettiğini bilmiyordu. Fakat içinden o uğursuz hissi bir türlü atamıyordu.

Saatini kontrol etti. Müfettiş ile konuşalı neredeyse yarım saat oluyordu. Adam telefonda Daniella'nın sesini duyduğunda başta şaşırsa da anlattıklarını dikkatle dinlemiş ve ortada bir cinayet olmamasına rağmen en kısa sürede yanında olacağına söz vermişti. O zamana dek oradan ayrılmamasını ve hiçbir şeye dokunmamasını sıkıca tembihlemişti.

Daniella hiçbir şeye dokunmamıştı. Fakat odadaki boğuşma izleri ve yerdeki kan yüzünden fazlasıyla endişeliydi. Babasının başına gelebilecekleri düşündükçe vücudunun titremesine engel olamıyordu. Kollarıyla bedenini sararak odada volta atmaya devam etti.

Peki Mario'nun peşindekiler kimdi?

Ondan ne istiyorlardı?

Ve en kötüsü ona zarar vermişler miydi?

Tüm bu sorular beynini bir kurt gibi kemirirken odanın içini bir aracın farlarının güçlü ışığı aydınlattı. Daniella hızla kapıya yöneldiğinde tanıdık beyaz sedanın binaya yanaştığını gördü. Arabadan Moretti ve Costa aynı anda inmişlerdi. Daniella içinden küfretti. Costa'nın da onunla birlikte geleceğini tahmin etmeliydi.

İki adam taşlık yolda ilerleyerek ona doğru yürüdü. Moretti bir adım önde durarak, "İyi akşamlar Bayan Lombardi." dedi.

"Müfettiş. Dedektif." Daniella iç çektikten sonra iki adamı da başıyla selamladı. "Beni kırmayıp geldiğiniz için teşekkürler."

"Açıkçası telefonunuzu aldığımda epey şaşırdığımı söylemeliyim. Kayıp vakalarıyla ilgilenmediğimizi biliyor olmalısınız."

Costa yerinde huzursuzca kıpırdanırken ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Tüm dikkati rahatsız edici bir şekilde Daniella'nın üzerindeydi.

"Biliyorum. Yine de ben..." Daniellla konuşurken alnını ovuşturdu. "Sanırım bu durumda kimi arayacağımı bilemedim."

"Anlıyorum." Adam başını anlayışla salladıktan sonra daha fazla üstelemedi. Keskin bakışlarını üzerinden arkasındaki aralık kapıya çevirdi. "Babanızın kaldığı oda bu mu?"

"Evet."

"Görebilir miyiz?"

Daniella kenara çekilerek adamların geçmesi için yolu açtı. Moretti ve Costa odaya girip etrafı incelemeye başladığında Daniella da kapı girişinde dikilmiş onları izliyordu. Moretti eşyaları tam olarak dokunmadan bir eldiven yardımıyla karıştırmaya devam ederken Costa titizlikle yatakların altını ve çekmeceleri kurcalıyordu.

"Burada yaşayan kişinin babanız olduğundan emin misiniz?"

"Resepsiyona sahte bir isimle kayıt yaptırmış ama evet, o olduğundan eminim. Şuradaki gömlek son gördüğümde üzerindeydi." dedi yerdeki buruşmuş giysi yığınını işaret ederek. "Ayrıca annemin ona otuzuncu yaş gününde hediye ettiği saat banyo aynasının önünde duruyor."

"Sizce neden sahte bir isim kullanmış olabilir?"

"Gizlenmek için elbette."

"Telefonda peşinde birilerinin olduğundan şüphelendiğinizi söylemiştiniz. Bunu düşünmenize sebep olan şey neydi?"

"Konuşmaları tuhaftı. Yıllar sonra ilk kez şehre dönmüştü ve aynı hızla geri gitmeye hazırlanıyordu. Sebebini sorduğumda ise yalnızca buna mecbur olduğunu söyledi."

"Bu da size birilerinden kaçtığını düşündürdü."

"Tam olarak öyle sayılmaz. Bu sadece...kötü bir his diyelim." Daniella yeniden üşümüş gibi kollarını ovuşturdu. "Ben çok küçükken annemle boşandılar. Biz annemle Amerika'ya taşındığımızda o ve kardeşim burada kaldı. Fakat sonra babamın onu da terk ettiğini öğrendim. Luigi'yi büyükbabamlara bırakıp ortadan kaybolmuş. Yıllarca bizi terk etmesinin arkasındaki nedenin yalnızca onun yanlış tercihleri ve annemle anlaşamaması olduğunu sanmıştım." Güldü. "Bu tuhaf çünkü eskiden babamın annemi çok sevdiği için onu asla terk etmeyeceğini düşündürdüm hep. Şimdi ise..."

Moretti, "Şimdi ise?" diyerek konuşmasında ısrar etti.

Costa ona göz ucuyla bakınca Daniella boğazını temizleyip Moretti'ye döndü. "Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum. Son konuşmamızı düşünmeden edemiyorum. Hali çok...garipti."

"Ne gibi?"

"Biri veya birilerinin onu bulmasından korkuyormuş gibiydi. Bizden uzaklaşmasından bir zorunluluk, bir fedakârlıkmış gibi bahsediyordu. Veya belki bana öyle geldi, bilemiyorum. Kafam öyle karışık ki."

"Onu en son ne zaman gördüm demiştiniz?"

"Birkaç gün önce veda etmek için otele beni ziyarete gelmişti."

"Size nereye gideceğini söyledi mi?"

"Hayır. Yalnızca gideceğini söyledi. Daha doğrusu gitmek zorunda olduğunu. Sonra da bana bunu verdi." Daniella elini cebine atıp küçük taş parçasını çıkardı.

"Bu nedir?"

"Büyükbabasının ona küçükken verdiği bir hediye."

"Bir anlamı var mı?"

"Daniella omuz silkti. "Amerikalı yerliler tarafından koruyuculuğuna inanılan ametist taşından bir boz ayı heykelciği."

Moretti taş parçasını elinde evirip çevirerek inceledikten sonra Daniella'ya geri verdi.

"Yani sizce bir daha geri dönmeyecekti, öyle mi?"

"Öyle hissettim."

"Bir şey buldum efendim?"

Costa'nın sesiyle ikisi de ona döndü. Genç adam elinde tuttuğu şeffaf poşeti iyice görebilsinler diye havaya kaldırmıştı. İçinde birçok ulusa ait pasaportlardan bir yığın ve çeşitli miktarlarda yabancı para vardı.

Moretti pasaportları incelerken Daniella şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Hepsi de birbirinden farklı isim ve fiziksel özelliklere sahip adamlara aitmiş gibi görünse de aslında tek bir kişiye aitlerdi. Babasına.

"Sanırım babanızın birilerinden kaçtığı konusunda artık şüpheye yer kalmadı. Bu kadar farklı kimliğin başka açıklaması olamaz." Moretti pasaportları yeniden poşete koyup Costa'ya geri verdi. "Buraya bir olay yeri inceleme ekibi göndermeleri için merkezi ara hemen."

"Emredersiniz efendim."

"Bayan Lombardi. Siz de bizimle karakola gelip ifade vermelisiniz."

"O, yarın sabah ülkeden ayrılacaktı." dedi Daniella dalgınlıkla.

"Bunun için havayolu şirketlerini ve yolcu gemilerini araştıracağız. Bakalım elimizdeki isimlerle herhangi bir bilet satın alınmış mı?"

Daniella başıyla onayladı. Öyle hareketsizdi ki kendini adeta uyuşmuş gibi hissediyordu.

"Kardeşiniz. Onunla da konuşmamız gerekiyor. Anladığım kadarıyla babanızla sizden daha fazla irtibat halindeymiş."

"Öyle sayılır."

"Tamam. Burada işimiz bitti. Gidip etrafta şüpheli birilerini görmüş mü diye resepsiyondaki adamla konuşacağım."

Daniella ona adamın televizyon izlemekten burnunun ucunu bile göremediğini söyleyecekti ki, son anda vazgeçti. En iyisi bunu kendisinin keşfetmesiydi.

Müfettiş odadan çıktıktan sonra tam arkasından gitmek üzereydi ki Costa uzanıp koluna dokundu. Daniella irkilerek geriye döndü.

"Affedersin. Seni korkutmak istememiştim."

"Sorun sen değilsin. Sadece bu gece fazlasıyla gerginim."

"Tahmin edebiliyorum. Baban için endişelendiğini biliyorum."

"Bu çok tuhaf çünkü..." Daniella gözlerini genç adamın omuzunun arkasındaki bir yere dikti. "onun için yıllardır endişeleneceğim onca zaman varken bir kere bile aklıma gelmemişti. Şimdi ise hayatta olmamasından ödüm kopuyor."

Costa ayakkabılarının burunları birbirine değecek kadar ona yaklaşarak omuzlarından tutunca Daniella başını kaldırıp genç adamla göz göze gelmek zorunda kaldı. "Seni anlıyorum Daniella. Ama ne olursa olsun olanlar için kendini suçlama."

"Elimde değil." Daniella omuz silkti. "Hiç uzun süredir gerçek sandığın bir şeyin aslında tamamen yalandan ibaret olduğu fikrine kapıldın mı?"

Costa gözlerini kaçırdı. "Hayır. Ama birini hayal kırıklığına uğratmanın ne demek olduğunu iyi bilirim."

"Ah, lütfen başlama yine." Daniella ellerini kullanarak adamın tutuşundan sıyrıldı.

"Daniella?" Daniella odadan çıktığında Costa hemen arkasından koştu. "Senden defalarca özür dilediğimi biliyorum. Yine de beni affedemediğini düşünüyorum ve bu canımı acıtıyor. Sana

yaşattığım şey yüzünden kendimden nefret etmediğim tek bir gün bile yok inan bana."

"Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum." Daniella hızlı adımlarla yürürken Costa da adımlarını ona uydurmaya devam etti.

"Ben de öyle sanıyordum ama şu haline bir bak..." diyerek yeniden önünde durdu. "gözlerime bakarak konuşamıyorsun bile."

"Ne olmuş?"

"Üstelik bu gece benim yerime amirimi aradın. Bu hiçbir şeyin düzelmediği anlamına geliyor. Bana hâlâ kızgınsın?"

Bu bir soruydu ve Daniella cevabını vermeden adamın peşini bırakmayacağını biliyordu.

"Yanılıyorsun. Kızgın filan değilim."

"Sana inanmıyorum."

"İnanıp inanmaman umurumda değil. Bu akşam Moretti'yi aradım çünkü..." Daniella sustu. Daha fazla konuşmak istemiyordu. Neden onu bu kadar zorluyordu? Her şeyi unutup önlerine bakamazlar mıydı?

Costa başını eğerek karşısında dikilmeye devam edince huzursuzlandı. Daniella'ya bakan gözleri meraklı ve sabırsızdı.

"Çünkü ne?"

"Yapma."

"Bana sadece nedenini söyle? Bu gece lanet olasıca patronum yerine neden beni aramadığını bilmem gerek."

"Eğer söylersem peşimi bırakacak mısın?"

Costa'nın bakışlarında bir şeyler titreşti. Pişmanlık ya da itirazdı belki. Yine de başını evet dercesine salladı.

"Çünkü sana artık güvenmiyorum."

Daniella adama bir tokat atsaydı ancak bu kadar etkili olabilirdi. Costa fiziksel bir darbe almışçasına geriye doğru sendeledikten sonra olduğu yerde kalakaldı. Bedeni bir heykel gibi kaskatı kesilmişti. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırırken yaralı bakışlarını ondan kaçırmadı. Ancak Daniella onu daha fazla

görmek istemiyordu. Onunla karşılaşmak istemediği için bu gece Costa yerine Moretti'yi aramıştı. Sanırım sonunda Costa da onu ne kadar incittiğini anlamıştı.

Bu yüzden adamın etrafından dolanıp yoluna devam etti ve onu çektiği vicdan azabıyla baş başa bıraktı.

...

Eski bir fabrikanın kazan dairesinin merdivenlerinden çabucak inerken hemen arkasından Carlos ve birkaç adamı onu takip ediyordu. Franco'nun avuçları karıncalanıyor, teninin altında sabırsız bir engerek gibi gezinen adrenalin yüzeye çıkmak için fırsatını kolluyordu. Beklediği an nihayet gelmişti. Şimdi annesinin hayattaki son katili için ölümlerden ölüm beğenme vaktiydi.

Dar merdivenlerden indikten sonra koridor buyunca uzanan havalandırma borularını takip etti. Yolun sonu geniş bir açıklığa çıktığında ise duraksadı. Roberto Russo ve beş adamı sandalyeye oturttukları birinin etrafını sarmıştı. Eski dostu bir bastona dayanmış, tek gözünü kısmıştı.

"Tam zamanında geldin Franco." dedi hırıltılı sesiyle. "Biz de tam Bay Grigio ile geçmişi yâd ediyorduk."

"Size ona dokunmamanızı söylemiştim." Franco hızlı adımlarla ilerlerken, öfkeyle kaşındaki ve dudağındaki bir yarıktan gömleğine kan sızmış olan adamı inceledi. Oturtulduğu sandalyede kolları ve bacakları sıkıca bağlanmıştı. Onun sesini duyunca başını güçlükle kaldırıp yorgun bakışlarını yüzüne dikti.

Tıpkı annesi gibi.

Franco görüntüyü zihninden silip atmak istercesine kafasını silkeledi.

"O benim."

"Sakin ol evlat. Sadece sen gelene kadar sıkılmasın diye çocuklar onunla biraz oynadı o kadar."

Franco Russo'ya ters bir bakış attıysa da yaşlı kurt bundan pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Herhangi bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Hızlı bir itiraf işin tadını kaçırırdı zaten, öyle değil mi?" Russo adama dönüp güldü. Bir avcının avına attığı türden korkutucu bir gülücüktü. "Bunca yıldır bizden kaçmayı iyi başardı. Ödülü de büyük olmalı."

Franco adamın önünde hafifçe eğilip çenesini ellerinin arasına aldı. Adamın soluğu güçsüzdü. Yarı aralık göz kapaklarının altından ona attığı bakış boş ve cansızdı. Franco bir anlığına gözlerinde tanıdık bir ifade olduğunu hissetse de hızla bu hissi kafasından attı. Bu adam onun için sadece bir yabancıydı. Yıllardır aradığı can düşmanı. Annesinin katili. Uğruna türlü acılara ve işkencelere katlanmıştı. Sırf onu karşısındaki bir sandalyeye oturtacağı ve gözlerinin içine bakarak intikamını alacağı günün hayaliyle yaşamıştı. Sonunda o gün gelip çatmıştı işte.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Adam yavaşça başını iki yana salladı. Franco dişlerini göstererek bir yırtıcı gibi gülümsedi.

"O kadının oğluyum. Hani şu gırtlağını kestiğiniz ve bunu yapmadan önce onu bağlayıp dizlerini parçaladığınız, sonra da bağırmasın diye ağzını bir bezle tıkadığınız zavallı kadının."

Grigio'nun gözleri fal taşı gibi açılırken dudakları ufak bir soluk için aralandı.

"O zamanlar sadece küçük bir çocuktum." diye devam etti Franco. "Annesinin katillerini aynı şekilde öldürmeye yemin etmiş bir çocuk. Sanırım artık yeteri kadar büyüdüm."

"Ben..."

"Sen...Çok şanssız bir adamsın Grigio çünkü bugün en iyi günlerimden birinde bile değilim. Gerçi öyle olsaydım bile sana merhamet eder miydim, emin değilim. Bugünü çok uzun zamandır bekliyorum." dedi Franco parmaklarını birbirine geçirip kütürdettikten sonra. "Yalvardığın takdirde işkencenin dozunu bir miktar azaltmayı düşünebilirim, ama ölümün kesinlikle yavaş ve acılı olacak." Son kelimeyle birlikte sesi buz kütleleri gibi soğudu." Buna kendini hazırlasan iyi edersin."

Adam başını sallayarak gözlerini teslimiyetle kapatarak fısıldadı. "Umurumda bile değil."

"Seni iyi duyamadım?"

"Dedim ki," adam yeniden konuşmadan evvel susuzluktan çatlayan dudaklarını yalayarak yutkundu. "Senden korkmuyorum. Kaçmaktan yoruldum. Artık ne olacaksa olsun."

Bu, beklediği yanıt değildi. Adamın salya sümük ağlaması ve onu affetmesi için ayaklarına kapanmasını beklemişti. İşleri onun için bu şekilde kolaylaştırması canını sıkmıştı.

"Yıllardır korkak bir fare gibi saklanan biri için oldukça cesur sözler bunlar."

"Önemsediğim insanlar için buna mecburdum."

"Demek önemsediğin insanlar vardı."

"Artık yok." dedi adam kararlılıkla. "O yüzden bana istediğini yapabilirsin."

Bu gözler...Franco ona neden bu kadar tanıdık geldiklerini çözemiyordu. Sanki onu uzun zamandır tanıyormuş gibi, sanki o gözlere defalarca sevgiyle bakmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu bir türlü. Üstelik adamın bir katile göre fazla onurlu ve korkusuz oluşu da kafasını karıştırıyordu. Onun yerinde bir başkası olsa çoktan ona yapacaklarının korkusuyla pantolonuna doldurmuş olurdu. Fakat adamın kendini öldürmesi için ona sunması Franco'nun iştahını kaçırıyordu.

Adamın çenesini bırakarak yavaşça doğruldu. "Bu bir taktik mi Grigio? Sana yapacaklarıma razı olarak çekeceğin cezayı hafifletebileceğini mi sanıyorsun?" Franco cıkcıklayarak ceketini çıkarıp Carlos'a fırlattı. Sonra da beyaz gömleğinin manşetlerini teker teker çözüp kollarını sıyırmaya başladı. "Az önce de söylediğim gibi, yalnızca yalvardığın takdirde işkencenin dozunu azaltmayı düşünebilirim."

Adam başını iki yana salladı. "Asla. Bana dilediğini yapabilirsin. Eğer bu annenin acısını hafifletecekse hiç durma."

Franco ona öyle sert bir tokat attı ki adamın başı hızla diğer yana savruldu. "Sakın onun adını bir daha ağzına alma."

Adam ağız dolusu kanı yere tükürdükten sonra başını yeniden ona çevirdi. Hâlâ yalvarmaya başlamamış veya küfretmemişti. Ne biçim herifti bu?

"Acı çeken birini nerede görsem tanırım evlat. Acını gözlerinden okuyabiliyorum."

"Kes sesini!"

"Mademki sonunda öleceğim o halde dilediğim gibi konuşabilirim." Grigio ona kanlı dişleriyle gülümsedi. Adamlarından biri ona haddini bildirmek için öne atılınca Franco elini kaldırarak onu durdurdu.

"Konuş o halde. Bana onu neden öldürdüğünüzü anlat? Bana masum bir kadının son anlarını anlat."

"Hikâyenin tamamını dinleyecek kadar yaşamama izin vereceğini zannetmiyorum."

Franco omuz silkti. "Belki de yanılıyorsun."

Adam sessizce güldü. "Gerçekten bana inanacağını bilsem bir saniye bile düşünmezdim. Ama sanırım bu nefesimi boşa harcamaktan başka bir şeye yaramayacak."

"Ben olsam denemekten çekinmezdim. Anlatacaklarını ilginç bulabilirim."

"O halde son kelimesine kadar dinleyeceğine söz ver."

Franco birkaç saniye düşündükten sonra başını bir kez salladı. "Pekâlâ, söz."

"Önce şuna bir açıklık getirelim. Belki inanmayacaksın ama anneni ben öldürmedim."

Franco'nun gömleğinin kolunu kıvıran eli aniden durdu. Gözlerindeki karalar öyle büyümüştü ki mavileri adeta yok olmuştu. Adamı yeniden tokatlamak için içinden büyük bir arzu duydu. Fakat onu dinleyeceğine söz vermişti. Bir ölüm mahkûmunun son arzusu olarak bu kadarını yapabilirdi.

"Buna inanacağımı düşünüyor olamazsın."

"Biliyorum ve senden bana inanmanı beklemiyorum ama gerçek bu." Franco sessiz kalınca adam devam etti. "Nikola yani katil sanarak öldürdüğünüz diğer adamla mahalleden arkadaştık. Evlendikten sonra üstüne üstlük bir de komşu olmuştuk. Gündüzleri aynı şantiyede çalışıyorduk."

Lena'nın diğer katilinin ismini duyunca Franco'nun bedenindeki tüm kaslar aniden gerilmişti.

"Fazla bir kazancımız yoktu. Bu yüzden akşamları bulabildiğimiz işlerde çalışarak faturalarımızı ödemeye çalışıyorduk. Bu çoğunlukla gece kulüpleri ve kumarhanelerdeki kapı güvenliği gibi basit işlerdi. Kazancımız bizi ne zengin ediyor ne de fakirlikten kurtarıyordu. Fakat buna mecburduk. Bakmamız gereken ailelerimiz, okuyan çocuklarımız vardı." Grigio kederle iç geçirdi. "Kızım ileride üniversite okumak istiyordu. Onu istediği okula gönderebilmek için para biriktirmem gerekiyordu. Fakat ay sonunu zor getiriyorduk. Ailemden borç istemekten bıkmıştım. Babamla aram pek iyi sayılmazdı ve ondan her para istediğimde benimle tartışıyordu."

"Sadede gel." diye sertçe çıkıştı Franco. "Sabaha kadar acıklı hayat hikâyeni dinlemek istemiyorum."

Adam pes bir nefes verdikten sonra sertçe yutkundu. "Biraz su içebilir miyim?"

"Ona su verin." dedi Russo.

Adamlar bir şişe suyu açıp içmesine yardım ettiler. Suyun çenesinden sızıp gömleğini ıslatmasını umursamadan kana kana içtikten sonra teşekkür ettiğinde Franco eliyle devam etmesini söyledi.

"Borçlarımız yüzünden epey sıkışmıştık. Bu yüzden Nikola'nın bulduğu bazı...yasadışı işleri kabul etmekten başka çaremiz kalmamıştı."

"Ne gibi işler?" dedi Franco kuşkuyla.

"Bilirsiniz. Adam kaçırma, tehdit ve şantaj." Grigio'nun yüzü büyük bir günahını itiraf etmişçesine buruştu. "Basit ama tehlikeli işlerdi. Adamların mekânlarını basıyor, onlara bizi tutan

adamların isimlerini verip, onlardan istediklerini yerine getirmedikleri takdirde başlarına gelebilecek kötü tesadüflerden bahsediyorduk. Acımasızcaydı ama aynı zamanda eğlenceliydi de. Çünkü korkuttuğumuz çoğu adam zaten pisliğin tekiydi." Grigio hafifçe güldü. "Ve birçoğu onlara yaptıklarımızı hak ediyordu. Ta ki son işe kadar her şey yolunda gitmişti."

Grigio acı dolu bakışlarını ona dikince Franco'nun midesi alt üst oldu. Birazdan duyacaklarının hiç hoşuna gitmeyeceğini anlamıştı.

"Bu defa korkutmamız gereken bir kadındı." dedi Grigio ve hemen ardından bakışlarını kaçırarak devam etti. "Nikola'ya işi kabul etmememizi, bizim bir kadını korkutabilecek adamlar olmadığımızı anlatmaya çalıştım. Ama beni dinlemedi. İşi çoktan kabul etmiş ve yüklü miktarda parayı ön ödeme olarak almıştı. İşi tamamladığımız takdirde diğer yarısını da alacaktı. Teklif edilen miktarı söylediğinde gözlerim yerinden çıkacaktı. Çok paraydı. Bizi uzun bir süre bu işlerden uzak tutacak kadar çok. O an içimden bir ses, bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini fısıldadı. Ne olursa olsun o bir kadındı ve bu işten kolay kolay kurtulamayacağımızı hissediyordum."

Franco gözlerini kısmış sessizce adamın anlattıklarını dinliyordu. İş dediği kadın annesiydi. Birileri Lena'yı korkutmak istemişti, öldürmek değil. Peki, o halde kim ve neden ona böyle işkence etmişti.

"İşi kabul ettiniz."

Grigio Franco'yu başıyla onayladı. "Bu işten sonra bir daha asla bu tarz şeylere bulaşmayacağımız konusunda Nikola'dan söz vermesini istedim. Artık kendimi aynada tanıyamıyordum. Ve gördüğüm adamdan nefret ediyordum. Çocuklarım ve karımın yüzüne bakmak her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu."

"Neredeyse sana acımaya başlayacağım." dedi Franco alayla.

"Bunları bana acıman için anlatmıyorum. Benden gerçekleri istedin. İşte gerçek bu. O kadını yakalayıp zorla o depoya götürürken ne kadar pişman olduğumu bilmen gerek."

Franco azı dişlerini kıracak kadar sıktı. Sıkılı dişlerinin arasından "Nasıl?" sözcüğü güçlükle çıkmıştı.

Adam acı çeker gibi gözlerini yumdu. "Onu trafik ışıklarında kıstırdık. Arabasıyla bir yere gidiyordu. Ve yalnızdı. Bunu elbette önceki takiplerimizden biliyorduk. Trafik lambası kırmızıyken aniden arabasına bindiğimizde çığlık atamayacak kadar şaşırmıştı. Nikola ona silahını uzattı ve biz dur diyene kadar sürmesini söyledi. Kadın dediğini yaptı. Onu yönlendirdiğimiz yere gelene kadar bir yandan arkadaşıma yalvarmaya devam ediyordu. Çantasında çok para olduğunu, onu ve mücevherlerini alabileceğimizi, yeter ki onu rahat bırakmamızı söyledi. Bir oğlu olduğundan ve evde onu beklediğinden bahsettiğinde içimden küfrettim. Çünkü bizim de çocuklarımız vardı ve ne kadar yaptığımız iş kötü de olsa, biz kötü insanlar değildik."

"Hâlâ ikna olmuş değilim Grigio."

Adam onu duymazdan geldi.

"Nikola'nın tek amacının çabucak onu bizden istenen yere götürmek sonra da defolup gitmek olduğunu anlamıştım. Kadını teslim ettikten sonra işimiz bitecekti. Ama öyle olmadı." Grigio başını iki yana sallayıp dudaklarını sıktı.

"Eve vardığımızda kapıyı bizi tutan kişi açtı. Ancak bize paramızı vermek yerine kadını bir sandalyeye oturtmamızı ve onu sıkıca bağlamamızı emretti."

Franco hikâyenin bundan sonraki kısmını duymak istediğinden emin değildi. Yine de annesinin son anlarını dinlemekten kendini alamıyordu. Carlos neler hissettiğini anlamışçasına bir elini omzuna koyup sıkınca Franco kurtulmak için silkinip öne doğru bir adım attı.

"Sonra ne oldu?"

Grigio cevap vermedi. Başını yere eğmişti. Omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılırken Franco adamın saçlarından tutup başını kaldırdı. Sicim gibi gözyaşları adamın kanlı suratında koyu lekeler bırakıyordu.

"Sana, sonra ne oldu dedim?"

"Onu bağladık." dedi adam hıçkırarak. "Lanet kadını bağladık ve onun...onun kadına dilediği gibi işkence etmesine izin verdik."

Lanet olsun! Franco'nun öfkesi bir kasırga bulutunun arasındaki şimşekler gibi aniden patlayınca adamı tutan eli biraz daha sıkılaştı. "Anlat! Kimdi? Anneme hangi adi herif işkence etti? KONUŞ!"

Franco'nun sesi boşlukta yankılanınca adamlar birer adım geriye çekildiler. Russo bile bundan sonra adamı onun elinden kurtarabileceğinden şüpheliydi.

"Franco!" diye uyarırcasına seslendi ancak Franco'nun öfkeden gözü hiçbir şeyi görmüyordu.

"KONUŞ HADİ!" Franco adamın gırtlağına yapıştı. Öylesine sıkıyordu ki, adamın nefes alması bile bir mucizeydi. "Hangi adi herifti? Bana sizi tutan adamın ismini söyle!"

Adam ellerinin arasında can vermek üzereydi. Teni mosmor olmuş, gözleri gözyaşları yüzünden kızarmıştı. Yine de dudaklarının arasından birkaç kelimeyi çıkarmaya uğraşıyordu. Russo öne atılıp onu durdurmayı denedi.

"Yapma Franco. Onu öldürürsen hiçbir şey öğrenemezsin."

Franco onu duymuyordu. Adeta transa girmiş gibiydi. Bir kâbus misali adamın boğazına çökmüştü. Şu an yüz adam gelse yine de adamı onun ellerinden alamazlardı.

"Konuş Tanrı'nın cezası. Kimdi o adam?"

Franco'nun elleri adamın dudaklarından dökülenleri anladığı anda aniden donup kalmıştı. Geri çekilerek yanlış anlayıp anlamadığını görmek için adamın yeniden konuşmasını bekledi.

"Adam değildi." diye fısıldadı Grigio zorlukla nefes alırken. "Kadın. Anneni öldüren bir kadındı."

28.BÖLÜM:
Dönüm Noktası

Ayak seslerine eşlik eden bir tıkırtı duyduğunda kapalı gözlerini aralamaya çalıştı, ancak şiş oldukları için görüşü bulanıktı. Yattığı soğuk zeminden doğrulmak için en ufak bir çaba harcamadı. Elleri ve ayakları bağlıyken zaten bir faydası olmazdı. Gözlerindeki ıslaklık dağılıncaya kadar birkaç kez kırpıştırdı ve sonra davetsiz misafiriyle göz göze geldi.

"Yaşayıp yaşamadığımı kontrol etmek için mi geldin? Ne yazık ki, henüz ölmedim."

Roberto Russo pahalı takımının pantolonunu dizlerinden çektikten sonra bastonuna tutunarak usulca başucunda çömeldi. Adamın bakışları hem bir tilkinin kurnazlığına hem de bir çakalın sinsiliğine sahipti. Bu gözler diye geçirdi içinden, kim bilir kaç insanın ölümünü kılı bile kıpırdamadan izlemişti. Ancak bir katilin bakışları bu kadar soğuk ve ifadesiz olabilirdi.

"Güzel. Çünkü eğer ölseydin bu Franco'nun hiç hoşuna gitmezdi."

Mario boğazı kuruduğu için yavaşça yutkundu. Bunu yaparken bile boğazı acıyordu. Ağzı bir çöl kadar kuruydu ve dudakları da susuzluktan çatlamıştı.

"Kendi öldüremediği için mi?" diye alayla soludu.

"İntikamını bu kadar kolay almış olacağı için."

"O çocuk..." Mario gözlerini kapatıp nefes almaya çalıştı. Genzi yanınca da kuvvetle öksürdü. "öfkesinde sonuna kadar haklı. Annesinin ölümünün sorumlularından biri de benim. Bir hataydı ama olan oldu. Ne yazık ki zamanı geri alamam. Bu yüzden bana ne yaparsa yapsın razıyım."

"Ama ailene bir şey yaparsa umurunda olurdu değil mi?"

Mario paniğini bastırmak için gözlerini kıstığında yaşlı adam bir kurdun sırıtışıyla gülümsedi.

"Ailem yok benim." diye yalan söylediyse de adam ona inanmamış gibiydi.

"Sahi mi? Yani Stella, Gustavu ya da Luigi isimleri sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Mario bu kez endişesini gizleyemeden sertçe yutkundu. "Hayır."

"Peki ya Daniella ismi Grigio? Yoksa sana Mario mu dememi tercih edersin?"

Mario acıyla başını iki yana salladı, ancak çoktan gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. Russo haline acımış olmalı ki, arkasındaki birilerine, "Ona su getirin." diye emir verdi. Bu sırada bakışlarını bir saniye bile ondan çekmemişti. Mario gözleriyle adama sessizce yalvardı. Russo ise ne düşündüğünü belli eden en ufak bir harekette bulunmamıştı.

Meydan okuyan bakışmalarını gelen ayak sesleri böldü. Russo pet şişenin kapağını açıp ona birkaç yudum su içirdi.

"Daha iyi misin?"

"Lütfen!" diye çaresizce inledi Mario. "Ona ailemden bahsetme. Ben...kötü bir adamım. Kabul ediyorum. Ayıca kötü bir koca ve babaydım. Bana yapacağınız her şeyi hak ediyorum. Ama onlar..." Mario'nun sesi boğazında düğümlenince daha fazla konuşamadı. Gözlerinden sessiz gözyaşları süzülüp beton zemine damladı.

Russo yerinden doğrulmadan önce şişenin kapağını kapatıp yanına bıraktı. Ardından omzunu dostça bir samimiyetle pışpışladı.

"Belki de her şeyin sona ermesi için tek çare Franco'nun gerçeği öğrenmesidir."

Mario adamın ne demek istediğini anlayamadı. Ardından defalarca bağırdı, ağladı, yalvardı, ancak Russo bir kez bile dönüp arkasına bakmamıştı.

...

"Hâlâ uyuyor mu?"

Sara arka koltukta kıvrılmış yatan Alessandro'ya bir bakış attı. "Evet. Yola çıktığımızdan beri neredeyse hiç uyanmadı."

"Yaşadıkları onu çok sarsmış olmalı." Fabio başını iki yana salladı. "Resmen ucuz atlattık."

"Sence hâlâ peşimizdeler midir?"

Saatlerdir yolda olmalarına rağmen Sara bir türlü aynadan arkalarını kollamayı kesemiyordu. Esperanza'ya bir veda bile edemeden çalıntı bir araçla yollara düşmüşlerdi. Fabio kiralık arabalardaki GPS sisteminden ve programlarının ne kadar kolay hacklenebileceğinden bahsetmişti. Takip edilme riskini göze alamayacakları için ilk gözlerine kestirdikleri eski bir arabanın kilidini bir levyeyle kırmışlardı. Sara ona bunu nasıl yaptığını veya yapmayı nereden öğrendiğini sormadı. Umurunda da değildi zaten. Eğer Fabio olmasaydı şu anda Alessandro ile ikisinin hayatta olmayacağını adı gibi biliyordu.

Fabio dikiz aynasından arkaya bir göz attıktan sonra uzanıp parmaklarını Sara'nın parmaklarına kenetlendi.

"Endişelenme artık. Neredeyse yarım mil yol geldik. Şimdiye kadar peşimizde birileri olsaydı mutlaka fark ederdik."

"Yine de korkuyorum. Daha ne kadar kaçmaya devam edeceğiz Fabio? Biliyorsun...Asla vazgeçmeyecekler." Sara bakışlarını kucağına çevirdi. "Sanırım bu iş benim kanım dökülmeden bitmeyecek."

"Saçının bir teline bile zarar vermek için önce cesedimi çiğnemeleri gerek." Adamın sıkılı dişlerinin arasından çıkan sert sesi Sara'nın ensesindeki tüyleri havaya dikmişti. Günlerdir Fabio'nun nasıl tatlı bir âşık olabileceğini öğrenmişti. Ancak acımasız ve savaşçı yanı hâlâ oradaydı.

Dönüp Fabio ile göz göze geldiğinde zorlukla da olsa tebessüm etmeyi başarabildi. Adamın sesiyle tezat sıcacık bakışları içini ısıtırken başka türlüsü elinden gelmiyordu.

"Sanırım cesedini görmeye dayanamazdım." dedi takılırcasına.

Fabio bu söz üzerine tuttuğu elini dudaklarına götürüp nazikçe öptü. "Merak etme. Bu asla olmayacak."

Sara teninde hissettiği sıcak dudakların baskısıyla tepeden tırnağa ürpermişti. Birden bedenini ateş bastı. Arabanın içi fazlasıyla sıcak gelmeye başladı. O sırada adamın o anda arabada yalnız olsalardı ona ne yapacağıyla ilgili attığı vaat dolu bakışların da duruma hiç yardımı dokunmuyordu doğrusu. Sadece yanaklarının kızarıklığını gizlediği için karanlığa şükrediyordu.

"Ne kadar yolumuz kaldı?"

Arkadan gelen sesle irkilen Fabio hızla Sara'nın elini bırakıp yola odaklandı. Sara da aynı hızla pencere tarafına yanaşıp camdan dışarı bakmaya başlamıştı.

"Yalnızca birkaç kilometre dostum, şu tepeyi aştık mı rıhtımda oluruz."

"Tanrım. Yeni bir deniz yolculuğunu daha kaldırabileceğimi hiç sanmıyorum." Sara midesini tutarken yüzünü ekşitti.

"Bu kez ilaçlarınızı aldığınızdan emin olacağım Bayan De Luca."

Sara Fabio ile bakışırken dudaklarında arsız bir tebessüm oynaşıyordu. "Çok düşüncelisiniz Bay Ricci."

"Görevim." dedi Fabio sessizce ve Tanrım nasıl da seksiydi.

"Nedense konuşmalarınızdan flörtleşme kokusu alıyorum." Alessandro hızla araya girdi. "Umarım babamın bundan haberi vardır."

Sara arkasını dönüp kardeşi olacak iblise kötü bir bakış attı. "Saçmalamayı kes. Fabio, yani Bay Ricci benim koruma sadece."

Genç çocuk pişmiş kelle gibi sırıttı. "Eminim öyledir."

Sara küçük bir çocuk gibi dudaklarını sarkıtıp önüne döndükten sonra kollarını göğsünde bağladı. "Küçük pislik."

Fabio sessizce güldü. "Uyuduğunu sanıyorduk."

"Daima bir gözüm açık uyurum ben." derken Alessandro'nun sesinde gurur vardı. "Yatılı okuldaki pislikler her gece uyuyanlara ne türden eşek şakaları yapıyor, bilsen şaşardın."

"Ah, emin ol biliyorum dostum." Fabio aynadan Alessandro'ya göz kırptı. Ancak genç çocuk hiç oralı olmamıştı. "Ve kesinlikle haklısın. Temkinli olmak daima iyidir."

"Şirin olmaya çalışma çünkü eğer ablama asılıyorsan benimle hiç şansın yok."

Fabio bu kez arabayı çınlatan ve Sara'nın içini titreten gür bir kahkaha attı. Sonra da dönüp Sara'ya çapkınca göz kırptı. "Buna cüret bile edemem."

Sara'nın kalbi bu bakış karşısında resmen erimişti.

"O hâlde neden ona açlıktan ölmek üzere olan bir adamın bir tabak dolusu lazanyaya baktığı gibi bakıyorsun?"

"Bilmem." Fabio omuz silkti. Sara koltuğunda gergince otururken o bu sohbetten keyif alıyormuş gibi görünüyordu. "Aslına bakarsan lazanya sevip sevmediğimden emin değilim. Sanırım ben daha çok, sosu hafif yanmış makarnalardan hoşlanıyorum." Bunu söylerken Sara'ya baktığı için genç kız kızararak oturduğu

yere biraz daha gömüldü. Öte yandan adamın bu ufak komplimanları hoşuna gidiyordu.

Dakikalar sonra karanlık sulara demir atmış irili ufaklı teknelerin olduğu küçük marinaya varmışlardı. Fabio arabanın farlarını söndürüp motoru durdurdu. Arabadan inmeden önce sağı solu iyice kontrol etti. Sonra da belindeki silahın şarjörünü yerleştirip ilk mermiyi yuvaya itti.

"Siz burada bekleyin."

Sara hızla uzanıp kolunu tuttu. "Tek başına gitmen tehlikeli değil mi?"

"Onun işi bu Sara." dedi arkadan Alessandro göz devirerek. "Bizi korumak."

"Sen kapa çeneni." Sara yeniden Fabio'ya döndü. "Belki de seninle gelmeliyiz."

"Alex haklı. Arabada kalmanız daha güvenli. Dikkatli ol ve herhangi bir şey olursa sana verdiğim silahı kullanmaktan sakın çekinme."

Sara sırt çantasındaki küçük silahı eline alıp sertçe yutkunduktan sonra başını bir kez salladı. Silahı kullanmasına gerek kalmamasını umuyordu ama eğer buna mecbur kalırsa bir saniye bile tereddüt etmeyecekti.

Fabio arabadan inip karanlığın içinde gözden kaybolana kadar Sara onu gözleriyle takip etmeye devam etti.

"Neden inkâr ettiğinizi hâlâ anlamıyorum. Bal gibi birbirinizden hoşlanıyorsunuz."

"Hayır." Çünkü Fabio'dan hoşlanma kısmını çoktan geçmişti. Sara ona resmen âşıktı. "Bir daha söylemeyeceğim ufaklık. Eğer bir kez daha aptalca bir laf edersen seni doğduğuna pişman ederim."

Alessandro ağzının içinde küfre benzer bir şeyler homurdandıktan sonra cebinden çıkardığı bir şeyi kurcalamaya başladı.

"Yola çıktığımızdan beri neden o saatle uğraşıp duruyorsun?"

"Babamın bana sekizinci yaş günü hediyesiydi, hatırladın mı?"

"Ne olmuş? Babam sana pek çok şey hediye etmişti."

"Ama bu farklı. Adamlar beni kaçırırken telefonumu parçalara ayırıp saatimi de suya attılar. Neyse ki fark etmedikleri bir anda geri alabildim."

"Hâlâ çalışıyor mu peki?"

"Hayır. Suya düştüğünde bozulmuş olmalı."

Sara omuz silkti. "Dert etme, babam sana yenisini alır."

"Dert ettiğim bu değil ki. Saatte bir GPS sistemi var. Onu devreye sokabilseydim babama yerimizi bildirebilirdim."

"Sen delirdin mi?" Sara bunu duyar duymaz uzanıp hızla saatti elinden kaptı.

"Hey! Onu bana geri ver."

"Olmaz. En son istediğim şey babamın bizi bulması."

"İyi ama neden? Zaten onun yanına dönmüyor muyuz?"

"Sen dönüyorsun ufaklık. Biz değil."

"Bu da ne demek oluyor?" Alessando kafa karışıklığıyla öne eğildi. "O Greco pisliğini öldürdünüz diye mi korkuyorsunuz? Veya adamlarının geri kalanını. Babam bunun için size asla kızmaz. Hatta Fabio'ya beni kurtardığı için ödül bile verebilir."

"İşler senin sandığın gibi değil ufaklık. Her neyse. Bu konuyu kapatalım olur mu? Merak etme. Senin sağ salim eve döndüğünden emin olacağız. Sonra da yolumuza devam edeceğiz."

Alessandro başını hüzünle yere eğdiyse de neyse ki bu kez itiraz etmemişti. O sırada Fabio geri döndüğü için aralarındaki anlamsız gerginlik bir anda sona erdi.

"Tekne hazır. Gidelim hadi."

"Adamı buldun mu?"

"Hayır. Ama teknenin anahtarlarını marina bekçisine bırakmış."

Esperanza'nın torunu onlara bir tekne ayarlayabileceğini söylerken tekneyi kendilerinin kullanmaları gerektiğinden bahsetmemişti.

"Ne bakıyorsunuz? İnin arabadan hadi."

"Tekneyi sen mi kullanacaksın?" Sara'nın merak ettiği soru Alessandro'dan gelmişti.

"Evet. Bir sorun mu var?"

Sara ve Alessandro bir müddet kaygıyla bakıştıktan sonra aynı anda, "Hayır." dediler ve peş peşe arabadan indiler.

On beş dakika içinde demir alıp denize açılmışlardı. Karanlıkta deniz çok daha ürkütücü ve soğuktu. Sara sırt çantasından çıkardığı hırkayı Alessandro'ya giydirdi. Alessandro sonunda bin bir güçlükle geri aldığı saatiyle uğraşmakla o kadar meşguldü ki, her zaman yaptığı gibi itiraz etmedi. Birkaç dakika sonra ise Fabio ceketini çıkarıp Sara'nın omuzlarına sararak dümene geçmişti. Sara onun bu düşünceli ve sahiplenici tavrına bayılıyordu. Ona bakıp minnetle gülümserken neredeyse yirmi saate yakındır öpüşmediklerini fark ederek hasretle iç geçirdi. Şimdiden adamın sıcaklığını özlediğine inanamıyordu. Tanrım bir zamanlar sinir olduğu adamın öpücüklerinin müptelası olabileceği kimin aklına gelirdi?

Fabio düşüncelerini hissetmiş gibi dümeni döndürürken yanan gözlerini dudaklarına çevirdi. Dışarıdan gören biri büyük bir konsantrasyonla tekneyi kullandığını düşünebilirdi, ancak adamın tüm dikkati ve ilgisi Sara'nın üzerindeydi.

"Çalıştı. Sonunda çalıştı."

"Ne?"

"Saat diyorum. Çalıştırmayı başardım sonunda."

"Seninle ne konuşmuştuk sersem." Sara kardeşinin elinden saati kaptığı sırada aptal saat aynı anda bir mesaj sesiyle titreyince irkildi. Ekranda babasının ismini gören Sara sanki elini yakmış gibi hızla onu Alessandro'ya geri verdi.

"Durdur şunu. Hemen!"

"Bu harika. Babamdan bir mesaj geldi."

Genç çocuk coşkuyla sırıtınca Sara'nın göğsünü bir ağrı sıkıştırdı.

"Ne? Ne mesajı? Bu ne demek oluyor?"

"Saat en başından beri görevini yerine getirdi demek oluyor."

"Yani?"

Alessandro Sara'yı işitiyormuş gibi görünmüyordu. O sırada Antonio'dan gelen mesaj yüzünden mutluluktan havalara uçmak üzereydi. Herhalde babalarıyla görüştükleri için ailelerindeki tek mutlu olabilen insan oydu. Aralarındaki bağ her neyse Sara'nın asla deneyimlemediği ve anlamadığı bir şeydi.

"Babam sinyali en başından beri sağlam bir şekilde aldıklarını söylüyor."

Sara ve Fabio endişeyle bakıştı. "Ve?"

"Ve bizi aldırmak için çoktan birilerini göndermiş bile."

"Ne zaman? Neredelermiş?" Sara'nın kalbi endişeyle çarpmaya başlamıştı.

"Şey..." Sonunda onların anlattıklarından aynı şekilde etkilenmediklerini fark eden Alessandro ikiliye mahcup şekilde baktı. "Biz tekneyle açıldıktan hemen sonra onlar da peşimizden çıkmışlar. Yani her an burada olabilirler."

Sara korkuyla arkasını döndü. "Ne yapacağız Fabio?"

Fabio bir süre düşünürken motoru yavaşlatmıştı. Geriye bakıp kıyı ile aralarındaki mesafeyi ölçüyordu. Henüz kıyıdan fazla uzaklaşmamışlardı. Yani belki de...

O sırada az ilerideki kayalıkların arkasından bir teknenin hızla onlara doğru yaklaşmakta olduğunu görünce sessizce küfretti. Ne yazık ki, geri dönmek için artık çok geçti. Hem dönseler bile Antonio'nun adamları peşlerini asla bırakmazdı.

"Bunlar onlar!" diye bağırdı Alessandro coşkuyla. "Bizi buldular."

Sara hızla arkasını dönüp karanlığın içindeki tekne ışıklarına baktı. "Nereden biliyorsun? Herhangi bir tekne de olabilir." Sara onlardan çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Şu ışıkları görüyor musun? Kısa ve sık aralıklarla açıp kapattıklarına göre bunlar onlar olmalı. Bu bir şifre."

Sara telaşla Fabio'ya döndü. "Bu doğru mu?" Fabio başıyla sessizce onayladı.

"Ne olacak şimdi?"

"Olacak olan şu...Siz ikiniz eve dönüyorsunuz."

"Anlamadım." Sara'nın göğsü dehşetle sıkıştı. Yanlış duymuş olmalıydı.

Fabio omuzlarından tutarak onu kendine çevirdi. "Beni iyi dinlemeni istiyorum prenses. Eğer şimdi geri dönersem bir şansımız olmaz, beni anlıyor musun? Baban sana zarar vermeyecektir ama beni affetmeyeceğinden eminim. O yüzden bir şansımız olmasını istiyorsan onlarla gitmelisin."

"Ne yani? Beni, bizi bırakıyor musun?"

"Sadece bir süreliğine, yemin ederim."

Sara'nın gözleri doldu. Bu bir vedaydı. Fabio ona veda ediyordu.

"Hayır." Başını hızla iki yana sallarken gözpınarları dolmaya başlamıştı. "Beni bırakmayacağını söylemiştin. Söz vermiştin."

Fabio küfretti. Sara'yı göğsüne sıkıca bastırırken burnunu saçlarına gömmüştü. "Bırakmıyorum Sara. Sadece bana güven olur mu?"

"Birlikte kaçalım. Alessandro onlarla gidebilir."

"Olmaz. Güvenliğin için şimdilik gitmen en iyisi."

Sara zorlukla başını sallarken tekne hızla yaklaşıyordu. Fabio gözlerinin kenarından akan yaşı sildiğinde ağladığının farkında bile değildi. Rüzgâr saçlarından birkaç teli Fabio'nun eline uçurdu. "Te amo mi amor (seni seviyorum aşkım) senin için geri döneceğim."

Fabio Sara'nın yüzünü kavrayarak Alessandro'ya aldırmadan onu tutkuyla öptü. Sonra da aynı hızla arkasını dönüp suya atladı.

Sara hıçkırıklarla korkuluklara koştuğunda genç adam çoktan karanlık sularda gözden kaybolmuştu.

"Aranızda bir şeyler olduğundan emindim." dedi Alessandro, kasvetli havayı dağıtmak istercesine.

Ne yazık ki Sara şaka kaldırabilecek durumda değildi. Hâlâ Fabio'nun herhangi bir yerden yüzeye çıkmasını bekliyordu. Bu olmadığında yüreği sıkıştı.

Adamlar tekneye bir halat atarken Sara karanlık sulara fısıldadı. "Ben de seni seviyorum."

...

Otele geri döndüğünde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Costa eve bırakmakta ısrar ettiğinde itiraz edememesinin tek nedeni izlendiğine dair o garip hissin henüz kaybolmamış olmasıydı.

Kiralık arabasını iade etmek zorunda kalmıştı ve yeni bir araba almaya da henüz fırsatı olmamıştı. Bu yüzden Costa ile uzun ve sessiz bir yolculuk yapmayı kabullenmişti. Adamın yan taraftan ona sık sık attığı bakışlar, konuşmak isteyip de bir türlü cesaret edemediğinin göstergesiydi. Ancak Daniella ona bu fırsatı veremeden yolculukları sona ermişti.

"Bıraktığın için teşekkürler."

"Daniella."

Costa peşinden inmek üzere hareketlenmişti ki, Daniella hızlı bir cevapla adamı koltuğuna çiviledi.

"Kendim gidebilirim. İyi geceler Costa."

Genç adam hayal kırıklığıyla yerine çökerken, Daniella bezgin bir şekilde ön kapıyı geçerek ay ışığının aydınlattığı arka bahçeye doğru yollandı. Oldukça zor bir gece geçirmişti ve Tanrı biliyor ya bu gece daha fazla stresi kaldıramayacaktı. İçeri girmeden evvel açık havada dolaşmak ona iyi gelebilirdi.

Moretti otel görevlisiyle konuşup güvenlik kayıtlarını incelemek istediğini söyledikten sonra hep birlikte merkeze dönmüşlerdi. Daniella bildiklerinin üzerinden bir kez daha geçip yazılı ifadesini imzalamıştı. O sırada görüntüleri izleyen Costa ise özellikle Mario'nun kaldığı daire kapısını gören kameraların bozuk

olduğunu tespit etmişti. Bu da durumun tahmin ettikleri gibi kasıtlı bir saldırı olduğuna şüphe çekiyordu. Babası biri ya da birileri tarafından planlı olarak kaçırılmıştı. Daniella bütün geceyi babasına ne olduğunu düşünerek endişe içinde geçirdiği için bitkindi.

Rahatlamak için kendini yaşlı ağacın altındaki ahşap salıncağa bırakarak başını arkaya yatırdı ve derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini kapattı. Şu anda tek duymak istediği gece kuşlarının, böceklerin ve denizin sesiydi.

"Zor bir gece miydi aşkım?"

Tabii ki dileği yerine gelmeyecekti.

Daniella duyduğu ses karşısında irkilmeyecek kadar bitkindi. Kim olduğunu anlaması için sesin geldiği tarafa bakmasına gerek yoktu. Rüzgâr burnuna adamın eşsiz kokusunu ondan evvel taşımıştı.

"Yine arazime izinsiz girmişsin Bebek Yüz."

"Yine başa döndük demek. O isimden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Bence sana yakışıyor."

Franco bıkkınlıkla iç geçirdi. "Sen öyle diyorsan..." İlk defa üstelememişti.

Daniella bir gözünü açıp baktı. "Burada ne yapıyorsun tanrı aşkına?"

"Bana her istediğimde elimi kolumu sallayarak odana girememeyeceğimi söylemiştin."

"Bu yüzden beni arka bahçemde mi beklemeye karar verdin?"

"Arka bahçende ömrümün sonuna kadar bekleyebilirim. Fakat eve o dedektif bozuntusuyla döneceğini bilseydim, sizi ön kapıda karşılamayı tercih ederdim."

Bunu nereden biliyordu? Her yerde gözü mü vardı bu adamın?

Daniella bir gözünü daha araladı. Adamın sesindeki sertlik kederini bastıramıyordu. Kıskançlık Franco'yu deliye döndürüyor olmalıydı ve nedense Daniella onun bu halinden sadistçe bir zevk alıyordu.

"Polise yakalanmayı göze alacağını bile bile mi?"

"İnan bana çok daha fazlasını göze alabilirim hayatım." Adamın sesindeki keskinlik Daniella'mn dizlerini titretmişti. Belki de salıncakta olduğu için böyle hissediyordu.

"Gözü kara olman hoşuma gitti."

"Yalnızca gözü kara olmam mı?"

Daniella sorusunu duymazdan geldi. Bu sıkça oynadıkları bir oyundu fakat oyun oynayacak havada hissetmiyordu.

"Araç kiralama şirketiyle sözleşmem sona ermişti. Costa yalnızca dönüş yolunda bana eşlik ediyordu." Neden açıklama gereği duyduğunu bilmiyordu ama birdenbire anlatma gereği duymuştu.

"Yarın emrinde bir araç olacak. Bundan böyle o herifin arabasına binmek zorunda değilsin."

"Yapma lütfen Franco."

"Bu konu tartışmaya kapalı sevgilim. Şimdi nereden geldiğinizi sormalı mıyım?"

"Seni ilgilendirmediği için, hayır."

Franco sessiz bir küfür savurunca Daniella başını kaldırıp ona bakmak zorunda kaldı. Genç adamın tek omzunu ağaca yaslamış dikkatle onu izleyen görüntüsü karanlık bir siluet gibiydi. Üzerinde yalnızca yapılı bedenine oturan koyu renk bir gömlek ve pantolon vardı. Kuzguni saçları dağılmış, çatık kaşlarının altındaki bakışları daha da kararmıştı. Fakat daha derinlerde farklı bir duygunun izlerini görebiliyordu. Yenilgi.

Franco'yu daha önce hiç böyle çaresiz gördüğünü hatırlamıyordu. O kadar umutsuz ve perişan görünüyordu ki, Costa'ya bile yeterince sinirlenmediğini fark etti. Daniella istemese de onun için endişelenirken buldu kendini.

"Hâlâ bana burada ne aradığını söylemedin?"

Franco omuz silkti. "Sadece seni görmek istedim."

"Bu gece kimse için kolay değildi anlaşılan."

"Zor bir gece mi geçirdin aşkım?"

"Şu anda konuşacak havamda değilim, o yüzden neden önce sen anlatmıyorsun?"

"Annemin katilini buldum."

Franco lafi dolandırmadan söylediğinde Daniella hissettiği şokla yavaşça oturduğu yerden kalktı.

"Ne? Peki ya sonra?"

Franco cevap vermek yerine sırtını ağaca yaslayıp çimenlere oturdu. Şimdi mürekkep karası elleri kendine çektiği dizlerinin üzerindeydi. Gümüş yüzükleri ve boynundaki ince zincir karanlıkta ışıldıyordu. Bakışlarını ileriye dikmişti. Onun bu hali karşısında Daniella'nm içi cız etti.

"Franco, yoksa?" O malum soruyu sormaya bir türlü cesaret edemiyordu.

"Hayır."

"Tanrıya şükür." Daniella rahatlamayla dolu bir iç çekti.

"Ama bunun sebebi adamı öldürmek istememem değil, gerçek katille yüzleşmek için ona ihtiyacım olmasıydı."

"Anlayamadım." Daniella'nın kafası karışmıştı. "Az önce katili buldum dememiş miydin?"

"İddiasına göre asıl katil o değilmiş. Evet, Lena'mn ölümünden en az onu parçalara ayıran kadar suçlu fakat anladığım kadarıyla o yalnızca bir maşa."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bunu yapan kadını tanıyorum. Ve neden yaptığını tahmin edebiliyorum."

"Kadın mı?" Daniella hayretle irkildi. "Anneni öldüren bir kadın mıymış?"

Franco başını sallayınca Daniella'nın ağzından hiç istemediği bir küfür savruldu.

Genç adamın buruk gülümsemesinin dudaklarına yayıldığını görünce yaptığından anında utanmıştı. "Özür dilerim."

"Sakın dileme. Küfretmen çok seksi."

"Saçmalamayı kes de bana o kadından bahset. Annenden ne istiyormuş?"

"Sanırım bunu kendisine sormamız gerekecek." Franco gitmek için ayağa kalkınca Daniella yerinden fırlayarak kolunu tuttu. Sonra ne yaptığına kendi de şaşırdı.

"Dur!" Gitme.

Franco önce kolunu tutan ele sonra da gözlerinin içine özlemle baktığında Daniella ona dokunmanın bir hata olduğunu anlamıştı. O böyle bakarken boynuna sarılma dürtüsünü bastırmak için iradesini son kırıntısına kadar kullanmak zorunda kaldı.

"Kalırsam senden daha fazlasını isteyeceğim vita mia, o yüzden bana engel olma." İsteyebilirim değil, isteyeceğim.

Adamın arzulu kısık sesi ılık gecede ayak parmaklarına kadar ürpermesine neden olmuştu. Ancak Daniella ondan kalmasını isteyemeyeceğini biliyordu. Bunun için hazır değildi. Fakat onu ne kadar özlediğini kendine itiraf ediyordu. Bu duygu öyle şiddetliydi ki, adeta göğsünün ortasına inen sert bir yumruk gibiydi. Lanet olası. Keşke ona bu kadar delicesine âşık olmasaydı.

Kuruyan dudaklarını ıslatınca Franco'nun aç bakışları hızla ağzına indi.

Bir hata daha.

"Nereye gidiyorsun?"

"Uzun zamandır beklediğim bir hesabı kapatmam gerekiyor."

"Yapma." Franco başını eğip gözlerinin içine soran gözlerle bakınca, bakışlarını hızla kaçırmak zorunda kaldı. Ona bu kadar yakınken, kokusunu içine çekebiliyorken kendine engel olmak giderek daha da zorlaşıyordu.

"İntikam almak isteyenler için ne derler bilirsin."

"Bir mezar da kendin için kaz mı?"

Daniella başını sallayınca Franco'nun dudaklarından tatsız bir gülüş kaçtı. "Yıllardır yaşadığım cehennemin yanında, bir mezar beni korkutur mu sanıyorsun?"

"Haklısın ama-"

"On altı yaşımdan beri nefes aldığım her gün bugünün hayalini kurdum Daniella. Annemi öldürenin babam olduğundan o kadar emindim ki, o adamın sonunu getirebilecek bin farklı yöntem düşündüm."

"Katilin o olmaması seni hayal kırıklığına mı uğrattı?"

"Hayır. Belki. Bilmiyorum. Bize asla iyi davranmazdı. Anneme ve bana çektirecek farklı işkence yöntemleri daima vardı. Eğer ben onun sonunu hazırlamazsam sanki o benimkini hazırlayacakmış gibi hissediyordum. Ama yanılmışım. Bir bakıma mutlu olmam gerekir ama olamıyorum."

"O senin öz baban Franco. Böyle bir şey gerçekten yapabilir mi? Sana zarar vermesi için nasıl bir nedeni olabilir ki?"

"Antonio De Luca'nın önemsediği şey yalnızca: Cosa Nostra'dır. Onun dışındaki hiçbir canlıya merhamet etmez."

"Kendi ailesine bile mi?"

"Onu tanıdın. Nasıl bir adam olduğunu artık biliyorsun. En güzel yıllarımı onun yüzünden dört duvar arasında geçirdim. Yıllarca onun verdikleriyle yetinmek zorunda kalan bir zavallıdan başka bir şey değildim ve ancak kendi imparatorluğumu kurduğumda ona karşı koyabilecek kadar güçlü olabildim. Bana asla güvenmedi. Aynı şekilde bende ona tabii. Eğer o bellektekileri bana getirmemiş olsaydın, onları bana karşı kullanacağını adım gibi biliyordum."

"Bu hiç mantıklı gelmiyor. Bir insan evladına bu kadar kötülüğü neden yapar?"

"İçimizde tek iyi davrandığı çocuğu Alessandro. Neden bilmiyorum ama onu daima aileden ve beladan uzak tuttu."

"Ama onun veliahdı sensin. Yani o öldüğü takdirde başa geçeceksin."

"Ve ben öldüğüm takdirde de Toskana'nın yeni Don'u Alessandro olacak."

Daniella bu farkındalıkla birdenbire irkildi. Aman Tanrım. Franco'nun babası en başından beri bunu planlıyor olabilir miydi? Franco'yu yıllardır bir delikte ve kontrol altında tutmasının tek nedeni, diğer oğlunun büyüyüp bir yetişkin olmasını beklemek miydi? O büyüdüğünde Franco'ya ne olacaktı peki?

Daniella'nın bedeni düşüncelerinin gittiği noktada anında buz kesti.

"Sen bunları düşünme artık. İçeri gir, yoksa üşüyeceksin."

Daniella'nın bedeni titriyordu ancak nedeni soğuk değildi. Aniden karşısındaki bu güçlü adamın ne kadar zor şartlar altında hayatta kaldığını ve aslında daima yapayalnız olduğu düşüncesi boğazının düğümlenmesine neden olmuştu. Annesini çocuk yaşta kaybetmişti. Ve onu seven bir babası da olmamıştı. Onu tek ve koşulsuzca seven kişi yalnızca Nonna'ydı.

Aralarındaki sessizliği Daniella'nın çalan telefonu bozdu. Daniella cebinden çıkardığı telefonuna bakarken kaşlarını çatılmıştı.

"Kim?"

"Bilmiyorum." Genç kadın bilinmeyen telefonu açarak karşı tarafı dinlemeye başladı. Franco yüzünün aldığı şekilden iyi bir haber olmadığını anlamıştı.

"Hemen geliyorum." Daniella telaşla Franco'ya döndü. "Büyük annemlerin kaldığı merkezden bir hemşire aradı. Büyükbabam yeni bir kalp krizi geçirmiş. Gitmeliyim."

"Gel hadi." Franco onu kolundan tutarak yönlendirdi. "Seni ben bırakırım." Daniella itiraz etmek üzereydi ki, arabası olmadığını hatırladı. Bir Uber çağırabilirdi ama daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Başıyla onayladı.

Franco telefonundan birini aradıktan birkaç dakika sonra girişe siyah bir SUV yanaşmıştı. Daniella'nın binmesine yardım

ettikten sonra yanına oturdu. Daniella şoför koltuğunda Carlos'u görünce nedense hiç şaşırmamıştı. Adam aynadan başıyla onu selamlarken,

"İyi geceler Bayan Lombardi." dedi.

"Keşke iyi bir gece olduğunu söyleyebilseydim Carlos."

Franco adamına gidecekleri yerin adresini verdikten sonra yola çıkmışlardı. Daniella endişesini bastırmak için camdan dışarıya bakıyordu. Kalbi resmen boğazında atıyordu. Franco endişesini bastırmak istercesine elini avucuna alınca Daniella itiraz etmedi. Hatta dönüp adama minnetle gülümsedi.

Sessizce geçen yolculuktan sonra sağlık merkezinin ana binasına yaklaşmışlardı. Otoparkın en karanlık noktasında durdular. Daniella inmeden önce Franco avucundaki eli dudaklarına götürdü.

"Üzülme. Her şey yoluna girecek."

Daniella Franco'nun onunla gelemeyeceğini biliyordu. Ondan bunu isteyemezdi. Fakat bakışlarından onun da aynı şeyi istediğini anlayabiliyordu. Buna rağmen, "İyi geceler Franco." diyerek elini bıraktı. "Ve teşekkürler."

Genç adam başını bir kez sallayınca arabadan inerek koşarak giriş kapısına yöneldi. Büyükannesinin beklediği katı ve koridoru bulması birkaç dakikasını almıştı. Yoğun bakım ünitesinin beyaz koridorlarında en az oturduğu sandalye kadar beyaz kesilmiş Stella onu görür görmez gözyaşlarıyla ayağa fırlamıştı.

"Oh Daniella."

"Büyükanne." Daniella kadını sıkıca kucakladı. "O nasıl?"

"Az önce ameliyattan çıktı. Doktoru durumunun henüz ciddiyetini koruduğunu söyledi."

Bu ne demekti? Yoksa büyükbabası...

Stella hıçkırıklarla ağlamaya başlayınca onu sakinleştirmek için sıkıca sarılmaya devam etti. "İyi olacak, merak etme. O güçlü bir adam. Bunu da atlatacaktır."

"Bilmiyorum Dani. Bu seferki diğerlerinden daha şiddetliydi. Onu öylece yerde hareketsiz yatarken bulduğumda o kadar korktum ki."

"Tahmin edebiliyorum."

"Biliyor musun? Beni hatırlamadığı zamanlar kahroluyordum ama şimdi tek dileğim sağlıklı olması. İsterse beni hiçbir zaman hatırlamasın. Artık umursamayacağım"

"Ah büyükanne." Daniella şefkatle Stella'yı yeniden kucakladı.

"Bu saatte buraya gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm tatlım."

"Sorun değil. Başka bir yerde olmayı düşünemezdim bile."

Daniella Stella'yı yeniden sandalyesine oturtup ona bir şey isteyip istemediğini sordu. Yaşlı kadın hiçbir şey istemeyince de ona bir bardak su getirdi. Yarım saat sonra bir hemşire odasından çıktığında ikisi birden ayağa fırlamıştı.

"O nasıl?" diye aceleyle sordu Stella. "Gustavu'm nasıl?"

"Hastanız kendine geldi. Durumu şimdilik stabil."

"Onu görebilir miyiz?" Daniella bir adım önce çıktı.

"Yalnızca bir kişi. Ve onu fazla yormayın, olur mu?"

Daniella büyükannesine önden girmesi için müsaade etti. O sırada kendine bir bardak kahve alıp, yer karolarını sayarak koridorda ileri geri volta atmaya başlamış, Tanrı'ya büyükbabasını bağışladığı için sessizce teşekkür ediyordu.

Bir temizlik paspası ayaklarının ucunda durduğunda az kalsın koridorları paspaslayan adamla çarpışacaktı. Bu kadar dalgın olduğu için kendine kızdı.

"Affedersiniz. Sizi fark etmedim."

"Oysa kolay unutulacak bir adam olmadığımı söylerler." Adam şapkasının siperinin altından ona bakıp göz kırpınca Daniella şaşkınlıktan az kalsın çığlık atacaktı.

"Franco!" Genç kadın hızla etrafına bakındı. Neyse ki koridor o sırada tamamıyla boştu. "Tanrı aşkına sen... Yakalanmak mı istiyorsun?"

"Eğer bu şekilde bağırmaya devam edersen bu kaçınılmaz gibi görünüyor aşkım."

Daniella sesinin yüksek çıktığını fark etmemişti. Tam da o anda bir doktor ve hemşire odalardan birinden çıkınca Franco hızla onu açtığı bir kapıdan içeri soktu. Oda o kadar küçük ve karanlıktı ki, birbirlerine sarılarak ancak ayakta durabiliyorlardı.

"Burası çok darmış."

"İtirazım olduğunu söyleyemem" Franco nefes nefese kollarını etrafına biraz daha dolarken neşelenmiş gibiydi. Daniella ona ellerini üzerinden çekmesini söylemeliydi ama nedense onun kılık değiştirip hastaneye girmesini çok sevimli bulmuştu.

"Gittiğini sanmıştım."

"Gitseydim aklım sende kalacaktı. Nasıl olduğunu bilmem lazımdı."

"Tam anlamıyla risklerin adamısın değil mi?"

"Sadece konu sen olduğunda."

Daniella buna verecek bir cevap bulamadı. Franco, bu durumdayken onu zorlamaması gerektiğinin farkındaydı. Yine de elinde değildi.

"Büyükbaban nasıl? Durumu daha iyi mi?"

"Evet. Kendine geldiğinden beri Stella yanında."

"Anlıyorum. Senin için yapabileceğim bir şey var mı peki?"

"Zaten her şeyi yapmadın mı?"

"Her şeyi değil."

Franco omzunda başparmağıyla dokunduğu yeri hafifçe okşayınca Daniella ürpertiyle derin bir nefes aldı.

"Artık gitmem lazım. Büyükannem her an çıkabilir."

"Tamam." Franco böyle söylemesine rağmen hâlâ onu bırakmamıştı.

Daniella kapıdan çıkmak üzereydi ki Franco onu geri çekti. "Ne olursa olsun beni aramaktan çekinmeyeceksin." diyerek dudaklarına doğru fısıldadı. Ya da benden kalmamı iste.

Sessiz kelimeler aralarında asılı kalırken uzun bir sessizlik olmuştu. Daniella başını bir kez salladı, "Tamam." dedi ve ardından kapıdan çıktı.

Koridorda ilerlediği sırada Stella da aynı anda odadan çıkmıştı. "Ah Daniella. Ben de seni arıyordum. Gustavu'ya burada olduğunu söyledim. Seni görmek istiyor."

Daniella henüz Franco'nun etkisinden çıkamamıştı. Adamın onu öpmek üzere olduğunun farkındaydı ve buna izin vermediği için kendini tebrik mi etmeli, yoksa tokatlamalı mıydı emin olamıyordu. Lanet olsun. Onu o kadar özlemişti ki...

"Merak etme. Ben onunla ilgilenirim. Git ve biraz dinlen büyükanne."

Yaşlı kadını gönderdikten sonra sessizce büyükbabasının kaldığı odaya girdi. Oda ilaç kokuları ve dezenfektanlar sayesinde ağırlaşmıştı. Gustavu bembeyaz çarşafların arasında hareketsiz bir halde yatıyordu. Yaşlı adamın ağzında oksijen maskesi vardı. Yanındaki tansiyon cihazı arada bir bipleyip duruyordu. Gözleri açıktı. Onu görünce titrek elini havaya kaldırıp uzattı. Daniella hafızasının yerinde olmasına sevinerek hızla uzattığı eli tuttu.

"Nasılsın büyükbaba? Bizi çok korkuttun." Yaşlı adam konuşmaya çalışınca, "Yorma kendini. Konuşmak zorunda değilsin. Eğer iyi hissediyorsan elimi bir kez sık yeter."

Gustavu elini sıkınca Daniella gülümsedi. "Daha iyi olacaksın, inan bana."

Yaşlı adam bir şeyler mırıldanınca Daniella onu duymak için biraz daha yaklaşmak zorunda kaldı.

"Bir şey mi istiyorsun? Neye ihtiyacın var?"

Gustavu bir kez daha konuştuğunda bu kez sesi zorlukla da olsa çıkmıştı. "Mario."

Daniella babasının ismini duyduğunda adeta taş kesilmişti. Onu duymamış gibi yapabilirdi ancak adam bir kez daha, "Mario." dediğinde bu kez tepkisiz kalamadı.

"Ne yazık ki babam burada değil büyükbaba."Ve nerede olduğunu bilmiyorum.

"O....bir...katil."

"Hayır. Böyle söyleme. Annemle kötü bir ayrılık yaşamış olsalar bile ölümünden babam sorumlu tutman haksızlık."

Gustavu başını iki yana salladı. "Onu öldürdü."

"Lütfen büyükbaba. Sana yalvarıyorum. Şimdi bunları konuşmanın sırası değil." Üstelik oğlun kaçırılmışken.

"Bana...kendisi söyledi..."Yaşlı adam oksijen maskesini çıkarmaya çalışınca Daniella hızla itiraz etti.

"Hayır hayır, onu çıkarmamalısın." Fakat yaşlı adam onu dinlemiyordu. Konuşmasına mâni olduğu için belli ki aptal maskeye öfkelenmişti.

"Başı dertte. Buraya...asla dönmemeliydi."

Daniella oturduğu yerde aniden dikleşti. O anda ilk defa büyükbabasının "öldürdü" derken annesinden bahsetmediğini fark etmişti.

"Bu ne anlama geliyor büyükbaba?"

"O kadını öldürmelerine yardım etti...Başı belada."

Aman Tanrım. Daniella'nın birdenbire midesi bulanmaya başlamıştı. İçtiği kahve boğazına kadar tırmanırken kendini güçlükle sakinleştirebildi.

"Bu çok saçma. Hem sen bunu nereden biliyorsun anlamıyorum?"

"Yıllar önceydi...o kadın..." diye fısıldadı yaşlı adam. Konuşurken eziyet çekiyor gibi görünüyordu.

Daniella ayağa fırladığında aniden başı dönmüştü. Büyükbabasının gözleri yarı yarıya kapalıydı. Neden böyle şeyler

anlatıyordu? Yoksa bu da hafızasının ona oynadığı oyunlardan biri miydi? Uyduruyor olabilir miydi? Evet, öyle olmalıydı. Babası birine, hele de bir kadına asla zarar vermezdi.

"Saçmalık. Babam kimseyi öldürmedi."

"Ona. Kaçmasını. Söyle." Gustavu'nun gözleri kapanınca ilaçların yeniden etkisini göstermeye başladığını anladı. Ancak şu anda uyuyamazdı. Daniella'nın babasına ne olduğunu öğrenmesi için cevaplara ihtiyacı vardı.

"Konuş büyükbaba! Lütfen bana kim olduğunu söyle? Kimdi o kadın?"

Gustavu gözlerini bir kez daha açtı. Ve kapatmadan önce, "Lena." diye fısıldadı. "Adı Lena'ydı."

Dünya ayaklarının altından bir kez daha kaydığında tutunmak için bir yer aradı. Yanlış duymuş olmalıydı. Adı Lena olamazdı. Büyükbabasına yeniden seslendi fakat yaşlı adam çoktan ilaçların tesiriyle uykuya dalmıştı. Daniella saçlarını çekiştirerek odanın içinde telaşla dolaşırken kafasında parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.

Babası yıllardır birilerinden saklanıyordu. Bu yüzden evliliğini bitirmiş, ailesini terk etmişti. Birini öldürmüş olabileceği aklının ucundan bile geçirmemişti. Ama bu doğruysa, eğer babası gerçekten Lena adındaki kadının ölümüne karıştıysa bu her şeyi açıklıyordu.

Parçalar yerine oturduğunda Daniella aniden aklına gelen dehşet dolu fikirle koşarak odadan dışarı fırladı. Koridoru, malzeme odası da dâhil baştan aşağıya ararken nefes nefese kalmıştı. Ancak Franco'dan en ufak bir iz bile rastlayamadı. Onu bir an evvel bulmak zorundaydı.

Çünkü babasının hayatı sevdiği adama bağlıydı.

29. BÖLÜM:
Tehlikeli Oyun

"Dur Antonio!"

Tokat sesini işittiğinde Lorenna merdivenleri inmek üzereydi. Antonio tam kızına yeniden vurmak üzereydi ki, koşarak Sara'nın yere kapaklanın bedeniyle kocasının arasına girdi.

"Sana dur dedim."

Antonio hırsla soluyor, ona öfkeyle bakmaya devam ediyordu. Ancak Lorenna geri adım atmamaya kararlıydı. Ona meydan okurcasına bakmaya devam edince Antonio bir adım geri çekilmek zorunda kaldı.

"Başımıza bunca belayı sardıktan sonra onu gebertmediğime şükretmelisin. Ya onun yüzünden Alessandro'ya bir şey olsaydı? Ya onu öldürselerdi?"

Sara titreyen dudağının kenarındaki kanı silmekle bile uğraşmadan uyuşmuş gibi boşluğa bakıyordu. O sırada erkek kardeşi bir köşeden dehşete kapılmış hâlde olan biteni izliyordu.

"Şükürler olsun ki ikisine de bir şey olmadı." Lorenna kızını korumacı bir şekilde kollarında tutmaya devam ederek, "Sen iyi misin tatlım?" diye sordu. "Hadi gel de yukarıda elini yüzünü yıkayalım."

"O piçin yerini söylemeden hiçbir yere gidemez." Antonio adeta kükrüyordu. "Nerede o çabuk söyle! Suç ortağın olacak o hergele hangi cehenneme saklandı?"

Sara, Fabio'dan bahsettiğini bildiği halde tek kelime etmemiş, bakışlarını sabit tutmaya devam etti. O yanıt vermedikçe Antonio daha da öfkeleniyordu.

"Konuş yoksa..."

"Bu kadarı yeter. Ne kadar hırpalandığını görmüyor musun? Kendini toparlaması için ona biraz zaman vermelisin."

Sara annesinin yüzüne baktı. Bu, onun babası tarafından ilk azarlanışı değildi, ancak annesinin onu ilk savunuşuydu. Bu yüzden şaşkınlığını gizleyememişti.

"Sen bu işe karışma Lorenna, yoksa hamile olduğuna aldırmam seni de cezalandırırım."

Hamile mi? Annesi hamile miydi?

Sara annesine şaşkınlıkla bakmaya devam ederken gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Lorenna kızıyla yüzleşmeye cesaret edemediğinden ona bakamamıştı.

"Yeterince acı çekmedi mi? Bence dersini almış görünüyor."

"Ders filan aldığını zannetmiyorum. Ona bildiklerini hemen anlatmasını söyle..." Yeniden Sara'ya döndü. "Anlat çabuk. Fabio nerede?"

"Bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme! Eğer Grecolara oğullarının katilini vermezsek acısını bizden çıkarırlar." Antonio üzerine doğru yürümeye kalkışınca Lorenna ayağa fırladı.

"Sana bilmediğini söyledi. Onu rahat bırak artık."

Antonio kaşlarını çatmıştı. "Demek bunca yıl sonra bana karşı çıkıyor ve kızını koruyorsun Lorenna. Öyle olsun, ama mutlaka bunun hesabını vereceksiniz. İkiniz de."

Lorenna telaşla kızını arkasına aldı. "Ona bir şey yapmayacaksın."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Elbette ilgilendirir. Ben onun annesiyim."

Antonio dudağının kenarıyla zalimce gülümsedi. "Bunu geç hatırlamış olman çok yazık."

Lorenna buna karşılık verememişti. Kızının gözyaşlarıyla nemlenmiş yanağını avucun içine aldı ve ona özür dileyen bir şekilde baktı. "Haklısın." dedi titreyen sesiyle. "ama bu onun annesi olduğum gerçeğini değiştirmez."

Antonio, "Ne olursa olsun Sara yaptığı pisliği temizlemek zorunda."

"Nasıl?" Lorenna, daha sorduğu anda alacağı cevabın ne kadar korkunç olacağını tahmin edebiliyordu.

"Eğer bana Fabio'nun yerini söylemezse onu yeni bir anlaşma karşılığında Grecolara teklif edeceğim." dediğinde iki kadın da sersemlemiş halde adamın yüzüne bakakalmıştı.

"A-anlayamadım." dedi Lorenna. "Ne anlaşması?"

Antonio kibirli bir ifadeyle omuzlarını dikleştirdi. Bakışları acımasızdı. "Eğer kabul ederse Sara'yı Greco'nun kuzeniyle evlendirmeyi planlıyorum."

Ne?

"Sen delirdin mi? Hem o adam zaten evli değil miydi?"

"Karısını geçen sene kaybetti."

"Yine de hatırladığım kadarıyla adam oldukça yaşlı olmalı."

"Benden birkaç yaş büyük sadece."

"Kızımızı böyle bir adamla evlendiremezsin Antonio. Buna izin veremem. Hem Angelo bunu asla kabul etmez."

"Dua edelim de kabul etsin. Aksi takdirde iki aile arasında çok fazla kan dökülecek. Şimdi kızını al ve yukarı götür. Ben söyleyene kadar da sakın odasından çıkmasına izin verme, anlaşıldı mı?"

Lorenna kızını yerden yavaşça kaldırırken Sara'nın titrediğini fark etti. Ona korkmamasını söylemek istiyordu. Asla istemediği bir şeyi yapmak zorunda kalmayacağını, annesinin bir planı olduğunu. Fakat yalnız kalana kadar beklemek zorundaydı.

Sara adeta içi boşaltılmış bez bebek gibi kollarında merdivenleri tırmanırken, "Çok yakında..." diye fısıldadı kulağına. "Merak etme canım, çok yakında bu kâbus sona erecek. Annene güven."

Sara için kâbus ancak Fabio'ya yeniden kavuştuğunda son bulacaktı. Ama onu bir daha görebileceğinden bile emin değildi. Belki de o denizden asla kurtulamamış, çoktan balıklara yem olmuştu.

Odasına girip yatağına uzandığında içinden taşan acı, bir gözyaşı damlası olup burnunun kenarından süzülerek yastığına damladı. Hayır. İnançlı olmak zorundaydı. Fabio ona bir söz vermişti. Mutlaka geri dönecekti.

Çünkü Fabio Ricci bir söz verdiğinde mutlaka tutardı.

...

"Uyan artık uyuyan güzel!"

Bir kova su ve adamın çığlığı odayı doldurdu.

Franco açıktaki teknesinin kamarasında saatlerdir uyuyan adamın yataktan zıplayarak kalkmasını keyifle izledi.

"Nihayet kendine gelebildin."

"Soğuk." Fabio titredi. "Çok soğuk."

"Suyun sıcaklığını senin için ayarlayamadığım için üzgünüm."

Fabio onu arayıp acilen yardım istediğinde Daniella'nın yanından yeni ayrılmıştı. Fabio'yu İspanya'dan aldırıp yeniden buraya kaçak yollarla getirtmek hiç de kolay olmamıştı. Bunun için yeni bir gemi daha ayarlaması gerekmiş, ondan sonra da onu küçük bir helikopterle kendi teknesine getirtmişti. Fakat Fabio

yalnız gelmişti. Franco Sara'nın nerede olduğunu öğrenmek için beklerken hem öfkeli hem de sabırsızdı.

Fabio neredeyse dört saattir uyuyordu. Yaptığı uzun yolculuk onu yormuş olmalıydı. Ancak Franco'nun yanıtlar için daha fazla beklemeye sabrı kalmamıştı. O yüzden bir kova suyu adamın üzerine boca ettikten sonra karşısındaki koltuğa kuruldu.

"Tanrım." Fabio başını köpek gibi iki yana salladıktan sonra yüzünden ve saçlarından akan suları eliyle sildi.

"Artık ayıldığına göre konuşma vakti."

"Ne öğrenmek istiyorsun?" Fabio öfkelense de karşısındakinin sevdiği kadının abisi ve patronu olduğunu kendine hatırlattı.

"Kız kardeşimi yüzüstü bırakıp buraya hangi yüzle döndüğünle başlayabilirsin."

"Başka çarem yoktu. Babanın adamları bizi buldu."

"Nasıl oldu bu? Seni dikkatli olman konusunda uyarmıştım."

"Dikkatliydim." Fabio, Grecoların Alessandro'yu kaçırarak Sara'ya şantaj yapmalarıyla başlayan ve küçük kardeşlerinin akıllı saatiyle yerlerinin tespit edilmesiyle son bulan hikâyelerini kısaca anlattı.

"Yani kardeşimi o canavarın ellerine mi teslim ettin?"

"Eğer kalsaydım Antonio beni asla sağ bırakmazdı."

Franco düşünür gibi yaparken yeni çıkmaya başlayan sakallarını ovuşturdu. "Haklı olabilirsin. Yine de bu sana kızgın olmamı engellemiyor. Seni cezalandırmamamın tek nedeni ise hayatını tehlikeye atıp kardeşlerimi kurtarmış olman."

Fabio bunun için teşekkür beklemiyordu. Önemli değil der gibi omuz silktikten sonra, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Sara'ya onu kurtaracağıma dair söz verdim. Bunu ne olursa olsun yapacağım. Ancak ondan sonra onu nereye götüreceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Kimsenin bizi bir daha bulamayacağı bir yer ve yeni kimliklere ihtiyacımız olacak."

"Yanlış mı anlıyorum Ricci, yoksa kız kardeşime karşı hislerin mi var?" Franco bunu alay etmek yerine bariz bir merakla sormuştu. Alacağı cevap, karşısındaki adam hakkındaki kararlarını etkileyecekti. Fabio'yu yıllardır tanıyordu ve en güvendiği adamlarından biriydi. İstediği her şeyi anında yerine getirmiş, ona şimdiye kadar asla ihanet etmemişti. Fakat sırf eğlencesine kız kardeşini ondan gizli becerdiyse...

"Sana yalan söyleyecek değilim Franco." Fabio çenesini havaya dikti. "Sara'yı seviyorum. Onun da beni sevdiğine yürekten inanıyorum."

Adamın bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu. Doğrusu onun karşısında biraz daha kıvranmasını isterdi. Fakat Fabio oldukça kararlı görünüyordu. Franco'nun tek kaşı mağrur bir şekilde havaya kalktı.

"Yani, bu demek oluyor ki..."

"Evet. Sara ile bir gelecek kurmak istiyorum. Tabi, bunun için yardımın gerekli. Sara'nın mutluluğunu her şeyden çok istediğini biliyorum."

Bak sen. Piç kurusu şimdi de vicdanına mı oynuyordu?

Bu nedense Franco'nun hoşuna gitmişti. Dudağının bir kenarı yukarı kıvrılırken, "Elbette istiyorum." dedi. "Tek istediğim kardeşlerimin mutlu olması ve bunun o evde olmayacağını adım gibi biliyorum."

"O hâlde bana yardım edecek misin?"

Franco ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. "Bu soruya cevap vermeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerek."

Fabio da ayağa kalkarak onunla yüz yüze geldi. "Nedir?"

"Kardeşimle yattın mı?"

Fabio şok olmuş gibi baktıktan sonra gözlerini kaçırdığında Franco cevabını almıştı. Adam daha ne olduğunu anlayamadan Franco'nun tokadı Fabio'nun yüzünde patladı. "Bu, sana emanet ettiğim kız kardeşimi becerdiğin içindi."

Geriye savrulan başını düzelten Fabio yeniden onunla göz göze geldiğinde, "Sanırım bunu hak ettim." dedi.

Franco nefes nefese halde başını evet dercesine salladı. İçi biraz olsun rahatlamıştı. "Şimdi. Umarım bir planın vardır."

Fabio başını umutsuzlukla iki yana sallarken bakışlarını yere indirdi. Ne yazık ki, geri dönmek için çabalarken bir şeyler düşünecek vakti olmamıştı. Şu an tek düşünebildiği o canavarın Sara'ya bir şey yapmamış olmasıydı.

"O hâlde şanslısın." diyen Franco sinsice sırıtıyordu. "Çünkü benim var."

...

Eğer yürüyerek zemini aşındırmak mümkün olsaydı. Daniella volta attığı hastane koridorlarında bunu çoktan yapmış olurdu. Franco geri dönmemişti. Onu aramak istemiş, ancak ne diyeceği konusunda bir türlü karar verememişti. Franco'ya annesine işkence edenlerden birinin kendi babası olduğunu nasıl itiraf edebilirdi ki? Tanrım.

Babasını öldürmemesi için dizlerinin üzerinde yalvarsa bile Franco'nun onu dinleyeceğinden şüpheliydi. Adamı görmüştü. Yıllarca içinde biriktirdiği öfke ve kin resmen vücudundan taşıyordu. Neredeyse bütün hayatını intikama adamış birini sırf bir kadına karşı bir şeyler hissettiği için vazgeçeceğini düşünmek aptallıktan başka bir şey değildi.

Son konuşmalarını defalarca zihninde oynatmış ve henüz onun babasını öldürmeyeceği sonucuna varmıştı. Franco önce asıl katili bulmak niyetindeydi, bunun için de elindeki adama ihtiyacı olduğunu söylemişti. Yine de Daniella'nın içi hiç rahat değildi. Bu, her an patlamaya hazır bir bombanın pimini elinde tutmak gibi bir şeydi. Ve zaman aleyhlerine işliyordu.

Neredeyse yirmi dört saat olmuştu. Bu sırada büyükbabası birkaç defa kendine gelmiş, ancak Stella yanlarında olduğu için Mario hakkında bir daha hiç konuşamamışlardı. Gustavu büyük bir huzurla yatağında uyuyordu. Şükürler olsun ki, hayati

tehlikeyi atlatmıştı. Kim bilir, belki de uyandığında konuştuklarını bir tekini bile hatırlamayacaktı. Keşke Daniella da bir süreliğine hafızasını silmeyi başarabilseydi.

O sırada telefonu çalınca Gustavu'yu rahatsız etmemek için odadan dışarı çıktı. Arayan Müfettiş Moretti'ydi.

"Lütfen bir iz bulduğunuzu söyleyin."

"Üzgünüm signora. Keşke güzel haberler vermek için aramış olsaydım. Ne yazık ki abiniz Luigi'nin de babanızın kimlerle görüştüğü hakkında hiçbir fikri yok. Size verebileceğim tek güzel haber Mario Lombardi'nin ne gerçek ne de sahte isimleriyle herhangi bir suça karışmamış olması. Araştırmamıza göre arananlar listesinde adı geçmiyor."

Ah, bir bilseydi.

"Şey, anlıyorum." Bunu ona söyleyip söylememekte karasızdı. Belki de önce Franco ile görüşmesi en doğrusu olacaktı. Şu an yapacağı itirafın babasıyla birlikte Franco'yu da ele vereceğinin farkındaydı. Bu, sevdiği iki adamın hayatıyla ilgili çok büyük bir karardı. Daniella düşünürken avuçları terliyor, bir el boğazını sımsıkı sarıyormuş gibi hissediyordu.

Telefonda uzun süre sessiz kaldığını fark eden müfettiş, "İyi misiniz Bayan Lombardi?" diye sorunca Daniella konuşması gerektiğini yeni fark etmiş gibi irkildi.

"Evet. İyiyim. Aslında size anlatmam gereken önemli bir gelişme oldu. Fakat bunu telefonda konuşmamız mümkün değil."

"Tamam. Bana nerede buluşmak istediğinizi söyleyin?"

Daniella hastane bahçesindeki küçük ve sakin kafeteryada buluşmanın en iyisi olacağına karar vermişti. Büyükannesi ve büyükbabasına yakın olmak istiyordu. Adresi verirken bir yandan oraya doğru yürümeye başlamıştı bile. "Ve müfettiş, lütfen yalnız gelin."

...

Hugo söz verdiği sürede Daniella'nın buluşmak istediği yere gelmişti. Telefonda kadının sesinden ne kadar gergin olduğunu

anlamak için uzman olmaya gerek yoktu. Ondan yalnız gelmesini istediğine göre konu oldukça mühim olmalıydı. Eğer sersem yardımcısı işe duygusal bağları karıştırmamış olsaydı, belki böyle bir şey istemek zorunda kalmayacaktı. Ancak Daniella, Costa'dan rahatsızlık duyduğunu bir önceki sefer fazlasıyla belli etmişti. O yüzden Hugo bu isteğine saygı duyacaktı.

Bunca yıllık deneyimine dayanarak söyleyebileceği tek şey, Bayan Lombardi'nin ondan bir şeyler gizlediğiydi. Üstelik bunu en başından beri yapıyordu. Bu kez bildiği her şeyi anlatacağını umarak küçük kafeteryanın kapısından içeri girdi.

İçerisi bayat kahve ve patates kızartması kokuyordu. Self servis olduğunu fark edince kendine bir fincan sade kahve aldıktan sonra, en köşedeki masada tek başına oturan kadına doğru yöneldi.

"Oturabilir miyim?"

"Lütfen." Daniella eliyle karşısındaki boş yeri işaret etti. "Her zamanki gibi dakiksiniz müfettiş."

Hugo, "İşim gereği öyle olmak zorundayım." dedi kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. Hım. Tadı hiç fena değildi. "Şimdi, benimle konuşmak istediğiniz önemli gelişmeden bahsedin."

Daniella önce avuçlarının arasına aldığı kahve fincanıyla oynamaya başladı, ardından sıkıntıyla camdan dışarı baktı. Moretti arkasına yaslanmış kadının kendini hazır hissetmesini bekliyordu.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama babam hakkında bazı şüphelerim var."

"Devam edin."

Daniella sonunda derin bir nefes alarak onunla göz teması kurmayı başardı. "Sanırım geçmişi sandığımız kadar masum değil."

Moretti omuz silkti. "Size söyledim. Ne bu ülkede ne de bir başkasında herhangi bir suç kaydı yok. Trafik cezaları da buna dâhil."

"Ya henüz ortaya çıkmamış bir suçu varsa?"

Bu adamın ilgisini çekmişti. Moretti masaya doğrü eğildi ve "Artık sadede gelip bana bildiklerinizi anlatacak mısınız?" diye sorunca Daniella cesaretini toplayıp bu kez büyükbabasının anlattıklarından bahsetti.

"Beni yanlış anlamayın ama benden Alzheimer hastası yaşlı bir adamın itirafını ciddiye almamı istiyor olamazsınız."

"Haklısınız, fakat büyükbabam geçmişe döndüğünde her şeyi gayet net hatırlıyor. Üstelik verdiği isimlerde yanlışlık olduğunu düşünmüyorum."

"Kimmiş peki bu öldürülen kadın? Size bir isim söyledi mi?"

"Evet." dedi Daniella başını sallarken. "Adı Lena'ymış."

"Lena mı?"

Hugo şaşkınlığını güçlükle bastırdı. Bahsettiği yıllarda bu civarda öldürülen tek bir Lena hatırlıyordu. Yine de emin olmak zorundaydı.

"Hangi Lena? Başka bir ismi yok mu?"

"Bunu bilmiyorum, ancak Lena De Luca olmasından şüpheleniyorum."

Hugo'nun bedeni adeta taş kesilmişti. Öyle ki, biraz daha baskı uygulasa avucunda tuttuğu fincanı parçalayabilirdi.

Neyse ki genç kadın başına öne eğmişti de onu fark etmemişti. Verdiği bilginin onun için ne kadar önemli olduğundan habersizdi.

"Bundan emin misiniz?"

"Evet. Aslında... Tanrım bunu söylemek benim için gerçekten çok zor ancak size güvenmekten başka çarem yokmuş gibi hissediyorum müfettiş."

"Lütfen devam edin. Bana güvenebileceğinizi biliyorsunuz. Aksini düşünseydiniz şu anda karşınızda olmazdım, değil mi?"

"Haklısınız." Daniella başını salladı. "Yine de bu benim için çok zor olacak."

"Zor olan nedir?" Hugo merakla alacağı yanıtı beklerken genç kadının gözleri dolu dolu olmuştu.

Ancak kadın, "Franco De Luca'yı ele vermek." dediğinde tokat yemiş gibi sendeledi.

"Franco'nun konumuzla ne ilgisi var?"

"Sizin de bildiğiniz gibi Lena De Luca onun annesiydi. Ve babam da onun ölümünden sorumlu kişi olduğuna göre..."

"Babanızın kaçırılmasıyla Franco'nun bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Daniella başını sallayınca, "İyi ama nasıl?" diye sordu.

"Bana kendisi söyledi."

Daniella yeniden bakışlarını ellerine dikmişti. Sanki itirafi onu bir haine çevirmiş gibi endişeyle alt dudağını çiğniyordu.

"Bana hapishanedeki bir adamın babanızı kaçırdığınızı mı söylüyorsunuz?"

Daniella tatsız şekilde güldü. "Yapmayın müfettiş. Burada Franco De Luca'dan bahsediyoruz. Siz de en az benim kadar onun küçücük bir adaya hapsedilemeyeceğini biliyor olmalısınız."

"Haklısınız." Hugo başını salladı. "Fakat bunu tahmin etmek başka ispat etmek başka şey. Onunla ne sıklıkta görüştüğünüzü öğrenebilir miyim? Genellikle ortak buluştuğunuz bir yer mi vardı, yoksa her istediği yere rahatlıkla girip çıkabiliyor mu?"

"Bakın, zaten onu ifşa ederek kendimi yeterince kötü hissediyorum. Lütfen bunu daha fazla zorlaştırmayın, olur mu?"

Hugo memnuniyetle arkasına yaslandı. Kendini bir pislik gibi hissetse de mesleği gereği bu soruları sormak zorundaydı. Franco'nun başı dertte olabilirdi ve ona yardım edebilmek için detaylara ihtiyacı vardı. Bu kadının Franco'ya âşık olduğunu tahmin ediyordu, ancak şimdi onu karşısında işkence çekiyormuş gibi görünce bundan emin olmuştu.

"Özür dilerim. Lütfen devam edin."

Hugo, Daniella ona hikâyenin geri kalanını anlattığında resmen şok geçirmişti.

"Demek asıl katil bir kadınmış."

"Evet. Sanırım bunu ona babam söylemiş."

"Kendini kurtarmak için yalan söylemiş olamaz mı?"

"Sanmıyorum. Franco bundan oldukça emin görünüyordu. Üstelik kadını tanıdığını ima etti."

İşler iyice ilginçleşmeye başlıyordu. Hugo yıllarca Lena'nın katilinin Antonio De Luca olduğundan, zavallı kız kardeşini kıskançlığı yüzünden öldürdüğünden, sonra da suçu bir zavallının üzerine attığından şüphelenmişti. Gerçi aksini ispat edecek bir kanıt yoktu ortada çünkü katili Franco öldürmüştü. Belki de alçak herif, Franco'nun çocuk yaşta elini kana bulayarak Lena'dan iki defa intikam almak istemişti. Hugo tüm ihtimalleri düşünmüştü, ancak kardeşini bir kadının öldürebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

"Verdiğiniz bilgiler hem babanızın bulunması hem de geçmişin aydınlanması için hayati değer taşıyor Bayan Lombardi. Umarım bundan başka kimseye bahsetmemişsinizdir."

"Hayır." Daniella başını hızla iki yana salladı. "Yalnızca siz."

"Güzel. Bana güvendiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Emin olun güveninizi boşa çıkarmayacağım. Ve babanızı bulmak için elimden geleni yapacağım."

Moretti tam masadan kalkmak üzereydi ki Daniella, "Bir dakika." diyerek onu durdurdu. "Bilmenizi istediğim bir şey daha var."

Daniella hikâyenin tamamını anlatmak zorunda olduğunu hissediyordu. Eğer bir şeyleri riske edecekse sevdiği iki adamın hayatını birden kurtarmalıydı. Belki de bu itirafından sonra Franco onunla bir daha hiç konuşmayacaktı. Fakat eğer sonunda özgür olacaksa buna değerdi.

"Sizi dinliyorum?"

"Franco sandığınız gibi bir katil değil."

Moretti ona kuşkuyla bakmaya devam edince, "Annesinin katillerinden birini öldürdüğü için hapse atıldı, ancak onu öldüren Antonio De Luca'ydı. Oğlunu kullanarak adaletten paçayı sıyırdı."

İşte bunun doğruluğuna kalıbını basabilirdi.

"Bunu bana neden anlatıyorsunuz Bayan Lombardi? Bu konunun babanızın kaçırılmasıyla bir ilgisi olduğunu zannetmiyorum."

"Bir ilgisi olduğundan değil. Sadece belki bu bilgi sayesinden Franco'nun tutukluluğunun sona ermesine yardım edebilirsiniz diye düşünmüştüm."

Hugo ona nedenini sormadı. Zaten şüphelendiği bir şeyin doğruluğunu sorgulamak yerine başını bir kez sallayarak anladığını belirtti. Bu kadın gerçekten yeğenine âşıktı. Bunu gözlerinin içine bakarak bile anlamak mümkündü.

"Anlıyorum. Şimdilik bu konuda size herhangi bir söz vermiyorum, ama mutlaka dikkate alacağım."

Daniella rahatlamış gibi iç geçirdi. "Teşekkür ederim."

...

Kapı vurulduğunda Sara gözlerini tavana dikmiş, yatağında tepkisiz hâlde uzanmaya devam ediyordu. Bir süre sonra Lorenna elinde bir tepsiyle içeri girdi.

"Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

"Aç değilim."

"Yine de birkaç lokma bir şeyler yemelisin."

"Nonna nerede? Geldiğimden beri onu görmedim."

"Şey. Baban sen geldiğinde ortalarda görünmesini istemediği için onu bir süreliğine kız kardeşinin yanına gönderdi. Sanırım evlilik planını bozmasından korktu."

"Hah. Sanki bu mümkünmüş gibi..." Sara tatsızca güldü. "Yine de birkaç günlüğüne de olsa bu tımarhaneden uzaklaşabildiği için çok şanslı."

Lorenna tepsiyi komodinin üzerine bıraktıktan sonra yatağın köşesine oturdu. "Haklısın canım. Burası tam bir tımarhane."

Sara annesinin yüzüne ilk defa baktı. Lorenna son gördüğünden bu yana biraz zayıflamıştı. Hamilelik yüzünden mi gözlerinin altı çökmüştü, yoksa iyi uyuyamıyor muydu?

"İyi görünmüyorsun." Bu bir soru değildi. Yine de Lorenna cevap verme gereği hissetmişti.

"Bir süredir iyi hissetmiyorum."

"Hamilelik yüzünden mi?"

Lorenna yine aynı şeyi yapmış, onunla göz temasından kaçınmıştı. "Sayılır."

"O adamdan bir çocuk daha yapmak ne kadar akıllıca bilmiyorum ama yine de seni tebrik ederim."

"Teşekkürler." Lorenna bir süre sessizliği dinledi. Ardından, "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu. "Fabio'ya ne oldu?"

Sara tereddütle ona bakınca, "Merak etme. Seni konuşturmam için beni baban göndermedi." diyerek kendini savunmak zorunda hissetti.

"Babama yakalanmamak için son anda tekneden atladı." Genç kız o anları yeniden yaşarken göğsünde bir sancı hissetti.

"Antonio'nun onu sağ bırakmayacağını biliyor olmalı."

Sara, "Şu anda da sağ olup olmadığını bilmiyoruz." diyerek korkusunu dile getirdi.

"Merak etme tatlım. Fabio güçlü bir adamdır. Birçok zorluğun üstesinden kolaylıkla gelmeseydi babanın yanında uzun yıllar barınması mümkün değildi."

"Haklı olabilirsin. Yine de..." Sara aniden doğrulup oturdu. "O adamla evlenemem anne." diye fısıldadı. Göz pınarları hızla dolmaya başlamıştı. "Çünkü Fabio'yu seviyorum."

Lorenna kızının itirafı karşısında şaşkınlığını gizleyememişti. Şimdiye kadar Fabio ile didişmekten başka bir şey yapmayan

küçük kızı şimdi onu koruyan adama âşık olduğunu mu sanıyordu?

"Yapma tatlım. Bu sadece stres altında sığındığın bahaneden başka bir şey olamaz. Sen o adama âşık olamazsın."

"Duygularımı sorgulamaya kalkışma lütfen. Ben ne hissettiğimi biliyorum."

"Stefano'ya hissettiğin gibi mi?" Lorenna'nın sorusu üzerine Sara irkildi. "Özür dilerim canım. Seni üzmek için söylemedim ama kendini kapana kısılmış hissettiğin bir anda yanında olan bir adama ilgi duymanın normal olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Aşk o kadar basit bir şey değil."

"Kaç defa âşık oldun söylesene."

Lorenna başını eğerek, "Ben...bilmiyorum." dedi güçlükle.

"İyi. Çünkü ben biliyorum ve Fabio'ya âşık olduğuma eminim. Onu seviyorum. Bu yüzden de o adamla asla evlenmeyeceğim."

"Fabio'ya âşık olmasaydın da senin yaşlı bir adamla evlenmene asla izin vermezdim."

"Peki, ne yapacağız söylesene? Bu cehennemden nasıl kurtulacağım?"

"Merak etme. Annenin bir planı var. Ama anlatmadan önce bir şeyler yemeni istiyorum."

Sara uysallıkla başını sallayınca Lorenna tepsiyi kızına uzattı ve onun yemek yemesini izledi. Kızının yüzüne renk geldiğini görünce içi biraz olsun rahatlamıştı. Antonio haklıydı. Şimdiye kadar kızını korumak adına hiçbir şey yapmamış, sırf kendi rahatı bozulmasın diye o canavarın zavallı Sara'ya eziyet etmesine izin vermişti. Ama artık o eski Lorenna değildi.

"Kanada'da oturan bir arkadaşım var." diyerek söze başladığında daha fazla yemeyeceğini söyleyen Sara'nın elinden tepsiyi aldı. "Küçük bir kızken yetimhanede birlikte büyümüştük."

"Fabio da bir yetimhanede büyümüş biliyor musun?"

Lorenna içtenlikle gülümsedi. "Biliyorum. Yetimhane arkadaşlığı öyle yabana atılacak bir şey değildir, inan bana. Yetişkinlere, hatta kendi yaşıtlarına karşı bile güçlü olman gereken anlarda birbirine destek olmak çok önemlidir. April, birlikte büyürken bana kardeş kadar yakın olan tek kişiydi. Yetimhaneden kaçmaya karar verdiğimi söylediğimde hiç tereddüt etmeden benimle geleceğini söylemişti. Birlikte bir süre dış dünyaya alışmaya çalıştık. Ardından babanla tanışmadan bir süre önce yollarımızı ayırmıştık."

Sara gözlerini kırpıştırdı. Annesine ait anıları ilk defa onun ağzından işitiyordu.

"Şimdilerde Kanada'da bir hastanede çalıştığını öğrendim. Ona ulaşıp yardıma ihtiyacım olduğunu söylediğimde yıllar önce olduğu gibi yine aynı içtenlikle bana yardım edeceğine söz verdi. Onun yanına gideceğiz."

Kanada mı? Orası dünyanın öteki ucuydu. Fabio'dan o kadar uzaklaşmasına imkân yoktu.

"İyi ama oraya nasıl gitmeyi planlıyorsun? Daha kapıdan çıkamadan yakalanırız. Babam güvenliği çoktan arttırmıştır."

"Biliyorum canım. Bu yüzden şehir dışındaki bir doktordan randevu aldım. Ona jinekoloğumun önerdiği bazı testleri merkezdeki bir hastanede yaptırmam gerektiğini söyleyeceğim."

"Yine de seni yalnız göndermeyecektir. Hem unuttun mu benim evden dışarı çıkmam yasak." Ayrıca bu evden ne kadar kurtulmak isterse istesin Fabio'nun geri dönme ihtimaline karşı o kadar uzağa gidemezdi.

"Bunların hepsi için bir şeyler düşündüm. Yola yalnız çıkamayacağım ama arabada senin de olduğundan mutlaka emin olacağım. Nasıl olacağını sorma. Sadece yanında çok ihtiyacın olacağına inandığın birkaç parça eşyanın olduğu bir sırt çantasını hazır bulundur yeter."

Sara'nın nutku tutulmuştu. Annesi resmen kaçmak için plan yapıyordu. Üstelik bunu uzun zamandır yaptığına hiç şüphesi

yoktu. Yani eğer geriye dönmemiş olsaydı, belki de annesi çoktan buradan gitmiş olacaktı.

"Bunu neden yaptığını sorabilir miyim?"

"Neyi?" Lorenna sorunun amacını bilse de cevap vermek için zaman kazanmak istiyordu.

"Babamı neden terk ediyorsun?"

Lorenna derin bir iç çekti. "Çünkü o, bizi hak etmiyor. Bunu çok daha önce yapmalıydım ama bir türlü cesaret edememiştim."

"Şimdi değişen ne peki?"

"Sanırım aklım başıma geldi. Ona daha fazla katlanamayacağım bir noktaya geldim. Grecolarla olan kan davası ve Alessandro'nun kaçırılması da cabası oldu."

"Sahi, ona ne olacak? Alessandro'ya yani?"

"Onun şimdilik babanla kalması en doğrusu. Bizimle tehlikeye atılmasını istemiyorum."

Dahası, Antonio'nun tek kendinden olduğuna emin olduğu çocuğuna zarar vermeyeceğini biliyordu. Lorenna ve Sara kaçmayı başardığı takdirde Antonio'nun onların peşine düşeceğinden adı kadar emindi. İyi saklandıkları takdirde bir süre sonra adamın onları aramaktan vazgeçeceğini umuyordu. Ancak Alessandro yanlarında olursa ölene dek peşlerini bırakmaz, ne yapar eder onları bulurdu.

"Ne zaman?" Sara sertçe yutkundu.

"Ne zaman kaçacağımızı mı soruyorsun? Randevu birkaç gün sonra."

"Yani hemen mi gidiyoruz?" Sara telaşa kapılmıştı. Peki ya Fabio ne olacaktı? Ya o gittikten sonra geri gelir ve onu bulamazsa? Ya onu terk ettiğini veya başına bir şey geldiğini düşünürse?

Sara başını şiddetle iki yana salladı. "Olmaz. Fabio'dan haber almadan hiçbir yere gidemem."

"Çıldırdın mı sen? Ya hiç gelmezse, o kadar vaktimiz yok anlıyor musun?"

"Bana söz verdi. Mutlaka gelecektir."

"Üzgünüm ama geleceğimi bir belirsizliğe bağlayamam Sara. Yarından sonraki gün hazır ol. Bu evden defolup gidiyoruz."

"İyi ama..."

"İtiraz istemiyorum. Fabio'yu beklerken o yaşlı adamla nikâhlanmana göz yumamam. Lütfen mantıklı ol ve dediğimi yap."

Sara gözyaşlarıyla başını sallarken ne yapacağını şaşırmış haldeydi. Annesi haklıydı. Babası yeni bir ittifak için bu anlaşmayı derhal yapmak isteyecekti. Sara'nın vakti azalıyordu. Birkaç gün içinde Fabio gelmezse, bu evden gitmek zorundaydı.

...

Direksiyon simidini sıkan elleri terlemişti. Burnundan nefes alıp ağzından verirken sabırsız bir şekilde ayağıyla ritim tutmaya devam etti. Hastaneden çıkan yaşlı çifti izliyordu. Yaşlı kadın kocasını oturttuğu tekerlekli sandalyeyi çağırdıkları Uber'in kapısına doğru sürüklüyordu. Peki, o neredeydi?

Nihayet kayan kapılardan dışarı çıkan Daniella görünmüştü.

Sonunda...

"Seni özlemeye başlamıştım sevgilim."

Genç adam sinsi sırıtışının ince dudaklarına yayılmasına izin verdi. Uzun zamandır takip ettiği ve bir türlü yalnız yakalamayı beceremediği kadının şimdi de iki bunakla hastaneden ayrılmasını ve yola koyulmalarını izliyordu.

Kiraladığı siyah minibüsün camları filmle kaplı olduğundan yakın mesafeden bile fark edilmesi imkânsızdı. Bu yüzden araç yanından geçerken genç kadının yüzünü görebileceği kadar yakındı.

"Tanrım ne kadar da güzelsin." diye mırıldanarak geri vitese taktı ve park yerinden çıktı. Öndeki aracı takip ederken içi içine sığmıyordu. Daniella'nın izini buraya kadar takip etmek için uzun bir zaman ve emek harcamıştı. Hapishaneden kurtulduğundan beri ona kavuşacağı/hesaplaşacağı anın hayaliyle yaşıyordu.

Küçük sürtüğün elindeki bilgilerle onu içeri tıktırması kolay olmuştu, ancak deliller onu orada tutmaya yetmemişti. Tabii bunu dosyasını devralacağı yargıca ödediği büyük bir bedel karşılığında yapabilmişti. Yine de sonunda özgürdü işte ve burada İtalya'daydı.

Tanrım. Kadın resmen ondan kaçabilmek için dünyanın öbür ucuna gelmişti. Neyse ki dosyasında doğduğu yerle ilgili doğru bilgiler vermişti. Bir de şu aptal arkadaşının aniden planladığı seyahatinin Toskana 'ya olduğunu öğrendiğinde Daniella'nın burada olduğundan kesinlikle emin olmuştu. Artık tek yapması gereken onu yalnız yakalamak ve yüzleşmekti.

Uber geniş bir yoldan ihtiyarların kaldığı huzurevine doğru yol alırken Jonathan başındaki beysbol şapkasını düzeltti. Ardından iç cebinden çıkardığı esrarlı sigarasını yakıp içine derin bir nefes çekti. Takip işi çok sıkıcıydı. Ancak onu karşısında görünce Daniella'nın yüzünün aldığı şekli görmek çok eğlenceli olacaktı. Bembeyaz teni anında kıpkırmızı olacak, gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

Zaten her zaman çabuk kızarırdı.

Avuçları onun çıplak tenine indirdiği tokatları anımsarcasına kaşınınca elini kot pantolonuna sürtmeye başladı. Ve tam o sırada seğiren sertliğini avuçladı. Tanrım, daha şimdiden acayip tahrik olmuştu. Daniella'yı düşünmek bile onu kaya gibi sertleştiriyordu. Kim bilir yeniden altına aldığında neler hissedecekti.

"Hadi artık bebeğim. Fırsat ver de yanına geleyim."

Daniella tesisten içeri girdiğinde onu dışarıda bir yerde park ederek bekledi. Beklediği yarım saat tam bir işkence gibi geçmişti. O sırada iki esrarlı sigara daha içtiğinden beyni adeta bir sis bulutunun içinde yüzüyor gibiydi.

Sonunda Uber yeniden kapılarda belirdiğinde sıkıntıdan patlamak üzereydi. Jonathan yanlarından geçen arabada Daniella'nın yalnız olduğundan emin olduktan sonra hızlı bir U dönüşü yaptı ve aracın peşine takıldı. Artık sabrının sonuna gelmişti.

Çok yakında ondan intikamını alacaktı.

30. BÖLÜM:
İhanet

Otele döndükten sonra kendini çalışma odasına kapatmış, günlerdir biriken evrak işlerini halletmeye uğraşıyordu, ancak bir türlü aklını işine veremiyordu. Gustavu sonunda tehlikeyi atlatmış, büyükannesiyle birlikte huzurevindeki sakin yaşantılarına geri dönmüştü. Öte yandan babasından hâlâ bir iz yoktu. Daniella içinden Franco'nun ona bir şey yapmamış olması için dua ediyordu.

Birinin diğerine zarar vermemesi için sevdiği iki adamı polise ihbar etmek zorunda kaldığına inanamıyordu. Ama başka yolu yoktu. Ne yazık ki bundan sonra ikisinin de kurtuluşu Hugo Moretti'ye bağlıydı. O adama güvenmekle doğru olanı yaptığına inanıyordu.

Elbette doğru olanı yaptın, dedi içindeki ses onu rahatlatmak ister gibi. Moretti Franco'ya asla zarar vermez. Hatta onu bu dünya üzerinde koruyabilecek tek bir kişi varsa bu Moretti'den

başkası olamazdı. Ancak babası için aynı şeyi söylemesi imkânsızdı. Onu canlı olarak bulsalar bile Mario'nun sonunun parmaklıkların arkası olduğunu biliyordu.

"Girebilir miyim?"

Kapı vurulduğunda önündeki rakamlara ne kadar süredir baktığının farkında değildi. Gloria kapıda belirince başını kaldırıp arkadaşına zoraki bir gülümseme yolladı.

"Tabii, gelsene."

"Uzun zamandır ortalıkta görünmeyince seni merak ettim. Sanırım akşam yemeğini kaçırdın? Poala harika bir menü hazırlamıştı."

Bu bir sorudan çok tespitti ve yalan söylemenin faydası yoktu. Gloria asla cevaplarını bilmediği sorular sormazdı. "Ah, buna sevindim. Ben..." Daniella göz ucuyla saatine baktığında vaktin epey geç olduğunu anladı. Saatlerdir bu odaya kapanıp kalmıştı. "saatin farkında değildim."

Gloria, "İyi öyleyse." dedi önündeki koltuklardan birine otururken. "Öğle yemeğini de atlamış olduğunu düşünerek sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Daniella arkadaşının getirdiği tepsiyi önüne bırakmasını izledi.

"Hindili sandviç mi?"

"Turşu ve mayonezle birlikte."

"Vay canına unutmamışsın."

"Neredeyse her gün yediğin şeyi nasıl unutabilirim?"

Daniella gülümsedi. "Doğrusu İtalya'ya geldiğimden beri hiç yememiştim."

"Şimdi tam sırası o halde."

Gloria kendine de tavuklu bir sandviç hazırlamıştı. Daniella şirketteyken arkadaşıyla yaptıkları öğle molalarını hatırladı. Tavuklu sandviç Gloria'nın favorilerinden biriydi. Güneşli günlerde birlikte W&C&W'nin teras katına çıkar ve orada otururken yüzlerine vuran ılık meltemin tadını çıkarırlardı.

"Açık havada yemek ister misin diye sormadım? İstersen bahçeye çıkabiliriz."

"Böyle iyi. Teşekkürler."

Gloria bir süre yemeğine sessizlik içinde eşlik etti. Fakat içindekini tutamayan biri olduğundan bu çok uzun sürmemişti.

"Bana neler olduğunu ne zaman anlatacaksın?"

"Ne gibi?"

"Günlerdir uykusuz gezdiğinin farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Başta Gustavu yüzünden olduğunu sanmıştım, ancak doktorlardan iyi haber aldığında bile gözlerindeki şu hüzünlü ifade bir türlü değişmedi."

"Gloria, ben..."

"Sen canım, artık beni oyalamaktan vazgeçmek zorundasın. Seni bu kadar üzen ne?"

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Daniella'nın iştahı kaçtığı için yemeğine ara verdi.

"Franco'yla mı ilgili? Yoksa yine baban mı?"

"Aslına bakarsan, ikisi birden."

Genç kadın da tabağını bir kenara bırakıp kaşlarını çatınca, Daniella ona olan biteni en başından anlatmaya başladı. Bittiğinde Gloria başını iki yana salladı.

"Ve sen de çözümü, olanları Franco'ya anlatmak yerine onu yakalamaya ant içmiş bir adama gitmekte buldun, öyle mi? Buna gerçekten inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu söylesene?"

"Sandığın gibi değil."

"Açıkla o halde."

"Sence sevdiğim insanların hayatını o kadar kolay riske atabilecek biri miyim?"

Daniella yerinden kalkıp pencereye doğru yürüdü. Gloria'ya Franco'yu sevdiğini itiraf ettikten sonra arkadaşından gelecek tepkiyi bekledi, çünkü artık geçmişte ne yaşamış olursa olsun ona sırılsıklam âşık olduğunu kabul ediyordu. Fakat Gloria

itirafım yüzüne vurmak yerine konuşması için sessizce teşvik edince anlatmaya devam etti.

"Büyükbabamın anlattıklarından sonra öyle şaşkın ve dağılmıştım ki, ne yapacağımı bilemedim. Önce her şeyi Franco'ya anlatmayı düşündüm. Eğer o anda ona ulaşabilseydim bunu gerçekten yapacaktım. Ama daha sonra düşündüğümde bunun hiçbir işe yaramayacağını fark ettim. Franco'yu son gördüğümde intikam için nasıl yanıp tutuştuğunu görmüştüm. Onu yolundan hiçbir güç alıkoyamaz inan bana. Tanrım Gloria, sevdiğim adamın babamın katili olmasını kaldıramam.""

"Ah tatlım."

"Franco hayatı boyunca kötü şeyler yaşamış ve kötülüğe aynı şekilde, hatta çok daha beteriyle karşılık vermeye alışmış bir adam. Acılarından beslenen kini ve nefreti ona en korkunç şeyleri bile yaptırabilir. Annesi için hâlâ yas tuttuğuna eminim. Eğer gözlerinin içine dikkatle bakma şansın olsaydı, orada yıllardır acı çeken o küçük çocuğu görebilirdin." Daniella kollarını kavuşturup geriye döndü ve arkadaşının dolan gözlerinin içine hüzünle baktı. "Bu yüzden bir süredir yıllar önce işlenen cinayeti araştırmaya başladım. Eğer bir ipucu bulabilirsem hem babamı hem de sevdiğim adamı kurtarabileceğimi düşünüyordum. Edindiğim bilgilerin hiçbirinde babamın varlığından bahsedilmiyordu fakat yine de bu onun suçsuz olduğunu kanıtlamıyor. Araştırmamın çıkmaza girdiği bir noktada çok ilginç bir bilgiye rastladım."

"Ne bilgisi?" Gloria aniden dikkat kesilmişti.

"Lena'nın bir abisi olduğunu öğrendim. Üstelik bir polis. Aralarında ne yaşandığını bilmiyorum fakat yıllarca tıpkı Luigi ile benim gibi birbirlerinden uzak kalmalarına yetecek kadar ciddi bir mesele olmalı. Ta ki..."

"Ta ki?"

"Lena öldürülünceye kadar."

"Anlamıyorum. Kimden bahsediyoruz? Kimmiş bu adam? Nerede yaşıyormuş?"

"Burada. Livorno'da." dedi Daniella iç geçirerek. "Üstelik cinayet masasında çalışan bir dedektif."

Gloria'nın parçaları birleştirdiği anı gözlerinin yuvalarından çıkarcasına büyümesinden anlamıştı. "Aman Tanrım." dedi genç kadın nefesi kesilerek. "Hugo Moretti."

"Evet."

"Bundan emin misin?"

"Elbette eminim. Bu yüzden Franco'ya yardım edebilecek tek kişi o."

"Yüce İsa. Franco, Moretti'nin öz yeğeni." dedi Gloria daha çok kendini buna inandırmaya çalışır gibi. "Bu bilgiyi Franco'yla ne zaman paylaşacaksın peki?"

"İstesem de yapamam." Daniella başını hızla iki yana salladı. "Dava çözülünceye ve Franco'nun suçsuzluğu ispatlanıncaya kadar ona hiçbir şey anlatmayacağıma dair müfettişe söz verdim."

"Moretti gerçeği bildiğini biliyor mu yani?"

"Yardım edeceğinden emin olduktan sonra ona bildiğimi söyledim."

"Ne tepki verdi?"

Daniella omuz silkti. "İnkâr etmedi. Ve ona yardım etmem karşılığında sırrını saklamam konusunda benden söz istedi."

"Tanrım Dani..." Arkadaşı başını ellerinin arasına alıp öne eğildi. Yaşadığı şok yüzünden bir süre konuşamamıştı. "Umarım Franco'dan sakladığın bu sırlar günün birinde başına iş açmaz."

"Ne olacağını düşünmekten aklımı kaçıracağım Gloria. Moretti bana planlarından bahsetmiyor. Franco'ya ulaşıp babamı nasıl kurtaracağını bilmiyorum."

"Yerinde olsam Moretti konusunda Franco'yu uyarmanın bir yolunu bulurdum."

"Çıldırdın mı sen? Bunu yapamam. Hem nasıl bildiğimi sorduğunda ona ne söyleyeceğim söylesene? Tüm planı peşindeki adamla birlikte yaptığımızı mı? Moretti'nin akrabası olduğunu

itiraf etsem bile beni asla affetmez. İhanet konusunda ne kadar ketum olduğunu bilmiyorsun."

"Bu şekilde ise düşmanına karşı tamamen savunmasız kalacağını biliyorum. İstediğin bu mu?"

Tanrım elbette değildi. Fakat bir adama aynı anda hem ihanet edip hem onu olacaklardan nasıl koruyabilirdi?

...

Kapı çalındığı sırada Sara mutfaktan yiyecek bir şeyler almak için alt kata inmişti. Normalde odadan çıkması yasaktı, ancak Antonio evde olmadığı zamanlar bu yasağı delmek çok daha kolaydı.

"Bu paket bize ait değil." dedi kapıdaki korumalardan biri. "Onu al ve doğru adrese götür."

"Ama adres burası." dedi karşılık olarak yabancı ses. "Bir porsiyon Esperanza soslu makarna."

Sara'nın adımları o ismi duyduğu anda anında kaskatı kesilmişti. Arkasını yavaşça dönerek kapıya doğru yürümeye başladı.

"Sana yanlış sipariş olduğunu daha kaç defa söylemem gerekiyor. Başına bela almak istemiyorsan hemen git buradan."

"Bir dakika, bir dakika." Sara çabucak araya girdi. "Esperanza soslu makarna mı dedin sen?"

"Evet. Bayan Sara De Luca adına." dedi kapıdaki genç adam elindeki kâğıdı okuyarak. Üzerindeki üniformaya ve şapkaya bakılırsa yerel bir restoranda çalışıyor olmalıydı. Sara daha önce böyle bir sos adı duymadığına emindi. Herhangi bir sipariş vermediğinden de öyle. Yine de bir şekilde adamın doğru adreste olduğunu hissetmişti.

"Sana söyledim, Bayan De Luca böyle bir sipariş vermedi."

"Yanılıyorsun." dedi Sara aniden öne atılarak. "O sipariş bana ait." Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama içinden bir ses bunu yapması gerektiğini söylüyordu. Fabio'dan bir mesaj olabilirdi. Aptal kalbi hızla çarpmaya başlarken genç adamın uzattığı paketi kaparcasına elinden aldı. "Teşekkürler."

"İyi ama Bayan De Luca?"

"Konuşmayı kes ve ona hemen bahşiş ver Patrizio."

Patrizio denen adam kendi kendine homurdanıp Sara'nın dediğini yaparken, o da paketi alıp odasında açmak üzere ağır adımlarla üst kata çıkıyordu ki, "Bir dakika hanımefendi." dedi adam arkasından.

Sara hızla koşup odasına gitmek yerine durup arkasını dönmek zorunda kaldı.

"Ne oldu?"

Patrizio kapıyı kapatıp ona doğru yürüdü. "İzninizle paketi kontrol etmem gerekiyor."

"Buna gerek var mı? Bu yalnızca benim akşam yemeğim."

"Üzgünüm hanımefendi. Bay De Luca'nın emri böyle."

Sara kalbinin sıkıştığını ve terlemeye başladığını hissediyordu. Yine de elinden geldiğince sakin görünmeye çalıştı. Eğer şüphe çekecek bir şey yaparsa o paketin içindekilere asla ulaşamazdı. Sessizce yutkunarak paketi adama uzattı.

Genç adam kuşkulu bakışlarını ondan açtığı pakete indirdi. Makarna kutusunu en ince ayrıntısına kadar didik didik ederken Sara'nın kalbi heyecandan adeta durmak üzereydi. Ya gerçekten içinde bir not varsa ve adam onu bulursa ne olacaktı?

Gözlerini sıkıca yumarak olacaklara kendini hazırladı.

"Buyurun hanımefendi. İçinde hiçbir şey yok."

Sara gözlerini hızla açarak rahat bir soluk koyuverdi. "Ne bekliyordun ki? Mc Donald's oyuncağı mı?"

Adam bozulsa bile belli etmemişti. Sara paketini aldıktan sonra sevincini belli etmemeye çalışarak yavaş adımlarla merdivenleri çıkmaya devam etti. Nihayet odasına girip kapıyı arkasından kilitlediğinde derin bir nefes aldı ve hemen ardından paketi kurcalamaya başladı. Kutudan iştah kabartan peynir ve makarna karışımı kokular yükseliyordu. Biraz daha bakındı ve servis çatalı, bıçak ve peçete gibi şeyler dışında hiçbir şey bulamayınca hayal kırıklığına uğradı. Bir mesaj veya not yok muydu yani?

Kahretsin. Aklından ne geçiyordu ki?

Sara umutsuzca yatağına çökerek paketle bakışmaya devam etti. Ama bu nasıl olurdu? O halde kim, neden bu paketi ona göndermişti?

Morali bozulmuştu. Karnından gelen gurultular ona açlığını hatırlatınca yemek kutusunu yeniden eline aldı. En azından makarna açlığı konusunda çözüm olacaktı. Kutudan birkaç çatal yemeye çalışırken iç çekti. Oysa bunun Fabio'dan gelen bir mesaj olduğuna o kadar emindi ki, her şeyi üzerine bahse girmeye hazırdı. Tanrım, onu özlüyordu. Fabio'nun dokunuşları olmadan adeta nefes alamıyordu. Onun kollarında uyumaya öylesine alışmıştı ki, geceleri yatağında kendini yapayalnız hissediyordu. Keşke hâlâ yaşadığını bilseydi, o zaman biraz olsun huzur bulabilirdi.

Çiğnediklerini yutamadan gözleri doldu. Fabio yaşıyor olsaydı sözünde mutlaka dururdu. Şimdiye kadar ona ulaşmak için hiçbir çaba göstermediğine göre bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Tanrım hayır.

Lokmasını çiğnedi, çiğnedi ve sonunda gözyaşıyla birlikte yuttu. İkinci lokmayı ağzında güçlükle hareket ettirebilmişti ki, dişlerine takılan plastik bir cisimle irkildi. Dudaklarının arasında hap büyüklüğünde plastik bir kapsül vardı. Sara onu ağzından çıkarıp içini açtığında bunun küçük bir pusula olduğunu fark etti ve anında kalp atışları hızlandı.

Yarın mutlaka o arabada ol!

Bu da ne demekti şimdi?

Ve hangi lanet arabadan bahsediyordu?

Ya bir tuzaksa? Sara'nın kaşları çatıldı. Notu gönderen neden daha fazla detay vermemişti? En azından kimden geldiğini bilmek iyi olurdu. Gerçi Esperanza soslu makarnayı Fabio'dan başkasının bilmesine imkân yoktu.

O halde...

Sara'nın yüreği yeniden ümitle doldu. Dudaklarına yerleşen gülümseme yanaklarına yayılırken küçük notu katlayıp cebine

koydu. Ne olursa olsun, bu notun Fabio'dan geldiğine inanmak istiyordu. Yastıklara uzanarak tavana baktı. Fabio yaşıyordu. Ve onu kurtarmak için verdiği sözü tutmaya hazırlanıyordu.

Şimdi tek yapması gereken yarın hangi arabada olması gerektiğini bulmaktı.

...,

Telefonu uzun uzun yabancı bir numaradan arandığında arkadaşı April olduğunu düşünerek hızla açmıştı.

"Tanrıya şükür April. Aramanı bekliyordum."

Cevap gecikince Lorenna şüpheyle gözlerini kıstı. "April?"

"Bayan De Luca."

Kuru ve boğuk bir erkek sesi Lorenna'nın dikkat kesilmesine neden olmuştu. Boğazında bir düğüm oluşurken nefes almayı unuttu.

"Kimsiniz?"

"Adım Grigio."

Bedeni duyduğu isimle anında kaskatı kesilmişti. Odasında volta atmayı keserek aniden durdu ve yere yığılmamak için yatak başlığına tutundu. Kendini sakinleşmeye zorlarken,

"Grigio diye birini tanımıyorum." diye güçlükle konuştu.

"Yapmayın hanımefendi. Oyun oynayacak vaktim yok."

İnkâr etmenin faydasız olduğunu anlayarak iç geçiren Lorenna elinin tersiyle alnındaki ter damlacıklarını sildi. Neden terlediğini bilmiyordu ama içinde bu konuşmanm iyi gitmeyeceğine dair kötü bir his vardı. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmamız gerek." Öksürük sesi adamın konuşmasını bölünce Lorenna tatsız bir kahkaha attı.

"Çıldırmışsın sen. Böyle bir şey asla olmayacak."

"Buna mecbursunuz." dedi adam. Sesi yorgun ve tükenmiş çıkıyordu. Ara sıra yutkunmak için duraksamasından nefes almakta zorlandığı belli oluyordu.

"Konuşacak hiçbir şeyimiz yok. Şimdiye kadar hangi cehennemdeysen oraya geri dön hemen." dedi Lorenna sertçe, sonra da bu kadar fevri çıkış yaptığı için kendine kızdı.

"Üzgünüm ama yapamam. Yarın öğleden sonra..." öksürük "size vereceğim adreste olun."

"Ya olmazsam?"

"O zaman kocanız her şeyi öğrenir."

Lorenna tam itiraz etmek için ağzını açmıştı ki, telefonun suratına kapandığını fark etti. Elindeki telefona sanki onu yemek üzereymiş gibi bakarken içinden küfretti.

Lanet olsun! Bu herif de nereden çıkmıştı şimdi?

...

Onu anlayan biriyle konuşmak iyi gelmişti. Gloria'ya anlatana kadar kendini ne kadar kötü hissettiğinin farkında değildi. Günlerdir içini kaplayan keder onu adeta yiyip bitirmişti.

"Bu kadar düşünmek yeter." diyerek aniden ayağa fırladı Gloria. "Böyle durumlarda ne yaptığımızı hatırladın mı?"

"Ah hayır."

"Hemen güzelce hazırlanıyoruz ve dışarı çıkıyoruz."

Daniella bezginlikle koltuğuna yaslandı. "Bunu yapabileceğimden pek emin değilim."

"Elbette yapabilirsin."

"Lütfen beni affet ve gidip eğlenmene bak."

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum." Gloria onu kollarından tutup zorla ayağa kaldırdı. "Carlos'un önerdiği harika bir yer biliyorum. Yani, umuyorum öyledir çünkü bana civarın en iyisi olduğunu söyledi. Biraz içip kafamızı dağıtacak birilerini bulabiliriz belki."

İçki fena olmazdı. Hatta şu anda yapabileceklerinin içinde belki de en iyisiydi. Yine de kalabalığın arasına karışacak kadar güçlü hissetmiyordu kendini.

"Bilemiyorum."

"Nasıl arkadaşsın söylesene. İtalya'ya geldiğimden beri birlikte hiçbir şey yapmadık. En azından bana bu kadarını borçlusun."

Bu konuda haksız sayılmazdı. Arkadaşının İtalya'da sayılı günleri kalmıştı. Kendi dertleriyle o kadar meşguldü ki, onunla yeterince ilgilenememişti ve şimdi onun yüzünden tatilinin berbat olmasını istemiyordu.

"Böyle bir durumda arkadaş kartını kullanman haksızlık. Bu kurallara aykırı."

Genç kadın omuz silkerken Daniella derin bir iç çekti. "Tamam. Ama yalnızca birkaç kadeh içeceğiz." Arkadaşı coşkuyla ellerini çırpınca, "Ve seni uyarıyorum. Çılgınca bir şey yapmak yok." diye hızla peşinden ekledi.

Gloria ciddiyetle üç parmağını havaya kaldırdı. "İzci sözü."

Daniella gözlerini devirdi. ""Ah, boş versene. İzci olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Yarım saat sonra bir taksiye atlamış ve kendilerini karanlık bir sokağın ucunda neon ışıklarla yanıp sönen bir tabelanın önünde bulmuşlardı.

Gloria, "İşte burası." diyerek heyecanla arabadan inerken Daniella şaşkınlıkla önünde iri yarı iki adamın dikildiği kapıya bakıyordu.

"Carlos'un tavsiye ettiği yer burası mı?"

"Bir sorun mu var?"

Bakışlarını güçlükle neon ışıklı yazılardan ayırıp arkadaşına çevirdi. Carlos'un önerdiği kulübün Franco'ya ait olması dışında mı? "Hayır. Elbette yok."

"İçeriden gelen müziğin sesini ve ona eşlik eden coşkulu kalabalığı duyabiliyor musun? İnsanlar burada çılgınlar gibi eğleniyor olmalı." dedi Gloria sırıtarak.

O sırada Daniella kalp atışlarının sesinden başka bir şey duyamadığı için bu soruya verecek bir yanıtı yoktu. Buraya en son geldiğinde bir çatışmanın ortasında kalmış ve kurşunlanmıştı.

Fakat tek hatırladığı gözleri kapanmadan önce Franco'nun kollarında olduğu anlardı. Adamın ona bakan endişeli gözleri ve ölmemesi için yalvarışı hâlâ kulaklarındaydı.

"Sen iyi misin?" Gloria koluna dokununca irkildi.

"Evet, ben...sadece-"

"Sadece bu gecelik hiçbir şey düşünme, tamam mı?"

Daniella başını yavaşça salladı. Ona kulübün Franco'ya ait olduğunu neden söylemediğini bilmiyordu. Belki de bir yanı bu gece onunla karşılaşma ihtimalini görmezden gelmek istiyordu. Diğer yandan kalbinin hızlı atışlarına bakılırsa küçük bir parçası bu ihtimale sıkı sıkıya tutunuyordu.

"Hadi yapalım şunu."

Daniella elini uzatınca Gloria elini onunkine çarptı ve birlikte dev kapılardan içeri girdiler.

Terli bedenlerin arasından kendilerine yol açmaya çalışırken müziğin ritmi onu iç organlarına kadar titretiyordu. Gloria çoktan tempoya ayak uydurmuş olduğu yerde dans ediyordu. Arkadaşına çaktırmadan etrafına bakmaya, umutsuzca Franco'dan bir iz aramaya çalıştı.

"Burası gerçekten çok güzelmiş."

"Beğenmene sevindim."

Ses o kadar yüksekti ki, birbirlerini duyabilmek için bağırmak zoruna kalıyorlardı.

"Ben bir içki alacağım. Sana ne getirmemi istersin?"

"Martini fena olmaz."

Gloria ondan uzaklaşıp bara doğru enerjik adımlarla yürürken kalçalarını müzikle uyumlu sallamaya devam ediyordu. Üzerindeki minicik elbise poposunu zar zor örtüyor, dağınık topladığı saçlarının uçları ensesini süpürüyordu. Daha şimdiden yanından geçtiği adamlarını dikkatini çekmeyi başarmıştı. Beğeni dolu bakışların farkında olduğunu belli edercesine arkasını dönüp ona abartılı bir şekilde göz kırpınca Daniella kendini tutamayıp

güldü. Bu kadının çılgın hallerini seviyordu. Arkadaşı haklıydı. Daha şimdiden kendini iyi hissetmeye başlamıştı.

Gloria'yı beklerken etrafı izliyordu ki yine o garip hisse kapıldı. Ensesindeki karıncalanma birinin onu izlediğini söylüyordu. İçindeki ürpertiyi bastırarak etrafına bakındı. Kimsenin onu izlediği filan yoktu. Paranoyası yine ona oyun oynuyordu anlaşılan. Burada herkes kendi âlemindeydi. Birbirilerine sarılmış öpüşen çiftlerden oluşan bir topluluk loş ışıkların olduğu köşeleri seçmişti. Daha hareketli bir grup ise pistin etrafında birbirlerine sarılmış, ellerinde kadehler ve şişelerle müziğe eşlik ederek dans ediyordu. En ateşli ve yerinde duramayan grup ise daire şeklindeki pistin üzerindeydi.

Yükseltilmiş platformda metal direkler, onların üzerinde de üzerinde hayal gücüne yer bırakmayan kıyafetleriyle dansçılar vardı. Daniella aralarından Luigi'nin kız arkadaşı Sofia'yı hemen tanımıştı. Kadın kıvrak bir bedene sahipti ve dansı oldukça ateşliydi. Güzel bir vücudu olduğunu düşünüyordu. Koyu yanık teni, sürdüğü yağlar ve parlatıcılar sayesinde ışıl ışıldı. Daniella onun dans ettiği direkle yaptığı hareketleri yapmaya asla cesaret edemezdi. Luigi'yi görebileceğini umarak bakınmaya devam ediyordu ki, omuzunda sıcak bir el hissetti.

"Sakın bana artık kadınlardan hoşlanmaya başladığını söyleme."

Arkasını dönmedi. Onun yerine gözlerini kapatıp burnuna dolan odunsu kokunun tadını çıkardı. Franco parmaklarını ensesinde dolaştırınca vücuduna elektrik verilmiş gibi titredi.

"Hayal kırıklığına mı uğrardın?"

"Hem de tahmin edemeyeceğin kadar."

Daniella hafifçe tebessüm etti. Franco eline zarif bir martini bardağı tutuşturunca, kadehi dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı.

"Sadece güzel olanı takdir ediyordum hepsi bu. Peki ya sence, hangisi daha güzel?"

Adamın elleri bu kez de belinin kıvrımlarında gezinirken dudakları kulak memesiyle buluştu. "Yalnızca tek bir kadın. Benim için takdir edilecek tek güzellik sensin Donna Bella."

Daniella'nın midesindeki tüm kelebekler aynı anda ve olanca gücüyle kanat çırparak yükseldi. O sırada müzik değişmiş, I like the way you kiss me en yüksek seviyede ortalığı kasıp kavurmaya başlamıştı. Kalabalık çıldırmış gibi oldukları yerde zıplıyor, herkes hep bir ağızdan çığlıklar atıp eğleniyordu. Karartılan ışıklardan sonra lazer ışıkları üzerlerinden renkli çizgiler halinde akarken Franco Daniella'yı kendine daha çok bastırmıştı. Şimdi kalçaları onunkilere yapışıktı.

"Burada olmaman gerekiyordu."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Bunun için artık çok geç." Franco derin bir nefes almak için burnunu boynuna sürtünce Daniella iç çekmemek için kendini zor tuttu. Boğazı aniden kurumuş, vücut ısısı hızla yükselmeye başlamıştı. Adamın dudakları bir çöl kadar sıcaktı ve dokunduğu her yeri adeta yakıyordu.

"Elbisene bayıldım."

Daniella o sırada dizlerinde biten siyah, spagetti askılı elbisesini giymesi için ısrar eden Gloria'ya içinden teşekkür etti.

"Hoşuna gitmesine sevindim."

"Onu üzerinden çıkardığımda daha çok hoşuma gidecek."

Franco'nun arkasında olması ve yüzünü görememesi iyi bir şeydi. Şu anda onunla yüzleşmektense bu şekilde olmak en iyisi diye düşündü içkisinden büyük bir yudum daha alırken.

"Gerginsin." Franco onun ruh halini sezmiş gibi biraz geri çekildi.

"Sadece bu kadar göz önündeyken yakınlaşmak garip hissettiriyor." Bu kocaman bir yalandı ama ona söyleyebileceği en basit açıklama buydu.

"Hmm. O halde baş başa kalabileceğimiz bir yere gitmeliyiz."

Beklenti Daniella'nın bedeninin tatlı bir şekilde ürpermesini sağlamıştı. Karnı kasıldı. Yavaşça yutkunduğu sırada Franco'nun diğer eli çenesini tutarak ağzını kendine doğru çevirdi. Adamın sıcak nefesi dudaklarına çarparken Daniella adamla göz göze gelmeye cesaret edemediği için gözlerini sıkıca yumdu.

"Bana bak vita mia." dedi Franco fısıltıyla. "Seni görmem gerek.""

Adamın sesindeki otoriter ton Daniella'nın anında itaat etmeni sağlamıştı. Sonra da Franco'nun için için yanan safir mavisi gözlerinin içine baktı. O bakışlarda kaybolmamak imkânsızdı. Dümensiz bir gemiyle açık denizlerde fırtınaya yakalanmak gibiydi adeta. Ona kapılıyordu çünkü Franco ona dünyadaki tek kadın oymuş gibi bakıyordu. Daha önce bir erkekleyken böyle hissettiği hiç olmamıştı.

"Benimleyken asla gözlerini kapatma."

"Neden?"

"Çünkü başka türlü ne düşündüğünü tahmin etmem imkânsız."

"Şu an ne düşüyorum?" Daniella adamın dudaklarına bakarken kendi dudaklarını yaladı.

"Beni istiyorsun." dedi Franco ona aynı aç bakışlarla karşılık verirken. "İçinde."

Kahretsin. Bu doğruydu.

"Bu doğru olsa bile..." Daniella başını güçlükle çevirerek etraflarını saran kalabalığa ve barda bir adamla sohbete dalmış olan arkadaşı Gloria'nın olduğu yöne baktı. Hayır. Herhangi bir adam değildi bu, Carlos'tu. Ve Gloria'ya anlattığı her neyse, arkadaşının başını geriye atıp kahkahalarla gülmesine neden oluyordu.

"Onun içinde endişelenmene gerek yok." diyerek aklından geçenleri okurmuş gibi konuştu. "Carlos onunla zevkle ilgilenecektir." Buna hiç şüphesi yoktu zaten. Bir anlığına bunu Franco'nun ayarlayıp ayarlamadığını düşündü. Öyle olsa bile bu neyi değiştirirdi ki, Gloria fazlasıyla halinden memnun görünüyordu.

Franco elindeki kadehi alarak o sırada yanlarından geçen birinin eline tutuşturdu. Sonra da parmaklarını parmaklarının arasına geçirerek onu kalabalığın içinde sürüklemeye başladı. Daniella'nın aklındaki tüm endişeler anında silinip gitmişti.

Adamın yürüyüşü yavaş ve kontrollüydü. Daniella onun geniş sırtına bakarken etrafındaki kalabalığı Musa'nın denizi yardığı gibi ikiye ayırdığını görebiliyordu. Sanki o bir kralmış ve insanlar da onun tebaasıymış gibi o geçerken saygıyla kenara çekiliyorlardı. Erkeklerin gözlerinde hayranlığı, kadınlarınkinde ise ateşi görmek mümkündü.

Kendilerini karanlık bir koridorda bulmadan önce insan denizinin arasından ilerlemeye devam ettiler. Daniella ayağındaki topuklularla Franco'nun hızına yetişmekte zorlanıyordu. Topuğunun kırıldığı anı fark ettiğinde bir küfür savurdu.

Topuklularla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı zaten.

Sendelediğini fark eden Franco hemen arkasını döndü. Daniella kırılan ayakkabısını ayağından çıkarmış elinde tutuyordu. Genç adam tek kelime etmeden ayakkabıyı elinden alıp bir köşeye fırlattı. Sonra da onu kucaklayıp omzuna attı.

"Hey! Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Seni taşıyorum."

Daniella eteğinin sırtına çıkmasından endişeleniyordu ki Franco hemen kontrolü sağladı. "Bir buçuk yaşımdan beri tek başıma yürüyebiliyorum."

"Yürüyebildiğini biliyorum."

Daniella'nın itirazlarına aldırmayan Franco sırıtarak onu koridor boyunca taşımaya devam etmişti. Karnı adamın omzuna yapışıkken pek rahat bir pozisyonda olduğu söylenemezdi. Öte yandan adamın kıçını saran siyah kumaş pantolonundan sergilediği muhteşem manzaranın tadını çıkarmak için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Tanrım, bedeninin ısısı giderek yükseliyordu.

Martini yüzünden olmalı.

Bir erkeğin omzunda ve baş aşağı pozisyonda taşınmak yeterince kötüydü. Ama daha da kötüsü Franco'nun onu getirdiği odanın kapısındaki korumaların onları bu halde görmüş olmalarıydı. Adamlar geçmeleri için kapıları ardına kadar açarken Daniella elleriyle yüzünü kapattı.

"Diego. Morgan. Ben söyleyene kadar içeri kimse girmeyecek, anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz efendim."

"Aman tanrım, bunu yaptığına inanamıyorum." Kapılar arkalarından kapandığında Daniella utanç içinde yerin yarılmasını ve kendisini içine almasını diliyordu. Franco az önce adamlarına açıkça içeride seks yapacaklarını ilan etmişti. Aşağıya inmek için debelenince Franco poposuna yumuşak bir şaplak attı. "Uslu dur aşkım!"

"Hey!" Daniella hızla başını kaldırdı. "Sen az önce benim kıçıma mı vurdun?"

"Eğer hoşuna gitmediyse..." Franco cam kenarındaki L şeklindeki çalışma masasının üzerindekileri tek eliyle süpürüp yere savurdu. Kâğıtlar ve bir sürü ıvır zıvır yumuşak halıya yayılırken Daniella odanın ne kadar şık ve erkeksi döşenmiş olduğunu düşünüyordu. Her köşesi Franco'nun kişiliğini yansıtıyordu. Erkeksi ve stil sahibi.

İki duvar yerden tavana kadar karartılmış camla kaplıydı. Diğer duvarlar ise siyah ve kırmızı karışımı duvar kâğıtları vardı. Bir köşede maundan kızılımsı bir toplantı masası ve aynı renk deri sandalyeler, diğer köşede ise geniş bir bar ve ses sistemi kuruluydu. Üzerinde camdan yapılma satranç seti olan sehpanın yanında iki tekli koltuk duruyordu.

Franco onu cilalı ahşap masanın üzerine oturtarak gözlerinin içine baktı. "...söylemen yeterli."

Aslına bakılırsa hoşuna gitmişti. Adamın vurduğu yerde tatlı bir karıncalanma hissetmişti ve o his hızla bacaklarının arasına ilerliyordu.

"Şey..." dedi dudaklarını yalayarak. "sanırım hoşuma gitti."

Franco'nun gözleri şeytani bir ışıkla parlamıştı. Bakışları dudaklarına indiğinde Daniella oturduğu yerde kıpırdanmamak için kendini zorladı.

"Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Birazdan sana yapacak olduklarıma hazır olup olmadığını düşünüyorum."

"Ne?"

"Bu kez sana nazik davranmak istemiyorum ama önce bunu senin de istediğini bilmem gerek."

Daniella ne diyeceğini bilemeyerek gözlerini kırpıştırdı. Franco avucunu yanağına bastırarak bacaklarının arasına yerleşmişti. "Ne olursa olsun sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun değil mi?" Daniella başını evet dercesine salladı. "Güzel. Ve ne yaparsam yapayım bunun senin de hoşuna gideceğine söz veriyorum." Daniella başını bir kez daha salladığında Franco'nun dudakları günahkâr bir tebessümle yukarı kıvrıldı. Daniella'nın kalbini yerinden çıkaracak kadar etkili ve baştan çıkarıcı bir tebessümdü. Franco yüzüklerinin baskısını ensesinde hissedeceği kadar sertçe ensesine yapışıp, aniden dudaklarını dudaklarına çekti.

Vay canına. İşte bu beklenmedikti. Adamın öpücüğü sert ve sahipleniciydi. Dilinin baskısı ağzının her köşesini istila ederken, vücudunda gezinen elleri içinin heyecanla dolmasına neden oluyordu. Eğer bu şekilde Daniella'yı korkutup kaçıracağını sanıyorsa aldanıyordu. Çünkü her geçen saniye daha fazlasını arzularken buluyordu kendini.

Franco ağzını diliyle vahşice ele geçirirken elleriyle vücudunda keşfe çıkmış, elbisesinin eteklerini yukarıya sıyırıyordu.

"Adamların içeride ne yaptığımızı biliyor, değil mi?"

"Bu seni rahatsız etmemeli."

"Bilmiyorum ben-"

Franco elini uyluklarından yukarı doğru çıkardı. İç çamaşırının lastiğine gelince ince ipi sert bir hareketle çekip çıkardı.

Daniella içine keskin bir nefes çekince de "Canını yaktım mı?" diye sordu.

"Hayır." Aksine heyecanlanmıştı.

Franco gülümseyerek onu yiyip bitirmeye devam etti. Eğilerek iç çamaşırını bacaklarından sıyırıp arka cebine sıkıştırdıktan sonra ayakkabısının kalan tekini de fırlatıp atarak yeniden doğruldu. Gözleri aynı hizaya geldiğinde adamın gözlerindeki bakışla daha şimdiden sırılsıklam olduğunu hissediyordu. Belki de çok daha önce ıslanmaya başlamıştı.

"Heyecanlandın mı Donna Bella? Dışardakilerin çığlıklarını duyacak olması seni tahrik mi ediyor?"

"Ne? Hayır elbette." Asla teşhirci biri olmamıştı. Birilerinin görebileceği veya duyabileceği bir mesafede seks yapmak bir yana öpüşmemişti bile. Fakat nedense Franco'nun yanında kendini her ikisini de yapacak kadar cesur ve utanmaz hissediyordu.

Franco dudaklarını ateşli bir öpücük kondurarak omuz askılarından birini indirdi. Açıkta kalan göğüs ucunu ağzına alarak emerken Daniella başını arkasındaki cama yaslayıp gözlerini kapattı. Aşağıdaki kalabalık "Supermasssive Black Hole" şarkısına çığlıklarla eşlik ediyordu.

Daniella Franco'nun parmaklarının bacaklarının arasındaki noktaya sataştığını hissetti. Çoktan ıslanmış olan kadınlığı onun dokunuşuyla kasıldı.

"Gözlerini aç ve bana bak."

Daniella dediğini yaptı. Adam ikinci parmağını da içine yerleştirirken ağzından bir inleme kaçtı. Franco sesini dudaklarının içine hapsetti. Sonra da onu parmaklarıyla becermeye devam etti. Diğer eli kalçasındaydı. Onu sıkıyor ve kendine doğru bastırıyordu. Daniella'nın kadınlığı ve ağzı Franco ile doluyken gözlerini açık tutmak oldukça zordu. Fakat adam ondan bunu istemişti. Ne olursa olsun gözlerini kapatma.

Franco dudaklarını ondan güçlükle koparak yeniden dizlerinin üzerine çöktüğünde neredeyse itiraz etmek üzereydi ki,

bacaklarını omzunun üzerine atan adamın ağzı kadınlığının üzerine kapanınca Daniella hazla inledi.

"Franco."

Adamın ağzıyla yaptığı şey ellerinden çok daha iyiydi. Islak dili içine girip çıkarken Daniella kalçalarını masanın üzerinde tutmakta güçlük çekiyordu. Geri çekilmeye çahştıkça Franco onu sıkıca tutup dudaklarını merkezine bastırıyordu. Daniella gözlerini kapattı çünkü yıldızları görmek üzereydi. Zirveye hızla tırmandığını hissettiği sırada Franco aniden geri çekildi.

"Bu gece sadece ben içindeyken boşalabilirsin vita mia." dedikten sonra fermuarını açarak aletini serbest bıraktı. Sertleşmiş ve şişmiş başını girişine sürterken Daniella'nın bedeni adeta alev almıştı.

"Çok sıcaksın aşkım."

Franco ona diliyle ve aletiyle sataşmaya devam ederken Daniella heyecandan aklını kaçırmak üzereydi. Ona sahip olmak, içini doldurmak için daha neyi bekliyordu ki?

Kollarını boynuna dolayarak bacaklarını adamın beline sardı ve onu kendine çekti. Daha fazla bu işkenceye katlanmak istemiyordu. Franco ona soru sorarcasına baktığında, "Ne bekliyorsun artık yap şunu!" diyerek soludu.

Franco söylediklerinden hoşlanmış olmalıydı ki gülümsedi. "Sabırsız mıyız sevgilim?"

Daniella dişlerinin arasından tısladı. "Sana. Yap şunu. Dedim."

Sözlerini bitirmeye fırsat bulamadan Franco'nun ağzı ağzına kapandı ve aynı anda kendini içine sertçe itti. Daniella çığlık attı. Bu doluluk ona fazla gelmişti ama aynı zamanda hoşuna gitmişti. Franco içinde sertçe gidip gelirken adama tutunmaya devam etti. Hızı yüzünden masa sarsılıyor, bacakları giderek gevşiyordu. Franco baldırlarına yapışarak ona gerekli olan tutunmayı sağladı. Alnını alnına yasladı ve onu istediği gibi sertçe becermeye devam etti.

Daniella'nın dünyası yalnızca Franco olana kadar onun içinde hızla gidip geldi. Göğüslerini ısırıp emdiğinde bile kontrolünü

asla kaybetmemişti. Daniella ise her an parçalara ayrılmak üzereydi. Sınıra yaklaşmıştı. Franco ona, "Ben söyleyene kadar olmaz." dediğinde itiraz etmek için ağzını açtı, ancak Franco onu öperek susturdu.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Dışarıdaki adamların onu duyup duymadığından, hatta yaslandıkları camdan aşağıdaki kalabalığın onları görüp görmediğinden bile emin değildi. Tek emin olduğu şey bunun hiç bitmemesini istediğiydi.

Adamın gömleğinin yakası açıktı. Daniella bir ara düğmelerinden birkaçını koparmış olmalıydı. Dövmeli tenini görünce dayanamayıp dudaklarını kalbinin olduğu noktaya bastırdı. Franco'nun göğsü bir hırıltıyla yükseldi. Daniellanın başını göğsünde tutarak içine sert hamlelerle gömülmeye devam etti.

"Şimdi." diye emir verdi Franco. Ve ikisi aynı anda boşalırken inlemeleri tüm odayı doldurdu.

Daniella kendini bulutların üzerinde hissederken Franco nefesini düzene sokmaya çalışarak şakağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum Donna Bella. Ve hiçbir şey bunu değiştiremez."

Daniella'nın göz pınarları hızla doldu. Acaba Franco ona ihanet ettiğini öğrendiğinde yine aynı şekilde düşünebilecek miydi?

Franco hüznünü sezmişçesine yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine merakla baktı. "Neyin var?"

"Ben de seni seviyorum Franco. Ve ne olursa olsun bunu unutmamanı istiyorum. Asla seni incitecek bir şey yapmam."

Kaşları çatılan Franco kapı aniden vurulunca öfkeyle bağırdı. "Size rahatsız edilmek istemediğimi söyledim!"

"Acil durum patron!"

"Ne var Carlos?"

"Russo aradı. Polis Gorgona'ya baskın düzenlemiş. Orada olmadığını tespit etmişler. Bundan böyle yasal olarak firari sayılırsın."

Franco Daniella'yla bakışırken alının ortasında iki derin çizgi oluştu. Daniella ise o anda ne söylemesi gerektiğini bilemeyerek

sertçe yutkundu. Genç adamın ondan uzaklaşarak hızla toparlanmasını izledi. Bedeni onun sıcaklığından mahrum kaldığında aniden üşümüştü. Kollarını kendine sararak masada oturmaya devam etti. Yarı çıplak, becerilmiş ve belki biraz da berelenmişti ama mutluydu. Ta ki kapı çalınana ve mutluluk balonları patlayana kadar.

"Polisler seni de sorgulayacaktır. Toparlanmalısın. Çocuklar sizi buradan güvenle çıkarır."

"Franco?"

"Şimdi olmaz aşkım. Buradan bir an evvel çıkmamız lazım."

"Ama sana söylemem gereken önemli bir şey-"

Carlos içeri daldı. "Hazırsan gidelim patron."

Daniella'nın önüne geçerek onun çıplaklığını gizleyen Franco sert bir küfür savurdu. "Çık dışarı!"

Daniella elbisesinin askılarını düzelterek masadan indi. Şu anda hissettiklerinin yanında utanç yürüyüşünün hiçbir önemi yoktu. Franco'nun cebine tıkıştırdığı iç çamaşırını da alıp giydikten sonra elbisesinin eteklerini indirdi.

Franco onu tepeden tırnağa inceledikten ve giyinmiş olduğundan emin olduktan sonra birlikte kapıya yöneldiler.

"Gidelim."

Arka taraftaki çıkışlardan birine doğru hızla ilerlerken, "Ya Gloria?" diye telaşla sordu Daniella.

"Merak etmeyin." dedi Carlos yolu göstermek için önden giderken arkasını dönmeden. "Onu başka bir araçla çoktan eve gönderdim bile."

Daniella minnetle başını salladı.

"Nasıl öğrenmişler?"

"Birileri ihbar etmiş olmalı."

Genç adam bir dizi küfür daha savurdu. Daniella'ya baktığında, dakikalar öncesinde içinde hazla gidip gelirken rahatlamış ve kendinden geçmiş adamdan eser yoktu.

"İhbarcıyı hemen bulun." diye emir verdi Franco. "Onunla bizzat ilgileneceğim."

Carlos sessiz bir baş onayıyla ona tuhaf bir bakış atınca Daniella ürperdiğini hissetti.

Franco yol boyunca elini hiç bırakmamıştı. Bu noktadan sonra itiraf etmek ona yalnızca acı vereceği için Daniella'nın tek temennisi Moretti'nin doğru olanı yapmış olmasıydı.

Bu kez geçen seferkinden farklı bir kapıdan çıktılar. Franco ona dönerek, "Burada ayrılmamız gerek vita mia." dedi. Sesi hüzün doluydu. "Sana ulaşıncaya kadar benden haber bekle ve sakın o zamana kadar beni arama."

"İyi ama?"

Franco yüzünü kavrayarak onu tutkuyla karışık bir kederle öpünce susmak zorunda kaldı. Geriye çekildiğinde Daniella'nın göz pınarları çoktan dolmuştu. Franco yanağındaki bir gözyaşını parmağıyla silerken, "Üzülme." diye fısıldadı. "Ne olursa olsun sana geri döneceğim. Bunun için dünyayı yerinden oynatmam gerekse bile yapacağım, beni anladın mı?

Daniella başını yavaşça sallayarak karşılık verdi. Kendini konuşabilecek kadar güçlü hissetmiyordu.

"Şimdi git ve seni sevdiğimi sakın unutma."

"Ben de seni seviyorum."

Franco onu bırakıp karanlıkta kaldırıma yanaşan siyah bir arabanın içine aceleyle binerek gözden kaybolurken Daniella gözyaşlarının hızla akmalarına engel olamadı.

Carlos onu başka bir arabaya yönlendirirken, "Umarım bir gün beni affedersin." diye geçirdi içinden. Ve o zaman da beni sevmeye devam edersin.

31. BÖLÜM:
Tuzak

"Gelmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Russo eski deponun tozlu zemininde bastonuyla attığı ağır adamlarla ona doğru yaklaşırken yüzünden endişe okunuyordu.

"Kulüpteydim." Franco yüzüklerle dolu elini ensesine götürüp sıktı. "Ben sadece...biraz meşguldüm. O nerede?"

"Aşağıda. Yarınki büyük buluşmaya kadar dinleniyor."

"Pekâlâ. Baskından neden daha önce haberimiz olmadı? Adamlarımız uyuyor mu?"

"Merkezden hiç kimsenin haberi olmamış. Şu polis..." dedi Russo tükürürcesine. "bir işler çeviriyor olmalı."

"Lanet herif asla peşimi bırakmayacak." Franco öfkeyle başını salladı.

"Polis her yerde seni aradığına göre ortalarda görünmesen iyi edersin. Artık kulübe gidemezsin. O kadını da bir süre ziyaret etmesen iyi olur."

"Kahretsin!" dedi Franco bir küfür daha savurup ellerini saçlarının arasından geçirirken. "Adada olmadığımı nasıl öğrenmişler?"

"Sızıntı olmalı." diyerek fikrini belirtti Fabio araya girerek.

Russo Fabio'ya ters bir bakış attı. "Böyle bir şeye aklını kaybetmeyen kimse cesaret edemez." Yeniden Franco'ya döndü. "Carlos dönünce ondan detaylı bilgi alabiliriz."

Franco umutsuzca başını iki yana salladı. Bundan böyle bir kaçaktı ve Daniella'ya ulaşmak artık eskisinden daha zor olacaktı. Fakat imkânsız değildi. Onu yeniden kazanmışken bir daha parmaklarının arasından kaymasına izin veremezdi. Dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. Kadının muhteşem tadını hâlâ alabiliyordu.

...

Sevdiği adamı ihbar etmişti.

Polis Franco'nun peşindeydi.

Daha birkaç dakika önce âşık olduğu adamın kollarında adeta bulutların üzerinde gibiydi. Şimdi ise kolları gibi yüreği de bomboş kalmıştı. Franco'yu sonsuza kadar kaybetmişti. Babasının yerini bir tek onun bildiği düşünülürse Mario konusunda da artık ümitsiz hissediyordu kendini.

Ya Moretti onları kurtarmayı başaramazsa?

Ya çok büyük bir hata yaptıysa ve babası çoktan ölmüş, Franco da dünyanın öteki ucuna gitmişse?

Tanrım ne yapmıştı.

"Geldik."

Daniella arabanın durduğunu fark etmemişti. Başını yasladığı camdan kaldırarak Sognare'nin taşlık yolunda olduklarını görünce aynadan Carlos'la bakıştı. Genç adamın gözlerindeki suçlayıcı bakıştan neler olup bittiğini bildiğine dair bir hisse kapıldı.

Fakat yanındaki koltukta başka bir fedai oturuyorken onunla bu konuda konuşması imkânsızdı. Arabaya bindiği andan beri kalbi sıkışıyor, gözleri her an akmaya hazır gözyaşlarıyla yanıyordu. Adamların önünde ağlamamak için kapıyı açtığında,

"Bunu ona neden yaptın?" diyen sesi duyunca durmak zorunda kaldı.

Vücudu adeta taş kesildi. Doğru tahmin etmişti. Carlos onun ihbarcı olduğunu anlamıştı.

Dönüp yeniden adamla yüzleşmeye cesaret edemediğinden sessiz kalınca, "Müfettişle görüştüğünüzü biliyorum." diye devam etti Carlos. Sesi bir insanı yerine sindirmeye yetecek kadar ölümcüldü. Yanındaki adam hiçbir tepki vermemişti. Daniella göz ucuyla bakıp herhangi bir hareket bekledi. Belki de patronlarını polise ihbar ettiği için onu öldüreceklerdi. Tanrı biliyor ya böyle bir şey yapsalardı şu ankinden daha az acı çekiyor olurdu. Fakat iki adam da ona karşı en ufak bir harekette bulunmamışlardı. Saçmalıyorsun, dedi içindeki ses. Öldürmek isteselerdi seni evine getirmezlerdi.

Derin bir nefes aldı. "İnanmayacaksın ama onun iyiliği içindi." dedi. Adam tatsız bir şekilde gülünce tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Ona inanmadığı belliydi. Daniella'nın daha fazla açıklama yapmaya gücü yoktu. Carlos başka bir şey söylemeyince arabadan indi.

Siyah zırhlı araç o indikten saniyeler sonra arkasında toz bulutu bırakarak arazisinden çıkıp gitmişti.

...

"Demek buradasın."

Lorenna odasına daldığı sırada Sara yatağında yüzüstü uzanmış çalan müzik eşliğinde bacaklarını ileri geri sallıyor, eski fotoğraf albümlerini karıştırıyordu. Öğleden sonra Fabio'dan geldiğine emin olduğu nottan sonra keyfi yerine gelmişti. Odasında saatlerdir müzik dinleyip yarın için bir plan yapmaya çalışıyordu, fakat hangi arabaya binmesi gerektiğini henüz çözememişti. Belki de

Fabio onun için bir araba gönderecekti. Her neyse. Bunu sonra düşünecekti. Lorenna telaşla içeri girdiğinde hiç istifini bozmadı.

"Nerede olmamı bekliyordun? Dışarı çıkmam yasak, yoksa unuttun mu?"

"Ukalalığı bırak da toparlanmaya bak. Çantan hazır mı?"

Sara hafifçe omuz silkti. "Yanıma pek fazla bir şey almayı düşünmüyorum. O yüzden yatmadan önce hazırlarım."

Lorenna dolabını açıp kıyafetlerini karıştırırken Sara fotoğrafları karıştırmaya devam ediyordu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Babamla hiç bebeklik fotoğrafımız yok."

Kafasını kaldırmadığı için Lorenna'nın aniden duraksadığını fark etmemişti. "Ne olmuş?"

"Alessandro'yla bir sürü fotoğrafı var. Hastanede çekilmiş bir tane. Bir tane de arka bahçede onu yürütmeye çalışırken. Ve bir de ilk yaş gününde onunla birlikte mumları üflerken. O günü hatırlıyorum. Bana pembe, çiçekli bir elbise almıştın. Ben çok sevinmiştim ama babamın karşısına çıktığımda en ufak bir tepki vermemişti."

"Şimdi sırası mı bunların?"

"Şuraya bak. Abim Franco'yla bile bir fotoğrafları var. Yanındaki güzel kadın annesi olmalı."

"Ver şunları bana!" Lorenna fotoğrafları elinden sertçe çekince Sara irkildi.

"Hey! Sadece bakıyordum."

"Bu saçmalıklara ayıracak vaktimiz yok. Sana hazırlanman gerektiğini söyledim."

"N'olmuş? Sadece babamla neden birlikte bir fotoğrafımız olmadığını merak ediyordum."

"Çünkü Antonio o zamanlar fotoğraf çektirmesinden pek hoşlanmazdı." Sanki bu açıklama yeterliymiş gibi fotoğrafları bir araya toplayıp çöp kutusuna attı.

"Onları neden attın?" Sara fotoğrafları almak için yataktan fırladığında Lorenna önüne geçerek onu durdurdu.

"Kuracağımız yeni hayatta eski anılara ihtiyacımız yok." Sara'nın gözleri çöp kutusundaydı. Acı da olsa bütün çocukluğu, anıları o fotoğrafların arasındaydı. Onlardan ayrı kalmak fikri canını yakıyordu.

"Şimdi beni iyi dinle Sara." Lorenna omuzlarından tutup onu kendine bakmaya zorladı. "Yarın sana şu bahsettiğim doktorla görüşmeye gidiyorum. Döndüğümde hazır olmanı istiyorum. Bu gece yola çıkacağız. Gece yarısından sonra marinada bizim için bir tekne bekliyor olacak."

Lorenna yeniden dolabını yönelip içindeki kıyafet askılarını karıştırmaya devam ederken, Sara aniden aklına gelen şeyle,

"Ne?" diyerek hızla arkasını döndü. "Ne teknesi?" Tekne olmaz. Buradan tekneyle ayrılamazlardı.

"Soru sormayı bırak da yanına sadece en çok ihtiyacın olacak şeyleri alacağın bir çanta hazırlamaya bak. Çok büyük olmasın. Antonio geri dönmeden bir an evvel bu lanetli evden defolup gitmemiz lazım."

"Neden tekne? Arabayla gidemez miyiz? Hem böylece izimizi daha kolay kaybettirebiliriz."

"Araba olmaz. Babanın adamlarının hemen peşimize takılmalarını mı istiyorsun?" Lorenna ona bakmadan dolabını karıştırmaya ve birkaç parça giysiyi yatağının üzerine atmaya devam etti. "Gitmeden önce sahte pasaportlara da ihtiyacımız olacak."

"Ne fark eder ki? Ayrıca tekneyle yakalanmamız çok daha kolay. Buraya nasıl dönmek zorunda kaldığımı biliyorsun. Tekneler bana uğursuz geliyor. Şimdiye kadar hep kötü şans getirdi."

Annesi onu dinlemeyi reddediyordu. Lorenna sonunda öfkeyle kucağındaki kıyafet yığınını yatağa fırlatarak, "Sana olmaz dedim." diye bağırdı. "Bir kere olsun itiraz etmeden sözümü dinleyemez misin?"

Sara karşılık olarak yatağına çöktü. Annesinin çıkışı onu endişelendiriyordu. Lorenna sinirli ve gergin görünüyordu. Elbise askısını tutan elleri zangır zangır titriyordu. Uzun zamandır onu bu kadar panik içinde gördüğünü hatırlamıyordu. Lorenna daima soğukkanlı ve ne yapacağını bilen bir kadın olmuştu. Onun en çok bu yönüne hayrandı. Bu kaçış onu epey tedirgin ediyor olmalıydı. Belki de sebep hamilelikti. Ne de olsa Antonio De Luca gibi bir adamın bebeğini dünyanın öteki ucuna kaçırmak üzereydi.

Annesi birkaç derin nefes alarak kendini sakinleştirdikten sonra gözlerini açtı. "Yarın akşama kadar odandan sakın dışarı çıkma ve şüphe çekecek hiçbir şey yapma, anlaşıldı mı?"

Sara başını salladı. "Doktor randevuna yalnız mı gideceksin?"

"Evet." dedi genç kadın alnını ovuşturarak, "Neyse ki Antonio kendi arabamı kullanmam konusunda bana zorluk çıkarmadı." ardından bir şey hatırlamış gibi hızla kapıya yöneldi. "Dediğim gibi yarın için hazır ol ve..." dedi son bir kez arkasını dönerek. "uslu bir kız ol."

Sara yeniden başını salladığında Lorenna çoktan kapıyı arkasından çarpıp çıkmıştı. Elbette uslu bir kız olacak ve âşık olduğu adamın sözünü dinleyecekti. Daha fazla düşünmesine gerek yoktu. Yarın hangi arabada olması gerektiğini artık biliyordu.

...

"Onu otele geri götürdün mü?" Carlos döndüğünde Franco gezinmeyi bırakıp adamına yöneldi. Polis baskınını duyduğu andan beri kendini kafese kapatılmış bir aslan gibi hissediyordu.

"Merak etme, her şey yolunda. İkisi de otele sağ salim döndüler."

"Yolda polislere filan rastladınız mı?"

"Hayır."

"O halde neden bu kadar gerginsin?" Carlos bakışlarını kaçırınca Franco üzerine gitti. "Bir şey oldu ve benden saklıyorsun. Anlat?"

"Dediğim gibi her şey yolunda gitti patron."

Franco, "Russo polis baskınıyla ilgili bir şeyler bildiğini düşünüyor." dediğinde Carlos hızla başını kaldırıp yaşlı adama baktı. İhtiyar tilki. Franco'ya ne kadarını anlatmıştı?

Omuz silkti. Bakışları Franco'ya kaydı.

"Ne biliyor olabilirim ki?" Yerinde huzursuzca kıpırdanmaya başlarken kaşları çatılmıştı. "Patron yoksa benim-"

"Hayır hayır..." Franco bir elini havaya kaldırıp onu susturdu. "elbette senin bir muhbir olduğunu düşünmüyoruz. Öyle değil mi Russo?" Franco bastonuna yaslanmış onları dikkatle izleyen adama göz ucuyla bir bakış attı. Adamın sessiz onayından sonra yeniden Carlos'la göz göze geldi. "Hem öyle bir şey olsaydı buraya dönmene asla izin vermezdim." dediğinde Carlos'nun göz bebekleri büyüdü. "Şimdi. Ne biliyorsun?"

"Patron ben..." Carlos soğuk terler dökmeye başlamıştı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Konuşmasının da en az sessizliği kadar kötü sonuçlar doğuracağından emindi. Ona sevgilisinin ihanet ettiğini nasıl söyleyebilirdi ki?

Franco'nun sol tarafından yaklaşan Fabio, "Yoksa ihbarcıyı tanıyor musun?" diye sorunca Carlos gerginlikle ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Yakasını gerginlikle çekiştirdi.

"Ben..."

"KONUŞ BE ADAM!" Franco yakasına yapışırken öyle bir kükredi ki, sesi boş deponun duvarlarında çınladı.

Carlos korkuyla geriye sıçradı. Russo Franco'nun bir adım gerisinde kalıncaya dek yaklaştı. Omzunun üzerinden genç adama bakarak, "Anlat." diye teşvik etti.

"B-bir kadın." Carlos kekeledi.

"Hangi kadın?" Franco kızgınlıkla Russo'ya döndü. Ardından Carlos'a "Kimden bahsediyorsun?" diye sordu. "Lorenna mı?" Bu kez savurduğu küfür hepsinden büyüktü. "O lanet orospu sonunda bunu da yaptı demek."

Carlos sessiz kalınca Russo, "Lorenna değil." dedi.

"Değil mi? O halde kim? İkiniz de beni çıldırtmadan bir an önce söyleseniz iyi olur."

"B-bayan Lombardi."

Carlos'un neredeyse fısıltıyla söylediği sözleri duyan Franco öyle afallamıştı ki, bir anlığına ne diyeceğini şaşırdı. "Anlayamadım. Hangi Bayan Lombardi?"

"Daniella." Carlos yakasını sıkan adamın yumruklarının arasından sertçe yutkundu. "Seni ihbar eden Daniella Lombardi'ydi patron."

Franco başını iki yana salladı. Kaşları çatılmış, içinden aynı anda milyonlarca duygu hızla yer değiştiriyordu. Şaşkınlık. İnkâr. Ve en sonunda da öfke. Duyduklarına inanmayı reddediyordu. Daniella onu asla ihbar etmezdi. Donna Bella'sı ona ihanet edemezdi. Bu işte bir yanlışlık olmalıydı.

"Yalan söylüyorsun." Franco'nun parmakları bu kez adamın yakasını bırakıp gırtlağına sarıldı. Carlos'un gözleri nefessizlikten sulanmaya, boğazından garip hırıltılar çıkmaya başlayıncaya dek sıkmaya devam etti. "Söyle! Yalan olduğunu itiraf et!"

"Yeter Franco! Hemen durmazsan sana sadık en iyi adamlarından birini öldüreceksin." diye araya girdi Russo. "Carlos'un bir suçu yok. O ikisini bir kafede konuşurken görmüş."

Carlos boğuluyormuş gibi sesler çıkarırken Franco sonunda onu bıraktı.

"Belki de tek seferlik mecburi bir buluşmaydı." dedi Fabio arkadan. O da bu ihanete bir anlam veremiyormuş gibi görünüyordu. "Moretti'nin ne kadar ısrarcı olduğunu hepimiz biliyoruz."

"İki." dedi Russo. "İlkinde onu Grigio'yu yakaladığımız otelde buluştular. Ardından merkeze gidip bütün geceyi orada geçirdiler. En son hastanenin yakınındaki bir kafede iki saate yakın oturdular."

Russo anlatmaya devam ederken Franco burun kemerini sıktı. Başına öyle bir ağrı saplanmıştı ki, beyni kafatasından fırlayıp çıkacakmış gibi hissediyordu. Ama asıl ağrıyan yeri kalbiydi.

Göğüs kafesinden sökülüp alınmıştı sanki. Yeri öyle derin sızlıyordu ki, adeta bıçakla oyulmuş gibiydi.

"Daniella böyle bir şey asla yapmaz." dedi Fabio itiraz edercesine. "Sara ve Franco için yaptığı onca fedakârlıktan sonra bunu yapmasının bir anlamı yok."

"İnsanlar çıkarları doğrultusunda her şeyi yapabilir. Franco en başından beri onun içimize sızdırılmaya çalışılan bir ajan olduğundan şüpheleniyordu. Haklı olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Şüphelerimiz düşmanlarımızın adamı olmasıydı. Polisin değil."

"Kadının daha önce bir avukatlık bürosunda çalıştığını unutuyorsunuz. Adalet anlayışı tüm hücrelerine kazınmış olmalı."

"Yine de o Franco'yu sevi-"

"İkiniz de kesin sesinizi!" Franco hiddetle çıkışınca Fabio ve Russo ağzını kapattı. Genç adam odada bir ileri bir geri volta atıyor, Daniella'nın ihanetine bir kılıf bulmaya çalışıyordu ama aklına en ufak bir neden bile gelmiyordu. Söylenenler doğru olamazdı. Daniella ona ihanet etmiş olamazdı. Belki de en başından beri polisle iş birliği içindeydi, dedi içindeki zalim ses. Seni seviyormuş gibi yaptı. Duygularını kullandı.

Kapa çeneni! Kafasındaki lanet sesi bastırdı. Daniella öyle bir kadın değildi.

Carlos, "Ona bunu neden yaptığını sordum." diye fısıldadığında aniden yürümeyi kesti ve adama çatık kaşlarının altından ölümcül bir bakış attı. Carlos'un korkuyla sinmek yerine yüzüne yerleşen kederli ifade her şeyi açıkça söylüyordu. "Bunu senin iyiliğin için yaptığını söyledi."

İşte o anda Franco belindeki silahı çıkardı ve tavana doğru ardı ardına ateş etmeye başladı. Boş mermi kovanları tepesinden yağmur gibi yağarken silah sesini bastıran haykırışı yaralı bir hayvandan farksızdı.

...

Daniella mutfaktaki son kontrolleri yapma işini atladı. Bu gece canı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Lobide birkaç misafiriyle selamlaştı. Yaşlı bir çift arka bahçeden içeri geçip odalarına çıkarken onunla konuşup her şeyin çok güzel olduğunu söylemişti. Normal bir zamanda böyle bir yorum Daniella'nın içinden sevinç dansı yapmasına neden olurdu, ancak o anda tek yapabildiği şey zoraki bir şekilde tebessüm etmekti. Onlar gittikten sonra arkalarından dolu bir tepsiyle Paola göründü.

"Sen hâlâ yatmadın mı?"

"Misafirlerin odalarına çekilmelerini bekliyordum. Birazdan yatarım."

Paola ve Dante otelin yoğunluğundan dolayı birkaç gündür evlerine gidemiyorlardı. Daniella onlara da bir oda vererek otelde kalmalarını teklif etmişti. Böylelikle işe gelip giderken harcadıkları zamanı dinlenmeye ayırabilirlerdi.

"Her şey yolunda mı?"

"Ne yani, sen arkadaşınla bir gece eğlenmek için dışarı çıktın diye otele göz kulak olamayacağımızı mı düşündün?"

Daniella elini Paola'nın omzuna koyup minnetle gülümsedi. "Onu kastetmediğimi biliyorsun."

Paola da karşılık olarak gülümsemişti, ancak bu Daniella'nınki kadar zorlama değildi. "Elbette biliyorum canım. Sadece seni keyifsiz gördüğüm için takılıyordum. Neden suratın asık? Yoksa gecen iyi geçmedi mi?"

Gecenin başı tahmin edemeyeceği kadar muhteşemdi. Daniella Franco'nun çalışma masasının üzerinde bacakları ayrık, başı geriye düşmüş halde yaşadıklarını düşünerek ürperdi. Franco'nun ağzı merkezinin üzerindeyken ve onu bulutların üzerine taşırken hissettiği coşku inanılmazdı. Ne yazık ki gecenin sonu tam bir felaketle sonuçlanmıştı. O ana dek onu belki de son defa görmüş olabileceğini hiç aklına getirmemişti. Şimdi düşününce içine zehirli bir acı çörekleniyordu.

"Daniella? İyi misin canım?" Paola endişeyle koluna dokundu. "Yüzün birden bembeyaz oldu."

"Sadece yorgunum. Hemen yatmak istiyorum." Bu lanet gece bir an evvel bitmeliydi.

"Ah, peki. Hemen git dinlen öyleyse."

Daniella başını bir kez sallayarak yorgun bacaklarıyla merdivenlere yöneldi. Tırabzanlara tutunarak birkaç basamak çıkmıştı ki, Paola arkasından seslendi. "Az kalsın unutuyordum. On sekiz numaradaki müşteri odasına bir şişe 88 Dom Perignon ve iki kadeh istemişti ama aşağıda bulamadım. Sanırım bitmiş."

"Bitmiş olamaz. Daha iki gün evvel kontrol etmiştim."

Paola omuz silkti. "Gözümden kaçmış olmalı. Tekrar kontrol ederim."

"Bekle." Daniella onu durdurdu. "Ben hallederim. Sen elindekileri mutfağa bıraktıktan sonra gidip dinlen."

"Emin misin?"

"Bana karşı mı geliyorsun?

"Patron sensin." Paola sırıtarak mutfağın yolunu tuttuktan sonra Daniella adımlarını alt kattaki içki mahzenine çevirdi. Işıkları yakarak serin odanın loş bir ışıkla aydınlanmasını izledi. Duvarlardaki bölmelerin doluluk oranı yarı yarıydı. Ellerindeki ürünler şimdilik müşterilerinin ihtiyaçlarını gidermeye yetiyordu, ancak yakında yeniden sipariş vermesi gerekecekti.

Aradığı şişeyi bulana kadar rafların arasında dolaşmaya devam etti. Aklı hâlâ Franco'nun şu anda nerede ve ne yaptığıyla ilgili o kadar meşguldü ki, küçük çantasında titreşen telefonu güçlükle fark etti. Arayan numarayı tanımıyordu. Bu yüzden başta açıp açmamakta tereddüt etmişti. Daha sonra babasından önemli bir haber olabileceğini düşünerek telefonu açtı.

"Neden?"

Tek bir öfkeli kelime Daniella'yı olduğu yere çivilemeye yetmişti.

Telefonun ucundaki ses Franco'ya aitti ve o tek kelime içinde o kadar çok acı ve hayal kırıklığı barındırıyordu ki, Daniella'nın gözleri hızla doldu.

"Franco?"

"Nedenini bilmek istiyorum."

"Ben...neden bahsettiğini-"

"NEDEN BAHSETTİĞİMİ BAL GİBİ BİLİYORSUN KAHROLASI!" diye haykırdı Franco.

Adamın kükreyişi kulaklarında çınlayınca telefonu kendinden uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. Franco öfkeden deliye dönmüştü ve Daniella ona ne derse desin onu dinlemeyeceğini biliyordu. Bir müddet sakinleşmesini, telefonun ucunda derin nefesler alıp vermesini bekledi.

"Franco ben..."

"O adama gittiğin ve onunla o lanet masada benim hakkında konuştuğun doğru mu? Sakın inkâr etmeye kalkışarak gözümde daha da küçülmeye çalışma."

"Franco lütfen. Kızgın olduğunu biliyorum ama sandığın gibi değil. İnan bana."

Franco telefonun ucunda bağıra çağıra küfürler savururken Daniella gözlerini kapatıp yakınındaki bir duvardan destek almak için yaslandı. Bacakları onu taşıyamayacak kadar güçsüzleşmişti. Sonunda merdivenlere çöküp kaldı ve gözyaşlarını serbest bıraktı.

"Neden olduğunu bilmek istiyorum. Bunu bilmek benim hakkım."

"Çok üzgünüm. Böyle olmasını istememiştim."

"Başından beri bunun peşinde miydiniz? Bunu Moretti'yle birlikte mi planladınız? Belki de Costa'nın sana verdiği kolyenin ne işe yaradığını hep biliyordun. Ben fark etmeseydim oyununu oynamaya devam edecektin."

"Ne?" Aman tanrım. Bunları nasıl düşünürdü? "Bu doğru değil. Doğru olmadığını biliyorsun."

"Hayır. Aslına bakarsan neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. İyi bir oyuncusunuz Bayan Lombardi. Umarım sözleriniz gibi orgazmlarınız da sahte değildir."

"Hayır." Daniella'nın elleri gibi sesi de titriyordu. Telefona iki eliyle birden yapışıp, "Bunları bana kızgın olduğun için söylüyorsun ama doğru olmadığını sen de biliyorsun. Sadece sana ihanet etmediğimi bilmeni istiyorum Franco." diye yavaşça fısıldadı. "Bana inanmana ihtiyacım var. Çünkü seni seviyorum."

"İnanmak mı?" Franco alay edercesine tatsız bir gülüş koyuverdi. En azından biraz olsun sakinleşmişti. Ancak sesindeki soğuk ton Daniella'yı kutuplardaymış gibi ürpertti. "Sana inanmaktansa bir uçurumdan atlamayı tercih ederim. Sevgini de alıp bir tarafına sokabilirsin Daniella Lombardi." dedi ve telefonu yüzüne kapattı.

Daniella telefonu elinden fırlatıp elleriyle yüzünü kapattı. İsmini onun ağzından duymak hiç bu kadar canını acıtmamıştı. Söyledikleri yalan değildi. Onu gerçekten seviyordu. Her şeyi onu yeniden özgürlüğüne kavuşturmak, babasının kanını onun ellerinden kurtarmak için yapmıştı. Keşke ona anlatabilseydi.

Oturduğu basamaklarda ne kadar süre ağladığını bilmiyordu. Bir anlığına mahzendeki tüm şişeleri açmak ve komaya girene kadar içmek istedi. Zihni bulanana ve her şeyi unutana kadar içerse belki acısı biraz olsun hafiflerdi. Onun yerine ayağa kalktı. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Müşterisinin içkisini ve kadehleri alarak üst kata çıktı. Burada oturup kendine acımaya devam edemezdi.

On sekiz numaralı odanın kapısını hafifçe tıklattığında koridor boştu. Herkesin uyumuş olduğunu düşünerek yavaşça birkaç defa daha vurdu. Belki de misafiri şişeden ümidini kesip çoktan yatmıştı. Tam arkasını dönüyordu ki kapı açıldı.

"Uyuduğunuzu sanmış-"

"Sonunda gelebildin. Beklemekten sıkılmaya başlamıştım."

Kapı eşiğine yaslanmış ona bakan Jonathan'ı gördüğünde Daniella'nın gözleri korkuyla büyüdü. Bir anda arkasını dönüp koşmak istedi, ancak bacakları öyle sertleşmişti ki hareket ettiremedi.

"En sevdiğim 1988 Dom Prenignon. Bir zamanlar bir dava kazandığımızda ne zaman kutlama yapacak olsak böyle bir şişe açardık, hatırladın mı?" Jonathan titreyen ellerinden şişeyi ve kadehleri alıp kapının yanındaki küçük dresuara bıraktı. "Bana eşlik edeceğini umuyordum."

Daniella daha fazla vakit kaybetmedi ve hızla merdivenlere doğru koşmaya başladı. Ancak Jonathan ondan daha hızlıydı. Daha koridoru aşmayı başaramadan adam öne atılıp onu saçlarından yakalamayı başarmıştı. Daniella çığlık atmak için ağzını açtığında ise diğer eliyle ağzını sıkıca kapatarak onu göğsüne bastırdı.

"Şşşt. Misafirlerini uyandırmak istemeyiz, değil mi?"

Jonathan onu kaldırıp odaya geri sürüklemeye başladığında Daniella bacaklarıyla havayı dövüyor, adamın elinden kurtulmak için tüm gücüyle çırpınıyordu. Fakat adam çok güçlüydü. Saçlarına öyle bir asılmıştı ki dipleri alev almış gibi yanıyordu. Her çırpınışında tutuşu daha sertleşti. Ona direnmenin faydası olmadığını biliyordu. Yine de denemekten vazgeçmedi.

Sonunda Jonathan onu odaya sokup kapıyı ayağıyla kapattıktan sonra onu kapattığı kapıya yasladı. Kulağının dibindeki sesi neşeli, solukları ise düzensizdi.

"Bırak beni Jonathan! Bırak dedim!" diye bağırmaya çalıştı, ancak adamın iri eli tüm yüzünü kapladığı için sesi boğuk bir mırıltıdan farksız çıkıyordu.

"Kurban rolü sana gerçekten çok yakışıyor bebeğim." Jonathan diğer eliyle kollarını arkasında birleştirip yanağını kapıya yapıştırdı. Kalçasını kalçasına dayamıştı. "Seni tanımayan biri gerçekten masum olduğuna inanabilir." Adam delicesine bir kahkaha attı. Pis nefesi ensesini yakıyor, vücudunu ona her çırpınışında daha çok bastırıyordu. Lanet herifin her hareketinden tahrik olduğunu anladığında Daniella'nın midesi bulandı. Jonathan'ın bir kadının güçsüzlüğünden zevk alacak kadar ruh hastası olduğunu nasıl olmuş da unutmuştu.

"Mmm. Seni özlemişim." dedi kedi gibi mırıldanarak burnunu boynuna sürten adam.

Daniella burnundan soluk alıp vererek kendini sakinleşmeye zorladı. Karşı koymasının adamın iştahını kabartmaktan başka bir işe yaramayacağının farkındaydı. Sonunda onun kaçmaktan vazgeçtiğini düşünen Jonathan saçlarındaki elini biraz gevşetti. Sonra da burnunu saçlarının arasma gömüp içine derin bir soluk çekti.

"Hâlâ üzerinden o piçin kokusunu alabiliyorum." dediğinde Daniella irkildi. "Onu o kulübün üst katında becerdiğini biliyorum."

Daniella öyle şaşkındı ki nefes alamıyordu. Jonathan Franco'yla ikisini görmüş müydü? Kulüpte izlendiğini düşündüğünde hislerine güvenmesi gerektiğini bilmeliydi. Lanet olsun! Onu ne zamandır takip ediyordu? Babasını aramaya gittiği gece otelde de aynı şeyi hissetmişti fakat dikkati o kadar dağınık ki, üzerinde durmamıştı. Jonathan o geceden beri takipte miydi?

"Benden başka bir erkeği becerdin!" Adam son kelimelerini öfkeyle tıslayınca Daniella'nın midesindeki safra aniden yükseldi.

"Yürü bakalım. Önce seni temizlememiz gerekecek."

Daniella itiraz edemeden Jonathan onu banyoya sürüklemeye başladı. "Jonathan? Dur!"

"Bu şekilde seni asla yatağıma alamam bebeğim. Kuralları biliyorsun." Adamın belinden bir silah çıkardığını gören Daniella'nın gözleri büyüdü ve başka bir şey söyleyemedi.

"İçeri gir."

Adamın söylediğini yaparak beyaz ve mavi renklerle döşenmiş geniş banyoya girdi. Burası otelin en büyük banyolarından biriydi. Havlularından sabunlarına kadar her şeyi kendi zevkine göre seçmişti.

Işıkların hepsini yakan Jonathan onu büyük küvete doğru yaklaştırdı. Hemen yanında büyük boy bir ayna, lavabo ve havlular vardı.

"Şimdi." dedi silahını ona doğru sallayarak. "Soyun."

Daniella'nın gözleri aynadaki adamın şeytani bakışlarıyla buluştu. Jonathan silahını ona doğrultmuş sırıtıyordu. Acıması olmadığını ve en ufak bir itirazında gözünü kırpmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Korkusunu belli etmemeli, şimdilik ona ayak uydurmalı ve en kısa zamanda kaçmanın bir yolunu bulmalıydı.

Adam, "Acele etsen iyi olur. Seni sonsuza kadar bekleyemem." dediğinde Daniella söyleneni yaptı ve üzerindekileri yavaş yavaş çıkarmaya başladı.

32. BÖLÜM:
Kırılma Noktası

Kapı aniden ardına kadar açılınca çıkan ses Daniella'yı yerinden sıçratmıştı. Jonathan kapının eşiğine yaslanmış keyifle onu izliyordu. Daniella ilk şoku atlattıktan sonra adamı inceleme fırsatı bulduğunda önce onun fazlasıyla zayıflamış olduğunu fark etti. Üzerindeki bol kot pantolon kemer olmasa belinden düşecekmiş gibiydi. Açık renk tişörtü leke içindeydi. Onun üzerine giydiği oduncu gömlek ve beysbol şapkasıyla alıştığı avukat imajında çok uzak görünüyordu. Fark ettiği ikinci şey ise adamın gözlerindeki ışığın yerini karanlıkla değiştirmesi oldu. Jonathan'ın bakışlarında delilikle sakinlik birbirine karışmıştı sanki.

Elindeki dolu kadehten bir yudum alarak, onu tepeden tırnağa inceledi. Alt dudağını yavaş yavaş yalarken, "Çok güzel görünüyorsun." diye fısıldadı.

Daniella elinde olmadan yutkundu. Adamın karşısında yalnızca iç çamaşırlarıyla olmasına rağmen bakışları altında kendini

çıplakmış gibi hissediyordu. Bedenini örtmek için ani gelen dürtüyü bastırarak yumruklarını sıktı. Jonathan'ın güçsüzlüğünden zevk almasını istemiyordu.

"Her zaman çok güzel bir kadındın." dedi ona doğru yaklaşarak. "Ayrı kaldığımız zamanlarda Toscana güneşi sana epey yaramış."

Daniella içgüdüsel olarak geriye doğru bir hamle yapınca bu, adamın anında durmasına ve gözlerinin kısılmasına neden olmuştu.

"Neden kaçıyorsun Küçük Tilki?" Daniella cevap vermeyince Jonathan başını yana eğdi. "Yoksa benden korkuyor musun?"

Jonathan çılgın bir kahkaha patlattı. Ardından içki kadehini kafasına dikti. Diğer elindeki boş kadeh ve şampanya şişesiyle birlikte onları lavabonun üzerine koyduktan sonra biraz daha yaklaştı.

"Yüce Tanrım..."

Adam köpekbalığının avının etrafında dönmesi gibi çevresinde bir tur atarken Daniella nefesini tutup bekledi. Jonathan saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında çevirdikten sonra eğilip yüzüne baktı.

"Ama bu çok saçma. Eğer sana yapacaklarımdan gerçekten korkuyor olsaydın, beni hapse attırmak gibi aptalca bir şey yapmazdın, öyle değil mi?"

Daniella aniden başını çevirince bakışları kesişti. Ağır tütün ve alkol kokusu ona çarpınca yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Jonathan onunla oynamaktan adeta zevk oluyordu. Dilini dişlerine vurarak cık cıkladı. "Hiç sanmıyorum. Sen korkusuz bir kadınsın Daniella. Eminim bir gün oradan kurtulacağımı ve sana hesap soracağımı tahmin etmiş olmalısın. Yoksa o delikte geberip gitmemi mi umuyordun?"

Jonathan yeniden kahkahalarla gülerken Daniella'nın midesi bulanıyordu. Bir zamanlar bu adamı sevdiğine inanamıyordu. Onun için hayatından, kendi bedeninden, her şeyden vazgeçmişti.

Onun bu kadar hasta ruhlu ve bencil bir piç olduğunu nasıl oldu da daha önce görememişti. Bir zamanlar aşk sandığı şey tamamıyla bir aldatmacaydı. Aşk insanın canını yakmazdı. Acıtmazdı. Sevdiğinin gözyaşı dökmesine sebep olmazdı. Franco ile birlikte olduğu anlarda tek hissettiği şey saf arzu ve mutluluktu. Jonathan ise...Tanrım iki adamı karşılaştırmak bile saçmalıktı.

"BANA CEVAP VER!"

Jonathan aniden bağırınca Daniella irkildi.

"O pis delikte geberip gitmemi isterdin değil mi? Sonsuza kadar orada kalmamı ve acı içinde kıvranmamı? İstediğin buydu, değil mi? Söyle hadi. SÖYLE!"

Daniella sesini ifadesiz tutmaya çalışarak, "Evet." dedi. "Tıpkı benim gibi acı içinde kıvrandığını görmek çok hoşuma giderdi."

Jonathan'ın bakışları önce nefretle doldu. Hemen ardından yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. Sararan dişleri ve seyrek sakallarının arasından sırıttığı her an Daniella'nın midesi çalkalanmaya devam ediyordu. Onu kışkırtmakla iyi yapmadığının farkındaydı ancak adamı bir şekilde oyalaması lazımdı. Aksi halde yapacaklarını tahmin bile edemiyordu. Göz ucuyla şampanya şişesine baktı. Bir şekilde ona uzanabilirse belki kendini savunma fırsatı bulabilirde.

"İşte böyle. Birbirimize karşı artık açık olmalıyız. Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi eliyle sakallarını ovuşturarak. "...acı çekmekten pek hoşlanmadım. Hapishanede insanları kaç şekilde taciz edebildiklerini asla tahmin edemezsin."

Taciz mi? Jonathan tacize mi uğramıştı? Yüzündeki ifadeye bakılırsa yaşadığı şey tacizden çok daha fazlasıydı. Daniella'nın insani yanı buna üzülmenin doğru olduğunu söylese de ne yazık ki vicdanı mutlu olmuştu. Böyle düşündüğü için kötü bir insan olacaksa bunu kabul ediyordu.

"O kadar farklı yöntemler öğrendim ki," dedi bir adım daha yaklaşarak. Parmaklarını karnındaki yara izlerinin üzerinde gezdirdi. "üzerinde denemek için sabırsızlanıyorum."

İşte bu sözler Daniella'nın zihnine adeta bir çekiç gibi inmişti. Jonathan burnunu boynuna yanaştırdığında elleriyle onu itme dürtüsüne engel olmakta zorlandı. Adam içine derin bir nefes çekti.

"Fakat hâlâ üzerinde o piçin kokusu varken sana dokunmak istemiyorum." Uzanıp suyu açtı ve küvetin dolmasını beklerken gidip kendine bir kadeh daha şampanya doldurdu. Diğer kadehi de doldurarak Daniella'ya uzattı.

"İç hadi. Bu gece yeniden bir araya gelişimizi kutluyoruz. Verdiğimiz kısacık arayı kapattıktan sonra her şeye kaldığımız yerden devam edebilecek olmamız ne güzel değil mi?"

"Anlayamadım?"

"Beni doğru duydun. Tüm o yaptıklarından sonra bile seni affedecek ve yeniden isteyecek kadar yüce gönüllü bir adamım."

"Ne saçmalıyorsun bilmiyorum ama seninle birlikte olmak filan istemiyorum. Senden bunun için kaçtım. Artık o hastalıklı ilişkiye katlanamadığım için."

Jonathan ona kadehinin üzerinden bakarken sessizdi. Ancak bu Daniella'nın cesaretini kırmaya yetmedi. Madem bu yüzleşmeyi yapacaklardı, o halde artık bir korkak gibi davranmayacaktı.

"Seninle birlikte olmak istemiyorum. Başta eğlenceli olan ilişkimiz sapkınlıklarınla dolu bir yola girdiğinden beri senden ayrılmak istedim. Her gün acı çekiyordum anlıyor musun? Ve bundan da tahmin ettiğin gibi zevk filan almıyordum. Sana canımın yandığını her söylediğimde şiddetini biraz daha arttırdın. Beni arkadaşlarımla ve yakın çevremle tehdit etmeye devam ettin. Ofisteyken bile her hareketimi takip ediyor, beni sürekli manipüle ediyordun. Bunlar sağlıklı değildi ve beni günden güne öldürüyordu. Bundan kurtulmam lazımdı."

"Ve sen de bizi bitirmeye karar verdin."

Daniella gerginlikle gülerek başım iki yana salladı. "Hâlâ anlamıyorsun değil mi? Biz diye bir şey hiç olmadı. Daima sen ve isteklerin vardı. Seninleyken asla mutlu değildim Jonathan. Bazen nefes bile alamadığımı hissediyordum."

Jonathan birkaç adımda dibinde bitti. "Burada, o herifin kollarında daha mı mutlusun yani?"

Daniella cevap vermeyince Jonathan saçlarına asılıp boynunu geriye çekti. Bu arada küvetteki sular taşarak Daniella'nın ayakkabılarını ıslatmaya başlamıştı.

"Bana bir cevap ver sürtük? O serseriyle benimle olduğundan daha mı mutlusun? Onun altına yatmaktan zevk alıyor muydun? Sana benim verdiklerimi verebiliyor muydu? İhtiyacın olanı?"

Bunun tehlikeli bir soru olduğunu biliyordu, ancak geri adım atmak istemiyordu. Adamın her şeyi tüm çıplaklığıyla görmesini istiyordu.

"Evet." diye fısıldadığında bakışlarını Jonathan'dan ayırmadı. Adamın burun deliklerinin genişlemesini, göz bebeklerininiriliğmesi ve kaşlarının arasındaki derin çizgilerin belirginleşmesini korkuyla izlerken nefesini tutmuştu.

"Sen adi bir fahişeden başka bir şey değilsin." diye fısıldadı kulağına. "Aynı ilk karım gibi. O da tıpkı senin gibiydi. Benim kazandığım parayı yerken ucuz adamlarla beni aldatmaya devam ederdi. Sırf zevki uğruna üstüne para vererek öğrencilerinden birini becerdiğini biliyor muydun? Benim paramı."

Daniella duyduklarına inanamadı. Jonathan'ın daha önce evli olduğunu bile bilmiyordu. Neden böyle bir şeyi ondan saklamıştı?

"Evli olduğunu bilmiyordum."

"Kimse bilmiyordu. Yalnızca Benjamin. Andrea'yla üniversite yıllarında tanışmıştık ve anında birbirimizden hoşlanmıştık. Okul biter bitmez de ailelerimizin rızası olmadan kendi aramızda küçük bir nikahla evlenmiştik. Klasik hikâye. Ailem varlıklıydı ve onunkiler değildi. Birlikteliğimize asla onay vermeyeceklerdi. Onunla evliliğim boyunca ailelerimizle hiç görüşmemiştik. Bizimle konuşmuyorlardı. Babam yaptığımın büyük bir hata olduğunu, o kadının ucuz bir kadın olduğunu düşünüyordu. O zamanlar hukuk bürolarında sürünen bir yeni yetmeden fazlası

değildim. Yine de Andrea beni sevdiği için gözüm başka hiçbir şey görmüyordu. Yatakta tuhaf şeyler istemesi bile hoşuma gidiyordu. Fakat birkaç yıl sonra babamın ne demek istediğini anladım. Andrea değişmeye başlamıştı. Giderek daha bencil ve daha istekli oluyordu. Sonunda da asla verdiklerimle yetinmesini bilemeyen bencil bir sürtük olup çıktı. Ah, o çok azgın bir kadındı Daniella. Azgın bir lise öğretmeniydi. Ve en kötüsü de neydi biliyor musun? Onu gerçekten sevmiştim. Ofisin partisinin olduğu o Noel akşamı o kırmızı elbiseyi giydiğinde onunla tanıştığım günkü haline o kadar benziyordun ki..." dedi başını iki yana sallayarak. "beni senin ondan farklı olduğuna inandırdın. Daima sende başka bir ışık gördüğümü sanmıştım ama beni fena halde yanılttın."

Adamın sesi sonlara doğru sertleşince Daniella paniğe kapıldı. Tanrım. Adamın geçmişinde böyle ağır bir travma olduğunu asla tahmin edemezdi. Kadınlardan bu yüzden mi nefret ediyordu? Eski karısı onu aldattığı için mi? Üstelik aşk sandığı şey sadece karısına benzerliği yüzünden oluşan saplantıdan başka bir şey değildi.

"Bunun için gerçekten üzgünüm Jonathan ama bir kadın yüzünden tüm kadın ırkından nefret edemezsin. Bu haksızlık."

"Haksızlık filan değil. Hepiniz aynısınız. Ve hepiniz aynı sonu hak ediyorsunuz."

Daniella'nın zihninden aynı anda milyonlarca farklı senaryo geçerken sormaktan kendini alamadı.

"Andrea'ya ne oldu Jonathan?"

Adamın gözlerinde aniden parlayan zehirli ışık Daniella'nın ensesindeki tüylerini diken diken olmasına neden oldu.

"Öldü."

Daniella içine keskin bir nefes çekerken adamın bakışlarının kararduğını, saçlarındaki elin sıklaştığını hissetti. Çok mu ileri gitmişti?

"Jonathan."

"Bir kazaydı. Dördüncü kattaki evimizin balkonundan düştü."

Saç dipleri yanmaya başlayınca Daniella acıyla gözlerini yumdu. "Bırak beni!" diye yalvardı ama adam onu dinlemiyor gibiydi.

"Sorun asla bende değildi. Benim nasıl bir adam olduğumu göreceksin. Sana bunu kanıtlayacağım."

"Senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum." Daniella elindeki kadehi ona doğru fırlatmak isteyince Jonathan eline vurup kadehin içindeki sıvıyla birlikte karşı duvara savrulmasına neden oldu. Daniella boşta kalan elindeki tırnakları adamın yüzüne geçirdi. Yanağının parçalandığını ve sıcak kanın tırnak diplerine dolduğunu hissetti. Jonathan acıyla kükreyerek üzerine saldırdı. Daniella dengesini sağlamak için adama tutunmak isterken, kendini bir anda buz gibi suyun içinde bulmuştu.

Jonathan iki eliyle üzerine abanmış, onu dipte kalmaya zorlarken Daniella nefesini tutup çırpınmaya devam etti. Bolca su yuttu. Nefesi kesildi ve ciğerlerindeki hava azalmaya başlayana kadar direnmeye devam etti.

"Kimse bana yanlış yapıp sonra da hayatına kaldığı yerden devam edemez, beni anlıyor musun Daniella? Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Daniella tırnaklarıyla adamın gömleğini çekiştirmeye devam etti. Öğrendiği tüm o savunma teknikleri bir anda kafasından uçup gitmişti. Şu anda tek yapmak istediği nefes almaktı. Su kabarcıklarının arasından adamın şeytani yüz hatlarını ve kahkahasını zorlukla seçebiliyordu. Bilinci kapanmaya başlarken elleri suya düştü. Jonathan'ın parmakları boğazını sıkarken mücadele edecek gücü kalmıyordu.

Buraya kadar, dedi içindeki ses. Sonunun bu caninin elinden olacağım tahmin etmeliydi. En azından büyükannesi ve büyükbabasına verdiği sözü tutmuş ve Sognare'yi yeniden hayata döndürmüştü. Bu kendi sonu olsa bile...Keşke Franco'yu son bir kez daha görüp ona gerçekleri anlatabilme şansı bulabilseydi. Babasının yaptıkları için özür dileyip onu özgür görebilmek için neler vermezdi. Ama şimdi...

Suyun içinde parmakları sivri bir şeye deyince bunun parçalanan kadehin sapı olduğunu anladı. Son bir gayretle cam parçasına uzandı ve avucunda sıktı. Sonra da tüm gücüyle adamın yanağına sapladı.

Jonathan acıyla uluyunca bir anlık boşluktan yararlanıp onu üzerinden itti. Ardından hızla kapıdan dışarı fırladı. Banyodan çıktığı sırada Jonathan arkasından koşmaya başlamıştı.

Lanet olsun!

"Gel buraya küçük sürtük!"

Adam onu kapıya yaklaştığı sırada son anda yakalayıp yere düşürdüğünde bir çığlık koparttı. Ancak başını sert zemine çarpınca dünyası hızla karanlığa gömülmeye başladı.

...

Güneş doğmadan önce Franco ve adamları renkli konteynırların blok oyunundaki gibi üst üste dizildiği Livorno Limanı'ndaki yerlerini almıştı. Franco dün geceden beri hiç uyumamıştı. Yıllar boyu insanlardan uzakta kesişen hayatlarının şimdi bu hesaplaşmaya sürüklenmesi kaçınılmazdı. Saatini kontrol etti. Lorenna birazdan burada olurdu. Russo içeride Grigio'nun yanındaydı. Bugün burada olmak için ısrar etmişti. Tuhaftı ama Grigio'ya karşı garip bir hassasiyet duyduğunu düşünüyordu.

"Nerede kaldı bu lanet olası?" Franco dürbünüyle asfalt yolu gözetliyordu.

"Yirmi dakika önce evden ayrıldığını söylediler." dedi Fabio. "Gelmek üzere olmalılar."

"Kaçmaya kalkışabilir."

"Merak etme adamlarımız takipte. Gerekirse onu buraya zorla sürükleyeceklerdir."

Franco başını salladı. "Sara'nın notu aldığından emin misin?"

"Evet. Çocuk siparişi hevesle elinden kaptığını söyledi."

"Umarım notta yazanın annesinin arabası olduğunu anlayacak kadar zekidir."

"Kardeşine biraz güven. O tanıdığım en zeki kadınlardan biri." Fabio'nun Sara'yı savunmaya geçmesi Franco'nun ilgisini bir anlığına adamının üzerine çekmişti. Dürbünü yeniden gözüne yaklaştırarak, "Dikkat et." diye uyardı. "Kardeşime abayı yakmış görünüyorsun."

"Bu, senin için sorun mu?"

"Elbette hayır. Ama senin için olabilir. O bildiğim her anlamda ele avuca sığmaz."

Franco'nun esprisi Fabio'nun dudaklarının seğirmesine neden olmuştu. Sara gerçekten de ateş parçası gibiydi. Öfkesi de ne zaman ne yapacağı asla tahmin edilemezdi. Fakat Fabio onunla nasıl başa çıkacağını öğrenmişti. Dahası o ateşi seviyordu. Sara onunla olduğu sürece ömrünün sonuna kadar onunla yanmaya razıydı.

Franco, "İşte geliyor." diye duyurduğunda Fabio anında dikkat kesildi.

Lorenna'nın beyaz Mercedes'i asfalt yolda hızla ilerleyerek limana girdi. Ardından ağır ağır konteynırların önünden geçmeye başladı. 1657 numaralı konteynırı arıyor olmalıydı.

"Gidip adamımızı getir."

Fabio bir baş hareketiyle hızla yanından ayrılırken Franco da olanları izleyebileceği bir noktaya ilerledi.

Girigo'nun kıyafetleri değiştirilmiş, duş alınmasına izin verilmişti. Gözlerinin altındaki koyu renk halkaları gizlemek için bir güneş gözlüğü iş görmüştü. Yine de Lorenna arabadan indiğinde ve onu karşısında gördüğünde mezarlıktan çıkan bir hortlakmış gibi adeta taş kesildi.

"Geldim ve seni dinliyorum." dedi kadın ellerini iki yana açarak. Her zaman giydiği saygın kıyafetlerinin yerine bir kot pantolon ve gömlek tercih etmesi Franco'yu şaşırtmıştı. Saçlarını arkada sıkı bir atkuyruğu yapan Lorenna güneş gözlüklerini tepesine itip adama değerlendiren bir bakış attı. "Ne istiyorsun?"

"Gerçeğin ortaya çıkmasını." dedi Girigo hiç lafı uzatmadan. "Bir kaçak gibi yaşamaktan bıktım."

Lorenna tatsızca güldü. "Bunca yıl sonra seni neyin rahatsız ettiği konusunda hiçbir fikrim yok ama olan oldu. Sana ve arkadaşına tonla para ödedim."

"Nikola o parayı yiyemeden öldü. Ben ise...yıllardır bir ölüden farksızım."

"Bu benim sorunum değil. Şimdi eğer söyleyeceklerin bittiyse..."

Grigio, "O kadını siz öldürdünüz." dediğinde Lorenna arabaya binmek için arkasını dönmüştü ki durdu. "Daha fazla bu suçu üstlenmek istemiyorum. Kadının oğlunun peşimde olduğunu duydum."

"Franco sana hiçbir şey yapamaz." Lorenna aniden geri döndü. "O hiçbir şey bilmiyor."

"Yine de öğrenmesi an meselesi."

"Korkaklığı bırak. Sana biraz daha para vereceğim ve hemen buradan defolup gideceksin, anlaşıldı mı?" Lorenna çantasını karıştırmaya başladığında Grigio başını iki yana salladı.

"Paranızı istemiyorum hanımefendi."

"O halde bana yapacak başka bir şey bırakmıyorsun." Genç kadın çantasından çıkardığı küçük silahı adama doğrultunca Franco sahneye çıkması gerektiğini fark ederek öne çıktı.

"Şimdi de pisliğini yeni bir cinayetle mi örtmeye çalışıyorsun Lorenna?"

"Franco?" Franco'yu gören Lorenna'nın bir anlığına elleri titredi. Hemen sonra kendini toparlayıp silahını bu kez sevdiğini iddia ettiği adama çevirdi. "Daha fazla yaklaşma."

Franco korkusuzca üzerine yürümeye devam ediyordu.

"Ne yaparsın? Yoksa beni de annem gibi öldürecek misin? Ama bunun için önce ellerimi ve ayaklarımı sıkıca bağlaman gerek. Sonra da ağzımı bir şeylerle tıkamalısın ki çığlıklarım duyulmasın."

"Franco ben..." Lorenna'nın gözleri dolmuştu.

"Sen ne? Yaptıklarından dolayı üzgünüm mü diyeceksin?"

"Evet." dedi kadın utanmadan. Franco'nun öfkesi damarlarında acı bir zehir gibi dolanırken yanlış bir kelime seçimiydi. "Gerçekten pişmanım. O zamanlar çok gençtim. Antonio'ya âşık olduğumu sanıyordum ve...ve onun beni hayatına dâhil etmesini istiyordum."

"Sen de bunun için karısını ortadan kaldırmaya karar verdin. Bu, sence de biraz canice değil mi?"

Franco kendi kendine nasıl bu kadar sakin kalabildiğini sorguluyordu. Yıllardır aradığı katil nihayet karşısındaydı ve Franco belindeki silahtaki tüm kurşunları kadının bedenine boşaltması gerekirken durmuş onunla sohbet ediyordu. Sebebi kesinlikle kadının hamile olması olmalıydı. Ve çocuğun senden olma ihtimali...

Bu seni durduracak mı peki? dedi içindeki canavar. Hamile olduğu için ona acıyacak mısın? O annene acımış mıydı?

"Ben sadece Antonio'nun beni sevmesini istedim. Ama o kadına olan takıntılı aşkı olduğu sürece hiçbir şansım yoktu. Anlamalısın."

"Tek bir kurşun bir insanı öldürmeye yeter biliyor musun? Veya hayati kısımlarına yediği öldürücü bir bıçak darbesi. Ama sen onun yerine cesedini tanınmaz hale getirmeyi seçtin." dedi Franco Lorenna'ya doğru yürümeye devam ederek. Elleri siyah pantolonun ceplerindeydi. "Söylesene ondan bu kadar mı nefret ediyordun?"

"Kabul ediyorum, evet. Başta ondan nefret ettiğim için onu öldürmek istedim. Sonraki yaptıklarım sadece cinayeti bir başkasının, yani herhangi birinin üzerine yıkmak içindi."

"Akıllıca." Franco başını iki yana salladı. "Ama zalimce de. Şimdi bana söyler misin, cesedinin tanınmaması için seni hangi şekilde öldürmem gerekiyor."

"Hayır Franco. Olmaz. Aramızda geçen onca şeyden sonra bunu bana yapamazsın."

"Sence seni sürtüğüm yapmamın beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Lorenna sertçe yutkundu. Silahını hâlâ ona doğru tutmaya devam ediyordu. Ardından diğer elini karnına götürerek, "Karnımda çocuğunu taşıyorum." diye fısıldadı. "Kendi çocuğunu öldürmek isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Franco'nun dikkatli bakışları anında kadının elinin gittiği yere kaymıştı. Ceplerindeki yumruklarını öyle bir sıktı ki, yüzükleri canını acıttı. Şu anda vicdanıyla beyni adeta bir savaş halindeydi ve mantıklı yanı neredeyse kazanmak üzereydi.

"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

Kadın omzunu silkti. "Doğuncaya kadar bekleyip, sonra da DNA testi yaptırabiliriz."

Franco kafası karışmış gibi Lorenna'ya bakmaya devam ediyor, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Böyle bir ihtimal olduğunu daima biliyordu. Yine de olmamasını ummuştu. Lorenna'nın yüzündeki muzaffer sevinci bir anda silip atmak istedi.

"DNA testi için önce hamile olman gerekli."

Tüm başlar sesin geldiği yöne döndüğünde Antonio De Luca'nın yanında birkaç adamıyla birlikte konteynırlarm arkasından çıktığını gördüler.

"Antonio!" Lorenna ciyaklayarak bir adım geri sıçradı.

"Merhaba sevgili karıcığım. Ne o, beni gördüğüne şaşırdın mı?"

Yalnız o değil Franco da şaşkındı. Antonio ile göz göze geldiğinde adamın yüzündeki nefreti ve öfkeyi rahatlıkla okuyabiliyordu.

"Beni takip mi ettin?"

"Russo bugün burada bir hesaplaşma olacağından bahsetti. Benim de duymam gereken şeyler olabileceğini söylediğinde karımın, eski karımım katili olduğunu ve oğlumla düşüp kalktığını duymayı beklemiyordum."

Franco göz ucuyla bastonuyla bir köşede dikilen ihtiyar adama baktı. Yaşlı tilki ona bir baş hareketi yaptı. Sanki bunu yapmak zorundaymış gibi, ondan özür diliyordu. Franco başta ona kızmış olabilirdi ama şimdi Antonio'nun burada olduğuna seviniyordu. Böylelikle tüm kirli çamaşırlar birer birer ortaya serilecekti.

"Antonio yemin ederim ki..."

"Hangi konuda yemin edeceksin Lorenna? Lena'yı hırsların için öldürmediğine mi, oğlumu sırf benden intikam almak için becermediğine mi yoksa kızını kurtarmak için hamileymiş numarası yapmadığına mı?"

Lorenna ve Franco aynı şok olmuş ifadeyle adama bakarken, "Öğrenmeyeceğimi mi sanmıştın?" diye devam etti Antonio. "En başından doktor kontrollerine gitmediğinden ve beni neden götürmek istemediğinden şüpheleniyordum. Sonunda doktorunla konuştuğumda bana senin birkaç ay önce menopoza girdiğinden ve artık hamile kalma ihtimalin olmadığından bahsetti. Zavallı kadın gerçekten ona seni hamile bırakıp bırakamayacağımı sorduğumu sandı."

"Antonio ben..."

"Sen Lorenna, yalancı sürtüğün tekisin. Şimdi indir o silahı." Antonio'nun adamları ona silahını doğrultunca Lorenna kendininkisini indirmek zorunda kaldı. Tüm vücudu titriyordu.

"Peki ya sen Franco?" Antonio bu kez buz bir ifadeyle oğluna döndü. "Karımı becermenin nedenini söyleyecek misin?"

"Sanırım karınla aynı nedenden." dedi Franco çenesini havaya dikerek. Yaptığıyla gurur duymuyordu ancak bu adamın karşısında başını dik tutmak istiyordu.

Antonio başını salladı. "Yani benden nefret ettiğin için?"

"Duygularımın karşılıksız olduğunu söyleyebilir misin?"

Antonio bu kez başını iki yana salladı. "Sanırım hayır. Lena'yla evliliğimiz boyunca daima beni aldatmasından şüphe ettim. Ve bu yüzden senin benim oğlum olduğun fikrini bir türlü kabul

edemedim. Üstelik bunu kendime kanıtlayamayacak kadar korkaktım."

Tanıdığı Antonio De Luca'dan böyle bir itiraf gelmesi imkânsızdı. Dahası, şimdiye kadar babasının çoktan ortalığı kan gölüne çevirmesini bekliyordu. Ancak Antonio bir göl kadar sakin görünüyordu.

"Lena'nın ölümünden sonra seni evde görmeye tahammül edememeye başlamıştım. Bu yüzden..."

"Benden kurtulmak istedin."

"Annenin katilini öldürmenin seni huzura kavuşturacağını düşündüm."

Franco güldü. Gerçek bir kahkahaydı. "Cidden mi? Bence asıl varisini büyütürken beni bir kenarda göz altında tutmaya çalıştığını düşünmüştüm." dediğinde Antonio'nun kaşları daha çok çatıldı. Yüzündeki ifade Franco'nun haklı olduğunu söylüyordu.

"Lena'dan değil ama Lorenna'dan olan oğlundan emindin yani, öyle mi?" Franco bu kez sinsi bir sırıtışla babasına baktığında Antonio Lorenna'yla göz göze geldi. Sanırım o anda nasıl bir hata yaptığının farkına varmıştı.

Tam bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki Fabio'nun, "Sara arabada yok." diyen sesi duyuldu.

Franco döndü. Fabio onlar konuşurken bir şekilde arabanın yanına yaklaşmış olmalıydı. Bagajı kapatan adam hızla arabanın etrafından dolaştı. "O burada değil."

"Sara neden arabamda olsun ki?" dedi Lorenna şaşkınlıkla.

"Gelirken yolda herhangi bir yere uğradın mı?"

"Ben sadece benzin almak için durmuştum."

"Orada arabadan inmiş olabilir." diye araya girdi Fabio. "Hangi benzin istasyonu?"

"Buraya gelmeden yaklaşık beş kilometre geride."

Fabio başınız bir kez salladı. "Gidip onu bulmalıyım."

"Boşuna yorulma." dedi yabancı bir ses.

Bu kez konteynırların arkasından çıkan ve etraflarını bir anda saran kalabalık grup Grecolardı.

"Lanet olsun!" diye bir küfür savurdu Fabio ve Franco aynı anda, Angelo'nun yanında sürüklediği ve elleri arkasından bağlanmış Sara'yı gördüklerinde.

"Ben parti diye buna derim." diye mırıldandı Carlos arkalarından.

Lorenna, "Sara!" diye ciyakladığında Angelo kızı kolundan sıkıca tutarak Antonio'yla karşı karşıya geldi. Elindeki silahı genç kıza doğrultarak, "Aramızdaki hesabı kapatmak için doğru zamanı seçmişimdir umarım."

Fabio Sara'ya koşmak için fırlayacaktı ki, Franco kolunu uzatarak fevri bir hareket yapmaması konusunda onu uyardı. Fabio sertçe yutkundu. Gözlerini genç kızın üzerinden bir an olsun ayırmıyordu. Sara ağlamış olmalıydı. Burnu ve gözleri kıpkırmızıydı. Fabio o an ona döktürdükleri her bir göz yaşı için Greco'lardan biri öldürmeye yemin etti.

Angelo ağzındaki bandı sertçe çekip alınca genç kız acıyla yüzünü buruşturdu.

"Ne istiyorsun Greco?"

Antonio silahını ona doğrultunca, "Yerinde olsam bunu yapmazdım." dedi Angelo.

O anda kırmızı bir noktanın Sara'nın alnında, oradan da aşağıya inerek göğüs kafesine yerleşmesini seyrettiler. Fabio hızla keskin nişancının nerede konuşlanmış olacağını bulmaya çalıştı. Ardında Franco'ya bir baş hareketi yaptı. O bende.

Franco da onu aynı baş hareketiyle sessizce onaylamıştı.

"En ufak bir hareketinizde kızına veda edersin Antonio."

"Madem onu öldürecektin. Neden buraya getirdin?"

"Çünkü senin acı çekmeni istiyorum lanet olası. Oğlumun cesedini gördüğüm gibi senin de kızımnkini görmeni istiyorum."

Antonio umursamazca omuz silkti. "Umurumda olduğunu düşünüyorsan aptalın tekisin demektir. Sara benim kızım değil, o yüzden onunla dilediğini yapabilirsin."

Franco ve diğerleri şok içinde birbiriyle bakışırken en büyük şoku geçiren Sara olmuştu. Gözünden bir damla yaş süzülürken annesine doğru bir bakış attı. Lorenna'nın bakışlarını ondan kaçırması her şeyi anlatıyordu. Antonio onun öz babası değildi. Çocukluğundan beri hep kendisinde bir kusur aramıştı. Babasının onu sevmemesinden, ona değer vermemesinden kendini, hatta kadın olmasını suçlu bulmuştu. Bir erkek olsaydı babasının onu belki de daha çok seveceğine dair saçma sapan fikirlere kapılmıştı. Oysa cevap çok basitti. O Antoino De Luca'nın öz kızı değildi. O halde gerçek babası kimdi?

"Eğer blöf yapıyorsan boşa çaba olduğunu bilmen gerek."

"Bu kız başından beri başıma bela oldu. Lorenna ile evlenmeden önce bir başkasından hamile kaldığını öğrendim. Yine de onu kabul ettim. O zamanlar onun her önüne gelenle yatan bir sürtük olduğunu bilmem gerekiyordu." Antonio öfkeyle Lorenna'ya baktı. "Yani onu öldürmen ondan kurtulmama yardımcı olmaktan başka bir işe yaramaz."

"Seni adi piç kurusu!" diye haykırdı Lorenna. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Senin yaptıklarının yanında benimkisi oldukça hafif kalıyor karıcığım."

Sara korkuyla derin nefesler alıp vermeye başladığında Angelo kıza baktı. "Onu yeniden bize gelin olarak teklif etmenden anlamam gerekirdi."

"Dediğim gibi ister öldür istersen evlendirmek için evine götür. Lorenna ve piçinin artık yanımda yeri yok."

Sara'nın başı önüne düştü. Artık resmen titriyordu. Başını kaldırıp son bir kez Fabio'ya bakmak istedi ancak genç adam ona bakmıyordu.

"Bayan De Luca! diye seslendi Greco. "Kızına veda etmeye hazır mısın?"

"Lütfen! Lütfen ona zarar verme!" Lorenna yalvardı ancak adamın onu dinlediğini hiç sanmıyordu.

Sara gözlerini yumdu. Az öncesine kadar kükreyen kalbinin sesini susturdu ve sessizce ölümün soğuk kollarına düşmeyi bekledi.

Bir silah ateşlendi.

Hemen arkasından bir küfür işitti. Sara gözlerini açtığında göğsünün ortasında kocaman bir delik bulmayı bekliyordu. Onun yerine on beş metre yükseklikteki konteynırların tepesinden yere düşen tüfekli bir adam gördü. Başını çevirdiğinde Fabio'nun iki eliyle tuttuğu silahı tek gözünü kısarak keskin nişancının düştüğü noktaya kaldırdığını fark etti. Adamı tek atışta yere indirmişti. Silahının namlusundan hâlâ duman çıkarken ona bakıp gülümseyince Sara kalbinin yeniden atmaya başladığını hissetti.

Sonra bir anda herkes silahlarını çekip bir köşede mevzi alarak ateş etmeye başladı.

"Sara!" Fabio silah seslerinin arasından bağırdı. "Yere yat!"

Sara kendini hızla yere atmıştı. Ellerini başının üzerine kapatarak etrafta uçuşan mermi kovanlarından kendini korumaya çalıştı. Franco'nun adamları olduğunu tahmin ettiği kalabalık bir grup daha içeriden çıkıp çatışmaya katılınca ortalık kan gölüne dönmeye başlamıştı.

"Gidip Sara'yı alacağım. Beni koru." dedi Fabio ve Franco'nun yanıt vermesini beklemeden koştu.

Mermilerin arasına dalarak etrafına ateş savurdu. Kızın olduğu yere varamadan üç kişiyi yere sermişti. Bir adam ateş edeceği sırada son anda Franco'nun silahından çıkan kurşunla yere devrildi. Fabio teşekkür etmek için beklemedi. Ayaklarının üzerine kayarak yere, yerdeki kızın yanına sürüklendi. Kolunu kızın başına sararak, "Koş!" diye bağırdı. Sara onunla birlikte boş konteynırlardan birine hızla koşmaya başladılar.

Antonio saklandığı köşeden Greco'ya ateş ediyordu. Greco da aynı şekilde gizlendiği bir arabanın arkasından başını kaldırıp onu kurşun yağmuruna tuttu.

"Buradan sadece birimiz ölmüş olarak çıkacağız De Luca ve o ben olmayacağım!"

"Bu seninle son hesaplaşmamız Greco! Karımdan uzak durmadığın gün seni öldürmem gerekirdi."

"Lena'yı asla hak etmedin. Ve onun daime benim olacağını bilerek onunla evlendin."

"Karımı baştan çıkarmak için elinden geleni yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Yapmadım diyemem. Ama Lena sana sonuna kadar sadıktı. Umarım bunu bilerek ölmen mezarında seni ters yüz etmeye yeter." Angelo bir kez daha ateş etti ve bu kez Antonio'nun kolundan isabet almasını sağladı.

"Seni de oğlunun yanına göndereceğim Greco!" Antonio acıyla böğürdü.

Bir arabanın motorunun çalışma sesi duyulunca Franco başını uzatıp baktı. "Lorenna!" diye bağırdı adamlarına. Lorenna ateş hattını fırsat bilerek arabasına binmenin bir yolunu bulmuş, şimdi de kaçıyordu.

"Peşinden gidiyorum." dedi Carlos öne atılarak. Sonra da içerideki alanda park edilmiş siyah ciplerden birini alarak kadının peşine takıldı.

Franco bir küfür daha savurarak ateş etmeye devam etti. Adamların sayısı oldukça fazlaydı. Boşalan şarjörlerin yerini yenisiyle değiştirirken arkalarında bir hareketlilik hissetti. Başını çevirdiğinde üzerinde ışıkları yanıp sönen polis arabalarını siren seslerinin arasında fark etti.

Kaçmak için vakit yoktu. Bu yüzden çatışmaya devam etti. Polis arabaları geride durarak bir siper hattı oluşturdular. Biri megafonunu kullanarak, "Silahlarınızı yere atın. Polis!" diye bağırdı, ancak kimse oralı olmamıştı.

Silahların art arda patlamalarının arasından Franco bu sesi tanımıştı. "Lanet Moretti." Göz ucuyla Fabio ve Sara'yı kontrol etti. Fabio kızı da kendini iyi koruyordu. Diğer yanda Russo

Grigio'yu arkasına almış küçük bir tüfekle ateş ediyordu. O lanet bastonun sadece bir baston olduğunu zannederek aptallık etmişti. Russo daima kurnaz ve temkinli bir adam olmuştu. Şimdi de Franco'yu temize çıkaracak bir numaralı adamı koruyordu.

"Size silahlarınızı atmanızı söylemiştim!" Moretti'nin sesi yakından gelince Franco başını çevirip baktı. Kahrolası adam ne ara bu kadar yakınlaşmıştı. Hemen arkasında Costa'nın elinde silahla mevzi aldığını görünce gözlerini kıstı. Bu heriften kurtulmak için elinde bundan daha iyi bir fırsat geçemezdi. Sonra buna artık gerek kalmadığını ve Daniella ile zaten ayrılmış olduklarını hatırladı ve içine bir sızı çöktü. Acaba Daniella ondan sonra bu herife bir şans verir miydi? Eminim adaleti sevenler olarak harika bir ikili olurlardı. Franco başını hızla sallayarak zihninde beliren görüntülerden kurtulmaya çalıştı. Daniella'yı ondan başka biriyle düşünme fikrine katlanamıyordu.

"Günahların için Tanrı'dan af dilemenin zamanı geldi Antonio!"

Antonio yaralı kolunu tutarken Greco'nun bir anda belirmesiyle afalladı. "Sana söylemiştim. Oğlumun kanını asla yerde bırakmam."

"İkinizin de cam cehenneme!" Antonio bunu söyler söylemez Greco silahını ateşledi.

Franco'nun gözleri hızla ateş edilen noktaya kaydı. Babasının cansız bedeninin yerde uzandığını görmeye hazır değildi. Sonraki kurşun Angelo'yu hedef almıştı. Adam tek bir atışta yere yığıldı. Onu vuranın Moretti olduğunu görünce Franco ne diyeceğini bilemedi.

Ateş sesleri kesilip ortalık sessizleştiğinde herkes saklandığı köşelerden birer birer çıkmaya başladı. Bu defa onlardan daha kalabalık bir polis ordusu çevrelerini sarmıştı. Moretti başıyla Costa'ya bir işaret yaparak adamların silahlarını toplamalarını emretti.

"Ellerini başının üzerinde ve görebileceğim bir yere koy Franco! Tutuklusun."

"Bana bilmediğim bir şey söyle müfettiş." Franco silahını bırakıp ellerini dediği şekilde başının üzerinde kenetledi.

"Beni nasıl bulduğunu sormayacağım. Elbette muhbirlerin sayesinde."

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum." dedi Moretti kelepçeyi ellerine geçirirken.

"Ah, bal gibi biliyorsun müfettiş. Kız arkadaşımı bana karşı kullanacak kadar acımasızsın."

"Bayan Lombardi'den bahsediyorsan eğer, o kadın sadece sana bir iyilik yaptı."

Franco burnundan güldü. "Gerçekten mi? Bunu duymak gözlerimi yaşarttı işte."

Moretti onu ayağa kaldırdı. "İster inan ister inanma. Tek amacı seni ve babasını kurtarmaktı."

Franco aniden dönünce adamla göz göze geldi. "Kim dedin?"

"Daniella'nın babası Mario Lombardi."

"Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Emin misin?" Moretti elleri arkadan kelepçelenen adamı işaret edince Franco'nun göz bebekleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Grigio."

"Tanıştırayım. Müstakbel kayın pederin."

"Benimle taşak geçiyorsun değil mi?"

"Neden kendisine sorup öğrenmiyorsun?"

Buna gerek yoktu. Dikkatli bakınca onunla sevdiği kadın arasındaki benzerliği fark ettiği anda midesine ağır bir taş oturdu. Tanıdık gözler. Onlara baktığı ilk anda biriyle bağı olduğunu hissetmişti ancak bunun sevdiği kadın olacağını nereden bilebilirdi ki?

"Daniella, babasını öldürmemen için benimle iş birliğini kabul etti. Üstelik senin suçsuz olduğunu, Lena'nın ölümünde ise babasının parmağı olduğunu itiraf edecek kadar yürekli bir ka-

dın. Eğer mahkeme şimdiye kadar yattığın yılları işlediğin suçlara sayarsa kısa zamanda serbest kalabilirsin."

"Ben...anlayamıyorum." Franco'nun bedeni adeta taş kesilmişti. Daniella'nın babası Grigio'ydu. Ve Daniella babasını kurtarmak için onu hedef göstermişti çünkü Franco'nun babasını öldüreceğini düşünüyordu. Ama aynı zamanda onun suçsuz olduğunu polise söyleyerek babasını hapse göndermek pahasına Franco'yu temize çıkarmak istemişti. Yüce tanrım.

"O cesur bir kadın Franco."

"İyi ama...bunu bana neden söylemedi?"

"Ondan bunu yapmamasını ben istedim." Moretti şimdi karşısına geçmiş gözlerinin içine bakıyordu. Franco soru sorarcasına bakınca bakışlarını bir anlığına kaçırdı. Moretti her şey olabilirdi ama çekingen bir adam asla. Yine de Franco'nun şu anda karşısında duran adam sanki az sonra söyleyeceği şeylerden çekiniyormuş gibiydi.

"Franco ben...Lena için çok üzgünüm."

"Bu ne anlama geliyor Müfettiş?"

"Lena benim kız kardeşimdi. Onun yasını en az senin kadar tuttuğum anlamına geliyor."

Franco'nun gözleri bu bilgi sayesinde büyüdü. Ne diyeceğini bilemediği bir an bakışları uzaklara daldı. Sona dudakları ince bir çizgi halini aldı.

"Biliyorum. Bunu sana daha önce söylemem gerekiyordu ama önce suçsuzluğundan emin olmam gerekiyordu. Ayrıca akraba olduğumuz ortaya çıksaydı beni bu görevde asla tutmazlardı. O yüzden mahkeme sonuçlanana kadar senden sessiz kalmanı istiyorum."

Franco başıyla kısa bir onay verdiği sırada cebindeki telefon çalınca cevap vermek için izin istedi. Moretti telefonu açıp hoparlöre verdi.

"Ne var Carlos?"

"Kötü. Çok kötü bir şey oldu patron. Az önce Gloria aradı. Daniella otelde değilmiş."

"Ne demek otelde değilmiş?"

"Bir adamla gittiğini düşünüyorlar."

Franco'nun kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarken, daha sormadan bile o adamın kim olduğunu biliyordu.

"Kim?"

"Jonathan. Gloria Daniella'yı Jonathan'nın kaçırdığından şüpheleniyor."

Franco düşünmeden ileri atılınca bileklerindeki kelepçeler ona kendini hatırlattı. Franco omuzlarını silkerek, "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum." dedi Moretti'ye bakarak.

Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Yapamam Franco."

Franco gözlerini kıstı. "Senden hayatım boyunca isteyebileceğim tek bir iyilik istiyorum. Eğer gerçekten dayımsan ve annemin yasını tutuyorsan başka bir kadının zarar görmesine izin veremezsin. Daniella gibi sana inanmamı istiyorsan bana güvenmen gerekiyor. Şimdi..." dedi kelepçeleri işaret ederek. "çöz beni."

Moretti sıkıntıyla derin bir nefes aldı. Ardından cebinden minik bir anahtar çıkardı. "Beni buna pişman etmesen iyi olur."

Ninova

33. BÖLÜM:
Son Perde

Toskana'nın rüzgârı denizin tuzunu kente taşıyor, sabah güneşi yavaş yavaş kasabanın üzerine doğuyordu. Dalgaların sesini işittiğinde soğuğun tenini ısırdığını, rüzgârın kulağına fısıldadığını hissetti. Titriyordu. Gözlerini açmaya çalıştı ama şakağındaki müthiş zonklama ona engel olunca yüzü acıyla buruştu. Sonunda gözlerini güçlükle aralamayı başardığındaysa karşısında Ligurya Denizi vardı.

Daniella neler olduğunu hatırlamaya çalıştı, ancak odaklanmakta zorlanıyordu. Otele döndükten sonra Paola'yla konuşmasını hatırladı. Ardından otel müşterilerinden birinin sipariş ettiği şampanya şişesiyle üst kata çıktığını ve bir odanın kapısını çaldığını...Kapıyı Jonathan açmıştı. Jonathan Wong.

Sonra da onu soyup bir küvette boğmaya kalkışmıştı. Yüce tanrım.

Daniella şaşkınlıkla yattığı yerde başını çevirdi. Yanağına sürtünen toprağın kuruluğunu hissederken arkasındaki ses onu rüya görmediğine inandırdı.

"Uyanman epey uzun sürdüğüne göre kafanı epey sert çarpmış olmalısın."

Jonathan'ın sadece birkaç metre uzağında oturmuş ve bakışlarını da silahı gibi ona doğrultmuş olduğunu görünce paniğe kapıldı.

Etrafına bakındığında bir kayalığın tepesinde olduklarını fark etti. Nerede olduklarını anlamasıysa bir dakikasını almıştı. Sognare'ye pek de uzak olmayan ormanlık alanın gerisindeki falezlerin en tehlikeli bölgesiydi burası. Etrafta hiç kimse yoktu ve yaklaşık elli metre aşağılarındaki azgın dalgalar kayaları parçalamak için adeta birbirleriyle yarışıyordu.

Buraya neden gelmişlerdi?

Bu defa titremesinin nedeni üzerinde yalnızca ıslak çamaşırlarının olması değildi. Korku; tüm bedenini adeta ele geçirmişti.

"Neden buradayız Jonathan?"

"Sabır asla sahip olmadığın bir erdem olmuştur Küçük Tilki. Çok yazık. Hâlbuki hazzı geciktirmenin ne denli müthiş bir zevk olabileceğini sana öğrettiğimi zannediyordum."

Adamın saçmalıklarını dinlemekten bıkıp usanmıştı. Ona daha fazla katlanmak istemiyordu. Fakat elinde ona doğrultulmuş bir silah varken ondan nasıl kaçabileceğini bilmiyordu. Bir kez denemeye kalkışmış ve başarısız olmuştu. İkinci şansını çok daha iyi kullanması gerekiyordu. Tabi, öyle bir şansı varsa.

Adamın yanağındaki kurumuş kan lekelerini görünce içi bir parça tatminle doldu. Hiç olmazsa onda ufak da olsa bir hasar bırakmayı başarabilmişti. Yine de o yüzündeki derin yaraya rağmen oldukça sakin ve tasasız görünüyordu. Adamın en tehlikeli olabileceği zamanlarının böyle anlar olduğunu bildiğinden bu sessizlik Daniella'yı ürkütüyordu.

"O kadar sesli düşünüyorsun ki, neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum."

Genç kadın cevap vermeyince, "Kaçmanın yollarını arıyorsun, değil mi?" diye tamamladı cümlesini Jonathan.

Daniella kollarının üzerinde doğruldu. İnkâr etmenin faydası yoktu.

"Doğrusunu istersen bu kadar mücadeleci olabileceğin hiç aklıma gelmezdi. Vay canına kızım, şu suratımın haline bir bak. Bu kez kıçımı fena tekmeledin ha?"

Elinde olsaydı çok daha fazlasını yapardı. Keşke o cam parçasını daha can alıcı bir yerine saplayabilmiş olsaydı.

"Burada ne yaptığımızı söyleyecek misin artık?" Daniella'nın sesi titrerken kollarını bedenine doladı.

"Seni buraya neden getirdiğimi merak ediyorsun değil mi? Aslına bakarsan bir kadını metrelerce taşımak, üstelik baygın halde planlarımın arasında yoktu. Kimseye görünmeden otelden çıkmak epey zor oldu. Ama bunu oradayken yapamazdım. Sonunun biraz daha dramatik olması için bence burası oldukça iyi bir yer." elindeki silahla arkasındaki yeri işaret etti. "Şimdi ayağa kalk ve birkaç adım geriye yürü."

Daniella hayretle başını çevirip baktı. Uçurumla arasında zaten birkaç adımlık mesafe vardı. Adamın ne yapmaya çalıştığını anladığındaysa gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne bekliyorsun, yoksa söylediğimi duymadın mı?"

"B-bu saçmalık. Burası bir uçurum."

"Farkında olmadığımı mı zannediyorsun? Şimdi dediğimi yapacak mısın, yoksa bu silahtaki tüm kurşunlarla o kusursuz bedeninde iğrenç delikler mi açayım?"

Daniella adamın aklını kaçırdığını düşünüyordu, ancak ona başını eğmiş bakarken oldukça ciddi görünüyordu. Sertçe yutkunarak başını yeniden aşağıda kükreyen dalgalara çevirdi. Jonathan intikamını böyle mi alacaktı yani? Onu uçurumdan atlamaya zorlayarak mı?

"Ayağa kalk Dani! Hemen!"

Daniella güçlükle ayaklarının üzerinde doğrulmayı başardı. Dengesini sağlamaya çalışırken arkasına bakmaya korkuyordu.

Jonathan da ayağa kalkmıştı. "Şimdi birkaç adım geriye git."

Adamın dediğini yaparak ufak bir adım attı ama hemen sonra durdu. Çakıl taşları ayağına batıyor, rüzgâr saçlarını savuruyordu.

"Devam et." Çenesiyle işaret etti. "Biraz daha."

"Ben..." Daniella göz ucuyla kayalığın kenarını zar zor görebiliyordu. Dalgalar ona uzanmaya çalışırcasına gitgide yukarı tırmanıyorlardı sanki. "ben bunu yapamam."

"Kolay olmadığını biliyorum tatlım, inan bana. Andrea için de hiç kolay olmamıştı."

Daniella'nın göz bebekleri korkuyla titreşirken soluğunu tuttu. "Eski karını da sen öldürdün değil mi?"

Karşılık olarak Jonathan'ın attığı kahkaha her şeyi açıklıyordu aslında. Adam silahıyla küçük bir işaret yaparak sırıtmaya başladı.

"Başta direnmeseydi çok daha kolay olabilirdi aslında, ama o da senin gibi önce bana saldırmayı seçti. Ettiği hakaretleri ve küfürleri saymıyorum bile. Tanrım, eline geçirdiği ne varsa bana fırlatmaya çalıştı. Sonra da üzerime atladı. Onu zapt etmek cidden çok zordu. Her şey bir anda olmuştu. Andrea bir an kollarımın arasındaydı, sonraki an ise beton zeminde. Ölümünü bir kaza gibi göstermekten başka çarem yoktu. Bu yüzden sonrasında tüm o kırıp döktüklerini temizlemek ve herkese bir yalan uydurmak zorunda kaldım. Ama bu kez çok daha temiz bir ölüm planladım. İntihar bence ölümlerin en şereflisi, sence de öyle değil mi Dani? Andrea'nın aksine ölürken iraden kendi ellerinde olacak. Bu fikir hoşuna gitmedi mi?"

"Kimse intihar ettiğime inanmayacaktır. Polis peşine düşecektir."

"Merak etme, birkaç gün sonra yarısı balıklar tarafından yenmiş cesedin karaya vurduğunda ve polis başka bir ihtimal olmadığını anladığında buna mecbur kalacak ve dosyanı kapatacaklardır. Hep böyle olur."

"Ya otel kayıtları? Otele giriş yaptığını gören birileri olmalı. Sonrasında ortadan kaybolduğunda görgü tanıkları kim olduğunu teşhis edebilir."

"Sence kendi adımla kayıt yaptıracak kadar aptal birine mi benziyorum? Ayrıca o şaşkın yardımcın dışında beni kimse görmedi."

"Sognare'de birçok yerde kameralar var." dedi Daniella, elini güçlendirmek için bulabildiği her bahaneyi ileri sürmeye çalışarak. Adamın gözünü korkutabilirse onu bu çılgınlıktan vazgeçirebileceğini düşünüyordu.

"Gitmeden önce onların da icabına bakmam gerekecek öyleyse. Şimdi, tüm tehditlerin bittiyse devam edelim mi?"

Daniella başını yavaşça iki yana salladı. "Bunu yapma Jonathan. Lütfen!"

"Eline geçen ilk fırsatta beni öldürmeye kalkıştın. Üzgünüm tatlım, ama bana başka seçenek bırakmadın."

Jonathan ona doğru bir hamle yaptığında Daniella derin bir nefes alarak o an yapabileceği tek şeyi yaptı ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

...

O adi piç kurusu Daniella'yı kaçırmıştı. Üstelik burunlarının dibinden ve aylardır adamlarına kadını adım adım takip etmelerini emretmişken bir anlık bir boşluktan faydalanarak yapmıştı bunu.

Adamı aylardır takip ettiriyordu ve yakın bir zamanda delil yetersizliği yüzünden salıverildiğini biliyordu. Adamın çıkar çıkmaz Daniella'nın peşine düşeceğinden adı gibi emindi. Ve şimdi bu düşüncesi gerçek olmuştu.

Franco aklını kaçırmak üzereydi. Gözü öyle dönmüştü ki öfkeden bir şeyleri kırmak, parçalamak, yok etmek istiyordu. Jonathan denen pisliği eline geçirdiğinde önce o herifin derisini yüzecek ardından onu kendi bağırsaklarıyla boğacaktı.

"Ne durumdasınız Carlos?"

Arabanın ses sisteminden Carlos'un çaresiz sesi duyuldu. "Eligio otelin çevresinden ayrılmadığını ve kimseyi görmediğini söylüyor patron. Eğer Bayan Lombardi dışarı çıkmış olsaydı mutlaka haberi olacağını söylüyor."

O halde hâlâ içeride bir yerdelerdi. Peki ama nerede?

"Araziyi taradınız mı?"

"Sahipsiz bir minibüs otelin park alanında başıboş halde bırakılmış. İçinde kimse yok. Çalıntı olduğundan şüpheleniyoruz. Adam minibüsü günlerce otel gibi kullanmışa benziyor. Ardında bıraktıklarına bakılırsa herif tam bir keş. Zulaya saklanmış birkaç şırınga ve hap bulduk."

Franco okkalı bir küfür savurdu. "Daniella'ya dair herhangi bir iz var mı peki?"

"Hayır patron. Gloria ve Eligio ile birlikte birazdan otelin arkasındaki ormanlık alana bakacağız."

"Acele edin. Hiçbir yeri atlamanızı istemiyorum Carlos, beni iyice anladın mı? O arazideki her lanet taşın altına bakmanız gerekse bile onları bulmanızı istiyorum. Ve bulduğunuzda asla Jonathan denen herife dokunmayın. O benim."

Moretti yanındaki koltukta huzursuz bir şekilde kıpırdanınca Franco göz ucuyla ona sert bir bakış attı. Hugo Moretti'nin öz dayısı olduğu fikrine hâlâ alışamamıştı. Öte yandan gerçekten öyle olmalıydı. Yoksa hangi polis yeniden suç işleme potansiyeline sahip olan bir suçluyu yakaladığı halde serbest bırakırdı ki? Gerçi pek de serbest bıraktığı söylenemezdi. Daniella'nın kaybolduğunu öğrenir öğrenmez en hızlı arabalarından birine atladığı sırada o ve şu sersem ortağı da onunla birlikte geleceğini belirtmişti. Franco'nun seçme şansı olsaydı karşı çıkardı ama ne yazık ki başka çaresi yoktu.

"Merak etme patron. Şey bir şey daha var..."

"Çabuk söyle!"

"Gloria o adamın silahlı olmasından ve Daniella'ya zarar vermiş olabileceğinden endişe ediyor."

Franco direksiyonu da dişleri gibi sıkarak gazı biraz daha kökledi. Bir kez daha yetişememekten ölesiye korkuyordu. Valentina gibi Daniella'yı da kurtaramazsa kendini asla affetmezdi. "Bu kez olmaz." dedi dişlerinin arasından.

"Bir şey mi söyledin patron?"

"Onları hemen bulun dedim. Sakın unutma! Jonathan benim." Franco telefonu kapattıktan sonra şerit değiştirerek hızını arttırdı.

"Çocuk yaşta hapse girmiş ve ömrü dört duvar arasında geçmiş birine göre oldukça iyi araba kullanıyorsun De Luca." diye ortaya laf attı Costa.

Franco Porsche'yi virajlı yolda saatte iki yüz elli kilometre hızla kullanırken göz ucuyla emniyet kemerine sıkıca sarılmış gözünü yoldan ayırmayan Moretti'ye baktı. Ardından dikiz aynasından Costa'yla bakıştı.

"Tüm vaktimi duvarlara bakarak geçirmediğimi anlamış olmalısın. Arabaları da silahlar kadar iyi kullanırım."

Costa başını salladı. "Başka türlüsünü düşünmek saçmalık olurdu."

"Ortağım kız arkadaşına yardım etmek isterken hepimizi ölüme sürüklemenden endişe ediyor. Haksız da sayılmaz. Biraz yavaşla."

"Merak etme. Bu bir Panamera Turbo S." Moretti ona anlamadığı bir dilde konuşuyormuş gibi bakınca, "Yani virajlarda savrulma olasılığı oldukça düşük, yüksek performanslı bir otomobil." diye ekleme gereği hissetti.

"Her ne haltsa. Seni bilmem ama ben ölmek için henüz çok gencim."

Franco'nun dudakları ufak bir tebessümle seğirdikten sonra tüm ciddiyetiyle dikkatini yeniden arka koltuktaki adama verdi.

"Belki de o aptal kolyeyi boynundan asla çıkarmamalıydım." Eğer Costa'nın hediye ettiği kolye hâlâ Daniella'nın boynunda olsaydı, yerini daha çabuk tespit etme şansları olabilirdi.

"Bu işte senin parmağın olduğunu bilmeliydim." diye öfkeyle çıkıştı Costa. Sinirlenmişti. Güzel, çünkü Franco'nun da öfkesini çıkaracağı birilerine ihtiyacı vardı.

"Bana ulaşmak için Daniella'yı kullanmanız bir hataydı."

"Sadece sana ulaşmak için değildi. İster inan ister inanma ama Daniella'yı gerçekten önemsiyorum. Amacım onu senden korumaktı."

"Bugünden sonra amaçlarının herhangi bir önemi kalmayacak. Eğer sevgilime on metreden fazla yaklaşacak olursan Costa, kendini ölmüş bil."

"Ortağımı benim yanımda tehdit mi ediyorsun Franco?" diyerek araya girdi Moretti.

"Ben tehdit etmem." Franco aynadan son bir kez adama sertçe baktı.

"Şu anda düşünmemiz gereken tek şey Daniella'nın hayatı." Bu defa konuşan Grigio'ydu. Daniella'nın peşinden gidecekleri öğrendiğinde onlarla birlikte gelmek için yalvarmış, müfettiş de onu reddetmemişti. Moretti ya gerçek bir azizdi ya da bugün iyi günündeydi.

Costa'nın gözetiminde ve elleri kelepçeli halde oturan adam oldukça korkmuş ve endişeli görünüyordu. Kutsal Meryem aşkına. Öldürmek için yıllardır peşinden koştuğu adam Daniella'nın babası çıkmıştı ve şu anda arka koltuğunda onunla aynı kadın için endişeleniyorlardı.

"Neden bana söylemedin?"

Sorunun ona sorulduğunu fark eden adamla aynada bakışları kesişti. Adam birden gözüne yaşından çok daha yaşlı ve bitkin görünmüştü. Bunda günlerdir Franco ve adamlarının ona yaptığı kötü muamelenin de payı vardı. "On dakika öncesine kadar kızımla bir ilişkin olduğunu bile bilmiyordum."

"O halde neden yıllar sonra geri dönme ihtiyacı hissettin?"

"Daniella'nın başının dertte olduğunu zannediyordum. Luigi bana otelin saldırıya uğradığından bahsettiğinde benim peşimde

olduğunuz için onu incitmeye çalıştığınızı düşündüm. Onu görmeye, iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Herhangi bir tehlike olmadığını anlayınca geri dönmek istedim ama..."

"Saldırıyı düzenleyen ben değildim." dedi Franco sözünü keserek.

"Biliyorum. Öğrendiğime göre Sognare'yi satın almak isteyen Ernesto Colombo adında bir iş adamıymış. Sanırım Daniella otelden vazgeçmeyince onu korkutup kaçırmak istemiş."

Sebep yalnızca o değildi. Franco bu işte Antonio De Luca'nın da parmağının olduğunu, Sara'nın ondan çaldığı belgeleri Daniella'nın evinde aratmak için bu baskını düzenlettiğini bildiğini onlara söylemedi. Franco bunu çok geç öğrenmiş ve öğrendikten hemen sonra Ernesto'ya son bir ziyaret daha düzenlemişti.

"Bu doğru. Colombo daha sonra yaptıklarından pişman olup Daniella'dan özür diledi."

"Peki sen bunu nasıl öğrendin?" Costa merakla öne doğru eğilince Franco adamı tutup ön camdan fırlatmak istedi.

"Toscana'da haberler hızlı yayılır."

Moretti ona kuşkuyla bakarken, Franco bir arabayı daha sollayıp şeritte uçarcasına ilerledi.

"Bana neden öyle bakıyorsun müfettiş? Adamla sadece telefonda biraz sohbet ettim hepsi o kadar. İşe yaramış olmalı, aksi halde otelin bütün zararını karşılayarak eşyaların yenilenmesine yardımcı olmazdı."

"Ve sonra da bunun yeterli olmadığına karar vermiş olmalı ki, vicdan azabından bir intihar mektubu yazıp kendi kafasına sıktı."

Franco bu soruya cevap vermek yerine yavaşladı. Neredeyse otele yaklaşmışlardı.

Sognare'nin taş duvarları arasında soğuk bir sessizlik hâkimdi. Arabayı otelin önündeki geniş alanda durdurur durdurmaz Franco çabucak aşağıya indi. Diğerleri de peşinden gelirken cep telefonunu çıkarıp yeniden Carlos'u aradı.

"Neredesiniz?"

"Kumsal ve sahil şeridini arıyoruz ama kimseye rastlamadık."

"Peki ya ağaçlık alan?"

"Oradan geliyoruz. Herhangi bir iz yok patron. Üzgünüm."

"Bana üzgün olduğunu filan söyleme seni kahrolası. Aramaya devam edin."

Franco elini saçlarının arasından geçirirken, "Onları bu şekilde bulamayız." dedi. "Dağılmak zorundayız."

Müfettiş başını iki yana salladı. "Yanımdan ayrılamazsın Franco. Seni kendime kelepçelemek zorunda bırakma beni."

"Şu anda kaçmayı filan düşündüğümü mü zannediyorsun?" Franco sesini yükseltirken adamın üzerine doğru tehditkâr birkaç adım attı. Çaresizlik adeta dikenli bir tel gibi her yanını sarmıştı ve canını yakıyordu. "Eğer ona bir şey olacak olursa ve ben buna engel olamazsam işte o zaman benden korkmalısınız, anlıyor musun? Hepiniz!"

Franco'nun ona bakan göz bebekleri öfke kıvılcımlarıyla titreşirken Moretti bir kez başını salladı. Hata yaptığının farkındaydı, ancak onun neler hissettiğini de anlıyordu. "Sen o tarafa git, ben de diğer yöne bakacağım. Costa sen burada Mario'yla bekle."

"İyi ama efendim-"

"Beni duymadın mı? Merkezi arayıp takviyeye ihtiyacımız olduğunu söyle ve geldiklerinde bize haber ver. Kahrolası daha fazla adama ihtiyacımız olabilir."

Franco onu beklemeden çoktan ormana dalmıştı. Hugo hemen ardından diğer yöne koşmaya başlarken Daniella ve onu kaçıran adama Franco'dan evvel ulaşmayı diliyordu. Eğer tam tersi olursa Franco'nun adamı bir an bile tereddüt etmeden öldüreceğinden adı gibi emindi. Üstelik bunun için herhangi bir silaha ihtiyacı olacağını zannetmiyordu.

Franco nefes nefese ormanın içinde koşmaya devam etti. Şimdiye kadar onları bulmaları gerekmiyor muydu? Neden bu kadar

uzun sürmüştü? Belki de o piç kurusu Daniella'ya kötü bir şey yapmış ve çoktan dünyanın öbür ucuna geri dönmüştü.

Ya ona bir zarar vermiş ve onu bulamayacakları bir yere hapsetmişse? Daha kötüsü, ya onu öldürmüşse? O aşağılık herif sevdiği kadını lanet bir mezara bile sokmuş olabilirdi ve Franco onu ömrünün sonuna kadar bulamayabilirdi.

Cazzo!

Daniella'yla son konuşmalarını anımsayınca göğsü acıyla sıkıştı. Telefonda ona o kadar kötü davranmıştı ki, bunun için kendini asla affetmeyecekti. Nefes almak için duraksadığında ellerini dizlerine dayayıp gözlerini yumdu.

"Aslına bakarsan neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. İyi bir oyuncusunuz Bayan Lombardi. Umarım sözleriniz gibi orgazmlarınız da sahte değildir."

"Hayır. Bunları bana kızgın olduğun için söylüyorsun ama doğru olmadığını sen de biliyorsun. Sadece sana ihanet etmediğimi bilmeni istiyorum Franco. Bana inanmana ihtiyacım var. Çünkü seni seviyorum."

"İnanmak mı? Sana inanmaktansa bir uçurumdan atlamayı tercih ederim. Sevgini de alıp bir tarafına sokabilirsin Daniella Lombardi."

Franco ani bir farkındalıkla gözlerini hızla açtı ve birden tüm gücünü bacaklarına vererek falezlerin olduğu yöne doğru koşmaya başladı. *Uçurum.* Bu, neden daha önce aklına gelmemişti.

Geç kalmış olamam Daniella! Seni kaybedemem.

Ciğerleri nefessiz kalana, tabanları tozlu zeminde sızlayana kadar koşmaya devam etti. Ona ulaşmalıydı. Ulaşmak zorundaydı. Annesinden sonra hiçbir kadını bu kadar önemsediği olmamıştı. Ta ki, Daniella'ya kadar herhangi bir kadın hayatında yer etmeyi dahi başaramamıştı. Oysa ona daha ilk görüşte vurulmuştu. Onu o lanet görüş odasında gördüğü anda midesine güçlü bir yumruk yemiş gibi hissetmişti. Bu duygunun zamanla filizleneceğini ve tüm göğsünü saracağını nereden bilebilirdi ki? Adının aşk olacağını. Daha önce hiç âşık olmamıştı. En kötüsü ise, ilk defa âşık

olduğu kadına onu ne kadar sevdiğini söyleyemeden avuçlarından kayıp gitmesine izin vermişti.

Lanet olsun sana Franco!

Havada denizin tuzunu hissettiği anda bir çığlık sesi sessizliği bıçak gibi yardı. Franco kendine engel olamadı ve "Daniella!" diye bağırdı.

Sesin geldiği yöne doğru koştu. Önüne çıkan her engelin üzerinden atlarken aklından geçen tek şey Daniella'ya ulaşmaktı.

"Kes sesini! Sana bağırmayı kes dedim."

"Uzak dur benden. Uzak dur!"

Franco koşmayı kestiğinde nefes nefese açıklık bir alana gelmişti. Karşısında gördüğü manzarayla gözleri dehşetle irileşti. Daniella neredeyse çıplak denecek halde uçurumun kenarında dikiliyordu. Kollarını ince bedenine dolamış adeta küçücük kalmıştı. Jonathan olduğunu tahmin ettiği adam elindeki silahla onun üzerine doğru yürüyordu.

"Jonathan lütfen bunu yapma!"

"Bunu sen yapmazsan ben yaparım."

"Hayır!"

"DANİELLA!"

Daniella onu fark ettiği anda buğulu gözleri ışıldadı. Franco'nun boğazı sıkıştı. Genç kadının yanakları ağlamaktan nemlenmiş, burnu ve yüzü kızarmıştı. Yanaklarından süzülen yaşları silmeye çalışmadan olduğu yerde, "Franco?" diye hıçkırdı. Onu gördükten sonra daha çok ağlamaya başlamıştı. Franco'nun göğsünden bir hırıltı koptu. İçindeki tüm ilkel duygular adamın üstüne atlamasını ve onu parçalara ayırmasını söylüyordu. Bu düşünceyle yumruklarını sıktı.

Jonathan anında arkasını dönüp ona baktı. Akıcı İtalyancasıyla, "Vay vay vay. Sevgilin seni kurtarmaya geldi demek?" diyerek alay etti. "Çok dramatik."

Franco sakince öne doğru bir adım attı. "Ondan uzak dur Wong."

"Demek benim kim olduğumu biliyorsun."

"Düşmanlarımın kim olduğunu bilir ve onları yok etmeden önce araştırırım."

"Daniella, bizi erkek arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Daniella'nın bakışları iki adam arasında gidip geliyordu. "

"İsmim Francisco De Luca, ama sen bana Ölüm Meleği de diyebilirsin."

"Espri yeteneğini sevdim." Jonathan silahını bu kez ona doğrultmuştu. "Ama bir adım daha atacak olursan beynini dağıtmaktan çekinmem."

"Buradan asla sağ çıkamazsın. Adamlarım dört bir yana dağılmış durumda. Beni öldürsen bile senin için farklı bir son olmaz."

Jonathan arkasındaki açıklık alanı gözleriyle tararken sertçe yutkundu. Söylediklerinden etkilenmişe benziyordu. Daniella onun paniğe kapıldığını hissedebiliyordu.

"Bence buraya tek başına ve silahsız gelecek kadar aptal olduğunu itiraf etmekten korktuğun için yalan söylüyorsun."

"Evet silahsızım, ama bu tehlikeli olmadığım anlamına gelmez." Franco kaşlarını çatarak birkaç adım daha attı.

"Yerinde kal De Luca! Yoksa ben seni yerine çivilerim."

"Korkuyor gibi mi görünüyorum?"

"Franco lütfen! O aklını kaçırmış. Hemen git buradan."

"Artık beni korumak zorunda değilsin sevgilim." Franco gözünü Jonathan'dan ayırmadan Daniella için sesini yumuşattı. "Ve seni almadan hiçbir yere gitmeye niyetim yok."

Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Onun buraya gerçekten tek başına gelebilecek kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Jonathan'ın elindeki silahı görmüyor muydu? Daniella'nın dudakları hissettiği korku ve endişe yüzünden titremeye başlayınca durdurabilmek için dişlerini alt dudağına bastırdı. Ağzına tuzlu gözyaşları ve kan tadı dolmuştu.

"Doğrusunu istersen etkilendim De Luca. Eğer çok istiyorsan sen de onunla birlikte aşağıya atlayabilirsin."

"Onun yerine seni düşerken izlemeyi tercih ederim."

Jonathan bir kahkaha patlatarak Daniella'ya döndü. "Sevgilin gerçekten çok komik bir adammış, ama bakalım midesini kurşunla doldurduğumda da aynı şekilde esprileri yapabilecek mi?"

"Jonathan lütfen!"

"Seninle bir anlaşma yapalım. Daniella'yı bırak gitsin. Onunla olan hesabını benimle kapat."

"Sen beni aptal filan mı zannediyorsun?" Jonathan öfkelenmişti. "Daniella hiçbir yere gitmiyor. Benim hesabım onunla."

"Buradan senin için bir çıkış olmadığını söyledim. Eğer Daniella'ya bir zarar verirsen, ölmeden önce göreceğin son yüz benimkisi olur."

"Benimle konuşurken laflarına dikkat etsen iyi olur ahbap. Silahın kimin elinde olduğunu sana hatırlatırım."

Franco adamın ellerinin titrediğini görebiliyordu. Ya korkuyordu ya da uyuşturucu krizine girmek üzereydi. Ve her iki ihtimalle de hata yapma şansı yüksekti. Daniella'yı bir an evvel ondan uzaklaştırması gerekiyordu.

"Silahsızken senden çok daha tehlikeli olabilirim. O uçurumdan kendi iradenle atlamadığına pişman olabilirsin." Franco bir adım daha yaklaştı. "Önce onun adını ağzına aldığın her sefer için bedeninden bir parçayı koparırım. Ardından ona dokunduğun ve canını yaktığın her santim için derinden bir parçayı yüzüp köpeklerime yedirmek üzere bir kovaya doldururum. Üstelik tüm bunları yaparken senin canlı kalmanı ve acı çekmeni sağlayacak yöntemler biliyorum."

Jonathan gözlerini kıstı ve ona buz gibi bir bakış fırlattı. Burun delikleri genişlerken parmakları tetiğin üzerinde geziniyordu. Tüm dikkatini ona vermişti. "Hayal gücün epey genişmiş doğrusu, ancak bunları yapman için önce beni ele geçirmen gerekecek." dedi ve silahını ateşledi. Aynı anda Daniella da üzerine

atlayıp koluna vurunca havaya ateşlenen silah Jonathan'ın elinden savruldu.

"Seni lanet kaltak!" Adam Daniella'ya elinin tersiyle vurduğu sırada Franco üzerine adeta bir panter gibi atlamıştı.

İki adam tüm gücüyle yerde yuvarlanmaya ve yumruklaşmaya başladı. Jonathan'ın zayıf yumruklarına karşılık Franco ölümcül darbeler savuruyordu. Bir ara Jonathan üste çıkıp çenesine sağlam iki yumruk indirmeyi başarmıştı. Ancak Franco onu ayaklarıyla iterek üzerinden hızla attı ve hemen üzerine atılıp yumruklarını adamın suratına sıraladı. Adeta bir kum torbasına vuruyormuş gibiydi. Öyle çok yumruk atmıştı ki eklemleri de adamın suratı gibi kan içinde kalmıştı. Fakat içindeki öfke bir türlü dinmek bilmiyordu. Adamı gerçekten parçalamak, Daniella'ya yaptığı tüm işkencelerin bedelini ona teker teker ödetmek istiyordu. Az önce adama savurduklarının hiçbiri boş tehditler değildi. Franco her birini adamın üzerinde uygulamak için içinde engellenemez vahşi bir istek duyuyordu. Tam onun işini bitireceği son darbeyi vurmak üzereydi ki, Daniella'nın yardım çığlığını işitti.

Hızla başını çevirip baktığında onu göremeyince panikle yerinden fırladı. Sevdiği kadın uçurumdan aşağıya sarkmış halde bir kaya parçasına tutunmaya çalışıyordu.

"Dayan sevgilim."

Franco yarı beline kadar aşağıya sarkarak Daniella'ya uzanmaya çalıştı. Altlarındaki dalgaların gümbürtüsü kalbindeki sesi bastırmaya yetmiyordu. Daniella'nın gözleri yaşadığı dehşetle kocaman açılmıştı.

"Daha fazla dayanabileceğimi zannetmiyorum."

"Yapabilirsin vita mia. Uzan bana."

Daniella parmak uçlarından birini hareket ettirmeye çalıştı, ancak iki eliyle sıkı sıkıya tutunduğu yeri bırakmaya korkuyordu. Her an aşağıya düşüp kayalıklarda parçalanabilirdi. Göz ucuyla altında vahşice köpüren dalgalara baktı. Sanki onu yutmak için sabırsızca bekleyen aç kurtlara benziyorlardı.

"Yapamam. Eğer bırakırsam düşerim."

"Aşağıya bakma sevgilim. Seni tutacağım, bana güven."

Daniella korkuyordu. Yine de tüm gücü tükenmeden evvel bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı. Ağırlığını tek koluna vererek diğer elini Franco'ya doğru uzatmaya çalıştı. Ve tam düşeceği sırada Franco onu bileğinden sıkıca yakaladı.

"Tuttum seni."

"Sakın bırakma. Lütfen!" Daniella rahatlama hissiyle gözyaşlarına boğuldu.

Genç adam başını iki yana salladı. "Bir daha asla."

Franco onu yavaş yavaş yukarıya çekerken bedeninin taşlara sürtünüp parçalanmaması için dikkatliydi. Az kalsın onu kaybetmek üzere olduğunu düşününce hissettiği rahatlamayı tarif edemiyordu. Sonunda onu uçurumdan yukarı çekmeyi başardığında kucağına alarak sıkıca sarıldı.

"Her şey bitti. Buradasın." Franco Daniella'yı göğsüne bastırıp dudaklarını saçlarında, boynunda gezdirmeye devam ederken Daniella ona sokulmuş ağlıyordu.

"Geçti artık. Korkma."

Daniella adamın kokusunu içine çekti. Hâlâ yaşadıklarının gerçek olduğuna inanamıyordu. Franco buradaydı. Onun için gelmiş ve onu ölümün kıyısından çekip almıştı.

"Ama nasıl? Ben sanmıştım ki...Bir daha asla-"

"Şşşt." Franco onu kucağında bir bebek gibi sallamaya devam etti. "Bir daha asla senden uzak kalmayacağım. Bir daha asla aptalca davranmayacağım. Beni affetmeni istiyorum. Sana söylediğim tüm o şeyler için beni affet lütfen."

Daniella geriye çekilip adamın gözlerinin içine baktı. Franco ona öyle içten ve hayranlıkla bakıyordu ki, kalbinin eridiğini hissediyordu

"Sana ihanet ettim. Asıl af dilemesi gereken kişi benim."

"Neden yaptığını biliyorum. Moretti bana yaptığınız anlaşmadan bahsetti. Onun akrabam olduğunu ve Mario Lombardi'nin senin baban olduğunu artık biliyorum."

"Tanrım Franco." Daniella'nın gözyaşları usulca yanaklarından aşağıya akmaya devam ederken Franco onu yatıştırmak için yüzünü avuçlarının içine aldı.

Başparmaklarıyla gözyaşlarını silerek, "Endişelenme. O iyi." diye fısıldadı. "Bana ondan bahsetmediğin için sana çok kızgınım ama nedenini anlıyorum."

"Ah Franco." Daniella da aynı şekilde yüzünü ellerinin arasına almış gözlerinin içine bakıyordu. Tam onu öpmek üzereydi ki, Franco aniden geriye çekilerek kollarının arasından koparıldı.

"FRANCO!"

Jonathan, boğazına doladığı deri kayışla birlikte Franco'yu yerde sürüklemeye başlamıştı. Daniella çığlık çığlığa bağırdı.

"Romantik bir anı böldüğüm için üzgünüm Daniella ama sevgilinle kapatılacak bir hesabımız var."

Franco tozlu zeminde sürüklenirken, nefes almak için boğazındaki kayışı gevşetmeye çalışıyordu. Ancak lanet herif öyle sıkı tutuyordu ki, kurtulmasına imkân yoktu. Jonathan onu birkaç metre daha sürükledikten sonra yere oturarak kemeri iki eliyle sertçe çekti.

"Az önce savurduğun tehditleri yeniden duymak istiyorum De Luca. Konuş hadi!"

Jonathan tabanlarını yere sıkıca bastırarak tüm gücüyle kayışlara asılıyordu. Franco gibi güçlü bir adamı alt ettiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Sonunda ikisine de Jonathan Wong'un kim olduğunu gösterecekti.

"Sevgilimi becermen büyük hataydı dostum, büyük hata. O bana ait. Yalnızca bana."

Jonathan kanlı dişleriyle tepesinde sırıtırken Franco'nun gözünün önünde siyah noktalar uçuşmaya başlamıştı. Soluk borusu ezildiği için nefes almakta güçlük çekiyor, genzinden hırıltılar yükselirken yüzünün morarmaya başladığını hissedebiliyordu. Beyni adeta patlayacak gibiydi. Tam o sırada iki el silah sesi yükseldi.

Franco omzundaki yanmayla, boğazındaki rahatlamayı aynı anda hissetmişti.

"Tanrım, hayır!"

Daniella yanına koştuğunda Franco ciğerlerini oksijenle doldurmaya çalışıyordu. "Seni yaraladım. Ona ateş ederken seni de vurdum."

Franco arkasına dönüp baktığında Jonathan'nın cansız bedeninin yerde uzandığını gördü. Daniella adamı tek kurşunla, üstelik tam kafatasından vurup öldürmüştü. Diğer kurşun Franco'nun omzuna isabet etse de bunun bir önemi yoktu.

Ancak Daniella önemsiyor olmalıydı ki, gözyaşlarına boğulmuştu. "Özür dilerim Franco. Çok özür dilerim."

"Sakin. Ol." Franco nefesi yeniden düzene girdiğinde Daniella'yı sağlam omzuna doğru çekti. Boğazı feci derecede acırken, onu sakinleştirmekte zorlanıyordu. "Tam isabet Donna Bella."

Eğer o silahı alıp ateş etmeseydi, Franco şu anda çoktan ölmüş olabilirdi.

"Onu öldürdüm." Daniella farkındalıkla hıçkırmaya başladı.

İki adamı yerde boğuşurken gördüğünde, tek düşünebildiği şey Franco'nun hayatının tehlikede olduğuydu. Jonathan dövüşte üstünlük sağlayamayacağını anladığında adamı boğmaya kalkmıştı. Eğer bir şeyler yapmazsa Franco'yu öldürecekti. Daniella, sevdiği adamın gözlerinden hayat ışığının çekilmesini seyrederken panikle etrafına bakmış ve Jonathan'ın elinden savrulan silahı son anda fark etmişti. Ve ona doğru koşarken ikinci kez düşünmemişti.

Franco dudaklarını saçlarına bastırarak, "Hayatımı kurtardın. Ti amo. Amore mio." diye fısıldadı.

Moretti başta olmak üzere etraflarını kalabalık bir polis ordusu sardığında Daniella onlara bakmak yerine yaşadığı dehşetin şoku yüzünden onu teselli etmeye çalışan adamın kollarına sığınmayı tercih etti.

Üç ay sonra...

Camın ötesinde Gorgona'nın ıssız kıyıları görünüyordu. Hapishanenin soğuk duvarları arasında bu kadar sakin bir manzara bile içindeki fırtınayı dindirecek kadar güçlü değildi. Dalgalar kıyıya çarparken, parmaklıkların ardındaki bekleyiş insanı çıldırtabilirdi.

Rüzgâr, denizin tuzlu kokusunu hapishanenin taş duvarlarına taşırken gözlerini ufuk çizgisine dikti. Sognare'nin kayalıkların tepesindeki görüntüsü ona özgürlüğün ne kadar uzak ve ulaşılmaz olduğunu hatırlatıyordu sanki. Daha önce onu bu açıdan izleme şansı hiç olmamıştı. Çocukluğundan beri Sognare, onun için bir masal eviydi. Oysa gerçek hayatta hiçbir şey masallardaki gibi değildi.

Kollarını gövdesinde kavuşturdu. Hayatı boyunca adaletin insanlar için ne kadar önemli olduğunu düşünmüş ve yüce yargıya, kanunlara sonuna kadar güvenen bir vatandaş olmuştu. Bir gün o adaletin kendisi için terazisini dengeleyeceği günü bekleyeceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Burada kaldığı günler boyunca düşünmek için çok fazla zamanı olmuştu. Birini öldürdüğünüzde -*bunu sevdiğiniz adamın hayatını kurtarmak için yapmış olsanız bile*- kafanızı yastığa koyup rahat bir uyku çekmek pek kolay olmuyordu. En azından onun için kolay olmamıştı. İlk bir ay neredeyse işkence gibiydi. Her gece kâbuslar görüyor, uyandığında ter içinde kalıyordu. İstese de o görüntüleri hafızasından silip atamıyordu.

Jonathan Wong'u öldürmüştü.

Mahkeme; şahitlerin huzurunda işlenen bu cinayeti meşru müdafaa olarak kabul etmiş olmasına rağmen olayın kapsamlı bir şekilde incelenmesi ve araştırılması için ikinci duruşmaya kadar Daniella'nm gözaltında tutulmasına karar vermişti. Franco bu haber karşısında aklını kaçırmış gibi ortalığı ayağa kaldırmıştı, ancak tuttuğu avukat ordusunun başındaki adam çok yakında serbest kalacağını söylediğinde onu sakinleştirebilmişti. Sonuç ne olursa olsun Daniella bir cinayet işlemişti ve serbest kaldığında artık bir sabıka kaydı olacaktı. Sabıkalı olması, ileride çocuklarına

gururla anlatabileceği bir hikâye değildi elbette. Yine de Franco'nun yıllarca bu duvarlar ardında ne yaşamış olduğunu artık daha iyi anlayabiliyordu.

Kapı açıldığında daldığı düşüncelerinden sıyrıldı. Aklındaki adamı simsiyah bir takım elbisenin içinde ona doğru yürürken görünce adeta nefesi kesildi. Adamın safir rengi gözlerindeki ışıltılı gülümsemesi ise kalp durduran cinstendi.

"Ciao, tesoro!"

"Sana da selam." Daniella kollarını çözerken istemsizce gülümsemişti.

Franco birkaç büyük adımla yanına ulaşarak onu hızla kollarının arasına aldı ve kendi etrafında bir tur döndürdü. Dudaklarını dudaklarına bastırdığında Daniella'nın ayakları yerden birkaç santim yükselmişti. Yeniden ayaklarının üzerine bastığında ise adamın sarhoş edici öpücüğüne uzun süre maruz kaldığı için bir süre başının dönmesine engel olamadı.

Genç adam alnını onunkine yaslayıp kollarını vücuduna dolarken rahatlama dolu bir soluk koyuverdi.

"İyi misin?"

"Sen olmadan burada ne kadar iyi olabilirsem o kadar. Ya sen?"

"Sensiz dışarıda ne kadar iyi olabilirsem o kadar."

Daniella'nın mahkeme süreci ve onun Gorgona'ya gönderilmesiyle Franco'nun davasının çözülmesi ve onun özgürlüğüne kavuşması aynı zamanlarda olmuştu. Eğer Franco'nun elinde seneler önce suçlandığı cinayetin, aslında Antonio De Luca tarafından işlendiğine dair sağlam bir delil-*cinayetin işlendiği anın video kaydıydı bu ve Fabio sayesinde bir süre önce tesadüfen eline geçmişti*- olmasaydı tutukluluk süreci çok daha uzun sürebilirdi. Franco'nun, çıkış biletini ona dolaylı yollardan Russo'nun ulaştırdığına dair derin kuşkuları vardı. Ancak lanet herifin bunu itiraf etmeyeceğinden adı gibi emindi. Bu imkânı iyi değerlendirmek için babasının hata yapacağı günü bekleyeceğini, bu sırada da annesinin

katillerinin peşine düşeceğini biliyordu. Russo, intikamını almadığı sürece özgürlüğün onun için hiçbir anlam ifade etmediğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Sonunda mahkeme mahkûmiyetinin yeterince uzun sürdüğüne ve diğer suçlamaların da delil yetersizliği yüzünden düşürülmesine karar vererek Franco'yu birkaç hafta önce serbest bırakmıştı. Ondan önce neredeyse her geceyi gizlice birbirlerinin kollarında geçirdikleri düşünülürse, Franco gittikten sonra Daniella dört duvar arasında yapayalnızdı.

Franco ona özlem dolu bir öpücük daha verdikten sonra, "Daha iyi hissetmen için sana güzel haberlerim var." diye mırıldandı.

Daniella geriye çekilip meraklı gözlerle baktı.

"Önümüzdeki pazartesi duruşman var."

Genç kadın heyecan dolu bir nefes aldı. "Yani dört gün sonra?"

Franco başıyla onayladı. "Batista bu mahkemeden sonra salıverileceğinden oldukça emin."

Batista, Franco'nun ona tuttuğu avukatların içinde en yeteneklisi ve en zekisiydi. Emin olmadığı bir konudan asla tahminde bulunmazdı. Franco'nun davasının bu kadar çabuk çözülmesinde o ve Moretti'nin sıkı çalışmasının büyük payı vardı. Daniella'nın içi heyecan ve umutla dolarken gözlerini sevdiği adamdan ayırmamıştı.

"Bu harika bir haber Franco."

"Sana söylemiştim." Franco parmaklarını bilinçsizce sırtında gezdirmeye devam etti. Daniella'nın üzerinde yumuşak kumaştan, lacivert, kolsuz, triko bir elbise vardı. Ve adamın parmakları sırt çizgisinde gezinirken omuriliğinden aşağıya tatlı ürpertiler yayılmasına neden oluyordu.

"Her şey yolunda giderse, birkaç gün sonra evimize dönebileceksin."

Ev.

Daniella şimdiye dek dönmek isteyebileceği tek evin Sognare olduğunu düşünüyordu. Fakat Franco orasının sadece bir iş yeri olduğuna, bundan sonra ikisinin yaşayabileceği daha geniş ve rahat bir alana ihtiyaçları olacağı konusunda onu ikna etmiş ve otele çok da uzak olmayan, bol yeşillikli bir alanda yeni ve büyük bir ev satın almıştı.

"Hâlâ inanamıyorum."

"Bana güven. Her şey yoluna girecek."

Daniella, "Güveniyorum." diye mırıldanınca Franco'nun dudaklarındaki tebessüm genişledi.

"Peki, ya babam?" diye tereddütle sordu Daniella. "Onunla ilgili bir gelişme var mı?"

Mario Lombardi cinayete teşebbüs, adam kaçırma, delilleri gizleme ve suçlularla iş birliği yapma gibi suçlardan dolayı olay günü tutuklanmıştı. Mahkeme temyize gitme yolunu şimdilik kapalı tutuyordu, ancak avukatlar onun için ellerinden geleni yapmak için uğraşıyordu.

Franco, Mario'dan her bahsettiklerinde yüzünde beliren ifadesizlikle başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama Batista o konu hakkında henüz jüriyi ikna etmeyi başaramadı."

"Anlıyorum." Daniella hüzünle başını yere eğince Franco çenesini kaldırıp gözlerine bakmasını sağladı. "Onun için elimden geleni yapacağıma inanıyorsun değil mi?"

"Buna hiç hakkım olmamasına ragmen, evet. Sana inanıyorum."

"Böyle düşünme. Her ne kadar Grigio bu işe karışmış olsa da asıl suçlu Lorenna'ydı."

"Galiba haklısın."

"Bu arada Sara'nın senin için harika bir eve dönüş partisi hazırladığını biliyor muydun?"

"Parti mi? Tanrım."

"Nonna ve ikisi hazırlıklar için oldukça hevesli."

Daniella'nın gözleri dolarken dudaklarından bir kıkırtı kurtuldu. "İkisinin en son hazırladığı doğum günü partisinin hatırlıyorum da..." başını iki yana salladı. "gerçekten böyle bir kutlamaya gerek var mı?"

"Dönüşün, kutlamamız gereken bir olay değil mi?"

"Ben...bilmiyorum."

"Sara bu konuda kimseyi dinlemiyor. Ayrıca Fabio bir şeylerle ilgilenmesinin ona iyi geldiğini düşünüyor."

Daniella bu kez başını anlayışla salladı. Antonio'nun Sara'nın öz babası olmadığını öğrendiğinde bu habere pek üzüldüğünü söyleyemezdi. Öte yandan öz babasının kim olduğunu bilmemek Sara için epey zor olmalıydı. Üstelik bu şansı; yıllarca babası sandığı adamla annesini aynı gün içerisinde kaybetmesiyle yok olmuştu.

Lorenna kaçmak için kullandığı arabayla bir tepeden aşağıya yuvarlanarak büyük bir kaza geçirmiş ve hayatını kaybetmişti. Olaya şahit olan Carlos, kadının arabasının hız sınırlarını aşarak keskin bir virajda direksiyon hâkimiyetini kaybettiğini, sonra da dik bir tepeden aşağıya yuvarlandığıa şahit olmuştu. Kadını kurtarmak için peşinden gitmeye kalkıştığındaysa araba patlayarak anında alevler içinde kalmıştı. Carlos kadının diri diri yanarken attığı çığlıkları işittiğini, ancak yardım etmek için elinden hiçbir şeyin gelmediğini söylerken gerçekten üzgün görünüyordu.

Daniella Lorenna'nın böyle feci bir ölümü hak edip hak etmediğini bilmiyordu, fakat Lena'ya yaptıklarını öğrendikten sonra fazlasıyla adil bir son olduğunu düşünüyordu.

"Onlara kendilerini fazla yormamalarını söyle. Duruşma istediğimiz gibi gitmezse bunların hepsi boşa çıkabilir."

"Böyle söyleme." dedi Franco omuzlarını ellerinin arasına alıp alnına sıcacık bir öpücük kondurarak, sanki ellerini ve ağzını bir türlü üzerinden çekemiyormuş gibiydi. "Sana söz veriyorum, haftaya bugün yeniden kollarımın arasında olacaksın. Nonna, Stella, Gustavu, Luigi, hatta Alessandro bile dönüşünü sabırsızlıkla bekliyor."

Franco Alessandro'yu yatılı okuldan almış ve Toscana'da yeni bir okula yazdırmıştı. O ve Sara ailesinin evinde yaşamaya devam ediyorlardı. Franco o evde yaşamak istememiş, tüm ısrarlarına rağmen Nonna ile kardeşlerini kendisiyle yaşamaya ikna edememişti. Franco'nun tek istediği ailesini yakınında ve güvende tutmaktı.

Cosa Nostra'da tüm dengeler değişmişti. Antonio ve Greco öldükten sonra yeni Don Franco olmuş, Fabio'yu da Consigliere'i (Danışmanı) olarak ilan etmişti. Toscana bölgesinin yeni patronu bundan böyle oydu. Daniella adamın omuzlarında şimdi eskisinden çok daha fazla sorumluluk olduğunun farkındaydı. Yine de harika bir lider olacağına dair güveni tamdı.

"Pekâlâ, Don Franco. Sen nasıl istersen."

Franco'nun gözleri haylazlıkla parlarken dudaklarında şehvetli bir gülümseme belirdi. Başparmağıyla alt dudağını okşayarak aşağıya doğru çekiştirdiğinde gözleri dudaklarına kilitlenmişti.

"Böyle konuştuğunda nasıl sertleştiğimi bilemezsin."

"Sahi mi?" Daniella tek kaşını kaldırarak kendini adama bastırdığında ondan ufak bir inilti kopardı. "Hmm. Gerçekten öylesin."

"Şüphen mi vardı?"

"Belki."

"Peki, ya içeri girdiğim andan itibaren böyle olduğumu söylersem."

Daniella gülümseyerek adama biraz daha sokuldu. "Acınası olduğunu düşünürdüm."

"Bu doğru. Merhametine ihtiyacım var." Franco öpmek için ona uzandığında Daniella hafifçe geriye çekilip gülümsedi.

"Hâlâ beni bu şekilde etkileyebileceğini sandığın için aptal olduğunu düşünmeye başlamıştım. Şimdi ise o kadar emin değilim." dedi Franco'nun onunla ilk karşılaştıklarında söylediği cümlelere gönderme yaparak.

Genç adam gür bir kahkaha patlattı ve bu ses Daniella'nın en mahrem yerlerinde yankılandı.

"Sanırım bunu hak ettim. Pekâlâ, bana inanman için ne yapmam gerekiyor?"

Daniella hiç düşünmeden, "Diz çök." dediğinde Franco günahkâr bir şekilde sırıtıp ceketini omuzlarından sıyırmaya başladı. "Buraya herhangi birinin girmesinden korkmuyor musun?"

Genç kadın tek kaşını imayla havaya kaldırdı. "Eminim gelmeden önce yeterince tedbir almışsındır."

Onu nasıl da iyi tanıyordu. Franco ellerini yavaşça bedeninde aşağıya doğru kaydırarak, "Hem de fazlasıyla." diye fısıldadı.

Onun adamdan daha fazla heyecanlanmaması gerekiyordu, fakat Franco göz temasını kesmeden bacaklarının arasın diz çöktüğünde Daniella'nın nabzı dakikada bir milyon hızla atıyordu.

"Şimdi ne yapmamı istiyorsun, tesoro?" diye mırıldandı genç adam.

"Ellerini eteğimin altına sokmanı."

"Kraliçem nasıl emrederse." Franco baştan çıkarıcı bir yavaşlıkta söylenileni yaptı. Ondan başka hiç kimsenin önünde diz çökmeyeceğini biliyordu. Altına iç çamaşırı giymediğini fark ettiği anda genzinden bir hırıltı kaçtı. "Tanrım, sen aklımı koru."

Franco onu okşamaya başlayınca Daniella gözlerini kapatarak başını arkasındaki duvara yasladı. Çoktan ıslanmıştı.

Yüzüklü parmağını içeride tatlı bir noktaya bastırırken, "Bu hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Hmm-mm. Devam et." Franco onu iki parmağıyla mest ederken Daniella'nın solukları hızlanmış, bedeni karıncalanmaya başlamıştı. Normalde patronluk taslamayı asla sevmezdi ve seviştiklerinde tüm kontrolün Franco'da olmasından şikâyetçi değildi. Ancak arada sırada bunu yapmak hoşuna gidebilirdi.

Franco onu maharetli parmaklarıyla becerirken, inlemelerine mâni olamadı. "Daha fazlasını istiyorum." dedi soluk soluğa. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Genç adam emrini yerine getirmek elbisesini yukarı sıyırıp, nemlenmiş kadınlığını ortaya çıkardığında derin bir iç çekti. Gördüklerinden etkilenmiş gibiydi. Ardından ağzını tam merkezine, nabzının en kuvvetli attığı yere yapıştırdı. Adam ona zevk verirken Daniella kalçalarını sabit tutmak için arkasındaki duvara tutundu. İniltisini bastırmakta zorlanmaya başlamıştı. Franco bacaklarını genişçe açarak sinirlerinin toplandığı yere diliyle vahşi vuruşlar yaparken Daniella'yı uçurumun kıyısına kadar getirmişti. Sonunda parmakları ve diliyle yaptığı baskı tüm vücudunun gerilmesine ve şiddetle boşalmasına neden oldu. Adamın saçlarına yapışmış orgazmının sonunu getirmeyi bekliyordu ki, Franco hızla ayağa kalkıp onu kucağına aldı. Hemen ardında fermuarını çözerek sertçe içine daldı.

Daniella tam da daha fazla zevk alabileceğini düşünmezken, orgazmı ikinci bir dalgaya doğru savrulmuştu.

"Evet!"

"Evet ne? Bana ne istediğini söyle!"

"Daha..." Daniella kuruyan dudaklarını hızla yaladı. "Daha fazlasını istiyorum."

"Sana istediğini vereceğim sevgilim." Franco onu daha sert becerirken Daniella'nın iniltilerinin arasına çığlıkları karıştı. Adamın parmakları ve ağzıyla yaptığı şey mükemmeldi, ancak hiçbiri içindeki doluluk hissiyle boy ölçüşemezdi. Birlikte hazzın doruklarına tırmanırken Franco elbisesinin yakasını çekiştirip meme uçlarından birini ağzına aldı. Daniella çoktan yakasındaki birkaç düğmeyi çözüp ellerini adamın mürekkepli teninde gezdirmeye başlamıştı.

Franco'nun teni adeta ateş gibiydi. Üstelik en az içindeki aleti kadar sert ve sıkıydı. Topuklarını kalçalarına bastırıp kucağında en derinine girmesini sağlayacağı pozisyonu alırken elleriyle ona dokunmaya, vücudunu keşfetmeye devam etti. Dudaklarını adamın boynuna bastırıp oradaki hassas bir noktayı emdiğinde Franco hırlayarak darbelerini hızlandırdı.

"Yüce tanrım. Aklımı başımdan alıyorsun."

"Bunu seviyorum. Sana sahip olmayı seviyorum."

"Ben seninim aşkım."

Franco son bir güçlü itişle içine tohumlarını boşaltırken Daniella da içinden aynı şeyleri geçirerek ikinci büyük orgazmını yaşıyordu. *Bende seninim.*

Yaşadığı patlamayla yıldızları görürken adamın güçlü omuzlarına tutundu. Misk ve odunsu kokusunu doyasıya içine çekti. Bu adamı seviyordu ve onsuz bir yaşamı artık düşünmek bile istemiyordu.

Franco içinden çıktıktan sonra üstünü başını toparlamadan önce Daniella'nın eteklerini aşağıya çekiştirmesini izledi.

"Artık bana inanıyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Çünkü senden almam gereken bir cevap daha var."

"Demek beni sorgulamadan evvel düzüşerek etkilemeye çalıştığın konusunda haklıymışım."

Franco güldü. "Hayır dememen için bir önlemdi diyebiliriz."

"Don Franco. Oldukça açık sözlüsünüz."

"Seni yeniden becermemem için şimdilik çeneni kapalı tutmanı ve bana sadece tek bir kelime söylemeni istiyorum."

Franco ceketine uzanıp cebinden küçük bir kutu çıkarınca Daniella şaşkınlıkla nefesini tuttu. Adamın ona doğru yürürken açtığı kutunun içinde milyonlar değerinde, elmas bir yüzük duruyordu.

"Franco bu..."

"İkimizin de sana layık olmadığını biliyorum. Yine de seni istiyorum. Çünkü sensiz dışarıda da bir mahkûmdan farksızım. Yalnızca benim olmana ve sonsuza kadar yanımda kalmana ihtiyacım var Donna Bella."

Kenarlarında safir taşları olan yüzüğü incelerken Daniella ne söyleyeceğini bilemiyordu. Onsuz bir yaşam istemediğini düşünürken adamın ona evlenme teklif etmesini beklemiyordu.

"Ben, gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum."

Franco yüzüğü kutusundan çıkarıp ona uzattığına Daniella gözlerini ondan alamıyordu.

"Evet de lütfen."

"Peki ya demezsem?"

"O zaman sen evet diyene kadar peşinden gelmeye devam ederim."

Daniella başını kaldırıp adama muzipçe sırıttı. "Bilemiyorum. Tehlikeli bir hayatın var."

"Farkındayım." Franco oldukça ciddiydi. "Yine de seni ne pahasına olursa olsun koruyacağıma söz veriyorum. Bana güveniyor musun?"

Daniella yüzüğü ondan alıp parmağına geçirmeden önce, "Evet ama bir kişi için daha söz vermeni istiyorum." dediğinde Franco kafası karışmış gibi kaşlarını çattı.

Daniella adamın elini tutup karnına bastırdığında Franco'nun gözbebekleri hayretle kocaman açıldı.

"Yoksa?"

Genç kadını başıyla onayladı. "Onu da koruyacağına söz veriyor musun?"

Franco gülümseyerek onu kucağına alıp tüm gücüyle sarılmadan önce, "Tüm benliğimle." diye söz verdi.

...

İki hafta sonra...

Kapı tıklatıldığında Sara makyajındaki son rötuşları yapıyordu.

"Evet?" Boy aynasından gelenin Fabio olduğunu görünce gülümsedi.

"Gelebilir miyim?" Genç adamın gözlerini ayakucuna dikerek bu soruyu sorması Sara'ya komik gelmişti. Tanıdığı Fabio her şey olabilirdi ama çekingen, asla.

"Elbette, girsene."

Genç adam kapıyı kapatıp arkasına yaslandığında bile hâlâ ona bakmıyordu.

"Bir şey mi oldu Fabio?"

"Hayır."

Sara aniden aklına gelen ihtimaller yüzünden paniğe kapılarak, "Tanrım, ziyafet sofrasına bir şey oldu değil mi? Yoksa küçük çocuklar mı? Şu çiçekçi kız ve ufak sağdıçlar."

"Hayır, ziyafet sofrası son derece mükemmel. Çocuklar da oyun alanında, balonlarla oynuyor."

"O halde şaraplar. Son anda istediğimiz takviye şarapları getirmediler, değil mi? Lanet olası organizasyon şirketi."

"Hepsi vaktinde geldi, merak etme. Görevliler onları soğutucuya çoktan yerleştirdiler bile."

"Ya Rahip? Rahip Don Bernardo gecikmiş olabilir mi? Aman tanrım, tören neredeyse başlamak üzere."

"Sakin ol. Rahip Don Bernardo aşağıda misafirlerin yanında."

"O halde sorun ne? Neden yüzüme bakmıyorsun?"

Fabio, "Düğünden önce uğursuzluk getirdiğini duymuştum." deyince Sara kahkahalara boğuldu.

"O gelin için geçerli seni sersem. Damadın gelini düğünden önce görmesi uğursuzluk getirir."

"Biliyorum."

Fabio bunu söyledikten sonra başını kaldırıp ona ateşli bir bakış atınca Sara nefesini tuttu. Aman tanrım yoksa düşündüğü şeyi mi söylemeye çalışıyordu.

Fabio ona ağır adımlarla yürürken Sara'nın kalp atışları her adımda biraz daha hızlanıyordu. Sonunda adam tam dibinde durunca başını kaldırıp ona baktı. Genç adam onu tepeden tırnağa sanki bir hediye paketiymiş gibi incelerken Sara soluğunu tutmuş onu izliyordu. Eh, bu şeker pembesi elbisenin içinde bir hediye paketinden bir farkı olmadığını biliyordı. Yine de...

"N-neden bana öyle bakıyorsun? Yoksa elbisemi beğenmedin mi?"

"Aksine. Bu halinle fazlasıyla iştah açıcı görünüyorsun."

Sara bakışlarını ondan kaçırmadan gülümsedi. "Kes şunu!"

"Neyi keseyim? Sana bakmayı mı? Yoksa seni yalayıp yutmanın ne kadar lezzetli olacağını düşünmeyi bırakmayı mı?"

Tanrım. Şimdi olmaz. Saçına ve makyajına saatlerini harcamıştı ve bozulmasını istemiyordu. Şu anda her ne kadar hormonları tam aksini söylüyor olsa da onunla seks yapamazdı. Yoksa yapabilir miydi?

"Baş nedimeyi baştan çıkarmaya çalışan bir sağdıç. Aman ne sürpriz."

"Seni baştan çıkarmaya çalışmıyordum. Sadece o elbiseyi üzerinden nasıl çıkaracağımı hayal ediyordum. Böyle tatlı bir elbiseyi giydikten sonra bir erkeği suçlayabilir misin?"

"Elbisemi beğenmene sevindim. Ayrıca sen de çok leziz görünüyorsun bayım."

Sara Fabio'nun papyonunu düzeltmek için uzandığında genç adam bileklerini tutup gözlerine bakmasını sağladı. "Baş nedimeden bir öpücük çalmamın ihtimali var mı?"

"Hmm. Şanslı gününüzdesiniz bayım, henüz makyajımı bitirmedim. Bir dakika..." Sara aynaya dönüp dudak parlatıcısından bir kat sürdükten sonra yeniden ona dönerek, "işte şimdi oldu." dedi.

Fabio eğilip onu usulca öptü. Sonra da öpücüğünü derinleştirebilmek için onu kendine doğru çekti. Bu arada kalçasını avuçlamış onu bacaklarının arasına bastırmıştı. Dili ağzının derinliklerine dalınca Sara elinde olmadan inledi. Fabio kesinlikle dünya üzerindeki en iyi öpüşen adamdı. Sara daha ona dokunduğu ilk anda bağımlısı oluyor ve kendini sürekli daha fazlasını isterken buluyordu. Ama bugün olmazdı. Bugün Franco ve Daniella için en önemli gündü.

Kendini zorlukla adamın dudaklarından koparark, "Dur!" diye fısıldadı.

"Gerçekten durmamı istiyor musun?"

"Lanet olsun, hayır."

Sara yeniden adamın dudaklarına uzanınca Fabio öpücüğüne aynı tutkuyla karşılık verdi. Sonra da onu kucağına alarak arkasındaki tekli koltuğa yerleşti. Sara'yı dizlerinin üzerine yerleştirmiş, elleriyle yüzünü kavramıştı. Ona hiçbir şekilde doyamıyordu. Sara zeki bir kadındı. Az önce ne kastettiğini anladığını umuyordu, çünkü Franco ve Daniella'nın düğününden hemen sonra Sara'ya evlenme teklif etmeyi planlıyordu. Daha önce yapmamasının tek sebebi Sara'nın yas dönemini henüz atlatamamış olmasıydı. Yaşadıkları hiç kolay şeyler değildi ve Fabio'nun elinden bu zor zamanlarında ona destek olmaktan başka bir şey gelmemişti.

Fabio geriye çekilerek hülyalı bakışlarını Sara'nınkilere dikti. Feci halde tahrik olmuştu. Şu anda tek istediği ona sahip olmaktı ancak zamanı olmadığının farkındaydı. Törene çok az kalmıştı. Sara'ya sadece bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için uğramıştı. Fakat şimdi misafirlerin yanına dönmeden evvel pantolonundaki kabarıklığı gizlemenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı.

"Halimden hiç şikâyetçi değilim ama biraz sonra tören başlayacak."

Sara küfrederek kucağından sıçrayınca Fabio başparmağını alt dudağından geçirerek keyifle sırıttı.

"Geç kalıyoruz. Neden beni oyalayıp duruyorsun?"

Sara parlatıcısını tazelerken Fabio arkasına geçip ellerini beline dolayarak aynadaki yansımalarını izledi.

"Ne yapıyorsun? Sana acele etmemiz gerektiğini söylüyorum. Eğer törenden önce bir şeyler ters giderse..."

"O zaman bu senin için bir tecrübe olur, çünkü çok yakında yeni bir düğün daha planlaman gerekecek."

Sara'nın gözleri hayretle kocaman açılınca Fabio haylaz bir gülümsemeyle sırıttıktan sonra eğilip boyun çukuruna küçük bir öpücük kondurdu. Ardından ağır adımlarla kapıya yürüdü.

Genç kızın olduğu yerde donup kaldığını fark edince, "Ne duruyorsun, acele etsene!" diyerek kapıdan çıkmadan evvel onu uyardı. "Bu arada parlatıcının tadı mükemmel."

Sara kapalı kapının ardından bir müddet daha bakmaya devam etti. Tüm motor becerilerini yitirmiş, adeta afallamış haldeydi. Az önce adamın yeni bir düğün planlamak derken neyi kastettiğini düşünüyordu.

Aşağılık herif ona böyle mi evlenme teklif edecekti?

Eteklerini toplayıp hızla arkasından koştu. "Hey bekle! Böyle söyleyip sonra da öylece çekip gidemezsin Fabio Ricci. Bana bir açıklama borçlusun."

Davetliler tören alanını doldurmuş, tüm gözler mihraptaki adamı izliyordu. Franco, giydiği simsiyah takım elbisesinin içine yine aynı koyulukta bir gömlek giymiş, yakasına da gümüş bir iğne takmıştı. Sağ elinin serçe parmağındaki Aslan simgeli yüzük ailesini temsil ederken, diğer elinin yüzük parmağındaysa sevdiği kadının baş harfini taşıyan yeni bir dövme mevcuttu.

Ön sıralarda oturan Nonna ona bakıp gülümsedi. Gözleri dolu doluydu. Hemen yanında Daniella'nın büyükanne ve büyükbabası oturuyordu. Russo, Moretti ve diğerleri yan yana dizili sandalyelerdeki yerlerini almıştı. Costa düğüne katılmış, ancak izlemek için kendine Franco'ya görünmeyeceği bir köşe seçmişti. Franco bunda ona yaptığı uyarının payı olduğuna emindi.

Sara ve Fabio el ele tutuşarak birlikte kırmızı halıdan yürüyerek yanına gelirken mutlu görünüyorlardı. Franco, Ricci'nin kardeşini mutlu edeceğine inanıyordu. Aksi olacağını düşünseydi asla kız kardeşiyle evlenmesine izin vermezdi. Evet. Lanet herif bundan birkaç gün önce onunla evlenmek istediğini söylemiş ve onayını istemişti. Franco elbette ona işkence etmek için önce hayır demişti. Ne de olsa şeytan azapta gerekti. Ancak Fabio

yılmamış ve kararlı olduğunu açıkça dile getirmişti. Franco için yapılabilecek tek şey onlara mutluluklar dilemekti.

Sonunda baş nedime ve baş sağdıç sunaktaki yerlerini almıştı. Sara'nın yanında dikilen Gloria yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı. Hemen karşısında duran ve Fabio'nun yanında dikilen Carlos'a attığı şehvetli bakışları görmemek imkânsızdı. Tanrım o ikisi...Carlos tam bir baş belasıydı. Gloria'nın Amerika'ya dönmemesi için elinden geleni yapmıştı. Gloria Daniella'nın yokluğunda otel işlerinde Luigi'ye yardım etmişti. O ikisi Daniella yokken oteli iyi idare etmişti. Ancak Gloria'nın Amerika'da bir hayatı vardı ve düğün için yeniden geri gelmeden evvel yakın bir zamanda dönmek zorunda kalmıştı.

Sara, Carlos'la cilveleşen Gloria'nm yanına gelerek, "Daniella nerede kaldı?" diye sordu.

"En son gördüğümde Luigi'yle konuşuyorlardı."

"Siz ikiniz birbirinizi gözlerinizle becermeyi keser misiniz artık? Herkes sizi izliyor."

"Elimde değil. O takım elbisenin içinde ne kadar ağız sulandırıcı olduğunu görmüyor musun?"

Sara Carlos'a bir bakış attı ama Gloria'nın onda ne bulduğunu pek anlayamadı. Carlos yakışıklı olmasına yakışıklıydı, kasları da oldukça yerinde sayılırdı ama asla Fabio kadar olamazdı.

"Ağzını kapat tatlım, çünkü şu anda Fabio'ya bakarken resmen salyaların akıyor."

Sara elinin tersiyle ağzının kenarını silmeden önce, "Kapa çeneni!" diyerek çıkıştı. Bu kadının İtalyancası hangi ara bu kadar gelişmişti? "Sen kendine bak. Adama tutulmuş gibi bakıyorsun?

"Hayır. Carlos'la seks güzel ama henüz bana Fabio'nun sana baktığı gibi bakmıyor."

"Nasıl?"

"Sanki dünyasını tek bir hareketinle durdurup yeniden dönmesini sağlayabilirmişsin gibi."

"Saçmalıyorsun."

"Hayır tatlım. Aşkı nerede görsem tanırım."

"En azından insanların içinde beni gözleriyle becermiyor."

Gloria cevap vermek yerine Carlos'a ateşli bir şekilde göz kırpınca genç adam huzursuzca yerinde kıpırdandı.

Sara gözlerini devirdi. "Tanrım. Tören bitene kadar bekleyin ve sonra da kendinize bir oda bulun."

"Ne yazık ki, tören dolayısıyla Sognare'deki tüm odalar tutuldu."

"O halde gidip kendinize çiftleşecek başka bir yer arayın."

Gloria kıkırdayınca Sara'da gülümsedi. "Her neyse. Ne olursa olsun geri dönmene sevindim. Sensiz tüm bunların altından tek başıma kalkamazdım. Törenden sonra hemen dönmek zorunda mısın?"

"Aslına bakarsan geri dönmeyebilirim."

"Sahi mi?" Sara'nın gözleri merakla kocaman açıldı. "Yani, buraya mı taşınıyorsun?"

"Sanırım evet. En yakın arkadaşım bana reddedemeyeceğim bir iş teklifinde bulundu."

"Ah, Sognare için mi çalışacaksın. Bu harika bir haber."

"Şşşt. Sessiz ol. Bunu tören bitene kadar Carlos'un öğrenmesini istemiyorum. Ona sürpriz yapmak istiyorum."

"Anlaştık." Misafirler alkışlamaya başlayınca, "İşte geliyorlar." diye fısıldadı Sara.

"Ah, tanrım. Çok güzel değil mi?" Gloria hayranlıkla iç çekti. "Adeta bir melek gibi."

"Kimse üç aylık hamile olduğuna inanmaz."

"Kesinlikle haklısın."

Üzerine oturan dantel elbisesinin içinde Daniella gerçekten de meleği andırıyordu. Etek uçlarına doğru genişleyen elbisenin kuyruğu yerleri süpürürken, uzun duvağı arkasından metrelerce

uzanıyordu. Saçları serbest bukleler halinde omuzlarından aşağıya bırakılmış, yüzüne hafif bir makyaj yapmıştı. Bir elinde kır çiçeklerinden bir buket tutuyor, diğeriyle ise Luigi'nin koluna girmiş gülümsüyordu.

Genç adam Daniella'nın başına gelenlerden sonra onu sık sık Gorgona'da ziyaret etmiş ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormuştu. Daniella Luigi'den beklemediği bu ilgi karşısında şaşkındı ama yaşanan acı olaylar bir şeyleri değiştirmişe benziyordu. Ayrıca Luigi onun yokluğunda otelle de fazlasıyla ilgilenmiş, Gloria'ya tüm işlerde yardım etmişti. Otelden artık eskisi kadar nefret etmediğini düşünürken, dile getirmese de içten içe ondan yaptıkları için özür dilediğinin farkındaydı. Daniella onu çoktan affetmişti. Hapishanede geçirdiği günlerden sonra öğrendiği bir şey varsa o da geçmişe değil yalnızca geleceğe bakması gerektiğiydi. Luigi ve ikisi için de sadece bundan sonrası önemliydi.

Alkışlar onlar yaklaşırken daha da kuvvetlendi. Paola Dante'ye sarılmış ağlıyordu. Gustavu hatırlamasa da Stella onun koluna girmiş büyük ihtimalle kendi düğün günlerini anlatıyordu. Daniella göz ucuyla görebildiği tüm konuklara gülümsedi. Ancak şu anda görebildiği tek kişi mihrapta onu bekleyen adamdı.

Tanrım. Franco günah kadar yakışıklı görünüyordu. Ona bakarken parlayan gözleri, üzerinde gezindikçe farklı bir ışık saçıyordu. Sonunda Luigi onu yanına getirdiğinde ellerini tutarak birkaç basamağı çıkmasına yardım etti. Bu süre boyunca göz temasını hiç kesmemişti.

Rahip açılış konuşmasını yaptı. Sonra da onlardan yeminlerini tekrarlamalarını istedi. Franco bu süre boyunca bir an bile gözlerini onun üzerinden çekmemişti.

"Sevgili Daniella Lombardi, burada, sevgiyle kutsanan bu anda Francisco De Luca'yı hayatınızın her günü için eşiniz olarak kabul ediyor musunuz? İyi ve kötü günde, varlıkta ve yoklukta, sağlıkta ve hastalıkta, onu sevecek, onurlandıracak ve koruyacak mısınız, ölüm sizi ayırana dek?"

Daniella, "Evet." diye fısıldadı.

Rahip dönüp sorusunu tekrarlamadan önce Franco Daniella'yı kendine çekip tutkuyla öpmeye başlamıştı.

"Ah, pekâlâ." Yaşlı adam kutsal kitabı sertçe kapatıp sırıttı. "Sanırım, artık gelini öpebilirsin."

Kuvvetli bir alkış ortalığı kasıp kavurdu. Islıklar ve tezahüratlar bittikten sonra bile Franco dudaklarını Daniella'nınkilerden çekmedi.

Tıpkı ölüm de dâhil hiçbir şeyin onları ayıramadığı gibi...

SON